

Xuân Mang Lưu Luyến

Contents

Xuân Mang Lưu Luyến	2
1. Chương 1: Khoảng Cách Mộng Xuân	3
2. Chương 2: Cờ Hồng Bay Phất Phơ	6
3. Chương 3: Lòng Có Ngàn Kết	9
4. Chương 4: Mi Để Tâm Gian	12
5. Chương 5: Tỉnh Cạn Buồn Sâu	16
6. Chương 6: Trầm Tư Chuyện Lúc Trước	19
7. Chương 7: Bi Thương Thất Kinh	23
8. Chương 8: Về U Sầu Đầy Cõi Lòng	26
9. Chương 9: Tái Ông Mất Ngựa	29
10. Chương 10: Nhẹ Nhàng U Hương	32
11. Chương 11: Khó Bề Phân Biệt	35
12. Chương 12: Hồng Kiều Thơm Mềm	38
13. Chương 13: Say Mộng Tỉnh Lại	41
14. Chương 14: Âm Tiền Khó Phòng	44
15. Chương 15: Cảm Thấy Nguy Hiểm	47
16. Chương 16: Thấp Vi Nặt Gối	50
17. Chương 17: Đàn Phấn Thung Điều	54
18. Chương 18: Xuy Hoa Lầy Nhụy	56
19. Chương 19: Bình Phong Được Mỏ	59
20. Chương 20: Ngay Lập Tức Hồi Sinh	63
21. Chương 21: Thanh Ca Lệ Rủ Xuống	66
22. Chương 22: Mưa Tạnh Trời Lại Quang	69
23. Chương 23: Xuân Sắc Ba Phần	72
24. Chương 24: Giọt Nước Mắt Màu Hồng	75
25. Chương 25: Nguy Cơ Từ Phía	77
26. Chương 26: Mua Dây Buộc Mình	80
27. Chương 27: Gối Bên Hương Nồng	83
28. Chương 28:	86
29. Chương 29: Xuân Nghi Ngờ Lưu Luyến	89
30. Chương 30: (2)	91
31. Chương 31: (3)	96
32. Chương 32: (4)	99
33. Chương 33: (5)	103
34. Chương 34: (6)	106
35. Chương 35: (7)	109
36. Chương 36: (8)	113
37. Chương 37: (9)	115
38. Chương 38: (10)	120
39. Chương 39: (11)	124
40. Chương 40: (12)	127
41. Chương 41: (13)	131

42. Chương 42: Giường Thêu Mưa Gió	134
43. Chương 43: Lãnh Hương Say Mộng	142
44. Chương 44: Giường Thêu Phong Vũ	147
45. Chương 45: Lộ Giọt Cành Hoa	151
46. Chương 46: Giường Thêu Phong Vũ	157
47. Chương 47: Kiều Oanh Mị Nhân	163
48. Chương 48: Giường Thêu Phong Vũ (1)	166
49. Chương 49: Giường Thêu Phong Vũ (2)	169
50. Chương 50: Giường Thêu Phong Vũ (3)	175
51. Chương 51: (14)	179
52. Chương 52: Ánh Trăng Mờ	183
53. Chương 53	186
54. Chương 54	189
55. Chương 55	192
56. Chương 56	196
57. Chương 57	199
58. Chương 58	202
59. Chương 59	207
60. Chương 60	211
61. Chương 61	215
62. Chương 62	219
63. Chương 63: Tâm Trí Tương Thông	223
64. Chương 64	226
65. Chương 65	230
66. Chương 66	234
67. Chương 67	236
68. Chương 68	243
69. Chương 69	246
70. Chương 70	248
71. Chương 71	252
72. Chương 72: Hoan Tình Như Mộng	254
73. Chương 73	256
74. Chương 74: Chương 74	259
75. Chương 75: Chương 75	262
76. Chương 76: Chương 76	265
77. Chương 77	267
78. Chương 78	271
79. Chương 79	275
80. Chương 80	278

Xuân Mang Lưu Luyến

Giới thiệu

Thảm Thanh Lạc tỉnh dậy, là một nam nhân đang sờ loạn trên người nàng, không phải là mơ, là thật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-mang-luu-luyen>

1. Chương 1: Khoảng Cách Mộng Xuân

Thật là đau! Tim đau đến tê tâm liệt phế, trên thân thể còn cảm giác đang bị đè nặng, Thảm Thanh Lạc sâu kín thở dài:

Tại sao ngay cả chết cũng không cho nàng chết thống khoái? Còn phải hành tội nàng như vậy?

Nơi cổ truyền đến đau đớn cắt đứt tiếng thở dài của Thảm Thanh Lạc, thoáng nghiêng đầu híp mắt nhìn đến trên cổ mình lại phát hiện ra một cái đầu lớn, Thảm Thanh Lạc khắc chế không được thét chói tai ra ngoài, vậy mà nàng nghe được không phải tiếng thét chói tai, mà là thanh âm bé đến nỗi nghe như rên rỉ đứt quãng.

“Không giả bộ bất tỉnh nữa hả ?” Một tiếng cười nhẹ phát ra, cái đầu trên cổ kia ngẩng lên nhìn nàng.

Thanh âm này thế nào lại quen thuộc như vậy? Thảm Thanh Lạc mở ra mí mắt nặng trĩu, nhưng vừa mở mắt, Thảm Thanh Lạc mơ mơ màng màng đầu càng mơ hồ, Cầu Thế Trinh cũng theo nàng tới địa phủ sao? Nhưng là không giống, Cầu Thế Trinh cũng hai mươi bảy tuổi rồi, trước mắt gương mặt này mặc dù đáng đáp hết sức tương tự Cầu Thế Trinh, tuy nhiên còn trẻ hơn 5, 6 tuổi.

“Người là ai?” Thảm Thanh Lạc nói lẩm bẩm, trong lúc nhất thời cũng quên người nọ đang nằm ở trên người mình.

“Ta là ai?” Người nọ khẽ môi nhếch lên, một nụ cười đông lạnh cương nghị, mặt mày bởi vì nụ cười thần nhiên này hơi có vẻ nhu hòa, một đôi tròng mắt đen hòa hợp tình dục trong nháy mắt sáng chói chói.

Thảm Thanh Lạc sửng sốt, người này thật cùng Cầu Thế Trinh quá giống nhau, trước khi chết, nếu như những lúc hoan hảo mà nàng dịu dàng thuận phục, Cầu Thế Trinh con người lạnh lùng này cũng nhìn nàng như vậy, vô cùng sáng lạn.

“Chớ giả bộ, giả bộ liền có vẻ là giả.” Nụ cười trên gương mặt góc cạnh phân minh, mà bàn tay của hắn không ngừng hướng trước ngực nàng tìm kiếm, lục lọi xoa lấy, trong miệng nói: “Thanh Lạc, thì ra là người tên là Thanh Lạc, người đẹp, tên cũng dễ nghe, vốn là không muốn , không nghĩ tới là người cũng rất được.”

Nhiệt lưu kỳ quái từ trước ngực vọt lên, từng đợt từng đợt kéo dài hướng sâu trong thân thể khuếch tán, sự kích thích này khiến Thảm Thanh Lạc vô cùng không thoải mái, nàng biết đây là khúc dạo đầu khiến thân thể của nàng hướng Cầu Thế Trinh khuất phục. Kỳ quái, trong lòng nàng tại sao nhận định người nọ là Cầu Thế Trinh, hơn nữa đối với sự xâm phạm của người này không có kháng cự?

Thảm Thanh Lạc khẽ chuyển động mắt, đập vào mắt cũng không phải quỹ khí dày đặc của điện diêm vương, nàng nằm đang nằm trên một chiếc giường lớn được khắc họa tinh xảo, giường lớn treo màn lụa đỏ mềm Yên La. Thảm Thanh Lạc hoàn toàn cứng đờ, cảnh tượng quen thuộc chứng tỏ, đây là, đây là nàng cùng Cầu Thế Trinh lần đầu mây - mưa trên cái giường này.

Thẩm Thanh Lạc lập tức tỉnh táo lại, mình rõ ràng ăn thạch tín rồi, cũng đau không nói nổi thất khiếu (thất khiếu = hai mắt, hai mũi, hai tai, miệng) chảy máu rồi, tại sao lại lông tóc không hao tổn nằm ở nơi này? Nằm ở trên người mình người này chẳng lẽ chính là Cầu Thế Trinh?

Chẳng lẽ mình trở lại năm năm trước? Trở lại lúc Cầu Thế Trinh đoạt đi sự trong sạch của mình?

Thẩm Thanh Lạc trong nháy mắt tay chân lạnh như băng, đã chết rồi mà ông trời còn không tha cho nàng? Những thứ bất hạnh kia, cuộc sống một ngày bằng một năm, còn phải bắt nàng chịu lại một lần nữa sao?

Phụ thân của Thẩm Thanh Lạc là Thẩm Hựu Đường làm nghề buôn bán lá trà, gia cảnh rất là dư dả, mẫu thân nàng là con gái một, nhà mẫu thân là một phú hộ, bà lại là chánh thất phu nhân của Thẩm Hựu Đường, nàng là đại tiểu thư con vợ cả, đáng thương là mẫu thân nàng trong lúc sinh nàng vì khó sinh mà chết, khi nàng vừa tròn năm tháng tuổi phụ thân của nàng liền lấy kế thiếp, kế mẫu Tiêu thị bắt đầu đối với nàng rất tốt, năm nàng tám tuổi Ngoại Tổ Phụ cùng Ngoại Tổ Mẫu lần lượt qua đời, gia sản nhà ngoại tất cả đều quy về Thẩm gia, lúc này sắc mặt Tiêu thị liền thay đổi, mất chỗ dựa vào từ đó trong Thẩm phủ nàng vẫn mang đại tiểu thư, nhưng bên cạnh ngay cả một nha hoàn hầu hạ cũng không có.

Năm mười sáu tuổi, cha nàng từ Giang Nam vận chuyển một thuyền lá trà lớn vào kinh, không may gặp bão lớn, thuyền lớn chìm mất, lá trà mất hết, mặc dù may mắn thoát được một mạng, gia tài cũng đã đi tám chín phần, cha nàng đã đến ngân hàng tư nhân của Cầu Thế Trinh mượn tiền, để Đông Sơn tái khởi, nhưng bị cự tuyệt. Sau đó, nàng liền bị cha nàng cùng mẹ kế uy hiếp lừa gạt dụ dỗ đưa đến trên giường của Cầu Thế Trinh.

Thật ra thì trước đó, nàng đã từng gặp qua Cầu Thế Trinh .

Ngày đó ở bờ sông, Lục Liễu trong làn sương, Cầu Thế Trinh mặc cẩm bào bó sát thân màu tím nhạt, bên trong mặc áo sam màu trắng, bộc phát sức lực như rừng cây tùng, sừng sững sừng sững rộng lớn trong thiên địa.

Nàng thầm nghĩ khá lạ một nhân vật xuất sắc, chỉ không biết vì sao bờ sông có nhiều cô gái thanh tú như vậy lại không có hướng nhìn chăm chú .

Khi đó Tử Du con gái của Tiêu Thị muội muội của nàng đứng bên cạnh, chú ý tới ánh mắt của nàng, bĩu môi cười nhạo nói: “Tỷ tỷ ánh mắt thật quá kém, nhìn không ra người nọ là hoa hoa công tử sao? Người này tên là Cầu Thế Trinh, là ông chủ của ngân hàng tư nhân khánh phong, gia tài Bạc Vạn, là khách quen của Tần lâu Sở (kỹ viện), trong phủ cơ thiếp vô số, các cô gái nhà đứng đắn, thấy hắn cũng là liễu mạng ỉn núp.”

Thanh Lạc trên mặt đỏ ngầu, nàng chỉ là nhìn sang, liền rước lấy sự trách móc của Tử Du.

Không nghĩ tới chuyện cách ba tháng, nàng liền cùng Cầu Thế Trinh lần nữa gặp mặt, còn là gặp mặt trong hoàn cảnh khó chịu như vậy.

“Là người!” Nàng nhớ Cầu Thế Trinh vạch ra cái chân đang đắp trên người của nàng lúc này hai mắt hấn sắc bén thoáng qua tia kinh ngạc, sau đó khóe môi nhếch lên, tựa hồ tâm tình không tệ.

Ngày đó tất cả nàng nhớ rất rõ, bắt đầu là đau, vô biên vô hạn, cơn đau kéo dài không ngừng, nhưng Cầu Thế Trinh ở trên người nàng không ngừng dong ruổi, lần xuyên vào thứ nhất, giống như cùng nơi tư mật của nàng - đâm vào một đao. Nhưng sau đó. Có ngọn lửa từ chỗ đau đốn ở nơi đó dấy lên, vốn là thân thể đau đốn vô cùng nhưng lại dần xuất hiện những phản ứng khác thường. Mà khi đó Cầu Thế Trinh tựa hồ cũng cảm thấy điểm khác thường trong thân thể nàng, vốn hắn đang cuồng dã, lại càng thêm chạy nước rút tốc độ nhanh hơn, một cái lại một, mãnh liệt đụng chạm lấy thân thể của nàng. Có đồ vật gì đó ở trong cơ thể nàng nổ tung, mồ hôi của hắn nhỏ xuống trên người nàng, mang theo nhiệt độ sôi trào, thân thể của nàng một hồi tê dại, cả người giống như những giọt mồ hôi hòa lẫn cùng nhau tan chảy ra rồi. . . .

Khi chuyện này kết thúc, nàng yên lặng rơi lệ, cảm giác mình chẳng biết xấu hổ, Cầu Thế Trinh có chút thô bạo lau đi nước mắt của nàng, nói: “Lần đầu tiên cũng sẽ đau, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

Nàng nhếch nhác xuống giường, cầm lên xiêm áo hương mặc trên người, Cầu Thế Trinh lại đè nàng xuống, ở phía dưới nàng vuốt ve vỗ về chơi đùa một hồi, nhỏ giọng nói: “Tắm rửa trở về , ngày mai ta đi tìm người.”

Nếu như khi đó Cầu Thế Trinh ngày thứ hai đi tìm nàng, không biết sau đó sẽ có chuyện gì. Nhưng là hần không có, khi hần mở cửa ra phân phó hạ nhân bên ngoài đưa nước nóng vào, ngoài cửa có một người vội vàng nói với hần: “Gia, Giang Ninh bên kia đã xảy ra chuyện, mấy ngày nay rất nhiều người cầm ngân phiếu đi đổi thành bạc.”

Cầu Thế Trinh vội vã rời đi, Thẩm Thanh Lạc kéo thân thể tàn tật ngồi lên kiệu nhỏ trở về nhà.

Ngày thứ hai, Cầu Thế Trinh chưa có tới tìm nàng, Thẩm Thanh Lạc ngồi trong phòng vẫn đang mong đợi, nhưng hần vẫn không có đến, chờ tới khi cha nàng cùng mẹ kế Tiêu thị không ngừng chửi mắng chỉ trích: “Vô dụng không có tiền đồ gì đó, cho người ngủ cùng hần cũng bằng không.”

Cầu Thế Trinh đột nhiên rời đi, một lời cũng không có lưu lại, cha nàng muốn từ ngân hàng tư nhân khánh phong vay mượn tiền, ý đồ rơi vào khoảng không.

Cầu Thế Trinh là có việc gấp rời đi, các người nên chờ thêm một thời gian nữa. Thẩm Thanh Lạc muốn biện minh, rồi lại không dám nói, Cầu Thế Trinh căn bản không từng nói với nàng muốn cho cha nàng mượn bạc.

Bảy ngày sau, khi nàng trông mòn con mắt thì Tiêu thị tới, đi sau lưng Tiêu thị là nha hoàn Bình Nhi đang cầm một bộ y phục Ngọc Lan Hoa hết sức sắc sỡ còn có đuôi vây cá dài khúc khuỷu, còn có một cái áo ngoài thêu Kim Phượng tỷ mỹ, và mấy cây trâm hoa.

Tiêu thị lớn tiếng hét Bình Nhi ăn diện cho nàng, sắc mặt vui mừng.

Cầu Thế Trinh muốn tới tìm nàng rồi hả? Thẩm Thanh Lạc có chút mất hồn, tùy ý để cho Bình Nhi phục dịch rửa mặt trang điểm.

Ăn diện tất, Tiêu thị lôi kéo nàng đi ra ngoài, một đường trực tiếp xuất phủ, Thẩm Thanh Lạc hoảng hoảng hốt hốt ngồi lên một cỗ kiệu nhỏ đặt rại cửa sau của phủ, cũng không chế không nổi nữa nàng rơi lệ.

Không có kiệu hoa đỏ thắm rước dâu, không có ba môi sáu sính (bà mối cùng sính lễ), càng không có tay trống diễn tấu chú rể cưới vợ, mình ngay cả là thiếp thất cũng đều không phải là rồi.

Nếu như liền thiếp thất cũng không phải, cứ như vậy mà sống, cuộc sống của Thẩm Thanh Lạc ngày sau có lẽ sẽ không phải khổ sở như vậy, nàng cũng không đến nỗi bị sẩy thai sau lại không thể có con nữa.

Cha ruột cùng mẹ kế của nàng, chỉ để một chiếc kiệu nhỏ đưa nàng đi, cũng không phải đến Cầu gia, mà là Tiêu gia, bọn họ đưa nàng cho vị hôn thê của Cầu Thế Trinh là Tiêu Nguyệt Mị đại ca của nàng là Tiêu Nhữ xương.

**

Đau nhói đem Thẩm Thanh Lạc từ trong hồi ức kéo về, trước ngực lạnh lạnh, áo trên người nàng đã bị Cầu Thế Trinh giặt ra, hần đang đùa nghịch Tiểu Hồng viên của nàng.

Thẩm Thanh Lạc cắn răng, cảm giác như thế chân thật, xem ra chính mình là thật sống lại rồi.

“Buông ta ra.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nhưng kiên định nói, trong đầu một mảnh trấn tĩnh, nếu đã được hồi sinh, nàng không cần phải một lần nữa dấn độn u mê ủy khuất mà sống.

“Thả người ra?” Cầu Thế Trinh ngừng lại, thâm ý nhìn nàng, cười nhạt nói: “Lúc này mới để cho ta thả người ra? Không chê chậm sao? Nên động vào ta đều sờ qua, người không phải thua thiệt sao?” Vừa nói chuyện đồng thời, hần lấy tay kéo kéo tiểu hồng viên bên trái của nàng, rồi lại chuyển bên phải, ngón tay dài không ngừng chuyển động, lại từ từ đi xuống rút mò mẫm cánh hoa giữa hai chân của Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc cắn răng, những ngày tháng trước kia nàng sống không bằng chết, nàng quyết không thể để nó lặp lại.

Kiếp trước quá ngu quá đần, luôn nghĩ phụ thân rốt cuộc cũng là cha ruột, không thể thấy chết mà không cứu, bây giờ đã chết một lần, nàng sẽ không ngu ngốc nữa, sẽ không vì cái gì mà đại tiểu thư Thẩm gia mà hy sinh thân mình.

Nếu như cần một người cứu Thẩm gia, vậy hãy để cho oen ruột của Tiêu thị là Tử Du đi cứu cũng tốt lắm. Quan trọng nhất là, mặc dù trốn không thoát vận mệnh an bài, khi chưa vào Cầu phủ, nàng tuyệt không thể mất tấm thân xử nữ, càng thêm không thể mang thai đứa bé.

“Người trước buông ta ra.” Thẩm Thanh Lạc đưa tay đẩy Cầu Thế Trinh, bắp đùi của nàng có vật cứng rắn đâm vào - cái vật cứng rắn đó là cái gì nàng rất rõ ràng, nhưng trước tiên nàng phải thoát được cái giường này đã.

Cầu Thế Trinh không động, không nháy mắt nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc trái tim bất ổn, nàng thấy trong mắt của Cầu Thế Trinh dần lạnh lẽo, tên đã lấp vào cung lại hô ngừng, chỉ có thể đổi lỗi cho nàng tại sao không có Trọng sinh đến sớm một khắc.

“Để ta thả ngươi ra, lý do.” Cầu Thế Trinh lạnh lùng nhìn nàng, nói chuyện đồng thời ác ý nhìn nàng.

Thẩm Thanh Lạc trong đầu suy nghĩ chuyển một cái, thật nhanh nói: “Trước khi ta tới đây có nghe nói, ngân hàng khánh phong ở Giang Ninh có xảy ra biến cố lớn.”

“Xảy ra biến cố? Người nghe ai nói?” Cầu Thế Trinh nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Lạc, ánh mắt dần dần sâu nặng.

“Nghe ai nói cùng chuyện này không liên quan, người chỉ cần tìm người tới hỏi hỏi có phải hay không có sự việc này.”

Thẩm Thanh Lạc trong lòng có chút tâm thần thấp thỏm, nàng không biết đổi một đời, chuyện phát triển có hay không giống trước?

Cầu Thế Trinh động, từ từ từ trên thân thể của nàng trượt xuống.

2. Chương 2: Cờ Hồng Bay Phất Phơ

Bánh xe vận mệnh chỉ tốt ở bề ngoài, ngân hàng tư nhân khánh phong ở Giang Ninh thật xảy ra biến cố, Cầu Thế Trinh vội vã rời đi.

Ngồi kiệu nhỏ về nhà, Thẩm Thanh Lạc khẩn trương suy nghĩ, một kiếp này đã tránh được, tiếp theo nên làm thế nào? Quyết không thể ngồi chờ chết tùy cha cùng mẹ kể đưa mình cho Tiêu Nhữ xương. Nghĩ đến Tiêu Nhữ Xương, Thẩm Thanh lạc cơ hồ cắn nát môi dưới, nàng lúc đầu còn cảm kích hắn, nàng còn cho là hắn là người tốt, là Chính Nhân Quân Tử, cho nên khi vào Cầu gia phát hiện ra nàng có bầu với Cầu Thế Trinh, nhưng Cầu Thế Trinh không tin tưởng nàng, nói nàng cùng Tiêu Nhữ xương không trong sạch, nàng liền ngây ngốc bảo hắn đi tìm Tiêu Nhữ xương để làm chứng. Sau đó Cầu Thế Trinh thật đi tìm Tiêu Nhữ xương để xác minh, nhưng trở về phủ liền cho người bưng cho tới cho nàng một bát được (thuốc phá thai).

Thẩm Thanh Lạc hung hăng nắm chặt hai bàn tay, Cầu Thế Trinh mặc dù giữ nàng lại. Nhưng nếu không phải phải là có khúc mắc về trinh tiết, nếu không phải nàng vô sinh, thì nàng đâu đến nỗi thất bại thảm hại như vậy? Đây tất cả, đều là do một câu nói mà Tiêu Nhữ Xương ban tặng, thời điểm mà Cầu Thế Trinh đi tìm đi tìm hắn chứng thực hắn đã nói một câu : bên tong bắp đùi tái của Thanh Lạc, có một nốt Chu Sa (nốt ruồi).

Mà nàng ngay cả cùng Tiêu Nhữ Xương bắt tay cũng không có, Tiêu Nhữ Xương lại biết bí mật riêng tư của nàng, đó chính là do Thẩm phủ dặn người nói cho hắn biết. Nàng ra đời mất mẹ, từ nhỏ do Tiêu thị nuôi dưỡng, Tiêu thị tất nhiên biết cái bí mật này của nàng.

Mang bộ mặt sa sầm vào Thẩm phủ, Thẩm Thanh Lạc không nói một lời, Tiêu thị cùng Thẩm Hựu Đường hỏi thăm nàng đều giả vờ mất điếc tai ngơ, hưởng bọn họ vén áo thi lễ, rồi trực tiếp đi thẳng về khuê phòng của mình.

Còn có bảy ngày, cha nàng sẽ phát hiện không thể vay mượn tiền của ngân hàng khánh phong, sẽ đưa nàng cho Tiêu Nhữ Xương. Đời này, nàng còn là thân trong sạch, chỉ cần ở Tiêu phủ có thể bảo toàn mình, sau khi vào Cầu phủ liền không phải khổ kia sở như trước kia, nhưng là. Thẩm Thanh Lạc không muốn mạo hiểm, nàng cũng không muốn sống giống như kiếp trước, cho Cầu Thế Trinh làm di nương đi (người không tồn tại, đã mất), nàng muốn đánh cược một lần.

Thẩm Thanh Lạc quyết định bỏ nhà trốn đi.

Nàng đóng cửa phòng, mở ra hộp trang sức kiểm tra. Bên trong đồ trang sức không nhiều lắm, toàn đồ không đáng mấy tiền, Thẩm Thanh Lạc đánh giá qua một chút, nếu đổi thành bạc ước chừng có thể được năm mươi lượng. Nàng lại lấy ra xiêm áo sửa sang lại đặt xuống, nhặt những cái đáng tiền bọc lại, những thứ này là tính toán đem đi cầm đồ đổi thành bạc cũng được mấy lượng bạc. Bọc lại cái bọc vải cẩn thận, đây cũng là chuẩn bị đường thoát thân cho nàng.

Căn cứ theo trí nhớ của kiếp trước, sáng sớm ngày mai, cha nàng sẽ đi Cầu phủ tìm Cầu Thế Trinh vay mượn tiền, sẽ mất cả ngày, Tiêu thị sẽ mang theo Thẩm tử du đi ngoài thành để thắp hương Cầu Phật phù hộ, khi đó chính là cơ hội tốt để nàng trốn nhà.

Đem đồ vật giấu kỹ, Thẩm Thanh Lạc không ngừng lo sợ bất an. Kiếp trước, trước khi ở cùng Cầu Thế Trinh, chỉ khi Thẩm tử Du cần nàng làm bạn nàng mới đi ra cửa, cũng được có mấy lần, mỗi lần ra vào đều là ngồi kiệu. Sau đi theo Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh bởi vì có khúc mắc với nàng, nên cũng không cho nàng xuất phủ, đối với thế giới bên ngoài, nàng không biết gì cả.

Trốn nhà thì dễ dàng, nhưng về sau thì làm thế nào? Thẩm Thanh Lạc suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra biện pháp.

Nhìn đồng hồ nước Minh Nguyệt trước giường, một đêm khó khăn đã qua. Ngoài cửa sổ ánh rạng đông dần xuất hiện, Thẩm Thanh Lạc liền đứng dậy rửa mặt dùng đồ ăn sáng, dò xét Thẩm Hựu Đường cùng Tiêu thị, Thẩm tử Du đã rời đi, nàng cầm lên bọc quần áo từ cửa sau nhanh chóng rời đi.

Trên đường cái nhón nha nhón nháo người đến người đi, Thẩm Thanh Lạc tìm một người đi đường hỏi thăm, đi mấy con phố sau mới tìm được hiệu cầm đồ.

“Xiêm áo năm lượng, đồ trang sức 45 lượng hai, có bán hay không?”

“Ít như vậy?” Thẩm Thanh Lạc ngẩn ngơ, nàng là bán hẳn đồ mà.

“Cái giá này, còn chưa thích đáng sao?” Chủ quầy đem bọc đồ của Thẩm Thanh Lạc bày lên trên quầy, đáng vẻ tỏ ra không kiên nhẫn.

Đương nhiên là không thích đáng, giá trị ít nhất cũng phải 60 lượng gì đó chỉ cấp cho năm mươi lượng, kém quá nhiều, nếu không phải cần tiền gấp, lại đi đến tiệm cầm đồ tiếp theo, chỉ sợ cha nàng hoặc Tiêu thị ngộ nhờ về nhà phát hiện không thấy nàng đâu.

“Chủ quầy, năm mươi lượng quá ít.” Thanh Lạc thanh âm dịu dàng, một bàn tay to kéo qua bọc quần áo của Thẩm Thanh Lạc, một bàn tay thon dài trắng muốt nhặt lên đồ vật bên trong phê bình: “Cái trâm phượng này chất lượng không tệ, giá trị tám lượng, cây trâm cài tóc tuy là kiểu dáng cũ chút, giá trị cũng có một lượng hai.” Người nọ một dạng một dạng phê bình, cuối cùng nói: “Những thứ đồ này, tổng cộng giá trị không dưới 65 lượng hai, chủ quầy, người sao cũng nên cho cái giá 60 lượng thôi.”

Giọng ôn hòa lại mang cho người khác cảm thấy áp lực không thể kháng cự, chủ quầy hiệu cầm đồ cau mày bất đắc dĩ lấy ra 60 lượng.

Nhận lấy ngân phiếu trị giá 50 lượng bạc cùng mười hai bạc vụn, Thẩm Thanh Lạc miễn cưỡng khống chế tâm tình, hướng người nọ uất ức nói cảm ơn: “Đa tạ công tử.”

“Một ít chuyện nhỏ, cô nương không cần đa lễ.” Người nọ giọng mang nụ cười, tay trái hư đỡ, tay phải gây phiền nhẹ nhàng nâng lên khuỷu tay của Thẩm Thanh Lạc.

Cái đồ ngụy quân tử, lúc nào cũng làm bộ làm tịch. Thẩm Thanh Lạc âm thầm cắn răng, trong tâm mắt bên hông người nọ là miếng Ngọc bội đập vào mi mắt, quả nhiên là Tiêu Nhữ Xương không thể nghi ngờ.

Thẩm Thanh Lạc không muốn cùng Tiêu Nhữ Xương có bất kỳ quan hệ gì, cúi đầu sau khi nói cảm ơn nàng vội vàng rời đi, trong lúc cấp thiết nàng liền để quên bọc quần áo để thay hàng ngày trên quầy.

Sau khi đi qua một con đường, Thẩm Thanh Lạc mới nhớ tới, vội vàng quay đầu về hiệu cầm đồ.

Tiêu Nhữ Xương vẫn đứng ở chỗ này, hần nghiêng người dựa tại trước quầy, cầm bảo màu tím nhạt ở dưới vóc người cao to, một cây trâm Tử Ngọc cài tóc cắm ở trên đầu, cùng với thân cầm bảo hợp nhau lại càng

tăng thêm sức hút, làm nổi bật lên cả người nhiều hơn một phần thanh nhã, thông dong, tuấn dật, chừng chạc, khí độ.

Hắn không có rời đi, chờ ở chỗ này làm gì? Thắm Thanh Lạc cảm thấy lo sợ.

Thắm Thanh Lạc quan sát Tiêu Nhữ Xương, Tiêu Nhữ Xương cũng ở đây âm thầm nhìn nàng. Cô gái này đáng đi có chút gấp rút, lại vẫn không mất đi sự uyển chuyển ý nhị. Một thân áo gấm Lưu Vân Lê Hoa quần trắng, dây lụa buộc trên thắt lưng mảnh khảnh, nhẹ nhàng tung bay theo từng bước chân cùng với váy áo tung bay, khó có thể phác hoạ ý thái phong lưu (ung dung tự tại).

Tiêu Nhữ Xương âm thầm gật đầu, thầm nghĩ chính là người này.

Thắm Thanh Lạc rất muốn xoay người đi, nhưng nghĩ đến mình chỉ có 60 lượng bạc phòng thân, cuộc sống sau này còn không biết làm sao sống, liền nâng lên bước chân tiến về phía cửa hiệu.

Hướng Tiêu Nhữ Xương khẽ gật đầu, Thắm Thanh Lạc thấy bọc quần áo của mình vẫn còn ở đó, mừng rỡ cầm lấy bọc quần áo.

“Cô nương giống như là tìm không được người thân, xin hỏi cô nương có cần tìm một công việc an phận sao? Tại hạ có thể vì nàng mà an bài.” Tiêu Nhữ Xương ở sau lưng nàng từ từ nói.

Thắm Thanh Lạc lắc đầu, xoay người nói tiếng đa tạ, liền vội vàng đi.

“Cô nương không cần sợ hãi, tại hạ là ý tốt, cô nương một thân một mình bên ngoài, chỗ bất tiện rất nhiều, sợ gặp chuyện không hay.”

Thắm Thanh Lạc bước chân đang phi nước đại liền dừng lại, đúng a! Một mình bên ngoài, vạn nhất gặp phải người có ý đồ không tốt?

Nàng đành trệ suy nghĩ, Thắm Thanh Lạc thành linh nghĩ tới chuyện kiếp trước khiến cho trái tim của nàng băng giá. Đêm đó Cầu Thế Trinh cùng Tiêu Nguyệt mị thành thân, lại đột nhiên chạy đến trong phòng nàng muốn cùng nàng hoan hảo, trong lòng nàng rất ảm ức, tức giận cự tuyệt, Cầu Thế Trinh dưới cơn nóng giận, kéo nàng đến thanh lâu, để cho nàng chứng kiến kết quả của nhiều cô gái không muốn tiếp khách. Một nữ nhân bị trói đến sứt sáo, hai cây trâm nhỏ nhỏ như ống trúc được chống lên trên dưới mí mắt, không đáp ứng tiếp khách, cũng không cho nhắm mắt ngủ. Còn có bị giam ở bên trong rương gỗ, trong rương gỗ thả con chuột . Còn có ẻo ăn xuân được, đem mèo bỏ vào trong đống quần cô gái.

Cách một đời, Thắm Thanh Lạc lúc này nhớ tới, quanh thân còn phát rét, những cô gái kia không chịu tiếp khách, phần nhiều là những cô gái đẳng hoàng, vô ý bị lừa bán. Mà nàng một mình bên ngoài, ngộ nhỡ. Tiêu Nhữ Xương tuy là ngụy quân tử, nhưng rốt cuộc cũng coi trọng phong độ mặt mũi, chỉ cần không vào Tiêu phủ là được.

Thắm Thanh Lạc xoay người, giọng nói tỏ vẻ xin lỗi nói: “Bèo nước gặp nhau, nếu như thế, cho công tử thêm phiền toái.”

“Không ngại, thật ra thì tại hạ muốn mời cô nương đến nhà ta làm khách, chỉ là sợ đường đột.” Tiêu Nhữ Xương mỉm cười nói.

Thắm Thanh Lạc miễn cưỡng dè xuống hận ý, cười lắc đầu nói: “Đa tạ công tử ý tốt, tiểu nữ tử nghĩ tay làm hàm nhai.”

“Như thế, tại hạ muốn mời cô nương giúp một chuyện.” Tiêu Nhữ Xương dịu dàng môi đỏ mọng khinh động, ngôn ngữ vô cùng ôn hòa, Thắm Thanh Lạc lại nghe được trái tim sóng lớn lẫn lộn, Tiêu Nhữ Xương muốn nàng vào Cầu phủ làm việc, đem tình hình bên trong Cầu phủ, cùng với Cầu Thế Trinh với các nàng cơ thiếp hằng ngày chung đụng nói cho hắn biết.

Thắm Thanh Lạc chỉ một thoáng hiểu, Tiêu Nguyệt Mị là tiểu thư được nuông chiều, không có nửa điểm tâm kế, lại vì sao có thể ở vào Cầu phủ vển vẹn nửa năm liền đem một đám cơ thiếp của Cầu Thế trinh đều trục xuất xuất phủ, lại đem những hạ nhân được hắn sủng ái đem bức tử, thì ra là, Tiêu Nhữ Xương đã sớm một chút thay nàng mưu đồ tốt lắm.

Người xem ra thật là yêu quý muội muội của mình a! Đáng tiếc tìm lộn người rồi.

Thẩm Thanh Lạc âm thầm cười lạnh.

“Tuy nói có thể để cho cô nương làm một quản sự, vả lại chỉ là trong hai năm, nhưng dù sao cũng là làm nô, cô nương nếu là cảm thấy không ổn, tại hạ cũng không miễn cưỡng.”

Thẩm gia đã không thể trở về, bên ngoài lưu lạc tất cả đều bất tiện, có một chỗ an thân, vả lại là chức vụ quản sự, cũng chỉ có hai năm, không tồi. Hơn nữa, Tiêu Nhữ Xương hao tổn tâm cơ nên vì Tiêu Nguyệt Mị trải đường vào Cầu phủ, nàng càng muốn phá hư mưu đồ của hắn, trả thù kiếp trước hắn hại nhi tử của nàng.

Thẩm Thanh Lạc hơi suy nghĩ một chút gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận. Chỉ là trong lòng nàng kỳ quái, Tiêu Nhữ Xương nói trong vòng hai năm, chẳng lẽ Tiêu Nguyệt Mị trong vòng hai năm sẽ phải gả vào Cầu phủ sao?

Thẩm Thanh Lạc nghĩ như vậy, trong tai nghe được Tiêu Nhữ Xương nói: “Thực không dám đầu điểm, muốn cô nương đi Cầu phủ, chính là nhà muội phu tại hạ, hôn kỳ do tiên phụ cũng đã qua đời định ước, khoảng ở nửa năm sau, mừng mười tháng chạp, cô nương chỉ cần tương trợ muội muội ta sanh hạ được Trưởng Tử, ở Cầu phủ có chỗ đứng vững vàng, liền có thể được tự do, khi đó tại hạ nhất định lễ trọng cảm tạ.”

Nửa năm! Thẩm Thanh lạc âm thầm chê cười, không có nhanh như vậy, kiếp trước cũng là mất bốn năm rưỡi, Tiêu Nguyệt Mị cũng chờ đến hai mươi ba tuổi gả lẽ thì rồi, hơn nữa là Tiêu Nhữ Xương phải nhờ bạn tốt của hắn là Lại Bộ Thượng Thư Cung Đức hoành cầu xin thánh thượng ban hôn mới gả được.

“Tiểu nữ tử cùng công tử lần đầu quen biết, không biết công tử vì sao như thế tin tưởng?” Thẩm Thanh Lạc có hơi không hiểu.

3. Chương 3: Lòng Có Ngàn Kết

“Bởi vì cô nương cần một chỗ an thân, tại hạ lại cần một người lanh lợi thông minh mà muội phu lại không biết nàng giúp ta một tay.” Tiêu Nhữ Xương mỉm cười nói.

Có một nguyên nhân hắn không có nói, hắn nhai trúng Thẩm Thanh Lạc còn có một nguyên nhân trọng yếu, Thẩm Thanh Lạc đối với tướng mạo tuyệt hảo của hắn làm như không thấy có nửa điểm cũng không trầm mê, nếu ngay cả nhìn hắn cũng không vừa mắt, tất nhiên cũng sẽ không nhìn trúng Cầu Thế Trinh, sẽ không trở thành một tình địch của muội muội hắn. Mà Thanh Lạc mặc dù dung nhan không tệ, cũng không phải là quá xinh đẹp, nghĩ đến sẽ không khiến cho Cầu Thế Trinh nhìn chăm chú, một người thích hợp như thế quá khó khăn tìm, cũng không kíp là một người xa lạ rồi.

Cũng vả lại theo ý hắn, Thanh Lạc đã ở bước đường cùng, hắn cấp cho nàng chỗ an thân, dĩ nhiên là đối với hắn mang ơn.

Thẩm Thanh Lạc thuận lợi vào Cầu phủ, còn được cử làm Nhị quản sự, một tiểu cô nương mười sáu tuổi được làm quản sự, có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng Tiêu Nhữ Xương an bài thân phận cho nàng là biểu muội của Nhị quản gia Ngô Minh Dương, giới thiệu nàng vào Cầu phủ đúng là Ngô Minh Dương, cũng không ai dám ngay mặt nói lời lạnh nhạt.

Thì ra là Ngô Minh Dương là người của Tiêu Thế Xương, không biết bên trong Cầu phủ còn có bao nhiêu người của Tiêu Nhữ Xương, hắn vì muội muội, ngược lại thật sự là tận hết sức lực rồi.

Thê tử của đại quản gia Tần Minh Trí là Lý thị làm đại quản sự, Thẩm Thanh Lạc nghe nàng dạy dỗ một hồi, liền từ trong tay nàng nhận lấy sổ sách sau đó tiến đến phòng kho kiểm tra đối chiếu vật phẩm.

Thẩm Thanh Lạc khó khăn lắm kiểm tra hết, sau khi kiểm tra đối chiếu một lượt, Lý thị đã tới.

“Thanh Lạc, cái gì cũng kiểm tra xong chưa?”

“Đều đã kiểm tra một lượt, Lý đại nương.” Thanh Lạc cúi đầu, tỏ ra biết vâng lời nói.

Tần Minh Trí cùng tổng quản Tạ Phong của ngân hàng khánh phong đều là phụ tá đắc lực của Cầu Thế Trinh, không thể nào đắc tội. Kiếp trước nàng không hiểu thời thế, đối với Lý thị có nhiều điểm chậm trễ, ở Cầu phủ một người trợ lực cũng không có, đời này nàng sẽ không tùy hứng nữa.

Đối với Thanh Lạc kính cẩn nghe theo, Lý thị rất là hài lòng, nàng cười gật đầu nói: “Theo ta tiến nội viện cùng các cô nương gặp mặt.”

Cầu Thế Trinh có không ít cơ thiếp, họ lại không có danh phận, nên các quản sự lấy tên thật của các cô nương đó để gọi, ở trong trí nhớ Thanh Lạc, khi nàng vào Cầu phủ cũng không có tăng thêm cơ thiếp nữa. Nhưng những cơ thiếp kia nàng một chút ấn tượng cũng không có, nàng vào Cầu phủ được một tháng, thì cùng Cầu Thế Trinh chuyển đến Ngưng Bích uyển, ngày đêm pha trộn, căn bản không để ý qua Cầu Thế Trinh còn có nhiều người cơ thiếp như vậy, sau lại, nàng bị Cầu Thế Trinh ban xuống canh được, đứa bé không còn, từ ngày đó nàng liền hận Cầu Thế Trinh vô cùng, đối với hắn mấy cái kia oanh oanh yến yến không thêm để ý, thỉnh thoảng gia yến lúc mọi người gặp nhau, nàng xem cũng không nhìn những nữ nhân kia một cái.

“Thanh Lạc bái kiến Liễu cô nương.”

“Thanh Lạc bái kiến Hồng cô nương.”

.

Một vòng đi xuống, Thắm Thanh Lạc âm thầm chắc lưỡi hít hà, Cầu Thế Trinh có mười lăm thị thiếp, hơn nữa dung mạo cũng xuất sắc. Ngoài than thở, Thắm Thanh Lạc lại có chút không hiểu, thiếp thị của Cầu Thế Trinh nhiều như vậy lại xinh đẹp như vậy, kiếp trước vì cái gì lại đưa nàng vào Ngưng Bích uyển, bắt chấp nàng mặt lạnh mà cầu hoan? Nàng về sau lại tâm tình uất ức, thân hình gầy gò hẳn đi, căn bản có thể nói là không có sắc. Nhưng hắn đối với những thị thiếp này, không nói đến sắc đẹp còn biết ăn diện hơn nàng, tối thiểu có ba người —— là Liễu Cô nương, Hồng cô nương, Mạn Châu....

Thanh Lạc âm thầm nghĩ, kiếp trước nàng vào Cầu phủ được một tháng tâm tình tốt, khi đó dung nhan ứng như kiều hoa nộn nhụy, nhưng cũng không kịp nổi ba người này, nhưng Cầu Thế Trinh lại chỉ thích nàng, tại sao vậy chứ?

Thắm Thanh Lạc cũng chỉ thất thần một chút, lại rất nhanh xử lý chuyện trước mắt nên làm.

Thắm gia thế nào, Thắm Thanh Lạc cũng không có đi ra ngoài hỏi thăm, nàng tự nhủ, đem nữ nhi thành đồ chơi đưa người khác, một người cha như vậy không cần phải nhớ, không cần phải áy náy làm gì.

Trong phủ Nhị quản sự phụ trách chuyện chính là chọn mua vật phẩm bên ngoài cho các phòng, mỗi tháng theo như thường lệ phân phối ột đám các nàng cơ thiếp của Cầu thế Trinh. Sẽ đem nhu cầu của các nàng cơ thiếp hồi báo cho Đại Quản Sự Lý thị, do Lý thị báo lên cho Tần Minh Trí, bên ngoài chọn mua bên trong lại từ trung điều chỉnh phân phối.

Thị thiếp của Cầu Thế Trinh tựa hồ cũng rất an phận, công việc của Thanh Lạc cho nên rất đơn giản nhàn nhã, tâm tình của nàng thậm chí so ở trong nhà còn khoái trá hơn.

Thắm Thanh Lạc tận trách mà đem sở thích, cùng tính cách của mỗi cô nương trong nội viện nhớ kỹ giao cho Ngô Minh Dương, nàng dĩ nhiên sẽ không giúp Tiêu Nguyệt Mị, nàng chỉ là cho là những tin tức này cũng không có chỗ ích lợi gì, theo nàng kiếp trước rất hiểu rõ, Cầu Thế Trinh đối với những nàng cơ thiếp ở trong lòng hắn thật ra thì không có địa vị gì.

Mười sáu tháng sáu ngày hôm đó, Cầu Thế Trinh rời kinh một tháng cuối cùng cũng trở về, buổi chiều tin tức mới vừa truyền về phủ, bên trong đang bình tĩnh liền náo nhiệt lên.

Lý thị cũng rất khẩn trương, dặn dò Thắm Thanh Lạc nhiều lần: “Gia trở về rồi, cẩn thận chút, các cô nương có cần cái gì, không quá quá mức, tận lực thỏa mãn.”

Thắm Thanh Lạc gật đầu, chiều hôm đó cũng không dám rời đi ký phòng, sợ những nha hoàn của các cô nương kia tối không tìm được nàng.

Bọn hạ nhân xuyên tới xuyên lui, thanh khiết thanh khiết dọn dẹp dọn dẹp, cả Cầu phủ làm cho trần thế không nhiễm bụi. Phòng bếp là bận nhất, chuẩn bị rất nhiều món ăn.

Vậy mà tới giờ Tuất, Cầu Thế Trinh vẫn không trở về phủ.

Trong phủ, người làm đều đang đợi hấn trở về phủ dùng bữa, mọi người cũng đói bụng đến nỗi đứng không vững. Thanh Lạc cách ký phòng, lặng lẽ tới thượng phòng tìm nha đầu Quế Viên hỏi thăm.

“Gia bao giờ trở lại?”

“Ai biết được! Ta đều chết đói.” Quế Viên xoa xoa bụng, một hồi lâu thở dài nói: “Cái đó Thấm gia đại tiểu thư đến cùng có bao nhiêu xinh đẹp, lại khiến gia luống cuống như thế.”

Thấm gia đại tiểu thư? Không phải là nói nàng chứ? Thanh Lạc ngẩn ngơ, hỏi: “Cái gì Thấm gia đại tiểu thư? Xảy ra chuyện gì nha?”

“Là Thấm gia buôn bán trà, nghe nói gia hồi kinh sau đó trực tiếp đi tìm Thấm gia muốn Thấm đại tiểu thư, ai ngờ Thấm gia nói đại tiểu thư nhà họ thực không thấy, gia tức giận vô cùng, mệnh Tạ quản sự dẫn theo người lục soát cả Thấm phủ, bây giờ đang trong Thấm phủ bức bách Thấm lão đầu giao ra Thấm đại tiểu thư đây.”

Gió lùa thổi qua, Thanh Lạc rung mình một cái, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Chiều nay Cầu Thế Trinh giờ hội mới trở về phủ, Tần Minh Trí tỉ mỉ chuẩn bị yến tiệc còn có ca múa cũng đều để qua một bên, Thanh Lạc ngày thứ hai nghe Quế Viên nói, Cầu Thế Trinh chỉ dùng một chén cơm, buổi tối cũng không có tới phòng cô nương nào, mà hấn ngủ tại Phong Hiên uyển thư phòng của hấn.

Tin tức có liên quan đến Cầu Thế Trinh vì Thấm gia đại tiểu thư mà nổi điên ngày thứ hai ở bên trong phủ lưu truyền rộng rãi, không biết Cầu Thế Trinh dùng là thủ đoạn gì, tòa nhà của Thấm gia cũng trở thành món nợ của ngân hàng khánh phong, Cầu Thế Trinh ép Thấm Hựu Đường giao ra đại nữ nhi, nếu không liền đem Thấm trạch tịch thu, đem Thấm Hựu Đường một nhà ba người đuổi ra đường cái.

Quế Viên hội thanh hội sắc nói xong, Thấm Thanh Lạc bứt lên cười, thuận miệng nói: “Thấm gia chỉ có một nữ nhi sao? Dem cái nữ nhi khác lại đưa một cho gia, không phải thử bình thường sao?”

“Không chỉ một nữ nhân, còn có một, Gia tịch biên gia sản thì Thấm phu nhân còn không chịu, muốn giữ Thấm phủ, Thấm lão đầu sẽ phải dâng ra Nhị Nữ Nhi rồi, chỉ là Gia không cần, nói chỉ cần Thấm đại tiểu thư.”

Đây cũng là vì sao? Thấm Thanh Lạc suy nghĩ không yên, muốn tìm được Ngô Minh Dương nói với hấn mình không làm nữa muốn rời khỏi, lại có chút hiểu không rõ tình huống, không biết xuất phủ sau có thể hay không bị cha nàng tìm về đây? Lại không muốn vì vậy bỏ qua cho cơ hội báo thù, bất giác tình thế khó xử.

Thấm Thanh Lạc không nắm được chủ ý, trong lòng yên lặng trông mong Cầu Thế Trinh chỉ là một lúc ầm đầu muốn tìm nàng, qua một hai ngày liền đem nàng quên, đồng thời âm thầm may mắn, trong phủ không ai nhớ ra tên của nàng, người người chỉ biết Cầu Thế Trinh đang tìm Thấm đại tiểu thư, lại không biết tìm người có tên Thấm Thanh Lạc, cũng mong Cầu Thế Trinh không biết trong phủ mới có thêm một hạ nhân là nàng.

Thấm Thanh Lạc không ngừng cầu mong nhưng ngày thứ ba liền tan vỡ, Ngô Minh Dương ngày hôm đó đen mặt tìm đến nàng.

“Thấm đại tiểu thư.”

Thanh Lạc cả kinh, cũng không biết nơi nào lộ tung tích, cúi đầu giả vờ lau nước mắt, nghẹn ngào không nói lời nào.

“Ta đã nói với Gia là ngươi hôm đó té xỉu trên đường được ta cứu rồi, xem ngươi cơ khổ không chỗ nương tựa, liền giới thiệu ngươi vào phủ, vì dễ dàng, giả xưng ngươi là biểu muội ta, trước mặt gia, đừng để lộ.” Ngô Minh Dương giao phó xong, bỗng đổi sắc mặt, hòa khí mà nói: “Cùng ta đi gặp Gia.”

Ngô Minh Dương mang theo Thấm Thanh Lạc đi đến Phong Hiên uyển nơi ở của Cầu Thế Trinh, vào đến cửa viện hấn liền lui xuống. Thấm Thanh Lạc lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng dời bước vào chính phòng.

Bên trong chính phòng yên tĩnh, một nha hoàn hầu hạ cũng không có, Cầu Thế Trinh ngồi ở trong ghế bành Hồng Mộc, sắc mặt rõ ràng xanh đen, một đôi mắt hiện đầy tia máu, Thấm Thanh Lạc tiến đến cửa, hấn

yên lặng nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như muốn đem lấy nàng chặt làm trăm mảnh.

“Thanh Lạc bái kiến gia.” Thẩm Thanh Lạc lấy lại bình tĩnh, bình tĩnh khuất tất hành lễ.

Cầu Thế Trinh hai đạo mày kiếm dựng lên, hung ác nói: “Một đại tiểu thư lại đi làm tôi tớ, người xem ra làm cực kỳ thư thái a! Nếu không phải vẽ bức họa, Minh Dương thấy bức họa nhận ra được, cũng thật làm cho người lừa gạt được.”

Trong ánh mắt của hắn có xem thường, đùa cợt, chán ghét, thậm chí còn có tức giận. Thẩm Thanh Lạc có chút ngây ngẫn, nàng cùng hắn, cũng không có quan hệ thế nào, làm tôi tớ, cũng không liên quan đến chuyện của hắn chứ?

“Gia có cái gì phân phó?” Thanh Lạc kính cẩn nghe theo mở miệng hỏi.

“Tìm người, đương nhiên có chuyện.” Cầu Thế Trinh hoắc mắt đứng lên, lạnh lùng nói: “Nhiều ngày như vậy, Gia vẫn muốn đem chuyện hôm đó không làm xong, bây giờ làm cho xong, lên giường cho ta.”

Thẩm Thanh Lạc lui về phía sau, tái mặt nhìn Cầu Thế Trinh, trong phủ hắn thiếp thị nhiều như vậy, tại sao không thể bỏ qua nàng.

Cầu Thế Trinh đã bắt đầu cởi áo rồi. Vóc người của hắn rất tốt, da thịt màu mật ong, bắp thịt rắn chắc có lực, eo hẹp, vai rộng, vóc người giống như rừng tùng một dạng thẳng tắp mạnh mẽ.

Thẩm Thanh Lạc cứng người, trong đầu vội vàng suy tư đối sách.

“Không cần suy nghĩ, hôm nay sẽ không cho người đi nha.” Cầu Thế Trinh tới gần nàng, hai chân của hắn cường tráng có lực, tam giác mang nơi cự - thú theo hắn bước chân di động pháp phòng nhảy lên. Thẩm Thanh Lạc không nhận được rơi lệ, sống lại lần thứ nhất, nàng vẫn là trốn không thoát đùa bỡn của Cầu Thế Trinh sao? Đời trước để cho nàng như vậy tuyệt vọng, đời này sống lại cũng không cho nàng hi vọng sao?

Hơi thở nóng rực tiến tới gần, Thẩm Thanh Lạc tuyệt vọng nhắm mắt, có chút hối hận hôm đó nên thối lại 60 lượng bạc tìm sinh lộ mà không phải vào Cầu phủ. Không có cho nàng suy nghĩ nhiều, Cầu Thế Trinh đã kéo ra quần của nàng dạo chơi nàng hoa tâm giữa hai chân của nàng.

“Cầu Thế Trinh, nữ nhân của người nhiều như vậy, van cầu người bỏ qua cho ta, được không?” Thẩm Thanh Lạc khó khăn mở miệng cầu cạnh.

“Bỏ qua người?” Cầu Thế Trinh hí mắt, con mắt sắc trầm ám, Thẩm Thanh Lạc một tiếng thét kinh hãi, cũng là hắn một ngón tay đã đưa vào bên trong thân thể nàng.

Thẩm Thanh Lạc nhận không được run rẩy, khóc khê nói: “Cầu xin người bỏ qua cho ta.”

“Bỏ qua người?” Cầu Thế Trinh trên mặt cương nghị hiện lên vẻ mặt phức tạp cười nhạt: “Không muốn ta trêu chọc, hôm đó bên bờ sông, người liền không nên đỏ mặt nhìn ta không động con người.”

Có ý tứ gì? Hắn đang nói nàng câu dẫn hắn sao?

“Ta, ta khi đó chỉ là tò mò, họ thế nào không có nhìn người? Ta không có ý tứ gì khác.” Thẩm Thanh Lạc run giọng nói.

Cầu Thế Trinh lại chen thêm một ngón tay vào, hơi thở của hắn có chút thô gấp, ngón tay rút ra động cũng hơi dùng sức chút, rút ra động đồng thời, con người hắn đỏ lôm nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Lạc, trầm giọng hỏi: “Người cảm thấy họ nên nhìn ta?”

Thanh Lạc bị hắn quấy đến có chút đau, chân mày bất giác nhíu lại, rơi lệ nói: “Dạ, ta khi đó kỳ quái, người đáng dập dẹt như thế, họ tại sao cũng không nhìn người, ta không có ý tứ gì khác, người tha ta a”.

4. Chương 4: Mi Để Tâm Gian

“Bé ngốc, người không nên vào lúc này khen nam nhân.” thanh âm Cầu Thế Trinh ám ách, ngón tay đang làm càn bên trong Thẩm Thanh Lạc bỗng dưng rút ra, Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên

đau đến kêu rên, lúc này Cầu Thế Trinh đè nàng vào lồng ngực, hai cánh tay đem nàng ôm thật chặt, nàng cảm thấy xương ngực mình cũng bị hấn đập vụn rồi.

Nhịp tim như trống không ngừng dồn dập ở bên tai nàng trầm đục, muốn đem hơi thở nóng bỏng như muốn thiêu trụi trên cổ nàng, Thẩm Thanh Lạc có chút muốn ngất xỉu, người cứng ngắc không tự chủ được mềm nhũn đi xuống.

“Ngày mai ta cho người đưa người về nhà.” Cầu Thế Trinh nhỏ giọng nói, trong thanh âm có hiềm thấy hu tình. Thẩm Thanh Lạc không có cảm nhận được, nàng làm sợ tới mức lắc đầu liên tục, thất thanh nói: “Ta không muốn về nhà, bọn họ lại đưa ta cho những người khác, cầu xin người, để cho ta ở tại trong phủ người làm nô tỳ, có một chỗ dung thân, không được sao?”

“Bọn họ còn muốn đem người đưa cho những người khác?” Cầu Thế Trinh nắm lên quả đấm.

“Đúng, hôm đó ta nếu không phải trốn ra được, bọn họ liền đem ta đưa cho những người khác rồi.” Thẩm Thanh Lạc nước mắt rơi như mưa, không nhìn được khóc lóc kể lể: “Bọn họ chỉ đem ta làm công cụ để đổi lấy bạc, ta chỉ nghĩ có một chỗ an thân, nghe nói người ở đây tìm ta, ta cũng vậy không dám lộ diện, ta sợ. Ta không muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy cùng nhau chờ người sủng ái, người bỏ qua cho ta, giao cho ta một cái chỗ an thân được chứ?”

“Ta không có nữ nhân.” Thẩm Thanh Lạc nghe được Cầu Thế Trinh một tiếng mơ hồ than nhẹ, trong thoáng chốc chỉ nghĩ là nghe nhầm.

“Gia.” Thẩm Thanh Lạc rưng rưng ngắt đầu, tiêu điều lạnh lẽo nhìn Cầu Thế Trinh.

“Hảo, người tạm thời lưu lại trong phủ làm việc đi, có cái gì uất ức tới nói với ta.” Cầu Thế Trinh trầm ngâm nghiêm khắc nói, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt của Thẩm Thanh Lạc.

Cầu Thế Trinh tuy là thương nhân, lại tập võ từ nhỏ, lòng bàn tay to có chút thô ráp, mang theo vết chai long ngóng lau nước mắt trên da mặt mềm mại của Thanh Lạc, hơi có chút đau nhói, Thẩm Thanh Lạc có chút hoảng hốt, động tác này của hắn rất giống lúc trước, ở bên cạnh hắn trong năm năm, mỗi lần nàng ủy khuất rơi lệ, hắn cũng sẽ hơi có chút luống cuống lại có chút thô bạo thay nàng lau nước mắt, vừa lau lại ác thanh hô quát không cho phép nàng khóc.

“Không muốn làm nữ nhân của ta, người cũng đừng như vậy nước mắt lưng tròng nhìn ta câu dẫn ta.” Cầu Thế Trinh thô thanh nói. Thanh Lạc vừa định giải thích, thân thể đã bay lên không, Cầu Thế Trinh bế nàng lên hướng trong phòng đi tới.

“Gia, ta không muốn.” Thanh Lạc âm thanh kêu lên, thật là không biết mình nơi nào lại chộc tới Cầu Thế Trinh rồi.

“Không cần, liền lấy.” Cầu Thế Trinh nói giọng khàn khàn: “Người đừng uốn éo, nữa uốn éo ta không phải có thể bảo đảm không cần.”

Thẩm Thanh Lạc cứng người, một cử động cũng không dám.

Cầu Thế Trinh nói không muốn, nhưng là cái bàn tay kia vẫn không ngừng vờ về ngọn núi của Thẩm Thanh Lạc, đầu ngón tay ở đỉnh núi không ngừng chuyển động, những địa phương kia vốn là nơi mẫn cảm nhất của nàng, Thẩm Thanh Lạc trong đầu lại nghĩ đến cảnh mây mưa kiếp trước, chỉ cần hắn làm như vậy là làm cho cả người nàng khống chế không được liền nóng lên.

Thẩm Thanh Lạc đôi môi cắn chặt đến nổi chảy máu, liều mạng khống chế mới không phát ra tiếng rên rỉ trên môi.

Loại cảm giác này. Thật khó chịu đựng.

“Thanh Lạc Thanh Lạc. Người thật mẫn cảm.” Cầu Thế Trinh lẩm bẩm nói nhỏ.

Thanh Lạc đi ra Phong Hiên uyển thì đã là nửa canh giờ sau, nàng hai chân bủn rủn, vòng eo vô lực, trên người xiêm áo đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm dề.

Né tránh trở về chỗ nghỉ chân, ban ngày cũng không còn thời gian tắm rửa rồi, Thẩm Thanh Lạc cầm khăn vải lau qua thân thể, thay xiêm y và búi lại tóc, liền chạy nhanh tới phòng của người hầu. Trước khi xuất

môn nàng suy nghĩ một chút, lấy ra túi tiền đã giấu đi, từ bên trong lấy ra một hai bạc vụn bỏ vào túi trong tay áo.

Trước phòng rất nhiều nha hoàn đang chờ lấy đồ, Lý thị mặt lạnh đứng đó. Ước chừng là những người này sốt ruột chờ rồi, đi tìm Lý thị tới đây.

Thẩm Thanh Lạc vội vàng ghi danh, phát ra đồ. Giúp xong, những nha hoàn kia sau khi đi. Lý thị âm mặt hỏi: “Ban ngày ban mặt, người đi những đâu, làm việc kém như vậy sao?”

Thanh Lạc cúi đầu nghe cáo huân, chờ Lý thị mắng xong rồi, từ túi trong tay áo lấy ra khối kia bạc vụn, nhỏ giọng nói: “Thanh Lạc lo việc không chu đáo rồi, buổi chiều không có ai, Thanh Lạc nghĩ tới những ngày mới vào phủ được đại nương chăm sóc, liền trở về chỗ ở cầm bạc tới đây, muốn mời đại nương uống một ly rượu, tạm thời biểu lộ lòng biết ơn của Thanh Lạc.”

Một hai bạc vụn Lý thị cũng không thể nào để ở trong mắt, chỉ là nhìn Thanh Lạc như thế thuận phục, không khỏi trái tim đắc ý, cười nhận lấy, cũng không mắng, ý vị sâu xa nói: “Các cô nương ở hậu viên, tuy nói vô danh vô phận, nhưng là khó tránh ngày nào đó gia liền cưng chiều nâng đỡ, không được khinh thường.”

“Tạ đại nương chỉ điểm.” Thanh Lạc cảm kích nói.

Buổi tối nằm ở trên giường, Thẩm Thanh Lạc ở trong lòng hỏi mình: ta cư trú ở Cầu phủ rốt cuộc là đúng là sai? Thật có thể ngăn cản Tiêu Nguyệt Mị gả cho Cầu Thế Trinh báo thù Tiêu Nhữ Xương hại hải tử sao?

Thẩm Thanh Lạc trái lo phải nghĩ, tâm kết khó giải, trần trọc trở mình, nhớ tới buổi chiều bàn tay tác quái của Cầu Thế Trinh, vừa then thùng vừa xấu hổ, chính mình là cái gì trong sạch cũng không còn, về sau làm sao có thể đi lập gia đình.

Có muốn hay không cứ như vậy gả cho Cầu Thế Trinh? Thẩm Thanh Lạc hung hăng tát cho chính mình một bạt tai, những dạy dỗ trước kia người quên rồi sao? Nàng đã giải thích bao nhiêu lần đứa bé đó là con của Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh vẫn còn độc ác như vậy, bắt nàng uống thuốc sảy thai. Hắn mỗi một lần nghĩ gì liền có nấy, chưa bao giờ chú ý ý nguyện của nàng. Hắn còn là đã có vị hôn thê, nhớ tới Tiêu Nguyệt Mị, Thẩm Thanh Lạc lại tát ình một cái bạt tai nữa, khi Tiêu Nguyệt Mị bụng dần cao lên, cảnh tượng ở trước mặt nàng diễm võ dương oai giương, nàng tại sao có thể quên.

Cầu Thế Trinh từng hứa hẹn qua, tuy nói lui không được hôn sự Tiêu gia không thể cưới nàng làm vợ, nhưng tuyệt không cưới Tiêu Nguyệt Mị làm vợ, sau đó Hoàng Đế ban thánh chỉ chỉ bắt cưới Tiêu Nguyệt Mị, lại cùng nàng bảo đảm không đụng đến Tiêu Nguyệt Mị không để cho Tiêu Nguyệt Mị có con với hắn, nhưng những lời hắn bảo đảm không có một lời nào thực hiện được.

Thẩm Thanh Lạc ngày thứ hai rời giường lúc soi gương chải đầu búi tóc thì sợ hết hồn, hai bên hai má một mập một gầy một đỏ một trắng, nàng cầm khăn vải nhúng nước đắp một hồi lâu, nhưng vết sưng hồng không có giảm đi, bộ dáng như vậy nếu như bị cho là bị bệnh hiểm nghèo, vậy làm phiền cũng không nhỏ, Thẩm Thanh Lạc cắn răng, nâng lên tay trái quạt hai cái gò má má trái, nhìn kỹ một chút, miễn cưỡng hồng mập nhất trí.

Thẩm Thanh Lạc vừa tới ký phòng, đã có một nha hoàn đến tìm nàng, nha hoàn này không phải là người ở nội viện, Thanh Lạc nhận ra nàng là người làm việc trong sảnh chính, đang âm thầm kỳ quái, nha hoàn kia tiến tới trước mặt nàng nhỏ giọng nói: “Ngô quản sự để cho người tìm Lý đại nương xin nghỉ xuất phủ một chuyến, Tiêu công tử muốn gặp người, tại quán trà Cúc Hoa trong một phòng trang nhã.”

Thanh Lạc vào phủ hơn một tháng, một ngày nghỉ cũng không xin qua, hôm qua lại mới vừa cùng Lý thị lấy lòng, Lý thị tất nhiên đáp ứng rồi.

“Mặt của người làm sao vậy?” Tiêu Nhữ Xương chân mày nhẹ vắn, gặp mặt câu nói đầu tiên ngược lại quan tâm tới mặt của Thanh Lạc.

Người này thật giỏi diễn trò, Thẩm Thanh Lạc ý định chuyển một cái, nhả mày nói: “Có thể là do nắng nóng.”

“Này rõ ràng là bị đánh, Thế Trinh đánh?”

Thẩm Thanh Lạc cắn môi không nói, Tiêu Nhữ Xương thở dài nói: “Trước người gặp qua Thế Trinh?”
Thẩm Thanh Lạc gật đầu, cho có lệ.

“Nếu không, người rời đi Cầu phủ đi, nếu không có chỗ an thân, đến trong phủ ta.” Tiêu Nhữ Xương ân cần mà nói.

Sợ nàng đem việc của hắn nói cho Cầu Thế Trinh sao? Thẩm Thanh Lạc âm thầm cười lạnh, nàng sẽ không nói cho Cầu Thế Trinh cái gì, nàng muốn âm thầm làm việc, mới có thể không ở thế thất bại.

“Thanh Lạc cảm tạ đại ân của Tiêu công tử, chuyện công tử nhờ vả, chưa hoàn thành, không dám nói lời nhẹ nhàng buông tha.”

Đây là không muốn rời đi Cầu phủ rồi, Tiêu Nhữ Xương cảm lý trà tay bấm chặt, đốt ngón tay trắng bệch.

Hắn nghe nói Cầu Thế Trinh vừa trở về cũng liền đến Thẩm gia ép hỏi vị trí của Thẩm Thanh Lạc, trái tim cực độ bất an, nghe Ngô Minh Dương nói Thanh Lạc lại chính là người mà Cầu Thế Trinh muốn tìm thì trong lòng đã quyết định chủ ý muốn đem Thanh Lạc mang ra khỏi Cầu phủ, cách xa Cầu Thế Trinh.

Thỉnh thần dễ đưa thần khó, Thanh Lạc không muốn rời đi Cầu phủ, Tiêu Nhữ Xương nhất thời có chút khó khăn.

“Làm sao người lại biết Cầu Thế Trinh?” Tiêu Nhữ Xương như không có chuyện gì xảy ra lại hỏi thăm.

Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, cắn cắn đôi môi, hồi lâu nói: “Cha ta muốn cùng Cầu phủ mượn bạc, đưa ta cho Cầu Thế Trinh, ta tạm thời trốn. Ta không biết người nói em rể người lại chính là chủ nhân Cầu Phủ này, nếu sớm biết, cũng không đi. Cầu Thế Trinh hôm qua đánh ta, cũng không còn trách phạt nữa, cho phép cứ như vậy bỏ qua cho ta.”

Thẩm Thanh Lạc nửa thật nửa giả nói ra thật tình, lại mơ hồ giải thích nguyên nhân mình không rời đi Cầu phủ, Tiêu Nhữ Xương nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ một chút, Thanh Lạc chưa cùng Cầu Thế Trinh nói ra mưu đồ của hắn, nghĩ đến lời này cũng có thể tin, không bằng quan sát thêm một chút, nếu không được, lại nghĩ biện pháp dọn dẹp nàng.

Hai đồng minh người lừa ta gạt, tính toán lẫn nhau, Thanh Lạc đem tình hình trong Cầu phủ đã từng báo cho Ngô Minh Dương báo lại cho Tiêu Nhữ Xương một lần, vừa không ngừng khe ngợi ba cô nương Liễu, Hồng, Mạn.

“... Ba vị này cô nương, đáng đáp đó là khuyên quốc khuyên thành, Thanh Lạc nghĩ, trong hoàng cung mỹ nhân cũng chẳng qua như thế thôi, không biết Cầu Thế Trinh từ nơi nào tìm được những mỹ nhân như vậy.”

Tiêu Nhữ Xương lông mày vắn càng chặt hơn, hồi lâu nói: “Thế Trinh trở về phủ, người lưu ý, hắn đối với mấy cô nương này như thế nào? Có thể nghe được nói chuyện hành sự càng tốt hơn.”

“Cái này không khó, chỉ cần cùng các cô nương trước mặt hầu hạ bọn tỷ muội đối xử khá hơn chút, cũng có thể hỏi thăm được.” Thẩm Thanh Lạc có chút dừng lại, cũng không nói tiếp, chỉ nói có thể làm đến đó.

Muốn làm chuyện không thể thiếu tốn tiền mua vài món đồ đưa người lấy lòng đi, cái này là cố ý để Tiêu Nhữ Xương hiểu, gấm Yên Hà của Tiêu gia nổi tiếng cả nước, bạc đối với Tiêu Nhữ Xương giống như cát lạt, hắn đưa tay vào ngực, vờ tay ra thì trong tay đã nhiều hơn một tấm ngân phiếu.

“Này ngân phiếu người cầm đi, đến ngân hàng tư nhân đổi tiền giấy cùng bạc vụn giữ ở bên người mà sử dụng.”

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, cũng không từ chối, nhận lấy cũng không nhìn, trực tiếp bỏ vào tay áo trong túi.

Ra khỏi quán trà, Thẩm Thanh Lạc đi ngân hàng tư nhân, vào ngân hàng tư nhân sau nàng lấy ra ngân phiếu, nhìn lên mệnh giá trước mặt Thẩm Thanh Lạc sợ hết hồn, Tiêu Nhữ Xương thật là có tiền, vừa ra tay chính là một ngàn lượng.

Mệnh giá lớn như vậy không cần phải đổi rồi, giao thiệp thì chỉ cần bạc vụn, dùng bạc của mình lúc trước khi đổi đồ liền vậy là đủ rồi. Trên đường trở về Cầu phủ, Thẩm Thanh Lạc có chút hoảng hốt, Tiêu gia có tiền như vậy, Tiêu Nhữ Xương nếu muốn muội muội gả vào Cầu Phủ, dùng bạc đập cũng có thể nện xuống Cầu phủ một nửa người làm việc thay hẳn, ý tưởng mình muốn báo thù có phải hay không quá ngây thơ rồi?

Mấy ngày kế tiếp thật yên lặng, Cầu Thế Trinh mỗi ngày đều trở về phủ, mỗi đêm cũng tiến vào trong viện nghỉ ngơi, một đêm một cô nương, không nhìn ra hẳn yêu thích người nào, nhưng ba cô nương đẹp nhất nội viện, ngược lại không có đi vào.

5. Chương 5: Tính Cạn Buồn Sâu

Cô nương nào ban đêm Bồi Tẩm rồi, nha hoàn hầu hạ cô nương đó liền có cơ để vênh váo tự đắc. Lý thị nói qua, trường hợp ngoại lệ, chỉ cần không phải quá đáng tiền, để cho nàng mở một mắt nhắm một mắt, vì vậy mỗi khi có cô nương nào được Bồi Tẩm qua liền cho nha hoàn đến đòi đồ thì Thẩm Thanh Lạc cũng rất rộng rãi ghi danh cho lĩnh, hôm nay cho cái này hơn phân nửa cân lá trà, sáng mai cho cái đó nhiều một trượng vải lụa. Nàng lại không bắt tội, ai tìm cũng cười khanh khách, cùng với tất cả nha hoàn bên trong phủ hòa thuận nhau, nghe được tình báo cũng không ít, Cầu Thế Trinh chiều nay cùng cô nương nào cùng nhau uống rượu mua vui mấy giờ mới lên giường ngủ, lại khen cô nương nào da thủy nộn, ánh mắt kiêu my.

Nàng một chữ không bỏ sót hồi báo cho Ngô Minh Dương, Ngô Minh Dương rất hài lòng.

Đã hơn mười ngày, Cầu Thế Trinh không có tìm thêm nàng, Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, sau lại bên trong truyền ra tin tức, Cầu Thế Trinh cưng chiều một vị tên Minh Nguyệt cô nương, đã mấy ngày nay đều qua đêm tại phòng cô nương Minh Nguyệt, sau lại qua mấy ngày này, trong Cầu phủ bắt đầu rầm rộ xây dựng lâm viên, nghe nói là Cầu Thế Trinh cấp cho vị Minh Nguyệt cô nương kia xây một tòa trích Nguyệt lâu.

Trích Nguyệt lâu chiếm rất lớn địa bàn, thì ra là nơi ở của các quản sự cũng bị tính vào trong đó, nội viện ngoại viện tương liên vườn hoa dựng lên một tòa khá lớn làm chỗ ở viện quản sự, trong sân có sáu tiểu viện, bên trong có Nhị quản sự, Thẩm Thanh Lạc cũng được chia đến một tiểu viện độc lập.

“Chúng ta là được hưởng chút lộc của Minh Nguyệt cô nương.” Lý thị cảm khái nói.

Thẩm Thanh Lạc đồng ý gật đầu, nơi tá túc mới xây này, tuy là chỉ có ba gian phòng, nhưng so với chỗ ở trước kia thì tốt hơn nhiều, kích thước có thể nói là sánh ngang với chỗ ở của chủ tử rồi.

Mỗi tiểu viện tự thành nhất thể, vào trong sân vườn bên trái còn có một cái giếng nước, kế tiếp giếng nước có một phòng ăn tập thể, bên phải là nhà xí, ngay mặt hướng Nam là ba gian phòng, theo thứ tự sinh hoạt thường ngày là đại sảnh, buồng lò sưởi, phòng ngủ.

Mặc dù không có củi đốt, viện quản sự có thể ở nơi này, Đại Quản Gia Tần Minh Trí hai vợ chồng mỗi tháng nhận được 12 ngân lượng, Nhị quản gia Ngô Minh Dương mỗi tháng cũng có bốn lượng. Quản sự ngân hàng tư nhân thì mỗi tháng được nhận nhiều hơn, Tạ Hoán tổng quản mỗi tháng nhận mười hai lượng, hai phó quản sự Trần Quy Hòa cùng Yên Ninh mỗi tháng là tám lượng, nhận lương thấp nhất là Thẩm Thanh Lạc mỗi tháng chỉ có hai lượng, mỗi tháng hai lượng, cũng không ít đi. Lý đại nương muốn mua củi đốt thì Thanh Lạc cũng cầm 500 văn tiền đồng nhờ nàng mua giúp năm gánh.

Đun nước nóng thoải mái tắm rửa xong, Thẩm Thanh Lạc cẩn thận kiểm tra các cửa phòng, chen vào then cửa.

Không trách nàng như thế cẩn thận, ở đại viện, trừ Tần Minh trí là vợ chồng hai, những người khác đều là thanh niên không có thâm thất.

Kiểm tra thỏa đáng, Thẩm Thanh Lạc cũng đến trên giường, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Ngủ trong trong mộng giữa lúc mơ mơ màng màng lại như trở về kiếp trước, Cầu Thế Trinh ở trên người nàng khắp nơi vuốt ve, nghiêm mặt hỏi Thanh Lạc ta nghĩ ta muốn người được không?

Thẩm Thanh Lạc trong lòng một hồi phiền não, không muốn quan tâm đến hắn. Người này vốn là như vậy, mỗi lần cũng hỏi nàng được chứ, mỗi lần nàng đều không đáp ứng, nhưng hắn vẫn không buông tha nàng. Thanh Lạc sâu kín than thở, hừ nói: “Trong viện tử của người nhiều mỹ nhân như vậy, đừng đến phiền ta không được sao?”

Cầu Thế Trinh đã quen với việc này, dù bị cự tuyệt cũng không ngừng nghỉ, một đôi bàn tay ở địa phương mẫn cảm của nàng không ngừng vuốt ve, Thẩm Thanh Lạc động tình không nhịn được, trong lúc ngủ mơ hừ hừ, Cầu Thế Trinh nhận được cổ vũ thật lớn, đưa tay đến phía dưới nàng lục lọi kéo ra kéo, lúc nhẹ lúc nặng bóp - lấy. Thẩm Thanh Lạc không ngừng được thân thể dần nóng lên, nhiệt lưu một cổ một cổ tràn ra, chỉ một thoáng giữa hai chân một mảnh hỗn độn.

“Thanh Lạc người cho ta được chứ?” Âm ách thanh âm ở bên tai nàng vọng về, đôi môi nóng bỏng ngăn lại môi của nàng. Thẩm Thanh Lạc hô hấp khốn đốn, trong nháy mắt tỉnh lại, không phải cái gì kiếp trước? Nàng căn bản không phải đang nằm mơ, trên người có một người nặng nề đè ép nàng, cũng chính là Cầu Thế Trinh

“Làm sao người vào đây được?” Thẩm Thanh Lạc tức giận lại không hiểu, nàng nhớ cửa chính cùng cửa sổ đã cài then cẩn thận rồi mà .

“Từ ám vách tường tiến vào(lối đi bí mật trong tường), sau lưng gian phòng của người chính là viện của ta, chỉ cách một bức tường.” Cầu Thế Trinh thanh âm trầm thấp âm ách, nói chuyện đồng thời thân thể không kịp chờ đợi đỉnh - chuẩn bị.

Thanh Lạc giận đến khóc lên, không biết mình tại sao liền trêu chọc tới cái người phát - tình - cuồng này, Kiếp trước Cầu Thế Trinh đúng là như vậy, mỗi ngày buổi tối không để ý ý nguyện của nàng, không đem nàng làm cho nửa chết nửa sống không bỏ qua.

“Người khóc cái gì? Trong sân những nữ nhân kia mắt trông mong ngóng đợi ta, ta đều không đụng các nàng đâu.” Cầu Thế Trinh ác thanh nói, bàn tay ở trên mặt Thanh Lạc gạt lệ, lòng bàn tay vết chai lau đến khi làm đau gương mặt Thanh Lạc, Thanh Lạc càng khóc lợi hại hơn.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, ta liền sờ sờ lấy lấy, có phải người không muốn, trước ta sẽ không cần người.” Âm điệu Cầu Thế Trinh mềm nhũn đi xuống.

Thanh Lạc khóc đến thương tâm, nước nỡ ghen ngào nói: “Không muốn? Nhưng cái này người chọc ghẹo ta, để cho ta về sau làm thế nào lập gia đình?”

“Lập gia đình? Người còn muốn lập gia đình?” Trong bóng tối Thanh Lạc cảm thấy rung cả mình, Cầu Thế Trinh thanh âm lạnh lùng như băng: “Tối nay ta liền muốn người, ta xem người còn có thể gả cho người nào.”

Cầu Thế Trinh lần người ép tới, giận dữ ngút trời lập tức tách hai chân của Thẩm Thanh Lạc ra.

Thẩm Thanh Lạc tuyệt vọng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy đau đến không muốn sống, rõ ràng dự liệu được kết cục, cũng không thể thay đổi được.

Đau đớn cũng không có đến, Cầu Thế Trinh thở hỗn hển, hồi lâu không có động tác kế tiếp, Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, người cứng ngắc bất tri bất giác mềm mại đi xuống.

Một tiếng thở dài nặng nề thở ra, Thẩm Thanh Lạc áp lực đè trên người biến mất.

Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại hấp khí, Cầu Thế Trinh là từ trên người nàng xuống, nhưng đôi tay kia lại bắt đầu chọc ghẹo nàng.

Thẩm Thanh Lạc lại không dám mở miệng, sợ một câu vô ý lại chọc cho Cầu Thế Trinh nổi điên.

Bàn tay xấu xa thoát nặng thoát nhẹ không ngừng lấy lục lọi, Thẩm Thanh Lạc liều mạng cắn môi, nàng cũng chẳng biết tại sao thân thể này lại mẫn cảm như vậy, Cầu Thế Trinh mang theo vết chai lòng ngón tay ma sát cánh hoa, lại gầy mấy cái, bên trong nàng liền không nhịn được nước chảy bốn phía.

“Thanh Lạc Thanh Lạc. Nơi này của người cực kỳ thích ta nghịch nó đấy.” Cầu Thế Trinh làm như rất mừng rỡ, ngón tay lại ở cửa động rút ra - chen vào .

Thẩm Thanh Lạc nước mắt rơi như mưa, biết rõ Cầu Thế Trinh thích nhất bộ dạng phía dưới nàng ướt đầm dề, thích nhất nàng lúc co rút ngón tay của hắn lại thắt lại thật chặt, nàng lại không cách nào khống chế thân thể của mình khi hắn trêu chọc hạ thân không ngừng có phản ứng, hơi đau nhói nhưng cũng tê tê sáng khoái, phía dưới nàng càng ướt rồi.

.

Gian nan gầy gữa đến mấy canh giờ, Cầu Thế Trinh rút cuộc bỏ qua cho Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc cả người tê dại mềm nũn không cử động được, nước mắt khóc đến cạn kiệt, giọng nói kêu khàn khàn đau đớn.

Cầu Thế Trinh xuống giường, cũng không ngay lập tức rời đi, ngồi ở đầu giường trầm mặc một hồi đối với Thẩm Thanh Lạc nói: “Người đáp ứng ta một chuyện, ta liền để cho người tiếp tục làm quản sự, nếu không, ngày mai người chuyển vào nội viện cho ta.”

Thẩm Thanh Lạc miễn cưỡng chống lên mí mắt, buồn buồn hỏi: “Chuyện gì?”

“Không cho phép nghĩ tới gã cho người khác, buổi tối ta tới đây không cho phép cự tuyệt.”

Đây rõ ràng là hai chuyện! Thẩm Thanh Lạc thầm mắng, vô lực nói: “Muốn ta đáp ứng người, người cũng phải đáp ứng ta, đừng.”

Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt nói không được. Cầu Thế Trinh hiểu rõ gật đầu: “Hảo, nếu người không có đồng ý trước, ta sẽ không muốn thân thể người.”

“Cũng không thể làm cho người khác biết.”

“Không muốn làm cho người khác biết, nếu không ta lại đi làm một lối đi bí mật làm cái gì.”

Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, chuyện thế nào đều cùng kiếp trước không giống nhau, về sau chỉ cần cố gắng suy nghĩ tính toán cẩn thận hơn là được, có lẽ là có thể né ra số mạng kiếp trước .

Sau khi đi Cầu Thế Trinh rời đi, Thẩm Thanh Lạc thân thể mệt mỏi vô cùng, đầu óc lại rất thanh tỉnh, ở trên giường lật đi lật lại vẫn không ngủ được.

Hôm sau, Thẩm Thanh Lạc tinh thần rất kém cỏi, may mà đêm hôm trước Cầu Thế Trinh không có tiến vào trong viện, không có Bồi Tẩm cô nương nào nên không có nha hoàn đến đòi đồ, ký trong phòng yên tĩnh, Thanh Lạc nằm úp sấp trên bàn thiêm thiếp.

“Thanh Lạc, mau dậy đi, Tiêu công tử tới, người mau mang ta đi nhìn lên.”

Thẩm Thanh Lạc bị đại lực lay tỉnh, Quế Viên mặt chờ đợi nhìn nàng.

Thanh Lạc có chút mơ hồ, mở to mắt thấy Quế Viên thì bật thốt lên khen: “Quế Viên người hôm nay người ăn mặc thật là xinh đẹp.

Quế Viên bên trong mặc áo màu hồng, bên ngoài áo khoác màu xanh mạ, váy Yên La xanh biếc, bên búi tóc có cài đóa hoa tinh xảo, đeo hoa tai ngọc rũ xuống hai bên, trên mặt mỏng đánh son phấn, Sở Sở hấp dẫn, so bình thường đẹp hơn mấy phần.

“Có thật không?” Quế Viên đi lòng vòng, mặt mày hớn hở hỏi.

“Đúng a! Thật là đẹp mắt.” Thẩm Thanh Lạc khen, vừa cười trêu ghẹo: “Người là hàng ngày trước mặt Gia hầu hạ, Gia thế nào không phát hiện ra lòng tốt của người? Kỳ quái.”

“Cũng không cần.” Quế Viên thay đổi mặt, đến gần Thẩm Thanh Lạc bên tai nhỏ giọng nói: “Bị Gia coi trọng, này muốn khóc cũng khóc không được, ta cho người biết, trong phủ này liên canh tránh thai cũng không cần dùng tới, Gia nội viện mỹ nhân nhiều như vậy, cũng không có có một hài tử, chúng ta cũng đoán, gia.”

Quế Viên chớp chớp mắt, Thẩm Thanh Lạc nhẹ nhàng lắc đầu, Quế Viên là đang nói Cầu Thế Trinh không dục, nhưng nàng biết không phải là.

Quế Viên thấy Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc, nói: “Thanh Lạc, người cũng đừng hồ đồ thích Gia, đã nhiều năm như vậy, nữ nhân của Gia nhiều như vậy, lại không có một hài tử, không phải là không có thể để cho cô nương nôn ọe, căn bản chính là vô năng, một nữ nhân nếu là không có danh phận, liền không phải nữ nhân, cả đời còn có cái gì hi vọng?”

Cầu Thế Trinh thân thể tốt lắm, dã thú cũng rất cường tráng. Thẩm Thanh Lạc dĩ nhiên sẽ không nói, nàng cười gật đầu phụ họa Quế Viên.

“Đi thôi, người là quân sự, có thể ở trong phủ tự do hành tẩu, người dẫn ta đến tiền thính đi xem Tiêu công tử một cái, được chứ?”

“Tiêu công tử?” Thẩm Thanh Lạc thầm nghĩ có thể hay không chính là Tiêu Nhữ Xương.

“Chính là ca ca tương lai của Gia, Tiêu Nhữ Xương Tiêu công tử.”

Quả nhiên là hần, Thẩm Thanh Lạc gật đầu đáp ứng, còn có hai tháng nữa là mừng mười thángchap rồi, không biết Tiêu Nhữ Xương có phải hay không tới đây đề nghị hôn sự hay không? Nàng cũng muốn biết, Cầu Thế Trinh cùng Tiêu Nguyệt Mị, có phải hay không có thể thay đổi thành hôn sớm như dự định.

Hai người hướng phía trước sánh đi, mới chuyển qua hành lang, xa xa liền nghe được tiếng cười của Cầu Thế Trinh.

“Chúng ta đừng đi qua vội.” Thẩm Thanh Lạc bước chân dừng lại.

Cầu Thế Trinh càng tức giận, sẽ càng lớn tiếng cười sung sướng, hần đây là tức giận.

“Đã tới rồi, chỉ nhìn chút thôi.” Quế Viên kéo Thẩm Thanh Lạc không buông tay.

Phòng khách cửa nhà hoàn Hà Vận và Lan Hương đứng ở bên cửa, nín thở Ngưng Khí, thấy Thẩm Thanh Lạc cùng Quế Viên tới đây, hai người lặng lẽ khoát tay, nhỏ giọng nói: “Các người còn dám tới đây, Gia cùng Tiêu công tử đang cãi vã, cháy tới nơi rồi, đi mau, cẩn thận bị đốt.”

“Tại sao cãi vã?” Quế Viên không sợ chết hỏi.

Lan Hương ra dấu hiệu, ý bảo chính mình nghe.

“Thế Trinh, đây là hôn sự do các bậc cha chú lập thành.” Tiêu Nhữ Xương âm điệu hơi có tăng cao.

“Nếu như người cảm thấy không hài lòng có thể lập tức từ hôn.” Cầu Thế Trinh tính tình quá mức nhân nhả, lãnh đạm nói: “Mùng mười thángchap thành thân là không thể nào.”

6. Chương 6: Trầm Tư Chuyện Lúc Trước

“Thân nhân bằng hữu đều biết, người tạm thời đổi hôn kỳ, lại bất định không chọn một ngày, người khiến Tiêu gia mặt mũi để nơi nào?” Thanh thúy một tiếng sứ bể vang lên, xem ra Tiêu Nhữ Xương không có khắc chế, ném ly trà rồi.

“Nhém đi, người vui lòng nhém liền nhém, Cầu Phủ mấy cái ly này còn là mua được.” Cầu Thế Trinh lạnh lạnh nói.

Một hồi lâu không có nghe thấy thanh âm Tiêu Nhữ Xương, Thẩm Thanh Lạc trong lòng cao hứng, điều này khiến ngụy quân tử phải kinh ngạc rồi.

“Gia tại sao không chịu thành thân?” Quế Viên một mặt hướng trong phòng nhìn lên, một mặt tò mò hỏi nói.

“Có thể là do cô nương Minh Nguyệt bên gối thủ thủ.” Hà vận bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Cũng không nhìn mình là thân phận gì, Gia cũng chiều nàng mấy ngày, liền quên tự quên bản thân mình là ai, nhưng cũng kỳ quái, Gia lại có thể cho nàng thuyết phục.”

Muốn biết cũng biết rồi, Thẩm Thanh Lạc lặng lẽ mà lôi kéo Quế Viên, đang muốn nói với nàng đi, Tiêu Nhữ Xương đi ra, Thẩm Thanh Lạc vội khép lại tay áo cúi đầu, cùng Lan Hương đám người cùng nhau đứng nghiêm.

“Thế Trinh, nha hoàn này chưa từng thấy qua? Mới vừa vào phủ hay sao?” Tiêu Nhữ Xương dừng bước lại.

Cảm nhận được tầm mắt của Tiêu Nhữ Xương rơi vào trên người mình, Thẩm Thanh Lạc trái tim rét lạnh, thậm chí kêu hồng bét, cái tên ngụy quân tử này lòng sâu không lường được. Không thông báo không biết lại giả trò gì, vừa mới nghĩ như vậy, lại nghe Tiêu Nhữ Xương nói: “Thế Trinh, đưa cái này nha hoàn này cho ta, như thế nào?”

Tiêu Nhữ Xương đây là đang thử dò xét Cầu Thế Trinh? Còn là âm thầm muốn nàng rời đi Cầu phủ nàng không đồng ý, hẳn vẫn chưa từ bỏ ý đồ sao? Thẩm Thanh Lạc lẳng lặng đứng, trong lòng thật không có sợ hãi hay lo lắng Cầu Thế Trinh đưa mình cho Tiêu Nhữ Xương, Cầu Thế Trinh phải hao tổn bao nhiêu tâm cơ mới làm được một lối đi bí mật đến phòng nàng, không thể nào đưa nàng người khác.

“Có thể a! Đem Tinh Vũ của người đưa tới đây đổi.” Cầu Thế Trinh miễn cưỡng nói.

“Tinh Vũ là người trong phòng của ta, nha hoàn này cũng là người trong phòng của người sao?”

“Các cô gái trong phủ này đều là người của ta, cũng có thể là người trong phòng của ta.” Cầu Thế Trinh cười tủm tỉm nói: “Có muốn hay không ta giới thiệu một chút được vật cho người, người chỉ có Tinh Vũ cùng Mặc Ngữ, có phải hay không.”

Cầu Thế Trinh chỉ nói có nửa câu còn lại bỏ dừng, Thẩm Thanh Lạc âm thầm tán dương, không nghĩ tới Cầu Thế Trinh nhìn hào phóng, đừng nhắc tới công phu chân tay, ngay cả công phu mồm mép cũng không kém.

Tiêu Nhữ Xương bị Cầu Thế Trinh chất vấn năng lực nam nhân, tựa hồ có chút khó chịu, chấp tay cáo từ, cũng không có hỏi tới hôn kỳ nữa. Thẩm Thanh Lạc trở về ký phòng, cả ngày tâm tình cũng rất tốt, khoe môi nhếch lên cũng chưa có rủ xuống qua.

Thẩm Thanh Lạc nếu là thấy được sắc mặt của Tiêu Nhữ Xương sau khi ra khỏi Cầu phủ, sẽ không cao hứng nổi. Nàng đoán sai rồi, Cầu Thế Trinh nếu là không chút do dự cự tuyệt, Tiêu Nhữ Xương ngược lại sẽ không tỏ nghi ngờ. Nhưng Cầu Thế Trinh lại đáp ứng lời kia, kì thực là không có chỗ cự tuyệt hay thương lượng. Tính tình hào phóng tặng người của hắn lại khiến cho hắn nhất định có ý định che giấu, Tiêu Nhữ Xương lúc ấy liền hoài nghi Thẩm Thanh Lạc đối với Cầu Thế Trinh mà nói có điểm khác thường.

Nếu thích, tại sao không công khai? Tiêu Nhữ Xương nghĩ đến nguyên do trong đó, gương mặt ôn hòa tuần tú âm trầm đi xuống.

Tiêu Nhữ Xương ở cửa phủ gặp chương quỹ trang sức cùng y phục đang rời đi, gương mặt hơn càng lạnh hơn.

**

Màn che bằng lụa rực rỡ tươi đẹp không ngừng đung đưa trong gió, các hình thêu trên rèm sống động, giống như bướm bướm ở trong bụi hoa phiến phiến khởi vũ. Tủ Kim Hương lò trong một góc phòng đang lượn lờ tỏa ra khói nhẹ nhu hòa, không khí nhấp nhô nồng nặc mùi thơm của cây trầm hương. Bàn ghế đều dùng gỗ Đàn Mộc chế thành được điêu tể khắc tinh tể các loại hoa văn, khuê phòng của Tiêu Nguyệt Mị khắp nơi lưu chuyển tuần mỹ xa hoa, huyền diệu tráng lệ.

Lúc này, gian phòng mặt bàn đang chất đầy đồ đạc, Tiêu Nguyệt Mị vừa mua không ít thứ chuẩn bị làm đồ cưới.

Khi Tiêu Nhữ Xương đi tới, Tiêu Nguyệt Mị đang đối diện đồng kia đồ chọn chọn lựa lựa.

Tiêu Nhữ Xương chân ở cửa phòng dừng lại, lẳng lặng nhìn hồi lâu, chậm rãi đi vào.

“Nguyệt Mị, Thế Trinh không đáp ứng thành thân.” Tiêu Nhữ Xương đầy cõi lòng xin lỗi nói.

“Không đáp ứng? Cái gì gọi là không đáp ứng?” Tiêu Nguyệt Mị lông mày giơ lên, mặt hạnh phúc tròn xoe.

“Thật ra, hắn nói, hắn không muốn thành thân theo hôn kỳ đã định.”

“Làm sao hấn không thể thành thân, muối đi tìm hấn.” Tiêu Nguyệt Mị nhắc váy liền hướng bên ngoài xông ra.

“Nguyệt Mị.” Tiêu Nhữ Xương một bước bắt được nàng, vuốt vuốt chân mày thở dài nói: “Muối đi căn bản vào không được cửa chính, cũng thể đi qua, cần gì. Cần gì tự đi tìm mất mặt, Nguyệt Mị, nếu không đem hôn sự này lui lại, ca ca tìm uội một lang quân như ý khác.”

“Không Không.” Bang bang luôn miệng vang, Tiêu Nguyệt Mị hai tay loạn quét, điểm kim phượng thoa, bích ngọc thúy trâm, bấm ti châu sai (ngọc trai, cài tóc), Hồng Ngọc vòng tay những vật này, còn có ánh sáng lung linh gấm vóc rơi rụng trên đất.

“Muội không từ hôn, Cầu Thế Trinh những năm này đưa một đồng lớn nữ nhân trở về phủ, không phải là muốn ép muội từ hôn sao? Muội sẽ không từ hôn.”

Tiêu Nguyệt Mị khàn giọng kêu la.

Đưa hái xanh không ngọt, mặc dù có gả vào, cũng có thể nói không có hạnh phúc. Tiêu Nhữ Xương cười khổ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Nguyệt Mị, Cầu Thế Trinh là người cuồng ngạo không kềm chế được không tuân quy củ nguyên tắc, muội mặc dù có thể gả vào Cầu phủ, ngày cũng không dễ qua .”

“Nhưng là, ca, là muối thích hấn a! Từ nhỏ muội liền nghĩ tới gả cho hấn rồi.” Tiêu Nguyệt Mị ngồi dưới đất gào khóc, vừa khóc vừa mắng nói: “Cũng qua nhiều năm như vậy rồi, hấn còn ghi nhớ Cẩm Nhi, vậy làm sao có thể trách Muội độc ác?”

Tiêu Nguyệt Mị lại vẫn cho là mình không có sai, Tiêu Nhữ Xương miệng mở rộng nói không ra lời, lại một lần hồi hận đối với cách nuôi dạy Tiêu Nguyệt Mị, lại một lần hồi hận một năm kia mềm lòng không có kịp thời đem Cẩm Nhi diệt khẩu.

Lúc nhỏ mặc dù Cầu Thế Trinh không thích Tiêu Nguyệt mị, cũng không có ghét cay ghét đắng, cũng cam chịu hôn sự . Khiến Cầu Thế Trinh từ đó không bước vào Tiêu gia cũng nghiêm lệnh người giữ cửa Cầu Phủ không cho Tiêu Nguyệt Mị bước vào Cầu phủ của mình nửa bước, nguyên nhân cũng bởi vì sự việc xảy ra mấy năm trước.

Bởi vì phụ mẫu hai nhà đều qua đời sớm, hai nhà lại có quan hệ thân thích , Tiêu Nhữ Xương còn là cậu của Cầu Thế Trinh, cũng là bạn tốt, Cầu Thế Trinh hàng năm có rất nhiều ngày là ở tại Tiêu gia .

Một ngày xuân ấm áp sau giữa trưa, Cầu Thế Trinh ở Tiêu gia nghỉ giấc trưa, Tiêu Nguyệt Mị phái Cẩm Nhi nha hoàn cận thân của mình đi trước phục dịch, nhìn Cầu Thế Trinh rời giường trở về đi báo cho nàng biết. Cầu Thế Trinh sau khi rời giường, chải tóc chải một lúc lâu còn chưa chỉnh tề được, Cẩm Nhi liền tiến lên muốn cầm lược giúp hấn một tay, Tiêu Nguyệt Mị chờ lâu không thấy Cẩm Nhi hồi báo, tự mình đi tới, nàng khi đi tới cửa vừa vặn nghe được Cầu Thế Trinh khen: ” Người rất khéo tay, mấy lược liền chỉnh tề rồi.”

Chỉ một câu khen khéo tay lại khiến cho Tiêu Nguyệt mị ghen ghét dữ dội, sau khi Cầu Thế Trinh rời đi, Tiêu Nguyệt Mị cho người hầu bắt Cẩm Nhi lại, tay cầm một thanh đao, đem đôi tay của Cẩm Nhi từ cổ tay không ngừng băm xuống.

Như vậy hung hãn đồ kị ác độc, Tiêu Nhữ Xương sau khi về nhà biết được, cũng đột nhiên biến sắc, hấn nghiêm lệnh người làm không cho phép nghị luận chuyện này, không cho phép tiết lộ cho Cầu Thế Trinh biết được, sai người đem Cẩm Nhi đưa đến biệt viện ngoài thành, mời đại phu cứu trị Cẩm Nhi. Hấn nghĩ đến muốn che chuyện này không thể cho Cầu Thế Trinh biết, lại không nghĩ rằng người khác làm sao có thể nghe hấn lời hấn giữ bí mật chuyện này, Cẩm Nhi cũng không có thể. Hôm sau biệt viện người làm báo lại không thấy Cẩm Nhi, hấn đang bất an thì Cầu Thế Trinh xách theo kiếm xông vào.

“Thế Trinh, Nguyệt Mị nhất thời xúc động, nếu như ngươi là không thể tha thứ cho nàng, vậy thì băm đi hai tay của nàng, lưu nàng một mạng thôi.” Tiêu Nhữ Xương bắt buộc mạo hiểm, kéo tay Tiêu Nguyệt Mị, đè lại hai tay của nàng để Cầu Thế Trinh chém.

Hấn thành công rồi, Cầu Thế Trinh không phải người ác độc, cùng Tiêu Nguyệt Mị từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bao nhiêu cũng có chút phân tình cảm, quả nhiên xuống tay không được.

Cầu Thế Trinh giết người bầm tay đều không được quyết tâm đi, hôn sự cũng không nguyện ý kết nữa, vậy mà Tiêu Nguyệt Mị cố ý không đồng ý từ hôn, Tiêu Nhữ Xương bắt đắc dĩ chỉ có thể cự không đáp ứng từ hôn, hai nhà hôn sự là đã qua đời Cầu phủ cùng Tiêu phủ lập thành , Tiêu gia không đồng ý từ hôn, Cầu Thế Trinh cũng không có cách nào, vậy mà từ cái ngày này liền bắt đầu lưu luyến gái thanh lâu, trong phủ càng không ngừng mang mỹ nhân về.

Hôn kỳ đến Cầu Thế Trinh không đồng ý thành thân, Tiêu Nhữ Xương theo dự liệu, hẳn hi vọng muội muội có thể chết tâm, đồng ý từ hôn, tìm lương duyên khác. Dù sao Tiêu gia cự phú, Tiêu Nguyệt Mị việc xấu cũng không có truyền ra ngoài. Năm đó Cẩm Nhi chạy đến Cầu phủ sau vển vển nửa ngày liền chết, người làm Cầu phủ cũng không biết ẩn tình, Cầu Thế Trinh cũng không có nói với người bên ngoài, người làm Tiêu gia càng không dám nói, những năm này Cầu Thế Trinh phóng đảng hình hài, bên ngoài người không biết còn thay Tiêu Nguyệt Mị bất bình đấy.

Tiêu Nhữ Xương khuyên Tiêu Nguyệt Mị hồi lâu, Tiêu Nguyệt Mị vẫn là không thay đổi ước nguyện ban đầu, thậm chí lần nữa yêu cầu Tiêu Nhữ Xương nghĩ biện pháp, đem ngân hàng tư nhân khánh phong phá đổ, Cầu Thế Trinh không có tiền tài quyền thế dựa vào, cũng chỉ có thể cưới nàng thôi.

Tiêu Nhữ Xương cười khổ, hẳn cái chiêu gì cũng dùng qua, âm mưu nhằm vào ngân hàng tư nhân khánh phong những năm này hẳn làm không ít, vậy mà phương diện kinh doanh của Cầu Thế Trinh lại mưu lược hơn người, gặp chiêu phá chiêu, hẳn vẫn không thể đem ngân hàng tư nhân khánh phong phá đổ. Lại làm tiếp, Cầu Thế Trinh sẽ hoài nghi đến hẳn.

Tiêu Nhữ Xương trở lại gian phòng, chán nản ngã ngồi ở trên nệm giường, một hồi lâu, nhớ tới Thẩm Thanh Lạc, cảm thấy đau đầu hơn rồi. Cầu Thế Trinh nếu như mà ưa thích Thẩm Thanh Lạc rồi lại cố ý giấu giếm, chỉ sợ. Chỉ sợ Thẩm Thanh Lạc cùng với nữ nhân của hẳn trước kia không giống nhau.

Hẳn đã kiểm chứng qua lời nói của Thẩm Thanh Lạc, từ Thẩm Hựu Đường trong miệng xác nhận Thẩm Thanh Lạc quả thật đã từng bị đưa đến trên giường Cầu Thế Trinh. Lặng yên nghĩ tới dung mạo Thẩm Thanh Lạc, Tiêu Nhữ Xương có chút hồ đồ, Thẩm Thanh Lạc tuy đẹp, cũng không phải tuyệt sắc, nguyên nhân cuối cùng là gì, khiến Cầu Thế Trinh thích nàng thích đến cùng người khác bất đồng? hay là suy đoán của mình là sai hay sao?

Thế cục càng ngày càng rối rắm, nếu như Cầu Thế Trinh thật thích nàng, nữ nhân này liền không thể lưu. Tiêu Nhữ Xương đến bên cạnh bức tường, nhắc lên bức tranh Mãnh Hổ Hạ Sơn trên tường, để tay ở trên tường đặt nhẹ một chút, thỉnh thoảng một tiếng vang lên, bức tường liền cuất hiện một phòng tối, bên trong có hai hòm sắt, Tiêu Nhữ Xương từ trong túi tay áo lấy ra một chuỗi cái chìa khóa, cầm lên một thanh mở ra một cái rương.

Bên trong rương là một tệp giấy thật dày, những thứ này là do người hẳn cài ở cầu phủ báo tin tức tới, Tiêu Nhữ Xương cầm lên phía trên mấy trang giấy nhìn một chút, tầm mắt rơi vào trong đó bất động, hẳn đã giao phó Ngô Minh Dương lưu ý Thẩm Thanh Lạc sau Ngô Minh Dương báo tới tin tức, phía trên có một câu: Yên Ninh thường đi giúp Thẩm Thanh Lạc chế cử mức nước.

Tiêu Nhữ Xương nhìn một hồi lâu, chân mày cau lại, nghĩ đến kẻ sách một một mũi tên trúng ba con chim .

“Người tới, gọi Tiêu Nghĩa tới gặp ta.”

“Công tử có gì phân phó?”

“Truyền lời của ta cho. Thuốc kia cho lượng khổng chế vừa đủ, phải để cho Yên Ninh khổng chế không được mình, tính toán hảo, đợi lúc Cầu Thế Trinh ở nhà mà làm, đem chuyện phản ứng của Cầu Thế Trinh sau đó một tia không lọt hồi báo cho ta, sau đó, ngân hàng tư nhân khánh phong bên kia.”

“Dạ, công tử, chuyện này có cần cho Ngô Minh Dương biết không?”

“Không, đừng cho hẳn biết, xem xét tình hình một chút, qua chuyện này, đem Ngô Minh Dương đổi đi.”

7. Chương 7: Bi Thương Thất Kinh

Thẩm Thanh Lạc không cho là Cầu Thế Trinh thích nàng. Theo ý nàng Cầu Thế Trinh luôn là không để ý ý nguyện của nàng cường bức nàng, đó là ở hành hạ nàng.

Chiều nay Thẩm Thanh Lạc ngủ không bao lâu, Cầu Thế Trinh lại tới, tới vẫn là như cũ, ở trên người nàng vừa sờ vừa liếm vừa mút.

Thẩm Thanh Lạc giận, không lựa lời nói nói: “Cầu Thế Trinh, người trong nội viện nhiều mỹ nhân như vậy, đừng đến nơi này của ta nữa được không?”

“Họ cũng không phải là người.” Cầu Thế Trinh trong lúc cấp bách thầm nói. Đôi môi dán vào cổ Thẩm Thanh Lạc cắn, ngón tay lại mò vào bên trong thân thể Thẩm Thanh Lạc, ở nơi mẫn cảm của Thẩm Thanh Lạc không ngừng mài, khan giọng nói: “Thanh Lạc, người thật nhạy cảm, mới lộng mấy cái, mà nơi này là đã ướt rồi.”

Thẩm Thanh Lạc xấu hổ không dứt, trong lòng không ngừng mắng Cầu Thế Trinh biến thái, người này kiếp trước cũng là như thế, thích nhất đem nàng làm cho chảy nước đầy bắp đùi, sau đó đắc ý nói Thanh Lạc người đừng khẩu thị tâm phi cái chỗ này của người rất thích ta nghịch nó đó.

Cầu Thế Trinh đem ngón tay lui ra ngoài, ngón tay ướt đầm dề vể loạn lên hai ngọn núi của Thẩm Thanh Lạc. “Thanh Lạc, người xem, cực kỳ ẩm ướt a, nhiều nước như vậy.”

Hắn càng bôi càng hưng phấn, tiếng thở dồn dập thô kết, một tay đem Thẩm Thanh Lạc chặt chẽ kéo vào trong ngực, liếm vú của nàng, một bàn tay to đưa đến cái mông của Thẩm Thanh Lạc, liều mạng chen vào, kiên định – cứng rắn một đông một tây không ngừng tấn công Thẩm Thanh Lạc, khiến nàng càng chảy ra nhiều nước hơn.

Thẩm Thanh Lạc thân thể căng cứng, một cử động cũng không dám.

“Ta phải nhanh lên một chút đem Tiêu Nguyệt Mị giải quyết, đợi không được rồi.” Cầu Thế Trinh mơ hồ thở dài nói ra một câu, nắm chặt hai chân Thẩm Thanh Lạc hai đem vật đã căng cứng nóng hực hực nhâm thẳng khe hở đâm vào, không ngừng va chạm.

Khi có một cỗ nhiệt nóng bỏng – xuất tại bên trong Thẩm Thanh Lạc, thì Thẩm Thanh Lạc đang căng thẳng lúc này mới thoáng nới lỏng.

Cầu Thế Trinh nằm ở trên người Thẩm Thanh Lạc thở hổn hển nửa ngày khí thô mới bò xuống giường, Thẩm Thanh Lạc nghe hắn vặn khăn vải ướt, sau đó dùng khăn vải ấm áp ở trên người nàng lau. Thẩm Thanh Lạc khẽ cảm động, người này còn cảm nước nóng tới đây, hơn nữa xem ra là xách theo bếp lò, mới có thể khiến nước nóng lâu như vậy, bỗng để ý một cái, hắn đây là trước khi tới đã nghĩ đến chuyện này rồi.

Cầu Thế Trinh lau xong rồi lại bò lên giường, Thẩm Thanh Lạc vội vàng đẩy hắn: “Người trở về ngủ, đừng ở chỗ này ngủ.”

“Không trở về, ta muốn ôm người ngủ.” Cầu Thế Trinh bàn tay chụp tới, đem Thẩm Thanh Lạc lọt vào trong ngực hắn.

Như vậy sao được? Kiếp trước dạy dỗ, người này tinh lực tràn đầy, một đêm không làm hai ba lần đều không bỏ qua, lưu lại ngộ nhớ hắn khổng chế không được.

“Người ở nơi này ta không ngủ ngon a.” Thẩm Thanh Lạc thanh âm mềm nhũn, hít mũi một cái, khẽ ghen ngào.

Bàn tay thô ráp của Cầu Thế Trinh ở trên mặt nàng vuốt ve, một hồi lâu, kìm nén bức bối nói: “Được, ta trở về, nói một chuyện một lát rồi rời đi.”

Thẩm Thanh Lạc lấy được bảo đảm hắn trở về, yên lòng nhắm mắt ngủ, rất nhanh cơn buồn ngủ kéo tới.

“Thanh Lạc, người trước kia đã gặp qua Tiêu Nhữ Xương sao?” Cầu Thế Trinh nói một câu đem Thẩm Thanh Lạc đánh thức.

“Thế nào hỏi như vậy?” Thẩm Thanh Lạc giả vờ không hiểu.

“Hắn hôm nay đột nhiên mở miệng muốn người, ta cuối cùng cảm thấy không ổn. Thanh Lạc, Tiêu Nhữ Xương quỷ kế đa đoan, Tiêu Nguyệt Mị lòng dạ độc ác, Người cẩn thận một chút, nhớ, một bước cũng đừng bước ra cửa phủ, cần gì buổi tối nói với ta ta mang về cho người, muốn đi ra ngoài chơi nói với ta, ta mang theo người đi ra ngoài mới có thể đi ra ngoài.”

Lại giống như kiếp trước coi nàng như con chim mà nhốt trong cũi, Thẩm Thanh Lạc trong lòng hận vô cùng, chịu đựng lửa giận gập đầu, đẩy Cầu Thế Trinh: “Ta hiểu biết rõ rồi, người trở về đi.”

Chuyện Cẩm Nhi, Thẩm Thanh Lạc cũng không có nghe nói, nàng đối với lời nói của Cầu Thế Trinh là xem thường, chỉ là nàng vẫn là nghe lời không có xuất phủ, nàng mỗi ngày ở trong Cầu phủ chuyển động, cùng bọn nha hoàn nói đùa cải thiện quan hệ, thỉnh thoảng Lý thị bận quá lúc đó nàng liền đi hỗ trợ một tay, làm chút chuyện không phải bổn phận, hết sức cùng Lý thị cải tiến quan hệ, những ngày sau này ngược lại rất là an bình.

Đêm nay ăn xong cơm tối, Thẩm Thanh Lạc đem hai cặp đệm giày mình thêu đưa cho Lý thị, Lý thị cao hứng nhận.

“Mũi kim thật khéo léo, này lớn nhỏ nhìn cũng rất thích hợp.” Lý thị không ngừng khen ngợi, hai cặp đệm giày không đáng mấy văn tiền, mấu chốt là đây là do Thanh Lạc tự tay thêu, lớn nhỏ lại vừa vặn, chứng tỏ Thanh Lạc tỉ mỉ quan sát qua giày của nàng hơi nhỏ, khiến Lý thị càng thêm vui vẻ, kéo Thanh Lạc ngồi xuống nói chuyện trên trời dưới đất không cho nàng đi.

Hai người nói xong, nói đến nơi ở mới, Lý thị cảm khái mà nói: “Gia tự nhiên hứng trí, trái lại tiện nghi cho chúng ta.”

Thẩm Thanh Lạc cười gật đầu phụ họa, Trích Nguyệt lâu còn chưa có xây cất xong, Minh Nguyệt cô nương liền thất sủng rồi, Cầu Thế Trinh đã nhiều ngày không tiến vào nội viện rồi. Trong phủ người làm đều ở đây nói, Minh Nguyệt chỉ là cưng chiều nhất thời, được ưu đãi cho chỗ tốt lại chính là sáu quân sự.

“Chỗ ở này rất tốt, có điều toàn là đàn ông, một mình người là cô nương, không phải cực kỳ thuận tiện cho Thanh Lạc rồi, có suy nghĩ hay không, đem hôn nhân đại sự định xuống?”

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, nàng lúc này dám nghĩ đến chuyện đính hôn, Cầu Thế Trinh lập tức đưa nàng tiến vào trong nội viện cũng nên.

“Không cần xấu hổ, này chuyện lớn cả đời, người bằng này tuổi rồi nên suy xét cũng không sai biệt lắm.” Lý thị cười nói, rất ân cần mà nói: “Nói lý lẽ người là biểu muội của Ngô quân sự, tự nhiên muốn thân càng thêm thân, chỉ là theo ta, Ngô quân sự không phải là người an phận, còn không bằng yên Ninh bình tĩnh có thể tin cậy.”

Yên Ninh là một người rất được, mặt mày đoan chính, ôn hòa đứng đắn, rất chừng chặc là một người có thể tin cậy. Mọi người cùng ở một đại viện, yên Ninh thường đi giúp nàng múc nước chè củi, tựa hồ cũng có một chút ý tứ như vậy, nhưng. Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, giả vờ xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Lý đại nương, ta đi nha.”

Thẩm Thanh Lạc bước nhanh rời đi, Lý thị ở sau lưng cười nói: “Thanh Lạc, chớ có ngượng ngùng a, cùng đại nương nói thẳng có thích hay không a?”

Có thích hay không cũng không phải là nàng có thể làm chủ được, Thẩm Thanh Lạc nghĩ đến con đường phía trước, trong bụng mờ mịt, nàng một đường nghĩ tới tâm sự, trong lúc bất chợt thân thể chợt nghiêng một cái, cả người hướng mặt đất đánh tới.

Đau đớn cũng không có đến, một người nhanh chóng chạy vội tới, Thẩm Thanh Lạc bị nửa ôm nửa đỡ ngã vào trong lòng người kia.

Hàn Mặc hương xông vào mũi, đỡ dậy nàng là yên Ninh, đứng một bên là Trần Quy Hòa cùng Tạ Hoán, Thẩm Thanh Lạc được sủng mà mặt đỏ bừng, cúi đầu nói tiếng cảm ơn, tránh ra hai cánh tay yên Ninh vội vã đi.

Thẩm Thanh Lạc mới vừa cất bước, thân thể lại nghiêng một cái.

“Người không sao chứ?” Yến Ninh kịp thời vịn nàng, ân cần hỏi.

“Có thể không có chuyện gì sao? Chân cũng đứng không được, yến Ninh, đem Thanh Lạc đưa trở về thôi.” Trần Quy Hòa cười nói.

“Không cần, cảm ơn Trần quân sự Yến quân sự.” Thẩm Thanh Lạc từ thẹn thùng xấu hổ vội hồi hồn, vội vàng lắc đầu, đẩy yến Ninh ra, bước chân vội vàng rời đi.

Lúc cởi giày Thẩm Thanh Lạc nhìn đến cái gót giày bên chân phải lỏng lẻo trên đáy giày lên, bất giác ngây ngẩn cả người, đây là giày Đông Xuyên vừa mới được cấp, giày thêu có guốc gót tròn, có thể phòng vấy áo cùng mũi hài bị ướt nước tuyết. Giày mới tinh, làm sao lại bị rơi gót giày rồi? Thẩm Thanh Lạc cầm lên cái giày kia nhìn một chút, lại đem một đôi khác lên, nhìn hai đôi tinh tế so sánh, này một đôi so với, trong đầu Thẩm Thanh Lạc chấn động, đôi giày này cùng với giày bị bật gót, rõ ràng là bị người động tay chân.

Là do ai làm? Hành động lúc nào? Tại sao phải làm như vậy?

Còn nữa, giày này thế nào lại có cổ mùi thơm?

Liên tiếp nghi vấn trong đầu Thẩm Thanh Lạc thoáng qua, nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Thanh Lạc cũng không hiểu là ai tẩy máy tay chân và rốt cuộc có mục đích gì.

Không nghĩ ra, trước chỉ đành phải để qua một bên, Thẩm Thanh Lạc cởi vớ, đề cổ chân, đau đến hấp khí, sự phá hoại này cũng thật không phải chuyện nhỏ, xem ra chỉ có thể buổi tối đành nhờ Cầu Thế Trinh đưa thuốc để xoa rồi.

“Thanh Lạc.” Tiếng gõ cửa truyền đến, yến Ninh đã tới. Bình thường lúc này, Yến Ninh từ ngân hàng tư nhân sau khi trở lại dùng bữa tối trở về phòng, ngừng nghỉ chốc lát sẽ tới đây giúp nàng gánh đầy nước trong vạc nước, lại bỏ một đồng củi nhỏ để cho nàng buổi tối nấu nước dùng. Hắn tuy là văn nhược thư sinh, làm những chuyện nhỏ này cũng giúp Thẩm Thanh Lạc một nữ tử thoải mái một chút, Thẩm Thanh Lạc từ chối quá nhiều lần, Yến Ninh lại cố ý giúp một tay.

Thẩm Thanh Lạc nhướng mày, này không giải thích được nguyên nhân giày bị hỏng khiến cho nàng không khỏi cảm thấy bất an, nàng có chút hối hận vừa mới trở về không có chen thên cửa vào.

“Thanh Lạc, ta mang cho người thuốc bôi chân.” Yến Ninh thanh âm hơi đề cao, đẩy cửa đi vào.

Thẩm Thanh Lạc không còn kịp nữa đi vớ nữa, vội đem chân hướng làn váy trong co lại, yến Ninh vào cửa lúc cũng đã thấy được, cái chân nhỏ bạch ngọc oánh nhuận mềm mại, gương mắt nhìn lên, Thẩm Thanh Lạc nghiêng dựa ở trên ghế, một thân váy gấm dài màu xanh, búi tóc hơi thả rời rạc, có cài vào một đóa hoa bích ngọc trầm, trên mặt không thấy phấn trang điểm, lại tỏa ra một một dạng lười nhác quyến rũ, tươi mát dịu dàng động lòng người. Yến Ninh nhất thời ngây ngẩn cả người, hoảng hốt sau lại nghĩ thấy được một cổ mùi thơm hấp dẫn người, hương thơm phảng phất, thẩm thấu vào cơ thể.

Yến Ninh chợt căng thẳng, đột nhiên bụng nóng lên, dục - vọng bỗng nhiên như lửa đốt khơi dậy.

Thẩm Thanh Lạc là người của hai thế giới, ánh mắt biến hóa của Yến Ninh nàng đã nhận ra, làm sợ tới mức lập tức đứng lên, lớn tiếng nói: “Yến quân sự, đa tạ người, Thanh Lạc có chút không khỏe, mời trở về.”

Yến Ninh còn hơi có lý trí, đem thuốc để lên trên bàn nhỏ, xoay người rời đi.

Thẩm Thanh Lạc một hơi còn không có dẫn ra, yến Ninh lại quay đầu lại.

“Thanh Lạc, ta. Thích người.”

Cứ như vậy một cái nháy mắt, yến Ninh sắc mặt đỏ bừng, một đôi đỏ mắt như muốn phun ra lửa.

Có vấn đề! Thẩm Thanh Lạc nghĩ đến này bị người động tay chân lên giày, đầu óc chuyển một cái, thật nhanh nói: “Yến Ninh, người tỉnh táo, ta đã nói với người, ta là Gia của người.”

Những lời này quả nhiên có tác dụng, Yến Ninh bị chấn động khiếp sợ, đang chuẩn bị muốn ôm Thẩm Thanh Lạc hai cánh tay liền rũ xuống.

“Gia, người xem, ta không nói sai chứ? Yến Ninh thật không có ở trong viện, vừa đi tìm Thanh Lạc, người phải làm chủ cho ta a!” Ngoài cửa truyền đến giọng nữ kiều mỹ, Thẩm Thanh Lạc không còn kịp hỏi Yến

Ninh giọng nữ là ai, sau khi nàng nghe âm thanh kia, đầu óc oanh một tiếng nổ tung, trong nháy mắt hiểu mục đích người làm hỏng gót giày của nàng là gì, không rảnh suy nghĩ nhiều làm gì, Thẩm Thanh Lạc thật nhanh quan sát bốn phía một cái, lấy lại bình tĩnh đối với Yến Ninh nói: “Mau, đi theo ta.”

Yến Ninh bị Thẩm Thanh Lạc một câu ta là Gia người của ngươi, lúc này lại được nghe lại thanh âm ngoài cửa, ba hồn bảy phách bay đi mất, đầu óc không có hồi hồn, chân đã cất bước, theo Thẩm Thanh Lạc vào phía bên phải phòng ngủ.

Thẩm Thanh Lạc mở ra cửa ngằm tại vách tường mà Cầu Thế Trinh làm, thật nhanh nói: “Nơi này là phòng ngủ của gia, ngươi sau khi đi qua, nghĩ biện pháp tránh qua tai mắt rồi khỏi viện Phong Hiền.”

8. Chương 8: Về U Sầu Đầy Cõi Lòng

Đóng kỹ cửa ngằm tại vách tường, Thẩm Thanh Lạc trở lại phòng khách, mới ở trên ghế ngồi xuống, ngoài cửa liền đi vào một đám người. Cầu Thế Trinh đi ở ngay giữa, bên cạnh là một nữ tử áo đỏ, trong đại viện mấy vị quân sự theo đuôi phía sau.

“Yến Ninh đâu? Gọi hắn ra gặp ta.” Cầu Thế Trinh chưa mở miệng, cô gái đi theo bên cạnh hắn ngón tay chỉ thẳng Thẩm Thanh Lạc, phách lối hỏi. Cô gái này Thẩm Thanh Lạc nhận ra được, là người trong phủ Cơ Dao Quang. Trên đầu nàng có cài thủy khảm châu trâm, một thân váy dài lưu hồng ám hoa Thục gấm, khuôn mặt nhỏ nhắn phần quang hoà thuận vui vẻ, tướng mạo rất tốt, chỉ là nông cạn phách lối nên đem khí độ gương mặt tinh xảo điểm sắc giảm bớt nhiều.

Thẩm Thanh Lạc hít sâu một hơi, cũng không để ý Dao Quang, đứng lên hướng Cầu Thế Trinh phúc thân hành lễ, nhỏ giọng nói: “Gia.”

Hai mắt Cầu Thế Trinh sắc bén quét một vòng, nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lạc hỏi: “Dao Quang nói Yến Ninh ở chỗ của ngươi?”

Thẩm Thanh Lạc ồ một tiếng, không hiểu nói: “Yến quân sự đã tới, cho Thanh Lạc lọ dầu thuốc liền đi, Gia, muốn tìm Yến quân sự tại sao không đi phòng Yến quân sự tìm người?”

“Dầu thuốc?” Cầu Thế Trinh cũng không có dây dưa hỏi chuyện Yến Ninh nữa đi về phía nàng, từ trong tay Thẩm Thanh Lạc cầm lấy này lọ thuốc dầu, rút ra nắp bình gửi một cái, cau mày hỏi: “Đây là thuốc tan máu bầm, ngươi cần dùng dầu thuốc làm cái gì?”

“Thanh Lạc bị trẹo chân rồi.” Thẩm Thanh Lạc nhăn mày, nước mắt ở trong hốc mắt lăn lộn, đáng vẻ đau đớn khó nhận.

“Yến Ninh đâu? Ngươi đem yến Ninh giấu ở nơi nào?” Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh đang nói chuyện, lúc này Dao Quang vọt vào phòng ngủ Thẩm Thanh Lạc tìm người không được, vọt ra lại đề cao thanh âm chất vấn.

Thẩm Thanh Lạc liếc xéo nhìn nàng, lãnh đạm nói: “Ngươi đã tìm không thấy người, tại sao còn nói Yến quân sự ở chỗ này của ta?”

“Yến Ning đương nhiên là ở chỗ của ngươi, ngươi đem hắn giấu chỗ nào?”

“Như thế nào là đương nhiên ở chỗ này của ta?” Thẩm Thanh Lạc cười lạnh, Dao Quang cứng họng, Thẩm Thanh Lạc lại ép hỏi: “Ngươi là gì của Yến quân sự?”

“Ta. Ta là yến Ninh. Yến Ninh yêu thích ta.” Dao Quang có chút cà lăm nói.

Yến Ninh tính tình kín kẽ, không thể nào rêu rao thích một cô gái như vậy, Thẩm Thanh Lạc đang muốn chỉ sơ hở ra trong đó. Lý thị ở một bên nói: “Yến quân sự làm sao có thể thích người? Yến quân sự coi như là ở trong viện của Thanh Lạc, cùng cùng người không liên quan, người mời Gia, là có ý gì?”

Dao Quang môi đỏ mấp máy, đang muốn biện khiển trách, Cầu Thế Trinh lên tiếng: “Mình Trí, trong phủ không nuôi người nhiều chuyện, đưa cái nữ nhân này đưa đến trong nhà chứa đi (kỹ viện), nhớ, đưa đến kỹ viện hạ đẳng nhất. Còn nữa, ngươi tự mình đưa, không cho bất luận kẻ nào biết nữ nhân này bị đưa đi nơi nào.”

“Gia. . . .” Dao Quang lúc đến sắc mặt vui mừng, đợi đến Tần Minh trí đi về phía nàang, gương mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Quang cảnh không tới một khắc đồng hồ, đoàn người tới lại đi, Thẩm Thanh Lạc ngã ngồi trên ghế, thân thể từng trận phát rét run lên, áo nàang cũng bị mồ hôi lạnh ướt đẫm.

Rút cục trong phủ đến cùng có bao nhiêu người là người của Tiêu Nhữ Xương ? Hắn có thể nhọc nhàn ăn khớp bầy cục này, nếu như mình mới vừa rồi không có mang tên Cầu Thế Trinh ra khiến Yến Ninh không dám khinh động, nếu như yến Ninh không có từ cửa bí mật chạy trốn? Bây giờ là cái quang cảnh gì?

Nhìn thủ đoạn Cầu Thế Trinh xử trí Dao Quang, tựa hồ là muốn giết Gà dọa khỉ, hắn chẳng lẽ cũng hoài nghi trong phủ có người của Tiêu Nhữ xương đang quấy rối?

Thẩm Thanh Lạc cảm giác mình cả trong đại não là một mớ bòng bong, như thế nào cũng không suy nghĩ ra, có một chút trái lại càng ngày càng rõ ràng càng ngày càng kiên định, đó chính là nàang nhất định phải ngăn cản Tiêu Nguyệt Mị gả cho Cầu Thế Trinh, muốn cho tính toán của Tiêu Nhữ Xương thành công đã tràng.

Ngăn cản Tiêu Nguyệt Mị gả cho Cầu Thế Trinh, chỉ là bỏ công sức ra trị phần ngọn của Cầu Thế Trinh, muốn trị tận gốc, còn phải đem cây lớn rễ sâu Tài Đại Khí Thô Tiêu gia nhổ tận gốc.

Thẩm Thanh Lạc cười khổ, cảm giác mình chỉ là con kiến trên cây đại thụ

“Đông” thanh âm vật nặng rơi xuống đất, sau đó truyền đến thanh âm của Cầu Thế Trinh: “Thanh Lạc, nước nóng tới, tới đây tắm rửa đi.”

Thẩm Thanh Lạc vào phòng ngủ, thấy gian phòng trung gian có một thùng nước tắm thật to thì bất giác nghẹn họng nhìn trân trối. Này thùng nước tắm chiều rộng khoảng bảy tám thước, cao hai thước, trong thùng tắm có chừng sáu bảy phân nước, cái này chắc nặng lắm?

“Một mình ngươi đem cái này qua hay sao?” Thẩm Thanh Lạc sợ hãi than.

“Ừ.” Cầu Thế Trinh gật đầu, nói tiếp: “Không cho phép ngươi với ai lui tới, về sau chẻ củi múc nước cái gì không làm cho người khác giúp ngươi làm, sau này không cần nấu nước rồi, ta mang nước nóng đến đây cho ngươi.”

Không cho phép mình cùng nam nhân lui tới, chính hắn trong hậu viện mỹ nhân một đồng lớn, bên ngoài còn có không biết bao nhiêu thân mật. Thẩm Thanh Lạc để ý, nổi giận nói: “Ngươi mang nước nóng tới đây cho ta? Ta đây ở viện mỗi ngày không cần củi đun nước, không phải nói cho người khác biết có chuyện mờ ám sao? Không để cho người khác giúp ta cũng được, ngươi đi làm, đem củi trong sân bổ hết, đem trong chum nước gánh đầy, mỗi ngày buổi tối tới đây nấu nước cho ta.”

Thẩm Thanh Lạc mắng xong chưa hết giận, chen chân vào đá cái thùng nước tắm, quên chân mình đang bị thương, thùng nước tắm vẫn không nhúc nhích, chính nàang kêu ai một tiếng, ngã ngồi xuống đất .

Vết thương ở chân cộng thêm cái mông bị thương, Thẩm Thanh Lạc đau đến rơi lệ.

Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm lấy thả vào trên ghế, hai tay tại trên bấp đùi chà xát một hồi, khô cần nói: “Được, ta đi làm.” Mang cái thùng nước tắm ở trên đất đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lạc giận đến ở trong lòng mắng to ngu ngốc, mang thùng nước tắm đi ra ngoài là phải đem nước đã đun sôi trong thùng tắm vắt sạch sao . Ngu ngốc, một đêm không sinh khói, sẽ không làm người khác chú ý, sẽ không phải tới mai hắn lại đi nấu nước thật sao?

Còn nữa, hắn sẽ nhóm lửa sao? Nhưng chớ có đem cái phòng ăn đốt đi nha.

Thẩm Thanh Lạc lấy tay chống lên đỡ ghế, thử nhiều lần mới đứng lên, nàang sợ Cầu Thế Trinh đem viện làm cho rối mù, một bước ba chuyển đi tới cửa nhìn, này vừa xem thấy, bất giác ngây người. Người bình thường chẻ củi, sẽ đem củi để đứng ở trên đất, cầm rìu ngắm cẩn thận bổ xuống, Cầu Thế Trinh chính là tay trái cầm lên thanh củi ném tới không trung, tay phải cầm rìu bay lượn, thanh củi trong thời gian ngắn một chia làm bốn, đi theo rìu đảo qua, bốn thanh củi liên chính tề xếp ở góc tường, thời gian chỉ trong nháy mắt, củi trong sân đều chỉ còn dư lại nửa gánh không có bổ.

Thẩm Thanh Lạc sững sờ nhìn, Cầu Thế Trinh chiều cao chừng tám thước, vóc người kiện mỹ, tay áo áo khoác có thù hình hạc giống như thật không ngừng lay chuyển, áo ngoài buộc bên hông, cả người gọn gàng linh hoạt khí phách bộc phát, hai cánh tay huy động ở giữa tràn đầy lực lượng, toàn thân tỏa ra khí phách trường mãn mê hoặc.

Cầu Thế Trinh hướng Thẩm Thanh Lạc nhìn tới, nhìn thấy trong mắt nàng tán thưởng, khóe môi nhếch lên, tâm tình thật là vui vẻ.

Cũng chỉ trong chốc lát, Cầu Thế trinh mang củi cũng bỏ xong rồi lại đi múc nước, Thẩm Thanh Lạc lần nữa tán thưởng, chính nàng múc nước cùng yển Ninh múc nước, đều là dùng sợi dây trượt, thả mạnh xuống rồi kéo lên, Cầu Thế Trinh cũng không cần làm như vậy, hần giống như đang diễn xiếc, đem thùng nước lập tức phóng hạ xuống, cầm chắc dây thùng, hần nâng lên trên giờ quá đỉnh đầu, bàn tay liền cầm được cán thùng, cũng không vịn thùng, hướng đến chum nước, hất nước vào trong chum một giọt cũng không rơi ra ngoài.

Đây là có võ công chỗ hữu dụng, Thẩm Thanh Lạc trong lòng khen không dứt. Cầu Thế Trinh vừa làm, ánh mắt lại không ngừng ngắm Thẩm Thanh Lạc, thấy Thẩm Thanh Lạc không nháy mắt nhìn mình, càng cao hứng hơn, đem múc nước làm thành biểu diễn. (cái gì mà võ công hữu dụng chứ, thật chán anh Thế Trinh một thân công phu mà.....)

Gánh nước xong, thì cần nấu nước rồi, Thẩm Thanh Lạc đến đây đã không lo lắng Cầu Thế Trinh sẽ đốt phòng bếp của nàng, chỉ là nàng thật tò mò võ công của Cầu Thế Trinh khi nhóm lửa có thể hay không có tuyệt chiêu gì, thích thú kéo cái chân bị thương đi tới ngưỡng cửa phòng bếp quan sát.

Cầu Thế Trinh hướng trong nồi đổ đầy đủ nước, nhìn Thẩm Thanh Lạc một cái, cũng không đốt lửa, rửa tay một cái trực tiếp vào phòng.

Người này tỉnh ngộ lại, đường đường là chủ nhân mà lại phải đi hầu hạ là hạ nhân như nàng sao ?

Thẩm Thanh Lạc than thở, không có phu khuân vác, chỉ có thể chính mình nhóm lửa rồi, đang muốn vào phòng bếp, tiếng bước chân trầm ổn có lực vang lên, Cầu Thế Trinh trở lại, một tay cầm một cái choàng da cáo, một tay cầm cái ghế dựa.

“Tới, phủ thêm áo choàng, chớ để lạnh.”

Cầu Thế Trinh giúp Thẩm Thanh Lạc phủ thêm áo choàng, ấn nàng đến trên ghế dựa, chỉnh lại cổ áo, lại đem tay của mình chà nóng khuôn mặt nhỏ của nàng đang đông lạnh đến hồng cả lên.

Người này tử tử, thật sự mà nói Thẩm Thanh Lạc có chút cảm động, gương mặt nhìn Cầu Thế Trinh, lông mi dài nhẹ phấp, sóng mắt lưu chuyển, bất tri bất giác mang theo phong tình vạn chủng.

Cầu Thế trinh ngây dại, ngơ ngác nhìn Thẩm Thanh Lạc, lẩm bẩm nói: “Thanh Lạc, người thật là đẹp mắt.”

Hần lẩm bẩm nói nhỏ, hai mắt sắc bén bởi vì dục - vọng bay lên khe ửng hồng. Thẩm Thanh Lạc vừa then vừa cúi, liếc về phía giữa hai chân Cầu Thế trinh, quả nhiên lại phát - tình rồi, nơi đó chống lên lều rồi. Thẩm Thanh Lạc thầm mắng, đời trước cũng là như thế, liếc hần một cái, cùng hần nói một câu nói, hần liền muốn tới cái loại chuyện này.

“Người đừng làm loạn.” Thẩm Thanh Lạc nói, thanh âm bởi vì hoảng sợ có chút vô lực, vốn là lạnh cóng đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên lại bởi vì xấu hổ càng đỏ hơn, Cầu Thế trinh chỉ cảm thấy Thanh Lạc như vậy cực kỳ triu mến chọc người, dưới bụng như có ngọn lửa thiêu đốt như một lưỡi dao sắc bén cạo sát vào khớp, căng đau muốn chết .

“Thanh Lạc, người cho ta đi, ta rất khó chịu.” Cầu Thế trinh tay trái ôm Thẩm Thanh Lạc, tay phải liền chui vào trong áo choàng vừa mới trùm lên.

Thẩm Thanh Lạc giận đến phát run, gắt gao kéo tay Cầu Thế Trinh, không để cho hần chui vào bên trong.

“Thanh Lạc, người không phải muốn cho ta ta liền không cần, người cho ta sờ sờ, chỉ sờ thôi.” Cầu Thế trinh cắn lên lỗ tai Thẩm Thanh Lạc, thở hổn hển dụ dỗ cầu xin.

“Cầu Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc vừa vội lại phần, “Người không phải nói muốn nấu nước cho ta.”

“Đốt, chưa nói không đốt, một hồi liền đốt, Thanh Lạc, người để cho ta sờ sờ.” Cầu Thế Trinh dễ dàng liền tránh ra cái tay đang kéo cửa Thẩm Thanh Lạc, miệng chặn lại miệng Thẩm Thanh Lạc, đầu lưỡi dò xét đi vào, liếm hàm răng nàng cùng đầu lưỡi. Thẩm Thanh Lạc bị hôn đến nỗi không thở nổi, cả người lại nhột lại khó chịu, thân thể dần dần mềm mại.

Cầu Thế Trinh được khích lệ, càng thêm ra sức, nâng lên đầu lưỡi Thẩm Thanh Lạc, lại cắn lại liếm, tay phải đi xuống dưới tìm kiếm, dễ dàng tìm được địa phương mẫn cảm nhất của Thẩm Thanh Lạc, xoa lấy rút ra - chen vào cạo cạo. Thẩm Thanh Lạc lập tức phát bệnh sốt rét, thân thể của nàng sợ nhất cái này, chỉ cần Cầu Thế Trinh không ngừng ma sát cánh hoa của nàng, nàng sẽ không nhịn được mà tình triều tràn đầy.

Không thể để chuyện tiếp diễn xảy ra, tiếp tục như vậy nữa, Cầu Thế Trinh sẽ không chế không được nữa? Minh lại muốn dấn vào vết xe đổ kiếp trước.

Nhớ tới kiếp trước không chịu nổi, Thẩm Thanh Lạc như rơi vào hầm băng, thân thể nóng bỏng trong nháy mắt làm lạnh.

Thẩm Thanh Lạc đem tay vươn đến khó Cầu Thế Trinh, cách mấy tầng quần áo cầm lấy vật đang căng phồng đó. Đây là từ khi hai người quen biết tới nay Thẩm Thanh Lạc lần đầu tiên chủ động, Cầu Thế Trinh kích động đến run rẩy, hí mắt hưởng thụ niềm vui thú, đột nhiên đau nhức từ nơi này truyền đến.

“A!” Cầu Thế Trinh quát to một tiếng, gạt tay của Thẩm Thanh Lạc ra, lui về sau tay che đậy chỗ bị đau, đau đến không đứng thẳng lên được.

9. Chương 9: Tái Ông Mất Ngựa

Thẩm Thanh Lạc hừ lạnh một tiếng, đứng lên, đem áo choàng trên người ném tới trên ghế, kéo chân bị thương vào phòng bếp.

Thẩm Thanh Lạc vừa mới nhóm lửa lên, Cầu Thế Trinh liền tiến vào, hai mắt sắc bén chăm chăm nhìn nàng, bờ môi cương nghị mím chặt, mặt hết sức đông lạnh, giữa hai lông mày mang theo giận dữ cùng sát khí.

Hắn đứng ở cửa phòng bếp miệng không nhúc nhích, phòng bếp hẹp hòi thấp lùn bởi vì hắn xâm lấn chật chội mà đè nén.

Không khí giống như chết yên tĩnh, lạnh liệt lạnh lẽo đánh úp về phía Thẩm Thanh Lạc. Thẩm Thanh Lạc hơi kinh hãi, trong giây lát mới phát giác được, mình ở trước mặt Cầu Thế Trinh quá can rở, Cầu Thế Trinh nếu như thực giận, không nói chiếm nàng, đem nàng giống như Dao Quang đưa vào thanh lâu cũng có thể.

Thẩm Thanh Lạc hít một hơi, cố gắng trấn định, gầy cùi vào trong bếp, không hề nhìn Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh nhìn chòng chọc một hồi lâu, thô bạo bắt được cổ áo phía Thẩm Thanh Lạc nâng nàng lên, ác thanh ác khí nói: “Ta đã nói để ta đốt, trở về phòng.”

Này liền bỏ qua rồi hả ? Thẩm Thanh Lạc có chút ngoài ý muốn, nhắc chân đi vài bước, lúc ra cửa phòng bếp dừng lại, cắn cắn môi, còn là nói: “Cầu Thế Trinh, ta không muốn thành đồ chơi của người.”

“Ta chưa bao giờ đem người trở thành đồ chơi.” Cầu Thế Trinh thanh âm trầm thấp ám ách, lộ ra ý tứ khó tả. Thẩm Thanh Lạc ngẩn ngơ, nước mắt không ngừng được chảy xuống, không đem nàng khi đồ chơi? Hai người hiện tại không danh không phận, thế nhưng hắn lại như vậy đùa bỡn nàng, còn không coi là đồ chơi? Thật không coi nàng như đồ chơi, nên cho nàng chánh thất danh phận gặp mặt nàng.

Thẩm Thanh Lạc vào phòng, không nhịn được tự oán hờn tiếc, nhào lên trên giường nằm lên chặn chặn lại miệng, co quắp rúc vào chăn ra sức khóc lên.

Cầu Thế Trinh đun nóng xong tiến vào gian phòng, trầm giọng nói một câu nước tốt lắm mau dậy đi tắm liền đi, Thẩm Thanh Lạc ước gì hắn rời đi, sau khi khóc xong đứng dậy tắm rửa. Nàng vào phòng ngủ thông với viện của Cầu Thế Trinh, trừ đạo kia cửa ngấm, Cầu Thế Trinh cũng âm thầm thông ám rồi, trong

phòng rất ẩm áp, Thẩm Thanh Lạc tắm rửa xong, mặc vào áo trong quần lót màu trắng, cộng thêm một cái áo nhỏ vẩy hoa thủy ngọc sắc mỏng, một cái cùng màu rộng thùng thình, đến trên giường cầm dầu thuốc yển Ninh đưa tới bôi cái chân bị trẹo.

Thẩm Thanh Lạc mới chà xát một hội, cửa ngằm thấp chi một tiếng, Cầu Thế Trinh lại tới, trong tay còn cầm bình thuốc.

“Dùng cái này đi, ta giúp ngươi xoa bóp.” Hắc thô thanh nói, đoạt lấy bình thuốc trong tay Thẩm Thanh Lạc hướng trên đất vứt đi, bình rơi xuống đất, nhất thời thành mảnh vụn, dầu thuốc toàn bộ trôi trên đất.

Thẩm Thanh Lạc tức giận, lại bị cho dầu thuốc Tô Dích mùi vị gai - kích, chỉ một thoáng vừa khóc vừa khụ, gương mặt đỏ bừng, thở đều không có thứ tự rồi.

“Đau lòng?” Cầu Thế Trinh vè chân tay mãnh liệt dùng sức một cái, Thẩm Thanh Lạc đau đến rơi lệ càng nóng nảy hơn, cắn chặt răng lờ đi hắc không nói không rằng, Cầu Thế Trinh cả giận nói: “Về sau bớt trêu chọc phong dẫn điệp, nếu như ngươi an phận chút, Tiêu Nhữ Xương cũng hại ngươi không phải thành, ta cũng vậy không cần phải trắng trắng gây hủy một người trợ thủ.”

Thẩm Thanh Lạc không rảnh hỏi Cầu Thế Trinh thế nào đoán được là Tiêu Nhữ Xương bày cục thế hại nàng, nàng gấp gấp hỏi: “Cái gì gọi là trắng trắng gây hủy một người trợ thủ? Ngươi xử lý Yển Ninh thế nào?”

“Thế nào? Giết, dám dòm mong muốn nữ nhân của ta, ta còn có thể lưu hẩn sao?”

“Ngươi!” Thẩm Thanh Lạc tròn mắt muốn nứt, ngón tay chỉ vào Cầu Thế Trinh nói không ra lời, một cái mạng a! Hắc lại biết rõ là Tiêu Nhữ Xương hãm hại.

“Về sau an phận một chút, đừng ép ta đưa ngươi tiến vào trong viện, cách Tạ Hoán cùng Trần Quy Hòa xa một chút.” Cầu Thế Trinh thanh âm hơi mềm xuống, trong lời nói có cầu khẩn cùng đặc ý. Thẩm Thanh Lạc căn bản không có nghe được, đầu óc của nàng ông ông tác hưởng, nghĩ tới Yển Ninh người ôn hoà hiền hậu như vậy của cứ như vậy vô tội bỏ mạng, tất cả nguyên nhân đều tại nàng, trái tim một hồi co rút đau đớn, thù mới cộng thêm hận cũ, trong lúc nhất thời chỉ hận không thể đem Cầu Thế Trinh rút gân lột da, cắn răng nhẫn nhịn một hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được, nắm chặt quả đấm hướng Cầu Thế Trinh đổ ập xuống đánh đi, trong miệng lớn tiếng mắng: “Cầu Thế Trinh, ngươi không phải là người. . . .”

Cầu Thế Trinh giơ tay lên như muốn ngăn cản, lại rũ xuống, lặng lẽ tùy Thẩm Thanh Lạc đánh.

Thẩm Thanh Lạc đánh một hồi, thấy hắc không hoàn thủ, lại bị mình đánh đến làn da màu mặt ong cũng đỏ hồng lên, một lòng bị sợi dây trời lại loại xoắn co lại phải khó chịu, dùng tay không đánh nữa, ngã lệch trên giường, nghiêng người mặt hướng vào trong nhỏ giọng nước mắt rùng rùng.

Cầu Thế Trinh ngồi yên mép giường, sau một hồi đưa tay nắm lấy bả vai Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc vắn vẹo uốn éo, trong triều áp thân thể, Cầu Thế Trinh dùng sức, Thẩm Thanh Lạc gánh không được, xoay người hung hăng trừng hắc, vừa xem thấy, bất giác ngậy người, Cầu Thế Trinh mặt mày tiêu điều, cặp mắt kia kiên cường cương nghị đi đâu mất, thay vào đó là vô biên bi thống cùng trầm trầm mất mát.

Ngươi tại sao muốn tàn nhẫn như vậy? Thẩm Thanh Lạc nghĩ chất vấn, hướng về phía cặp mắt kia, lại hỏi không ra. Cầu Thế Trinh tựa hồ cũng có rất nhiều lời muốn nói với nàng, hắc sâu sắc nhìn nàng, bên trên hầu kết trượt động, vậy mà, hai mảnh môi mím chặt nhưng vẫn không có mở ra.

Hai người yên lặng nhìn nhau, hồi lâu, Cầu Thế Trinh đứng lên, xoay người bước nhanh rời đi.

Tối nay, Cầu Thế Trinh không có tới nữa, Thẩm Thanh Lạc trần trọc nghiêng đổ, nghĩ tới Yển Ninh chết oan, áy náy không dứt, tảng sáng lúc rời giường rửa mặt, nghĩ đi ra ngoài mua nhang đèn minh vật bái tế Yển Ninh, mở ra viện môn lúc sợ hết hồn, ngoài viện đứng một người, mấy lọn tóc ướt át dính vào cái trán, sắc mặt tái nhợt, vải bọc màu trắng dây áo bọc vào thân thể có chút run run, không phải Yển Ninh thì lại là ai?

“Yển Ninh, ngươi không có việc gì?” Thẩm Thanh Lạc cực vui mà khóc.

Yển Ninh lắc đầu, hắc không biết Thẩm Thanh Lạc trong miệng không có việc gì là chỉ hắc chưa chết, cúi đầu khàn giọng nói: “Gia đem ta sa thải rồi, muốn ta hôm nay giờ Thìn trước rời phủ.”

Sa thải thế nào cũng hơn so mất mạng, Thẩm Thanh Lạc từ vô cùng bi đến vô cùng hỉ, nhất thời cũng mắng không dậy nổi Cầu Thế Trinh, đem viện môn hoa khai, kêu Yến Ninh nói: “Đi vào nói chuyện, bên ngoài quá lạnh rồi.”

Đem Yến Ninh mời vào buồng lò sưởi, Thẩm Thanh Lạc nhìn hần khê run run, nghĩ đến hần ở ngoài cửa không biết đứng đã bao lâu, trong lòng chua xót, cầm lấy ly trà rót co hần một ly trà nóng, đưa tới, nhẹ giọng nói: “Ấm áp tay.”

Yến Ninh lấy qua, đôi tay ôm cái ly chà xát, mãnh liệt một cái hấp khí, nói: “Thanh Lạc, người đi theo ta rời khỏi có thể không? Gia nơi đó ta đi cầu xin hần, ta mặc dù không có đảm đương có thể cho người Phú Quý, nhưng mà ta lại sẽ đối với người một lòng một dạ.”

Lời này tựa như ở trong lòng hần toàn thật lâu, Thẩm Thanh Lạc nhìn ánh mắt hần chân thành tha thiết, trong lòng cảm động, vậy mà. Nàng lắc lắc, nhỏ giọng nói: “Không thể nào, ta theo Gia.”

“Những thứ kia, ta đều sẽ không nghĩ, Thanh Lạc, Gia nữ nhân quá nhiều, người ở lại bên cạnh hần.” Yến Ninh còn muốn nói tiếp, Thẩm Thanh Lạc dồn dập cắt đứt hần, nhỏ giọng mà kiên định nói: “Đa tạ người, Yến Ninh, ta muốn nhận thức người làm anh ta, có thể không?”

“Ca? Người thích Gia? Không muốn rời hần đi?” Yến Ninh thất thần.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, không như thế, không khiến Yến Ninh chết tâm, Cầu Thế Trinh có thể bỏ qua cho hần lần thứ nhất, chưa chắc sẽ bỏ qua cho hần lần thứ hai. Chỉ không biết Cầu Thế Trinh tối hôm qua tại sao muốn lừa gạt nàng nói giết Yến Ninh rồi.

“Người ngày hôm qua ở liệu Phong Hiên bị Gia bắt được?” Thẩm Thanh Lạc hỏi.

“Không có, ta đi sang thì liệu Phong Hiên không có một người, ta thuận lợi rời đi, chỉ không biết Gia tại sao lúc nửa đêm tới tìm ta, cho ta hai trăm lượng bạc, để cho ta hôm nay sáng sớm rời đi.”

Lúc nửa đêm? Cầu Thế Trinh từ nơi này của nàng rời đi lúc mới vừa giờ Tuất. Thẩm Thanh Lạc hồi tiếc suy nghĩ ý muốn được quật mình, Cầu Thế Trinh nói với nàng cái gì giết Yến Ninh rồi, nói vậy chỉ là nghe nói Yến Ninh thường xuyên đến giúp nàng chế củi mức nước làm việc, khi đó là trút giận thử dò xét nàng, nếu là nàng có thể tỉnh táo chút, liền sẽ không làm hại Yến Ninh trắng trắng mất công tác.

Đau lòng cũng vô ích rồi, lúc này lại đi cầu Cầu Thế Trinh lưu lại yến Ninh ở ngân hàng tư nhân làm việc, chỉ sợ Cầu Thế Trinh sẽ tức giận hơn, Thẩm Thanh Lạc tự trách không dứt, ý định chuyển động, có một ý tưởng chợt hiện lên.

Thẩm Thanh Lạc hỏi: “Kế tiếp có tính toán gì? Đi ngân hàng tư nhân khác sao?”

Yến Ninh lắc đầu: “Ta là do ông thu nuôi, từ nhỏ ở nơi này trong phủ lớn lên, Gia tuy là đem ta đi, nhưng dù sao cũng là Cầu gia đem ta nuôi lớn, đi ngân hàng tư nhân khác quá vong ân phụ nghĩa rồi, không thể được.”

“Này, mình duy trì thôi.” Thẩm Thanh Lạc nghĩ đến ý tưởng của mình, có chút hưng phấn, kiếp trước Cầu Thế Trinh nói qua rất nhiều mẩu chốt buôn bán cho nàng nghe, có lẽ, nàng có thể lợi dụng những thứ mẩu chốt buôn bán này, kiếm hời một khoản.

Yến Ninh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta vốn là nghĩ tới, nếu như người là cùng ta cùng một chỗ mà rời khỏi, bên cạnh ta có năm trăm lượng bạc để dành, mở một cửa hàng làm chút ít mua bán, sẽ không để cho người chịu khổ.”

“Chúng ta không làm mua bán nhỏ.” Thẩm Thanh Lạc mắt to sáng trong, cầm giơ lên quả đấm lớn Thanh Đạo: “Yến Ninh, người hãy nghe ta nói, chúng ta chạy nam bắc tiêu thụ hàng.”

“Này? Có nắm chắc không? Ta không có ra khỏi Kinh Thành, bên ngoài mặt đất chưa quen thuộc, bên cạnh cũng chỉ có năm trăm lượng bạc, cái này đầu tư chạy Nam đi Bắc.” Yến Ninh có chút do dự.

“Ta chỗ này có một ngàn lượng.” Thẩm Thanh Lạc đem tờ ngân phiếu mà Tiêu Nhữ xương cho nàng còn có tiền dành dụm để đổi bạc cũng lấy ra, nàng cùng nội viện bọn nha hoàn giao thiệp với bạc, dùng tiền lương hàng tháng chưa hết, trong khi đó 60 lượng vẫn còn ở đây.

Một ngàn lẻ sáu mươi sáu lượng bạc, còn có 400 đồng tiền. Thẩm Thanh Lạc đem đồng tiền lưu lại, còn lại giao cho Yến Ninh, nói: “Người mượn cái địa phương đặt chân, ta có lúc đi ra ngoài tìm người tìm một cái địa phương chạy, còn sót lại liền theo như ta nói, ta lại tỉ mỉ viết xuống hành trình cho người, cần mau hàng hóa gì đến địa phương nào, lúc nào thì đến địa phương kia, người theo như ta viết làm việc.”

Thẩm Thanh Lạc tìm ra giấy bút nghiên mực, động thủ mài mực, Yến Ninh yên lặng nhìn nàng, lỗ mũi có chút ê ẩm, nhỏ giọng nói: “Thanh Lạc, người sẽ không sợ ta lấy bạc chạy?”

Thẩm Thanh Lạc cười lắc đầu, kiếp trước chưa cùng Yến Ninh tiếp xúc qua, lại nghe Cầu Thế Trinh nói qua Yến Ninh làm người có thể tin. Đời này chung đụng thời gian mặc dù ngắn, đúng vậy có thể nhìn ra Yến Ninh là một thật thà. Trước mắt là Tiêu Nhữ Xương hại nàng phải không, đánh bậy đánh bạ cho nàng chế tạo ra cơ hội tốt vô cùng, Cầu Thế Trinh nếu không phải sa thải Yến Ninh, Yến Ninh chắc là sẽ không rời đi ngân hàng tư nhân, mình mặc dù có ý tưởng kiếm tiền, một nữ nhân tử cũng không cách nào áp dụng.

Cơ hội nắm bắt được, dựa vào trí nhớ kiếp trước làm tiên tri chi mình gặp may rồi, nói không chừng cũng có thể phát triển ra tư chất Phú Khả Định Quốc cũng nên, khuấy đảo Tiêu gia báo thù rửa hận.

10. Chương 10: Nhẹ Nhàng U Hưởng

Yến Ninh không hề nói gì nữa, đưa tay muốn lấy đồ mài mực cho Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc động bút, một bên nhớ lại vừa viết, nàng âm thầm tính toán một chút, nói cho Yến Ninh nghe thời gian gần đây một mẩu chốt nên buồn bán thứ gì.

Mười lăm tháng mười hai năm này, Phượng Nam Diện cùng Tế Châu, Dương quận, Tuy châu, phụ quận, năm nay trời đột nhiên giảm khí hậu thấp xuống, trời giáng bão tuyết, xảy ra thiên tai bão tuyết hiếm thấy, tuyết lớn phong lối, triều đình cứu trợ cho đến sang năm tháng giêng năm sau mới có thể lục tục chở vào, năm này địa phương trên ở nơi này hai mươi mấy ngày có không ít dân chúng bị chết rét chết đói. Thẩm Thanh Lạc bảo Yến Ninh tìm mấy người làm giúp, đến mười lăm tháng chạp lên gom tiền mua lương thực, áo bông và các vật phẩm chống lạnh vận chuyển đến năm địa phương kia.

“Thanh Lạc, người biết trước mấy địa phương này bị bão tuyết sao? Sẽ xảy ra thiên tai lớn như vậy? Chúng ta kiếm tiền lúc tai nạn như vậy, liệu có tốt không? Nếu không đưa cái tin tức này báo cho nha môn biết, để.”

“Không được.” Thẩm Thanh Lạc cắt đứt lời nói của Yến Ninh, tỉnh táo nói: “Năm địa phương này, năm trước khí hậu ẩm áp, chỉ có tuyết rơi rất ít, người cho là chúng ta báo lên cho nha môn như vậy, có người tin tưởng sao? Hiện tại không ai tin tưởng, với không có gì dùng, sang năm nếu như xác nhận, ta sau này vẫn còn có thể bình tĩnh mà sống sao?”

Có một nguyên nhân trọng yếu Thẩm Thanh Lạc không có nói ra, đó chính là thân thể của nàng. Nàng sợ Thẩm Hựu Đường biết nàng đang ẩn thân ở đâu, sẽ đem nàng bắt trở lại Thẩm gia. Hay là sẽ yêu cầu Cầu Thế Trinh công khai nạp nàng làm thiếp, mà lấy lợi trong đó. Mà ủy thân làm thiếp, nhưng là nàng đang trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn số mạng.

Thẩm Thanh Lạc nói rất có lý, Yến Ninh gật đầu một cái, có chút không nhịn, suy nghĩ một chút lại nói: “Năm địa phương này nhân khẩu đông đảo, chúng ta chỉ có ít bạc này, mua vật phẩm quá ít, chỉ sợ cứu trợ không được bao nhiêu người.”

Thẩm Thanh Lạc có chút không biết phải nói thế nào, kế hoạch của nàng mới nói ra, Yến Ninh nghĩ là cứu người cũng không phải kiếm bạc trắng rồi. Bọn họ chỉ có một ngàn năm trăm lượng bạc tuy ít, nhưng là ở hoàn cảnh đó, cho dù là có kên giá thể nào, bán đất quá đều có người mua, chân chính một vốn bốn lời.

Chỉ là, cũng có thể biến thông hạ xuống, bán thời điểm mỗi người khác nhau, cùng người nghèo khổ thì chỉ kiếm ít lời hoặc không thêm hoặc nửa đưa, gặp người giàu có thì phải thách giá cho thật cao. Còn nữa, đầu tư bạc nếu như thật nhiều, mua vật phẩm nhiều, cũng thêm một chút lời, một dạng có thể kiếm rất nhiều, đồng thời cũng có thể cứu trợ càng nhiều người.

Bên cạnh bọn họ thì có một tài chủ lớn rồi, Cầu Thế Trinh mở ra ngân hàng tư nhân, trước mắt ra vào không ít bạc. Thắm Thanh Lạc ý định vòng vo mấy vòng, đối với Yến Ninh nói: “Ta muốn nhận người làm ca, người có đồng ý hay không nhận ta làm muội muội?”

“Thanh Lạc, người.” Yến Ninh cười khở, gật đầu.

“Người đi cùng gia nói một chút, chậm một ngày nữa rồi phủ, tự mình móc bạc cho phòng bếp, chuẩn bị một bàn tiệc, tối nay xin gia cùng quản sự trong phủ uống rượu, ăn mừng hai ta thành huynh muội kết nghĩa.”

Yến Ninh sau khi rời đi, Thắm Thanh Lạc ngẩn ngơ, trở lại phòng ngủ, mấy phen do dự, đẩy ra cửa ngầm thông đến phòng ngủ của Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh còn chưa có rời phủ, nằm ngang ở trên giường, đầu gối ở trên chăn, đôi tay vòng ra sau ót, mắt thẳng tắp nhìn tới trước nóc giường, Thắm Thanh Lạc đi tới trước giường, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Gia, Thanh Lạc đến chịu tội.”

Cầu Thế Trinh khoe mắt liếc nghiêng, không nói không rằng.

Thắm Thanh Lạc bắt đắc dĩ, biết mình đuối lý, tại mép giường ngồi xuống, đẩy Cầu Thế Trinh một cái, nhỏ giọng nói: “Ta muốn nhận Yến Ninh làm ca ca, về sau cũng có thể dựa vào.”

Cầu Thế Trinh trong lỗ mũi hừ hừ, chợt một cái ngồi dậy, tròn mắt nhìn Thắm Thanh Lạc, nói: “Người nói cái gì? Người phải nhận Yến Ninh làm ca ca? Người không phải là ưa thích hấn sao?”

“Người nào thích hấn?” Thắm Thanh Lạc cắn răng, đập bả vai Cầu Thế Trinh, mắng: “Coi như người không liên quan, lại nghĩ hấn vì ta mà chết, chẳng lẽ sẽ không thể khổ sở bất bình sao?”

Thắm Thanh Lạc trong lúc vô tình một câu nói, trong lòng Cầu Thế Trinh như bị sét đánh trúng, hấn nghĩ lại năm kia khi Cẩm Nhi chết đi, hấn đối với Cẩm Nhi cũng không có cái gì khắc sâu ấn tượng, nhưng là, đúng như Thắm Thanh Lạc nói —— coi như người không liên quan, không giải thích được vì mình chết rồi, chẳng lẽ sẽ không khổ sở bất bình sao?

Cầu Thế Trinh tối hôm qua cả đêm chưa ngủ, rồi rầm suy nghĩ một đêm, lúc này trái tim mây đen tấp tểnh, vui sướng vô hạn, đưa tay chộp một cái, đem Thắm Thanh Lạc mạnh mẽ kéo lên trên giường, chợt lật người ngăn chặn.

Thắm Thanh Lạc ngăn người, phục hồi tinh thần lại liền liều mạng đánh giãy giụa.

Cầu Thế Trinh nín một đêm, mới vừa đụng Thắm Thanh Lạc, cả người liền hùng hực thiêu đốt, hấn thô da thô thịt cũng không để ý Thắm Thanh Lạc gãi ngứa một diện cũng không có hơi sức, đem hai tay Thắm Thanh Lạc hướng đầu nàng đỉnh lồi kéo đè lại, đôi môi nóng bỏng dán ở môi của nàng liền hôn, mê muội mà cuồng quết, Thắm Thanh Lạc kìm nén đến không thở nổi, ô ô rên rỉ, Cầu Thế Trinh hung ác hôn một hồi, lại đi liếm cắn cổ cùng xương quai xanh Thắm Thanh Lạc .

“Cầu Thế Trinh, ta không muốn.” Thắm Thanh Lạc không khóc nổi rồi, âm thầm hối hận không nên đưa tới cửa, người này câu nói đầu tiên có thể phát ra - tình cũng không phải không biết, chính mình là đưa dê vào miệng cạp.

“Sờ một cái, chỉ sờ một cái.” Cầu Thế Trinh dồn dập mà nói, bàn tay hướng cổ áo Thắm Thanh Lạc lôi kéo, tuyết - bạch một con thỏ nhỏ nhảy ra ngoài, Cầu Thế Trinh đem bàn tay khoác lên, bao lấy vật tròn trắng nõn đó yêu thích không buông tay nhào nặn không dứt.

“Cầu Thế Trinh.” Thắm Thanh Lạc nói phân nửa, bị chính thanh âm kiều mỹ mềm mại của mình làm sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

“Ngô. Thanh Lạc. Thích không?” Cầu Thế Trinh khàn giọng thì thầm.

Không thích! Thắm Thanh Lạc nghĩ mắng to, nhưng là, nhưng địa phương mà bàn tay hấn xoa nắn một hồi khiến nàng cảm thấy chướng bụng tê dại đi, nàng thậm chí rất muốn hấn đem một bên kia cũng nắn một cái.

“Gia, Yến quản sự cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Quế Viên.

Cầu Thế Trinh một quyền đâm đến trên ván giường, phát ra một tiếng vang khổng lồ bịch, tức hung hăng nói: “Không rảnh gặp.”

“Gia, Yến Ninh muốn cùng Thanh Lạc kết bái huynh muội, muốn mời gia cho phép.” Quế Viên không một tiếng động, Yến Trữ Bình tĩnh thanh âm vang lên.

Thẩm Thanh Lạc thừa dịp lúc Cầu Thế Trinh phân tâm, thân thể ngất một cái tránh ra trọng áp của Cầu Thế Trinh, trong giây lát nhảy xuống giường, ba chân bốn cẳng chạy trở về gian phòng của mình, Cầu Thế Trinh giận đến không được, cũng không kịp mặc lại quần áo cho chỉnh tề, xuống giường kéo cửa ra lớn tiếng nói: “Người tự đi nói với Minh Trí là được, hỏi cái gì? Quế Viên, không muốn làm người hầu ở liệu Phong Hiên rồi hả? Về sau, không có Gia gọi đến, không được nói.”

Tối hôm qua mặt lạnh nói hôm nay trước giờ Thìn phải rời phủ, hiện tại tuy là khí thô lớn tiếng, lại khác là một quang cảnh, Yến Ninh hiểu, Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh nói qua, hai người cưỡi ra vương mất, xem ra chính mình tới không phải lúc, quấy rầy Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc âu yếm.

Tuy là biết không lâu, dụng tình không sâu, cũng chưa từng được đáp lại qua, Yến Ninh vẫn có cảm giác bị thương, cúi đầu đáp một tiếng.

Cầu Thế Trinh dùng lực đóng cửa, chợt lại mở cửa, lớn tiếng nói: “Làm bàn tiệc cần thiết, không cần đưa bạc cho Minh Trí, khiến Minh Trí nhớ công trong trường, còn nữa, người tiếp tục đi ngân hàng tư nhân làm, đừng rời khỏi.”

“Gia, ý định của ta muốn một mình duy trì.” Yến Ninh có chút khó xử, nghĩ đến sáng kiến của Thẩm Thanh Lạc, Vẫn lại là nói ra.

“Người muốn tự lập?” Cầu Thế Trinh mày kiếm vừa nhíu, ngay sau đó gật đầu, nói: “Hảo, tùy ý nguyện của người, phòng ốc không cần đi thuê rồi, ở khu phố phía tây có một ít sản nghiệp, đi tìm Minh Trí đem tiền trả lại cho này người thuê, lại bồi thường hai tháng tiền mướn, thu hồi lại, người hãy ở lại đó, khi nào gom đủ bạc, một vạn lượng bán cho người.”

“Gia.” Yến Ninh có chút cà lăm, muốn nói không dám nhận, hắn cũng không cần phải...., Cầu Thế Trinh đã đóng cửa rồi.

Cầu Thế Trinh đóng cửa phòng, đuổi theo định tìm Thẩm Thanh Lạc tiếp thân thiết. Thẩm Thanh Lạc đương nhiên sẽ không ở lại trong phòng chờ được ăn, sớm đi ký phòng, Cầu Thế Trinh giận đến đá chân, có lòng đuổi đến ký phòng bắt bố người, rốt cuộc sợ làm ọi người đều biết, chỉ đành phải thôi.

Không thể thân thiết chỉ có thể trở về trong phòng, sau khi trở về trong phòng, Cầu Thế Trinh ngồi vào trước thư án lặng yên suy tư trong chốc lát, nắm lên quả đấm lớn giẫm chặn tại chỗ xuất phủ, ngày hôm đó sau khi đến ngân hàng tư nhân kiểm tra một lượt và bố trí xong công tác, hắn đi vài nhà thanh lâu, hoàng hôn trở về phủ thì mang về cùng một cô gái diện mạo thanh tú.

Hắn không có đưa cô gái này an bài tiến vào trong viện, trực tiếp an trí ở tây sương phòng liệu Phong Hiên .

Thẩm Thanh Lạc cùng Yến Ninh tổ chức tiệc ăn mừng hai người kết nghĩa huynh đệ, Cầu Thế Trinh mang theo cô gái kia cùng nhau xuất tịch, hơn nữa phân phó Tần Minh trí phát hỉ dán, ba ngày sau đãi yến khách, chính thức nạp cô gái kia làm thiếp, lại để cho người làm gọi cô gái kia là Cẩm di nương.

Yến Ninh từ khi Cầu Thế Trinh mang theo nàng kia tiến vào cửa, sắc mặt liền khê thay đổi, lại nghe được lời nói hân phân phó Tần Minh trí, mi gian đã dẫn theo không cam lòng. Nghiêng đầu nhìn Thẩm Thanh Lạc, lại thấy nàng như không có chuyện gì xảy ra, mặt mày thậm chí so bình thường còn giãn ra, lời nói bất bình cuối cùng không có nói ra.

Ăn uống tiệc rượu rồi trở về đại viện, ở ngưỡng cửa viện mọi người chúc nha ngủ ngon lúc này Yến Ninh nhìn Thẩm Thanh Lạc muốn nói lại thôi, Thẩm Thanh Lạc cười cười với hắn, xoay người vào viện.

Thẩm Thanh Lạc biết Yến Ninh muốn nói gì, nàng không biết nói thế nào cho tốt, nàng cùng Cầu Thế Trinh không danh không phận, lấy ở đâu ra lập trường mà bất bình, huống chi, trong lòng nàng căn bản

không có ý tưởng gì, Cầu Thế Trinh thích những nữ nhân khác, ít đến mè neho nàng, nàng càng cao hứng đấy.

Thắm Thanh Lạc trong lòng, cũng mơ hồ cho là Cẩm di nương mới tới cũng sẽ không thay đổi gì. Quả nhiên nàng mới vừa vào viện không bao lâu, Cầu Thế Trinh lại tới. Hắn tới đây bước nhỏ đi phòng bếp nấu nước, Thắm Thanh Lạc cũng không có khách khí, cho phép hắn, tự mình rót trà đến buồng lò sưởi ngồi ở đó nghỉ ngơi. Ngày nghỉ, Cầu Thế Trinh đun nước nóng xong rót nước nóng vào thùng nước tắm, cực kỳ tri giác (ý thức) mà trở về phòng mình.

Thanh Lạc sung sướng tắm rửa chải đầu, mặc vào đồ ngủ quần áo bông, sau đó nàng lên trên giường đắp tấm chăn lông chồn mà Cầu Thế Trinh mới đưa—— tắm rửa xong cũng chả có việc gì làm, nàng nằm chờ Cầu Thế Trinh đến.

Nàng mới nằm một lúc, Cầu Thế Trinh mở ra cửa ngăm tới đây, cũng là mới vừa tắm rửa xong, tóc mai có chút ướt, trên mặt trên cổ còn có nước không có lau sạch sẽ, chỉ mặc quần áo trong, tới đây cũng không nói với Thắm Thanh Lạc cái gì, tự mình mang thùng nước tắm đi ra ngoài đổ nước bẩn, lại đem thùng nước tắm rửa sạch sạch sẽ, mới trở về gian phòng. (bó tay với anh luôn đó)

Cầu Thế Trinh lên giường thì Thắm Thanh Lạc khê xê dịch vào bên trong, Cầu Thế Trinh lần đầu tiên không bị đuối, hưng phấn không thôi, giang hai cánh tay liền muốn ôm người.

“Đừng đến, ta có việc cùng người nói.” Thắm Thanh Lạc trừng mắt liếc hắn một cái.

Cầu Thế Trinh bị cái trừng mắt kia khiến cả người nóng ran, ỷ vào lực đại thể tráng, áp đến trên người Thắm Thanh Lạc, hàm răng cắn cái cổ của nàng, đầu chôn đến trên cổ, giữ yên lạnh liền gặm cắn, bàn tay thô tháo cũng không còn nhân rồi, dò vào trong vạt áo Thắm Thanh Lạc, ở trên ngọn núi của nàng đục đẽo.

Thân thể Thắm Thanh Lạc rất nhanh bị hắn vẽ ra hỏa, tia lửa dọc theo ngọn núi truyền tới hoa tâm, lại từ hoa tâm hướng sâu trong thân thể quấy nhiễu, hai tay đặt trên bả vai Cầu Thế Trinh muốn đẩy hai tay của hắn nhưng tay nàng càng ngày càng vô lực. Nơi đó thật là nhột, ngứa khiến nàng rất khó chịu.

11. Chương 11: Khó Bề Phân Biệt

Khi Cầu Thế Trinh buông tay không hề khuấy đảo nữa thì Thắm Thanh Lạc yếu đuối nằm ở trên giường, đến ngón chân cũng không muốn động.

Cầu Thế Trinh hài lòng mà đem Thắm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, vuốt tóc của nàng, bộ dáng kia là tính toán không muốn trở về.

“Trở về ngủ.” Thắm Thanh Lạc cong môi, đẩy Cầu Thế Trinh, từ trong ngực của hắn tránh thoát quay người mặt hướng vào trong.

“Không muốn trở về, ta muốn ôm người ngủ.” Cầu Thế Trinh rất uất ức nói, đưa tay đẩy Thắm Thanh Lạc, Thắm Thanh Lạc không để ý tới hắn, quay lại một lần xoắn vặn trở về một lần, Cầu Thế Trinh bắt đắc dĩ, từ trên người nàng bò vào phía trong giường nhìn Thắm Thanh Lạc, Thắm Thanh Lạc lại xoay người ra hướng bên ngoài, Cầu Thế Trinh lại bò đến bên ngoài, Thắm Thanh Lạc lại quay mặt đi đến bên trong. giãy vò mấy lần như thế, Cầu Thế Trinh bắt đắc dĩ rời giường.

Cầu Thế Trinh sửa sang lại quần áo, chợt nhớ tới câu hỏi lúc trước của Thắm Thanh Lạc, hỏi: “Người mới vừa rồi muốn cùng ta thương lượng cái gì?”

Thắm Thanh Lạc híp mắt đã mau ngủ, nghe vậy lập tức tỉnh táo lại, nói: “Yến Ninh muốn buôn bán ta cũng cùng tham gia, chúng ta bây giờ muốn buôn bán để kiếm một cái sinh ý ổn định, người xem, ngân hàng của người có thể cho Yến Ninh mượn ít bạc không? Chúng ta sẽ trả lãi cho người.”

Cầu Thế Trinh trầm ngâm một hồi nói: ” Theo trình tự vay nợ thì cần có sản nghiệp thế chấp, Yến Ninh hiện tại không có sản nghiệp gì, không thể được. Không cần vay mượn nữa, các người tính toán làm cái gì? Còn thiếu bao nhiêu bạc? Tự ta lấy cho người.”

“Càng nhiều càng tốt, mười vạn lượng cũng không ngại nhiều.”

“Cái gì?” Cầu Thế Trinh đưa tay nhéo mạnh tóc Thẩm Thanh Lạc, nhếch miệng cười nói: “Người nghĩ mười vạn lượng là số lượng nhỏ sao? Buôn bán cái gì mà cần nhiều tiền như vậy? Còn nữa, Yến Ninh tính tình ôn hoà hiền hậu, làm tiên sinh quản sự phòng lương vẫn là có thể, một mình đảm đương đứng ra buôn bán hẳn là thiếu hụt mưu lược, thủ đoạn, cùng cứng rắn trong thương trường, nếu mấy ngàn lượng bạc buôn bán mà giao cho hẳn, nhiều hơn nữa, nguy hiểm quá lớn, hẳn không kham nổi.”

“Mua bán thỏa đáng, năng lực Yến Ninh như vậy là đủ rồi.” Thẩm Thanh Lạc bắt mẫn.

Cầu Thế Trinh khuyên nhủ: “Thanh Lạc, không phải là không cho người, là thật không được, không có năng lực nắm trong tay, lại có tài chính khổng lồ, rất dễ dàng bị người dòm ngó muốn xoi tái.”

“Không muốn ược thì thôi.” Thẩm Thanh Lạc nói thẳm, nhắm mắt ngủ.

“Mười vạn lượng thì không được, ta bí mật lấy cho người một vạn lượng.”

Một vạn lượng không tồi, Thẩm Thanh Lạc thật cao hứng, nàng bắt đầu nói mười vạn lượng, cũng chỉ là thuận miệng nói, Cầu Thế Trinh dám cho nàng mười vạn lượng, nàng cũng không dám nhận.

“Quay đầu lại ta viết giấy nợ cho người, coi là tính lợi tức (tính lãi) cho người.” Thẩm Thanh Lạc cười nói.

“Người. . . .” Cầu Thế Trinh chán nản, một câu của ta còn không phải là của người hay sao vọt tới bên môi lại bị ngăn chặn, hẳn có chút buồn bực, hôn sự với Tiêu gia trước không hủy bỏ được, hẳn không có lập trường lớn tiếng nói ra một câu nói như vậy.

Thẩm Thanh Lạc tối nay ngủ rất say, trong lúc ngủ mơ nàng kiếm rất nhiều bạc, sản xuất ra một loại gấm so với gấm Yên Hà của Tiêu gia còn tinh xảo hơn, gấm Yên Hà Tiêu gia không còn độc quyền nữa, sau lại nàng cùng Tiêu Nhữ Xương lần nữa đấu trí đấu dũng, đem Tiêu gia phá đổ.

Thẩm Thanh Lạc ngủ say sưa, Cầu Thế Trinh bị nàng đuổi về phòng lại lăn qua lộn lại không ngủ được. Cả dềncũng không có chợp mắt, còn có Tiêu Nhữ Xương.

Mỗi một bước đều tính toán hoàn hảo, Yến Ninh tại sao lại không có cường bạo Thẩm Thanh Lạc? Tiêu Nhữ Xương không hiểu nổi, trái tim càng cảm giác nặng nề hơn, xem ra Thẩm Thanh Lạc nhìn bề ngoài thì mảnh mai, nhưng cũng không thể xem thường. Vốn muốn một mũi tên trúng ba con chim, phá hủy ý niệm của Cầu Thế Trinh đối với Thẩm Thanh Lạc, đem Thẩm Thanh Lạc đuổi khỏi Cầu Phủ, khiến Yến Ninh mất đi chức quản sự ở ngân hàng tư nhân, sau đó âm thầm dùng lực để cho người của mình thay chức quản sự ở ngân hàng của Yến Ninh, không nghĩ tới chỉ thực hiện được mục đích đuổi Yến Ninh ra khỏi ngân hàng tư nhân, nhưng cũng không được như ý muốn. Yến Ninh rời đi, Cầu Thế Trinh để ột người lên thay thế chức cụ quản sự ở ngân hàng, lại là một người không ngờ được—— là một người đứng quầy ngân hàng tư nhân khánh phong tên là Chân Thanh Hòa.

Chân Thanh Hòa được đề cử, rất nhiều người cảm thấy bất ngờ, nhưng là ngày thứ nhất hẳn nhậm chức năng lực xử sự công việc, liền làm người làm trong ngân hàng tư nhân tâm phục khẩu phục.

Tiêu Nhữ Xương ở trên giường lăn qua lộn lại, cảm thấy cuộc chiến với Cầu Thế Trinh mình ngày càng trở nên bị động rồi. Rất rõ ràng, Chân Thanh Hòa được thăng chức quyết không phải là không có người nào thích hợp để thay, chỉ sợ là Cầu Thế Trinh đã sớm âm thầm bồi dưỡng hẳn.

Cầu Thế Trinh mang về một nữ nhân, hơn nữa lại tung tin tức muốn chính thức cưới vợ bé, Tiêu Nhữ Xương đã sớm được người hẳn cài ở Cầu Phủ bẩm báo rồi, nhưng hẳn cho là, đây chỉ là do Cầu Thế Trinh muốn bảo vệ Thẩm Thanh Lạc mà làm ra chuyện này để che dấu.

“Thẩm Thanh Lạc, người rốt cục có cái gì mà khiến Cầu Thế Trinh đối với người khác với những nữ nhân khác đây?” Tiêu Nhữ Xương tự nhủ.

Tiêu Nhữ Xương ngày thứ hai nhận được hỷ thiệp từ Cầu Phủ, hẳn tiện tay để qua một bên, là huynh trưởng vị hôn thê của Cầu Thế Trinh, Chính thất của Cầu Thế Trinh chưa có vào cửa, đã cưới vợ bé trước, không thể nghi ngờ là đang đánh vào mặt của hẳn, khiêu chiến tôn nghiêm của Tiêu gia, Tiêu Nhữ Xương cũng không tính đi tham gia.

“Ca, muội muốn huynh đi, đi nhìn nữ nhân không biết xấu hổ kia, Cầu Thế Trinh có cương chiều cô ta nữa, chỉ cần muội không từ hôn, cô ta dù có được cương chiều, cũng chỉ là một tiểu thiếp.” Tiêu Nguyệt Mị nghe được Cầu Thế Trinh muốn cưới vợ bé, lại muốn Tiêu Nhữ Xương đi tham gia.

Tiêu Nhữ Xương đã quen cái gì cũng theo Tiêu Nguyệt Mị, lại suy nghĩ những năm này Cầu Thế Trinh sống phóng túng, mặt mũi của Tiêu gia thật ra thì cũng đã bị ném sạch rồi, cũng chỉ là một tiểu thiếp, liền vui vẻ đáp ứng.

Đều là những Phú Hộ trong thành, trước lại là bạn tốt nhiều năm, Cầu Thế Trinh biết, Tiêu Nhữ Xương cần bản cũng biết, những khách nhân thì hi hi ha ha, nói một tiếng chúc mừng, không hẹn mà cùng đàm luận chuyện nâng thêm sinh ý, cuối cùng để cho Tiêu Nhữ Xương không đến nỗi quá lúng túng.

Bữa tiệc sau khi bắt đầu, ca múa của Cầu gia ra sân, những khách nhân vừa ăn uống vừa thưởng thức, ông chủ hiệu buôn Đông Gia Ngụ Long đột nhiên nói: “Thế Trinh, nghe nói tiểu thiếp mới của ngươi xuất thân thanh lâu, nói vậy ca múa cầm kỳ không tệ, sao không mời đi ra đàn một khúc, cũng làm cho các huynh đệ mở mang kiến thức.”

Tiêu Nhữ Xương mới vừa gấp lên một miếng thịt hươu, chợt nghe lời ấy, đôi dũa run lên, thịt hươu rớt xuống, nhất thời không khỏi khó chịu, may mà tất cả mọi người bị lời nói Ngụ long làm cho kinh sợ, đồng loạt nhìn về phía Cầu Thế Trinh, không ai chú ý tới hắn vừa luống cuống mất thể diện .

Mặc dù xuất thân thanh lâu, nhưng người cười vào cửa liền không thể khinh thường, Ngụ long là vì Tiêu Nhữ Xương mà bất bình.

Ngụ long cùng Tiêu Nhữ Xương cùng Cầu Thế Trinh, còn có ông chủ hiệu buôn Hồng Viễn Đồng Tọa là bạn từ nhỏ cùng nhau chơi đùa lớn lên, giao tình cùng Tiêu Nhữ Xương lại thân sâu hơn Cầu Thế Trinh, hắn nói lời này là nhạo báng Cầu Thế Trinh lại không tôn trọng Tiêu Nguyệt Mị một người danh môn khuê tú, lại thích cô gái phong hoa tuyết nguyệt.

Tiêu Nhữ Xương cả kinh sau, sợ Cầu Thế Trinh dưới cơn nóng giận vạch trần nội tình của muội muội mình, nhìn những người khác lúng túng không biết nên nói cái gì cho phải, vội vàng cười nói: “Ngụ long ngươi cái này là làm người khác khó chịu rồi, Thế Trinh những năm này mang về phủ nhiều mỹ nhân như vậy, đây chính là người thứ nhất có danh phận, dĩ nhiên là phải dấu kín, làm sao sẽ cho các huynh đệ nhìn thấy đây.”

Cầu Thế Trinh hừ lạnh một tiếng, không tiếp lời, liền nở một nụ cười ứng phó nhìn mọi người xung quanh, Ngụ long bất bình há mồm còn muốn nói tiếp, ngồi bên cạnh là Đồng Tọa chu đáo hơn liền nhanh ý vội giơ ly rượu lên hướng mọi người, cười nói: “Chúng ta bốn người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói chuyện tùy tiện chút, khiến chư vị chê cười, mọi người cặn chén, chúc mừng Thế Trinh lấy được một mỹ nữ.”

“Cạn.” Các khách cực kỳ hợp tác nâng chén.

Những người này cũng là người lẫn lộn trong thương trường, ai cũng không có ý định khiến Tiêu Gia và Cầu Gia đối đầu.

Cầu Thế Trinh mở ra ngân hàng tư nhân, bọn họ tuy là tài sản có Bạc Vạn, nhưng ai có thể bảo đảm gia tộc mình cả đời không có thiếu hụt tiền bạc đây? Gấm Yên Hà của Tiêu gia là hàng thượng phẩm, tấc gấm tấc vàng, Tiêu Nhữ Xương lại đối đãi với người thân rất lễ độ, cùng với quan viên trong triều có quan hệ rất tốt, cũng không nên đắc tội .

Mọi người liên tiếp hướng Cầu Thế Trinh nâng chén, rượu qua rất nhiều tuần, Cầu Thế Trinh có chút say rồi, nhìn Ngụ long tay hung ác lắc mấy cái, lớn tiếng nói: “Ngụ long, ta biết rõ ngươi vì Tiêu Nguyệt Mị mà bất bình, nhưng ngươi cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến nguyên nhân vì sao sao?”

Bởi vì sao? Trong mắt mọi người đeo đầy dấu chấm hỏi, tại sao năm năm trước Cầu Thế Trinh lại thay đổi, không chỉ người ngoài, chính là họ hàng thân thích từ xa tới gần cũng rất tò mò. Lập tức không ai khuyên giải Cầu Thế Trinh, tata cả mọi người đều yên lặng nhìn Cầu Thế Trinh chờ hắn nói ra nguyên nhân.

Về mặt luôn bình tĩnh của Tiêu Nhữ Xương xuất hiện khe hở, bàn tay đặt dưới bàn bắt tri bắt giác nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch. Cầu Thế Trinh nếu như nói ra việc xấu của muội muội hắn, hắn muốn làm cái gì? Ý vào Cẩm Nhi đã bỏ mình, chết rồi không thể đổi chứng làm cách nào biện bạch?

Cầu Thế Trinh quét mắt nhìn hần một cái, cũng không nói nhân do, hướng nha hoàn hầu hạ ở một bên tiếng nói: “Đi mời Cẩm di nương ra ngoài.”

Tiêu Nhữ Xương thở phào nhẹ nhõm, cùng mọi người mong đợi, nghe Thẩm Thanh Lạc báo cáo , trong hậu viện Cầu Thế Trinh mỹ nhân đã là nhất đẳng rồi, người được mới tới này, không biết hần sẽ tìm người Quốc Sắc Thiên Hương khuynh quốc khuynh thành nào đây.

Cẩm di nương trước ánh mắt của mọi người bước đến, tất cả mọi người đều đã nhìn quen mỹ nhân phong nguyệt trường (mỹ nhân chốn thanh lâu), xa xa thấy một cái cử chỉ, đều cảm giác chỉ thường thôi, cho đến khi người đến trước mặt thĩnh an, đồng loạt thất vọng, này dung mạo Cẩm di nương chỉ là thanh tú, liền một mỹ nhân bình thường cũng không được tính a.

Nhưng Tiêu Nhữ Xương trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, đột nhiên đứng thẳng lên, liền đụng ngã cái ghế cũng không để ý, ba chân bốn cẳng rời chỗ, đi tới trước mặt Cẩm di nương, một tay vén lên tay áo dài xa tanh của Cẩm di nương.

Cổ tay bên dưới tay áo xa tanh dài đã bị đứt gãy.

Tiêu Nhữ Xương một hồi ngất xỉu, kêu lên thất thanh: “Cẩm Nhi, ngươi là Cẩm Nhi!”

12. Chương 12: Hồng Kiều Thơm Mềm

Tiêu Nhữ xương trở về phủ thì gương mặt tuần tú một mảng trắng bệch, bình thường bản lĩnh bây giờ có chút yếu đuối.

“Ca, làm sao rồi? Cầu Thế Trinh lại không huynh mặt mũi rồi hả ?” Tiêu Nguyệt Mị ở trong phòng chờ Tiêu Nhữ Xương, thấy bộ dáng Tiêu Nhữ Xương như vậy, tức giận hỏi.

Đâu chỉ là không cho hần mặt mũi, Cầu Thế Trinh đây là đang cảnh cáo, trước kia không có nói ra chuyện Tiêu Nguyệt Mị ác độc, là hần còn xem trọng giao tình của hai nhà năm xưa, nếu là mình còn dám vọng động, hần liền đem chuyện ác độc của Tiêu Nguyệt Mị nói ọi người biết người.

“Nguyệt Mị, từ hôn thôi.” Tiêu Nhữ Xương vô lực ngồi xuống ghế dựa, vuốt vuốt mi tâm nhỏ giọng nói.

“Tại sao lại muốn muội từ hôn? Không phải chỉ là một tiểu thiếp sao? Chờ muội vào Cầu phủ, xem muội chính đồn nàng như thế nào.” Tiêu Nguyệt Mị cắn răng nghiến lợi mắng.

Nàng mặc áo ngực màu xanh lá mạ thêu hoa, áo ngoài màu đỏ có thêu hoa văn màu vàng kim được các thợ bậc nhất Quảng Đông thêu tinh xảo, toàn thân một màu đỏ thắm mang theo những hoa văn màu vàng kim tinh xảo, trên váy dài còn đính đá quý. Ba búi tóc đen văn cao lên, cài lên trăm phượng cùng trân châu. Trên trán trơn bong còn vẽ một đoá hoa mai nở rộ, gương mặt đó vốn đã rất đẹp rất quyến rũ, nhưng nàng lại khàn giọng chữm mắng, lại như chữm đồng như một người đàn bà chanh chua, làm cho người ta có cái nhìn không tốt.

Tiêu Nhữ Xương cười khỏ, buông ra tay đang day mi tâm, yên lặng nhìn Tiêu Nguyệt Mị, trầm giọng nói: “Chính đồn? Nguyệt Mị, muội tính toán chính đồn người ta như thế nào?”

“Thế Trinh thích nơi nào của nàng muội liền bấm nát nàng nơi đó.”Tiêu Nguyệt Mị hai tay chống nạnh, đắc ý nói: “Ca, huynh không phải lo lắng, những nữ nhân này, không phải đối thủ của muội.”

“Muội!” Tiêu Nhữ Xương bắt đắc dĩ, thở dài nói: “Một năm kia nếu không phải ca ngăn, muội đã bị Thế Trinh giết.”

Tiêu Nguyệt Mị bĩu môi, thăm nói: cái gì gọi là huynh ngăn? huynh nào có ngăn, huynh là kéo muội đưa cho người ta chém, chỉ là người ta không đành lòng chém muội mà thôi.

Chỉ là mặc dù nàng có phóng túng cậy mạnh thế nào, thì ở trước mặt Tiêu Nhữ Xương cũng rất thông minh, nàng bứt tay áo của Tiêu Nhữ Xương, đáng thương nói: “Ca, muội thích Thế Trinh, muội không từ hôn, huynh phải giúp đỡ muội.”

Tiêu Nhữ Xương bắt đắc dĩ gật đầu, vỗ vỗ tay trấn an Tiêu Nguyệt Mị, cha mẹ mất sớm, Tiêu Nguyệt Mị là người thân duy nhất của hắn, tính cách có tốt hay không hắn đều không để ý, hắn không cam lòng lại để cho nàng khổ sở.

Tiêu Nguyệt Mị thấy Tiêu Nhữ Xương gật đầu đồng ý, cao hứng trở lại, cầm lên đĩa trái cây trên bàn, đút cho Tiêu Nhữ Xương từng quả nhỏ một cổ lấy lòng Tiêu Nhữ Xương. Vừa cười hỏi: “Ca, tiểu thiếp mới của Thế Trinh rất đẹp sao? Làm sao huynh lại muốn muối từ hôn?”

“Không tính là xinh đẹp, rất bình thường.” Tiêu Nhữ Xương trầm mặt nói, quả nhỏ trong miệng rất ngọt, nhưng hắn cảm thấy nhai ra ngoài tư vị rất chua, chua đến phát khổ.

“Vậy tại sao huynh lại có ý định muốn muối từ hôn?” Tiêu Nguyệt Mị không hiểu, mắt hạnh mở tròn mà sáng. Tiêu Nhữ Xương than nhẹ, nhỏ giọng nói: “Cũng bởi vì không xinh đẹp, ca trong lòng mới không thoải mái, Nguyệt Mị, ca uống quá nhiều rượu, có chút không ổn rồi, muốn ngủ một chút, muối trước trở về đi.”

“Huynh uống rất nhiều rượu sao?” Tiêu Nguyệt Mị cau mày, nói: “Ca, vậy huynh nằm đi, muối đi kêu Đồ Tẩu nấu canh giải rượu, một hồi đưa tới cho Huynh, huynh rồi uống ngủ tiếp.”

Đưa mắt nhìn Tiêu Nguyệt Mị rời đi, Tiêu Nhữ Xương âm thầm suy nghĩ, muối muối mình không đồng ý từ hôn, hôn sự này làm sao có thể làm xong?

Nhớ tới buổi yến tiệc vừa rồi, Tiêu Nhữ Xương nhanh tay kiểm tra cổ tay của cô gái kia.

Liếc thấy cổ bàn tay đã bị đứt rời, hắn trong nháy mắt thật kinh hồn bạt vía. Khi đó Cầu Thế Trinh cười to, nở vài tiếng cười sau cầm lấy tay của Cẩm di nương, tay vừa động, lại kéo bao tay của Cẩm Di nương ra, không phải cái gì đứt cổ tay? Rõ ràng là Cẩm di nương chỉ khua tay vào trong tay áo, bên ngoài lại đeo thêm bao tay mà thôi.

Cẩm di nương này cùng Cẩm Nhi năm trước dung mạo tương tự nhau, nhưng đã năm năm rồi, nếu thật là Cẩm Nhi, tướng mạo cũng nên có điều biến hóa, chỉ tại hắn nhất thời cả kinh, cũng không biết khách mời có người hoài nghi hay không, may mà Ngụy Long cũng chưa từng gặp qua Cẩm nhi, nếu không chỉ sợ không cần Cầu Thế Trinh nói ra, hắn cũng sẽ sinh nghi rồi.

Cẩm di nương cùng Cẩm nhi tướng mạo như vậy tương tự, Tiêu Nhữ Xương lại không thể nắm bắt được tâm tư của Cầu Thế Trinh, chẳng lẽ là mình đa nghi, Cầu Thế Trinh đối với Thẩm Thanh Lạc căn bản không tâm tư gì? Nếu không, tại sao lại không công khai sủng ái? Nhưng là, nếu như không thích Thẩm Thanh Lạc không phải ghen, tại sao lại để Yến Ninh một người lớn lên ở cầu phủ từ nhỏ con người trung hậu có thể tin cậy lại cho hắn rời đi, đây rốt cục có chuyện gì xảy ra?

Tiêu Nhữ Xương phân phó Tiêu Nghĩa đi thăm dò hướng đi của Yến Ninh sau khi rời khỏi Cầu phủ, đối với thế cục lại càng hồ đồ.

Yến Ninh là rời khỏi ngân hàng tư nhân khánh phong, nhưng lại tiến vào một cửa hàng của Cầu phủ ở phía tây thành, lại đi đến quan phủ xin ấn tín, hắn là mở một hiệu buôn, hơn nữa ở thu mua số lượng lớn lương thực cùng vật phẩm chống lạnh.

Cửa hàng của Cầu phủ ở phía Tây thành, một năm ước phải ba trăm lượng bạc, Yến Ninh vừa muốn cửa hàng lại làm buôn bán, lấy ở đâu ra nhiều bạc như vậy? Chẳng lẽ Cầu Thế Trinh căn bản không sa thải hắn, chỉ là để cho hắn đi âm thầm giúp hắn làm việc? Thu mua thức ăn cùng vật phẩm chống lạnh, rút cục muốn làm cái gì?

Tiêu Nhữ Xương đang không thể hiểu nổi nguyên nhân trong đó thì Thẩm Thanh Lạc nhờ Ngô Minh Dương truyền lời cho hắn, muốn gặp hắn.

“Tiêu công tử nói vậy chắc cũng nghe nói ta cùng Yến quản sự kết bái làm huynh muội, ý định của ta muốn rời khỏi Cầu phủ, về sau không thể giúp Tiêu công tử làm việc, cái bạc này không cần nữa, trả lại cho Tiêu công tử.” Thẩm Thanh Lạc đem tấm ngân phiếu đưa trở về cho Tiêu Nhữ Xương.

Tiêu Nhữ Xương thu mua qua rất nhiều người làm việc cho hắn, những người này mặc dù không có người nào giống Thẩm Thanh Lạc nửa đường thoái lui, nhưng là hắn cũng không nhớ qua, đã đưa bạc ra ngoài còn

có thể lấy trở về. Hắn cũng hoài nghi tới Yến Ninh buôn bán cũng một ngàn lượng bạc này của hắn, hoài nghi Thẩm Thanh Lạc lừa gạt hắn, hiện tại Thẩm Thanh Lạc đem bạc trả về, lại khiến hắn càng thêm mờ mịt.

Bên ngoài ánh mặt trời xuyên thấu qua ô vuông cửa sổ chiếu vào gian phòng, những hạt bụi li đang bay chấp chớn theo tia sáng, vàng sáng nhu hòa chiếu vào khuôn mặt mềm mại ónh nhuận của Thẩm Thanh Lạc, làm nổi bật nên vẻ điềm tĩnh mỹ miều của nàng, khiến Tiêu Nhữ Xương khẽ mắt hồn.

“Tiêu công tử, ta đi trước.” Thẩm Thanh Lạc đứng dậy cáo từ.

“Người giữ đi.” Tiêu Nhữ xương đem ngân phiếu đẩy trở về.

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, nàng mấy ngày nay cân nhắc qua, có một ít vạn lượng của Cầu Thế Trinh, nàng không muốn lại dùng bạc của Tiêu Nhữ Xương, nàng đối với Yến Ninh sẽ phải làm chuyện có nắm chắc, lúc này đem này bạc trả lại Tiêu Nhữ Xương, về sau nàng cùng Yến Ninh buôn bán kiếm được bạc, cũng có thể miễn miệng lưỡi tranh cãi. Huống chi, như vậy cũng có thể mê hoặc Tiêu Nhữ Xương, để cho hắn hiểu không rõ suy nghĩ của nàng.

Cùng Tiêu Nhữ Xương nói muốn rời khỏi Cầu phủ chỉ là cái cớ trả lại ngân phiếu, Thẩm Thanh Lạc cũng không tính rời khỏi Cầu phủ, tuy nói hiện tại có Yến Ninh là huynh trưởng kết nghĩa có thể dựa vào, tìm được một nơi nương tựa, nhưng Thẩm Thanh Lạc không muốn vào lúc này rời đi chắc chắn sẽ chọc giận Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh mỗi đêm chiếm hết tiện nghi, chép miệng lấy lưỡi động tay động chân, nhưng thủy chung có thể giữ vững phòng tuyến cuối cùng bất xâm phạm nàng, cứ hồ đồ như vậy, còn hơn chọc giận hắn bị hắn cưỡng chiếm lại bị đưa vào nội viện.

Thẩm Thanh Lạc cũng muốn tìm ra những người bị Tiêu Nhữ Xương thu mua nằm vùng ở Cầu phủ, đánh loạn mưu đồ Tiêu Nhữ Xương.

Bên trong chỉ làm một Nhị quân sự không có cơ sở Thẩm Thanh Lạc muốn tra ra chân tướng thật không dễ dàng, rất nhiều ngày đi qua, cũng không có chút nào tiến triển.

Nội viện mấy cô nương kia mấy ngày nay rất an tĩnh, cũng không để cho nha hoàn tới dò hỏi, Thẩm Thanh Lạc chủ động tìm mấy nha hoàn nói chuyện phiếm thì những nha hoàn kia cũng là thận trọng từ lời nói đến việc làm đều không dám nhiều lời, là bởi vì Cầu Thế Trinh mấy ngày nay độc cưng chiều Cẩm di nương, nội viện chưa bao giờ đi vào.

Thẩm Thanh Lạc hỏi thăm không được cái gì, âm thầm oán giận Cầu Thế Trinh không vào nội viện. Truyền ra ngoài chỉ cưng chiều Cẩm di nương, mỗi đêm đều ở trong phòng Thẩm Thanh Lạc cho đến khi nàng chạy lại đuổi mới bằng lòng rời đi, làm hại Thẩm Thanh Lạc ban đêm ngủ không đủ giấc, ban ngày thường ngủ gà ngủ gật.

Đêm nay Cầu Thế Trinh lại đã tới. Lịch sự tao nhã ngồi bên trong buồng lò sưởi, trong buồng có một cái sập trên có để chiếc bàn trà nhỏ hình vuông bằng gỗ lim, Thẩm Thanh Lạc nằm nghiêng một bên cạnh chiếc bàn trà, lót phía dưới làm đệm là một cái đệm lông mà Cầu Thế Trinh cầm tới, Cầu Thế Trinh ngồi ở bên kia chiếc bàn trà, trong tay không ngừng bóc hạnh nhân và hoa quả đút cho Thanh Lạc ăn.

“Nghĩ cái gì? Tại sao lại nhíu mày rồi.” Cầu Thế Trinh khẽ vuốt chân mày Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc chân mày nhíu chặt hơn, đưa tay đẩy tay hắn ra, người này hơi đụng một cái liền phát - ting, mùa đông đêm lại dài, thời gian hắn ở bên nàng càng ngày càng dài, Thẩm Thanh Lạc thật sợ hắn khống chế không được.

“Đi về, chậm.” Thẩm Thanh Lạc đẩy Cầu Thế Trinh một cái.

“Một hồi trở về.” Cầu Thế Trinh bắt được tay Thẩm Thanh Lạc, một cái tay khác thuận thế đi lên vuốt ve.

Thẩm Thanh Lạc thầm than, không có ở phòng ngủ nghỉ ngơi, đặc biệt lại chạy buồng lò sưởi, cũng vì ở giữa có một bàn nhỏ tách ra hai người, nhưng người này thế nào cũng có thể tìm được cơ hội tấy máy tay chân.

“Thanh Lạc, người tối nay còn chưa có cho ta sờ !” Một hồi này quang cảnh, tay kia cho hắn chà xát mấy cái, Cầu Thế Trinh hô hấp vừa vội gấp rút. Thắm Thanh Lạc đỏ khóc đỏ cười, sắc giọng: “Cầu Thế Trinh, người trong nội viện nhiều mỹ nhân như vậy, Liệu Phong Hiên còn có mới nạp một di nương, người đi tìm các nàng đi, chớ phiền ta được chứ?”

Bị đuổi lại không cho thể diện, Cầu Thế Trinh cũng không giận, nhỏ giọng lầu bầu nói: “Họ cũng không phải là người.” Một mặt nói, một mặt đem Thắm Thanh Lạc hướng chiếc bàn trà bên này kéo, bàn tay dò vào trong quần Thắm Thanh Lạc không ngừng vắn vắn, xoa lấy một lát sau, hắn chặc chặc lưỡi nói: “Thanh Lạc, rất ướt, nó rất ưa thích ta sờ nó !”

Thắm Thanh Lạc xấu hổ giận giữ, gắt gao cắn bờ môi của mình, trong đầu tự trách thân thể mình, tại sao lại ưa thích hành động của Cầu Thế Trinh như vậy?

Cầu Thế Trinh mắt thấy Thắm Thanh Lạc khuôn mặt nhỏ nhắn nũng nịu mềm mại đỏ bừng giận tái đi, mắt to có Thủy Quang mênh mông mê ly mơ hồ, vốn là lửa nóng dục - vọng bị tưới thêm một thùng dầu càng bùng cháy dữ dội, cách chiếc kỷ trà bất tiện thi triển, Thắm Thanh Lạc cùng hắn ra ba điều kiện không để cho hắn vượt qua bàn trà, lúc này sắc dâm đi lên, linh cơ nhất động, bàn tay lôi kéo nâng đỡ, Thắm Thanh Lạc bị hắn từ bên kia chiếc bàn trà mò tới đây.

“Cầu Thế Trinh.” Thắm Thanh Lạc lời định mắng Cầu Thế Trinh lại nuốt xuống, Cầu Thế Trinh thật vất vả mới hôn được nàng, đôi môi đề lên, loạn không có chương pháp điền khùng mà cắn đôi môi thủy nộn của Thắm Thanh Lạc.

Thắm Thanh Lạc từ chối mấy cái không có tránh thoát, lại làm cho xiêm áo mở ra, cái bàn nhỏ lại không có cách nào ngăn cản, Cầu Thế Trinh dễ dàng trên dưới công kích, một tay phía dưới xoay tròn, một tay phía trên vắn - lấy một cục thịt mềm mại, một lát nhẹ một lát nặng, xoa nắn rút ra rồi, ma sát đánh xoáy. Trong miệng liên tiếp hỏi: “Thanh Lạc, sờ như vậy thoải mái sao? Nên dùng sức chút sao?”

Thắm Thanh Lạc để ý, nhưng lại bị xoa lấy khiến thân nhiệt không ngừng tăng lên, trong lòng ngượng ngùng buồn nản cực kỳ, vừa nghĩ đẩy Cầu Thế Trinh ra, lại mong đợi hắn tiếp tục.

Cầu Thế Trinh thở hổn hển, bàn tay ở địa phương nhạy cảm của Thắm Thanh Lạc không ngừng đụng đưa, khí nóng sôi sục từ phía dưới không ngừng đánh lên đỉnh đầu Thắm Thanh Lạc, Thắm Thanh Lạc trong lúc bất chợt nhớ tới kiếp trước cảm giác cái của Cầu Thế Trinh trong thân thể mình, nước đã chảy tràn đầy địa phương khó kìm lòng nổi, chợt một hồi co quắp co rút nhanh, một luồng nhiệt lưu phun ra.

13. Chương 13: Say Mộng Tỉnh Lại

Ngón tay của Cầu Thế Trinh bị xoắn lại, hơi chút ngậy ngấn kích động đến phát run, cắn lỗ tai Thắm Thanh Lạc khàn khàn nói: “Thanh Lạc, người ra, ta chỉ dùng tay liền khiến cho người ra.”

Thắm Thanh Lạc mắc cỡ muốn chết đôi tay che mặt lại, vì quá xấu hổ liền hừ một tiếng, Cầu Thế Trinh như nghe được ngợi khen, hăng hái cao hơn, ngón tay biến đổi đa dạng ở trong nhụy hoa lật khuấy, đem nơi đó sờ cho đến khi nước động một mảnh.

Thắm Thanh Lạc rốt cuộc bị chơi đến không chịu đựng được khóc lên, kẹp chặt hai chân, thút thút nước nỏ cầu khẩn nói: “Cầu Thế Trinh, người dừng như vậy.”

Cầu Thế Trinh đang làm cho nghiện, trầm giọng nói: “Nữa lấy lấy, Thanh Lạc, rất nhiều nước, nó thích ! Người yên tâm, ta không đến thật, chỉ dừng ở bên ngoài.”

Hắn khuấy động nhanh hơn, mang ra xì xì tiếng nước chảy một mảnh. Thắm Thanh Lạc xấu hổ không dứt, chỉ cảm thấy phía dưới trường như mỗi nhột, lại rất muốn Cầu Thế Trinh tới thật.

Cầu Thế Trinh cũng kìm nén đến nổi giận, cắn lỗ tai Thắm Thanh Lạc, nhỏ nhỏ nói thầm : “Chờ ta lui hôn sự Tiêu gia, chúng ta lập tức thành thân, ta nhất định làm một thág, hai ta đều không xuống giường.”

Thành thân hai chữ này đem Thắm Thanh Lạc từ trong dục - vọng đánh thức, hắn đời trước cũng đã nói, lui hôn sự Tiêu gia sẽ cùng nàng thành thân, nhưng sau đó thì sao? Thắm Thanh Lạc trước mắt thoáng qua hình Cầu Thế trinh cùng Tiêu Nguyệt Mị bãi đường, ngày đó hắn mặc áo bào chú rể đỏ thắm, ngực

mang hoa hồng, trong tay lôi kéo lụa đỏ, nàng đứng ở sau màn tơ sững sờ nhìn hần, hần nhìn thấy nàng, nhưng vẫn là xoay người cùng Tiêu Nguyệt Mị bái đường .

Chuyện kiếp trước, lúc này nhớ lại, Thẩm Thanh Lạc vẫn trong nháy mắt đau đến mất hô hấp, vừa buồn vừa khổ, khí huyết ngưng trệ, chỉ hận không thể một hợp căn chết Cầu Thế Trinh thôi, Cầu Thế Trinh vẫn còn ở trên cổ nàng nút - hút, Thẩm Thanh Lạc một phát bắt được tóc của Cầu Thế Trinh, giơ chân lên, một cước đạp đi, mắng: “Cầu Thế Trinh, tới tìm Tiêu Nguyệt Mị của ngươi đi, cùng nàng mà bái đường thành thân, đừng đến trêu chọc ta.”

Cầu Thế Trinh chưa chuẩn bị, Thẩm Thanh Lạc một cước kia lại ngoan độc mạnh mẽ, hần là bị nàng đạp bay xuống sập.

“Thẩm Thanh Lạc, ngươi.” Đang thân thiết trung bị đạp xuống, Cầu Thế Trinh giận đến con ngươi đỏ ngầu, đứng dậy từ dưới đất, tức giận trừng Thẩm Thanh Lạc. Búi tóc hần mới vừa rồi bị Thẩm Thanh Lạc bắt lấy, tóc dài xoa trên mặt, quần áo vì mới vừa rồi mải trêu chọc Thanh lạc mà bị xộc xệch, lộ mảng ngực tình trắng bèn chắc đang chảy ra mồ hôi còn chưa có khô, dưới khóe - đang có một cây đồ đứng vững, đem đống quần chống thật cao, bộ dáng kia thật nhếch nhác.

Thẩm Thanh Lạc ngồi dậy, ngửa đầu nhìn hần, con ngươi chớp cũng không chớp hạ xuống, trong mắt phải bắt khuất quật cường.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Cầu Thế Trinh liền mềm nhũn đi xuống, leo đến bên cạnh Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói: “Ngươi đừng tức giận, ta là thật thích ngươi mới không chế không được thành thân trước cứ là như vậy, hôn sự Tiêu gia bên kia, ta sẽ nghĩ biện pháp hủy bỏ .”

Thẩm Thanh Lạc nén lấy một bụng hận oán, bị Cầu Thế Trinh mềm giọng dụ dỗ, lúc này cũng giảm xuống, nhưng chưa xót vẫn vẫn quanh trong cổ.

Nàng không ngừng suy xét, thật ra thì đời trước cũng thế mà đời này cũng thế, Cầu Thế Trinh ở bên ngoài là một con cọp hung dữ, nhưng ở trước mặt nàng lại giống như nhóc cừ non, hần vô cùng tàn nhẫn lưu lại nàng, cũng chính là cho nàng uống thuốc nạo thai, nhưng! Cũng chỉ một lần đối xử độc ác, nhưng không chỉ hại nàng mất đi đứa bé, mà còn cả đời không được làm mẫu thân.

Thẩm Thanh Lạc càng nhớ lại càng khổ, đau buồn, khóc ròng nói: “Ngươi có vị hôn thê của người rồi, đừng đến chọc ghẹo ta trêu chọc ta được chứ?”

“Ta.” Cầu Thế Trinh ỉu xiu, cúi cái đầu lâu bầu nói: “Là người trêu chọc ta trước, câu được ta thích người rồi, lại chê ta có vị hôn thê.”

“Ngươi nói cái gì?” Thẩm Thanh Lạc khóc đến thở không ra hơi, ghen ngào hỏi: “Ngươi nói ta không biết xấu hổ câu dẫn người?”

“Không có, không phải, ta không có nói như vậy.” Cầu Thế Trinh tay chân luống cuống, giơ tay lên lại lùi về, nửa ngày tăng thêm can đảm đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, nhìn Thẩm Thanh Lạc không đẩy hần, có chút thụ sủng nhược kinh, hoang mang rối loạn lau nước mắt cho Thẩm Thanh Lạc, mềm giọng nói: “không nói người, là ta không biết xấu hổ, ta chính là thích ngươi, nếu như ngươi không muốn, vậy ta trước khi thành thân sẽ không đụng đến ngươi.”

“Tự ngươi nói, nói được phải làm được.” Thẩm Thanh Lạc nâng lên lệ quang mông lung mắt to trừng hần: “Hiện tại liền trở về phòng.”

Cầu Thế Trinh bả vai sụp đi xuống, uất ức gật gật đầu, buông ra Thẩm Thanh Lạc, mệt mỏi bò xuống sập, cẩn thận mỗi bước rời đi.

Dễ nói chuyện như vậy? Thẩm Thanh Lạc cũng có chút ngây người, đưa mắt nhìn Cầu Thế Trinh biến mất, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, xuống sập trở lại phòng ngủ nằm lên giường ngủ.

Gian phòng có lò sưởi, rất ấm áp, gỗ tử đàn làm thành giường rất rộng rất lớn, phía dưới phủ lên chính là da bạch hổ chế thành thảm , trên người đang đắp chính là chăn tơ gấm mềm nhẹ mịn màng. Thẩm Thanh Lạc vui mặt vào trong chăn, kinh ngạc nhìn nghĩ tới tình hình mình cùng Cầu Thế Trinh chung sống, cả đêm chưa chớp mắt.

Thẩm Thanh Lạc ngày thứ hai ở ký trong phòng nằm ở trên mặt bàn ngủ cho tới trưa, đến giữa trưa có người gọi đi ăn cơm, đến phòng ăn mà trong đầu vẫn còn có chút mê hoặc, mới vừa vào cửa liền bị Quế Viên kéo lấy.

“Thanh Lạc, ngươi phải đưa cái gì?”

“Cái gì đưa cái gì?” Thẩm Thanh Lạc không hiểu hỏi.

“Đưa cái gì cho Cẩm di nương a.”

Cẩm di nương sáng nay chợt có khó chịu, mời đại phu, trải qua đại phu chẩn đoán bệnh, nói là có hỉ. Cầu Thế Trinh hưng phấn không thôi, liền truyền lệnh, trong phủ mỗi người làm phát một xâu tiền ăn mừng.

Thẩm Thanh Lạc cũng sờ nhìn môi đỏ mọng Quế Viên khép khép mở mở, thành linh đang lúc nhớ tới con của mình kiếp trước, cái đó không có mặt mũi nào vừa thấy đứa bé, chợt nhớ tới bụng Tiêu Nguyệt Mị nổi lên, chỉ cảm thấy trái tim rét run, mình chính xác buồn cười, tối hôm qua còn rối rắm không ngủ được, thật ra thì Cầu Thế Trinh người ta có lẽ ở trước mặt mỗi người đàn bà cũng có bộ dáng kia a.

Chuyện như vậy, không phải sớm nên ngờ tới sao? Đời trước hẳn mỗi ngày buổi tối đều ngủ bên người mình, kia một đêm không chơi một hia lần liền không trở về? Đời này mình không cho hẳn, hẳn tự nhiên muốn tìm nữ nhân khác. Trong hậu viện những nữ nhân kia không nói, này Cẩm di nương mới tới, có thể làm cho hẳn cho danh phận, dĩ nhiên là vô cùng yêu.

Đời trước Tiêu Nguyệt Mị mang thai đứa bé của hẳn, đời này cũng chỉ là đổi nữ nhân khác a.

“Thanh Lạc, chớ tiết kiệm bạc về điểm này, này Cẩm di nương là người mang người nổi danh duy nhất của Gia, ngày hôm nay Gia lại có đứa bé thứ nhất, đưa chút cái gì tỏ một chút tâm ý thôi.” Quế Viên đẩy Thẩm Thanh Lạc một cái.

“Ừ. Ngươi đưa cái gì?” Thẩm Thanh Lạc giật giật khóe miệng, cố gắng làm ra vẻ mặt vui mừng, cười hỏi.

“Có chút phát râu, bất quá chỉ là biểu đạt tâm ý thôi, đoán chừng Cẩm di nương nhìn không thuận mắt. Ngươi không phải biết, Cẩm di nương mặc dùng đều là tốt, chính là vật bày trong nhà, cũng là giá trị liên thành.” Quế Viên nhìn chung quanh một chút, lại tiến tới bên tai Thẩm Thanh Lạc, che miệng cười nhẹ nói: “Buổi sáng truyền tới Cẩm di nương có tin mừng, ngươi xem, cái này đem canh giờ công phu, cũng rất nhiều người tỉ mỉ trang điểm, có lẽ không lâu, trong phủ này sẽ phải gia tăng rất nhiều di nương rồi, thiếu gia tiểu thư một tên lại tiếp theo một tên ra đời, chúng ta đưa đồ quá quý trọng, sau này đưa lại không dấy nổi cũng không hay.”

Thẩm Thanh Lạc hiểu ý cười, trước kia đều cho rằng Cầu Thế Trinh vô năng hoặc không dục, tránh chi e sợ cho không kịp, Cẩm di nương có tin vui truyền ra, lời đồn tự sụp đổ, trong phủ thị tỳ, lần này không biết có bao nhiêu người mong đợi có thể được Cầu Thế Trinh vài phần kính trọng.

“Quế Viên, chúng ta mỗi người mua hai trương gấm vóc, chọn loại có chất liệu nhẹ nhàng thoáng mát, làm hai bộ quần áo của trẻ nhỏ tặng Cẩm di nương thôi.” Thẩm Thanh Lạc tự định giá một hồi nói.

“Mình làm, quả thật không tệ, cái này tâm ý tính đủ nặng, chỉ là, ta không có biết làm quần áo cho trẻ nhỏ nha.” Quế Viên vẻ mặt đau khổ nói.

“Ta sẽ giúp, ngươi phụ trách mua vải, để ta làm.” Thẩm Thanh Lạc mỉm cười nói, nên cẩn thận lấy lòng này Cẩm di nương rồi.

“Ngươi biết làm quần áo cho trẻ nhỏ?” Quế Viên thật tò mò.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu một cái, có chút hoảng hốt, kiếp trước đứa bé không có hậu, nàng ngày đêm tưởng niệm, làm rất nhiều quần áo cho trẻ nhỏ, đến trước khi nàng chết, mùa hè mặc áo lưới mỏng, đến mùa hè áo bông miên khổ, từ vừa sinh ra, đến lúc bốn tuổi, nhiều loại quần áo của trẻ nhỏ đã để đầy hai tủ lớn.

Gấm vóc mua về rồi, Thẩm Thanh Lạc tìm giấy các-tông khoa tay múa chân cắt, một cây kim một sợi chỉ dây đặc may, mềm mại hoạt hoạt vải vóc ở trong tay từ từ vá ra áo sam của tiểu hài tử.

Thẩm Thanh Lạc tự làm khổ mình, mỗi đêm chỉ ngủ một hai canh giờ, vùi đầu may vá vá, nàng kinh ngạc nhìn mất hồn, trong đầu lại không ngừng nhớ lại con của mình, khi đó, khi biết mình mang thai, nàng mừng

rõ như điên, nàng nghĩ, nàng rút cuộc không phải cô độc một người, nàng có phu quân có đứa bé, nhưng là Thắm Thanh Lạc nhéo ở bắp đùi mình, nàng muốn thuyết phục mình không cần suy nghĩ tiếp, kiếp trước đã cách nàng cực xa, vậy mà, nước mắt còn là không ngừng được một khóa một khóa chảy xuống.

Bảy ngày trôi qua, mấy ngày nay, Cầu Thế Trinh khi Thắm Thanh Lạc vẫn ở ký phòng hẳn đã đến giúp nàng chế củi đun nước tắm cho nàng, nhưng buổi tối cũng không có tới. Không có hẳn quấy rầy, đêm đông tựa hồ cực kỳ khá dài.

Lộc cộc lộc cộc.

Đêm nay Thắm Thanh Lạc lại đang dưới ánh nến vùi đầu may quần áo, trong sân chợt truyền đến tiếng vang khác thường, Thắm Thanh Lạc dừng lại việc trong tay, đưa tay dụi dụi con mắt, có chút mệt mỏi đứng lên.

Trong viện không có đèn lồng, u ám tối tăm. Cầu Thế Trinh nói qua cấp cho nàng hai cái đèn lồng ở trong viện, bị nàng cự tuyệt. Nàng ở viện này hiện tại trừ cuộc sống thường ngày trong sảnh, buồng lò sưởi cùng phòng ngủ ngoài Cầu Thế Trinh đi từ phòng cách vách, nàng ngay cả mở cửa cũng không dám rồi, này thăm lồng áo chăn gấm thượng hạng, bàn sứ men xanh ly Mã Nãi thượng hạng, bọc mấy tầng sợi bông đại phích nước nóng. Tùy tiện một người nhìn đến, cũng sẽ mà sinh ra hoài nghi .

Trong lò sưởi thông lên phòng ấm rất ấm áp, chợt ra ngoài bên, khí lạnh đổ ập xuống đánh tới, tuy là khoác áo choàng, Thắm Thanh Lạc vẫn không nhịn được run mình.

Giơ nến lên, khắp mọi nơi nhìn một chút, cái gì khác thường cũng không có, trong viện rất yên tĩnh, nàng ngưng thần lắng nghe, cũng không có thanh âm cái gì.

Chả lẽ mới vừa rồi nghe lầm rồi, Thắm Thanh Lạc xoay người trở về phòng.

14. Chương 14: Ấm Tiễn Khó Phòng

Nếu Thắm Thanh Lạc mở ra cửa viện môn ngoảnh nhìn, là có thể thấy một người đang bò trên tường, bởi vì nàng mở cửa đi ra ngoài thì bóng dáng ấy liền biến mất.

Nhiệt độ bên trong và bên ngoài chênh nhau rất nhiều, đang ở nơi cực kỳ ấm áp lại đến nơi cực kỳ lạnh, Thắm Thanh Lạc không kịp thích ứng hắt xì mấy cái, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy ra, mắt cũng không mở ra được.

Nàng mấy ngày này mệt nhọc quá độ tinh thần thiếu hụt, lại như vậy chợt nóng chợt lạnh, hôm sau liền người không chịu được từng trận rét run.

Mà trong Cầu phủ trong bởi vì Cẩm di nương có tin mừng, chọn mua đồ lớn vật phẩm, một ngày đồ nhập phòng kho rất nhiều, những đồ sản phụ ở cử cần dùng, khi đưa trẻ ra đời cần dùng đến, đủ loại kiểu dáng, Thắm Thanh Lạc cầm danh sách chồng chất, cảm thấy mắt hoa lên đầu choáng váng. Miễn cưỡng chống đỡ đem vật phẩm kiểm tra đối chiếu xong, vội đi tìm Lý thị xin nghỉ đi ra ngoài xem bệnh.

“Bên ngoài quá lạnh, không cần phải xuất phủ, buổi trưa đại phu tới chẩn mạch cho Cẩm di nương, ta đi xin chỉ thị của Cẩm di nương, bên kia chẩn mạch xong rồi, sẽ qua xem cho người.”

Sau khi Thắm Thanh Lạc vào phủ rất thông minh, ngày hôm trước còn cùng Lý thị nói qua, nàng đích thân làm hai bộ quần áo cho trẻ nhỏ vội tới đưa cho Lý thị làm quà tặng cho Cẩm Nương, Lý thị nghe Thắm Thanh Lạc nói không thoải mái, ngược lại thật quan tâm, dặn dò nàng trở về phòng nghỉ ngơi, có kiểm tra vật phẩm, nàng hãy để ngày mai lại kiểm tra a.

Sau giữa trưa, Thắm Thanh Lạc xem chừng thời gian, đóng buồng lò sưởi cùng cửa phòng ngủ lại, ở cửa sảnh (phòng khách) chờ, nàng có thói quen luôn làm việc trong phòng lò sưởi, cuộc sống thường ngày đều có lò sưởi ấm áp bên cạnh, Thắm Thanh Lạc bây giờ bị đông cứng cả người run lên.

Lý thị dẫn đại phu tới, xem ra Cẩm di nương không có làm khó Lý thị.

“Ngoại cảm phong hàn, trong lại nóng ngọt ngạt, bệnh này của cô nương nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, nếu không điều trị nghỉ ngơi cho tốt, chỉ sợ sẽ gây thành bệnh hiểm nghèo.”

Làm nô tài trong phủ lấy đâu ra cơ hội nghỉ ngơi? Bình thường bệnh nhẹ thì đầu đi, bệnh nặng cũng chữa tại nhà, Lý thị đi đưa đại phu trở về, nhìn Thẩm Thanh Lạc muốn nói lại thôi, Thẩm Thanh Lạc trong lòng hiểu, cố cười nói: “Lý đại nương, ta xin nghỉ mấy ngày xuất phủ tĩnh dưỡng.”

Lý thị thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hảo, an tâm điều trị, ta sẽ giúp người lo công việc ở đây, đây là đơn thuốc đại phu kê, trở về lấy thuốc uống cho đủ bữa, sớm đi điều trị khi nào đỡ thì trở lại.”

Thẩm gia đương nhiên là không thể trở về, Thẩm Thanh Lạc xách theo bọc quần áo đi tây phố tìm Yến Ninh để nương tựa.

Yến Ninh đang ghi nợ, hai ngày nay tập trung vật phẩm sắp phải lên đường, thấy Thẩm Thanh Lạc đến làm hẩn sợ hết hồn.

Hậu viện cửa hàng có bốn gian phòng, Yến Ninh sắp xếp cho Thẩm Thanh Lạc một gian phòng, gian phòng dọn dẹp rất sạch sẽ, chăn bông tất cả vật phẩm không ít, chỉ là không có ấm, hàn khí thấm vào người.

Yến Ninh quả thật rất tiết kiệm, bình thường liền chậu than sưởi cũng không đốt, trong nhà đến than củi cũng không có.

“Muội trước nằm, ta đi mua than trở lại đốt lò sưởi uội.” Yến Ninh vội vội vàng vàng rời đi.

Mua được than củi cùng chậu than đốt lên, Yến Ninh lại đem phương thuốc chạy ra ngoài bốc thuốc.

”Ma Hoàng, Quế Chi, tía tô, cây kinh giới, thông khí.

” người bốc thuốc liếc mắt nhìn phương thuốc rồi lần lượt bốc thuốc ra ngoài, sau khi thấy mặt ngẩn người, hỏi: ” bệnh nhân nhà người là nhiễm phong hàn sao?”

Cái này? Yến Ninh chỉ biết Thẩm Thanh lạc bị bệnh, là bệnh gì còn chưa có hỏi, chần chờ một chút gật đầu, người làm kia ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, lại hỏi: “Thuốc này là cho nương tử của người uống sao?”

Yến Ninh mặt đỏ lên, không muốn giải thích, lung tung gật đầu một cái.

Người làm không hề nữa nói gì, bốc xong thuốc rồi giao cho Yến Ninh, rút bàn tính ra tính toán, nói: “Tổng cộng một lượng bạc.”

Yến Ninh cầm gói thuốc đi, trong quầy một người làm khác hỏi: ” Ba chỉ thuốc trị bện phong hàn, phải trả một lượng bạc, người tính kiểu gì vậy?”

Người bốc thuốc cho Yến Ninh lắc đầu nói: “Không chỉ thuốc trị phong hàn, phương thuốc này bên trong còn có ô linh và mấy vị dược liệu đặc biệt, mấy vị thuốc này rất đắt.”

“Ô linh? Trị phong hàn không cần phải dùng ô linh a!”

“Là không dùng, mấy vị thuốc này không phải thuốc trị gió rét, sau khi nữ tử uống thuốc này mạch tượng sẽ ứ đọng, như đang mang thai. Người thanh niên này có thể là nương tử vô sinh, có thể vì nguyên nhân gì đó, người xem hẩn mới vừa rồi còn đỏ mặt hốt hoảng.”

“Giả thì không phải thật, khi đến lúc, còn không phải là.”

Hai người làm đàm luận một phen, lắc đầu mà thở dài không dứt.

sau khi Yến Ninh đi Thẩm Thanh Lạc vui mặt vào trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ, khi tỉnh lại trong nhà đã thấp đèn rồi.

“Thanh Lạc, uống thuốc.” Yến Ninh bưng thuốc đẩy cửa đi vào.

Thẩm Thanh Lạc ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn đến mặt của Yến Ninh thì không ngừng được nở nụ cười, trên mặt trắng noãn Yến Ninh trái phải nhếch nhác dính đầy bụi bẩn.

“Cười cái gì?” Yến Ninh không hiểu.

“Trên mặt có dính nhọ, lau đi.” Thẩm Thanh Lạc tiện tay lấy ra khăn của mình đưa cho Yến Ninh. Yến Ninh thẹn thùng mỉm cười, xấu hổ nói: “Ta chưa từng đốt bếp.”

Hắn chưa từng đốt bếp, Cầu Thế Trinh tên kia tự nhiên cũng sẽ không có đốt qua, nhưng mà hắn lại có thể làm được rất tốt, Thẩm Thanh Lạc khẽ mắt hờn, Yến Ninh xoa xoa, hỏi: “Lau sạch sẽ rồi sao?”

Thẩm Thanh Lạc tinh thần không chăm chú, thấy khoe miệng Yến Ninh còn có một vết, đưa tay muốn lấy khăn lau cho hắn.

Ngoài cửa tiếng bước chân vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, vóc người cao lớn trên mặt đất chiếu rọi ra cái bóng thật dài.

Hắn làm sao lại tới đây? Thẩm Thanh Lạc tim khẽ run, ngọn đèn dầu mờ tối nhìn xuống không rõ gương mặt cương nghị, vậy mà, thoáng nhìn, nàng biết, người tới chính là Cầu Thế Trinh.

“Các người đang làm gì?” giống như sét đánh, Cầu Thế Trinh vọt tới, một tay kéo ra Yến Ninh, một tay nắm chặt lấy tay Thẩm Thanh Lạc.

“Buông tay, người làm đau tay ta rồi.” Thẩm Thanh Lạc mắng.

“Các người đang làm gì?” mặt Cầu Thế Trinh mặt đen lại, đen đến nỗi người nhìn thấy phải sợ hãi.

“Gia.” Yến Ninh không giải thích được, há mồm muốn nói chuyện, Thẩm Thanh Lạc nhìn hắn một cái, nói: “Yến Ninh, người trước đi ra ngoài.”

Yến Ninh há miệng, yên lặng thối lui khỏi gian phòng, mới vừa đóng cửa lại, liền nghe được Thẩm Thanh Lạc tức giận ác độc mắng: “Người nổi điên làm gì? Cũng không sợ mất thể diện làm chuyện cười cho Yến Ninh?”

Tùy tiện một câu nói, nhưng lại gần gũi thân thiện như vậy, Yến Ninh khổ tâm, nhắc chân bước nhanh rời đi.

Yến Ninh nghe ra được nàng làm nũng, Cầu Thế Trinh tự nhiên cũng nghe được, mặt đen rất nhanh tan dần mặt trời ló dạng, trở mặt đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, buồn bực thanh âm nói: “Thanh Lạc, về sau không cần cùng những người khác thân mật như vậy, được chứ?”

Thẩm Thanh Lạc hừ hừ, nhớ tới mới vừa rồi mình thay Yến Ninh lau mặt, thật là hành động không thỏa đáng rồi, cũng không hề trách mắng nữa, lạnh lùng nói: “Bưng thuốc tới đây cho ta uống.” (cứ như chủ nhân sai nô tài vậy)

Cầu Thế Trinh bưng chén thuốc, cũng không đưa cho Thẩm Thanh Lạc, tự mình uống một hớp, cúi người miệng đối miệng đi tới.

“Đừng đùa.” Thẩm Thanh Lạc gương mặt nóng lên, đưa tay muốn lấy chén thuốc.

“Không phải đùa, ta muốn với người cùng nhau chịu khổ.” Cầu Thế Trinh không có thứ tự nói

Người này, Thẩm Thanh Lạc trong cổ phát khổ, trong lòng lại ngọt.

Uống thuốc ăn xong cơm tối, Cầu Thế Trinh nấu nước ấm cho Thẩm Thanh Lạc lau mặt rửa tay, dọn dẹp thỏa đáng lên giường, dùng chăn đem Thẩm Thanh Lạc bọc lại kín mít, chỉ lộ ra cái đầu, ôm thật chặt vào trong ngực.

Có hắn ở bên người, gian phòng nhiệt độ tựa hồ cũng lên cao, Thẩm Thanh Lạc bị hắn bưng bít có chút nóng bức, liền giãy giụa, muốn đem chăn làm cho lỏng một chút.

Cầu Thế Trinh lại nghĩ nàng muốn tránh ra ngực của mình, cánh tay ôm càng chặt hơn, nhả lại mây, buồn bực không vui nhìn Thẩm Thanh Lạc, do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Thanh Lạc, trước khi thành thân ta không xằng bậy, nhưng người cũng đừng ôm cũng không cho ta ôm được chứ? Mấy ngày nay ta sợ chọc giận người, không dám quá tìm người, kìm nén đến khó chịu.”

Thẩm Thanh Lạc nghe được lời nói này, ruột mềm trăm mối, đợi nghe câu phía sau Cầu Thế Trinh nói kìm nén đến khó chịu, liền tức giận. Hung ác tránh ra bọc chăn, tránh ra lồng ngực Cầu Thế Trinh, quay người vào trong, lờ đi Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh không biết mình lại chọc giận nơi nào Thẩm Thanh Lạc rồi, đưa tay nghĩ ôm người, rốt cuộc không dám lỗ mãng, dừng một chút, chất tiếng cầu khẩn nói: “Thanh Lạc, người không muốn quan tâm ta

liền không cần để ý tới ta, chỉ là nơi này của Yên Ninh hoàn cảnh không tốt, liền phòng sưởi cũng không có, thức ăn lại khó ăn, người theo ta trở đi, ta chăm sóc người.”

Thẩm Thanh Lạc nén lấy một hơi, lại không nhịn được, cười lạnh một tiếng nói: “Trở về? Người chăm sóc ta? Người lấy ở đâu thời gian chăm sóc ta? Người chăm sóc con của người cũng không kịp ấy chứ?”

“Cái gì hài tử?” Cầu Thế Trinh ngơ ngẩn, nói: “Đứa bé của ta? Người cũng không cho ta, ta lấy ở đâu đứa bé?”

Đứa bé trong bụng Cẩm Di nương không phải là đứa bé của người ? Thẩm Thanh Lạc rất muốn tức miệng mắng to, chợt một cái có điều xúc động, miệng khép lại, ngừng một hồi nói: ” nữ nhân trong viện của người không phải có đứa bé sao?”

“Làm sao có thể?” Cầu Thế Trinh nhếch miệng cười nói: “Cẩm Lam làm sao có thể có đứa bé? Có cũng không phải là của ta. Đây còn không phải là muốn cho Tiêu Nguyệt Mị chết tâm, nhanh lên một chút đồng ý từ hôn, không có cách nào khác nên mới tung tin giả là có hỉ này.”

Tên ngu ngốc này, giả bộ có tin mừng tại sao trước đó không nói cho nàng biết. Thẩm Thanh Lạc lỗ mũi đau xót, nước mắt tích tụ tại trong lòng quá lâu, trong giây lát không muốn khống chế nữa, mặc kệ không chút kiêng kỵ tràn ra, im lặng rơi xuống ở trên gối.

“Thanh Lạc, cùng ta trở về có được hay không?” Cầu Thế Trinh cúi úp sấp trên người Thẩm Thanh Lạc, ngoài ý muốn phát hiện Thẩm Thanh Lạc không có đập hấn mắng hấn, cao hứng héch mũi lên mặt, đưa tay ôm người, Thẩm Thanh Lạc lần này không có giãy giụa, Cầu Thế Trinh thuận lợi mà đem người kéo vào trong ngực, lại nghĩ là mình đang nằm mơ, yên lặng nhìn người trong ngực, thấy trên mặt Thẩm Thanh Lạc tuy không tỏ ra không lấy làm gì vui vẻ, nhưng hốc mắt hơi đỏ lên, trên quai hàm còn có nước mắt, làm hắn sợ tới mức vội vàng hấp tấp hỏi: “Thanh Lạc, làm sao khóc? Giận ta?”

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, thấy Cầu Thế Trinh gấp đến độ trán đầy mồ hôi, gương mặt luống cuống, đột nhiên trái tim một góc bị hung hăng đâm hạ xuống, có một chút đau đớn có một chút vui mừng, lại có một chút bất an thấp thỏm, một lòng chìm nổi trôi giạt, cách một lớp da thịt, đông đông đông nhảy lên gay gắt.

“Thanh Lạc Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh thì thầm, si ngốc nhìn Thẩm Thanh Lạc, ngây người mấy giây, lại nhích lại gần một chút, cánh tay co rúc lại, vòng chặt Thẩm Thanh Lạc, đôi môi ấn xuống, đầu lưỡi phác hoạ khuôn mặt Thẩm Thanh Lạc, nói giọng khàn khàn: “Thanh Lạc, người bộ dạng này xem ta, ta thật sự rất khó khống chế được.”

15. Chương 15: Cảm Thấy Nguy Hiểm

Lại phát - tình rồi, Thẩm Thanh Lạc thở dài nói: “Cầu Thế Trinh, người có nhiều nữ nhân như vậy, tại sao lại lúc nào cũng tỏ ra đói bụng như vậy?”

“Họ cũng không phải là người, người lại không cho ta, có thể không đói không?” Cầu Thế Trinh không yên lòng nói, Thẩm Thanh Lạc khó có khi nằm yên như vậy – khiến máu trong toàn thân hắn chảy nhanh, trong đầu chỉ muốn gặm cắn một phen, nhưng hắn lại không dám làm vậy, hai tay vẫn không dám chui vào trong áo của Thẩm Thanh Lạc, chỉ có thể từ bên ngoài ôm Thẩm Thanh Lạc đã bị bao bọc kín, đầu ở trên cổ Thẩm Thanh Lạc ủn tới ủn lui, hơi thở nóng rực thẳng hướng trong lỗ tai Thẩm Thanh Lạc trút.

Thẩm Thanh Lạc bị hơi thở nóng bỏng của hắn khiến toàn thân cũng nóng lên, rất nhiều ngày không có thân thiết, nàng tựa hồ cũng có chút khó nhịn, nín một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “không được, trở về đi thôi.”

“Phải cùng nhau trở về.” Cầu Thế Trinh buồn bực ở trên cổ Thẩm Thanh Lạc, trầm giọng nói: “Để người lưu lại nơi này, ta lo lắng, Yên Ninh đối với người có ý nghĩ không tốt! Nếu như người không trở về, ta cũng vậy không trở về, ở nơi này cùng với người.”

“Cầm di nương vừa có tin mừng, người lại lưu luyến bên ngoài không trở về, người làm sao khiến Tiêu Nhữ Xương tin tưởng? Hả?” Thẩm Thanh Lạc hỏi, câu cuối có ý nhấn mạnh.

“Vậy người cùng ta trở về, ta bảo đảm, không xằng bậy.” Cầu Thế Trinh trong miệng bảo đảm, hành động lại phản, trong khi nói chuyện vẫn đem cổ áo của Thẩm Thanh Lạc kéo xuống dưới, không thể chờ đợi liền liếm lên cái cổ trắng như tuyết của nàng.

Thẩm Thanh Lạc bị liếm – mặt liền ửng hồng, vịn vịn uốn éo nhỏ giọng nói: “Buổi chiều mới ra, lúc này lại trở về, sẽ phải ăn nói với Lý đại nương thế nào, người trở về trước, ta hết bệnh liền trở về.”

Cầu Thế Trinh không có cam lòng, mong muốn phản bác, lại kinh sợ chọc cho Thẩm Thanh Lạc mất hứng, nén lấy một hơi cắn cắn cổ của Thẩm Thanh Lạc, ngậm mơ hồ nói: “Vậy ta trở về muộn một chút.”

Bị bệnh người cũng trở nên mềm yếu, Thẩm Thanh Lạc không hề đuổi người nữa, cũng không muốn cùng Cầu Thế Trinh chần chừ chậm chạp gặp phải hỏa, nàng liền đẩy Cầu Thế Trinh ra, chống lên thân thể ngồi dậy.

Cầu Thế Trinh không có dây dưa nữa, ngồi dậy theo, như trước loại kéo chăn đem Thẩm Thanh Lạc che phủ kín chỉ lộ ra một cái đầu, cả người và chăn kéo vào trong ngực, nghiêng người dựa vào đầu giường, mặt đung mặt Thẩm Thanh Lạc mè nheo, nhỏ giọng hỏi: “Ta mới không qua có mấy tối, tại sao lại sinh bệnh rồi hả? Trong nhà không đủ ấm? hay là làm việc mệt mỏi?”

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, dừng một chút nói: “Công việc không vất vả, là ta thức khuya mấy đêm để làm áo cho trẻ nhỏ, nên mệt nhọc.”

Cầu Thế Trinh vui vẻ, cười đến miệng cũng méo lệch, cười một hồi lâu, cách chăn ở trên bụng Thẩm Thanh Lạc vuốt ve, lớn giọng nói: “Mệt mỏi thì không cần làm, chờ chúng ta thành thân làm tiếp cũng còn kịp.”

Hắn nghĩ đi nơi nào vậy, Thẩm Thanh Lạc mặt sung huyết đỏ bừng, nghiêng đầu liếc Cầu Thế Trinh một cái, nói: “Là làm cho Cầm di nương của người.”

Cầu Thế Trinh ngẩn ngơ, nói: “Không phải làm cho đứa bé của chúng ta? Làm gì lại làm cho nàng, nàng không xứng để người tự thân động thủ làm cho nàng.”

Thẩm Thanh Lạc trong lòng uất ức tự nhiên tiêu hết, sóng mắt liếc về phía Cầu Thế Trinh, ê ẩm nói: “Thế nào không xứng? Nàng là tiểu thiếp của người, ta chỉ là một người làm trong phủ.”

Thẩm Thanh Lạc vốn là nhạo báng, Cầu Thế Trinh lại cho rằng những lời này của nàng là tâm sự trong lòng, nghĩ tới quan hệ của hai người như vậy, lại không thể để Thẩm Thanh Lạc quang minh chính đại đứng ở bên cạnh mình, thậm chí ngã bệnh còn phải xuất phủ nghỉ ngơi, trong lúc nhất thời trong lòng cảm thấy rất đau cùng áy náy, hai cánh tay đem Thẩm Thanh Lạc ôm sát, về mặt xấu hổ nói: “Thanh Lạc, uất ức người, người nhịn thêm chút nữa, Tiêu Nguyệt Mị quá độc ác, trước khi từ hôn, chuyện của hai ta cần phải dấu kín mới có thể để cho người an toàn một chút.”

Thẩm Thanh Lạc nghe được lời này, khê mất hồn, nàng không muốn sẽ lại thành thân hay từ hôn rất rối rắm, thuận miệng kéo đến chuyện khác lên, hỏi: “Làm sao người biết ta ở chỗ Yến Ninh?”

“Gần tối ta đi sang đun nước, lại rất nhiều ngày rồi không thấy người, khó chịu, ở trong sân chờ người, sau đó trời tối không thấy người trở về phòng, hỏi Minh Trí, nghe nói người xuất phủ, ta suy nghĩ người sẽ không về nhà cha người, liền chạy tới nơi đây rồi.”

“À?” Thẩm Thanh Lạc biến sắc, một thoáng đẩy Cầu Thế Trinh ra, lớn tiếng nói: “Người đi hỏi Lý đại nương hướng đi của ta?”

“Gấp cái gì?” Cầu Thế Trinh đem người kéo trở về, nói: “Ta không trực tiếp hỏi, chỉ là sai Quế Viên đi lấy đồ, Minh Trí lại không tìm được, cuối cùng hướng ta hỏi bẩm người xin nghỉ rồi, chờ người trở về.”

Người này làm việc rất cẩn thận, Thẩm Thanh Lạc yên tâm, đã vài ngày ngủ trễ khiến nàng rất mệt mỏi, tựa vào bờ ngực rộng rãi của Cầu Thế Trinh, ầm ập an tâm, mắt nhắm lại một lát liền ngủ say, Cầu Thế Trinh ôm người không nỡ buông tay, cứ như vậy ôm, cho đến khi đồng hồ nước sắp hết, mới nhẹ nhàng để xuống, lặng lẽ xuống giường rời đi.

Thẩm Thanh Lạc ngủ một giấc đến lúc mặt trời chiếu cao, nàng bị bệnh này, bị phong hàn chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân chủ yếu là do trong lòng uất ức kìm nén lâu ngày, tối hôm qua Cầu Thế Trinh một phen mè nheo tiện thể thổ lộ, Thẩm Thanh Lạc bắt tri bắt giác tiêu mất muện khí, buổi chiều sau khi xông thuốc cho đỡ mồ hôi, bệnh này đã đi bảy tám phần. Sau khi rửa mặt, Yến Ninh bưng tới cho nàng bát cháo nhỏ, Thẩm Thanh Lạc một mạch ăn hai chén, Lén Ninh không ngừng khuyên giải, trái tim càng thêm lo lắng.

“Thanh Lạc, người cùng gia, ăn ở lại không minh bạch như vậy ?”

Thẩm Thanh Lạc tim đập mạnh và loạn nhịp im lặng, mình cũng có cảm giác hoang mang, sau khi sống lại vào Cầu phủ, vốn muốn ngăn cản Tiêu Nguyệt Mị gả cho Cầu Thế Trinh, ai ngờ mấy ngày nay lại cùng Cầu Thế Trinh dây dưa không rõ.

Ngày hôm đó lại uống hai lần thuốc, sau giữa trưa, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy bệnh đã gần khỏi hẳn, liền dọn dẹp bọc quần áo trở về Cầu phủ.

Cầu Thế Trinh ở trong phòng nàng chờ, vừa thấy người liền ôm lấy không ngừng gặm cắn xoa nắn, đợi đến khi hân hân lòng buông tay thì quần áo của hai người cũng ẩm ướt đến nỗi có thể vụn ra nước.

Thẩm Thanh Lạc giận trách nói: “Về sau ban ngày không cho phép người qua đây, đem người ta biến thành một thân hôi thối, làm sao có thể đi ra ngoài?”

Cầu Thế Trinh vươn tay ôm lấy Thẩm Thanh Lạc, cọ xát cổ, cười nói: “Tắm một cái đổi quần áo khác chẳng phải là được sao? Ta đi nấu nước cho người tắm, trong ngăn kéo ta đã để quần áo mà buổi trưa trước mua về có áo khoác và một bộ mặc ở bên trong, đừng để cảm lạnh nữa.”

Cầu Thế Trinh đi nấu nước rồi, Thẩm Thanh Lạc miễn cưỡng chống lên thân thể mềm nhũn, xuống giường đi tới tủ treo quần áo lấy quần áo để thay. Sau khi mở cửa tủ ra, Thẩm Thanh Lạc sững sờ, ở trong đó đặt vài bộ quần áo mới, áo khoác bằng gấm trong có lót lông cáo, quần áo lót bên trong cũng được làm bằng lông cáo, tất cả đều được làm rất tỷ mỉ. Mấy bộ quần áo này, trừ áo khoác, những thứ khác cũng có thể mặc ở bên trong, lại thêm cái áo khoác dài cùng váy sẽ không để cho người khác nhìn thấy.

Cầu Thế Trinh nhìn hào phóng, nhưng nên thận trọng thì ngược lại rất là tỉ mỉ chu đáo.

Thẩm Thanh Lạc đưa tay cầm những y phục kia lên, nhắm hai mắt lẳng lặng vuốt ve. Quần áo bóng loáng mềm mại, ấm áp từ đầu ngón tay hướng đến trái tim, trái tim Thẩm Thanh Lạc đã bị đóng băng từ lâu nay lại từ từ hòa tan.

Thẩm Thanh Lạc cắn cắn đôi môi, lúc Cầu Thế Trinh đem nước nóng đi vào, nàng đem chuyện của Ngô Minh Dương là người của Tiêu Nhữ Xương nói ra.

“Minh Dương đang làm việc vì Tiêu Nhữ Xương?” Cầu Thế Trinh biến sắc, đem thùng gỗ trong tay ném trên mặt đất, nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lạc hỏi: “Làm sao người biết?”

Thẩm Thanh Lạc đem chuyện mình bán đồ, gặp phải Tiêu Nhữ Xương, cùng chuyện sau đó tỉ mỉ kể lại.

Cầu Thế Trinh cau mày, nói: “Thanh Lạc, người nhớ, sau này chớ cùng Tiêu Nhữ Xương gặp mặt, cẩn thận chút đừng trúng bẫy của hắn.”

“Biết, một tháng trước ta đã đem ngân phiếu hắn khi đó cho ta trả lại hắn, cũng nói với hắn về sau không thay hắn làm việc. Ngô Minh Dương người tính toán xử trí như thế nào?”

“Tiêu Nhữ Xương cho người vào phủ thì không biết người và ta vốn quen biết?” Cầu Thế Trinh trầm ngâm suy nghĩ một chút, hỏi.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu một cái. Cầu Thế Trinh thở ra một hơi, cười nói: “Này dễ dàng giải quyết, Tiêu Nhữ Xương sau lại khẳng định nghe Ngô Minh Dương nói chúng ta trước kia từng quen biết, Tiêu Nhữ Xương là một người cẩn thận chỉ cần một chứng ngại nhỏ cũng tìm cách loại bỏ, chắc chắn chỉ một thời gian nữa, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp gỡ hạ Ngô Minh Dương, đến lúc đó ta tùy cơ ứng biến là được.”

Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, hơi chu mỏ, ý bảo Cầu Thế Trinh tránh đi.

“Thật muốn nhanh lên một chút thành thân.” Cầu Thế Trinh lầu bầu lẩm bẩm rồi đi, Thẩm Thanh Lạc lắc đầu bật cười, cảm thấy Cầu Thế Trinh thật giống như một đứa trẻ không ăn được đường, chột nhó

tới kiếp trước, mình ôm một lòng oán hận, chưa từng để ý đến lòng của Cầu Thế Trinh, có phải hay không có ân tình mà mình không nhìn ra đây?

Thẩm Thanh Lạc đột nhiên rất muốn hiểu rõ, đời trước của mình, sau khi mình chết, Cầu Thế Trinh rút cục phản ứng như thế nào.

**

Mặc dù biết Cẩm di nương có tin mừng là giả, nhưng Thẩm Thanh Lạc vẫn có ý định làm đủ nhân tình, giúp Lý thị cùng Quế Viên làm y phục tất cả đều đưa cho các nàng rồi, ngày hôm đó nàng vất vả lắm mới làm xong bộ của mình, liền gấp gấp hướng liệu Phong Hiên đi đến.

Sau khi nha hoàn hầu hạ thông báo, Thẩm Thanh Lạc đẩy cửa bước vào phòng.

Cuộc sống thường ngày Cẩm di nương, quả như lời Quế Viên nói, cực kỳ xa hoa lộng lẫy.

Rèm cửa chính là dùng tằm ti dệt thành lụa mỏng, mềm nhẹ nhu mật, như sương như khói. Xốc rèm đi vào, một cỗ khí nóng mang theo mùi thơm Di Nhân thơm ngát xông vào mũi. Ngay giữa gian phòng là lư hương Kinh Tháp khói nhẹ lượn lờ, ghế bành Đàn Mộc, trên giường có nệm bằng da Bạch Hồ, nệm ngồi cùng gối dựa lưng cùng màu với nhau được thêu tỉ mỉ, Cẩm di nương nghiêng dựa vào, bên chân có một nha hoàn chừng mười bốn năm tuổi đang thay nàng bóp chân.

Thẩm Thanh Lạc nửa ngẩng đầu nhìn lướt qua, Cẩm di nương so với lúc mới vào Cầu phủ, cực kỳ bất đồng.

Trên đầu nàng cài lên bảo trâm đá quý rủ xuống, hoa mỹ ưu nhã, mặc một bộ váy gài bằng gấm, khoác áo khoác cộc tay bằng da cáo trắng như tuyết, trang phục tinh xảo, chỉ là ngũ quan thanh tú nhưng khi mặc cẩm y hoa phục lại làm nổi bật lên sự ung dung cao quý.

“Thanh Lạc bái kiến di nương.” Thẩm Thanh Lạc cung cung kính kính uất ức hành lễ.

“Thẩm quân sự không cần đa lễ, đứng dậy nhanh đứng dậy nhanh.” Cẩm di nương nhiệt tình nói.

Trong miệng nàng ngôn ngữ như lửa nóng, nhưng cũng không đứng dậy đỡ Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc lại cảm giác kỳ quái, cong eo một lát, sau đó tự mình đứng thẳng lên, đem y phục cho trẻ nhỏ trong tay dâng lên, nói mấy câu lời chúc mừng.

“Thẩm quân sự thật là khéo tay, bộ đồ này nhìn thật đẹp a, ta đây làm mẹ thật thất trách, còn không làm nổi bộ đồ cho ra hồn, thật may là Gia thông cảm, nói với ta để bọn hạ nhân làm là được.” Cẩm di nương vuốt y phục, trong miệng nói không ngừng, Thẩm Thanh Lạc trái tim cảm giác quái dị nặng hơn — Cẩm di nương nói những lời này, có mấy phần giống như khoe khoang.

Khi cảm phần thưởng của Cẩm di nương ra khỏi liệu Phong Hiên thì Thẩm Thanh Lạc khẳng định, cảm giác của mình không sai.

Gấm di nương thường cho nàng là một cái áo lót màu đỏ thẫm có thêu hoa mẫu đơn mạ vàng, một vật đáng giá như vậy, dù Cầu phủ rất giàu, đồ này Cẩm di nương cũng không thiếu, vậy mà Thẩm Thanh Lạc không tin, Cẩm di nương sẽ hào phóng đến nỗi đem vật quý trọng như thế thưởng ột người không phải nha hoàn cận thân của mình, mình lại chỉ là một Nhị quân sự quèn, Cẩm di nương hiện tại lại rất được cưng chiều, lại còn có tiếng mang trong mình đứa con nối dõi của Gia, căn bản không cần mua chuộc lời kéo mình như vậy, trừ phi! Trừ phi nàng biết mình cùng Cầu Thế Trinh có quan hệ mờ ám.

Thẩm Thanh Lạc bước càng lúc càng chậm, sau đó, dò xét xung quanh không có ai, đem cái áo trong tay gấp lại thật kỹ. Trên đường trở về phòng có gặp phải bọn nha hoàn, có hỏi trong tay nàng cầm cái gì, Thẩm Thanh Lạc chỉ cười nói là xiêm áo, cũng không mở ra cho người ta xem, hàn huyên mấy câu liền rời đi.

16. Chương 16: Tháp Vi Nật Gối

“Lam tỷ, tại sao tỷ lại đem cái áo ấy làm phần thưởng cho nàng?” Sau khi Thẩm Thanh Lạc đi, nha hoàn đang dẫm chân cho Cẩm di nương đứng lên, tiếc hận mà nói: “Đó là cái áo tốt nhất của tỷ a.”

Ngô Cẩm Lam dịu dàng cười cười, hỏi: “Tiểu Đồng, ngươi có muốn trở lại Thiên Hương Lâu không?”

Tiểu Đồng và Ngô Cẩm Lam là tỷ muội ở Thiên Hương lâu, Cầu Thế Trinh chuộc Ngô Cẩm Lam thì Ngô Cẩm Lam cầu xin Cầu Thế Trinh, cùng đem nàng chuộc ra, sau khi vào Cầu phủ làm nha hoàn cận thân của Ngô Cẩm Lam.

“Dĩ nhiên không muốn.” Tiểu Đồng liếc mòng lắc đầu, lắc nửa ngày dừng lại, hỏi: “Lam tỷ, tỷ đừng đưa muội trở về Thiên Hương Lâu, muội cái gì cũng nghe theo tỷ, cả đời làm nô tài hầu hạ tỷ.”

“Người muốn hầu hạ ta? Vậy cũng phải nghe mệnh lệnh của ta.” Ngô Cẩm Lam cười nói, đưa tay cầm ly trà.

Tiểu Đồng vội nâng chung trà lên đôi tay nâng lên, lại không hiểu hỏi: “Lam tỷ, tỷ lo lắng cái gì? Cầu Gia nói qua, tuy là giả, chờ hấn lui được hôn sự Tiêu gia, sẽ ua cho tỷ một tiểu viện, cho thêm một ngàn lượng bạc, Lam tỷ, tỷ gả cho Nhan đại phu cũng tốt, dù sao cuộc sống hàng ngày cũng không lo, muội vẫn đi theo hầu hạ tỷ.”

Ngô Cẩm Lam lắc đầu một cái, ngón tay nhỏ nhắn cầm lên nắp ly, nhẹ nhàng lau đi lá trà phía trên, nhấp một ngụm nhỏ, đưa tay đem ly trà đưa cho Tiểu Đồng, ý bảo nàng xem cái ly.

“Người biết trà này bao nhiêu bạc một lá không?”

“Cái này khi còn ở trong Lâu, không phải đã dạy sao? Đây là trà cực phẩm Thanh Phong, một hai lá trà ít nhất một lượng bạc.”

“Ừ, người nói không sai.” Ngô Cẩm Lam sâu kín thở dài, nhỏ giọng nói: “Tiểu Đồng, một ngàn lượng bạc không ít, nhưng, người xem chúng ta hiện tại, chỉ là một di nương giả, mỗi ngày ở đây ăn mặc đều đã được như thế này, nếu là một di nương thật thì sao đây? Nếu ta là đương gia chủ mẫu của Cầu phủ thì sao đây?”

“Lam tỷ, ý của tỷ là?” Tiểu Đồng cảnh giác nhìn về phía cửa phòng.

“Ý của ta là, muốn cho chuyện này thành thật, không chỉ trở thành sự thật, ta còn muốn làm chính thất của cầu phủ.”

Tiểu Đồng sửng sốt, hạ thấp giọng hỏi: “Lam tỷ, Nhan đại phu từ cái ngày trở lại Thiên Hương lâu xem bệnh cho tỷ, vẫn thích tỷ, cũng đã ba năm rồi không có thay đổi, muội thấy, hấn đối với tỷ là thật tâm .”

“Thật lòng thích thì thế nào? Chỉ cần năm trăm lượng bạc chuộc thân cho ta cũng không có, nếu không phải Cầu gia đem ta chuộc ra ngoài, ta hiện tại đã là bị ngàn người cười, là kỹ nữ ngủ với vạn người rồi.” Ngô Cẩm Lam cười lạnh nói.

“Nhưng là.” Tiểu Đồng chà xát tay: “Tỷ không phải nói là người Gia thích chính là vị Thẩm quản sự kia sao? đáng đáp của Nàng.”

“Đáng đáp so với ta xinh đẹp hơn phải hay không? Trong lầu có nhiều người so với ta xinh đẹp hơn nhiều mà, Gia tại sao chỉ chuộc mỗi ta? Ngày đó đãi yến khách để cho ta đi ra ngoài, trước đó tại sao lại để cho ta đeo bao tay vải ? Chung quy không phải vô duyên vô cớ .”

Trong thanh lâu trừ dạy phải hầu hạ khách thế nào, cũng dạy các chị em biết nhìn mặt mà nói chuyện, Ngô Cẩm Lam mặc dù không biết chuyện của Cẩm nhi, nhưng không cần nhìn cũng đoán được rồi, có lẽ mình giống một vị cố nhân nào đó của Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh mặc dù không cùng nàng hoan hảo, nhưng đối đãi với nàng cũng không tệ, cũng không có làm chỉ để cho người khác nhìn, mà rõ ràng có tâm lý thương tiếc nàng, những điều này, cùng mình lớn lên giống cố nhân của hấn có liên quan.

Nàng mấy ngày nay âm thầm quan sát, phát hiện Cầu Thế Trinh rất cổ quái, Quế Viên hầu hạ hấn, khi hấn không có gọi đến, sau khi hấn vào phòng ngủ không cho phép bẩm báo chuyện gì, dĩ nhiên lại càng không cho bước vào phòng của hấn. Thời tiết mùa đông khắc nghiệt như vậy, thế nhưng hấn lại thường lúc nửa đêm chạy đến trong sân xối nước lạnh.

Ngô Cẩm Lam không phải nam nhân, nhưng ở thanh lâu nhiều năm, nghe được không ít, hơi chút liên tưởng liền biết Cầu Thế Trinh xối nước lạnh là muốn hạ - hỏa. Mình chỉ là thiếp giả mạo, nhưng nội viện không phải còn có nhiều mỹ nhân như vậy tại sao lại phải xối nước lạnh hạ hỏa? Tại sao không đi tìm những mỹ nhân kia?

Ngô Cẩm Lam tìm đến Quế Viên, giả vờ hỏi chuyện phiếm muốn hiểu rõ tình hình của Cầu phủ, nghe Quế Viên nói qua chuyện Cầu Thế Trinh đã từng vì Thắm gia đại tiểu thư mà nổi giận. Khi nàng trong phủ rồi rảnh đi dạo, trong lúc vô tình phát hiện viện của Thắm Thanh Lạc cùng phòng ngủ của Cầu Thế Trinh chỉ cách một tường ngăn cách, chỉ là cửa viện ở hai hướng khác nhau, nếu đi cửa chính thì cách rất xa, nàng liền điều tra Thắm Thanh Lạc xem có phải là đại tiểu thư của Thắm gia hay không, hoài nghi Thắm Thanh Lạc chính là người trong lòng của Cầu Thế Trinh.

Ngô Cẩm Lam hoài nghi, suy nghĩ thêm chút nữa liền nghĩ ra, Cầu Thế Trinh không thích nàng lại đem nàng an bài vào ở liệu Phong Hiên, đây là muốn dùng nàng làm bia đỡ đạn, để bọn hạ nhân nghĩ rằng hấn cương chiều nàng cho nên không có tiến vào trong hậu viện, thầm nghĩ trong phòng ngủ của hấn nhất định là có thông với gian phòng của Thắm Thanh Lạc, chắc chắn mỗi buổi tối hấn đều sang bên phòng Thắm Thanh Lạc, sau đó hai người thân thiết ra hòa, Thắm Thanh Lạc cũng không nguyện ý cho hấn, Cầu Thế Trinh chỉ có thể chạy trở về xối nước lạnh hạ hỏa.

Lửa ghen trong lòng làm cho thần trí Ngô Cẩm Lam hôn mê, cuộc sống ở Cầu phủ phú túc xa hoa làm cho nàng lưu luyến không thôi, nàng quyết tâm diệt trừ Thắm Thanh Lạc tìm cơ hội thượng vị.

Đưa cái áo đỏ cho Thắm Thanh Lạc, nàng căn bản cũng chẳng có ý tốt gì. Chỉ là vừa khoe khoang, vừa là khiến cho Thắm Thanh Lạc bị ghen ghét.

Trong phủ người làm thấy nàng thưởng cho Thắm Thanh Lạc một cái áo đắt tiền như vậy, chắc chắn sẽ ghen tỵ với Thắm Thanh Lạc, nàng nếu không động thanh sắc kiểm chuyện với người làm ở Cầu phủ thì đám người làm sẽ sinh ra ác cảm với Thắm Thanh Lạc, đồng thời sẽ khiến cho đám người làm thấy nàng là một di nương hào phóng.

Về phần Cầu Thế Trinh, Ngô Cẩm Lam đắc ý cười. Đêm đó muốn đi hạ độc Thắm Thanh Lạc, tuy là kinh động người không có hạ thuốc thành công, nhưng Thắm Thanh Lạc bỗng nhiên lại ngã bệnh, đúng lúc như vậy Lý thị lại đi xin phép nàng, để cho đại phu sau khi chẩn mạch cho nàng thì đi qua xem bệnh cho Thắm Thanh Lạc, nàng lại nhớ đến phương thuốc giả có thai của Nhan Tử Khải, kế này so với độc chết Thắm Thanh Lạc thì tốt hơn nhiều.

Cầu Thế Trinh khi đó nói với nàng để cho nàng giả có tin mừng thì nàng đã đề cử Nhan Tử Khải làm đại phu chẩn mạch, Nhan Tử Khải thích nàng, đối với nàng nói gì nghe nấy, cho nên kế hoạch của nàng thực hiện cực kỳ dễ dàng.

Nghĩ đến lúc Cầu Thế Trinh biết được Thắm Thanh Lạc mang bầu lúc ấy sẽ giận dữ như thế nào, Ngô Cẩm Lam mở cờ trong bụng, nàng không tin, Cầu Thế Trinh đang cố gắng cầm nén không cùng Thắm Thanh Lạc hoan hảo, lại biết được Thắm Thanh Lạc lại cùng nam nhân khác quan hệ có bầu, có thể nhìn được không giết chết Thắm Thanh Lạc.

Dĩ nhiên, cũng có khả năng nàng đoán sai, Cầu Thế Trinh mấy ngày nay mặc dù lúc nào cũng xối nước lạnh hạ hỏa, nhưng vẫn cùng Thắm Thanh Lạc diên uyên đảo phượng ân ái, như vậy, nếu có đứa bé, Cầu Thế Trinh chỉ có thể an bài danh phận cho Thắm Thanh Lạc rồi, hấn đem Thắm Thanh Lạc che giấu, tất nhiên là sợ Tiêu gia sau khi biết sẽ thương tổn Thắm Thanh Lạc, yêu sâu sắc như vậy, nếu cho danh phận, liệu có để cho nàng làm một cái tiểu thiếp sao? Ngô Cẩm Lam tin tưởng, tất nhiên hấn sẽ không để cho Thắm Thanh Lạc bị ủy khuất, nếu hấn cho, chắc chắn là danh phận chính thất phu nhân rồi, nếu như vậy, Tiêu gia sao có thể để cho Thắm Thanh Lạc yên, không cần nàng ra tay, Tiêu gia đương nhiên sẽ tìm cách giết chết Thắm Thanh Lạc rồi.

Mà để chuyện Thắm Thanh Lạc mang bầu lộ ra ngoài, trước hết nàng nên nghĩ biện pháp khiến Thắm Thanh Lạc từ góc tối đi ra chỗ sáng, bại lộ trước mắt Tiêu gia.

Ngô Cẩm Lam tính toán rất tốt, chỉ tính sót một nước cờ, đó chính là —— Thắm Thanh Lạc chỉ còn đường chết. Nàng cho là Thắm Thanh Lạc đã sớm mất - thân cho Cầu Thế Trinh rồi, không cùng Cầu Thế Trinh hoan hảo lại ép Cầu Thế Trinh xối nước lạnh, chỉ là muốn làm bộ làm tịch dùng thế lực bắt ép Cầu Thế Trinh.

Thắm Thanh Lạc không biết trong bụng Ngô Cẩm Lam có những ý nghĩ xấu xa gì, nhưng Ngô Cẩm Lam tác tâm tác trí diễn xuất, khiến cho lòng nàng rất không thoải mái, buổi tối sau khi Cầu Thế Trinh, nàng

hỏi: “Cắm di nương có phải hay không biết chúng ta như vậy?”

“Không biết, ta không có nói cho nàng biết, chuyện của hai ta, ngay cả Tạ Hoán ta cũng không nói, hiện tại chỉ là Ngô Minh Dương biết người là Thẩm gia đại tiểu thư.” Cầu Thế Trinh cười nói: “Thế nào, sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Hôm nay ta có tới tặng lễ vật cho nàng, cảm giác nàng đối với ta. . . .” Thẩm Thanh Lạc cau mày, nói: “Giống như, giống như có địch ý.”

“Không cần phải để ý đến nàng, ta đã nói trước với nàng ấy, chờ ta lui hôn sự của Tiêu gia, thì cho nàng bạc đưa nàng đi.”

Thẩm Thanh Lạc trầm mặc, trực giác để cho nàng rất muốn để Cầu Thế Trinh hiện tại đem Cắm di nương đưa đi, nhưng nàng lại biết trước mắt là không thể nào, lúc này đưa đi, liền phí công nhọc sức.

“Thanh Lạc, người không thích nàng, có phải là ghen hay không?” Cầu Thế Trinh trơ mặt ra cười nói, hai mắt sáng lóng lánh nhìn Thẩm Thanh Lạc.

“Nàng đáng giá để ta ghen?” Thẩm Thanh Lạc khinh thường bĩu môi, miễn cưỡng nghiêng người nằm trên nệm êm.

“Tất nhiên, nàng không đáng giá để người ghen.” Cầu Thế Trinh có chút si mê nhìn Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc mặc áo màu xanh nhạt thanh nhã dưới váy có thêu những bông hoa nhỏ, da thịt oánh nhuận, môi đỏ mọng tươi ửng ửng, cổ áo khê rộng mở lộ ra xương quai xanh tinh xảo, Cầu Thế Trinh nhìn thấy thân thể ấy liền nóng lên, không nhịn được đè lên trên lại động tay động chân, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thanh Lạc người thật là đẹp mắt, ai cũng không bì nổi.”

” Mỹ nhân trong hậu viện của người càng đẹp mắt hơn.” Thẩm Thanh Lạc để ý, người này có thể hay không không muốn, mỗi lần tới đây giống như một con cạp cực đói muốn ăn nàng ngay?

Cầu Thế Trinh cứng rắn ngăn chặn thân thể Thẩm Thanh Lạc giãy giụa, cắn cổ của nàng, nói hàm hồ không rõ: “Coi như họ đẹp mắt, cũng không phải là người.”

Họ cũng không phải là người, lời nói này Cầu Thế Trinh đã nói qua nhiều lần. Trong chớp nhoáng này, như có lửa đốt vô hình hướng tới Thẩm Thanh Lạc, khiến lòng của nàng bị phỏng. Thẩm Thanh Lạc cúi đầu, nhìn cái đầu kia ở trên cổ mình không ngừng gặm cắn, yên lặng một lát, nàng giơ tay lên vòng quắc của Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh ngẩng đầu, hần cười, Thẩm Thanh Lạc bị hần nụ cười chấn trụ, cặp mắt trước kia của hần sắc bén lạnh lùng, bây giờ hai tròng mắt giống như hai ngọn đèn lóng lánh tỏa ra ánh sáng, tuy là hòa hợp, nhưng trong đó lưu chuyển thâm tình, cũng không giống với kia trần đầy sắc dục.

Thẩm Thanh Lạc trong nháy mắt này, phút chốc ngây dại. Nàng nhắm mắt lại, ngửa đầu, khê hé môi.

“Thanh Lạc Thanh Lạc. . . .” Cầu Thế Trinh kích động thì thầm, nặng nề thở hổn hển, nặng nề một hộp cắn lên đôi môi Thẩm Thanh Lạc, giống như dã thú một dạng cắn xé, Thẩm Thanh Lạc bị cắn đau, phát ra một tiếng rên rỉ thật thấp: “Nhẹ một chút. Người nhẹ một chút.”

“Ta thật sự rất vui, Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh liềm mạng, càng dùng sức gặm cắn, cắn thế nào đều không cảm thấy đủ, hỏa trong thân thể bùng nổ rồi, một cây cứng rắn cách mấy tầng vải vóc, dán chặt trên bắp đùi Thẩm Thanh Lạc mạnh mẽ cạp .

Như vậy cạp xát mấy cái, tiểu Cầu Thế Trinh đã rất đau rồi, nóng đến mức đầu toàn mồ hôi, Cầu Thế Trinh hai ba lần bối y phục mình, áp vào trên người Thẩm Thanh Lạc, kéo tay của nàng, đè vào chỗ đang thống khổ của mình, khàn khàn cầu khẩn nói: “Thanh Lạc, thoát quần áo, cho ta cạp cạp, có được hay không? Ta bảo đảm không để cho nó đi vào.”

Thẩm Thanh Lạc không biết nói cái gì cho phải, thân thể của nàng bị Cầu Thế Trinh trêu chọc đã không phải là của mình nữa rồi, trọng lượng của Cầu Thế Trinh đè lên nàng khiến nàng hô hấp không thoải mái, ngọt ngọt khó thở, trong tai lại nghe Cầu Thế Trinh nặng nề thở dốc, cái gì đó trong lòng bàn tay cường tráng rõ ràng, kiếp trước tình cảnh không tự chủ được ở trong đầu hiện lên —— cái vật này ở trong cơ thể mình – không ngừng rút ra đưa vào, điên cuồng mà đụng chạm.

Thẩm Thanh Lạc quanh thân phát run, tay nhỏ bé bắt tri bắt giác nắm chặt.

17. Chương 17: Đàn Phấn Thung Điều

Thẩm Thanh Lạc hồi hồn thì xiêm áo trên người đã bị lột sạch, Cầu Thế Trinh ôm nàng thật chặt vào trong ngực, dán chặt vào làn da của nàng không ngừng cọ xát.

“Thanh Lạc, thân thể của ngươi thật trơn.” Thân thể chạm đến da thịt oánh nhuận nhẵn nhụi, như tơ lụa nhu hòa trơn mịn. Những xúc cảm ấy khiến Cầu Thế Trinh không ngừng được tâm tạng cuồng loạn, cả người không cách nào ức chế bắt đầu run rẩy.

Thẩm Thanh Lạc ngưỡng ngừng không dứt, nàng cố gắng nghĩ đẩy Cầu Thế Trinh ra, nhưng là tay cứ giống như không phải là của mình, mềm yếu vô lực khoắc lên trên bả vai Cầu Thế Trinh không nhúc nhích được.

“Thanh Lạc. A!” Một tiếng đề nén buồn bực rống lên, Thẩm Thanh Lạc thân thể run lên, chợt ý thức được dán ở khe hở của nàng có một cây gậy nóng rực không an phận đang cọ động, “Cầu Thế Trinh, ngươi xuống, ta muốn mặc quần áo.” Thẩm Thanh Lạc kêu lên, tay nhỏ bé hướng Cầu Thế Trinh đâm đâm.

“Chỉ cọ cọ thôi, hần sẽ không làm loạn.” Cầu Thế Trinh cực kỳ hưởng thụ cảm giác da thịt dán chặt, trong miệng không biết xấu hổ lừa gạt, tỏ rõ mình là quân tử, bàn tay lại hướng giữa hai chân Thẩm Thanh Lạc tìm kiếm, nơi đó quang - trượt - trượt không hề chống đỡ, Cầu Thế Trinh dễ dàng sờ tới nhụy hoa, hoa tâm Thẩm Thanh Lạc đã sớm bùn lầy một mảnh, Cầu Thế Trinh mới vừa tham tiền vào một ngón tay, Thẩm Thanh Lạc liền rên lên một tiếng, ngẩng đầu cắn vào bả vai Cầu Thế Trinh phát run co quắp lại.

Cầu Thế Trinh kích động đến cơ hồ muốn phát tiết, mấy ngày không có nghịch qua nó đã khá hơn chút, thật có chút không chịu nổi, ngón giữa ở bên trong sôi trào, ngón cái ở tại cửa ra vào không ngừng mài.

“Cầu Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc hai tay nắm cả phần lưng của Cầu Thế Trinh chợt buộc chặt, thân thể căng thẳng, một tiếng đề nén rên rỉ từ trong cổ họng như mưa phùn nhỏ giọt xuống mái nhà cong một loại hư hư truyền tới, Cầu Thế Trinh chỉ cảm thấy nhị hoa của Thẩm Thanh Lạc một hồi run run, ngón tay của mình bị thịt non gắt gao cắn chặt, một dòng nước ấm áp chảy ra, làm ướt ngón tay cả trong và ngoài của hần.

“Thanh Lạc Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh kích động đến giọng nói cũng thay đổi, cúi người liếm liếm cổ của Thẩm Thanh Lạc, ngón tay lại nhanh chóng khuấy động, Thẩm Thanh Lạc vừa khẽ run rẩy, trong thời gian thật ngắn, hần là lại ra lần nữa mất.

“Thanh Lạc, ta. Ta đi trước.” Cầu Thế Trinh buông ra Thẩm Thanh Lạc, lung tung nắm lên xiêm áo, cũng không kịp mặc, liền lao đảo chạy đi.

Nếu không đi, hần thật không khống chế nổi.

Thẩm Thanh Lạc thân thể mềm nũng, ngồi phịch ở trên giường thờ dốc, dư vị còn sót lại khiến cho thân thể nàng từng trận run rẩy. Một đêm này của nàng giống như tôm luộc chín co rúc ở trong chăn, lúc ngủ cũng cảm thấy được một cổ hương vị ngọt ngào.

Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh nói Ngô Cẩm Lam hình như đối với nàng có địch ý, Cầu Thế Trinh tuy là an ủi nàng sau khi từ hôn sẽ đưa Cẩm đi nương đi, không cần để ở trong lòng. Trong lòng mình lại với Ngô Cẩm Lam sinh phòng bị. Buổi sáng hôm sau, hần phân phó Ngô Cẩm Lam, không phải bước ra liệu Phong Hiên. Lại triệu tập tất cả các hạ nhân trong phủ, lấy lý do Ngô Cẩm lam muốn thanh tỉnh dưỡng thai, lệnh cho tất cả người làm đều không được vào liệu Phong Hiên quấy rầy, cũng để cho Lý thị chỉ định hai vú già đưa thức ăn rửa mặt quần áo, làm nha hoàn hầu hạ trong liệu Phong Hiên, trước khi Ngô Cẩm Lam, cũng không được bước ra liệu Phong Hiên nửa bước.

Cầu Thế Trinh sau khi đi, Tiểu Đồng thất tay áo, bất an hỏi: “Lam tỷ, Cầu gia tại sao lại phân phó như vậy?”

“Tại sao phân phó như vậy?” Ngô Cẩm Lam đem ly trà trong tay hung hăng đập mạnh lên trên bàn, cười lạnh nói: “Chắc chắn Thẩm Thanh Lạc cùng Gia nói qua cái gì rồi.”

Cầu Thế Trinh sợ nàng trong phủ gây sóng gió, rõ ràng là che chở nàng, kì thực đem nàng cô lập.

Cầu Thế Trinh cương chiêu Thẩm Thanh Lạc như thế, xem ra cổ nhân của hắn có tướng mạo tương tự như mình, ở trong lòng hắn có lẽ có chút bất đồng, nhưng là căn bản không có phương pháp cùng Thẩm Thanh Lạc đánh đồng, Ngô Cẩm Lam hận đến cắn răng nghiêng lợi, Cầu Thế Trinh tính toán đem nàng giam cầm, nàng muốn cho Thẩm Thanh Lạc từ góc tối đi ra chỗ sáng, bại lộ ở trước mặt Tiêu gia sẽ không có cách nào thực hiện rồi.

Ngô Cẩm Lam không thể hành động, Tiêu Nhữ Xương cũng đang gia tăng hành động.

Hậu viện Cầu Thế Trinh mỹ nhân tuy nhiều, nhưng không có một nào có thai, Tiêu Nguyệt Mị còn đặc ý, con của Cầu Thế Trinh chỉ có thể chờ mình sinh cho hắn, sau khi tin vui Cẩm di nương truyền tới Tiêu gia, Tiêu Nguyệt Mị liền muốn điên rồi, quần lấy Tiêu Nhữ Xương muốn hắn nghĩ biện pháp giết chết Cẩm di nương.

Có ái thiếp nhưng không con cùng có cực kỳ bất đồng, không cần Tiêu Nguyệt Mị nói, Tiêu Nhữ Xương cũng sẽ nghĩ biện pháp, nhưng mà hắn nghĩ muốn diệt trừ khối thịt kia trong bụng Cẩm di nương, không nghĩ muốn giết chết gấm di nương. Hắn đã bố trí an bài thỏa đáng, lại bị Cầu Thế Trinh ra lệnh cấm làm rối loạn, hắn an bài xong người hạ thuốc nhưng lại không có biện pháp vào được liệu Phong Hiên, cũng không tiếp xúc được người lo chuyện ăn uống cho Cẩm di nương.

Người hầu trong Cầu phủ không được tùy tiện vào liệu Phong Hiên, Tiêu Nhữ Xương hỏi thăm một chút, Cầu Thế Trinh vẫn thỉnh thoảng ời đại phu vào phủ chẩn mạch cho Ngô Cẩm Lam, hắn liền tìm tới Nhan Tử Khải người chẩn mạch cho Ngô Cẩm Lam.

“Cẩm lam, Tiêu Nhữ Xương hôm qua tìm tới ta, cho ta rất nhiều bạc, muốn ta cho hạ xương vào trong thuốc dưỡng thai của người, người xem chuyện này làm thế nào?” Nhan Tử Khải ngày hôm đó lại vào Cầu phủ chẩn mạch, thấy Ngô Cẩm Lam vội vàng nói.

“Hạ xương?”

“Là một vị thuốc có thể khiến người bị sảy thai.”

Nàng không có thai, không có gì phải sợ sợ, chỉ là! Ngô Cẩm Lam cười, nhỏ giọng nói: “Người hồi bẩm Tiêu Nhữ Xương, nói đã hạ được vào trong thuốc của ta, chuyện này xảy ra Cầu Thế Trinh sẽ không bỏ qua cho người, người hãy tìm cơ hội đem xạ hương đến cho ta sẽ hun chúng lên quần áo của trẻ nhỏ để đổ tội cho người khác, xạ hương người mang tới chưa?”

“Không có.”

“Ngày mai người mang đến cho ta.”

**

Yến Ninh đã chuyển vật phẩm lên đường nhiều ngày rồi, Tế Châu và các quận kia có bị bão tuyết lớn hay không tin tức còn chưa có truyền tới, trong lòng Thẩm Thanh Lạc thấp thỏm chờ tin tức, nhưng mãi mà không có tin tức gì, ngân hàng tư nhân ở các nơi cũng không truyền tin về được, nên Cầu Thế Trinh đích thân đi xuống dò xét, Thẩm Thanh Lạc ban ngày sầu lo, ban đêm cũng không có người nói chuyện, những ngày sau đều mệt mỏi buồn bã ỉu xiu.

Ngày hôm đó Thẩm Thanh Lạc ngồi ở ký trong phòng, nhằm chán nâng quai hàm nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời xám xịt thì Lý thị mang theo hai vú già tiến vào.

“Thanh Lạc, cùng ta đi gặp Cẩm di nương.” Lý thị vung tay lên, hai vú già tiến lên, một tả một hữu chế trụ Thẩm Thanh lạc bả vai.

Lý thị nhìn nàng vẫn là vô cùng hòa khí, Thẩm Thanh Lạc không hiểu, kinh ngạc hỏi: “Lý đại nương, đây là?”

“Thanh Lạc, không nghĩ tới người lại là người có tâm cơ như vậy, người làm ra chuyện này, ta cũng không thể bảo vệ được người.” Lý thị lắc đầu mà thở dài .

Lý thị không nói chuyện gì, Thẩm Thanh Lạc trong đầu mơ hồ, nhìn hai vú già một cái, mỉm cười nói: “Lý đại nương, ta đem công việc giao phó lại cho người một chút.”

Lý thị hơi do dự một chút, gạt đầu một cái, đối với hai vú già nói: “Các người đến bên này chờ.”

“Lý đại nương, quyển sách đưa cho người, ta đã kiểm tra đối chiếu.” Thẩm Thanh Lạc đọc vật phẩm một, một mặt âm thầm nghiêng mắt nhìn hai vú già dò xét chờ cơ hội hai người không để ý, hạ thấp giọng thật nhanh nói: “Lý đại nương, Cẩm di nương nếu là muốn trách phạt ta, phiền người hoãn lại, chờ Gia trở lại xử trí. được không?.”

Lý thị thân thể hơi rung, nhìn Thẩm Thanh Lạc một cái, yên lặng chốc lát, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Thấy Lý thị gạt đầu, Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, vật phẩm thẩm tra đối chiếu xong, Thẩm Thanh Lạc cũng không đợi hai vú già áp bả vai nàng, chủ động đi theo Lý thị hướng liệu Phong Hiên đi tới.

Một đường im lặng vào liệu Phong Hiên, Lý thị đứng ở cửa Tây Sương, cung kính nói: “Cẩm di nương, Thẩm Thanh Lạc đã đến.”

“Mang vào.” Thanh âm khàn khàn nói. ‘

“Thanh Lạc bái kiến di nương.” Vào phòng, Thẩm Thanh Lạc như thường địa hành lễ, cũng không hỏi mình rốt cuộc phạm vào chuyện gì.

“Thẩm quân sự, sao người có thể ác độc như thế?” Ngô Cẩm Lam cầm khăn gạt lệ, đến run rẩy hết cả người buồn bã khóc không dứt.

“Thanh Lạc không biết bà cô nói gì?” Thẩm Thanh Lạc đôi lông mày nhíu lại, không hiểu hỏi.

cẩm di nương từng ngón tay chỉ Thẩm Thanh Lạc, bộ dạng bi phần khó tả, Tiểu Đồng thay nàng mắng: “Người lại dám đưa cho di nương quần áo có hun xạ hương, muốn hại di nương sảy thai, người cho rằng không ai biết phải không?”

“Ở trong quần áo có hun xạ hương hại di nương sảy thai?” Thẩm Thanh Lạc như vệt nói lại từng chữ từng chữ nhìn chằm chằm Cẩm di nương hỏi. Ngô Cẩm Lam đỏ mặt, đột nhiên cũng cảm thấy, Thẩm Thanh Lạc đã biết nàng là mang thai giả.

Ngô Cẩm Lam con người đảo lòng vòng, cũng không thẩm vấn Thẩm Thanh Lạc, nức nở nói: “Gia không có ở trong phủ, ta chỉ là một di nương, cũng nói không được rồi, Lý đại nương, người nói nên làm cái gì?”

Một di nương quả thật không có trọng lượng gì, nhưng trong Cầu phủ chỉ có một di nương là nàng, Cầu Thế Trinh không có ở đây, di nương lại đang có tin mừng, theo lý nên do nàng tới phạt Thanh Lạc, nhưng nàng trong lòng biết hỉ của mình là giả, Thẩm Thanh Lạc lại là người quan trọng trong lòng Cầu Thế Trinh, tất nhiên sẽ không mở miệng phạt Thẩm Thanh Lạc chọc giận Cầu Thế Trinh, nàng nghĩ ván này, cũng không phải là muốn mạng của Thẩm Thanh Lạc. Dĩ nhiên, nếu như có thể mượn tay Lý thị trừ khử Thẩm Thanh Lạc, thì không thể tốt hơn.

Hại chết nhi tử của Cầu gia có thể nào dễ dàng tha thứ? Lý thị trái tim lay động, nàng mới vừa rồi nghe Thẩm Thanh Lạc nói nhỏ, đã quyết định muốn trì hoãn, bảo vệ Thẩm Thanh Lạc một lần, chờ Cầu gia trở lại rồi xử trí. Sau lại nghe Cẩm di nương nói, lại sinh lòng cảnh giác, lại càng quyết tâm muốn bảo vệ Thẩm Thanh Lạc. Nàng ý định đi lòng vòng, quyết định lấy lui làm tiến.

“Thẩm Thanh Lạc bình thường nhìn quy củ hiểu lễ, không nghĩ tới lại bí mật làm ra một chuyện ác độc như vậy.” Lý thị mặt thống hận biểu tình nói: “Di nương, người nói xử trí như thế nào liền xử trí như thế vậy.”

18. Chương 18: Xuy Hoa Lấy Nhụy

Lý thị nói câu này, là làm khó Ngô Cẩm Lam, mặc dù nàng biết nếu để chuyện Thẩm Thanh Lạc mang thai giả ra, có thể bảo đảm xử phạt Thẩm Thanh Lạc, cũng sẽ không chọc giận Cầu Thế Trih, nhưng dù sao chuyện này cũng có chút mạo hiểm.

Lý thị yên lặng đứng chờ Ngô Cẩm Lam chỉ thị. Trong lúc nhất thời trong nhà chỉ có thanh âm nước nổ nghen ngào của Ngô Cẩm Lam, Thẩm Thanh Lạc nhìn Ngô Cẩm Lam diễn trò, rất muốn cười to, nàng biết Ngô Cẩm Lam đã xác định được điều gì rồi, chắc chắn Ngô Cẩm Lam biết được chuyện mình cùng Cầu Thế Trinh rồi.

Ngô Cẩm Lam cầm khăn lau mắt, nhưng khóe mắt vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Lạc, mắt thấy khóe môi Thẩm Thanh Lạc nhếch lên, thì trái tim khẽ chấn động liền cười yếu ớt, vội vàng nghĩ tới nếu Thẩm Thanh Lạc vì bảo vệ tánh mạng nói ra quan hệ của nàng với Cầu Thế Trinh, mình nên làm như thế nào?

Không thể! Không thể để cho Thẩm Thanh Lạc nói ra quan hệ thật sự giữa nàng và Cầu Thế Trinh.

Ngô Cẩm Lam trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng bén nhọn, nàng vẫn khóc thút thít, sắc mặt bình thản, hòa nhã nói: “Lý đại nương, tuy nói là ở Thẩm quán sự đưa xiêm áo lại phát hiện có xạ hương trong đó, nhưng vẫn có khả năng có người khác hãm hại Thẩm quán sự, như vậy, trước xử lý như thế này, tạm thời đem Thẩm quán sự nhốt vào phòng củi trong hậu viên, chờ Gia trở lại rồi xử lý sau.”

Cái phương thức xử trí này chính là ý Lý thị muốn, Lý thị ngoắc tay, dẫn theo Thẩm Thanh Lạc ra khỏi Liệt Phong Hiên.

“Thanh Lạc, người tạm thời ở nơi này, ta sẽ nhờ người thông báo cho Gia.”

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, nhìn Lý thị khẽ mỉm cười bày tỏ cảm tạ, liền nhắm hai mắt lại nương đến vách tường phòng chứa củi nghỉ ngơi.

Lý thị đóng cửa lại, khóa chặt, đi tới ngoại viện phòng nghị sự.

Tần Minh Trí ở trong sảnh thẩm tra đối chiếu sổ sách, Lý thị kéo hần qua một bên, lặng lẽ nói sự việc vừa rồi, Tần Minh Trí cau mày nói: “Người không phải nên đem người giam lại, phòng chứa củi âm u lạnh lẽo, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì.”

Lý thị trợn mắt hốc mồm, hồi lâu nói: “Mưu hại con cháu của Gia, tội như vậy nếu không phải giam lại, thì phải ăn nói thế nào?”

“Thật xấu hổ, người ở trong phủ ngậy người vài chục năm, Gia tính tình như thế nào còn đoán không ra? Xây hấn sáu cái viện cho quán sự ở, thật là bởi vì lúc xây Hái Nguyệt lâu liền thuận tiện xây sao? Chuyện của Dao Quang lần trước, Gia liền hỏi cũng không hỏi Yến Ninh, liền mệnh ta bán nàng ta vào trong nhà chứa, đây là vì cái gì? Còn nữa, vô duyên vô cớ đuổi Yến Ninh rồi, lại quay đầu lại đem cửa hàng ở phía tây cho Yến Ninh dùng, người đoán không ra sao?”

Lý thị hai hàng lông mày nhíu chặt, thất thanh nói: “Ý người là, Gia thích Thẩm Thanh Lạc? Sa thải Yến Ninh là vì ghen? Dem cửa hàng cho Yến Ninh dùng là bởi vì Yến Ninh là nghĩa huynh của Thẩm Thanh Lạc?”

Tần Minh Trí gật đầu, nhỏ giọng nói: “Theo ta đoán, đương gia chủ mẫu sau này của Cầu phủ, chỉ sợ sẽ là vị Thẩm quán sự này. Đã giam lại thì không cần thả ra nữa, tìm hai người đáng tin cậy giữ ở bên ngoài cửa phòng củi, đừng cho những người khác đến gần, vị chủ nhân Tiêu gia kia cũng không phải là người dễ dàng, cần thận hẩn quấy nước đục.”

Sắc mặt Lý thị trắng bệch, run rẩy nói: “Như vậy nên làm thế nào cho tốt đây? Trời lại lạnh như vậy, thân thể Thẩm Thanh Lạc lại mảnh mai lắm.”

“Ta lập tức phái người đi thông báo gia, người mang giường và mấy chăn bông dày đi vào, chuẩn bị cả một ít thức ăn nữa, nếu vị Thẩm quán sự này xảy ra việc không hay trước lúc Gia trở lại, chỉ sợ hai ta không gánh nổi tội, đâu có thể giữ được hay không đều là vấn đề.”

Hoàng hôn rồi, gió rét không ngừng lùa vào, cánh cửa phòng chứa củi mấy là do mấy miếng gỗ hồng ghép lại căn bản không chặn nổi những cơn gió lạnh lùa vào, gió bắc rít gào lay động cành lá, thanh âm truyền đến như tiếng khóc thút thít nước nổ nghen ngào, làm cho người ta có cảm giác thê lương.

Thẩm Thanh Lạc bọc chăn kín lại, qua khe hở của cánh cửa lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, chân trời tà dương đang từ từ phiêu tán, ánh sáng mờ ảm đạm xuống, cảnh vật trước mắt từ từ mơ hồ.

Mười ngày đã qua, hôm nay là ngày hai mươi hai tháng chạp, Thẩm Thanh Lạc thềm đếm ngày, theo như kiếp trước hành trình kiểm tra các cửa hiệu của Cầu Thế Trinh, thì sáu ngày nữa Cầu Thế Trinh mới trở về.

Thẩm Thanh Lạc thực sự có chút chờ Cầu Thế Trinh, nàng nghĩ, Cầu Thế Trinh sau khi trở lại, nàng muốn cho hắn đem Cẩm di nương đưa đi, tuyệt không cho cái nữ nhân âm hiểm này đắc chí.

Thẩm Thanh Lạc nghĩ như vậy, đáy lòng đồng thời cảm giác sâu sắc tâm thần thấp thỏm, Cẩm di nương à, biết rõ mình có quan hệ cùng Cầu Thế Trinh, vẫn còn dám nhỏ lòng trên đầu lão hổ, thừa dịp Cầu Thế Trinh không có ở đây mà làm ác, chẳng lẽ không sợ Cầu Thế Trinh sau khi trở lại truy cứu?

Cẩm di nương tuyệt sẽ không chỉ có một chiêu này, Thẩm Thanh Lạc khổ khổ suy tư, lại nghĩ không ra Cẩm di nương rốt cục còn có chiêu gì, nàng bị Cầu Thế Trinh Cẩm tức ở bên trong Liệt Phong Hiên, có thể làm được cái gì đây?

Tại sao gặp phải tai họa bất ngờ này Cũng bởi vì mình không danh không phận.

Danh phận! Thẩm Thanh Lạc khẽ mất hồn.

Một đôi chân dài thẳng tắp có lực tiến vào trong tầm mắt Thẩm Thanh Lạc, đôi chân kia đi rất gấp, lúc nhấc chân như như bay trong gió tuyết. Thẩm Thanh Lạc có chút sững sờ chậm rãi ngẩng đầu, chủ nhân của đôi chân kia có vóc người to lớn cao ngạo, trong bóng đêm, xoắn bước đi tới với khí thế bén nhọn, xông phá màn đêm xám xịt kia, mang đến ánh bình minh rực rỡ.

“Cầu Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc tự lẩm bẩm, kinh ngạc đứng lên nhìn.

Cửa phòng củi được mở ra, lại nhanh chóng bị đóng vào. Thẩm Thanh Lạc còn chưa có phản ứng kịp, đã bị một Đại Lực kéo vào một lồng ngực kiên cố, lồng ngực tựa như vách sắt đung vào nàng thật là đau, Thẩm Thanh Lạc rên lên một tiếng cảm tức vụn vụn uốn éo, tránh trái tránh phải muốn tránh ra khỏi Cầu Thế Trinh, rất nhanh liền phát hiện vô luận kháng cự như thế nào, cũng đối với sự nóng nực của Cầu Thế Trinh căn bản không có tác dụng.

Cầu Thế Trinh bá đạo mà hôn điên cuồng, bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể nàng.

“Thanh Lạc, người đừng đẩy ta ra, rời nhà những mấy ngày nay, ta mỗi đêm trời tối không ngủ được, nhớ người muốn chết.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc đè vào trên tường, không thể chờ đợi liền kéo cổ áo của nàng xuống, giống như đói khát lâu ngày mà điên cuồng gặm cắn.

Động tác của hắn dùng quá sức, khiến cánh cửa gỗ lay động, Thẩm Thanh Lạc kêu lên: “Người trước buông ta ra.”

“Không thả, ta muốn đem những ngày này bổ sung lại. Thanh Lạc, ta nhớ người muốn chết.” Thanh âm Cầu Thế Trinh khàn khàn mơ hồ mà nói, đôi môi nóng bỏng ở trên tai của Thẩm Thanh Lạc không ngừng cọ sát lẫn nhau, bàn tay đưa vào trong áo Thẩm Thanh Lạc, vuốt ve đôi bông đào đã dần cứng lại, sau đó lại dọc theo eo thon bóng loáng mềm mại đi xuống tìm kiếm.

“Cầu Thế Trinh, đừng làm ở chỗ này, sẽ để cho người biết ta và người.” Thẩm Thanh Lạc thân thể như nhũn ra, lý trí khổ sở vùng vẫy.

“Ta mới vừa rời vào phủ lúc đã nói cho Minh Trí rồi, người là chủ mẫu của Cầu phủ này, muốn hai vợ chồng hắn về sau lúc ta không có ở trong phủ thì bí mật che chở cho người, hắn hiện tại canh giữ ở cửa viện, sẽ không có người tiến vào.”

Thẩm Thanh Lạc hơi sững sờ, trong lòng hoảng hốt, bị Cầu Thế Trinh một ôm lấy, thả nàng xuống tắm chân bông trên mặt đất.

Hắn muốn làm cái gì? Thẩm Thanh Lạc nóng nảy: “Cầu Thế Trinh.”

Cầu Thế Trinh không để cho nàng nói tiếp, hôn như mưa rơi vào trên mặt nàng, đầu ở trên cổ nàng ưỡn tới ưỡn lui, rất nhanh vấy Thẩm Thanh Lạc bị cũng mở ra, đôi gò bông đào đã đứng thẳng liền bị Cầu Thế Trinh ngậm vào.

Thô lỗ mà dùng sức mút - hút, ở trong cơ thể Thẩm Thanh Lạc đã khơi lên một luồng sóng nhiệt hưng phấn. Thẩm Thanh Lạc eo mềm nhũn, hai tay vô lực nắm tóc Cầu Thế Trinh, thở hổn hển nói không ra lời, cái loại cảm giác đó khiến cho nàng cảm thấy đói khát vô cùng, và lại cảm giác hưng phấn quen thuộc, như thủy triều bao vây nàng.

“Thanh Lạc. Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh hét lên, bàn tay đi xuống xé rách quần Thẩm Thanh Lạc.

Không khí lạnh như băng xâm nhập vào da thịt, Thẩm Thanh Lạc từ dục - vọng tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt liền đỏ ửng.

“Cầu Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc bắt được Cầu Thế Trinh kéo xuống dưới cánh tay, âm thanh kêu lên: “Cầu Thế Trinh, người đã đáp ứng, cùng ta trước khi thành thân sẽ không tiến đến bước cuối cùng.”

“Không đến bước cuối cùng, ta bảo đảm, tuyệt không tới thật.” Cầu Thế Trinh bởi vì dục vọng quá nhiều mà khê vắn vẹo, gương mặt màu mặt ong của hắn sung huyết đỏ bừng, thường ngày lẫm liệt ánh mắt luôn lạnh lẽo nhưng bây giờ hai mắt hắn đỏ hồng tràn đầy dục vọng, hắn ách giọng nói thì thầm: “Thanh Lạc, ta không đến thật, chỉ cần cho ta nhìn, để ta cho người vui vẻ.”

“Không cần.” Thẩm Thanh Lạc khiếp đảm, vội vàng muốn kéo quần lên, Cầu Thế Trinh tay không nhượng bộ chút nào, nắm thật chặt. Thẩm Thanh Lạc rút cuộc chịu thua, liền buông ta, ngay lập tức quần đã bị Cầu Thế Trinh kéo đến bắp chân.

“Cầu Thế Trinh. Ta không muốn.” Thẩm Thanh Lạc sợ tới mức khóc lên.

“Không cần, sẽ không cần, người xem, quần ta không có cởi hết, Người thử dạng chân ra, chân của người cũng không căng ra được, ta không thể tới được.” Cầu Thế Trinh bò lên trên, úp sấp trên người Thẩm Thanh Lạc, dùng lực liếm đi nước mắt của nàng, dịu dàng nói: “Đừng khóc, Thanh Lạc, hãy để ta cho người khoái hoạt!”

Thẩm Thanh Lạc nước mắt càng chảy dữ hơn, thân thể run rẩy như trong gió thu xào xạc tiêu điều, Cầu Thế Trinh vui đùa đến phần chân của nàng không có chương ngại vật, đầu lưỡi của hắn mang theo kích tình điên cuồng, không ngừng chọn - trêu chọc. trong cơ thể Thẩm Thanh Lạc giống như bị núi lửa bộc phát, lúc đầu lưỡi Cầu Thế Trinh hạ không ngừng mãnh liệt.

“Cầu Thế Trinh, người dừng lại, ta không muốn.” Thẩm Thanh Lạc khóc lên, nàng không chịu nổi.

“Muốn, người muốn. Thanh Lạc, rất ướt. rất ướt. Người đã mất nhiều lần rồi.” Cầu Thế Trinh khàn giọng kêu, kích động không ngừng kích thích thân thể Thẩm Thanh Lạc.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, Thẩm Thanh Lạc thở dốc càng ngày càng nặng nề, cánh hoa từng trận run rẩy co rút lại, nhị hoa mềm mại bị Cầu Thế Trinh trêu chọc có cảm giác ngứa ngáy từ tâm đến phổi tê tê, ánh mắt của hắn lướt qua bộ lông cùng khe rãnh trắng nõn, hai chân trắng như tuyết. Chỉ cảm thấy bụng dưới như đốt lửa, thiêu đốt càng thêm mãnh liệt, dưới khổ càng ngày càng bành trướng đau đớn.

“Thanh Lạc. Người nói, nếu để cho nó đi vào, người và ta là sẽ có cảm giác gì?”

“Cầu Thế Trinh. Người nói không vào được.” Thẩm Thanh Lạc nước mắt rơi như mưa, mang theo thanh âm cầu khẩn nói.

“Không muốn đi vào, chỉ là muốn. không biết lúc đi vào sẽ có cảm giác gì.” Cầu Thế Trinh thở gấp giọng nói như cầu khẩn: “Thanh Lạc, ta chỉ là muốn thử cảm giác khi nó tiến vào rút cuộc có cảm giác gì. Ta còn chưa từng thử qua cái loại tư vị đó.”

19. Chương 19: Bình Phong Được Mở

Trong phòng củi Hạp hồi thấp lùn có hai bóng người không ngừng dây dưa lẫn lộn, ở cửa hậu viên, Tần Minh Trí đứng trong gió rét coi chừng, Lý thị mang cho trượng phu một cái áo choàng, nhỏ giọng nói: “Này chuyện này thật lạ, theo lý thuyết, Gia dù có cứng chiều Thẩm Thanh Lạc như vậy, cũng không thể đối với

đứa bé trong bụng Cẩm di nương hỏi cũng không hỏi một tiếng, trở về phủ liền chạy thẳng tới phòng chứa củi .”

Tần Minh Trí cười cười, nói: “Gia tính tình kỳ quái, cái gì cũng đừng nghĩ, chỉ để ý theo như ý tứ của hần là tốt rồi, lúc này hai ta tỉnh táo, Gia mới vừa rồi khen ta đấy. Có chuyện nói cho người, Gia vừa mới nói, Thẩm quản sự chính là chủ mẫu Cầu Phủ tương lai, chỉ chờ lui được hôn sự Tiêu gia là liền chính thức lấy nàng, muốn hai ta phải chăm sóc nàng thật tốt, nhưng tạm thời đừng để cho những người khác biết được.”

Lý thị ngớ ngẩn, nói: “Cũng thật không nhìn ra, chỉ là, Thẩm Thanh Lạc làm chủ mẫu nhà ta, so Tiêu gia vị kia, cũng không kém nửa điểm.”

“Cái đó cũng đúng.” Tần Minh Trí gật đầu: “Ít nhất, chỉ cần cần cù làm việc, ngày sẽ không khổ sở.”

“Từ khi nàng vào Cầu phủ tới nay, ta đối với nàng chăm sóc chỉ có tăng, không có cay nghiệt qua nàng.” Lý thị may mắn, lại nói: “Gia ngược lại thật sự là không so đo, thân phận của Thẩm Thanh Lạc.”

” Xuất thân của Thẩm quản sự, cũng không coi là rất kém cỏi.” Tần Minh Trí cười nói: ” Lúc trước Gia đào sâu ba thước muốn tìm vị Thẩm gia đại tiểu thư kia, chính là vị Thẩm quản sự này của chúng ta.”

Lý thị “A” một tiếng, vợ chồng hai người lại nghị luận một phen, Tần Minh Trí đối với Lý thị nói: “Này đã đi vào một canh giờ rồi, xem chừng sắp chuẩn bị ra, người đi, phân phó chuẩn bị thức ăn phong phú một chút, đưa đến liệu Phong Hiền đi.”

“Không ăn ở đại sảnh sao?” Lý thị chần chờ hỏi.

Tần Minh Trí vuốt ve chòm râu dê, nói: “Chuyện tối nay Gia muốn làm nhất, là phải cùng Thẩm quản sự giao bôi nâng cốc, theo ta phân phó đi làm chắc chắn không sai được.”

“Giao bôi nâng cốc? Không phải nói tạm không cho người khác biết sao?” Lý thị nói phân nửa, đột nhiên dừng lại, che miệng nhìn Tần Minh Trí, Tần Minh Trí gật gật đầu. Mở miệng im lặng nói ra hai chữ: “Bí mật.”

**

Trong phòng củi một phen thân thiết, Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc đều là xiêm áo ướt đầm, rời khỏi phòng chứa củi, Cầu Thế Trinh đi trước nấu nước nóng cho Thẩm Thanh Lạc, nấu nước nóng xong cũng vội về phòng của mình rửa mặt.

Sau khi Cầu Thế Trinh tắm đến khi thơm ngào ngạt, quả như Tần Minh trí đoán, hần liền bưng đồ ăn đến bên Thẩm Thanh Lạc cùng nhau ăn.

Hoa hải đường được khắc trên mâm đồng xanh biếc, canh cá đựng trong tô kim loại ngũ sắc tỏa mùi thơm bốn phía, còn có một đĩa bày bánh quế làm bằng bột củ sen và rất nhiều món ăn khác, Cầu Thế Trinh bày từng món lên trên bàn.

“Nhiều như vậy, làm sao ăn hết được, lại vất vả bưng đi.” Thẩm Thanh Lạc cười khoát tay.

“Nhiều thì nhiều, mỗi món người cũng nếm thử một chút, ăn xong rồi ta lại dọn dẹp là được.” Cầu Thế Trinh xem thường nói.

Cái bàn nhỏ trên sập còn không đủ để bày các món ra, Cầu Thế Trinh lại đem cái bàn của phòng hần sang, thức ăn đặt đầy cả hai bàn.

” Đến, đây là rượu Thanh Mai, rất ngọt ngào, không gắt, người nếm thử một chút.”

Cầu Thế Trinh rót rượu, gấp thức ăn, múc canh cho Thẩm Thanh Lạc, hai người chậm chậm uống nhai từ từ, nói chuyện phiếm, không khí ngọt ngào vô cùng.

Thẩm Thanh Lạc hỏi tình huống Tế Châu, biết được bão tuyết thật sự xảy ra, bất giác vừa lo vừa mừng. Cầu Thế Trinh bất mãn nói: “Người chỉ biết quan tâm Yến Ninh, cũng không hỏi ta lên đường bình an hay không.”

Thẩm Thanh Lạc giương mắt nhìn hần một cái, đem ly rượu trong tay đưa tới bên môi Cầu Thế Trinh, cười nhẹ nói: “Gia, Thanh Lạc bồi tội cho người, tha thứ cho ta.”

Cầu Thế Trinh vui vẻ, há miệng liền uống sạch ly rượu trong tay Thẩm Thanh Lạc, lại đem ly của mình đưa đến bên môi Thẩm Thanh Lạc, vui vẻ nói: “Gia đại nhân đại lượng, tha thứ cho người, Gia cũng bồi tội với người, mấy ngày nay để cho người chịu uất ức.”

Thẩm Thanh Lạc cười uống một hớp, Cầu Thế Trinh cười hắc hắc nói: “Thanh Lạc, hai ta đây chính là uống rượu giao bôi rồi.”

Đều là uống rượu trên tay của đối phương, lại thật giống là uống ly rượu giao bôi, Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, tức giận liếc Cầu Thế Trinh một cái.

Cái nhìn này như đấm đui đưa tình, chính xác là mặt phấn má đào, sóng mắt như nước, Cầu Thế Trinh ngây dại, đặt ly rượu xuống, đi qua lấy xuống cái chén trong tay Thẩm Thanh Lạc, nói giọng khàn khàn: “Không ăn, chúng ta lên trên giường nằm nói chuyện đi.”

“Ta còn muốn ăn.” Thẩm Thanh Lạc cong môi.

“Người cũng ăn nhiều đến nỗi nhìn thấy thịt liền ghê tởm rồi, không ăn, chúng ta nói chuyện, ta bảo đảm không xằng bậy.”

Thẩm Thanh Lạc muốn kháng nghị, Cầu Thế Trinh đã bỗng nâng lên, thân thể thình lình bay lên không, làm Thẩm Thanh Lạc sợ tới mức một tay nắm chặt cổ của Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh cực kỳ đắc ý, ôm Thẩm Thanh Lạc ở trong phòng liền vòng vo tầm vài vòng, rồi mới ôm vào phòng ngủ thả vào trên giường.

“Người đem ta xoay vòng đến chóng mặt.” Thẩm Thanh Lạc oán trách, cảm thấy hơi có cảm giác ác tâm, úp sấp cạnh mép giường nôn ra một trận. Cầu Thế Trinh luôn miệng chịu tội, cầm ống nhổ đến trước giường, lại mang khăn lông ướt cho Thẩm Thanh Lạc lau mặt.

Lau xong mặt, cầm lên gối mềm để đến đầu giường, đem Thẩm Thanh Lạc dựa vào gối, Cầu Thế Trinh lại đem từ phòng mình tới một chiếc chụp đèn nhỏ hình hoa sen đốt lên, gian phòng thoáng chốc trở nên sáng ngời.

Giúp chuẩn bị công tác trước lúc ngủ xong, Cầu Thế Trinh lên giường, để Thẩm Thanh Lạc nửa nằm lệch vào trong ngực hắn, hai người câu được câu không nói chuyện.

Thẩm Thanh Lạc oán giận nói: “Người tìm người cũng không xem người ta là người thế nào, lần này may mắn được Lý đại nương cố ý lưu tình, nếu không, theo như quy củ xử phạt, ta không biết có hay không mất mạng.”

“Ừ, đều tại ta, khi đó vốn muốn tìm mỹ nhân trở lại giả vờ sủng ái cực kỳ, muốn Tiêu Nhữ Xương tập trung tâm mắt vào đó, vô ý thấy nàng rất giống Cẩm nhi, liền dẫn trở lại, không để ý tới tâm tư của nàng ta, khiến người bị sợ hãi.” Cầu Thế Trinh áy náy cực kỳ nói.

Thẩm Thanh Lạc không trách cứ nữa, muốn hỏi Cẩm nhi là ai, đầu óc lại nghĩ đến vấn đề khác, nàng muốn Cầu Thế Trinh nói chuyện bên ngoài, thích thú hỏi: “Ngân hàng tư nhân gần đây không có chuyện gì chứ?”

“Không có, nhận được báo tin, ta liền ngày đêm không nghỉ chạy về.”

“Còn đi phải đi nữa sao? Thẩm Thanh Lạc hỏi.

“Không, sang năm ta lại đi chiêu số sách lại, trước tiên phải đem chuyện này xử lý.”

“Người định xử lý như thế nào?” Thẩm Thanh Lạc cười cười, nghiêm trang hỏi: “Hay nghi ngờ là ta thật hun xạ hương rồi hả?”

“Hoài nghi có cái gì tốt? Nếu như người là ghen thật sự, ta càng cao hứng đấy. Mà ta biết người không phải là người có lòng dạ ác độc, huống chi người cũng biết nàng là mang thai giả.” Cầu Thế Trinh hì hì cười một tiếng, cúi đầu hôn một cái, gương mặt cọ sát mặt của Thẩm Thanh Lạc. Ôn tồn xong rồi, thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm nét mặt nói: “Chỉ là, chuyện này ta cảm thấy rất kỳ hoặc, nàng nếu là biết được quan hệ hai ta, chẳng lẽ không nghĩ tới người cũng biết nàng giả có tin mừng hay sao? Tại sao muốn dùng cái chiêu này hãm hại? Nghe Minh Trí nhà nói qua, này xiêm áo đã mời đại phu nghiệm qua, thật sự có xạ hương. Không biết có phải hay không là Tiêu Nhữ Xương nhúng tay?”

Thẩm Thanh Lạc mất hứng, một thoáng ngồi thẳng thân thể, nhìn chằm chằm Cầu Thế Trinh nói: “Làm, tại sao? Người hoài nghi Tiêu Nhữ Xương cho người hạ xạ hương, Cẩm di nương chỉ là trúng kế của hắn?”

Cầu Thế Trinh chẳng qua là cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, thấy Thẩm Thanh Lạc mất hứng, vội cười theo nói: “Bất kể nàng là trúng kế hay là hãm hại, không thể ở lại trong phủ rồi, ngày mai ta đưa nàng đi.”

Thẩm Thanh Lạc nghe được Cầu Thế Trinh muốn đem người đưa đi, rất là hưởng thụ, suy nghĩ một chút nói: “Trước đưa đến biệt trang đi, tạm thời để nàng ở đó, đừng cho Tiêu Nhữ Xương tìm được nàng biết được kế hoạch của người.”

Cầu Thế Trinh tất nhiên đáp ứng, đêm này ai ai sát sát không muốn trở về phòng, lần nữa bảo đảm không xằng bậy, Thẩm Thanh Lạc cũng không nỡ mắng mỏ đuổi đi, không đuổi đi cũng không dám ngủ, Cầu Thế Trinh càng không ngừng sờ sờ siết chặt thân ái, chính xác là đem những ngày tách ra bù lại rồi, khiến cho Thẩm Thanh Lạc vừa khóc lại cười, vui vẻ vô biên lại mệt mỏi vô cùng.

Thẩm Thanh Lạc bên này lửa nóng ẩm áp như mùa xuân, tựa như dưới cái nóng mùa hè, Tây Sương Liễu Phong Hiên, thanh âm vắng ngắt thăm trầm, Ngô Cẩm Lam giữ lại một ngọn đèn dầu nhỏ, mặc áo lông cáo ngồi dựa lên đầu giường trong lòng không ngừng suy tư.

“Làm sao lại không sinh bệnh đây?” Ngô Cẩm Lam tự nhủ. Giá họa xạ hương, nàng nghĩ là mượn tay Lý thị trừng phạt Thẩm Thanh Lạc, nếu là bị đánh chết, cũng không liên quan tới nàng, tuy là không trị chết, không thể không giam lại chờ Cầu Thế Trinh trở về, dù thân thể Thẩm Thanh Lạc có tốt thế nào, ban đêm khá lạnh sẽ bị ngã bệnh, bị giam trong phòng chứa củi mấy ngày, làm sao mà có thể không ngã bệnh? Nếu lần này Thẩm Thanh Lạc không có ngã bệnh thì kế hoạch của nàng coi như xong rồi.

Nàng không biết Lý thị đã mang giường và chăn bông dày tới, lại còn đốt chậu than sưởi cho nàng, hoàn toàn coi như là cấp bậc của chủ tử mà an bài, Thẩm Thanh Lạc không có bị lạnh cũng không buồn bực, tự nhiên sẽ không ngã bệnh.

Nếu không sinh bệnh, không cho đại phu chẩn mạch, làm thế nào để vạch trần chuyện Thẩm Thanh Lạc có thai?

Chỉ có thể lại nhờ đại phu Nhan Tử Khải rồi, mặc dù sẽ khiến Cầu Thế Trinh hoài nghi, nhưng chỉ cần vạch trần ra mạch tượng Thẩm Thanh Lạc giống như có thai, chỉ sợ Cầu Thế Trinh tức giận cũng không kịp rồi, làm sao suy nghĩ đến chuyện kì quái trong đó.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Cẩm Lam lấy cơ thân thể khó chịu lý do, mệnh vú già đi bẩm báo Lý thị, Nhan Tử Khải lại tiến vào Cữu phủ chẩn mạch.

Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc cả đêm không ngừng thân mật, sau khi trời sáng Thẩm Thanh Lạc đã ngủ, hắn trở về phòng rửa mặt rồi, dùng qua đồ ăn sáng, liền vào Tây Sương, tính toán muốn Ngô Cẩm Lam thu thập chuyển đi biệt viện.

“Cầu gia.”

Nhan Tử Khải trên bàn bên ngoài viết phương thuốc, thấy Cầu Thế Trinh đi vào vội vàng đứng lên thở dài hành lễ. Ngô Cẩm Lam ở bên trong nghe được Cầu Thế Trinh đi vào, trái tim mừng rỡ, chuyện thế nhưng vẫn tiến hành được khiến Cầu Thế Trinh không chút nào nghi ngờ. Nàng nhẹ nhàng ho một tiếng, phòng ngoài Nhan Tử Khải nhận được ám hiệu, đem phương thuốc trong tay viết xong, hướng Cầu Thế Trinh nói: “Toa thuốc này là điều lý thân thể, di nương không có bệnh nặng gì, chính là thể cốt yếu đi chút, theo như phương hốt thuốc trở lại, một ngày một thang, điều trị một tháng là có thể có khởi sắc rồi.”

Cầu Thế Trinh tiện tay nhận, đang muốn mở miệng tiễn khách, Nhan Tử Khải lại nói “Lần trước di nương để cho ta đi cho xem bệnh vị Thẩm quản sự trong phủ kia, thân thể căn bản cũng là cực yếu, nhưng toa thuốc này gia giảm một hai vị thuốc, cũng có thể điều lý thân thể.”

Cầu Thế Trinh gật đầu một cái, cũng không nhờ Nhan Tử Khải đi bắt mạch cho Thẩm Thanh Lạc, khẽ vuốt cằm, chấp tay tiễn khách.

20. Chương 20: Ngay Lập Tức Hồi Sinh

“Gia.” Nhan Tử Khải sau khi đi, Ngô Cẩm Lam lả lướt lượn lờ đi ra, trên mặt có hơi chút tái nhợt.

Cầu Thế Trinh liếc nàng một cái, lãnh đạm nói: “Chuyện xạ hương, ta đã điều tra, không phải người trong phủ động tay chân, là do Tiêu Nhữ Xương gây nên, người tuy là không có thai, nhưng sợ ám chiêu sẽ ảnh hưởng thân thể, thu thập một chút, ta để cho Minh Trí dẫn người đến biệt trang ở bên ngoài Cầu Phủ, tránh một chút.”

“Cẩm Lam nghe Gia.” Ngô Cẩm Lam ôn thuận mà đáp ứng, lại nói: “Oan uổng Thẩm quản sự rồi, Gia, Cẩm Lam xin đi bồi tội với Thẩm quản sự.”

“Không cần.” Cầu Thế Trinh lắc đầu, xoa người muốn rời đi. Ngô Cẩm Lam cúi đầu, nhìn Tiểu Đồng một bên nháy mắt ra dấu, Tiểu Đồng nhận được ý, vành mắt mắt đỏ xông tới trước Cầu Thế Trinh quỳ xuống, khóc không ra tiếng: “Gia, Di nương mấy ngày nay thân thể khó chịu, mới vừa rồi Nhan đại phu cũng nói, cần thật điều dưỡng thân thể thật tốt, cầu xin Gia để Di nương dưỡng tốt thân thể rồi hãy đi.”

Cầu Thế Trinh cau mày, Ngô Cẩm Lam trách mắng: “Gia đã nói ra, há là có thể xen vào hay sao? Đi dọn dẹp xiêm áo cho ta.”

Tiểu Đồng ghen ngào đi vào, Ngô Cẩm Lam hướng Cầu Thế Trinh thi lễ, giả vờ then thùng nói: “Gia đừng nóng giận, nha đầu này nói thẳng một chút, xin Gia nhìn trên mặt Cẩm Lam mà tha cho nàng. Đều tại ta, trước đó vài ngày nói với nàng, năm nay đón lễ mừng năm mới có thể ở trong phủ Gia, cùng mọi người trong phủ chung vui náo nhiệt, không phải cô độc một người.”

Nàng nói xong uyển chuyển mềm mại, mặc trên người chính là loại vải bông bình thường nhất, tóc búi bình thường, trên mặt không có dùng son phấn, khoác lên người phong vận điềm đạm đáng yêu.

“Tiêu Nhữ Xương sẽ không từ bỏ ý đồ, người chính là tránh được thì càng tốt.” Cầu Thế Trinh trầm mặc chốc lát nói, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn là một loại băng hàn lạnh lùng, cũng không có nửa điểm dấu hiệu hòa tan.

“Vâng” Ngô Cẩm Lam quỳ gối, lại nói: “Gia, vậy ta đi thu thập, buổi trưa liền sau có thể rời khỏi.”

Cầu Thế Trinh ‘à’ một tiếng, khẽ gật đầu, xoa người xoải bước rời đi.

“Lam tỷ, tỷ thật muốn rời khỏi?” bóng dáng của Cầu Thế Trinh vừa biến mất, Tiểu Đồng từ phòng trong chạy vội ra, bắt được tay áo Ngô Cẩm Lam vô cùng lo lắng hỏi.

“Dĩ nhiên không rời đi, đi lần này, khỏi phải nghĩ đến có thể trở về Cầu phủ.” Ngô Cẩm Lam cười nhạt, nói: “Tiểu Đồng, mài mực, ta muốn viết thư. Sau đó người đi tìm Thái đại nương canh giữ ở cửa đi bẩm báo với Gia, nói chúng ta rời kinh đến biệt trang, ta để cho người đi đến Thiên Hương lâu cáo từ các tỷ muội, người xuất phủ sau đem phong thư này giao cho Nhan đại phu, để cho hắn lập tức đưa đến Tiêu gia, tự tay giao cho Tiêu Nhữ Xương.”

“Gia sợ là sẽ không đồng ý cho ta xuất phủ.”

“Nếu không đồng ý, sau khi ăn trưa ta làm bộ bị bệnh, tạo cơ hội cho người tìm Nhan đại phu vào phủ.”

Cầu Thế Trinh nghe Nhan Tử Khải nói Thẩm Thanh Lạc cần điều dưỡng thân thể, nhưng không có để cho hắn đi bắt mạch cho Thẩm Thanh Lạc, cũng không phải là không đem Thẩm Thanh Lạc để ở trong lòng, mà là hắn nghĩ Nhan Tử Khải là do Ngô Cẩm Lam tiến cử, mơ hồ cảm thấy Nhan Tử Khải không thể tin được. Nhan Tử Khải nói Thẩm Thanh Lạc cần điều dưỡng thân thể, hắn lưu tâm, sau khi ra khỏi Tây Sương, lúc này kêu Quế Viên đi tìm Tần Minh Trí, phân phó Tần Minh Trí mời đại phu tới bắt mạch cho Thẩm Thanh Lạc, kê đơn thuốc điều dưỡng thân thể.

Thẩm Thanh Lạc tối hôm qua bị Cầu Thế Trinh xoa nắn cả đêm, trời sáng Cầu Thế Trinh sau khi đi mới có thể chớp mắt được, đại phu giờ Tý tới đây, nàng vẫn còn ở trong phòng ngủ mê man.

Cầu Thế Trinh trước khi để đại phu vào đã đem cái chăn kéo cao che kín Thẩm Thanh Lạc, che kín diện mạo chỉ để một cái tay lộ ở bên ngoài, lại đem màn lụa hạ xuống, im ắng không làm kinh động Thẩm Thanh Lạc, sau đó nhẹ nhàng huyết sáo ra dấu cho Lý thị, Lý thị nghe thấy tiếng sáo liền dẫn đại phu đi vào.

Đại phu chấn mạch một hồi lâu, râu ria nhẹ nhàng rung động, mặt sắc thái vui mừng đứng lên, há mồm muốn nói, Cầu Thế Trinh đưa tay ra tư thế thỉnh, mời đại phu ra sảnh chính hãy nói.

“Đại phu, vợ tôi thân thể như thế nào? Xin đại phu kê đơn thuốc điều trị.”

Vợ? Đại phu sững sờ, hần vốn chỉ cho là một nha hoàn thông phòng hoặc thiếp thất, trong phòng bố trí tinh xảo, đồ dùng lại cực kỳ tốt, chỉ là viện này quá nhỏ, trước mặt cũng không thấy nha hoàn hầu hạ. Đại phu cũng là từng trải việc đời, rất nhanh đề xuống nghi hoặc, cười nói: “Chúc mừng! Tôn phu nhân thân thể không có việc gì, chỉ là có tin vui, ta chỉ cần kê đơn thuốc dưỡng thai cho nàng uống là được.”

“Người nói cái gì?” Cầu Thế Trinh đột nhiên biến sắc, đại phu thấy hoa mắt, cổ tay bị Cầu Thế Trinh nắm chặt.

“Tôn phu nhân có tin vui.” Đại phu bị đau, lớn tiếng nói.

Cầu Thế Trinh quả đấm nắm chặt đến nỗi nghe thấy tiếng khớp xương kêu răng rắc, lại rất mau buông ra, đem đại phu hướng phòng ngủ kéo tới, miệng nói: “Người xem sai rồi rồi, xem lại lần nữa đi.”

“Tuyệt đối không có khả năng sai.” Đại phu tức giận, xương cổ tay của hắn sắp bị Cầu Thế Trinh làm gãy rồi.

“Tuyệt đối không có khả năng sai?”

“Dạ, tuyệt đối không thể nào sai, tôn phu nhân có thai đã được nửa tháng rồi.” Đại phu nói như đinh chém sắt: “Kinh nguyệt của Tôn phu nhân đã qua, người không biết sao?”

Từ sau khi Thẩm Thanh Lạc vào viện độc lập, Cầu Thế Trinh mỗi đêm đều đến phòng của Thẩm Thanh Lạc cùng với nàng thân thiết, kinh nguyệt Thẩm Thanh Lạc hẳn rất rõ ràng, hơi chút tính toán, thật là đã qua, vốn là trước khi hẳn rồi kinh nên tới, nhưng là mấy ngày kia cũng không có tới.

Có tin mừng nửa tháng? Nửa tháng, chính là lúc nàng xuất phủ dưỡng bệnh.

Cầu Thế Trinh oa một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, người thẳng tắp ngã xuống.

“Gia. Gia.” Lý thị cùng Tần Minh Trí bị dọa sợ, liền hô to lên.

Trong lúc Thẩm Thanh Lạc ngủ mê bị tiếng kêu gào đánh thức, mặc xiêm áo vọt ra đến đánh sảnh nhìn thấy cảnh tượng trên mặt đất thì nàng sợ ngây người ——sàn nhà sứ trắng cùng áo ngoài của Cầu Thế Trinh thấm đầy máu đỏ tươi. Cặp lạnh lùng sắc bén của Cầu Thế Trinh bây giờ nhắm nghiền lại, khóe môi cầm dính máu tươi, gương mặt trắng bệch, không có một chút huyết sắc.

“Lý đại nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại phu mới vừa rồi chấn mạch cho người, nói người mang bầu, Gia cứ như vậy.” Lý thị nức nở đứt quãng nói.

Có bầu! Làm sao có thể! Nàng làm sao có thể mang bầu! Thẩm Thanh Lạc mờ mịt, lúc này chợt hiểu, đây mới là tuyệt chiêu trí mạng của Cẩm di nương!

Chỉ là, nàng không nghĩ ra, mình rõ ràng là chưa mất trinh, ở đâu ra hỉ mạch?

“Đại phu, nhờ người bắt mạch cho Gia nhà ta xem một chút có chuyện gì xảy ra.” Thẩm Thanh Lạc rất nhanh trấn tĩnh lại, bỏ quên Tần Minh Trí cùng Lý thị nhờ đại phu xem tình hình của hắn, đại phu trầm giọng nói.

“Buồn giận công tâm, lửa dâng trào. May mắn Gia có nội công tốt, cũng không đáng ngại, đợi khi nhuận khí, là có thể tự động tĩnh lại, dùng qua hai thang thuốc dưỡng khí sẽ không còn đáng ngại.”

“Làm phiền đại phu hốt thuốc.” Thẩm Thanh Lạc hướng đại phu cúi người chào, quay đầu kêu Tần Minh Trí cùng Lý thị: “Trước tiên đem Gia mang lên trên giường.”

Tần Minh Trí dẫn đại phu đi ra ngoài, Lý thị xoa xoa đôi bàn tay, hỏi: “Thanh. Thanh lạc, có muốn hay không đem người hầu hạ bên liệm Phong Hiền của Gia sai tới đây, hoặc là chỉ điều Quế Viên tới đây?”

“Không cần.” Thẩm Thanh Lạc khoát tay, nói: “Lý đại nương, người trước đi lo chuyện của người đi, thuốc ninh tốt rồi người tự mình đưa đến đây đi.”

“Vâng, được rồi.” Lý thị khom người lui ra ngoài.

Lý thị trở về nội viện phòng nghị sự, vừa mới ngồi xuống, thì nha hoàn của Cẩm di nương cùng Thái đại nương đến xin phép cho nàng xuất phủ, nhưng không tìm được Gia, mà Tiểu Đồng phải ra khỏi phủ.

“Cho nàng đi ra ngoài, hạn một canh giờ trở về phủ, không cần tìm Gia cho chỉ thị nữa.” Lý thị không nhin được nói.

Đuổi những người kia đi, Lý thị lặng yên suy nghĩ, có tin mừng là chuyện tốt, Gia vì sao lại buồn giận quá độ mà học máu? Rút cục Thẩm Thanh Lạc cùng Gia, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Thẩm Thanh Lạc đợi Lý thị sau khi đi, dùng khăn vải ướt, nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt Cầu Thế Trinh.

” Cầu Thế Trinh, lần này người phải tin tưởng ta, không thể giống như lần trước không nghe ta giải thích, ta liền.” Liền như thế nào, Thẩm Thanh Lạc nói không được.

**

Cầu Thế Trinh cảm thấy trời đất sập đổ rồi, hần thế nào cũng không thể nào tin nổi, mình đã cố gắng không xâm phạm đến phòng tuyến cuối cùng với nàng, thế nhưng nàng lại cùng với người khác có đứa bé. Thanh Lạc của hần, thế nhưng cùng nam nhân khác.

Đầu hần choáng váng nặng trĩu, Cầu Thế Trinh tựa hồ trở lại hồi mới gặp gỡ Thẩm Thanh Lạc chính là cái ngày xuân kia.

Hôm đó, vì muốn giải quyết mâu thuẫn giữa hần và Tiêu Nhữ Xương, hần liền hẹn Tiêu Nhữ Xương cùng Ngụy Long đi dạo bên bờ sông trong ngày tết thanh minh.

Các cô nương thanh tu đi ngắm cảnh cũng rất nhiều tập trung thành từng tốp, bọn hần liền hùng trí lên bình phẩm, Ngụy Long chê cười nói bọn họ dong chi tục phần (bình thường xoàng xĩnh), hần đồng ý gật đầu, nhưng không lâu, hần liền bị một bóng dáng mộc mạc trong muôn đóa hoa khoe sắc ở đó hấp dẫn.

Hôm đó Thẩm Thanh Lạc mặc một chiếc áo màu xanh nhạt, cùng quần dài lụa đồng màu, đón gió đứng lặng trên bờ, quần áo đơn giản, nhưng nàng có làn da trắng như tuyết, đôi mày thanh tú Như liễu, đôi con mắt diễm đạm như nước, ở trung tâm phồn hoa, nàng giống như một đóa hoa sen giữa một hồ rộng lớn thanh lệ thoát tục, tinh tế, lạnh lạnh mà ngọt ngào.

Sau đó, Thẩm Thanh Lạc cũng nhìn đến hần , đôi mắt trong suốt của nàng nhìn hần thật lâu, hần thấy trong mắt của nàng không che giấu chút nào ca ngợi cùng ngưỡng thức.

Chưa bao giờ có một nữ nhân nào, nhìn hần mà lại toát ra ánh mắt tán thưởng thuần túy như vậy, không vì tiền tài quyền thế sau lưng hần chỉ vì con người hần.

Khi chưa giải quyết được hôn sự với Tiêu Nguyệt Mị, hần hiện tại không thể chú ý tới những cô gái khác.

Để có thể lui hôn sự với Tiêu gia, hần liền lưu luyến gái lầu xanh, những nữ nhân kia xấu đẹp đều không quan trọng, hần nhìn thấy những người này chính là chỉ muốn bạc của hần, mà những cô gái đẳng hoàng lại coi hần như thú dữ mà tránh xa, ném cho hần ánh mắt xem thường ghét bỏ.

Thẩm Thanh Lạc nhìn hần hồi lâu, bị cô gái bên cạnh nàng phát hiện, nói với nàng cái gì đó, khiến mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Lạc trong nháy mắt trở nên hồng hào, tay nhỏ bé không được tự nhiên vỗ về chơi đùa tay áo, lúc ấy thật e lệ động lòng người.

Sau này, hần tiu ngửu như mất, có lòng hỏi thăm, lại làm phiền mình có phần hôn ước, chỉ có thể yên lặng đè nén.

Thẩm Hựu Đường đưa nữ nhi đến trên giường hần vào cái ngày đó, hần vốn là phải nói người trở về đi, ta không thể nào cho cha người mượn bạc. Nhưng sau khi vén chăn lên, hần nói không ra lời ——người phía dưới chăn chính là người hần nhớ mãi không quên, chính là cái người như hoa như ngọc kia.

Hàm răng bạch ngọc gắt gao cắn môi dưới đỏ thắm, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài bất an rung động, da thịt trắng nõn mê người bấy giờ đã đỏ ửng.

Một khắc kia, hắn nghĩ muốn hung hăng đoạt lấy, hắn muốn nàng.

Cái gì mà lễ phép, sau khi nhận được sẽ cho hay không cho Thẩm Hựu Đường vay bạc, hắn toàn bộ không nghĩ đến.

Vuốt ve da thịt trắng nõn của nàng, ngửi thấy mùi thơm động lòng người của nàng, hắn kích động đến run rẩy, đây là lần đầu tiên hắn cùng một nữ tử thân mật như thế, khi đó, hắn dựa vào đáy lòng thê, cả đời này sẽ đối tốt với nàng, cả đời cũng không rời nàng đi.

21. Chương 21: Thanh Ca Lệ Rủ Xuống

Cầu Thế Trinh không muốn tin tưởng, hắn tình nguyện đây là một giấc mộng, trải qua mấy ngày nay, Thẩm Thanh Lạc mặc dù không muốn đem thân thể cho hắn, nhưng hắn cảm thấy, Thẩm Thanh Lạc cũng không kháng cự hắn, nàng là thích hắn, bọn họ trừ một bước cuối cùng kia, cái gì cũng đã làm, nàng làm sao có thể cùng nam tử khác có dây dưa đây?

Đúng vậy, đây nhất định là một giấc mộng! Cầu Thế Trinh chậm rãi mở mắt.

” Cầu Thế Trinh, người tỉnh rồi.”

Thẩm Thanh Lạc ngồi ở trước giường nhìn hắn mừng rỡ rơi lệ, Cầu Thế Trinh si ngốc ngẩn nhìn, tay phải run rẩy nâng lên, ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ của nàng, lòng bàn tay phác hoạ lông mày xinh đẹp tuyệt trần của nàng, ánh mắt mang lệ ẩn tình, lỗ mũi thẳng tắp, môi đỏ mọng có chút rung rung . . .

“Thanh Lạc, ta mới vừa rồi mơ một giấc mộng, một đại phu ghé thăm dám nói người có thai.” Cầu Thế Trinh lẩm bẩm nói nhỏ.

Thẩm Thanh Lạc quanh thân cứng đờ, ngừng nghĩ, nàng đưa tay cầm bàn tay Cầu Thế Trinh, đem bàn tay kia đặt tại mặt của mình, bình tĩnh, từng chữ từng chữ hỏi: ” Cầu Thế Trinh, người tin ta sao?”

Tin nàng sao? Nàng tại sao muốn hỏi như vậy? Chẳng lẽ mình không phải nằm mơ? Cầu Thế Trinh trầm mặc, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lạc đôi mắt kia tràn đầy chờ đợi.

Tôn phu nhân có tin mừng nửa tháng. Lời mới đại phu vang lên ở bên tai.

“Thanh Lạc, nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra?” Cầu Thế Trinh ngồi dậy, đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi.

“Người chỉ cần nói, người tin tưởng ta sao?” Thẩm Thanh Lạc cố chấp hỏi ngược lại.

“Thanh Lạc, thuốc tới.” Lý thị bưng thuốc tiến vào, đợi thấy rõ tư thế thân mật trong phòng, hơi có chút ngượng ngùng, lúng túng nói: “Gia, người tỉnh rồi.”

“Minh Trí đâu? Để cho hắn đi tới y quán, tìm mấy đại phu tới đây, phải đi ngay.”

“Dạ, Gia.”

Lý thị các để chén thuốc xuống bàn rồi bước nhanh chạy vội đi ra ngoài, Thẩm Thanh Lạc chán nản im lặng, lặng lẽ thoát khỏi hai cánh tay Cầu Thế Trinh, đứng dậy đi tới tủ treo quần áo, sau đó thu lại quần áo.

“Người làm cái gì?” Cầu Thế Trinh nhảy xuống giường, xoay bả vai Thẩm Thanh Lạc lại, khàn giọng hỏi.

“Thu dọn đồ đạc, rời đi.” Thẩm Thanh Lạc lãnh đạm nói.

“Thanh Lạc, ta không phải là không tin ngươi, chắc chắn là đại phu đó nói bậy, cứ để đại phu khác tới chứng thật, không phải rất tốt sao?” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực ôm thật chặt, lời nói không có mạch lạc.

Thẩm Thanh Lạc cười lạnh, đẩy ra Cầu Thế Trinh, khàn giọng nói: “Nếu như những đại phu khác cũng nói ta có cũng bầu thì sao đây?”

“Làm sao có thể? Ta cái đó chưa từng có đi vào, làm sao có thể có tin mừng?” Cầu Thế Trinh lớn tiếng nói, mắt không hề chớp mắt nhìn Thẩm Thanh Lạc.

“Coi như một trăm đại phu nói ta có hỉ, ta cũng vậy tin chắc mình không có hỉ.” Thẩm Thanh Lạc yên lặng nhìn Cầu Thế Trinh, nhẹ giọng nói: “Cầu Thế Trinh, ngươi tin ta? hay là tin người khác?”

“Ngươi tại sao nói như vậy? Ngươi nói là.” Cầu Thế Trinh hơi có chút mờ mịt, nhìn Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói: “Ngươi nói là, tất cả đại phu trong thành đều bị Tiêu Nhữ Xương thu mua? Cố ý nói như vậy?”

“Ta không biết.” Thẩm Thanh Lạc lắc đầu: “Có lẽ là do Tiêu Nhữ Xương thu mua, có lẽ là Cầm di nương giả trò quỷ, ta chỉ có một câu, Cầu Thế Trinh, ta là trong sạch.”

“Đúng vậy!” Cầu Thế Trinh hai mắt tỏa sáng, đáy mắt lo lắng bỗng dưng tiêu tán: “Thanh Lạc, ngươi đang ở chỗ - tử, cái này muốn chứng thật rất dễ dàng.”

Trên mặt của hắn hiện lên nụ cười, hai mắt sáng chói, Thẩm Thanh Lạc còn không có phản ứng kịp, cả người bị hắn ôm ngang lên, theo một hồi trời đất quay cuồng, nàng bị Cầu Thế Trinh không chút nào dịu dàng thả vào trên giường, ngay sau đó, Cầu Thế Trinh cả người đè lên.

Hắn nghĩ làm cái gì? Thẩm Thanh Lạc liều mạng giãy giụa, vậy mà Cầu Thế Trinh hơi sức lớn đến khác thường, hắn đem lấy nàng thật chặt giam cầm trong ngực, mạnh mẽ tay xé rách quần áo của nàng.

” Cầu Thế Trinh, ngươi muốn làm gì? Buông ta ra.” Thẩm Thanh Lạc tức giận kêu to.

“Thanh Lạc, cho ta đi, đem thân thể ngươi cho ta, cho dù đó là ai, cái quỷ kế gì cũng không thể chia rẽ chúng ta.” Cầu Thế Trinh dán vào lỗ tai của nàng, ở bên tai của nàng lẩm bẩm nói, dịu dàng nói, động tác trên tay cũng là kịch liệt cuồng bạo. Theo khúc khích liên tục tiếng vang, quần áo Thẩm Thanh Lạc bị hắn xé ra.

Vài vóc xé rách siết đau da thịt của nàng, da thịt đau đón cùng với nỗi đau nhức ở tim tàn phá thần trí Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc trong nháy mắt, cảm giác mình lại trở về kiếp trước, trước mắt Cầu Thế Trinh bưng bát thuốc sảy thai tàn bạo rót vào trong miệng nàng. Hắn còn là một dạng không tin tưởng nàng! Lần này, nàng có lạc hồng có thể chứng minh sự trong sạch của mình, nhưng sau này thì sao? Nếu có âm mưu quỷ kế gì hãm hại nàng thì nàng dùng cái gì để chứng minh sự trong sạch của mình?

Nước mắt, từ trong mắt Thẩm Thanh Lạc từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Có phải ngươi không muốn cho ta? Không muốn chứng minh sự trong sạch của ngươi? hay là?” Cầu Thế Trinh ngừng lại, thời gian vào giờ khắc này tựa hồ dừng chuyển động, thân thể Cầu Thế Trinh khẽ run, mặt của hắn tái nhợt đến đáng sợ, cái trán xuất hiện mạch máu rõ ràng có thể thấy được, hai mắt sắc bén lạnh như băng nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lạc.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn, Thẩm Thanh Lạc giận đến nỗi thân thể từng trận phát run.

Trong không gian Yên tĩnh, tiếng thở dốc tức giận của Cầu Thế Trinh cùng tiếng hít thở nhỏ bé yếu ớt của Thẩm Thanh Lạc.

Bọn họ lẳng lặng nhìn nhau, cũng không biết trải qua bao lâu, Cầu Thế Trinh mở miệng hỏi: “Thanh Lạc, đem ngươi cho ta, được chứ?”

“Không được!” Thẩm Thanh Lạc như đinh chém sắt đáp.

Cầu Thế Trinh cười, tiếng cười trầm muộn âm u, hắt ở trên người nàng nhảy xuống, chậm rãi xuống giường, mệt mỏi vô lực nói: “Thanh Lạc, ta yêu người, từ lúc ở bờ sông, ở lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ngày đó, ta liền yêu người.”

Thanh âm của hắn lạnh lạnh hồ hững, không giống như đang thổ lộ, giống như là đang hướng về một người xa lạ kể một câu chuyện cũ.

Vô hình như một mũi giáo nhọn đâm vào lòng của Thẩm Thanh Lạc, tê dại, đau đớn, cảm động, mất mát, bi ai, tức giận. Tình cảm phong phú cùng một lúc tụ tập trong lòng, đợi khi nàng hít thở được bình thường, tình cảm trong lòng hồi hồn thì nàng chỉ thấy bóng lưng Cầu Thế Trinh lảo đảo rời đi.

“Thanh Lạc, đại phu tới.” Lý thị ở ngoài cửa kêu lên.

“Để đại phu chờ đi.”

Đại phu đã mời tới, vậy thì hãy đem mạch xem một chút. Thẩm Thanh Lạc mặc lại quần áo cho chỉnh tề rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Hỉ mạch. Tần Minh Trí mời mười đại phu, từng người đều chắc chắn là nàng có hỉ mạch.

“Cảm ơn đại phu, Tần quản gia, phiền người tiễn đại phu.” Thẩm Thanh Lạc lãnh đạm nói.

Tần Minh Trí đưa đại phu đi, Lý thị cũng rời đi, Thẩm Thanh Lạc toàn thân mệt mỏi vô lực, ngã lệt trên giường.

Nếu là không có kinh nghiệm của kiếp trước, Thẩm Thanh Lạc nhất định sẽ hoài nghi mình lúc nào thì trúng phải dược vật, bị người hãm hại như thế nào, sao lại có bầu được. Nhưng nàng bây giờ là người của hai thế giới, suy nghĩ kỹ càng, cũng chưa từng cảm thấy nơi đó có dấu hiệu gì, chưa từng dùng cái gì khả nghi khả năng bị trúng dược vật liền loại bỏ.

Trước mắt nên làm thế nào?

Rời khỏi Cầu phủ rời khỏi Cầu Thế Trinh, Yên Ninh tính tình ôn hoà hiền hậu, đi đến chỗ hắn nương tựa cũng là một lựa chọn tốt.

Nhưng! Cầu Thế Trinh xem ra đối với nàng là thật tâm, nàng cứ như vậy rời đi, đối với Cầu Thế Trinh có thể hay không quá tàn nhẫn?

Thẩm Thanh Lạc nhắm lại hai mắt, vùi mặt vào trong cái chăn mềm mại, trong lòng tiêu điều lạnh lẽo.

Lúc trước Cầu Thế Trinh mắt như dao nhọn, lại rất lạnh, môi mím lại rất sát sao, ít nói kiêu lời. Nhưng khi hắn ở cùng với nàng, con mắt lúc nào cũng chứa ý cười, trong miệng ngôn ngữ luôn mềm mại, hành động bá đạo mà cuồng nhiệt.

Thẩm Thanh Lạc khổ sở lắc đầu, hắn tại sao lại không thể hoàn toàn tin tưởng nàng?

Thẩm Thanh Lạc nhớ tới kiếp trước lúc ban đầu vào Cầu phủ được một tháng, Cầu Thế Trinh đối với nàng luôn hết mực cưng chiều, hai người trước hoa dưới trăng nhu tình mật ý, ở trên giường thê non hên biển. Vậy mà, vèn vèn một nghi ngờ, hắn liền độc ác sát hại đứa bé của bọn họ, những yêu thương cưng chiều kia, thoáng như giọt lệ hư ảo giống như trong giấc mộng, chỉ vì một câu nói của Tiêu Nhữ Xương mà trong nháy mắt tan thành mây khói, trời bạt mất tích.

Đời này cũng như thế, hắn căn bản không tin tưởng nàng, nàng nói với hắn mình là trong sạch, hắn liền muốn lấy được thân thể của nàng, dồn mình đến chỗ tử để chứng minh bản thân trong sạch.

Không thể phủ nhận, Cầu Thế Trinh yêu nàng, nhưng, hắn chưa bao giờ tin tưởng nàng.

Thẩm Thanh Lạc siết thật chặt chăn, muốn khàn giọng khóc rống, lại không phát ra được tiếng khóc nước mắt chảy không ra, đau tê tâm liệt phế khiến nàng cả người chết lặng.

Thật muốn rời khỏi sao? Rời đi, chẳng phải là để cho Cẩm di nương đắc ý? Không rời đi, lưu lại lại thì phải giải quyết như thế nào? Nhìn nhau chán ghét, cũng không thể ngăn cản được Cẩm di nương làm thêm chuyện gì, chứ đừng nói đến việc ngăn cản hắn cưới Tiêu Nguyệt Mị, chỉ sợ sẽ thúc đẩy hắn nhanh hơn cùng Tiêu Nguyệt Mị thành thân rồi.

Thẩm Thanh Lạc si ngốc ngồi, bên tai hoảng hốt nghe được tiếng sứ vỡ đó là do Cầu Thế Trinh ở bên kia nổi giận sao? Trong phòng có lò sưởi nhưng còn là rất lạnh, không khí lạnh buốt vây quanh nàng biến thành từng lưỡi dao sắc bén, bén nhọn đâm thấu xương nàng, từng cái từng cái đâm vào da thịt vào trái tim của nàng.

Từ ban ngày đến đêm tối, đồng hồ nước đã cạn, ánh rạng đông dần xuất hiện, Thẩm Thanh Lạc xuống giường, mở ra cửa tủ dọn dẹp quần áo.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, một bàn tay to nắm lấy tay Thẩm Thanh Lạc, đôi tay kia nắm rất chặt, nắm chặt đến nỗi xương tay của Thẩm Thanh Lạc cũng đau đớn.

Thẩm Thanh Lạc hốc mắt không tự chủ lại ướt, nàng ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, đem nước mắt bức về, nhỏ giọng nói: “Người tới vừa đúng lúc, ta không cần phải đi từ đây rồi, phiền người cùng Lý đại nương nói một tiếng, bạc ta vay người chờ Yên Ninh sau khi trở lại ta để cho hắn đưa tới đây, trả cho người một vạn lượng kia cùng lợi tức đầy đủ, ta hôm nay liền rời đi.”

Không có thanh âm trả lời, hắn nắm cổ tay nàng không có chút nào buông lỏng.

“Người buông tay, ta muốn thu dọn đồ đạc.” Thẩm Thanh Lạc nỗ lực cầm giữ mình, bình tĩnh nói.

“Đừng rời khỏi ta, Thanh Lạc, ta chỉ có người.”

Thẩm Thanh Lạc bị cánh tay như còng sắt của Cầu Thế Trinh vòng áp vào trong ngực của hắn, đầu bị đụng mạnh vào ngực hắn đau đến muốn ngắt xi, hai mắt như có sương mù, khi nghe được câu nói kia của Cầu Thế Trinh lòng của nàng giống như trống đập liên hồi, như mưa rào mùa hè có sấm chớp đông đúc dồn dập, vừa tựa như trống trận trên sa trường, từng trận từng trận vang lên.

Thẩm Thanh Lạc khổ sở nhắm mắt, một hồi lâu đem cổ chua xót trong cổ họng đè xuống, lãnh đạm nói: “Cần gì chứ! Người nếu không tin ta, cho là ta không minh không bạch, không bằng thả ta đi.”

“Mặc kệ nó là như thế nào, Thanh Lạc, đừng rời khỏi ta.” Cầu Thế Trinh ôm càng chặt hơn, như muốn đem hai người kết hợp làm một.

Thanh âm của hắn trầm muộn khàn khàn, từng chữ từng chữ nói ra như cái dùi chui vào lòng của Thẩm Thanh Lạc—— Mặc kệ nó là như thế nào, đừng rời khỏi ta!

22. Chương 22: Mưa Tạnh Trời Lại Quang

Mặc kệ nó là như thế nào, đừng rời khỏi ta!

Thẩm Thanh Lạc cả người sửng sốt, trong lòng như có ngàn vạn lời nói quyết liệt, lúc này không biết phải nói từ đâu, nên giải quyết dứt khoát như thế nào

“Cầu Thế Trinh, người tại sao không thể tin tưởng ta đây?” Thẩm Thanh Lạc thì thầm.

“Thanh Lạc.” hai cánh tay Cầu Thế Trinh buông lỏng ra, hai cánh tay nắm chặt bả vai Thẩm Thanh Lạc, nói: “Không phải không tin người. Thanh Lạc, khi vừa nghe đại phu nói lời đó, ta suy nghĩ Tiêu Nhữ Xương nhìn xa trông rộng, nghĩ người từng trúng kế của hắn. Với lại, đại phu nói thời gian người mang thai, chính là vào thời gian người xuất phủ dưỡng bệnh, trong lúc nhất thời. . . .”

Thẩm Thanh Lạc tim nhảy mạnh một cái, ngọn lửa vọt nổi lên, há mồm muốn mắng to, mãnh liệt ngăn đầu nhìn đến bộ dáng Cầu Thế Trinh, lời nói vọt tới rằng môi nhưng không mắng được ra ngoài.

Thời gian mới qua có một ngày, nhưng Cầu Thế Trinh tựa hồ gầy đi rất nhiều, hai mắt tràn đầy tia máu, cằm có râu lún phún, tinh thần tiêu tụy suy sụp, bình thường bản lĩnh của hắn như rừng tùng một loại cao lớn thẳng tắp, nhưng bây giờ lại hơi cong xuống lộ vẻ tiêu điều, trên mặt không che giấu được sự hoảng sợ lo lắng vô cùng.

“Người nghĩ nên làm thế nào?” Thẩm Thanh Lạc vừa buồn lại vừa giận.

“Ta nghĩ, bất kể là Ngô Cẩm Lam hại người, hay là Tiêu Nhữ Xương bày kế, chúng ta không thể lại bị động như vậy, nên suy nghĩ được một phương pháp chủ động xuất kích.”

Lời này ý tứ nói gần nói xa, nhưng hẳn đã chứng thực chuyện nàng không có thai, đây là hẳn tin tưởng nàng. Tay Thẩm Thanh Lạc đang đẩy bả vai Cầu Thế Trinh muốn đẩy hẳn ra lúc này lại chủ động ôm hẳn lại, khẽ gật đầu một cái, giương mắt mừng rỡ nhìn Cầu Thế Trinh.

Cặp mắt nàng giống như nước mùa thu trong suốt, dao động lưu chuyển, tất cả vui mừng ngưng tụ trong con mắt, giống như sóng xanh dập dờn, Cầu Thế Trinh hoảng hoảng hốt hốt đắm chìm đi xuống, không kìm hãm được cúi đầu xuống hôn lên mí mắt Thẩm Thanh Lạc, hôn khắp khuôn mặt nàng, thanh âm hẳn thô khàn bảo đảm nói: “Thanh Lạc, ta sẽ mau sớm giải quyết xong phiền toái mà Ngô Cẩm Lam cùng Tiêu Nhữ Xương chế tạo, về sau sẽ không để những chuyện như thế này xảy ra nữa. Người đừng rời khỏi ta, sau khi hủy bỏ hôn sự Tiêu gia, chúng ta lập tức thành thân.”

Hốc mắt Thẩm Thanh Lạc hơi đỏ lên, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Vẫn còn giận ta?”

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu một cái, Cầu Thế Trinh lại hôn lên khoe môi nàng, buồn buồn nói: “Chớ giận ta, được chứ, ta về sau sẽ không khốn kiếp như vậy nữa.”

“Không có tức giận.” Thẩm Thanh Lạc nhắm mắt lại, buông lỏng thân thể mặc hẳn hôn, trong lòng đau khổ, khổ sở hoàn toàn tan rã cùng Cầu Thế Trinh dịu dàng lưu luyến hôn sâu.

“Thanh Lạc, Thanh Lạc.” Truyền đến tiếng gõ cửa, là Lý thị gọi nàng.

“Người đi mở cửa xem một chút có chuyện gì, ta trở về rửa mặt, một hồi lại tới đây.” Cầu Thế Trinh khó khăn đẩy Thẩm Thanh Lạc ra nói.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu một cái, bỗng kéo Cầu Thế Trinh, nói: “Chớ đi, Lý đại nương có lẽ là tìm người.”

“Có chuyện gì để cho nàng nói cho người biết.”

“Người chờ nàng nói xong rồi hãy đi.” Thẩm Thanh Lạc không buông tay. Sáng sớm đã để cho Lý thị nhìn thấy Cầu Thế Trinh ở trong phòng nàng, mặc dù sẽ thẹn thùng, nhưng, hôm qua Cầu Thế Trinh luống cuống nổi nóng, Lý thị cùng Tần Minh Trí nhìn thấy, nhất định bọn họ đã hiểu lầm chuyện này. Muốn tiêu trừ hiểu lầm trong lòng bọn họ, không cần nói gì, chỉ cần Cầu Thế Trinh ở trong phòng nàng thần thái sáng láng xuất hiện là đủ.

“Thanh Lạc, ta lúc này không thể gặp người khác được.” Cầu Thế Trinh nóng nảy, thẹn đỏ mặt nói. Thẩm Thanh Lạc không hiểu, chợt tỉnh ngộ, cúi đầu hướng đến quần hẳn nhìn, quả nhiên nơi đó run run rẩy rẩy nhô lên một cái túi lớn.

” Cầu Thế Trinh, người có thể hay không đừng động một chút lại” Thẩm Thanh Lạc có chút nói không được.

Mặt của Cầu Thế Trinh như bị sung huyết đỏ bừng, nho nhỏ nói thào nói: “Người vẫn không cho ta, nó kìm nén đến sợ, đương nhiên là nó lúc nào cũng muốn rời.”

Tuy là nhỏ giọng, nhưng Thẩm Thanh Lạc vẫn nghe được rõ ràng, hơi sững sờ. Cầu Thế Trinh thấy Thẩm Thanh Lạc thẳng tắp nhìn mình, nghĩ tới Thẩm Thanh Lạc tâm tình buồn bực, chắc nàng nghĩ mình lúc nào cũng chỉ muốn thân thiết thật sự kỳ cục, trong đầu vừa vội vừa mắc cỡ, môi mấp máy nghĩ giải thích, cũng không biết nói cái gì cho phải, trong lúc nhất thời gấp đến độ cái trán mồ hôi hột cũng đi ra.

Thẩm Thanh Lạc sau khi sững sờ, nhưng không có phát giận, từ trong lòng ngực sờ soạng lấy ra cái khăn, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hẳn, dịu dàng nói: “Gấp cái gì, ta cũng không có trách người.”

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh hưng phấn vươn tay nắm lấy tay Thẩm Thanh Lạc, hai mắt sắc bén cười híp thành một đường ngang, gương mặt luôn kiên cường giờ lại nhu hòa giống như biến thành một người khác. Ngeo mắt cười đồng thời một chân cắm vào giữa hai chân Thẩm Thanh Lạc, vật trong khó - đang cứng rắn chống lên bụng dưới của Thẩm Thanh Lạc, trong nháy như mũi tên đã lấp vào cung chuẩn bị bắn.

“Chớ đi, lên sập ngồi, rồi dùng cái chăn che đi.” Thẩm Thanh Lạc đem Cầu Thế Trinh đẩy ra, đại khái cửa kia cũng không cần hẳn đi mở.

“Ừ.” Cầu Thế Trinh thật biết điều gật đầu, cực giống một con chó nhỏ ngoắt ngoắt cái đuôi rồi đi, Thẩm Thanh Lạc bật cười, lắc đầu một cái, đi ra ngoài mở cửa.

“Thanh Lạc, Gia ở trong phòng của người sao?” Lý thị có chút nóng nảy nói.

“Ở đây, vào đi.” Thẩm Thanh Lạc đem Lý thị hướng trong nhà.

Thẩm Thanh Lạc chưa có rửa mặt, ăn mặc cũng chưa chỉnh tề, sắc mặt hơi tái, hốc mắt có nước, nhưng mặt mày tươi cười, thần sắc cực kỳ nhẹ nhõm, Lý thị trong bụng cảm thấy có chút kỳ quái, đi vào bái kiến Cầu Thế Trinh, thỉnh linh cảm thấy lời nói của phu quân mình tối hôm qua rất có đạo lý.

Cầu Thế Trinh nằm nghiêng trên sập, nửa người dưới đắp chăn lông màu đỏ, tóc tai tán loạn, cặp mắt tia máu giăng đầy, râu cằm đen, dung nhan như vậy, vốn nên là vô cùng tiều tụy, nhưng đôi tròng mắt kia sáng quắc rực rỡ, thế nào nhìn kỹ, đều nhìn không ra chán chường.

Tối hôm qua nàng lo lắng phải lẫn qua lộn lại, cảm thấy cảnh tượng nhìn thấy ban ngày kia, Thẩm Thanh Lạc rõ ràng phản bội Cầu Thế Trinh, nàng về sau đối với Thẩm Thanh Lạc không biết là nên nâng hay là nên đập, nàng nói lồi lo lắng trong lòng ra, Tần Minh Trí cười nhạo nói: “Cái này thì có cái gì khó, đương nhiên là nâng, người càng nâng Thẩm quân sự, càng coi nàng kính như tổ tông, trong lòng Gia lại càng thoải mái.”

“Nhưng hôm nay xem ra, Gia giận đến như vậy.” Nàng rầu rĩ hỏi.

“Người nha!” Tần Minh Trí gõ vào trán nàng một cái, nói: “Ta nhìn Gia lớn lên, không sai được, người liền theo như lời ta nói mà làm, bất kể khi nào, chỉ cần Thẩm quân sự ở trong Cầu phủ, người liền coi nàng như chủ mẫu mà đối xử, dù là nàng cùng gia huyền nào đến mức nào. Gia đối với Thẩm quân sự là yêu sau đấm, giận cũng rất mau hòa hảo, người chỉ để ý đến Thẩm quân sự bên này là đủ.”

Lý thị thầm khen phu quân của mình thật là sáng suốt, lúc này Cầu Thế Trinh ngồi dậy kéo Thẩm Thanh Lạc ngồi vào sập, cũng không kiêng dè, ôm Thẩm Thanh Lạc vào trong lòng, kéo hai tay của nàng đến khoe miệng giúp nàng sưởi ấm.

Thẩm Thanh Lạc tránh không được, gương mặt thấy Lý thị thẳng ngơ ngác nhìn, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lý thị thấy Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, phục hồi tinh thần lại vội khép lại tay áo, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm cúi đầu thỉnh an.

Cầu Thế Trinh chỉ lo làm ấm tay Thẩm Thanh Lạc, không đếm xỉa gì đến Lý thị, Thẩm Thanh Lạc cho hấn một cái cùi chỏ, liếc hấn một cái, Cầu Thế Trinh mới thu hồi thất thần, gật đầu một cái hỏi: “Sáng sớm có chuyện gì sao?”

“Tiêu công tử tới, nhất định muốn gặp Gia, không ngăn được, sau đó hấn lại ồn ào, nói ra điều không tốt.”

“Hấn nói cái gì?” Cầu Thế Trinh cau mày.

“Hấn nói.” Lý thị ấp a ấp úng, nhìn Thẩm Thanh Lạc một cái, nhỏ giọng nói: “Hấn nói, Thẩm quân sự có đứa bé của hấn, hấn không đành lòng vứt bỏ không thể không để ý tới, dẫn theo lễ trọng tới đây, muốn gia đem Thẩm quân sự gả cho hấn.”

“Hấn nói gì? Lặp lại lần nữa.” Cầu Thế Trinh một thoáng buông tay Thẩm Thanh Lạc ra, nhìn chằm chằm Lý thị, tròng mắt giống như một thanh kiếm sắc bén, muốn đem nàng đâm thủng.

“Hấn nói.” Lý thị quanh thân phát run, lời nói cũng nói không lưu loát rồi, Thẩm Thanh Lạc vẻ mặt hơi trệ trệ, tiếp lời nói: “Tiêu Nhữ Xương kêu la nói ta có đứa bé của hấn, dẫn theo lễ trọng tới đây, muốn gia đưa ta cho hấn, phải hay không?”

“Dạ, chính là nói như vậy.” Lý thị nhìn thấy Thẩm Thanh Lạc bình tĩnh cũng hơi trấn định chút.

Thẩm Thanh Lạc đôi mày thanh tú khời lên, hỏi Cầu Thế Trinh: “Người đã nói với Cẩm di nương muốn đưa nàng đi sao?”

Cầu Thế Trinh mặt băng bó, nặng nề gật đầu một cái: “Hôm qua buổi sáng sau khi rửa mặt xong, ta liền đi nói với nàng, Nhan đại phu đúng lúc ở bên kia, nói người cần điều lý thân thể, ta mới cho gọi đại phu tới chẩn mạch cho người.”

Thẩm Thanh Lạc ồ một tiếng, hỏi Lý thị: “Lý đại nương, hôm qua Cẩm di nương có cho gọi Nhan đại phu tới lần nào nữa không?”

“Không có.”

“Vậy người bên cạnh Cẩm di nương, có người nào xuất phủ không? Đặc biệt là nha hoàn thân cận Tiểu Đồng.”

Câu hỏi của Thẩm Thanh Lạc, nhìn thì cùng chuyện Tiêu Nhữ Xương viếng thăm không có quan hệ, nhưng trong đó còn có nội tình, Lý thị lập tức hiểu được, hôm qua đại phu mới vừa chẩn đoán Thẩm Thanh Lạc có tin mừng, vì sao hôm nay Tiêu Nhữ Xương liền đến thăm? Đây là có người tiết lộ tin tức cho Tiêu Nhữ Xương. Nàng rất cảm kích Thanh Lạc, rõ ràng chỉ có Gia và hai vợ chồng nàng biết chuyện này, nhưng câu hỏi của Thẩm Thanh Lạc lại không có hoài nghi hai vợ chồng nàng, mà nhắm thẳng vào Cẩm di nương.

Nhưng là! Lý thị vẫn sợ tới mức hai chân phát run, phịch một tiếng mềm quỳ xuống đất, rung giọng nói: “Hôm qua, sau khi Gia bị học máu hậu, Tiểu Đồng muốn tìm Gia xin phép xuất phủ, nô tài sợ ảnh hưởng Gia nghỉ ngơi, tự mình làm chủ cho nàng đi ra ngoài.”

Thẩm Thanh Lạc cười khê, hòa ái đỡ Lý thị dậy, nói: “Lý đại nương xin đứng lên, người trước đi trong sảnh giúp đỡ Tàn quản gia ngăn cản người, Gia cần nghỉ ngơi chốc lát sẽ ra ngay.”

Lý thị liên tục gật đầu rời đi, nàng bị ánh mắt của Cầu Thế Trinh làm cho sợ, Cầu Thế Trinh như một con hổ đang nổi giận, chỉ cần một khắc sẽ đem người xé nát.

“Người bây giờ hiểu đã hiểu chuyện gì đang xảy ra chưa?” Sau khi Lý thị đi, Thẩm Thanh Lạc nửa giận nửa liếc Cầu Thế Trinh một cái.

Cầu Thế Trinh gật đầu, lạnh lùng nói: “Ta hiểu, đây là do Ngô Cẩm Lam khiến cho Tiểu Đồng xuất phủ tiết lộ cho Tiêu Nhữ Xương biết người có tin vui. Vừa mới chẩn đoán được, vợ chồng Minh Trí sẽ không nói lung tung, nàng làm sao biết người có tin mừng? Cho thấy là đã biết trước đó, cái gì có tin mừng nửa tháng, hẳn là nàng động tay chân.”

“Biết là tốt rồi, người nhỏ tiếng một chút.” Thẩm Thanh Lạc nhả mày, thanh âm Cầu Thế Trinh rất lớn, cơ hồ muốn phá vỡ màng nhĩ của nàng, quá không thoải mái.

“Được, được, ta nhỏ giọng.” Cầu Thế Trinh thô thanh thô khí nói, nghĩ tới mọi chuyện được sáng tỏ, so với lúc trước bị sương mù che mắt bây giờ hẳn cảm thấy thật vui vẻ, không nhịn được đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực ôm lấy, giống như lửa thiêu đốt điên cuồng mà hôn nàng.

Cầu Thế Trinh giống như đói khát lâu ngày, phía trên mới vừa hôn lên, phía dưới liền có phản ứng, Thẩm Thanh Lạc bị hắn ôm ngồi trên đầu gối, liền cảm thấy có một vật cứng rắn nóng hổi đang chọc vào giữa hai chân của nàng, cổ họng liền phát khô, cả người liền giãy lên một ngọn lửa ham muốn.

23. Chương 23: Xuân Sắc Ba Phần

Triền miên hôn sâu khiến trong lồng ngực mang theo một luồng khí nóng hầm hập, đầu lưỡi giống như mới vừa hết thời kỳ ngủ đông giống như lửa đốt xuất động giống như xà mà quấn lấy nhau, cũng xua đi hết mây đen trong lòng họ.

“Thanh Lạc, ta kìm nén đến thật khó chịu.” trêu chọc Thẩm Thanh Lạc một lúc, xong rồi đem mặt dựa tới gương mặt Thẩm Thanh Lạc cọ sát lẫn nhau, buồn buồn nói, “Thật là mong hiện tại liền là đêm động phòng hoa chúc.”

“Động cái đầu người.” Thẩm Thanh Lạc bấm vào eo Cầu Thế Trinh một cái nổi giận, bấm xong rồi lại hơi nghiêng mặt chủ động hôn lên mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Đừng có mài đầu vào nữa, suy nghĩ một chút trước mắt nên làm thế nào.”

Cầu Thế Trinh lưu luyến buông ra Thắm Thanh Lạc, nói: " Chuyện của Tiêu Nhữ Xương rất dễ giải quyết, chỉ cần người không có hỉ mạch, lời nói dối của hắn tự sụp đổ, Ngô Cẩm Lam làm sao làm động tay chân khiến cho người giả nôn ọ, rất kỳ quái."

Thắm Thanh Lạc cũng cảm thấy kỳ quái, Ngô Cẩm Lam tuy là di nương duy nhất trong phủ, vậy mà bắt kể chuyện gì, mới vừa vào phủ cũng không có người nâng đỡ phía sau, làm cách nào để hại nàng đây?

Cầu Thế Trinh trầm tư một lát , nói: "Không cần đi trông nom Tiêu Nhữ Xương, Thanh Lạc, rửa mặt rồi, ta dẫn người thượng y quán hỏi một chuyện, trước tiên đem hỉ mạch giải quyết, Tiêu Nhữ Xương cũng không sao lấy cớ hủy hoại thanh danh của người rồi."

Xe ngựa ra khỏi Cầu phủ, cũng không có tới y quán nào trong Phượng thành, Cầu Thế Trinh phân phó trực tiếp ra khỏi Phượng thành.

Tiêu Nhữ Xương tiền tài quyền thế bức người, không biết có bao nhiêu người trong y quán bị hắn thu mua, tuy nói bọn họ suy đoán là Cẩm di nương giữ trò quỷ, vẫn là nên tránh ra tai mắt của Tiêu Nhữ Xương.

"Không sai, là hỉ mạch." Phía Nam cách Phượng thành hai mươi dặm Đông Dương châu, tìm tất cả y quán dọc bên đường, đại phu nào cũng đồng dạng chẩn đoán là hỉ mạch.

"Đại phu, chúng ta chưa viên phòng, vợ ta còn là. Đại phu người xem?" Cầu Thế Trinh đành chỉ tức giận hỏi.

Đại phu trẻ tuổi hướng Thắm Thanh Lạc nhìn, Thắm Thanh Lạc thản nhiên đáp lại, đại phu bình tĩnh nhìn Thắm Thanh Lạc hồi lâu, khiến Cầu Thế Trinh nổi lên dấm ghen thì lúc này đại phu mới chuyển đi tầm mắt, nói: "Hai vị chờ."

Đại phu rời đi, Thắm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh chờ nửa canh giờ.

"Thanh Lạc, đi, chúng ta đi tìm y quán khác đi." Cầu Thế Trinh đợi đến nổi tức giận, mới vừa rồi đại phu đưa ánh mắt nhìn Thắm Thanh Lạc đã khiến cho hắn đầy bụng tức giận, sau lại nửa canh giờ trôi qua mà chưa thấy tên đại phu đó đâu càng làm cho hắn nổi giận.

"Chờ một chút đi." Thắm Thanh Lạc cũng không có đứng dậy, " Đại phu này ta cảm thấy có thể tin tưởng được."

"Hắn mới vừa rồi nhìn người con người đều không hề chớp lấy một lần." Cầu Thế Trinh chưa xót nói.

Khụ khụ. Đại phu tới, liền đứng ở cửa nhìn bọn họ.

Thắm Thanh Lạc một hồi lúng túng, không biết đại phu tới bao lâu nghe bao nhiêu.

Đại phu ngược lại thần sắc tự nhiên, đem cái đĩa trong tay để lên trên bàn con, nói: "Xin phu nhân vén tay áo lên, vén đến trên bả vai."

"Làm cái gì?" Cầu Thế Trinh sắc mặt biến thành đỏ nời rồi, đứng lên chắn trước mặt Thắm Thanh Lạc.

"Không làm cái gì." Đại phu nhìn Thắm Thanh Lạc chớp mắt vài cái cười cười, ánh mắt có mấy phần ranh mãnh.

Thắm Thanh Lạc ở trong lòng khê động, lời kéo Cầu Thế Trinh, nhỏ giọng nói: "Đại phu nói thế nào chúng ta liền làm như thế đó, xiêm áo ăn mặc nhiều, tự ta không kéo được, người giúp ta kéo lên."

"Thanh Lạc." Cầu Thế Trinh tức giận không muốn, Thắm Thanh Lạc trợn tròn mắt trừng hắn, Cầu Thế Trinh đành chịu thua, đưa tay vén tay áo của Thắm Thanh Lạc lên.

Cầu Thế Trinh thân hình cao lớn, Khổng Vũ có lực, Thắm Thanh Lạc xinh xắn lạnh lợi, thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, hai người giống như con hổ cùng con hổ nhỏ, nhưng con hổ nhỏ lại phát Uy ra với hổ, con hổ lại cư nhiên thuần phục như con hổ nhỏ. Cảnh này khiến đại phu thấy thú vị, cười to nói: "Hai vị phu thê tình thâm, khiến Trì Châu rất hâm mộ."

Thắm Thanh Lạc nghe vậy đỏ bừng cả mặt, Cầu Thế Trinh nghe được Trì Châu nói hắn và Thắm Thanh Lạc phu thê tình thâm, lại không kim được vui mừng mặt mày hớn hớn, nhìn Trì Châu cười cười, tình nguyện mà vén lên tay áo, mới vừa rồi vén mãi không được, lúc này lại một lần là kéo lên đến vai.

Sau đó liền có một điểm hồng nhỏ trên bả vai của Thắm Thanh Lạc xuất. Trì Châu cười nói: “Đây là thủ cung sa trong truyền thuyết Hai vị tới rất khéo, lúc trước trong thành cũng có một cô gái bị oan thất trinh, ta điều chế vật này cho nàng để chứng minh trong sạch của nàng, đây là còn sót lại, vừa vặn cho các người dùng tới.”

Thắm Thanh Lạc trong mắt bật kín đám sương, đứng lên nhìn Trì Châu cúi đầu hành lễ, cảm kích nói: “Đa tạ Trì đại phu.”

Cầu Thế Trinh cũng vội đi theo chấp tay hành lễ, lại hỏi: “Trì đại phu, điểm vật này tuy là có thể chứng minh trong sạch, nhưng mà ta cũng không thể cho người ta xem đến cánh tay của vợ mình, này hỉ mạch là chuyện gì xảy ra?”

“Không chữa lại có hỉ mạch, đây là dùng qua thuốc giả chữa, mạch tượng biểu hiện mang thai nửa tháng, phu nhân ở nửa tháng trước, đã dùng qua thuốc giả có thai.”

Nửa tháng! Nửa tháng trước Thắm Thanh Lạc ngã bệnh, Nhan Tử Khải cho nàng bắt mạch xong rồi cho phương thuốc. Cầu Thế Trinh nắm lại quả đấm, giọng cảm hận nói: “Thanh Lạc, Nhan Tử Khải là chỗ quen biết cũ với Ngô Cẩm Lam, xem ra là hấn cho người đơn thuốc có vấn đề.”

Thắm Thanh Lạc nghẹn ngào không nói gì, một quân cờ tầm thường như vậy, thiếu chút nữa phá hủy nàng. Trì Châu thở dài nói: “Phu nhân may mắn, phu quân người tin tưởng người, nhưng nữ tử kia, bởi vì không có căn cứ chứng minh chuyện bị nghi thất trinh, vị hôn phu lui hôn, sau mặc dù có chứng cứ trong sạch, rốt cuộc.”

“Rốt cuộc thế nào?” Thắm Thanh Lạc ân cần hỏi.

“Cô ấy bị vị hôn phu nói không có lửa làm sao có khói, mặc dù lúc này trong sạch, làm sao biết ngày sau có hay không làm loạn, kiên quyết không chịu kết thân nữa. Nàng kia cha mẹ đã chết, theo anh trai và chị dâu sống qua ngày, huynh trưởng mềm yếu, chị dâu ngang ngược, một vị ép nàng gả phú quý nhân gia làm thiếp, nàng thế không tòng mệnh, mỗi ngày trôi qua thật khổ sở.”

Thắm Thanh Lạc thổn thức không dứt, Cầu Thế Trinh đột nhiên nói: “Trì đại phu, người có biết cô gái kia ở đâu không? Nếu không, người hỏi nàng một chút, có nguyện ý làm nghĩa muội của ta không? Nếu nguyện ý, hãy theo ta trở về, đi theo chúng ta sống qua ngày, về sau ta cho nàng chọn chồng, quyết sẽ không cho nàng uất ức.”

Trì Châu con người sáng lên, nhìn về phía Thắm Thanh Lạc, thấy Thắm Thanh Lạc khẽ vuốt cằm bày tỏ đồng ý, hớn hờ chấp tay nói: “Hai vị thật cao thượng, như thế rất tốt, Trì Châu trước cũng từng có tính nhận thức nàng làm nghĩa muội, gọi nàng đến trong nhà của ta, nhưng gia mẫu kiên quyết không đồng ý, chỉ đành phải thôi. Hai vị xin tiếp tục chờ, ta đi lấy thuốc ra ngoài cho phu nhân ăn, thuốc này sau khi ăn vào, sẽ không có loại bỏ được hiện tượng có hỉ mạch giả kia, hai vị buổi chiều tìm khách điểm ở, ngày mai ta cho phu nhân bắt mạch xác nhận hỉ mạch đã lui. Còn cô nương bên kia, ngày mai sẽ cho hai vị câu trả lời.”

“Làm phiền Trì đại phu.” Thắm Thanh Lạc gật đầu.

**

Sau khi ra khỏi y quán lên xe, Thắm Thanh Lạc mới vừa ngồi xuống, liền bị Cầu Thế Trinh dùng lực đẩy ngã, hấn cứng rắn áp đến trên người nàng, giống như dã thú một loại liều mạng điên cuồng gặm cắn.

Ở ngoài thùng xe một mảnh phồn vinh, tiếng rao hàng, mặc cả một tiếng, tiếng nói cười, còn có thanh âm bánh xe chuyển động, tiếng bước chân của người đi đường lộn xộn đạp, liên tiếp vang, một tiếng hợp với một tiếng. Mà trong xe, cũng chỉ cách một tầng vải màn, làm Thắm Thanh Lạc sợ tới mức giãy giụa cũng không dám, theo Cầu Thế Trinh gặm cắn lỗ lỗ tai ô ô cầu khẩn nói: “Đừng. Đừng.”

Cầu Thế Trinh hôn mạnh đến nỗi phát ra tiếng, một tay xoa ngọn núi của Thắm Thanh Lạc, mơ hồ nói không rõ: “Cho ta hôn một cái. . . . Thanh Lạc, ta thật cao hứng, ta tìm nén cũng thật đáng giá, người sờ sờ, nó mỗi lần cứng rắn đến bộ dáng này. Rất muốn người, cũng đều nhìn được.”

Tay Thẩm Thanh Lạc bị Cầu Thế Trinh lôi kéo cầm lấy cứng rắn kia của hắn, mặc dù oán giận muốn nắm thật chặt khiến Cầu Thế Trinh sinh đau, rốt cuộc cũng không nổi, cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói:

“Người mau buông ta ra, đây là trên đường cái, chớ càn quấy.”

Bởi vì cường tự đè nén, thanh âm kia hết sức mềm mại, nghe vào trong tai Cầu Thế Trinh, giống như lông vũ ở trong lòng hắn nhẹ mảnh phát cong, càng phát ra khó có thể tự giữ. Sắc đảm bành trướng càng thêm hùng dũng, Cầu Thế Trinh cũng không sợ Thẩm Thanh Lạc sẽ giận hắn, hai tay vội vàng đi bởi ra cổ áo của Thẩm Thanh lạc, cởi ra trói buộc hai luồng thịt mềm giống như hai con con thỏ nhỏ loại sôi nổi, hạ thể Cầu Thế Trinh bị câu nói của Thanh Lạc càng thêm căng đau hơn, bàn tay bao lại mềm mại hai con Tiểu Bạch Thỏ liễu mạng nhào nấn .

Thẩm Thanh Lạc không dám giẫy giụa không dám kêu lên, xấu hổ hoảng sợ ở bên trong, thân thể rất nhanh bị Cầu Thế Trinh xoa lấy làm hỏa khí trong người bốc lên.

Ngoài cửa xe bóng người từng cái một thoáng qua, tiếng người xôn xao như củi lửa, đem cơ thể bên trong Thẩm Thanh Lạc xấu hổ nóng như lửa lại dâng lên cảm giác gai - kích, Thẩm Thanh Lạc vùi mặt vào trong lồng ngực Cầu Thế Trinh, cảm giác hạ thân vừa trướng lại vừa nhột, lại tê dại vừa đau, thẹn thùng nóng nảy khó nhịn phải lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù mảnh gấm tuy là thật dày, thảng chập gió bắc vẫn từ bên ngoài theo khe hở thổi vào trong xe, nhưng gió lạnh vẫn không hạ xuống không được hơi thở nóng bỏng trong buồng xe. Cầu Thế Trinh vẫn ở trong gió lạnh quanh quẩn cùng tiếng người huyền ảo trong buồng xe không ngừng mà hoan ái, đầu lưỡi câu cuốn lấy đầu lưỡi Thẩm Thanh Lạc, dùng lực mà dây dưa, lửa tình đốt rất vượng, thế nhưng hắn lại vẫn cảm thấy không đủ.

24. Chương 24: Giọt Nước Mắt Màu Hồng

Cầu Thế Trinh giống như muốn đem người cắn nuốt, đem đôi môi đỏ mọng của Thẩm Thanh Lạc chặt chẽ chặn lại, không hề có kỹ xảo không có chương pháp luật hôn, hàm răng gập ghềnh, nhiều lần thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc mắt khép hờ, vô lực mặc cho Cầu Thế Trinh muốn làm gì thì làm.

Không có bị khước từ, Cầu Thế Trinh cực kỳ thỏa mãn gần như hít thở không thông mới buông Thẩm Thanh Lạc ra, thở gấp ra một hơi, ở cổ Thẩm Thanh Lạc gặm cắn một phen, sau đó đi xuống một hớp ngậm hạt anh đào của Thẩm Thanh Lạc, đôi môi nhẹ nhàng mút vào, đầu lưỡi không ngừng liếm, hàm răng cọ đụng trên chọc. Sau khi đem hai hạt anh đào của Thẩm Thanh Lạc trở lên thô ráp, đôi môi nóng bỏng tiếp tục hướng xuống hôn lên, hôn đến bụng phẳng của Thẩm Thanh Lạc thì hơi dừng một chút đi từ từ, dùng đầu lưỡi ở rốn đánh chuyển trên chọc.

Cầu Thế Trinh vẫn là nhiệt tình, lỗ mông không thêm đè nén địa biểu đạt dục - vọng, Thẩm Thanh Lạc cảm giác mình từ từ bị hắn trên chọc không biết xấu hổ, ngoài cửa xe các loại thanh âm tựa hồ là từ từ đã đi xa, trong tai chỉ nghe được thanh âm Cầu Thế Trinh bẹp bẹp mút vào một tiếng, đôi khát tại thân nàng càng thêm xôn xáo, giữa hai chân nước chảy càng nhiều, cảm giác ngứa nhột càng lúc càng lợi hại hơn, tựa hồ càng khó nhịn hơn.

Đôi môi Cầu Thế Trinh uốn lượn xuống phía dưới, liếm lên bộ lông mềm mại, sau đó, đầu lưỡi đưa vào địa phương nước chảy tràn đầy. Thẩm Thanh Lạc thân thể run lên, bắt được tóc Cầu Thế Trinh, không kìm hãm được liền nhỏ giọng rên rỉ nói: “Thế Trinh, bắn, chớ a!”

Chưa bao giờ nghe được Thẩm Thanh Lạc gọi mình như vậy, Cầu Thế Trinh trong lòng nổ bùng một tiếng, có chút khó có thể tin ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc hô xong chợt tỉnh ngộ, mắc cỡ mặt đỏ bừng. Kiếp trước vào Cầu phủ một tháng đầu, nàng cùng Cầu Thế Trinh là lưỡng tình tương duyệt, nàng có lúc gọi hắn là Cầu lang, nhiều hơn thời điểm là kêu Thế Trinh, sau lại giận Cầu Thế Trinh, thì không gọi trực tiếp tên hắn nữa, mới vừa rồi bị hoan ái làm cho không tỉnh táo, nên bật thốt kêu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh si ngốc nhìn, chỉ cảm thấy trước mắt Thẩm Thanh Lạc mặc cỡ đồ mặt không nói ra được lại rất động lòng người, cùng Thẩm Thanh Lạc trong trí nhớ ở bờ sông Phượng thành giống nhau như đúc, đôi tròng mắt kia thật giống như có khối nhẹ bao phủ trong mưa xuân, mê mẩn mờ mờ vừa giống như dưới ánh trăng phản chiếu dưới hồ, lông mi đen dài như cánh bướm bướm bồ nhào tới giống như Miêu Trảo đang gãi ở tim của hắn, Cầu Thế Trinh không nhịn được leo lên cúi người hôn nhẹ nhàng, ách giọng nói nhỏ giọng tổ cáo: “Thanh Lạc, bộ dạng này của người, khiến ta làm sao mà nhịn được?”

“Chớ làm loạn rồi.” Thẩm Thanh Lạc nghe lời này, mặc cỡ mặt càng đỏ hơn, vừa nói vừa vắn eo, ý bảo Cầu Thế Trinh từ trên thân thể nàng xuống.

Nàng như vậy uốn éo ngắt một cái, Cầu Thế Trinh thân thể hơi có di động, một cây gậy cứng rắn, bất thiên bất ý khảm vào giữa bắp đùi nàng, lại tự động đi lên đỉnh, xâm nhập vào cửa động.

Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc thân thể đồng thời cứng đờ, Cầu Thế Trinh ừng ực một tiếng, bên trên hầu kết trượt động, khó khăn nuốt nước miếng một cái, Thẩm Thanh Lạc thẹn thùng nóng nảy sợ hãi, luống cuống nhắm mắt lại.

Cầu Thế Trinh không có kinh nghiệm, nhưng mơ hồ cảm thấy, lúc này nhắm mắt lại, là ý tứ ngấm ngầm cho phép. Mà phía dưới Thẩm Thanh Lạc, càng cho hắn nhiều ám hiệu hơn, nơi đó ở có chút rung rung, hoa tâm lúc mở lúc đóng, lại chảy ra rất nhiều nước làm ướt đỉnh cái vật kia của hắn.

Hắn khát vọng đã quá lâu rồi, hôm nay chính xác có thể đem đồ đặc của mình vùi vào trong thân thể của nàng rồi, không biết cảm giác sẽ như thế nào.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh cúi người xuống, cẩn thận từng li từng tí hôn đôi môi Thẩm Thanh Lạc, lầm bầm nhỏ giọng hỏi: “Thanh Lạc, ta tiến vào nhà?”

“Gia, muốn đi như thế nào?” Bên ngoài xe Cầu Hải đột nhiên lớn tiếng hỏi.

Tình Thiên vang như sét đánh, Thẩm Thanh Lạc “A!” một tiếng thét kinh hãi, đẩy ra Cầu Thế Trinh ngồi đây, luống cuống tay chân kéo xiêm áo.

Cầu Thế Trinh mặt băng bó nắm lên quả đấm, đánh lên sương trụ của xe lúc đành thu tay lại, hít sâu một hơi, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Tìm khách điểm dừng chân.”

Xuống xe ngựa thì Thẩm Thanh Lạc vùi mặt vào trong cánh tay Cầu Thế Trinh, mặc cỡ không thể ngăn đầu, Cầu Thế Trinh ý vị sâu xa nhìn Cầu Hải nháy mắt, nói: “Hảo tiểu tử, không thể khinh thường a.”

“Tạ gia khách lệ.” Cầu Hải nghiêm mặt, cẩn thận tỉ mỉ nói.

Vào phòng, đợi người làm đốt hảo chậu than sau khi đi, Cầu Thế Trinh đem áo choàng bên ngoài và váy áo của Thẩm Thanh Lạc từ từ cởi, sau đó ôm lên giường đắp kín mền, lại tự cởi quần áo của mình, Thẩm Thanh Lạc giấu ở trong chăn nhỏ giọng nói: “Người cũng đừng làm loạn nữa.”

“Được rồi.” Cầu Thế Trinh cười nói: “Cầu Hải mới vừa rồi nhắc nhở ta, lúc này không phải lúc làm loạn, tiểu tử này, đi theo ta mấy năm, tiền đồ cũng dài a.”

Mới vừa rồi âm thanh câu hỏi kia thật đúng là kịp thời, Thẩm Thanh Lạc thẹn thùng nóng nảy đồng thời, cũng âm thầm kêu may mắn, nếu là hôm nay cùng Cầu Thế Trinh dính vào, này thủ cung sa liền điểm trắng rồi, ngộ nhờ có hỉ, về sau giải quyết Tiêu Nhữ Xương vu oan như thế nào được, vấn đề này khó khăn không nhỏ rồi.

Hai người sợ lại mất khống chế, không có lại hôn tiếp, trước mắt nên thảo luận phương pháp giải quyết.

Chuyện của Tiêu Nhữ Xương có thể dễ dàng giải quyết, Cầu Thế Trinh trực tiếp cự tuyệt là được, hắn nói Thẩm Thanh Lạc có đứa bé của hắn, Thẩm Thanh Lạc lại không có hỉ mạch, tìm mấy đại phu ở y quán tới chẩn mạch, lời nói dối liền có thể hóa giải rồi. Còn Cẩm di nương thì lại đem nàng bán vào kỹ viện là được, chỉ là, Nhan Tử Khải sẽ không phải nhận trừng phạt gì.

“Đều nói thầy thuốc có tấm lòng của cha mẹ, Nhan đại phu đó, xem ra cũng không phải là người ác độc hống hách hại người, tại sao có thể là ra chuyện thương thiên hại lý như vậy?” Thẩm Thanh Lạc không hiểu.

“Có lẽ hẳn thích Ngô Cẩm Lam, cho nên cái gì cũng nghe nàng.” Cầu Thế Trinh cau mày suy nghĩ một chút nói.

Thẩm Thanh Lạc ánh mắt sáng lên, nói: “Không biết Cẩm di nương báo tin cho Tiêu Nhữ Xương như thế nào?”

“Cũng chỉ có hai cách nói, một là đem mưu tính của nàng cùng ta nói ra, bày tỏ mình mang thai là giả, ta thật sự đang thích là người, mà người bây giờ đã có có bầu. Cái cách nói này lại hại chính nàng, chỉ là cũng không có thể bảo đảm nàng ngày sau có thể đặt chân ở Cầu phủ. Nàng trăm phương ngàn kế hại người, đương nhiên là nghĩ kế để không phải rời đi, muốn từ di nương giả trở thành di nương thật. Ta đoán nàng nói với Tiêu Nhữ Xương là người hạ xạ hương hại nàng sảy thai, mà nay người đã có có bầu, nguyện cùng Tiêu gia liên thủ, đem người đuổi ra khỏi Cầu phủ, về sau tôn kính Tiêu Nguyệt Mị làm chánh thất.”

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, cắn răng nói: “Xem ra nàng ta tính toán rất chu toàn, cho là Tiêu Nhữ Xương vừa nói như thế, người hoài nghi ta thanh bạch, tức giận với ta, không phải đưa ta cho Tiêu Nhữ Xương, chính là giết chết ta rồi. Chúng ta cũng chọc ghẹo nàng một lần, ngày mai mời đại phu đến bắt mạch một phen, Cẩm di nương không phải đang uống thuốc bổ làm bộ an thai sao? Đều là dưới bếp sắc thuốc, để Lý đại nương an bài người thả thêm dược giả thai vào, khiến nàng bất tri bất giác có hỉ mạch, bảo đảm Nhan Tử Khải sẽ đau đến không muốn sống, Tiêu Nhữ Xương cũng không tin nàng nữa.”

“Vậy ta có thể hay không bị nàng đổ thừa tội cho?” Cầu Thế Trinh do dự nói.

“Chỉ là giả chữa, nàng lại không sinh ra được đứa bé, muốn xử lý thế nào còn không phải là tùy người.”

Cầu Thế Trinh gật đầu, suy nghĩ một chút nói: “Nếu làm như vậy, vậy thì tạm thời không tiến đi, sau này trở về ta hơi an bài hạ xuống, tiếp tục dùng nàng làm bia đỡ đạn cho người làm loạn mắt Tiêu Nhữ Xương, chỉ là chờ Nhan Tử Khải cho nàng chắn ra hỉ mạch, hai người trở mặt, nàng mất Nhan Tử Khải làm người trợ lực sau lưng, ta liền đưa nàng tiến vào trong viện, hằng ngày cung ứng cùng các cô nương trong nội viện một phần cho có lệ, tiện thể cắt đứt liên lạc của nàng với bên ngoài.”

Cái an bài này Thẩm Thanh Lạc tự nhiên không có ý kiến, hai người lại thảo luận một lát, nói đến vị Bệ cô nương bất hạnh kia, Thẩm Thanh Lạc than thở không dứt, nói không biết vị hôn phu của Bệ cô nương kia suy nghĩ như thế nào, rõ ràng chứng thật trong sạch rồi, vì sao còn không chịu kết thân.

Bệ cô nương khuê danh là Bệ Mộng Dao, Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh hôm sau đi theo Trì Châu đến nhà Bệ Mộng Dao muốn dẫn nàng đi thì liền mơ hồ hiểu hôn phu của Bệ Mộng Dao tại sao lại muốn từ hôn —?

25. Chương 25: Nguy Cơ Tứ Phía

Thẩm Thanh Lạc trấn an vỗ vỗ tay Bệ Mộng Dao, giận trách liếc Cầu Thế Trinh một cái, nói: “không nói chuyện tốt lành gì? Hừ dọa Mộng Dao rồi.”

Cầu Thế Trinh chỉnh nhẹ thanh âm, đem chuyện mình cùng Tiêu Nguyệt Mị đã có hôn sự, nhưng người muốn kết hôn lại chính là Thẩm Thanh Lạc, tạm thời không thể cùng Thẩm Thanh Lạc thành thân, cũng không thể công khai Thẩm Thanh Lạc là người yêu của hắn nói ra cho Mộng Dao nghe.

“Huynh đã có hôn ước? Nhưng lại muốn cưới người khác?” Bệ Mộng Dao trên mặt kinh hoàng, không đợi Cầu Thế Trinh nói xong, một thoáng buông ra cánh tay Thẩm Thanh Lạc, ngồi thẳng thân thể, lạnh lùng thốt: “Hai người như vậy, như thế nào không phụ lòng vị Tiêu gia tiểu thư kia?”

Thẩm Thanh Lạc cười khỏ, mình cảm thấy cùng Bệ Mộng Dao đồng bệnh tương liên, lại quên, nói đến chuyện từ hôn, thì Bệ Mộng Dao lại cùng Tiêu Nguyệt Mị cùng lập trường rồi.

“Có phải muội không muốn giúp đỡ Thanh Lạc? Nay thôi, sau khi đến Phượng thành, muội đến biệt trang ở, ta sẽ phái hai nha hoàn tới giúp muội xử lý mọi chuyện, còn chuyện kén chồng, chính muội hãy để ý, thích người nào thì nói với ta, ta thay muội làm chủ.” Cầu Thế Trinh thấy Bệ Mộng Dao không muốn, cũng không giải thích trần tình. Hắn muốn từ hôn, cùng chuyện Bệ Mộng Dao bị từ hôn là hai nguyên nhân hoàn toàn

bất đồng, hấn phản bội với Tiêu Nguyệt Mị, nguyên nhân là xảy ra trước khi biết Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc không có lỗi với Tiêu Nguyệt Mị .

“Muội. muội không thể giúp huynh, huynh gấp cái gì, nhưng muội lại nợ ân tình của huynh, huynh nên để muội đến phủ làm một nha hoàn thôi.” Bệ Mộng Dao cắn cắn môi nói.

Cầu Thế Trinh không nói lời nào, Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Làm nha hoàn là vạn vạn không được, nếu không, chúng ta tiễn muội đưa muội trở về nhà thôi.”

“Không!” Bệ Mộng Dao sắc mặt biến thành trắng bệch, rơi lệ khóc thút thít, nửa ngày nghẹn ngào nói: “Trở về sớm muộn gì bị đưa cho người ta làm thiếp, cầu xin các hai người cứu người cho chết, đừng tiễn ta trở về.”

“Vây.” Thẩm Thanh Lạc bị làm khó, suy nghĩ một chút hỏi: “Ta xem chị dâu muội tham tiền Vô Nghĩa, vị hôn phu của muội lại kiên trì từ hôn, có phải hay không lẽ hỏi. Nếu là ra không lo nỗi lẽ hỏi bất đắc dĩ từ hôn, chúng ta có thể.”

Chỉ một câu này, Bệ Mộng Dao từ nước nỡ nghẹn ngào biến thành gào khóc, Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh hai mặt nhìn nhau, hai người không biết trong đó ẩn tình, cũng không tiện khuyên, Bệ Mộng Dao khóc hồi lâu, thu lệ nói: “Chị dâu ta ngại nhà hấn của cải không dày, đúng lúc trong thành có Phú Hộ nghĩ nạp ta là thiếp, chị dâu ta liền bịa đặt ta cùng với Phú Hộ này cấu kết, nhà hấn bắt đầu muốn từ hôn, có thể là thật sự nghi ngờ ta nhưng sau khi ta minh oan được, họ lại không chịu nhận thức hôn sự này nữa, cũng đã tìm được một mối nhân duyên tốt hơn, người vô ơn bạc nghĩa như vậy, không cần cũng được.”

Ngược lại cái tính tình cương liệt ghét ác như thù cô gái, Thẩm Thanh Lạc âm thầm than thở, đột nhiên nhớ tới Yến Ninh, Yến Ninh vô thân vô cố, một thân một mình bên ngoài, bên cạnh liền một người giúp hấn chuẩn bị cuộc sống sinh hoạt thường ngày cũng không có, không bằng đem Bệ Mộng Dao đưa đến thương hào Lạc Ninh bên kia chăm sóc Yến Ninh giúp hấn chuẩn bị cuộc sống và ăn uống hàng ngày, hai người tuổi tác và diện mạo tương đối, nếu là có thể lưỡng tình duyệt, cũng là một chuyện tốt.

“Để Mộng Dao đi đến chỗ Yến Ninh bên kia được không?” Thẩm Thanh Lạc nhìn về phía Cầu Thế Trinh. Cầu Thế Trinh gật đầu, đối với Bệ Mộng Dao nói: “Có phải muội không muốn về nhà, cũng không muốn giúp ta, vậy thì đi đến chỗ yến Ninh là đại ca kết nghĩa của Thanh Lạc, đến thương hào bên kia giúp một tay.”

Không trở về nhà không cần phải gả cho người ta làm thiếp, Bệ Mộng Dao tất nhiên nguyện ý, lại một nửa bày tỏ cảm tạ. Xe ngựa vào Phượng thành, Cầu Thế Trinh phân phó Cầu Hải đi tẩy nhai trước.

Thương hào ở Phượng thành cũng không có buôn bán gì, Yến Ninh sau khi đi liền khóa cửa, Thẩm Thanh Lạc có cái chìa khóa, mở cửa đi vào, bên trong lạnh lạnh tiêu điều, gia cụ đều bám đầy bụi bậm, nếu không quét dọn một phen thì không thể ở được.

Thẩm Thanh Lạc cau mày, đối với Bệ Mộng Dao nói: “Không bằng muội theo ta về nhà trước, ngày mai Gia phái mấy người tới đây dọn dẹp, muội hãy tới ở.”

Bệ Mộng Dao ngẩng đầu, hơi có chút ngoài ý muốn nhìn Thẩm Thanh Lạc, mình không muốn giúp Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc vẫn còn nhiệt tâm chu đáo như thế?

Xe ngựa hướng Cầu phủ đi tới, Cầu Hải trực tiếp lái xe vào cửa hông, chuẩn bị xuống xe ngựa rồi, Bệ Mộng Dao đột nhiên kéo Thẩm Thanh Lạc, nhỏ giọng nói: “Huynh trưởng còn chưa nói muốn ta hỗ trợ cái gì.”

Thẩm Thanh Lạc cười nói: “Trong lòng muội không muốn chớ miễn cưỡng, chúng ta giúp muội, chỉ là bởi vì muội có hoàn cảnh tương tự giống ta, không cần để ở trong lòng.”

“Cùng một hoàn cảnh?”

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, không muốn nói tiếp, Bệ Mộng Dao có chút xấu hổ, nhìn về phía Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh quét bệ Mộng Dao một cái nói: “Muội thật nguyện ý giúp ta?”

“Vâng. Không biết huynh trưởng muốn muội hỗ trợ cái gì?”

“ Ngô Cẩm Lam cho Thanh Lạc uống thuốc giả chữa, vu Thanh Lạc thất trinh, Tiêu Nhữ Xương nhân cơ hội muốn bỏ đá xuống giếng. ” Cầu Thế Trinh từng chữ từng chữ rất chậm nói ra, lại kéo cánh tay Thẩm Thanh Lạc cho bề Mạn Vân nhìn nốt cung sa trên cánh tay, lạnh lùng nói: “Nếu như mà ta không tin Thanh Lạc, kết quả Thanh Lạc sẽ như thế nào, muội có thể tưởng tượng được sao?”

Bị vu thất trinh, nếu như Cầu Thế Trinh không tin Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc sẽ có cái gì kết quả? Bề Mộng Dao đã trải qua, thân thể run lên, hai tay đỡ thành xe không thể nhúc nhích.

“Huynh trưởng muốn muội hỗ trợ cái gì, xin cứ nói.”

“Tiêu Nhữ Xương đi rêu rao khắp nơi Thanh Lạc mang thai đứa bé của hần, vì danh tiếng của Thanh Lạc, ta phải chủ động xuất kích. Dưới mắt, ta muốn nhân cơ hội mở yến khách nhận muội làm nghĩa muội, ở trước mặt mọi người chứng thật Thanh Lạc trong sạch, lợi dụng dư luận vì Thanh Lạc mà rửa sạch ô danh, đánh Tiêu Nhữ Xương một bạt tai không nhìn thấy, phơi bày vẻ mặt ngụy quân tử của hần, để cho hần cho là ta không có thích Thanh Lạc, dẫn hần đi đối phó nữ nhân kia, đồng thời để Thanh Lạc ở trước khi ta từ hôn tạm được bình an.”

“Muốn muội phối hợp thế nào, huynh trưởng cứ việc nói.” Bề Mộng Dao kiên định nói.

Bề Mộng Dao nguyện ý phối hợp, không thể tốt hơn, Cầu Thế Trinh thở phào nhẹ nhõm, lưu loát nhảy xuống xe ngựa, xoay người ôm Thẩm Thanh Lạc xuống xe, nhỏ giọng nói: “Muội trước trở về, chuẩn bị sẵn sàng, bọn ta liền để Minh Trí phát thiệp mời, ngày mai cứ theo như chúng ta đã nói rồi đấy, cứ hành sự theo hoàn cảnh là được”

**

Tiêu Nhữ Xương bị Cầu Thế Trinh không thèm để mắt tới đã rất nhiều lần rồi, từ lúc Cầu Thế Trinh nói muốn từ hôn, mấy năm qua, mỗi lần hần trèo lên cửa Cầu phủ, Cầu Thế Trinh cũng không có sắc mặt tốt.

Hôm qua đợi Cầu Thế Trinh một ngày, Tần Minh Trí vẫn cản trở hần, sau lại hần muốn xông vào trong, Tần Minh Trí đã nói Cầu Thế Trinh không có ở trong phủ. Hần muốn thấy Thẩm Thanh Lạc, Tần Minh Trí lấy lý do nam nữ thụ thụ bất thân cự tuyệt. Hần bố trí ở người tại Cầu phủ cũng không có thấy Thẩm Thanh Lạc, nghe nói Lý thị đem Thẩm Thanh Lạc cấm túc rồi, phải đợi Cầu Thế Trinh trở lại trị nằng không tuân quy củ chi tội.

Cầu Thế Trinh lại mang về một Mỹ Nhân, Tiêu Nhữ Xương rất nhanh nhận được tin tức. Biết Cầu Thế Trinh đem về một mỹ nhân an bài ở Cầu phủ còn cấp cho nàng một đình viện riêng, lại mệnh Lý thị cho cấp cho nàng nha hoàn hầu hạ, vội vàng cấp trang sức, mua thêm xiêm áo ỹ nhân.

“Thế Trinh, người lại muốn tìm một nữ nhân giống như Cẩm di nương, muốn nữ nhân kia làm bia đỡ đạn mê hoặc tâm mắt của ta? Lần này, ta sẽ không rút lui.” Tiêu Nhữ Xương tự nhủ, ngày hôm đó sắc trời đã tối, hần quyết định sáng sớm hôm sau liền đến Cầu phủ yêu cầu Thẩm Thanh Lạc.

Lần này đem danh tiếng Thẩm Thanh Lạc bôi xấu, khiến Cầu Thế Trinh mặc dù không chịu cho người, cũng không có biện pháp cưới Thẩm Thanh Lạc rồi, Cầu Thế Trinh sẽ đem Thẩm Thanh Lạc cho hần sao? Tiêu Nhữ Xương yên lặng tính toán thì Quần gia của Cầu phủ đã mang thiệp mời tới đây.

“Yên khách nhận nghĩa muội?” Tiêu Nhữ Xương nhớ tới yến tiệc cưới vợ bé lần trước của Cầu Thế Trinh, hơi có mấy phần nghi kị, lần trước là giả mảnh khoé, lúc này không thông báo không biết muốn lấy ra chiêu gì để hù dọa mình?

Cầu Thế Trinh trước kia đã không để đối phó rồi, chỉ là. Tiêu Nhữ Xương khoé mắt thoáng qua sáng loáng — bởi vì Cẩm di nương trúng xạ hương cũng tốt, để Thẩm Thanh Lạc bị vu hại hun xạ hương cũng được, Cầu Thế Trinh chưa kịp đối chiếu sổ sách đã vội vàng hồi kinh, cho hần thừa cơ lợi dụng rồi, không có gì bất ngờ xảy ra, ngân hàng tư nhân của Cầu phủ ở những quận dưới, bởi vì thời gian đối chiếu sổ sách không thể hoàn thành trong thời gian nhanh nhất làm ra cứu vãn được, phải có ít nhất ba cửa hàng phải đóng cửa rồi.

Nếu ba chi nhánh ngân hàng này phải đóng cửa, thì tổng số doanh thu của ngân hàng tư nhân khánh phong sẽ lâm nguy!

26. Chương 26: Mua Dây Buộc Mình

Cầu Thế Trinh muốn đãi yến khách nhận nghĩa muội, Tiêu Nhữ Xương tất nhiên muốn tham gia, hẳn thậm chí nghĩ tới, ở trước mặt khách nhân cùng Cầu Thế Trinh đòi Thẩm Thanh Lạc, hoàn toàn chặt đứt khả năng Cầu Thế Trinh cưới Thẩm Thanh Lạc.

Hai nhà cách nhau không xa, Tiêu Nhữ Xương không có ngồi kiệu, đi bộ tiến về phía Cầu Phủ, mới ra phủ không xa, trên bầu trời tuyết bỗng nhiên rơi xuống, mờ mờ bụi bụi cả vùng đất ở trong tuyết trắng phản chiếu với ánh mặt trời, làm cho tuyết càng trắng hơn.

Khó có được bão tuyết, đám trẻ con ý ới gọi nhau đi ra cửa nhà chơi tuyết, hi hi ha ha người truy ta đuổi, náo nhiệt vô cùng.

Tiêu Nhữ Xương thẩn thức nhìn những đứa bé cười huyên náo chơi đùa, lúc trước, hẳn cùng với Cầu Thế Trinh cũng giống như những đứa bé này cùng nhau truy đánh chơi đùa, bởi vì muội muội tùy hứng, hai người hôm nay lại thành tử địch.

Tiêu Nhữ Xương tiến bước vào Cầu phủ, được hạ nhân của Cầu phủ dẫn hướng tới phòng khách, thì lại một phen cảm khái, hồi mười bảy tuổi, hẳn giống như người nhà mà ra vào Cầu phủ, muốn đi đến chỗ nào, còn cần phải có người dẫn sao?

Tiêu Nhữ Xương xuyên qua hành lang đến cửa phòng khách thì thấy Cầu Thế Trinh đứng lúc từ khúc quanh bước nhanh đến, hai người thiếu chút nữa đụng vào.

Vừa ngẩng đầu nhìn thấy bả vai Cầu Thế Trinh đọng một tầng tuyết trắng trắng, Tiêu Nhữ Xương bật thốt lên: “Trời lạnh như thế này, lại có tuyết rơi, làm sao người chỉ mặc cái áo mỏng như vậy?” Vừa nói, vừa giơ tay phải lên giúp Cầu Thế Trinh phủ đi tuyết đọng trên bả vai, tay kia mới vừa đụng phải đầu vai Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh bả vai co rụt lại nghiêng người tránh ra, lông mày nhíu lại, mặt không kiên nhẫn nhìn hắn.

Tiêu Nhữ Xương không khỏi ngẩn người thời niên thiếu, mỗi gặp trời đổ Tuyết, không phải hẳn tìm đến Cầu Thế Trinh đi chơi đùa bên, chính là Cầu Thế Trinh đi tìm hắn, trên người đều mặc áo choàng lông không tay, vào trong nhà thì thay đổi phương phát nhẹ tuyết đọng, chính mình chưa từng bị Cầu Thế Trinh chán ghét mà vứt bỏ như vậy!

Tiêu Nhữ Xương phiền muộn mà nói: “Thế Trinh, hai nhà chúng ta qua lại đã lâu, cha người cùng ta cha tương giao nhiều năm, hai ta từ nhỏ chơi chung tới lớn, người không thể bỏ ra thành kiến sao?”

“Thế nào bỏ ra thành kiến, người đáp ứng từ hôn ta liền bỏ đi thành kiến, ta còn không muốn ngày nào về nhà, liền nghe nói có cái nha hoàn nào bị chặt tay, mỗi một ngày cũng sống trong kinh khủng.” Cầu Thế Trinh lạnh lùng nói.

Tiêu Nhữ Xương khó khăn hít một hơi, thanh âm mềm nhũn nói: “Nguyệt Mị cũng cùng người từ nhỏ lớn lên, người liền một phần phân tình cũng không có sao? Nàng cũng chỉ là tùy hứng chút, người chỉ cần dụ dỗ nàng, nàng từ từ sẽ sửa đổi thôi.”

Cầu Thế Trinh giận đến rống to, cao giọng mắng: “Tiêu Nhữ Xương, đây vẫn chỉ là tùy hứng chút. . . .”

Thanh âm Cầu Thế Trinh rất vang, trong phòng đã tới không ít khách, xa xa đồng loạt nhìn sang, Tiêu Nhữ Xương sợ Cầu Thế Trinh tiếp tục mắng nữa liền đem chuyện Tiêu Nguyệt Mị làm ác nói ra, gấp đến độ hai tay cũng cuống lên, trong miệng nói: “Thế Trinh, chớ nói.”

Cầu Thế Trinh thở ra câu chữ thề, ngược lại không có mắng nữa.

Hai người vào đại sảnh, Tiêu Nhữ Xương hướng tới từng người khách chấp tay hành lễ, người làm dâng trà, Tiêu Nhữ Xương đối khách làm chủ, bưng trà đưa cho Cầu Thế Trinh.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Cầu Thế Trinh làm sao mà không hiểu được mục đích của Tiêu Nhữ Xương cố ý làm về ta đây như vậy, trái tim một hồi phiền não, nhận lấy trà uống liền một hớp rồi nện mạnh cốc trà lên trên bàn con.

Trước mặt của mọi người, Tiêu Nhữ Xương trên mặt không khỏi ửng đỏ, nhưng hấn lòng dạ thâm sâu, tia lúng túng kia thoáng qua rồi biến mất, thần thái tự nhiên mà mở miệng đòi hỏi Thẩm Thanh Lạc.

“Thẩm Thanh Lạc? Chính là con gái của Thẩm Hựu Đường sao?, lại có con của người rồi hả?” Cầu Thế Trinh hai đạo mày kiếm vặn chặt lại, đưa tay chụp một cái bóp một cái, chén trà bên bàn con liền bị hăm bóp vỡ.

Tiêu Nhữ Xương cúi thấp đầu giả vờ uống trà, trong lòng có chút không hiểu, Ngô Cẩm Lam báo tin cho hấn nói Cầu Thế Trinh thích Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc đã mang thai đứa bé Cầu Thế Trinh, nhưng nhìn quang cảnh này, lại nghe lời nói của Cầu Thế Trinh, hấn đối với Thẩm Thanh Lạc cũng là không thể nào hiểu rõ. Còn nữa, hấn không phải nên vội vã ngăn cản mình nói tiếp sao?

“Người tới, đi tìm Thẩm Thanh Lạc mang tới.” Cầu Thế Trinh lớn tiếng quát.

Thẩm Thanh Lạc chậm chạp không tới, tân khách càng ngày càng nhiều, Ngụy Long cùng Ứng Viễn Phi cũng đã đến.

Nghe khách nhân trước tới nói Tiêu Nhữ Xương cùng Cầu Thế Trinh đòi người trong phủ của hấn, Ứng Viễn Phi âm thầm lắc đầu, mặc dù không biết Thẩm Thanh Lạc là người trong lòng Cầu Thế Trinh, nhưng, người ta hôm nay là mở tiệc ăn mừng nhận nghĩa muội, mở miệng liền đòi người cũng quá mất hứng.

“Nhữ Xương, hai huynh đệ người hảo hảo mà thương lượng, chuyện này chờ bữa tiệc đi qua hãy nhắc lại.” Ứng Viễn Phi đem Tiêu Nhữ Xương kéo đến nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Thế Trinh, lần trước là nạp di nương, lần này là nhận thức nghĩa muội, chuyện vui của người cũng thật nhiều.” Ngụy Long cũng không giống như Ứng Phi Viễn, âm mặt lên tiếng châm biếm.

“Không biết cô gái này bộ dáng thế nào, có thể khiến Nhữ Xương huynh thất thường, vượt rào yêu mến. . . .” Các tân khách châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận.

“Nhữ Xương. . . .” Ứng Viễn Phi tận tình khuyên bảo hiền hơn, chợt nghe tân khách trong có người kinh ngạc a một tiếng, trong phòng tiếng nghị luận giống bị người khổng chế đồng loạt biến mất. Ứng Viễn Phi ngừng khuyên, theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía cửa bên ngoài phòng, cũng không khỏi khê mắt hồn.

—— bên ngoài phòng, Thẩm Thanh Lạc đạp bông tuyết chậm rãi mà đến,

Nàng một đầu tóc đen nhánh búi lên gọn gàng, trên búi tóc có cắm một cây trâm Ngọc Lan Hoa. Trên người mặc váy gấm dài màu xanh nhạt, thắt đai lưng màu xanh nhạt trên có thêu hoa văn màu bạc nhạt, vòng eo nhỏ nhắn, không đầy nắm tay. Bông tuyết trắng noãn quanh quẩn vây quanh nàng, cả người giống như ảo ảnh mộng lung, giống như Tiên Tử dưới ánh trăng vậy.

Cho đến khi nàng đến bên cạnh, chăm chú nhìn kỹ, gương mặt nàng ấy gần như trong suốt, trong suốt mà óng ánh giống như ánh chiều dương chiếu xuống giọt sương đậu trên cành vậy, uyển chuyển động lòng người, rồi lại tựa như Diệp Tử xanh nhạt mới vừa được tô thêm một lớp phấn hoa óng ánh.

“Không phải tuyết sắc, nhưng lại cùng người khác bất đồng ý vị, khó trách! Khó trách!” Có khách khen.

Không ít người phụ họa gật đầu, rất nhiều người lộ ra thần sắc bình tĩnh hiểu ra, thâm nghĩ cô gái này có khác một phen ý vị tao nhã mát mẻ động lòng người, khó trách nhạt nhẽo như Tiêu Nhữ Xương cũng vì nàng mà mê mết.

Thẩm Thanh Lạc cúi đầu đi vào đại sảnh, sắc mặt của nàng hơi có vẻ tái nhợt, Tiêu Nhữ Xương không đợi nàng phúc thân làm lễ ra mắt, tiến lên khoác ở tay áo của nàng, dịu dàng nói: “Thanh Lạc, có đứa bé thế nào không nói với ta? Cùng ta trở về. . . .”

Tiêu Nhữ Xương lời nói còn chưa nói hết, Cầu Thế Trinh đã bước một bước dài xông lên trước, một cùi chỏ huých tay Tiêu Nhữ Xương, bàn tay hướng trên mặt Thẩm Thanh Lạc vỗ qua (tất nàng một cái), trong miệng mắng:

“Thì ra là người thích Tiêu Nhữ Xương không biết xấu hổ, còn chưa làm thiệp của người ta, mà đã mang thai. . . .”

Tiêu Nhữ Xương bắt đầu sững sốt, cho đến khi thấy bàn tay của Cầu Thế Trinh không lưu tình mà cho Thẩm Thanh Lạc một cái bạt tai, lại cười mờ ám, thầm nghĩ Cầu Thế Trinh vì bảo vệ Thẩm Thanh Lạc không lộ ra ngoài ở trước mặt hắn, ngược lại thật sự là nhọc lòng.

“Thanh Lạc không hiểu Tiêu công tử cùng Gia nói cái gì, Thanh Lạc tự hỏi giữ mình trong sạch, tuyệt không có chuyện cầu thả, tại sao có đứa bé?” Thẩm Thanh Lạc thân thể hơi hơi run rẩy run, châu lệ ở trên má lảo đảo muốn ngã. Cô gái khuê các ở trước mặt người xuất đầu lộ diện, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy rất uất ức, trong lòng đối với Tiêu Nhữ Xương hận lại tăng lên mấy phần.

“Thanh Lạc, người cũng không cần ta tức giận, có đứa bé, ta sẽ không đưa người, không để ý người.” Thanh âm Tiêu Nhữ Xương nhu phải giọt cho ra nước.

“Tiêu công tử vì sao phải vu oan tiểu nữ tử như thế? Tiểu nữ tử tự hỏi cùng Tiêu công tử xa ngày không thù ngày gần đây không oán.” Thẩm Thanh Lạc khóc khê, ba phần ngậm oán bảy phần hận.

“Người nói Tiêu Nhữ Xương là vu tội người?” Cầu Thế Trinh lớn tiếng hỏi.

“Dạ, cầu xin Gia làm chủ cho Thanh Lạc, Thanh Lạc còn trong sạch.”

“Đây là chuyện gì xảy ra, còn có người chứng mắt Nhữ xương huynh?” Có khách tò mò nhỏ giọng nói.

“Cô gái này dịu dàng thuần lương, xem ra không phải.” Cũng có khách dậy lên đồng tình Thẩm Thanh Lạc, hoài nghi trong đó có ẩn tình.

.

Cầu Thế Trinh đãi khách người nghị luận càng nhiều, không mẫn không lạt quét Tiêu Nhữ Xương một cái, đối với Thẩm Thanh Lạc nói: “Người đã nói không có chuyện này, đi xuống.”

Cứ như vậy trước mặt mọi người không mặt mũi, Tiêu Nhữ Xương nhịn không nổi nữa, vốn là chỉ là muốn bại hoại danh tiếng Thẩm Thanh Lạc, nhưng bây giờ là vô luận như thế nào đều muốn đem người mang đi.

“Thanh Lạc, người không theo ta đi, chẳng lẽ muốn để cho đứa bé của chúng ta nhận thức những người khác làm cha?” Tiêu Nhữ Xương nói, thanh âm cất cao rất nhiều.

Thẩm Thanh Lạc đi tới cửa sảnh, nghe vậy bước chân ngừng lại một chút, quay đầu lại tiêu điều lạnh lẽo nói: “Tiêu công tử, người cũng là xuất thân đại gia, vì sao cần phải nói lời bịa đặt hoàn toàn hãm hại ta?”

“Sao là bịa đặt hoàn toàn, nửa tháng trước ở quán trà Cúc Hoa trong một phòng trang nhã, ta và người ở nơi nào.” Tiêu Nhữ Xương nửa ẩn nửa hiện, những khách nhân nhìn về phía Thẩm Thanh Lạc mang theo ánh mắt bỉ ổi cùng kinh thường, Thẩm Thanh Lạc xấu hổ không dứt, trong tay áo tay hung hăng ngất vào lòng bàn tay.

“Nửa tháng trước tại quán trà sao?” Cầu Thế Trinh lớn tiếng nói: “Cầu Hải, mang danh thiệp của ta, đi tới quán trà Cúc Hoa đem chuông quỹ mời tới.”

“Vâng” Cầu Hải lĩnh mệnh đi, mọi người đã quên đến Cầu phủ là tới dự tiệc được rồi, lẳng lặng chờ xem kịch vui.

Chuông quỹ quán trà Cúc Hoa tới rất nhanh, Tiêu Nhữ Xương mỉm cười nói: “Chuông quỹ phải còn nhận được ta cùng với vị cô nương này sao?”

“Nhận được, Tiêu công tử là danh nhân trong thành, vị cô nương này dung nhan xinh đẹp, lão hủ khắc sâu ấn tượng, hai vị đã tới quán trà của lão hai lần.”

Khách a a luôn miệng bưng bình tĩnh hiểu ra tình huống.

Tuy là có có chiều phía sau, nhưng Thẩm Thanh Lạc vẫn là vừa hận vừa xấu hổ đến nước muốn treo cổ tự vẫn, thầm trách Cầu Thế Trinh tìm chuông quỹ để làm cái? Trực tiếp tìm đại phu tới chẩn mạch xác nhận mình không có hỉ mạch không phải bác bỏ (chứng minh là sai) điều mà Tiêu Nhữ Xương nói sao?

Cầu Thế Trinh trong lòng tự có tính toán, muốn bác bỏ lời bịa đặt của Tiêu Nhữ Xương, không đáng giá Thẩm Thanh Lạc xuất đầu lộ diện, hắn muốn ở trước mặt mọi người vạch trần diện mạo nguy quân tử của Tiêu Nhữ Xương, Thẩm Thanh Lạc cùng hắn nói qua cùng Tiêu Nhữ Xương ở quán trà Cúc Hoa có gặp

mặt hai lần, trong lòng hẳn đã có ý, như thế chợt khơi lên, Tiêu Nhữ Xương cũng không kịp tới thu mua chưởng quỹ của quán trà, là cơ hội khó có được. Chân tướng vạch trần trước, chuyện đối với Thẩm Thanh Lạc càng bất lợi, sau khi vạch trần, mọi người lại càng sẽ cảm thấy Tiêu Nhữ Xương là ngụy quân tử.

Cầu Thế Trinh mở miệng nói: “A, lão nhân gia có trí nhớ thật tốt. Xin hỏi, hai vị này vào người quán trà, mỗi lần ở lại bao lâu?”

“Thời gian rất ngắn, lần đầu tiên thời gian không tới một áng trà, lần thứ hai thời gian cũng chỉ áng mấy câu nói.” Chưởng quỹ rất khẳng định nói, vì muốn khẳng định trí nhớ của mình tốt, lại bổ sung: “Hai lần đều là rời đi trước lúc người làm đưa trà bánh đi vào.”

Khách trong có người a một tiếng, Cầu Thế Trinh nhủ mảy nhìn Tiêu Nhữ Xương, Tiêu Nhữ Xương gương mặt tuần tú đồ bưng, Ngụy Long giúp người thân không để ý người lạ thành quán, la ầm lên: “Vào cửa liền cởi quần làm việc, cũng là tới kịp.”

Chúng khách cũng ngăn không nổi nữa bắt đầu cười trộm, ánh mắt hèn - khinh đồng loạt liếc về phía Tiêu Nhữ Xương bầy tác đất, có người nghĩ thầm Tiêu Nhữ Xương nhiều năm không gần nữ sắc, chẳng lẽ là?

27. Chương 27: Gối Bên Hương Nồng

Tiêu Nhữ Xương đứng ngồi không yên, lúc này đâm lao đành phải theo lao thôi, chỉ đành phải xuất ra đòn sát thủ.

“Thanh Lạc, người theo ta đấu khẩu như vậy, chẳng lẽ nhẫn tâm xem đứa bé của chúng ta ra đời có mẹ không có cha sao?”

Thẩm Thanh Lạc giận đến thân thể khẽ run, miễn cưỡng đè xuống lửa giận, bày ra tư thái điềm đạm đáng yêu, đỏ vành mắt nghẹn ngào nói: “Tiểu nữ tử trong sạch, lấy ở đâu đứa bé? Tiêu công tử lần nữa vu oan tiểu nữ tử, không phải là ép tiểu nữ tử tự tuyệt trong sạch sao?”

Ngụy Long luôn ủng hộ Tiêu Nhữ Xương vô điều kiện tin tưởng Tiêu Nhữ Xương, Tiêu Nhữ Xương chưa kịp tiếp lời, hẳn đã nhảy ra nói: “Có tin vui còn không thừa nhận, cái người nữ nhân này quá ghê tởm rồi, Ngụy Nghiệp, đi, đi tìm đại phu tới đây.”

” Nhan đại phu ở Hành Sơn đường y thuật rất tinh thông, cho gọi hắn đến đi.” Tiêu Nhữ Xương trong lòng đã có cảm giác không ổn, tâm bắt đầu loạn.

Cầu Thế Trinh đồng ý gật đầu, nói: “Nhan đại phu y thuật không tệ, Cẩm Nhi chính là hắn chẩn mạch cho, Hà Vận, đi mời Cẩm đi nương tiến đến, thuận tiện chẩn mạch một cái.”

Hà Vận đến liệu Phong Hiên thì Bộ Mạn Vân đang cùng với Ngô Cẩm Lam nói chuyện, nghe được Cầu Thế Trinh cho gọi Ngô Cẩm Lam đến phòng khách, cười nói: “Chị dâu, la huynh trưởng muốn tỷ từ từ học tiếp đãi khách, Chị dâu cho tiểu muội mặt mũi, mặc bộ trang phục mà muội mang đến tặng cho tỷ thôi.”

Ngô Cẩm Lam bị Bộ Mạn gọi một câu Chị dâu hai câu Chị dâu giống như mở cờ trong bụng, suy nghĩ đi ra ngoài gặp khách, cũng không cần giả bộ giả dị rồi, mừng rỡ gật đầu một cái, Bộ Mạn Vân cùng Tiểu Đồng nhanh nhẩu thay nàng trang điểm chưng diện.

Nhan Tử Khải mới vừa ở Cầu phủ đứng lại đại sảnh, thấy Ngô Cẩm Lam được Tiểu Đồng dìu đi đến.

“Nhan đại phu, làm phiền người trước thay Cẩm nhi bắt mạch.” Cầu Thế Trinh ra nghênh đón, cẩn thận như che chở trân bảo quý giá vịn Ngô Cẩm Lam, cũng không khiến Ngô Cẩm Lam trước cùng khách lễ ra mắt, một bộ dáng sợ Ngô Cẩm Lam mệt mỏi.

Nhan Tử Khải liếc thấy trang phục Ngô Cẩm Lam liền ngây ngẩn cả người, Ngô Cẩm Lam trên người y phục lộng lẫy phức tạp cực kỳ, ống tay áo cùng váy áo xuyên mang theo trân châu lớn nhỏ, quanh co quanh quẩn lượn quanh thành hình Phượng Hoàng, bên ngoài khoác cái áo choàng da cáo trắng như tuyết giá trị ngàn vàng

Xiêm áo đã là cực kỳ xa hoa, đồ trang sức càng thêm tinh xảo, trên cổ đeo dây chuyền bảo thạch, trên cổ tay đeo vòng Phỉ Thúy, toàn là hàng thượng phẩm. Trên đầu cài trâm cài Phượng Hoàng có khảm châu

càng thêm tinh phẩm hiếm thấy, lông chim công ghép thành thân Phượng, hai mặt có đính San Hô Hồng, Hắc Trân Châu vây quanh thành mắt phượng, Hồng Bảo Thạch làm miệng chim, cái miệng nhỏ nhắn ngậm treo ngược hai chuỗi Mã Nảo mài dũa thành đôi hoa tai nhỏ.

Trâm cài như vậy, mặc dù nhà đại phú, không phải là chính thất phu nhân cũng mang không dậy nổi.

Nhan Tử Khải một hồi lòng chua xót, đồng thời thất vọng dị thường —— Ngô Cẩm Lam xa xa đi tới, tầm mắt định tại trên người Cầu Thế Trinh, mình giống như người tàng hình không lọt vào được ánh mắt của nàng.

“Nhan đại phu, phiền người bắt mạch cho Cẩm nhi, xem xem đứa bé chúng ta có mạnh khỏe.” Cầu Thế Trinh lớn tiếng chào hỏi, vẻ mặt vui mừng, mặt nguội lạnh của hiện lên mấy phần dịu dàng, Nhan Tử Khải tinh thần hoảng hốt tiến lên, ngón tay cầm cổ tay Ngô Cẩm Lam, đột nhiên hung hăng nắm chặt tay lại.

“Sao à nha? Đại phu, con của chúng ta không có sao chứ?” Cầu Thế Trinh vội vàng hỏi.

“Không có việc gì, mạnh khỏe.” Nhan Tử Khải ánh mắt mơ hồ, trống trơn hướng nhìn Ngô Cẩm Lam.

“Thật tốt quá.” Cầu Thế Trinh rất mừng rỡ loại, cẩn thận đỡ Ngô Cẩm Lam ra khỏi đại sảnh, dặn dò Tiểu Đồng dìu cẩn thận, lại đưa mắt nhìn Ngô Cẩm Lam đi xa, mới trở về thân vào đại sảnh.

“Nhan đại phu, bắt mạch cho nữ nhân này đi.” Ngụy Long tới đây, một tay nắm cổ tay Nhan Tử Khải, một ngón tay hướng chỉ Thẩm Thanh Lạc.

“Nhan đại phu, Tiêu công tử vu oan ta có hỉ, cầu xin nhan đại phu bắt mạch cho ta, chứng minh ta trong sạch.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói, vẻ mặt bi phần không dứt.

Nhan Tử Khải không biết Thẩm Thanh Lạc đã không còn hỉ mạch, nếu Thẩm Thanh Lạc có hỉ mạch chuyện gì xảy ra hẳn rõ ràng, lập tức nhìn mặt của Thẩm Thanh Lạc dính đầy nước mắt, nhìn lại một chút khách khứa trong đại sảnh, nhớ tới Ngô Cẩm Lam xa hoa ăn diện, nhớ tới Cầu Thế Trinh đối với Ngô Cẩm Lam dịu dàng, nhớ tới Ngô Cẩm Lam có hỉ mạch, đột nhiên sẽ không cần giúp Ngô Cẩm Lam làm chuyện này nữa rồi.

“Cầu Gia, tại hạ đột nhiên cảm thấy khó chịu, phiền người tìm đại phu khác, cáo từ.”

Nhan Tử Khải như một trận gió bay đi, Cầu Thế Trinh buồn bực nói: “Cầu Hải, đi, mời thêm năm sáu vị đại phu tới đây, một người đột nhiên cảm thấy khó chịu, còn có những người khác.”

“Dạ, Gia.” Cầu Hải chạy thật nhanh, Tiêu Nhữ Xương còn đang suy nghĩ tìm một y quán có giao tình thì Cầu Hải đã đi không thấy.

Buổi sáng có qua có lại mời người, buổi trưa đã qua, khách trong đại sảnh bụng cũng đã đói, nhưng vì để xem kịch hay, cũng không có người nói ra.

Ngụy Long bất bình xì thở hổn hển, Ứng Viễn Phi nhíu mày, nhìn Thẩm Thanh Lạc một chút, môi mấp máy muốn nói với Cầu Thế Trinh nên khai tiệc, Cầu Thế Trinh lại đi tới chỗ khách nhân khác hàn huyên.

Cầu Hải động tác rất lưu loát, một mạch mời năm đại phu, lâu năm trẻ tuổi đều có, một số còn quen với khách nhân trong đại sảnh, tiến vào trước cùng người quen chào hỏi, sau đó năm đại phu đẩy tới đẩy lui, một vị lão đại phu râu ria xám trắng lên trước trước chắn mạch.

“Cơ thể mặc dù yếu đi chút, cũng không trở ngại, nên chú ý ăn uống bồi bổ, không cần kê đơn.” Lão đại phu vuốt râu nói, đứng dậy thoái vị.

“Đại phu, vậy hỉ mạch?” Ngụy Long vội hỏi.

“Không có hỉ mạch.” Lão đại phu không hiểu nhìn hẩn, lắc đầu nói.

“Pằng” một tiếng, Tiêu Nhữ Xương thân thể nghiêng một cái, cả người thẳng tắp ngã xuống trên đất.

“Nhữ Xương.” Ứng Viễn Phi đem Tiêu Nhữ Xương đỡ dậy, đầu kia Ngụy Long bất mãn hô: “Các người bốn vị cũng tới xem mạch đi.”

“Nguy Long, không cần.” Tiêu Nhữ Xương trắng bệch nghiêm mặt, vô lực nói. Trong lòng hiểu trúng kế rồi Cầu Thế Trinh, trong phòng mấy chục đôi mắt đang nhìn hẩn, uy tín của hẩn bị hủy trong chốc lát, từ nay về sau, hẩn nói ra một câu, mọi người trong lòng đều muốn suy nghĩ đánh giá một phen rồi.

“Nhữ Xương.” Nguy Long không cam lòng nhìn Tiêu Nhữ Xương, Cầu Thế Trinh lạnh mặt nói: “Mấy vị đại phu, phiền các người đều đến xem mạch đi, xem một chút có hay không có hỉ mạch.”

Bốn vị đại phu còn sót lại theo thứ tự tiến lên bắt mạch, đương nhiên là không có hỉ mạch, Cầu Thế Trinh cười lạnh nói: “Tiêu Nhữ Xương, có cần hay không sẽ đem toàn bộ đại phu trong thành mời tới bắt mạch?”

“Không nên.” Tiêu Nhữ Xương vịn cánh tay Ưng Phi Thiên, miễn cưỡng chống đỡ lấy không để ình ngã xuống, hôm nay mặt mũi này, thật đúng là mất hết.

Tiêu Nhữ Xương hết sức giữ vững trấn định tinh thần, vậy mà cuối cùng không có dũng khí đối mặt với mọi người trong sảnh, hướng Cầu Thế Trinh hơi chấp tay, lão đảo rời đi.

Cầu Thế Trinh nhìn Tiêu Nhữ Xương bóng lưng vội vã rời đi, gương mặt liền lộ ra một nụ cười, tiệc xong trở về liệu Phong Hiền chui vào phòng ngủ Thẩm Thanh Lạc thì trên mặt vẫn còn lưu lại nụ cười.

Thẩm Thanh Lạc tựa vào đầu giường, lặng lẽ nghĩ tâm sự, nghe cửa ngấm vang động, giường mắt nhìn Cầu Thế Trinh một chút, lại đem ánh mắt chuyển trở về, nhìn đỉnh màn ngăn người.

“Người sao vậy? Mất hứng.” Cầu Thế Trinh vội bước lên trước, ngồi vào mép giường, kéo tay Thẩm Thanh Lạc vuốt ve.

Thẩm Thanh Lạc quét mắt nhìn hẩn một cái, hơi nhếch môi không lên tiếng, chỉ một vị nhìn chăm chăm nóc giường.

Cầu Thế Trinh ngưng ngưng nói: “Trách ta hôm nay để cho người ở trước mặt người xuất đầu lộ diện rồi hả?”

Thẩm Thanh Lạc nghiêm mặt, hốc mắt hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Khách hôm nay, chỉ sợ đều coi thường ta, nếu là có người hỏi người đòi hỏi ta, người định làm thế nào?”

“Có cái gì phải suy tính, dĩ nhiên là cự tuyệt, yên tâm, ta mặc dù không thể nói tiền tài quyền thế Thông Thiên, nhưng cũng đủ sức bảo vệ người.” Cầu Thế Trinh mở rộng cánh tay, đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, giơ tay lên vì nàng vuốt vuốt mi tâm, “Nghĩ lại chuyện vừa rồi thật cao hứng, Tiêu Nhữ Xương khẳng định cho là Ngô Cẩm Lam nghe ta phân phó trên cột hẩn, hẩn không làm gì được ta, lại sẽ không bỏ qua cho Ngô Cẩm Lam, kế tiếp, chúng ta chờ xem kịch vui thôi.”

Thẩm Thanh Lạc á một tiếng, vẻ mặt hơi chuyển biến tốt, hôm nay tất cả phát triển theo như phương hướng mà bọn họ muốn, ngược lại thật sự là có mấy phần may mắn. Ngô Cẩm Lam nếu không phải tham lam hư vinh, không mặc bộ phục sức cực kỳ xa hoa kia, chỉ sợ cũng không thể rối loạn lòng của Nhan Tử Khải, Nhan Tử Khải bắt mạch thì liền chú ý đến hỉ mạch mà không có lưu ý thời gian có bầu.

Ván cờ hôm nay Cầu Thế Trinh đem ra phân tích lại, mỗi một bước cũng đã suy tính kỹ, trước phá hủy hình tượng Tiêu Nhữ Xương, kế tiếp, chính là muốn từ hôn. Nghĩ đến Tiêu Nhữ Xương khó chịu, Thẩm Thanh Lạc trái tim uất ức cũng bay đi không ít.

Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm đến trên đùi mình, cảm nhẹ nhàng cọ tóc của nàng, trên yển tiệc uống rượu cũng không ít, hơi có men say, cọ xát chỉ chốc lát sau, bụng dưới lại bắt đầu nổi lên hỏa hoạn, kêu cũng không đánh, đem Thẩm Thanh Lạc áp đến trên giường hôn lên.

Tuy là rửa mặt qua, trong miệng hẩn còn có mùi rượu, Thẩm Thanh Lạc bị mùi rượu hun đến muốn ngất xỉu, vô tri vô giác duỗi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, Cầu Thế Trinh thấy nàng chủ động, kích động đến thân thể phát run, đầu lưỡi đưa ra dùng sức liếm trở lại.

Hai người người tới ta đi một hồi lâu, vật trong đũng quần của Cầu Thế Trinh càng lúc càng cứng rắn trương ra, Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, đẩy một cái, nhỏ giọng nói: “Người về nghỉ ngơi.”

Cầu Thế Trinh đang hôn động tình rất hứng thú, như thế nào chịu rời đi? Cánh tay trái ôm chặt Thẩm Thanh Lạc không cho nàng giãy giụa, tay phải nắm lấy con thỏ nhỏ trắng nõn của Thẩm Thanh Lạc, không

ngừng vuốt ve, miệng ở Thắm Thanh Lạc trên cổ gặm cắn mút hôn, làm ra chẳng chịt dấu vết hồng hồng. Thắm Thanh Lạc có chút không nhịn được, cúi đầu hừ nói: “Ta không muốn, người trở về.”

“Được.” Cầu Thế Trinh đáp ứng sáng khoái, tay kia lại không chịu dừng lại, theo eo thon Thắm Thanh Lạc đi xuống, ở phương địa phương nhảy cảm vuốt ve mấy cái, dễ dàng liền đi tìm chỗ mẫn cảm nhất Thắm Thanh Lạc, lúc nhẹ lúc nặng, không ngừng vân vê.

” Cầu Thế Trinh.” Thắm Thanh Lạc hai tay vô lực nắm bả vai Cầu Thế Trinh, thật xấu hổ, tại sao cơ thể mình lại mẫn cảm như vậy, hoa tâm dưới sự khiêu khích của ngón tay Cầu Thế Trinh, nước đã chảy cuồn cuộn không dứt, ướt đến cả bắp đùi của nàng.

Cầu Thế Trinh cả người lơ mơ, hân thoả mãn với sự thoả mãn của nàng, hân thích hoa tâm thật chặt thắt lại ngón tay của hắn.

“Thích không? Thanh Lạc.”

Thắm Thanh Lạc then thùng nóng nảy không dứt, nếu nói là không thích, rõ ràng sung sướng muốn chết rồi, muốn nàng nói thích, lại thật là không nói ra miệng được.

Cầu Thế Trinh vẫn cố gắng đè nén, không dám dùng quá sức, Thắm Thanh Lạc không nói lời nào, tuy nói ngón tay ướt đầm, hắn còn cho là không có làm cho Thắm Thanh Lạc sung sướng đến mức tận cùng, không khỏi dùng thêm lực ngón tay nặng hơn rút ra - chen vào, nhanh hơn xoa lấy nơi mẫn cảm của Thắm Thanh Lạc.

” Cầu Thế Trinh. Chớ lấy.” Thắm Thanh Lạc cả người tê dại có chút không chịu được, thở hổn hển nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

“Thoải mái sao?”

Thoải mái! Thắm Thanh Lạc ở trong lòng len lén nói, tuy chỉ là một ngón tay, nhưng mỗi một cái cũng đâm đến đều khiến nàng tê dại mềm muốn chết đi, cảm giác thoải mái đem lấy nàng bao bọc không ra ke hờ, nàng cảm thấy thoải mái như sắp hòa tan.

28. Chương 28:

“Thanh Lạc, người sờ nó, nó muốn người.” Cầu Thế Trinh kéo tay Thắm Thanh Lạc, thả vào trên đùi quần căng phồng của mình.

Nó lúc nào mà không muốn? Thắm Thanh Lạc trong lòng thầm mắng, tay nhỏ bé tức giận nắm thật chặt.

“A!” Cầu Thế Trinh buồn bực rống một tiếng, buông Thắm Thanh Lạc ra, thở hồng hộc bối ra y phục của mình. Tiểu huynh đệ của hắn, vội vàng cần được an ủi.

Cầu Thế Trinh là người tập võ, vóc người bền chắc xóc vác, bắp thịt rõ ràng mà kiện mỹ, cơ bụng xinh đẹp khít khao, tam giác mang bộ lông phía dưới tiểu huynh đệ cũng vô cùng to và dài, đỉnh to con đầy đặn.

Thắm Thanh Lạc nửa hí mắt thấy, chỉ cảm thấy lười và cổ họng đều khô rát, vô hình sóng nhiệt truyền ra cả người, lý trí bị thiêu đốt hầu như không còn.

“Thanh Lạc, đem y phục của người cởi ra có được hay không.” Cầu Thế Trinh nằm úp sấp trên người Thắm Thanh Lạc liếm, trong miệng khăn khăn thì thầm, đáng thương cầu khẩn: “Ta khó chịu quá, không chịu nổi. Cho ta đi từ từ.”

Thắm Thanh Lạc thân thể cũng cứng ngắc, nhìn vẻ mặt hắn ần ần, cảm thụ tiểu huynh đệ của hắn đứng sừng sững bất khuất nảy lên, nhiệt độ càng tăng cao, vừa nhắm mắt, vô lực gật đầu một cái.

Trong nháy mắt, y phục của nàng bị Cầu Thế Trinh vội vàng xé rách ra ném trên đất.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh kịch liệt thở dốc, cúi đầu gặm rú, ôm lấy cổ của Thắm Thanh Lạc, thân thể trắng kiện ướt mồ hôi dán vào thân thể nhỏ nhắn mềm mại trơn mịn của nàng, dày đặc chồng chéo, liều mạng ma sát.

Thẩm Thanh Lạc bị hấn cọ đến nỗi không thở nổi, cả người run rẩy không ngừng, vật đang chen chúc tại giữa hai - chân của nàng khiến nàng kịch liệt lay động, bị kích thích đến cực đại!

” Cầu Thế Trinh.”

“Thanh Lạc.”

Bọn họ đồng thời phát ra âm thanh kêu rên khó nhịn

Thẩm Thanh Lạc đêm nay bị Cầu Thế Trinh lấn qua lộn lại giường co một đêm, canh năm lúc Cầu Thế Trinh rời đi nàng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Cầu Thế Trinh vốn là tính toán muốn đem Ngô Cẩm Lam đưa vào nội viện , ngày hôm đó lại thay đổi chủ ý, hấn lên kế hoạch muốn hung hăng đả kích Tiêu Nhữ Xương một lần nữa, tốt nhất có thể làm cho hấn ý thức được hôn sự hai nhà Cầu - Tiêu, mặc hấn dù cố gắng thế nào cũng không thể vãn hồi lại được.

Kế hoạch của Cầu Thế Trinh, là vì cưỡng chiều Ngô Cẩm Lam, mà giải tán tất cả nữ nhân trong nội viện, sau đó sẽ giả vờ vì bảo vệ Ngô Cẩm Lam, mà đem Ngô Cẩm Lam đưa đi, đưa đến một địa phương bí mật, dĩ nhiên là không muốn cho người khác biết, mới có thể khiến Tiêu Nhữ Xương bị lừa.

Cầu Thế Trinh muốn giải tán hết nữ nhân nội viện, trừ muốn lập bẫy để Tiêu Nhữ Xương tự động chui vào, cũng bởi vì Thẩm Thanh Lạc là Nhị quân sự của nội viện, là người cung ứng vật phẩm cho những cô nương kia, đem những cô nương kia đuổi đi, Thẩm Thanh Lạc sẽ không còn vướng víu, ban ngày cũng không nhất thiết cần phải đến ký phòng, buổi tối hấn liền có thể tùy ý sở soạn rồi, không đến nỗi sợ Thẩm Thanh Lạc buổi tối thân thiết ban ngày còn phải đi làm việc mệt nhọc.

An trí viện cho Ngô Cẩm Lam, Cầu Thế Trinh không có ý định giao cho người làm đi tiến hành, hấn muốn bày ra một bộ mình rất để đến vấn đề này cho Tiêu Nhữ Xương nhìn. Viện này cần phải bí mật, còn phải mau sớm mua, cũng mau đem Ngô Cẩm Lam đưa đi.

Cầu Thế Trinh đi tìm Ứng Viễn Phi.

Cầu Phủ mở ngân hàng tư nhân, Tiêu gia buôn bán Gấm, Ngụy Long mua bán đồ trang sức, Ứng Viễn Phi nhà cũng không phải Thương gia. Tổ tiên Ứng gia theo Đại Hi Hoàng để tranh đấu giành thiên hạ, được phong tước vị Trường Tín hầu, con cháu thừa kế, Ứng Viễn Phi là trưởng tử, Ứng phụ sau khi khuất núi, kế tục tước vị Trường Tín hầu, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ là hấn.

Tuy là không có thực quyền Thế tử Hầu phủ, quan phủ vẫn còn là nể mặt của hấn, Cầu Thế Trinh tìm hấn, chính là muốn hấn cùng với mình đi xem phòng ốc, giúp đỡ lập hồ sơ ở nha môn.

Cầu Thế Trinh thường ra vào Ứng phủ, không cần thông báo, hấn cũng không cần phải đi báo kiến phụ thân của Ứng Viễn Phi, sau khi vào cửa luôn luôn đi thẳng đến chỗ ở của Ứng Viễn Phi ở Nghi Sơn quán.

Cổng chỉ khép hờ, đẩy cửa đi vào, đập vào mắt chính là không khí vắng lặng mà nhẹ nhàng khoan khoái mà khó gặp được trong ngày mùa đông, còn có tầng tầng lớp lớp màu xanh của trúc, thấp thoáng mấy gian phòng tường trắng ngói xám, một nơi vô cùng tĩnh xảo.

“Viễn Phi.” Đi vào trong nhà, Cầu Thế Trinh nhìn lướt qua, phòng khách không có người, Cầu Thế Trinh quẹo phải vào cổng vòm gỗ khắc hoa Lê, nơi đó chính là thư phòng của Ứng Viễn Phi.

Thư phòng phía bắc treo trên tường là một bức tranh bão tuyết, phía dưới dựa vào tường bày hai chiếc ghế lim nhỏ, và một chiếc bàn nhỏ cùng chất liệu. Cạnh đó là giá sách, các bộ sách được sắp xếp chỉnh tề, cả giá sách bày đầy, dày đặc không có một tia khe hở.

Ứng Viễn Phi đang đứng ở cửa sổ phía Nam trước thư án vẽ cái gì đó, nghiêng đầu thấy Cầu Thế Trinh, gạt đầu cười, cầm lấy Ngọc Sư Tử chặn lên giấy Tuyên Thành, cực nhanh quay lại, hướng đến cái ghế phía bắc, tay ra dấu hiệu mời Cầu Thế Trinh ngồi xuống.

Cầu Thế Trinh nói ra mục đích của mình, Ứng Viễn Phi cười nói: “Cái này đơn giản, nếu như ngươi là cần gấp, ta hôm nay liền cùng ngươi đi tìm, nếu cảm thấy ưng ý, không chừng hôm nay là có thể mua được đấy.”

Nếu mua được ngay là tốt nhất, qua mấy ngày nữa hấn phải lập tức rời kinh tra sổ, Cầu Thế Trinh cũng không có khách khí, đứng lên nói: “Vây đi thôi.”

Ứng Viễn Phi gật đầu một cái, hai người sóng vai đi ra ngoài cửa, ra khỏi viện môn thì Ứng Viễn Phi chợt nhớ tới một chuyện nói: “Ta không phải dám so sánh cùng với người, một thân chỉ mặc áo mỏng là có thể hành tẩu ở bên ngoài, người chờ ta một chút, ta trở phòng mặc thêm áo choàng.”

“Đi đi.” Cầu Thế Trinh dừng bước.

Ứng Viễn Phi bước nhanh vào phòng, cũng không có đi lấy áo ngay, hần đi tới trước thư án, đem bức họa mới vừa rồi đang vẽ kia lưu loát thu vào.

Cầu Thế Trinh nếu là thấy bức tranh này, trong lòng chắc chắn sẽ không vui —— trong bức họa là một cô gái đang đi bộ đón những bông tuyết, đó là Thẩm Thanh Lạc ngày hôm qua đạp tuyết vào đại sảnh. Mặt mày đã khắc họa gần xong, đôi mắt lạnh lạnh cùng đôi lông mày nhú lại vì sầu lo cũng phác họa được rồi.

“Biệt viện nhà người, ta nhớ ở ngoại ô đã có hai tòa, vì sao còn phải mua thêm biệt viện?” Trên đường, Ứng Viễn Phi không hiểu hỏi.

“An trí mỹ nhân.” Cầu Thế Trinh không chút nào giấu giếm: “Những biệt trang kia Tiêu Nhữ Xương cũng biết, ta muốn mua một chỗ hần không biết, phòng này mua lại, người cũng không thể nói cho hần biết.”

“Người cùng Nhữ Xương rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Ngụy Long cảm thấy người vô ơn bạc nghĩa, phụ lòng, phụ bạc, phụ Tiêu gia, người làm sao không giải thích?.” Ứng Viễn Phi không giống Ngụy Long một lòng cho là Tiêu Nhữ Xương cái gì cũng đúng, hần cảm thấy, trong đó nhất định sẽ có nguyên do mà bọn họ không biết. Trước kia khi hai nhà Tiêu – Cầu còn quan hệ tốt, cũng chưa từng nghe Cầu Thế Trinh nói qua không cưới Tiêu Nguyệt Mị.

“Viễn Phi, nếu như có cô gái bị chặt đứt hai bàn tay đột nhiên chạy đến trước mặt người, nói cho người biết nàng bởi vì một câu khích lệ của người mà bị người khác chém đứt đôi tay, trong lòng người sẽ nghĩ như thế nào?”

Cầu Thế Trinh dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời sáng chói mắt, trầm trầm thở ra một hơi, đã qua năm năm, hần vẫn đè nén, có vô số buồn khổ muốn bày tỏ.

Cái ngày có ánh nắng ngày xuân tươi sáng đó, Cẩm Nhi đột nhiên chạy đến trước mặt hần, gạt băng gạc bao quanh hai cổ tay để cho hần nhìn nàng hai cổ tay đã bị chặt đứt hoàn toàn thì toàn thân hần khí huyết toàn bộ vọt tới ngực, tụ tập tại trái tim, trong phút chốc ngừng hô hấp, sau đó, từ cực độ bị thương sang cực độ bị phản, cơn tức giận này khiến xương cốt toàn thân hần khanh khách vang dội, tựa hồ sẽ lập vỡ vụn.

Hần nổi giận dùng dùng chạy đến Tiêu gia, Tiêu Nhữ Xương giữ tay Tiêu Nguyệt Mị để cho hần chém, cơn giận của hần chợt liền thay đổi thành đau thương, giống như trong gió lạnh mùa đông ăn mòn quanh thân hần. Hần ngơ ngác nhìn Tiêu Nguyệt Mị, Tiêu Nguyệt Mị so với hần nhỏ hơn ba tuổi, chuyện cả đời của bọn hần, từ lúc Tiêu Nguyệt Mị ra đời lúc liền định xuống, hần nhìn Tiêu Nguyệt Mị từ một đứa trẻ bé xíu đến lúc biết đi biết chạy biết nhảy, từ một đứa bé giống như bánh nhân đậu lớn lên thành thiếu nữ đáng vẻ thướt tha mềm mại. Hần nhìn nàng, trong tay kiếm vô luận như thế nào cũng không chém xuống được, một khắc kia, chỉ cảm thấy không nói ra được nỗi bi phần trầm thống.

Cầu Thế Trinh vẫn không nhúc nhích, Ứng Viễn Phi cả người ngốc trệ, bữa tiệc cưới vợ bé lúc thấy Tiêu Nhữ Xương luống cuống, Cẩm di nương đó lúc ấy xuất hiện cũng giống như không tay, cộng thêm một câu nói không giải thích được của Cầu Thế Trinh, Ứng Viễn Phi rất dễ dàng liền hiểu ra chân tướng.

Gia đình giàu có thế thiếp tranh thủ tình cảm, thủ đoạn tàn khốc, Ứng Viễn Phi xuất thân Hầu môn, so với ai khác cũng rõ ràng, thủ đoạn ác độc nữa hần cũng đã biết, nhưng là, hần không thể đồng tình cách làm của Tiêu Nguyệt Mị. Cầu Thế Trinh cùng với những người thế thiếp hàng đàn kia rõ ràng bất đồng, lúc trước Cầu Thế Trinh, cũng không cùng cô nương bên ngoài nào nói chuyện lui tới, đối với nha hoàn trong phủ sắc mặt cũng không chút thay đổi, một phần mập mờ cũng không có, hần không thể hiểu được lý do ăn dấm chua của Tiêu Nguyệt Mị.

Khiến một người không thích Phong hoa tuyết nguyệt lại biến thành một người trắng gió, đó là một loại hành hạ, nghĩ đến Cầu Thế Trinh những năm này hình hài phóng dăng nhưng trong lòng lại bị thương, Ứng

Viễn Phi cảm thấy tim nhói lại, một cái tay bắt tri bắt giác đưa ra, dùng sức nắm chặt lấy tay Cầu Thế Trinh.

“Viễn Phi.” Cầu Thế Trinh cũng dùng sức nắm chặt, đáy mắt có mấy phần ẩm ướt.

“Thế Trinh, nói như vậy, người cùng với hôn sự Tiêu gia là không thể văn hồi hay sao?”

“Ừ, trước kia không có người trong lòng cũng không thể cưới Nguyệt Mị, hiện tại ta có người trong lòng rồi, càng không thể.”

“Nhữ Xương không đồng ý từ hôn, cho nên người.”

“Không có biện pháp.” Cầu Thế Trinh hít một hơi, sắc mặt có chút nặng nề.

“Tuy nói hôn sự là của các người là do cha mẹ lập thành, làm văn bối không thể trái cưỡng, nhưng là nếu để ọi người biết chân tướng sự tình, người muốn từ hôn, cũng không phải là không thể nào, công lý tự tại lòng người, không ai sẽ nói người cái gì.” Ứng Viễn Phi trầm ngâm một hồi nói.

“Như vậy, Nguyệt Mị sẽ bị phá hủy, danh vọng Tiêu gia cũng bị phá hủy, ta về sau cũng đừng nghĩ tới cuộc sống an bình rồi.” Cầu Thế Trinh thở dài, Tiêu Nhữ Xương lần này hãm hại Thẩm Thanh Lạc như vậy, hẳn rất muốn nói chuyện này ra ngoài, rốt cuộc không nói ra. Trước kia không nói là có mấy phần tình cũ, hiện tại là suy tính đến công bố chân tướng cùng Tiêu gia quyết liệt, Tiêu Nhữ Xương thương yêu Tiêu Nguyệt Mị, chắc chắn bắt chết tất cả để trả thù, hẳn không có nắm chắc cùng Tiêu Nhữ Xương liều chết tranh đấu mà có thể thắng được, cá nhân hẳn không sao cả, sợ là tổ chim bị phá trứng có an toàn, nếu là thua, Thẩm Thanh Lạc làm thế nào, hẳn không dám làm chuyện mạo hiểm đó.

29. Chương 29: Xuân Nghi Ngờ Lưu Luyện

Ứng Viễn Phi thở dài hồi lâu, nói: “Không cho người ngoài biết, nhưng ta cảm thấy nên nói cho Ngụy Long biết. Thế Trinh, Ngụy Long thích Tiêu Nguyệt Mị, để cho hắn hiểu hiểu nội tình, đối với quyết định của hắn mới có lợi.”

“Ngụy Long thích Tiêu Nguyệt Mị?” Cầu Thế Trinh há to mồm, kinh ngạc nhìn Ứng Viễn Phi.

“Người không phát hiện?” Đến phiên Ứng Viễn Phi ngạc nhiên.

Cầu Thế Trinh lắc đầu, hẳn là không biết thật.

“Người!” Ứng Viễn Phi cười khỏ, Ngụy Long đã thích Tiêu Nguyệt Mị từ nhiều năm trước, hẳn là người ngoài cũng biết được, vậy mà Cầu Thế Trinh cũng không có cảm giác, chỉ có thể nói hắn đối với Tiêu Nguyệt Mị thật không để bụng, vị hôn phu như vậy! Hắn không biết huynh muội Tiêu gia nhất quyết không chịu từ hôn, kiên trì là vì cái gì.

Trong tay có bạc, trong nhà môn có người, đối với phòng ốc lại không bắt bẻ, Hạ Xuân vốn tưởng rằng một ngày là có thể đem phòng ốc bán được, nhìn phòng, hỏi thăm, lập kế, tất cả đều thuận lợi, vậy mà hôn nay lại không xin được dấu cho kế ước bán nhà.

“Tề Châu bị bão tuyết to hiếm thấy như vậy, con đường cũng phủ kín rồi, Hoàng Thượng triệu tập triều thần vào cung thương nghị, hiện tại khắp nơi vì Tuyết Tai một chuyện run rẩy, khuyên ba vị còn là chờ năm sau trở lại làm thôi.” Sư gia Phủ nha lặng lẽ nói với Ứng Viễn Phi.

Hạ Xuân người bán biết viện khó gặp phải người mua như Cầu Thế Trinh vậy sảng khoái không trả giá mặc cả, cũng vội vã muốn bán bán căn nhà này, sau khi ra khỏi nhà môn, vội hỏi thăm thân phận địa chỉ của Cầu Thế Trinh, cũng là một thương nhân, biết được Cầu Thế Trinh là chủ của ngân hàng tư nhân khánh phong, Ứng Viễn Phi là Thế tử hầu phủ, Hạ Xuân cười nói: “Ứng Thế tử là người làm chứng, Cầu Gia trước xin giao cho tại hạ tổng giá trị một nửa năm ngàn lượng bạc, qua năm lúc xin được ấn khê thì trả lại năm ngàn lượng còn dư lại, tại hạ lúc này liền đem phòng ốc giao phó cho Cầu Gia, hai vị thấy như thế nào?”

Ứng Viễn Phi có cảm giác không ổn, lắc đầu phản đối. Nhưng Cầu Thế Trinh nóng lòng mua biệt viện để đem Cẩm di nương đưa đi, vả lại trong lòng đang có chuyện khốn nhiều, chỉ có một vạn lượng bạc, cũng không phải là hắn không chi được, thích thú gật đầu đáp ứng.

Muốn lập khế ước cần phải nhờ quan phủ đóng dấu lập hồ sơ, Cầu Thế Trinh cùng Hạ Xuân vì vậy phác thảo một tờ khế ước tạm thời, ghi rõ biệt viện tọa lạc ở nơi nào, giá phòng là một vạn lượng bạc, trước giao năm ngàn lượng, đến lúc lấy được ấn khế sẽ trả tiếp ngân lượng còn thiếu, biệt viện giao trước cho bên mua sử dụng, mua bán hai bên đồng ý ký tên, người làm chứng Ứng Viễn Phi cũng ở phía trên ký tên lên.

Sau khi cùng Hạ Xuân nói lời từ biệt, Ứng Viễn Phi kéo Cầu Thế Trinh muốn đi quán rượu ăn cơm.

Hôm nay Ứng Viễn Phi đã giúp hấn cả ngày, người mời khách phải là Cầu Thế Trinh, chỉ là trong lòng hấn có chuyện, vả lại Ứng Viễn Phi cũng không cần phải khách sáo, lắc đầu từ chối nói: “Trong phủ còn có việc, ngày khác ta mời.”

Ứng Viễn Phi cũng không buông tay, nói: “Đi với ta ăn một bữa cơm thôi được không? Cha ta mới nạp thêm một thị thiếp, ta nếu ở nhà dùng bữa, mẹ ta luôn muốn có ta giúp đỡ nàng, mỗi lần đều dùng miệng lưỡi bêu xấu di nương mới này, ta thật sự không muốn ở nhà dùng bữa.”

Cầu Thế Trinh thở dài nói: “Bốn người chúng ta, chỉ có cha mẹ ngươi là còn khỏe mạnh, thật không ngờ cha mẹ song toàn cũng có phiên nào.”

“Đúng Vậy.” Ứng Viễn Phi đi theo than thở, kéo Cầu Thế Trinh liền đi, áo Cầu Thế Trinh cũng không từ chối nữa.

Hai người gọi vài món ăn, một bầu rượu, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Thế Trinh, ngươi thật lòng thích vị di nương kia?” Ứng Viễn Phi một miếng măng bỏ vào trong miệng gắp, từ từ nhai, lẳng lặng nhìn Cầu Thế Trinh.

“Hỏi ta, ngươi nói một chút đi, ngươi vì sao không thành thân?” Cầu Thế Trinh không muốn lừa gạt Ứng Viễn Phi, nhưng cũng không thể nói thực, cười cười liền chuyển đề tài đến trên người Ứng Viễn Phi.

Bốn người bọn họ đều là hai mươi hai tuổi, cùng lứa đã sớm thành thân rồi, hấn là có hôn sự Tiêu gia trong người, Tiêu Nhữ Xương bởi vì hôn sự của Tiêu Nguyệt Mị ưu sầu cũng không có tâm tư thành thân, Ngụy Long không thành thân hôm nay xem ra là ái mộ Tiêu Nguyệt Mị, Ứng Viễn Phi thì sao đây?

“Vì sao không thành thân?” Ứng Viễn Phi xoay xoay ly rượu trong tay, giơ lên bên môi khẽ nhấp một hớp, gương mặt lên, nhỏ giọng nói: “Cha mẹ ta đang tìm cho ta một cô nương có thể trợ giúp ta, nhưng ta lại đang đợi cô gái mà ta thích.”

Phụ thân của Ứng Viễn Phi nên vì Ứng Viễn Phi mà chọn thật kỹ, dĩ nhiên là phải là nhà cao cửa rộng thuộc dòng dõi danh gia vọng tộc. Vậy mà ba năm một lần tuyển tú vẫn chưa tìm được, cha hấn chức cao nhưng không có trọng quyền, phải đợi tuyển tú không có bị trùng với với phủ hoàng tộc khác, lại phải để ý đến độ tuổi của các cô nương ấy, thật không dễ.

Là người của Hầu gia, thân bất do dĩ. Cầu Thế Trinh cũng không khuyên giải, rót đầy rượu cho Ứng Viễn Phi, nâng cốc lên, Ứng Viễn Phi hiểu ý cười một tiếng, nụ cười của hấn nhàn nhạt dung nhan trong sáng, tư thái thanh thản tự nhiên, nhưng lại có một phen nguyệt bạch phong lưu.

Chạm cốc, ngửa cổ uống cạn, Cầu Thế Trinh cười hỏi: “Viễn Phi, ngươi thích cô nương như thế nào?”

“Thích một cô nương thế nào?” Ứng Viễn Phi lặp lại, lẳng lẽ hỏi mình, trong đầu thoáng qua gương mặt trong sáng thanh tịnh, trên gương mặt đó có một đôi mắt lạnh lạnh u sầu, yếu tựa như kiều hoa, nhưng lại khiến cho hấn cảm thấy kiên cường tựa như thép.

Trước kia không biết mình thích cô nương như thế nào, hiện tại biết, lại cái gì cũng không thể làm. Chuyện cả đời của hấn, không thể nào tự mình làm chủ, hướng chỉ, cô nương kia, là nữ nhân trong lòng bằng hữu của hấn Tiêu Nhữ Xương.

Tiêu Nhữ Xương hôm đó bị bêu xấu, trong sân khách trừ Ngụy Long, mọi người đều khinh thường hấn bịa đặt hãm hại một cô nương nhu nhược, nhưng sau khi Ứng Viễn Phi thu lại vẻ mặt hờn, lại thấy vì Tiêu Nhữ Xương thích Thẩm Thanh Lạc, cầu xin lại không được, trong lúc quần bách mới ra hạ sách này.

“Thích một người một chết đi.” Ứng Viễn Phi thở dài, nói: “Ngươi xem Nhữ Xương hiện nay bị người ta chê cười như vậy, chỉ vì cô nương trong phủ của ngươi, lại làm cho hấn chật vật như vậy.”

Cầu Thế Trinh biết Ứng Viễn Phi hiểu lầm, Tiêu Nhữ Xương như vậy là làm nhục Thẩm Thanh Lạc, cũng không phải là bởi vì thích Thẩm Thanh Lạc muốn ép nàng cùng hắn đến Tiêu gia. Vài ba lời giải thích không rõ, vả lại trước mắt cũng không phải thời cơ công khai mình yêu Thẩm Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh chỉ nhàn nhạt lắc đầu một cái, không có trực tiếp bác bỏ lời nói của Ứng Viễn Phi.

“Xuất thân của nàng xem ra cũng không phải bình thường, tại sao lại vào phủ của người làm vậy?” Ứng Viễn Phi rút cuộc không chế không được, nói bóng nói gió hỏi thăm Thẩm Thanh Lạc.

Thân thế Thẩm Thanh Lạc, Tiêu Nhữ Xương đã biết đến, đối với Ứng Viễn Phi không có gì không thể nói, Cầu Thế Trinh liền nói thật. Trước khi Thẩm Hựu Đường buôn bán thất bại, ở Phượng thành cũng không phải hạng người vô danh, bằng hữu của Ứng Viễn Phi đều là thương nhân, đối với người trong giới thương nhân cũng rất quen thuộc, đương nhiên cũng đã nghe qua Thẩm Hựu Đường, lập tức kinh ngạc nói: “Nhà của Thẩm gia như vậy, nữ nhi lại ở trong phủ người làm người làm, như thế nào ngồi yên không lý đến?”

“Hắn không phải là người cha tốt.” Cầu Thế Trinh lãnh đạm nói, không muốn nói rõ chuyện này với Ứng Viễn Phi, vì vậy cười nâng chén, nói đến chuyện khác. Ứng Viễn Phi cũng không còn dây dưa nữa, theo lời nói Cầu Thế Trinh nói đến chuyện khác.

Hai người một người lòng mang dị niệm không dám hỏi kỹ, một người bởi vì có ẩn tình không cách nào nói chuyện, lại vì vậy vì sau này xảy ra những tai họa nghiêm trọng.

Thẩm Hựu Đường nếu là biết Thẩm Thanh Lạc ở Cầu phủ làm người làm, đương nhiên sẽ không ngồi yên mà nhìn, cũng không phải quan tâm nữ nhi, mà là muốn dùng nữ nhi để Đông Sơn tái khởi đổi lại cuộc sống xa hoa cho hắn.

Cầu Thế Trinh nghe Thẩm Thanh Lạc nói Thẩm Hựu Đường còn muốn đem nàng đưa cho những người khác, bởi vì mình tạm thời không có cách nào cho Thẩm Thanh Lạc danh phận, sợ Thẩm Hựu Đường biết Thẩm Thanh Lạc ở trong phủ của hắn sẽ hỏng việc, liền đi tìm Thẩm Hựu Đường, hắn liền mua Thẩm Trạch gấp đôi giá trị của nó, điều kiện trao đổi là Thẩm Hựu Đường phải rời khỏi Phượng thành, Thẩm Hựu Đường không có mượn đến bạc Đông Sơn tái khởi, còn cả một đoàn người đang chờ hắn, thật cao hứng mà đáp ứng, mang theo Tiêu thị cùng Thẩm Tử Du trở về nguyên quán Tế Châu.

Năm sau, Hoàng đế muốn phái người tiến về phía Tế Châu giúp nạn thiên tai. Tuyết Tai hiếm có, trước nay chưa từng xuất hiện qua, rất nhiều triệu thần sợ phí sức lại chẳng có kết quả tốt, có thể không than thượng tốt hơn, không dám chờ lệnh, phụ thân Ứng Viễn Phi lại cảm thấy đây là cơ hội khó được, chủ động thay các quan lại xin nhận lệnh đi trợ giúp ở Tế Châu. Ứng Viễn Phi ở Tế Châu cứu trợ thì vô tình gặp Thẩm Hựu Đường, không rõ chân tướng hắn trách cứ Thẩm Hựu Đường mất thấy nữ nhi ruột thịt phải đi làm nô trong phủ người ta mà chẳng quan tâm, vốn là ý tốt, nhưng không ngờ lại khiến cho Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh gặp phải bao nhiêu phiền toái.

30. Chương 30: (2)

Một bầu rượu uống xong, sắc mặt Cầu Thế Trinh vẫn như thường, Ứng Viễn Phi lại hơi có men say.

Hai người đi ra khỏi quán rượu, trên đường ánh đèn rạng sáng, xa xa có tiếng sáo buồn sầu truyền đến, không biết người thổi sáo có tâm tư gì, lại khiến cho người nghe cũng sinh ra mấy phần phiền muộn, Ứng Viễn Phi cùng Cầu Thế Trinh trong bụng đều đầy tâm sự, đứng ở cửa quán rượu ngầy ngỗ chốc lát, sau mới cùng đôi phương chấp tay từ biệt.

Tế Châu gặp bão tuyết to như vậy thậm chí ngay cả đường đi cũng phủ kín rồi. Cầu Thế Trinh lặng yên nghĩ tới tin tức nghe được từ phủ nha, trong lòng bất an càng lúc càng nặng, đường đi bị chặn, Yên Ninh thu mua vật phẩm chống lạnh quần áo cùng thức ăn, lúc này ở Tế Châu như vậy, chỉ sợ giá có tăng gấp trăm lần cũng có người mua, Thẩm Thanh Lạc khi đó nói mua bán đã thu xếp thỏa đáng nguyên lai là chỉ chờ thời cơ có bão tuyết mà thu mua vật phẩm chống lạnh, nàng tại sao lại có thể biết được bão tuyết lớn sẽ xuất hiện đây?

“Thế Trinh.” Cầu Thế Trinh bả vai trầm xuống, Ứng Viễn Phi từ xa đuổi theo. “Thế Trinh, ta đột nhiên nghĩ được một biện pháp có thể giúp người lui hôn sự với Tiêu gia, người chờ tin tức của ta, tạm thời đừng nữa

đi tìm Nhữ Xương nói từ hôn nữa, giữa huynh đệ có thể không vạch mặt cũng đừng vạch mặt.”

“Cách gì?” Cầu Thế Trinh tinh thần chấn động, hưng phấn kéo xuống cánh đặt tại trên bả vai của Ứng Viễn Phi cầm thật chặt.

“Tạm thời không nói cho người.” Ứng Viễn Phi cười nói: “Người đừng nóng lòng, ta sẽ nghĩ biện pháp khiến mọi mặt đều mỹ mãn.”

“Được! Vậy ta chờ tin tức của người.” Cầu Thế Trinh chân mày giãn ra, cao hứng gật đầu đáp ứng.

**

Buổi tối Thẩm Thanh Lạc để cho Cầu Thế Trinh giặt cơ cả đêm, không có cách nào đến ký phòng để làm việc, Cầu Thế Trinh phân phó Lý thị tạm thời làm hộ. Đã gần cuối năm, Lý thị bận tối mặt tối mày.

Vừa phải kiểm tra lễ vật hàng hóa nhập kho, còn phải kiêm công việc ả Nhị quản sự, còn phải lúc nào cũng chú ý chăm sóc tốt Thẩm Thanh Lạc.

Cấm di nương ở nơi đó, Tần Minh Trí đã bén nhảy nhìn ra trong đó có ẩn tình khác, giao phó Lý thị an bài người coi chừng, từ này về sau không có lời nói của Cầu Thế Trinh, người của Tây Sương một người cũng không cho phép ra khỏi liệu Phong Hiên. Lý thị chọn đi lại chọn, tăng lên bốn nha hoàn thay phiên coi chừng liệu Phong Hiên.

Còn có Mộng Dao tiểu thư vừa mới tới, không có gì cả, mua thêm đồ trang sức xiêm áo cùng đồ chơi bài biện cũng phải đến nàng thu xếp, công việc chồng chất.

Lý thị buổi tối an bài thỏa đáng trở về phòng, đã là giờ Hợi, nàng nằm lệch ra trên giường liên tiếp thở, Tần Minh Trí cũng không khá hơn chút nào, Ngô Minh Dương thời gian trước vô tích sự làm hư hại không ít, Cầu Thế Trinh không nói hai lời, liền trả về Khế Ước Bán Thân, cũng không cho hắn cơ hội van xin, lúc ấy liền đuổi khỏi phủ, những ngày qua lại không có nhị quản sự thay thế, cái gì đều đến tay Tần Minh Trí lo liệu.

“Này hôn sự Tiêu gia, nếu có thể sớm lui đi, Gia sớm ngày thành thân, trong phủ có một phu nhân quyết định, chúng ta cũng có thể nhẹ nhõm chút.” Lý thị thở dài nói.

Tần Minh Trí đem giày cởi, xoa xoa lòng bàn chân, cười nói: “Gia so với người còn muốn sớm ngày từ hôn thành thân, ta xem Gia, mau ghen đến điên rồi. Sáng nay ta đi bẩm báo sự vụ, đang trong mùa đông, Gia lại ở cạnh giếng nước xối nước lạnh.”

“Người nói là?” Lý thị không mệt, nhảy dựng lên úp sấp trên bả vai Tần Minh Trí, tò mò hỏi nói.

“Hôm qua quang cảnh yến tiệc người không có lưu ý đến sao? Gia đem vị Tiêu gia kia chinh đến mất thể diện! Tại sao lại đủ dũng khí như vậy?” Tần Minh Trí ngón trỏ trái cùng ngón cái làm thành một vòng tròn, ngón giữa tay phải, ở ngoài vòng tròn chuyển động.

“A!” Lý thị nhỏ giọng hô, xoay lại đỏ mặt, dấm dấm vào bả vai Tần Minh Trí, mắng: “Không biết xấu hổ.”

Tần Minh Trí cũng không giận, cười hắc hắc một hồi, thở dài nói: “Ta cho là Gia quá cưng chiều Thẩm quản sự rồi, thật là uất ức cho Gia mà.”

Thời điểm Tần Minh Trí cùng Lý thị hai vợ chồng đang thảo luận, Cầu Thế Trinh đang nương nhờ ở trên giường Thẩm Thanh Lạc không đi.

“Người trở về.” Thẩm Thanh Lạc bắt đắc dĩ lại một lần đẩy Cầu Thế Trinh một cái.

“Ta lại không lấy của người, người sẽ để cho ta nằm, chúng ta nói chuyện một lát thôi.” Cầu Thế Trinh uất ức không dứt nói.

Người này tối nay không có sờ soạng nàng, nhưng là, liếc Cầu Thế Trinh một cái, Thẩm Thanh Lạc mặt càng đỏ thân thể càng nóng rồi.

Cầu Thế Trinh lấy cơ lò sưởi quá nóng, hần nóng đến không chịu nổi, đem xiêm áo cởi hết, bởi vì nóng, tự nhiên cũng không đắp chăn rồi, thân thể trần truồng lệch ra tựa vào đầu giường, tiểu huynh đệ cao thẳng lộ

ra ngoài bên ngoài, hần cũng không thấy thẹn thùng, ngẫu nhiên Thẩm Thanh Lạc trong lúc lơ đãng nhìn sang, vật kia càng thêm kiều hãnh vui mừng.

“Thanh Lạc, ta đây bị thương!” Cầu Thế Trinh đành hoàng được một lát, sau có chút nhịn không được, không thể sờ Thẩm Thanh Lạc, vậy để Thẩm Thanh Lạc sờ soạng hần cũng có thể chứ? Hần đem tay Thẩm Thanh Lạc chuyển qua tiểu huynh đệ của mình, bàn tay đặt tại tay nhỏ bé của Thẩm Thanh Lạc, rút ra rút vào trên dưới ma sát.

“Hả? Trưởng đến thương?” Thẩm Thanh Lạc bị hần trêu chọc lập tức cả người nóng lên, buông lỏng thân thể áp vào trong lồng ngực Cầu Thế Trinh, nhỏ giọng cười trêu nói, “Có phải hay không ta chịu giúp nó xoa xoa nó liền hết đau?”

“Ừ! Ừ! Xoa xoa liền hết đau!” Cầu Thế Trinh kích động đến thiếu chút nữa trượt xuống giường, đem Thẩm Thanh Lạc ôm chặt, dính vào bên tai nàng khàn giọng thì thầm: “Thanh Lạc, không cho ta làm, người sờ sờ nó.”

Thẩm Thanh Lạc bị hần một thổi hơi nóng trúng lòng tai vừa nóng vừa nhột, tay nhỏ bé liền động. Đầu tiên là nắm nhẹ rồi di động, sau lại cả vuốt ve đùa bỡn, không có lấy mấy cái đã khiến Cầu Thế Trinh thở gấp không ngừng, thân thể căng cứng không ngừng kích thích.

Thẩm Thanh Lạc bị vật bành trướng nóng hổi trong tay kích thích cực độ khiến cho đầu vầng mắt hoa thần trí mơ hồ, ngón tay bắt đầu là từ từ dao động, sau lại động tác càng ngày càng kịch liệt, Cầu Thế Trinh càng thở gấp gấp, chính nàng cũng không nhịn được nhẹ nhàng thở dốc, phía dưới ướt đầm dề một mảnh, cả người giống như bị rút xương, khoái cảm càng dâng trào sắp nhịn không được, cả người chỉ có nắm cây gậy nhiệt trong tay kia còn có thể thoáng nhúc nhích.

Người trong ngực mềm nhũn giống như không có xương, Cầu Thế Trinh một hồi phát run, tay liền đi xuống phía dưới sờ soạng, càng thêm kích động, cũng không xin chỉ thị, ngón tay chen vào giữa nơi ướt của Thẩm Thanh Lạc, đầu ngón tay ở tại cửa ra vào nhẹ nhàng xoa nắn.

” Cầu Thế Trinh. A.” Thẩm Thanh Lạc vốn là đã ngứa không chịu được, Cầu Thế Trinh lại không ngừng xoa nắn, toàn thân giống như ngàn vạn con kiến ở trong cơ thể cắn xé, nhịn không được nước mắt chảy ra

“Thanh Lạc, thích không?”

” Cầu Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc ô ô kêu, vừa đau đón, vừa nhanh sướng khoái cực kỳ, tay nắm tiểu huynh đệ của hần hung hăng bấm chặt.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh con mắt sắc trầm ám, động tác trên tay tăng nhanh.“Thanh Lạc, cần nhanh lên một chút nữa sao?”

“Ừ.” Thẩm Thanh Lạc quên ngượng ngùng, chỉ toàn tâm chìm đắm trong vui thích, với vui thích ở bên trong, lại cảm thấy mỗi lần chỉ đến mảnh treo chuông cả người như lơ lửng trên đám mây, nhưng vẫn bồi hồi lên không được, không khỏi thêm khó chịu .

“Thanh Lạc. Thoải mái sao?”

Thoải mái! Cũng không thoải mái!

Thẩm Thanh Lạc buông tiểu huynh đệ của hần ra, hai tay gắt gao nhéo ở bả vai Cầu Thế Trinh, rơi lệ rung giọng nói: “Ngứa, thật khó chịu.”

Như vậy thì được chứ?” Cầu Thế Trinh trầm giọng nói, lại chen thêm một ngón tay vào, ở tại cửa ra vào càng tăng thêm lực rút ra kéo vào

“Không cần. A.” Thẩm Thanh Lạc bị lộn đến nổi nước sôi lửa bỏng, một chốc cắn chặt môi dưới, cố nén không phát ra vang động. Một chốc không nhịn được lại nức nở nghẹn ngào kêu khóc lên

“Thanh Lạc Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh nghe được hưng phấn không thôi, trong tay động tác không ngừng, cúi người hôn miệng Thẩm Thanh Lạc thật sâu, Thẩm Thanh Lạc bị hần chặn lại không thể

nổi, đầu lưỡi bị lưỡi của hắn cuốn đến ê ẩm tê dại, phía dưới nước chảy càng nhiều hơn rồi, trong lòng chỉ hận không thể đem vật kia của Cầu Thế Trinh vào trong thân thể mà khấy đảo.

Thẩm Thanh Lạc choáng váng hai chân càng mở rộng, bộ lông đã bị nước chảy làm ướt hết, nước óng ánh, cánh hoa phấn hồng ướt át xấu hổ khê trương khê hợp, tựa hồ ở muốn mời Cầu Thế Trinh đi vào thăm dò, Cầu Thế Trinh càng nhìn, tiểu huynh đệ càng căng đau, thở hổn hển một hồi lâu, cắn răng buông ra Thẩm Thanh Lạc, chạy trốn chết đường như là nhảy xuống giường chạy đi.

Thẩm Thanh Lạc đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn bóng lưng Cầu Thế Trinh rời đi, môi mấp máy, rốt cuộc nói không ra câu kia lưu lại không cần đi, quay đầu đem chăn cuốn thành một đoàn ôm vào trong ngực, chảy nước mắt tự mình cọ xát.

Trong nhà ánh đèn sâu kín, ngoài cửa sổ bóng đêm ám trầm. Ngô Cẩm Lam ngồi ở bên cửa sổ, xuyên thấu qua ô vuông khắc hoa bên cửa sổ, si ngốc không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào giếng nước trong viện.

Phạch tiếng đá cửa vang lên, Cầu Thế Trinh mở cửa phòng ra rồi, ánh đèn chiếu xạ ra ngoài, đem màu đen của bầu trời xé ra một điểm sáng, trong viện đang tối bỗng thoáng chốc sáng. Ngô Cẩm Lam ngồi thẳng thân thể, mở to mắt thấy Cầu Thế Trinh đang sải bước đi ra khỏi phòng.

Bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng, Cầu Thế Trinh trên mặt càng thêm nguội lạnh, trên trán của hắn thấm rịn mồ hôi, trên người cũng thế, mồ hôi sáng trong trơn bóng nổi bật lên màu da tiểu mạch của hắn càng nhìn càng thêm động lòng người. Chân hắn dài cường tráng thẳng tắp, trong lúc hành động phát ra dư thừa lực lượng. Cái hông của hắn tùy tiện che một tấm vải khăn, vền vền che ở giải đất tam giác, lại không ngăn được một vật nổi cao lên.

Một thùng lại một thùng nước lạnh lao xuống, bên hông khối vải kia mềm mại dính vào phần hông, khối trụ nâng cao kia còn không có giảm xuống, lại vẫn có thể thấy được một vật rất lớn ngóc thẳng lên. Ngô Cẩm Lam tham lam nhìn tới trước, đứng lên liền muốn cởi xiêm áo chạy ra ngoài nhào vào lồng ngực Cầu Thế Trinh.

Nhưng ánh mắt Cầu Thế Trinh đang lúc này hướng tới chỗ nàng quét tới, cặp con mắt kia sâu sắc bén nhọn dị thường, loại bén nhọn như Đao Phong, Ngô Cẩm Lam run lên, hai chân co rúm lại phát run, tay cởi áo liền ngừng lại.

Bịch một tiếng cửa phòng truyền đến thanh âm, Cầu Thế Trinh đã trở về phòng rồi, Ngô Cẩm Lam quanh thân ướt mồ hôi, vô lực ngã ngồi trên đất.

Người tập võ giác quan thứ sáu so sánh với người thường nhạy cảm hơn, Ngô Cẩm Lam nhìn chăm chú, Cầu Thế Trinh đã cảm thấy, vốn là suy nghĩ chỉ có bốn ngày lễ mừng năm mới, mới kéo dài được thời gian ở lại, qua hết năm sẽ hành động lại, nhưng xem ra ánh mắt chán ghét kia thì không thể chờ đợi đến ngày đó rồi.

Cầu Thế Trinh sáng sớm hôm sau liền phân phó Lý thị đi mời Ngô Cẩm Lam chủ trì, đến hậu viện tặng mỹ nhân mỗi người hai trăm lượng bạc, ban thưởng gì đó cho phép mang đi, khiến những mỹ nhân kia phải rời phủ trước khi sang năm.

“Chỉ còn mấy ngày nữa là bước sang năm mới rồi, Gia nghĩ như thế nào?” Lý thị âm thầm nói thầm, chấp nhận đi tìm Ngô Cẩm lam truyền lời nói của Cầu Thế Trinh phân phó hạ xuống.

“Do ta chủ trì, đuổi những cô nương kia đi?” Ngô Cẩm Lam hơi kinh ngạc sau, hưng phấn đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Tiểu Đồng, mau, trang điểm cho ta.”

Có thể được cấp cho chủ quyền ngang hàng với vị trí chủ mẫu cầu phủ, Ngô Cẩm Lam đắc ý cực kỳ rồi, mừng như điên cho nên cũng không kịp suy nghĩ thấu đáo, một chuyện đại sự như vậy, Cầu Thế Trinh liền tự mình giao phó một tiếng cũng không có.

**

Tiêu Nhữ xương bị Cầu Thế Trinh ở trước mặt nhân sĩ tinh anh trong thành quật một bạt tai vô hình vang dội, hôm đó cố gắng trấn định ra khỏi Cầu phủ, bước ra cửa chính liền phun ra ngoài một búng máu, hai

ngày này núp ở trong nhà dưỡng bệnh kiêng trốn tránh gièm pha. Nhớ tới tình cảnh lúc đó, càng nghĩ càng thấy không còn mặt mũi, càng nghĩ càng hận hối hận.

Tại sao lại bị lừa? Từng bước từng bước thiết kế bẫy để Cầu Thế Trinh đi vào, sao lại bị phản lại đây?

Hôm đó vẫn căn môi không có đổi lại lời nói, là bởi vì mình đối với lời của Ngô Cẩm Lam nói Thẩm Thanh Lạc có thai là một chuyện chắc chắn không thể nghi ngờ, ai ngờ chỉ là giả dối hư ảo.

Tại sao lại tin tưởng lời nói của Ngô Cẩm Lam như vậy? Tiêu Nhữ Xương cười khổ, đó là bởi vì sâu trong nội tâm của hắn, cảm giác Cầu Thế Trinh là ưa thích Thẩm Thanh Lạc thật.

Không ngờ được, chỉ không đề phòng té ngã một lần như vậy. Dù bạc của hắn nhiều hơn nữa, cũng mua không được thành tín một vật vô hình này, hắn không thiếu tiền, bảo trì mặt mũi, nhiều năm khổ tâm duy trì hình tượng, lại như vậy bị hủy trong chốc lát.

Hắn không có phân phó không tiếp khách, nhưng, hai ngày qua, chỉ có Ngụy Long đến xem qua hắn, những người khác liền để cho người làm tới hỏi một tiếng cũng không có, thậm chí ngay cả Ứng Viễn Phi luôn có thái độ làm người vô cùng chu đáo cũng không còn tới.

Tiêu Nhữ Xương sắc mặt tái nhợt, đáy mắt lạnh lùng âm hàn, hắn hai tay giao thế vuốt ve, hết sức nghĩ giữ vững trấn định bình tĩnh, nhưng ngón tay khẽ run tiết lộ trong lòng hắn bất an cùng nóng nảy.

“Gia, quản sự Tiêu Nghĩa cầu kiến.” Mạc Ngữ niếp tay khẽ bước đi tới bấm báo.

“Cho hắn đi vào.” Tiêu Nhữ Xương có chút buồn bực, hai nha hoàn thông phòng Tinh Vũ và Mạc Ngữ là do hắn chọn kỹ lựa khéo lưu lại, dung mạo là nhất đẳng, trước kia nhìn trúng họ bình thần chừng chặc, bây giờ trước mắt nhìn như thế nào cũng không thú vị.

“Gia, người bên kia Cầu phủ tin trở lại, hôm nay cái vị Cẩm di nương kia của Cầu Gia chủ trì, đem những mỹ nhân ở hậu viện Cầu Phủ toàn bộ đưa đi?”

“Cái gì? Toàn bộ đưa đi?” Tiêu Nhữ Xương biến sắc.

“Chỉ có ba người chết sống không chịu đi bị Cẩm di nương cách chức đi làm việc nặng rồi, những người khác toàn bộ đưa đi.”

Tiêu Nghĩa lui xuống, cặp mắt Tiêu Nhữ Xương híp lại, chân mày vặn thành một mảng, gương mặt tuần tú âm trầm như mưa sa trước là bầu trời bao la.

Những mỹ nhân này được vào trong phủ, đó là do Cầu Thế Trinh háo sắc, không phải động lòng động tình, Tiêu Nhữ Xương tự tin, so về tài mỹ của các cô nương kia, cũng chưa chắc có thể so sánh với muội muội của mình, Cầu Thế Trinh là do nhất thời hứng trí, dù sao hắn cùng muội muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, luôn là có mấy phần tình cảm.

Nhưng nếu là thích một người thích đến nỗi vì nàng mà bỏ đi những người khác, vậy liền không chỉ là động lòng động tình, còn là chung tình rồi.

Tiêu Nhữ Xương cầm lên lá thư mà Ngô Cẩm Lam nhờ Nhan Tử Khải đưa cho hắn xem lại, đem chuyện lúc trước ở trong đầu nghĩ lại một lần, sau đó hắn ra một cái kết luận, Ngô Cẩm Lam nói nàng trúng độc thủ Thẩm Thanh Lạc bị sẩy thai là giả, nàng phát hiện trên xiêm áo xạ hương, liền hoài nghi là Nhan Tử Khải, liền nhờ Nhan Tử Khải đưa lá thư này ỉn, là thử dò xét màu Nhan Khải có quan hệ cùng mình hay không, chính mình bị lừa đến Cầu phủ tìm cùng mình đòi người, cùng mình liên bày một nước cờ như vậy.

Nhưng là, nàng tại sao muốn kéo theo Thẩm Thanh Lạc đây?

Cầu Thế Trinh chẳng lẽ thích nàng thật? Một cô nương dung mạo bình thường như vậy, vẻn vẹn bởi vì nàng giống như Cẩm nhi sao?

Tiêu Nhữ Xương cảm thấy khó có thể tin, sâu trong nội tâm, hắn cảm giác Cầu Thế Trinh thích là Thẩm Thanh Lạc. Tiêu Nhữ Xương nhớ tới Thẩm Thanh Lạc, một cô nương trầm tĩnh lạnh nhạt, hôm đó tuyết trắng phau phau chiếu sáng ở trên mặt nàng, da trắng óng ánh trong suốt như ngọc, ánh mắt lạnh lạnh, một cô nương như vậy, mặc dù không phải tuyệt sắc, cũng là động lòng người, Cầu Thế Trinh sẽ thích, dĩ nhiên là nàng.

Ngô Cẩm Lam cùng nàng là không có cách nào so sánh được. Tiêu Nhữ Xương nghĩ như vậy, đột nhiên lại nghĩ yến tiệc ngày hôm trước, Cầu Thế Trinh là đã tính trước, hẳn căn cứ vào cái gì?

Cầu Thế Trinh căn cứ là —— Thẩm Thanh Lạc còn là xử nữ, tuyệt đối không có khả năng có thai. Nói cách khác, hẳn căn bản không có chạm qua Thẩm Thanh Lạc.

Khí lạnh thình lình từ lòng bàn chân dâng lên, Tiêu Nhữ Xương rung mình một cái. Trong lúc bất chợt liền hoài nghi, từ vừa mới bắt đầu, hẳn liền lọt vào trong bẫy của Cầu Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc là bị Thẩm Hựu Đường đưa đến trên giường Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh nếu như mà ưa thích nàng, thế nào có khả năng đã rất nhiều ngày rồi mà lại không sủng ái Thẩm Thanh Lạc?

31. Chương 31: (3)

Có thể hay không, Cầu Thế Trinh đã sớm hoài nghi Ngô Minh Dương rồi, biết được Thẩm Thanh Lạc là do Ngô Minh Dương giới thiệu vào phủ, liền hoài nghi Thẩm Thanh Lạc là người mà hắn an bài, cố ý trước mặt người Thẩm gia, làm ra vẻ hắn thích Thẩm Thanh Lạc để cho hắn nhìn.

Tiêu Nhữ Xương nhớ tới ngày đó Thẩm Thanh Lạc bị Cầu Thế Trinh đánh cho gương mặt sưng đỏ, càng nghĩ càng thấy được chính là như thế, tại sao mình lại luôn cho là Cầu Thế Trinh thích Thẩm Thanh Lạc đây, là bởi vì Cầu Thế Trinh đến Thẩm gia gây chuyện làm cho hắn ấn tượng quá sâu. Có lẽ vào lúc đó, Cầu Thế Trinh cũng đã biết Ngô Cẩm Lam, cố ý làm nhiều chuyện hư hư thật thật như vậy. Để cho hắn trở thành quân cờ ở trên tiệc rượu mà bêu xấu, xem ra kế hoạch này hẳn đã sắp đặt từ sớm.

Tiêu Nhữ Xương xuy cười lạnh một tiếng, Ngô Cẩm Lam có phải hay không là người trong lòng của Cầu Thế Trinh hay không, thật cũng tốt giả cũng được, nàng cùng Cầu Thế Trinh bày mưu chước hắn một vỏ đầu, hẳn sẽ không vì vậy mà dừng tay.

Thế Trinh, người đem Dao Quang bán vào kỹ viện hạ đẳng nhất, giết gà dọa khỉ, ta sẽ khiến cho con của người cùng người trong lòng của người, ở kỹ viện hạ đẳng nhất cho ngàn người vạn người chà đạp.

Ngô Cẩm Lam ở trong Cầu phủ không ngoài ra, để đem nàng ra ngoài Cầu phủ không dễ, Tiêu Nhữ Xương phân phó Tiêu Nghĩa truyền lời cho nội ứng ở Cầu phủ, bí mật lưu ý hành động của Ngô Cẩm Lam, nếu nàng ta xuất phủ, lập tức bẩm báo.

Trước thán chạp một ngày, Tiêu Nhữ Xương nhận được tin tức nội ứng ở Cầu phủ truyền ra ngoài, Thẩm Thanh Lạc được nghỉ đông, rời khỏi Cầu phủ, Tiêu Nhữ Xương thoáng sửng sốt, cảm giác suy đoán trước của mình là chính xác, Cầu Thế Trinh nếu thích Thẩm Thanh Lạc, như thế nào không lưu nàng lại cùng nhau đón lễ mừng năm mới?

Giao thừa trưa hôm nay, Tiêu Nghĩa đột nhiên bẩm báo Tiêu Nhữ Xương, Cầu Thế Trinh mang theo Ngô Cẩm Lam, còn có mấy người nha hoàn vú già, chia ra ngồi hai chiếc xe ngựa ra khỏi Cừu phủ. Nghe nói, Cẩm di nương muốn rời phủ đi ra bên ngoài ở.

“Cái gì?”

Bởi vì hôm nay là giao thừa, cho nên hẳn cho các nội ứng theo dõi trong Cầu phủ tạm thời rút lui, không nghĩ tới Cầu Thế Trinh lại chọn ngày này xuất phủ.

“Gia, tiểu nhân đã phái người đến các biệt viện Cầu gia để dò xét.”

“Được, đi xuống đi.” Tiêu Nhữ Xương khẳng định, Cầu Thế Trinh muốn tránh hắn, khẳng định không mang theo Ngô Cẩm Lam đến biệt trang nhà hắn, quả nhiên nửa giờ sau Tiêu Nghĩa tới bẩm báo, hai biệt trang của Cầu gia cũng không phát hiện Cầu Thế Trinh cùng Cẩm di nương.

Lại chậm một bước, Cầu Thế Trinh đã biết được tất cả mưu đồ của hắn, đem Cẩm di nương giấu đi. Tiêu Nhữ Xương cảm thấy trên mặt nóng nóng.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hẳn hiểu Cầu Thế Trinh, đồng dạng, Cầu Thế Trinh cũng hiểu rõ hắn.

Ánh mắt Tiêu Nhữ Xương dừng ở ly trà trong tay, con người không nhúc nhích.

Trà hần uống được gọi là tuyết lý hồng trà. Loại trà xanh này lá trắng nõn mượt mà làm như Tuyết trắng, trong lòng lá trà còn có một chút màu đỏ tươi, rất động lòng người. Mùi thơm của tuyết lý hồng trà tươi mới thanh cao, uống vào cảm thấy tư vị thoải mái cam thuần. Bảy năm trước, Cầu Thế Trinh rời khỏi kinh thị sát ngân hàng tư nhân, tình cờ ở trong quán trà phát hiện loại trà này, hưng phấn mua về đưa cho hần thưởng thức.

Hần nói: “Nhữ Xương, thử một chút thích không? Trà giống như ngươi vậy, Thanh Nhã tinh xảo.”

Hần thích nếm các loại trà, từ trong thưởng thức mà tìm tư vị bất đồng, nhưng sau này, tuyết lý hồng trà là loại được hần thích nhất.

Hần vẫn rất thỏa mãn huynh đệ tốt nhất này cũng chính là muội phu của mình, quan hệ Cầu - Tiêu hai nhà vững như thành đồng, cuộc sống của muội muội hần sau khi cưới cũng không cần phải lo, nào có thể đoán được việc đời khó đoán, hần cùng với Cầu Thế Trinh lại đến nông nổi liều chết tranh đấu, người chết ta sống.

Tiêu Nghĩa lui ra ngoài, ra khỏi cửa phòng bước chân dừng một chút, thầm than trong lòng, chủ tử của hần mọi chuyện đều anh minh, nhưng chuyện của muội muội mình lại hồ đồ đến không thể tin được.

Lúc Tiêu Nhữ Xương tối tăm xấu hổ, hần cho là Cầu Thế Trinh đã cùng Cẩm di nương cùng ở cùng bay, đâu biết Cầu Thế Trinh đã quăng Cẩm di nương ở nhà mới mua, sau đó liền đến khách sạn đón Thẩm Thanh Lạc, cũng không mang theo tôi tớ nào, cùng Thẩm Thanh Lạc im lặng xuất thành, lên núi Tê Phượng bên ngoài Phượng Thành.

“Chúng ta ở chỗ này đón năm mới?” Thẩm Thanh Lạc tò mò nhìn nhà gỗ trước mắt.

“Ừ, như thế nào? Cái nhà này là ta tự dựng đó.” Cầu Thế Trinh lộ bộ dáng chờ đợi khen ngợi, khát khao nhìn Thẩm Thanh Lạc.

”Dựng rất tốt, Thẩm Thanh Lạc thành khẩn khen ngợi, lỗ mũi có chút vị chua chua. Gỗ dùng để xây dựng là cây cối vẫn còn tươi, xem ra là vừa mới dựng xong. Cầu Thế Trinh hai ngày nay cũng không có đi tìm nàng, chắc là ban ngày phải lo công việc cũng xã giao không được rảnh, buổi tối tới đây xây dựng .

Giường đất, còn có cái bàn gỗ từ rễ cây cưa ra, cây khô cưa thành cái ghế, nhà gỗ rất đơn sơ, lại có một phong cách cổ xưa tình thú. Trên giường đất, là chăn bông bằng vải thô màu đỏ sẫm đây là loại chăn mà người nông dân hay tường dùng, cùng với nệm bông cùng màu sắc cùng chất liệu, phía trên còn có nhiều đóa hoa phù dung màu đỏ thắm, đây đúng là cách trang trí phòng tân nương của nhà nông, rèm cửa sổ cùng màn cửa đều là vải bông, một phòng vui sướng nhiệt nhiệt nháo nháo. Thẩm Thanh Lạc sờ sờ chăn, chột một cái dừng lại, vén chăn lên tiếp theo nhìn một chút, phía dưới tầng kia là dùng vải mền phủ lên, nhưng toàn là tơ lụa thượng hạng, mềm mại trơn thuận.

“Vải bông này nhìn rất đẹp mắt, nhưng lại quá thô ráp, ta sợ da của nàng sẽ bị trầy. Nên dùng tơ lụa trải thêm ở dưới.” Cầu Thế Trinh cười nói.

“Không nên chiều chuộng như vậy.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói.

Cầu Thế Trinh ngón tay xoa xoa gò má của Thẩm Thanh Lạc, si ngốc nhìn nàng nói: “Đương nhiên là phải chiều chuộng Thanh Lạc của ta rồi.”

Trong không gian yên tĩnh thanh âm kia không nói ra được trầm thấp dễ nghe, Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, một hồi lâu đẩy tay Cầu Thế Trinh ra, cười ngọt ngào, nói: “Ta đói bụng, đi làm cơm.”

“Ta đi sẵn một ít thú vật, rồi ra suối bắt mấy con cá nấu canh, nàng đổi bộ y phục này đi, rồi cùng ta cùng đi ra ngoài chứ.”

Đi sẵn, bắt cá, những thứ này với Thẩm Thanh Lạc chưa làm qua bao giờ, Thẩm Thanh Lạc hưng phấn đến nhảy dựng lên, hướng eo Cầu Thế Trinh đâm một cái, kêu lên: “Mau đi thôi.”

“Không vội, trước thay y phục đã, nếu không đổi y phục, thì chính là thú trong rừng đánh chúng ta chứ không phải chúng ta đánh bọn chúng rồi.”

Có đạo lý, mặc váy dài cùng áo bào lịch sự, hành động vô cùng bất tiện .

Cầu Thế Trinh mở ra rương gỗ đã mang tới trước, cầm một bộ áo bông Thường đưa cho Thẩm Thanh Lạc, hắn cũng đổi một cái áo màu đen gọn gàng, cùng một cái cùng màu bó chân, bên hông ghim một cái khăn tay, nếu không phải cả người khí phách cường hãn, nhìn cũng rất giống người vùng núi chính gốc.

Thẩm Thanh Lạc cũng đem quần áo dài của mình cởi ra, thay bộ y phục mà Cầu Thế Trinh đưa cho nàng, cái áo là vải bông trên vạt áo còn thêu hoa màu đỏ thắm, cùng quần bông dày, nhìn mình một chút, không ngừng được che miệng nở nụ cười.

Cầu Thế Trinh cũng cười, nói: “Nhìn thật đẹp mắt, chỉ không biết vì sao cảm thấy là lạ.”

” Không lạ mới là lạ.” Thẩm Thanh Lạc cười nói, một thân áo bông vải thô, trên đầu tóc chỉ búi một ít còn lại được buông xuống, còn cài thêm trâm ngọc, xem ra đầu cùng thân thể dường như phân thành hai khúc khác biệt rồi.

Rút ngọc trâm ra, đem tóc toàn bộ gộp lên, dùng một đoạn dây gấm rồi buộc tóc lại thành một búi, cũng không cần cài thêm trâm ngọc rồi rồi, Thẩm Thanh Lạc nhìn Cầu Thế Trinh thấy hắn đang thất thần nhìn mình, liền sáng giọng nói : “Đi thôi.”

“Thanh Lạc, người mặc như vậy cũng rất đẹp mắt.” hắn nắm cả bả vai Thẩm Thanh Lạc lại, thanh âm có chút khàn khàn.

“Đi, trong núi quá lạnh, không cho phép chàng làm loạn.” Thẩm Thanh Lạc ở eo Cầu Thế Trinh hung ác bấm một cái, bấm đến khi Cầu Thế Trinh phải hấp một ngụm khí, giơ tay lên bảo đảm: “Những ngày này, ta quyết không đụng nàng, nếu làm trái, phạt ta ban đêm không được phép ngủ, đi ra bên ngoài quỳ trong tuyết qua đêm.”

Người này càng ngày càng nói quá rồi, Thẩm Thanh Lạc nhìn Cầu Thế Trinh một cái, vượt lên trước đi ra nhà gỗ.

Trên núi tuyết đọng chưa tan, trắng phau phau một mảnh, cả rừng núi một mảnh tuyết trắng bao quanh, ánh mặt trời sáng lạng thân thiết vuốt ve tất cả, gió lạnh không hiểu phong tình vẫn như cũ hung hãn cuồng quét khắp nơi, triền núi cao và dốc mạnh mẽ vô biên vô hạn, cánh đồng tuyết bát ngát hiện lên, như máu chiến sa trường, như Tướng quân kiên định bảo vệ lấy rừng cây này.

Thẩm Thanh Lạc nhìn chung quanh một lần, không khỏi xúc động thật lâu. Trước kia ở Thẩm phủ, đến tự do cũng không có, không có Thẩm Tử Du kéo nàng ra ngoài, Tiêu thị đều không cho cho nàng bước ra khỏi Thẩm gia một bước, không nghĩ tới hiện tại có thể lên núi tùy ý săn thú, ngắm cảnh.

Nhà gỗ ở sườn núi, sau khi ra khỏi nhà gỗ, Cầu Thế Trinh dẫn Thẩm Thanh Lạc lên trên.

Buổi chiều ngày hôm đó Thẩm Thanh Lạc không ngừng sợ hãi, không đến nửa canh giờ, Cầu Thế Trinh liền săn được bốn con thỏ nhỏ và một con hoẵng. Càng ngạc nhiên hơn là hắn chỉ cần dùng một nhánh cây, mỗi lần thấy con mồi, nhánh cây trong tay liền bắn ra, thanh âm lạnh lạnh vang lên, con mồi liền ngã xuống

Lúc bắt cá càng thần kỳ hơn, hắn dùng một nhánh cây to vuốt nhọn một đầu, hướng đến tảng băng dày trên dòng suối đậm mạnh xuống, chỉ nghe đông một tiếng vang thật lớn, chỗ bị nhánh cây nện xuống khối băng liền nứt vỡ vụn ra, bọt nước bắn lên cao ngang người, nước chung lật tung tóe ở bên trong, trong suối liền nhảy ra mười mấy con cá, những thứ con cá kia ở trên mặt băng vui vẻ không bao lâu, thân thể liền cuộn lại cứng ngắc, đóng băng lại.

Cầu Thế Trinh ném nhánh cây to trong tay ra, đổi một nhánh khác dài nhỏ hơn, ném như ném thương hướng đến những con cá đã bị đóng băng kia, quay tròn đánh một vòng sau đó hắn trở lại bên bờ, cá trên mặt băng cũng xuyên thành một chuỗi rồi.

Thẩm Thanh Lạc khâm phục không dứt, từ đáy lòng khen Cầu Thế Trinh: ” Cầu Thế Trinh, người thật lợi hại rồi, cái gì cũng biết, mặc dù không có ngân hàng tư nhân, phòng ốc trên núi sơ sài, chỉ ăn những món ăn thôn dã, cũng đủ vui vẻ rồi.”

Cầu Thế Trinh bình tĩnh nhìn nàng, hai mắt sắc bén tới tận ở trong đồng tuyết trắng noãn sáng chói. Khóe môi hắn nâng lên một nụ cười tươi rói, nhẹ giọng nói: “Như vậy. . . . Thanh Lạc, nàng có nguyện ý cả đời sống ở bên cạnh ta, để cho ta chăm sóc nàng không?”

Thẩm Thanh Lạc sững sốt chốc lát, bỗng dưng nhảy dựng lên nhào tới trên người Cầu Thế Trinh, liều mạng bám vào eo của hắn, cười mắng: “Chỉ có mấy con thú hoang mà muốn đổi lấy một nàng dâu, chàng nghĩ thì hay lắm!”

“Nếu như nàng đáp ứng ta, đương nhiên không chỉ mấy con thú hoang này, mà cả Cầu phủ, bao gồm cả ta, tất cả đều là nàng!” Cầu Thế Trinh cười hắc hắc, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lạc: “Có được hay không, Thanh Lạc?”

Thẩm Thanh Lạc không hề lên tiếng nữa, cả đời ở gần nhau, nói tới thì dễ dàng làm khó khăn, đời trước một tháng ban đầu vào Cầu phủ, so với bọn họ hiện tại, đúng là tình nồng không biết bao nhiêu, những ngày đó, Cầu Thế Trinh liền ngân hàng tư nhân cũng không đi, mỗi ngày đều bế nàng ngồi trên đầu gối, uy nàng ăn cơm ăn canh uống nước, buổi tối còn ôm nàng giúp nàng tắm rửa, giúp nàng xoa bóp toàn thân, hẳn khi đó còn đem nàng yêu đến tận xương tủy, cuối cùng nàng không phải bị buộc đến đường cùng sống không còn ý nghĩa, mà tự tuyệt nhân thế sao.

Thẩm Thanh Lạc ngực một hồi buồn bực đau đớn, không nghĩ tới Cầu Thế Trinh lại sẽ ép nàng giao phó cam kết. Nàng hồi lâu không đáp ứng, mặt của Cầu Thế Trinh đã từ mặt mày hơn hờ trở nên lo sợ không yên nặng nề, mặt hắn trắng bệch nhìn chằm chằm nàng, trong con ngươi có chờ đợi, ánh mắt thâm tình còn còn sâu nặng hơn ngày thường.

Nhưng kiếp trước hận vất ngang tim, thề non hẹn biển, nhu tình mật ý, quay đầu lại còn cái gì? Thẩm Thanh Lạc trong lòng ruột mềm trăm mối, Thiên Hồi Bách Chuyển* ở bên trong, một lòng dội lạnh dội lạnh, dù tình thâm thế nào, dù ngưỡng mộ thế nào, yêu đến ăn ngủ không yên, yêu đến chua xót đến thấu xương, vẫn không cải biến được sự thật hắn từng vứt bỏ của nàng.

32. Chương 32: (4)

Thẩm Thanh Lạc đôi tay dùng sức đẩy Cầu Thế Trinh ra, cắn răng nghiêng lợi nói: “Không có hủy bỏ hôn sự Tiêu gia trước, chàng đừng hỏi ta đáp án vấn đề này.”

Cầu Thế Trinh con ngươi đột nhiên co rút lại, một tay kéo Thẩm Thanh Lạc lại, dùng sức nắm chặt lấy bả vai Thẩm Thanh Lạc hỏi: “Thanh Lạc, ta nói, hôn sự với Tiêu gia ta nhất định sẽ lui, ta hiện tại chỉ hỏi nàng, nàng có nguyện ý cả đời bồi ở bên cạnh ta, làm vợ của ta không? Nàng đừng tránh né.”

Thẩm Thanh Lạc nhớ tới kiếp trước, hận đến nổi hàm răng nghiêng ken kết, hồi lâu mới nói: “Chờ chàng lui được hôn sự với Tiêu gia hãy hỏi lại.”

Thanh âm của nàng lạnh như những mảnh băng đang vỡ vụn, Cầu Thế Trinh ngơ ngác nhìn nàng, đôi tay từ từ buông bả vai nàng ra, hắn đáng người hắn cao lớn lại có bản lĩnh sừng sững, chưa từng thấy hắn còng lưng cúi đầu, cũng chưa nói tới bóng dáng tiêu điều, nhưng bây giờ thấy hắn như vậy khiến Thẩm Thanh Lạc cảm thấy thật bi thương.

Thẩm Thanh Lạc trong lòng tràn đầy đau đớn không thể bày tỏ, đau thương ngấm vào trong xương máu không ngừng lưu động, trong lúc nhất thời tim khó chịu được nói không ra lời, chỉ có lẳng lặng cùng Cầu Thế Trinh nhìn nhau. Nàng nhìn gương mặt ngăm đen cùng đôi mắt thâm trầm của hắn đang chiếu lên bóng dáng của mình, gương mặt đó nho nhỏ, tái nhợt mà bình thản, chưa nói tới tuyệt sắc, so với Tiêu Nguyệt Mị thì còn kém rất nhiều.

Trong đầu của Thẩm Thanh Lạc bất lực cùng thê lương xông lên, chỉ một cái chớp mắt, Thẩm Thanh Lạc trong thoáng chốc cảm thấy, mình không đáp ứng, có chút tàn nhẫn.

“Cầu Thế Trinh, chúng ta hiện tại không nói cái này, được không?” Thẩm Thanh Lạc ôm lấy eo của Cầu Thế Trinh, tựa đầu vào lồng ngực của hắn, nhẹ nhàng cọ xát.

“Nàng không tin tưởng ta sao?” Cầu Thế Trinh ôm chặt Thẩm Thanh Lạc, cầm ở đỉnh đầu nàng ma sát.

Làm thế nào để tin tưởng hắn đây?

Đứa bé kiếp trước không có hậu, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng, đối với Cầu Thế Trinh luôn không có sắc mặt tốt, Cầu Thế Trinh cũng không giữ ước hẹn ban đầu, hắn vẫn muốn dùng danh phận chính thất để đền

bù cho nàng, vậy mà kéo một năm rồi lại một năm, cho đến khi có thánh chỉ ban hôn, hắn vẫn phải cưới Tiêu Nguyệt Mị, hơn nữa còn làm cho nàng ta nhanh có bầu như vậy.

“Thanh Lạc, ta không thể không có nàng.” Cầu Thế Trinh lẩm bẩm nói. Nhiều năm như vậy, nàng là người đầu tiên đã động đến trái tim đã nguội lạnh như băng của hắn, cũng là người thứ nhất mà hắn muốn có được bằng mọi giá, giờ phút này, nàng rúc vào bộ ngực hắn, đến xoáy tóc của nàng hắn cũng nhìn thấy rõ ràng, tóc mềm mại chà nhẹ lên cằm của hắn, khiến tâm của hắn lại ngứa ngáy. Cái đốm lửa trong lòng kia, trong thời gian không đúng lúc, lại một lần bùng hực thiêu đốt.

“Ta đói bụng.” Thẩm Thanh Lạc nhẹ nhàng đẩy Cầu Thế Trinh ra, cũng đem vật đang dí vào bụng nàng lúc này bốn phía bắn ra nhiệt gì đó đẩy ra, nàng ngửa lên, mím môi, đáng thương nhìn tới trước Cầu Thế Trinh.

“A!” Cầu Thế Trinh kêu lên, nhìn bầu trời một chút, kêu lên: “Cũng chưa đến lúc mà.”

“Đói, ta đây đói đau bụng rồi.” Thẩm Thanh Lạc uất ức hơn, lông mi dài vậy vậy, mơ hồ có nước đọng lại.

“Thật xin lỗi.” Cầu Thế Trinh cúi người hôn lên mặt của Thẩm Thanh Lạc một cái, sờ sờ bụng của nàng, đau lòng mà nói: “Chúng ta trở về, ta lập tức nấu cơm.”

Nhà gỗ bên ngoài được làm cho phẳng trên đất trống có một cái lò đất, nôi, chén, chậu... Cầu Thế Trinh đã đem những vật này đưa tới trước đó.

Cầu Thế Trinh cười nói: “Nàng lên giường nằm nghỉ một lát, một hồi làm xong ta sẽ gọi nàng.”

“Không cần.” Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, cười nhẹ nói: “Ta muốn nhìn Cầu Gia vĩ đại làm sao nấu cơm, nếu là chàng không làm được, ta còn có cái mà trêu chọc.”

Cầu Thế Trinh vuốt vuốt đầu Thẩm Thanh Lạc, đắc ý cười: “Không có cơ hội cho nàng trêu chọc đâu, nàng ở trong phủ thường dùng cơm ở phòng ăn chung (nhà ăn tập thể), thức ăn ở đó được không tốt, trước đó vài ngày ta vẫn muốn tự mình làm cơm cho nàng ăn, học qua rồi, tài nấu nướng của ta nàng nhất định so ra còn kém hơn.”

Thẩm Thanh Lạc không cho là đúng liền bĩu môi, nàng ở trong nhà thì Tiêu thị lấy lý do nữ công may vá tài nấu nướng đều phải học cho giỏi, liền đuổi nàng xuống bếp, nàng cảm thấy tay nghề của mình không tệ.

Cầu Thế Trinh cười nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương cưng chiều, Thẩm Thanh Lạc bị hắn nhìn đến đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Mau động thủ đi.”

“Nàng đừng nhìn, rất ghê tởm, quay lưng lại đi.” Cầu Thế Trinh vừa chuẩn bị lột da thú vừa nói. Thẩm Thanh Lạc chỉ liếc mắt một cái liền thấy máu đỏ tươi da thịt chia lìa, thật đáng sợ sợ, vội vàng xoay người, nhìn nhìn bốn phía, liền đem mấy cây củi mà Cầu Thế Trinh trước kia nhặt được để chồng chất dưới mái hiên mang tới.

Cầu Thế Trinh nói muốn nướng thịt, cũng không dùng lò đất, phải đặt ở bên ngoài đốt.

Củi đốt bốc cháy lên rồi, chờ cho củi hết khói. Cầu Thế Trinh làm hai khung tam giác, đặt hai bên đầu đốt lửa, vót nhọn một thanh củi đem chân con hoẵng cùng chân thỏ xiên vào, rồi gác lên khung tam giác, từ từ lật qua lật lại nướng.

Máu dầm dề trên da thịt dần mất đi, mà thay vào đó là màu vàng óng ánh, trên da thịt chậm rãi nở ra từng giọt mỡ rơi xuống đốt lửa kêu tí tách, Cầu Thế Trinh chà lên trên không biết bao nhiêu lần gia vị, rắc thêm muối ăn, mùi thơm từ từ tỏa ra, rất nhanh tràn ngập cả một khoảng không.

Thẩm Thanh Lạc lần đầu tiên nhìn thấy cách nướng thịt như vậy, hưng phấn không thôi, bụng thâm thì vang, trong cổ họng chảy nước miếng, mắt nhìn thẳng vào thịt nướng trên kệ, xoa xoa tay, càng không ngừng hỏi: “Đã xong chưa? Có thể ăn được chưa?”

Cầu Thế Trinh liếc nàng một cái, cúi người hôn môi nàng một cái, cười nói: “Chảy nước miếng rồi, mau lau đi.”

Thẩm Thanh Lạc tin là thật, liền đưa tay lên lau, nào có? Nàng giận đến đỏ mặt, liền nhào qua đẩy Cầu Thế Trinh, la âm lên: “Không biết xấu hổ, chính chàng chảy nước miếng còn nói ta.”

Thẩm Thanh Lạc nhào qua nhưng lực không phải rất lớn, Cầu Thế Trinh lại dựa thể liền nằm xuống đất, nhân tiện đem Thẩm Thanh Lạc ôm lên trên người mình, cười hắc hắc nói: “Là ta không biết xấu hổ, là ta chảy nước miếng, thanh Lạc, ta muốn ăn nàng.”

Đang khi nói chuyện hân duỗi đầu lưỡi khê liếm khoe môi Thẩm Thanh Lạc, một cổ hơi thở nam tử nhẹ nhàng khoan khoái tràn đầy nhào tới, Thẩm Thanh Lạc có một trận mất hồn, Cầu Thế Trinh được voi đòi tiên, liếm qua khoe môi lại tham lam mà đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng Thẩm Thanh Lạc, cấp bách mà càn quét trong miệng nàng, mơ hồ khẽ gọi: “Thanh Lạc.”

“Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc mê mê hồ hồ đáp lại, vụng về mà lè lưỡi quyến rũ.

Hai tiếng Thế Trinh như xuân được cường lực, trêu chọc toàn thân Cầu Thế Trinh tê dại, hân nâng gáy Thẩm Thanh Lạc, thở hồng hộc lại tiếp tục quần lấy môi và lưỡi của nàng, bàn tay nóng bỏng vuốt ve sống lưng Thẩm Thanh Lạc, từ từ bò xuống dưới đến khe hông, cách y phục dày cộp ở đó vuốt ve nửa vòng tròn ngọc ngà ưỡn lên, chỉ chốc lát sau lại bởi vì nóng nảy khó nhịn mà biến thành dùng sức nắm bóp.

Giữ hai chân của Thẩm Thanh Lạc có cái gì đó kiên - cứng rắn bành trướng, Thẩm Thanh Lạc toàn thân nóng bỏng phát sốt, mặt đỏ bừng, rên rỉ loại nhỏ giọng nói: “Chàng muốn buổi tối phải quỳ ngoài tuyết à?”

Cầu Thế Trinh nặng nề thở hổn hển, há miệng nhưng không có nói được ra lời, tựa hồ kìm nén đến khó có thể mở miệng, cầm cái hông của Thẩm Thanh Lạc tay so mới vừa rồi dùng sức hơn, cũng không xoa lấy nữa. Hai người dán chặt vào nhau, hô hấp cùng nghe thấy, hơi thở tương thông, không khí mập mờ tề nhị xoay quanh lưu động.

Cái vật cứng đó như mồi lửa thiêu đốt, đem Thẩm Thanh Lạc nướng đến cả người nóng ran, vừa giống như có ngàn vạn con sâu, đang hưởng thân thể Thẩm Thanh Lạc chui vào, Thẩm Thanh Lạc trái tim như muốn nhảy ra ngoài, đầu óc choáng váng thân thể mềm mẫn, đem cái bất khuất hướng trên người nàng cầm vào lòng bàn tay.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh thì thầm, thanh âm khác thường khàn khàn khô khốc.

Thẩm Thanh Lạc bỗng nhiên giựt mình tỉnh lại, mặt đỏ tới mang tai buông lỏng tay, loạn không có hình tượng nhảy lên, trong lúc hốt hoảng thiếu chút nữa dẫm lên đồng lửa, thân thể nghiêng một cái lại đụng vào khung tam giác. Làm Cầu Thế Trinh sợ tới mức mặt tái xanh, thật nhanh đứng lên dẫn nàng kéo ra khỏi đồng lửa.

“Có bị thương chỗ nào hay không?” Cách đồng lửa, Cầu Thế Trinh vô cùng lo lắng hỏi.

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì.”

“Làm ta sợ muốn chết.” Cầu Thế Trinh từ đầu đến chân kiểm tra một lần rồi, ôm lấy Thẩm Thanh lạc thật chặt, trong thanh âm mang theo lo lắng không che giấu được.

Thẩm Thanh Lạc nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong lồng ngực rộng rãi của Cầu Thế Trinh, trái tim chưa ngọt đan vào, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn thấm vào cả người.

Một cổ mùi cháy khét đem hai người từ trong nhu tình kéo về, Thẩm Thanh Lạc trừng mắt tức giận nhìn Cầu Thế Trinh một cái, giả bộ lên giọng nói: “Thịt con hoẵng mà không ăn được, ta liền ăn thịt của chàng.”

Cũng may, chỉ bị cháy một góc, Cầu Thế Trinh cầm dao lên, đem chỗ cháy khét cắt đi, lại cho lên đồng lửa nướng tiếp, cười nói: “Tham ăn, không cần ăn thịt của ta rồi, ném thử một chút, xem ăn được không, không thích ta lại làm miếng khác.”

Đương nhiên được ăn, Thẩm Thanh Lạc oa oa kêu, không để ý nóng, giống như một con chó nhỏ cực đói ra sức gặm cắn, quá nóng, không thể cắn miếng to, tiếc nuôi khiến nàng luôn miệng ưm ừm. Cầu Thế Trinh hai mắt sáng long lánh, mỉm cười nhìn nàng, mình cũng không ăn, cầm lên lá cây quạt cho thịt nướng của Thẩm Thanh Lạc nguội đi.(trời ơi, hâm mộ chị Thanh Lạc quá đi)

Thẩm Thanh Lạc ăn đến miệng đầy dầu mỡ bóng loáng, một hồi lâu nhớ tới Cầu Thế Trinh còn chưa có ăn, cười nói: “Không cần quạt, trời lạnh như thế này, một hồi cũng không nóng, chàng cũng ăn đi.”

Cầu Thế Trinh cắn một cái, á một tiếng, nói: “Phải không, sao ta thấy nó còn nóng vậy, nàg ăn từ từ thôi, ta đi nấu canh cá.”

Ăn xong thịt lại uống một chén canh cá to, Thẩm Thanh Lạc bụng tròn xoe, che miệng ngáp một cái, ánh mắt híp lại, xoay người liền muốn vào trong nhà ngủ.

“Đừng ngủ, mới vừa ăn no không nên ngủ ngay, đi dạo một chút cho nhanh tiêu hóa, chờ ta, một hồi ta dẫn nàg đi trượt tuyết.”

**

Những ngày sống trong núi thật sung sướng, hai người mỗi ngày săn thú vật trượt tuyết đắp tuyết thành đủ mọi hình dáng, ăn xong cơm tối, trời tối liền lên giường nói chuyện phiếm nói chuyện thân thiết, có một lần Thẩm Thanh Lạc đã lỡ miệng nói, ngại đồ chơi kia của Cầu Thế Trinh quá thô quá dài, Cầu Thế Trinh liền tức giận đến đỏ mặt tai nóng, ngáp ngừng nói: “Đợi sau khi trở về thành, ta sẽ tới y quán hỏi đại phu một chút, có thể có phương pháp nhỏ lại.” (bó tay)

Thằng ngốc này lại tưởng thật, Thẩm Thanh Lạc âm thầm kêu khổ, che mặt vào trong chăn, thật lâu chỉ chi ngô ngô nói: “Thân thể là do cha mẹ ban cho, không thể hủy hoại.”

“Nhưng, nàg không phải là ngại nó sao? Cái bộ dáng này, cũng không biết sau khi thành thân có thể để cho nàg không thoải mái hay không, ta vẫn nên hỏi đại phu một chút thôi.” Cầu Thế Trinh có chút u buồn, buồn buồn nói.

Thẩm Thanh Lạc then thùng nóng nảy không dứt, lại không thể nói câu vừa mới vừa rồi chỉ là nàg muốn cười đùa hân thôi, vừa thô vừa dài nàg sẽ thoải mái hơn, đây là kinh nghiệm của kiếp trước, lúc này cũng không thể nói ra ngoài. Thẩm Thanh Lạc buồn bực vùi đầu ở trong chăn, trong lòng ai oán lời nói nói ra khỏi miệng nuốt không trở về được, càng sợ lúc Cầu Thế Trinh ngáy ngốc đến y quán cùng đại phu nói phụ nhân hẳn ngại cái món đồ kia vừa to vừa dài muốn cho nó nhỏ lại một chút, thì cái này mặt đã có thể ném đi được rồi, trong lúc nhất thời gấp đến độ chỉ muốn Cầu Thế Trinh hai đạp.

Cầu Thế Trinh lăm bằm một hồi, đưa tay vạch cái chăn của Thẩm Thanh Lạc ra: “Chớ buồn bực, hô hấp không thoải mái không thoải mái, chớ giận, ta sẽ nghĩ biện pháp đem nó nhỏ lại một chút.”

Thẩm Thanh Lạc lộ ra hai con mắt, lắc đầu một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Chớ đi, chờ sau khi thành thân, nếu không thấy thoải mái thì hãy đi.” Sợ Cầu Thế Trinh vẫn đến y quán, lại uy hiếp nói: “Không cho phép chàng đi tìm đại phu, nếu nó mà nhỏ đi, ta sẽ hoài nghi nó có phải hay không phải ở bên ngoài dính vào.”

Chỉ cần một câu nói có hiệu quả, Cầu Thế Trinh lập tức nói: “Được! Được! Ta không làm bậy, Thanh Lạc, nàg không thể hoài nghi ta!”

Cuối cùng cũng hù dọa được, Thẩm Thanh Lạc âm thầm thở ra một hơi, gương mặt tán thưởng nhìn Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh cao hứng nhìn nàg, ngoài cửa sổ ánh trăng Tuyết Sắc chiếu vào gian phòng, chiếu lên mặt của Cầu Thế Trinh hình dáng rõ ràng, đường cong khắc sâu, một đôi con mắt sâu lóe lên vui sướng cùng thỏa mãn. Thẩm Thanh Lạc nghiêng mặt dán lên mặt của hắn, một tay trên vòng hông của hắn, thích ý híp mắt, rất nhanh mê mê mang mang tiến vào mộng đẹp.

Bốn ngày trong chớp mắt trôi qua, ngày mừng bốn này, bọn họ phải trở về thành, Cầu Thế Trinh người cần phải thăm viếng nên thăm viếng rồi, cũng tiếp đãi khách tới chúc tết hắn, sáng sớm mừng sáu phải rời khỏi Phượng thành, năm trước còn có nhiều sổ sách chỗ ngân hàng tư nhân chưa có kiểm tra, cần phải được kiểm tra lại một lần.

Hai người không thể đồng thời trở về phủ, Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc đưa đến trong khách sạn ở, mình đi về trước, Thẩm Thanh Lạc phải đợi buổi sáng mờng tám mới trở về.

Vì tránh ra tai mắt của Tiêu Nhữ xương, Cầu Thế Trinh trước khi đi cũng không thể đến khách sạn thăm Thẩm Thanh Lạc, trước khi ly biệt tất nhiên cảm thấy không nỡ rời đi, Cầu Thế Trinh liên tục dặn dò: “Cẩn thận chút, đồ ăn bảo chương quý đưa vào phòng, đừng ra ngoài, sau khi trở về phủ phải nhớ bảo trọng thân thể, an tâm chờ ta trở lại.”

Thao thao bất tuyệt nhớ thương bất an.

“Yên tâm đi, tất cả nghe theo chàng.” Thẩm Thanh Lạc cười nói, lại hỏi hắn: “Bao giờ trở lại?”

“Nhiều lắm là nửa tháng.” Cầu Thế Trinh đáp, lưu luyến không rời đi.

Nửa tháng, cũng không coi là dài, Thẩm Thanh Lạc không có để ở trong lòng, giờ khắc này, hai người cũng không ngờ tới, này từ biệt, gặp mặt lại cũng đã ba tháng sau

33. Chương 33: (5)

Mấy ngày sống trong núi nhân nhả sung sướng giống như Thần Tiên, Thẩm Thanh Lạc oán khí tích tụ trong lòng hơi có tiêu trừ, nhìn cái gì cũng cảm giác đều tốt đẹp. Ngoài cửa sổ Tuyết Sắc trắng noãn tinh khiết, đối diện nóc nhà tuyết đọng lại, trong suốt như nước ở dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng mà rung động, theo mái hiên chậm rãi chảy xuống, trên mặt đất văng lên bọt nước nho nhỏ, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy trong lòng giống như có một con sóng đang dần dâng trào.

Ở khách sạn trọ mấy ngày, sáng sớm ngày mùng tám Thẩm Thanh Lạc trở về Cầu phủ.

Những cô nương ở nội viện đã bị đuổi đi chỉ còn có Liễu Yên, Hồng Minh, Nguyệt Tam, nhưng ba người này lại bị Cẩm di nương cách chức đi làm việc nặng rồi, nội viện của Cầu Thế Trinh bây giờ rỗng tuếch, Bộ Mộng Dao lại đi đến chỗ Yến Ninh, công việc của nhị quân sự Thẩm Thanh Lạc ở nội viện bây giờ có cũng như không, Lý thị lại rất hiểu tình thế, tự mình lo liệu hết tất cả mọi việc, Thẩm Thanh Lạc mỗi ngày trôi qua thật là thanh thản thư thái.

Ngày mùng mười tháng giêng, ngày hôm đó khí trời đẹp, Thẩm Thanh Lạc nghiêng người dựa vào hành lang phơi nắng, nhìn mây trên trời thắm đêm ngày Cầu Thế Trinh trở về. Lý thị đột nhiên vội vã đến tìm nàng.

“Thanh Lạc, nha hoàn hầu hạ Cẩm di nương báo lại, sáng nay phát hiện không thấy Cẩm di nương.”

Không thấy! Thẩm Thanh Lạc thất kinh, lúc này mới hơn mười ngày, Tiêu Nhữ Xương liền tìm được vị trí của Ngô Cẩm Lam rồi! Không có người thấy, đó không phải là đơn giản làm nhục rồi.

“Tình huống là như thế nào?” Thẩm Thanh Lạc hỏi.

Lý thị nói: “Ta đã hỏi rồi, buổi tối trước khi đi ngủ rõ ràng cửa đã được then chặt, nhưng lúc trời sáng phát hiện then cửa không có chen vào, không có dấu vết của Cẩm di nương ở trong phòng, đồ trang sức quý giá cũng không thấy nữa.”

Thẩm Thanh Lạc thầm nói Tiêu Nhữ Xương thật là gian xảo, đem người bắt đi lại còn làm hiện trường giả như là người có ý định bỏ trốn, trầm ngâm một hồi, Thẩm Thanh Lạc phân phó Lý thị: “Để Tần quân gia dẫn theo mấy người hầu hạ bên kia, tới nha môn Phụng thành báo án đi.”

Lý thị vội vã đi, Thẩm Thanh Lạc buồn buồn tựa vào trụ cột, nàng cảm thấy rất mệt mỏi, nàng chán nản tâm kể cùng ám toán, chán chường mấy việc gài tang vật vụ oan cùng hãm hại.

Tiêu Nhữ Xương sẽ xử trí Cẩm di nương như thế nào? Thẩm Thanh Lạc lặng yên nghĩ tới, khi Lý thị tới nói với nàng đã báo án, hỏi nàng muốn an bài những người hầu hạ bên kia thế nào, thì nàng cho giữ lại Tiểu Đồng ở bên kia, gạo và mì cũng những vật phẩm hàng ngày cung ứng đầy đủ cho nàng ta, bố trí việc thù thù để cho nàng hoàn thành, những người khác thì gọi về phủ.

Tiểu Đồng là tâm phúc của Ngô Cẩm Lam, Thẩm Thanh Lạc không muốn để nàng trở về phủ sinh thêm sự cố, cũng không nghĩ bán trao tay hay dày nàng đi. Thẩm Thanh Lạc trong lòng vẫn tồn tại sự nhân hậu, không muốn bởi vì tội của Ngô Cẩm lam mà đổ cả lên Tiểu Đồng.

Ngô Cẩm Lam đúng là do Tiêu Nhữ Xương sai người mang đi.

Tiêu Nhữ Xương hỏi thăm được vị trí Ngô Cẩm lam, cũng không có phí bao nhiêu tâm lực. Cầu Thế Trinh nếu chuẩn bị chỗ ở, chắc chắn sẽ không đi thuê nhà hoặc đến khách sạn, Với gia tài của Cầu phủ, cộng thêm Cẩm di nương lại là người trong lòng hắn, tự nhiên không thể nào an bài cho nàng ở khách sạn hoặc là thuê nhà, Tiêu Nhữ Xương liền sai Tiêu Nghĩa trực tiếp đến nha môn hỏi thăm trước năm trước mấy ngày có ai xin mua bán ẩn khế phòng ốc hay không, Ứng Viễn Phi là Thế tử Hầu phủ, nên sai dịch trong nha môn nhớ

rất rõ, Tiêu Nhữ Xương vừa nghe có Thế tử Hầu phủ cùng đi mua nhà với một người, thì biết ngay đó là Thế Trinh, lại mệnh lệnh cho Tiêu Nghĩa sau khi nghe ngóng, liền tìm được vị trí Ngô Cẩm Lam.

Ngô Cẩm Lam cùng thương gia trong thành đã gặp mặt, đều biết nàng là tiểu thiếp của Cầu Thế Trinh, Tiêu Nhữ Xương còn muốn Cầu Thế Trinh làm muối phu của hắn, lại muốn trả thù Ngô Cẩm Lam, tất nhiên là bán nàng vào kỹ viện hạ đẳng nhất, vừa có thể tránh khỏi những thương gia trong thành đến kỹ viện đụng phải khiến Cầu Thế Trinh mất mặt, lại làm cho Ngô Cẩm Lam chịu nhiều đau khổ.

Ngô Cẩm Lam thật sự phải chịu nhiều đau khổ, nàng tuy là xuất thân thanh lâu, nhưng trước đây chưa từng tiếp khách. Trước khi vào Cầu phủ, ở trong Hương Lâu, Nhan Tử Khải vẫn đưa bạc cho chủ chứa, vả lại nàng nhan sắc bình thường, bán không được giá tốt hơn, chủ chứa liền không có ép nàng tiếp khách, chỉ chờ Nhan Tử Khải gom đủ bạc chuộc thân đem nàng chuộc đi.

Ra vào hạ đẳng kỹ viện, không cần tốn nhiều bạc vì vậy đến đây toàn nam tử nghèo nhưng muốn giải quyết nhu cầu, không chọn không kị, cho nên chủ chứa chọn kỹ nữ không cần phải quá dễ nhìn, nuôi mấy tên khỏe mạnh giữ cửa phòng kỹ nữ tránh cho bọn họ chạy trốn, cô nương ở trong lầu bán mình một bước không cho ra cửa, cũng không cho ở không nghỉ ngơi, khách tới liền nhận, một tên tiếp theo một tên. Ngô Cẩm Lam vừa mới tiến vào, khách nghe nói là người mới tới, ai cũng cho gọi nàng, chủ chứa chỉ cần có bạc cầm, cũng không quản nàng là người mới, cứ như vậy, Ngô Cẩm Lam đi vào ba ngày, tiếp khách lại đã hơn trăm người rồi, ngắn ngủn thời gian ba ngày, hạ - thân liền sưng đỏ không chịu nổi.

Ngô Cẩm Lam liên tục cầu khẩn chủ chứa cho nàng nghỉ ngơi, cũng không có biện pháp nhờ những khách làng chơi kia đi tìm Tiểu Đồng tới chuộc nàng.

Thẩm Thanh Lạc cho là đồ trang sức của Ngô Cẩm Lam là do Tiêu Nhữ Xương sai người lấy đi, thật ra thì không phải, sau khi Ngô Cẩm Lam bị Cầu Thế Trinh đưa đến nhà mới, trong lòng do dự không ngừng, đem đồ trang sức đáng tiền từ Cầu phủ gói lại mang ra ngoài, giao cho Tiểu Đồng giấu đi, nàng nghĩ —— nếu Cầu Thế Trinh muốn đuổi nàng đi, muốn thu hồi trang sức đã thưởng cho nàng, nàng là tuyệt đối không trả lại .

Những đồ trang sức giá trị kia phải đáng giá hơn năm trăm lượng bạc, chuộc nàng dư dả.

Những khách nhân đến tìm nàng, người nào cũng vội vàng vàng cỏi quần làm việc, có chuyện gì hãy nói sau, căn bản không cùng với nàng nói chuyện.

Lại qua hai ngày, Ngô Cẩm Lam phía dưới bắt đầu thối nát, khách không dám muốn nàng nữa.

“Năm trăm lượng bạc mua vào, còn chưa có thu về được vốn đâu.”

Chủ chứa hùng hùng hổ hổ nói, ngại mua thuốc tốn tiền, cũng không mời đại phu xem bệnh cho nàng, lên tiếng muốn Ngô Cẩm Lam tìm người nộp lên năm trăm lượng bạc để chuộc thân.

“Ta có một muội muội, bên người nàng có bạc.”

Ngô Cẩm Lam vui mừng quá đỗi, liền nói ra địa chỉ chỗ Tiểu Đồng, để chủ chứa cho người đi tìm Tiểu Đồng tới chuộc nàng, lại đặc biệt giao phó để Tiểu Đồng không thể đi tìm những người khác, nàng không muốn cho Nhan Tử Khải biết mình không còn tinh khiết, suy nghĩ tới Cầu Thế Trinh nơi này đã vô vọng, sau khi đi ra ngoài chữa khỏi bệnh, nàng muốn gả cho Nhan Tử Khải .

Tiểu Đồng giật mình nhìn người tới: “Người nói cái gì?”

“Ta nói, Ngô Cẩm Lam để cho người mang theo năm trăm lượng bạc, đến ngõ nhỏ Hạnh Hoa viện chuộc nàng ra ngoài, mau chút.” Hạnh Hoa viện, nàng không kiên nhẫn nói.

“Được, vị đại ca này mời người về trước, chờ ta gom đủ bạc sẽ đi chuộc người.” Tiểu Đồng một câu nói đem người tới đuổi đi.

Tiểu Đồng quá khư luôn nịnh bợ Ngô Cẩm Lam, cũng không phải là vì tí muối thâm tình, chỉ là muốn đi theo Ngô Cẩm Lam có thể an ổn sống qua ngày, bây giờ. Nàng nghe nói Ngô Cẩm Lam bị hãm thân trong nhà chứa, nàng cho rằng do bọn họ hãm hại Thẩm Thanh Lạc thất bại, nên Cầu Thế Trinh đem Ngô Cẩm Lam bán vào kỹ viện .

“Cầu Gia chắc chắn sẽ không cần Lam tỷ nữa rồi, trước nói mua cho nàng một viên còn cho thêm một ngàn lượng bạc, đoán chừng cũng sẽ không cho thêm rồi.” Tiểu Đồng càng không ngừng từ Ngô Cẩm Lam được voi đòi tiên, hôm nay không làm được chánh thất của Cầu Thế Trinh thì biệt viện này cùng một ngàn lượng bạc cũng bay mất rồi.

Tiểu Đồng lấy ra túi đồ trang sức Ngô Cẩm Lam đã đưa, giá trị ước chừng sáu trăm lượng bạc. Chuộc thân muốn năm trăm lượng, vậy chỉ còn sót lại có một trăm lượng bạc, về sau làm sao mà sống? Ngô Cẩm Lam có thể gả cho Nhan Tử Khải, nhưng nàng thì làm thế nào? Gia cảnh Nhan Tử Khải cũng chả khá khẩm gì, mình đi theo bọn họ, cuộc sống kia.

Tiểu Đồng ở Cầu phủ hàng ngày cũng được ăn sung mặc sướng, bây giờ cũng không chịu khổ được

Tiểu Đồng tính toán mang theo đồ trang sức của Ngô Cẩm Lam trộm đi, nàng tính toán mang đi bán, rồi tìm một người thành thật gả cho hắn, có chút bạc này, so với làm nô tì còn hơn nhiều.

Tiểu Đồng mang theo bọc quần áo sau khi ra cửa lại lui trở về, Cầu Thế Trinh đem nàng cùng Ngô Cẩm Lam chuộc từ Hương Lâu về, để cho nàng ký khế ước bán thân, nàng bây giờ là nô tài Cầu phủ, nếu tự tiện rời đi, Cầu phủ báo quan phủ, bị bắt trở về, tội trốn nô sẽ bị bán vào kỹ viện, kết quả thảm hại hơn.

Tiểu Đồng bán trang sức đổi thành ngân phiếu giấu đi, trở về Cừu phủ cầu xin Lý thị khai ân miễn bạc chuộc thân cho nàng rời phủ.

Gia đình giàu có cũng không tiếc ít bạc chuộc thân của một nha hoàn, nhưng Lý thị cẩn thận thành quen, Tần Minh Trí ngày này đi ra ngoài làm việc không có ở trong phủ, nàng không dám làm chủ, lại đi tìm Thẩm Thanh Lạc xin ý kiến.

“Không được, Cẩm di nương tung tích không rõ, nàng lại là nha hoàn thân cận của nàng ta.” Thẩm Thanh Lạc quả quyết cự tuyệt, chân mày nhíu lại, ngừng một hồi nói: “Đừng cho nàng trở về chỗ tòa nhà kia nữa, giam lại, trông coi cẩn thận, chờ gia sau khi trở lại sẽ quyết định.”

**

Hậu viện Hạnh Hoa viện có bốn gian phòng cũ đã bị hư hại bần thiêu, những phòng này là dùng để chứa những cô nương không chịu nghe lời, cũng có lúc chứa những cô nương bị bệnh nặng chỉ còn lại nửa mạng sống .

Nhan Tử Khải run rẩy đẩy hai cánh cửa phòng trước mặt đã rách nát không chịu nổi ra, hai cánh cửa liên lão đảo rung dữ dội, tựa hồ tùy thời sẽ rơi xuống, mùi mực nát cùng bụi bặm đập vào mặt, Nhan Tử Khải không nhịn được hắt hơi một cái.

Thấy rõ ràng người nằm gian trên mặt đất trong phòng thì da đầu Nhan Tử Khải một hồi tê dại.

Trên đất người nọ tóc xơ loạn giống như ma, mặt dính đầy bụi bặm, đôi môi cháy khô, hai mắt nhắm nghiền, giống như người chết không có sức sống. Phía dưới váy máu mủ nhuộm dẫm, bốc ra mùi hôi thối, còn có một con ấu trùng to bằng một móng tay từ trong đó chui ra.

Nhan Tử Khải cảm thấy khó thở, giữa ngực và bụng một cổ chua xót dâng trào, như muốn nôn mửa, xoay người hướng ngoài cửa chạy trốn.

Tiếng bước chân dồn dập hốt hoảng khiến Ngô Cẩm Lam đang hôn mê kéo tỉnh.

“Tử Khải, là chàng sao? Tử Khải.”

Hơi thở mong manh gọi bước chân của Nhan Tử Khải kéo lại, Nhan Tử Khải cố gắng kéo bước chận nặng trình trịch quay lại.

“Cẩm Lam, Cầu Thế Trinh không phải rất thích nàng sao? Tại sao lại thành như vậy?” Nhan Tử Khải từ xa đứng nhìn, hắn không dám đi về phía trước, đứng xa như vậy, hắn cũng cảm thấy quanh thân ngứa ngáy, tựa hồ có một con ấu trùng mập phì đang hướng trên người hắn bò tới.

Ngô Cẩm Lam mở mắt mờ mịt thấy hắn, thấy ánh mắt hắn kinh sợ, trái tim một hồi đau nhói, trước kia Nhan Tử Khải đều có thể một mực cẩn thận từng chút lấy lòng nàng. Ngô Cẩm Lam miễn cưỡng nuốt

xuống oán khí, dịu dàng nói: “Tử Khải, ta hôm nay bị bệnh, chỉ cần một trăm lượng chuộc thân bạc, chàng đem ta chuộc đi ra ngoài đi, về sau ta làm trâu làm ngựa báo đáp cho chàng.”

“Ta. . . .” Nhan Tử Khải như bị làm khó chà xát tay, ngập ngừng nửa ngày nói: “Ta mấy ngày trước đã thành thân rồi, bạc để dành cũng đã xài hết rồi, nếu không, ta đi tìm Cầu gia cầu cạnh, để cho hắn đem nàng chuộc về.”

Cầu Thế Trinh khẳng định phát hiện nàng hãm hại Thắm Thanh Lạc rồi, hắn bán nàng vào kỹ viện, làm sao có khả năng chuộc nàng nữa?

Nghĩ đến Nhan Tử Khải luôn mồm nói yêu nàng, vậy mà một tháng không thấy hắn đã kết hôn, Tiểu Đồng từng tiếng một gọi Lam tỷ, biết tin cũng không tới chuộc nàng, Ngô Cẩm Lam hận đến rất muốn tức miệng mắng to. Nhưng! Nhan Tử Khải là một cây cỏ cứu mạng cuối cùng của nàng, nếu đuổi Nhan Tử Khải đi, nàng chỉ có thể đợi bệnh nặng bỏ mình. Nàng buông tha thể diện cầu xin Xuân mẹ (chủ chứa) thông báo cho Nhan Tử Khải, không thể nào cho Nhan Tử Khải cứ như vậy bỏ lại nàng.

Ngô Cẩm Lam ý định đi lòng vòng, khóc không ra tiếng: “Tử Khải, chàng hãy đi nói với Xuân mẹ, chàng chần chạch cho ta, phát hiện ta không cứu sống được nữa, chàng không có ý định chuộc người nữa, nguyện trả mười lượng bạc, làm chi phí nhất xác, dẫn ta đi, có thể hay không?”

Mười lượng bạc trên người Nhan Tử Khải có thì có, chỉ là, nếu Xuân mẹ đáp ứng, hắn cũng không tìm được nơi an trí cho Ngô Cẩm Lam.

Ngô Cẩm Lam nhìn ra Nhan Tử Khải lo lắng, ở trong lòng đem Nhan Tử Khải róc xương lóc thịt ngàn vạn lần, trên mặt lại cười nói: “Chàng đã thành thân rồi, sau khi rời khỏi đây ta không thể đi làm phiền chàng nữa, chàng đem ta đưa đến trong ngõ nhỏ Đông Lý là được.”

Ngõ nhỏ Đông Lý chính là biệt viện mà Cầu Thế Trinh mua của Hạ Xuân trước kia, Ngô Cẩm Lam còn đang suy nghĩ sau khi trở về, đem đồ trang sức nàng đưa cho Tiểu Đồng lấy trở về, sẽ đem Tiểu Đồng kia hành hạ một trận.

34. Chương 34: (6)

Ngày 26 tháng giêng, lúc Cầu Thế Trinh từ biệt nói nhiều lắm là nửa tháng sẽ quay về, vậy mà đã qua hai mươi ngày, Thắm Thanh Lạc hơi có bất an, ngày hôm đó đang chuẩn bị cho gọi Tần Minh Trí hỏi thăm thì Tần Minh Trí vội vã tìm đến nàng.

“Thắm quân sự, đây là thư Gia gửi cho cô.”

Trong thư Cầu Thế Trinh nói có ba ngân hàng tư nhân có vấn đề, hắn tạm thời không thể trở về Phụng thành, muốn Thắm Thanh Lạc bảo trọng thân thể, an tâm đợi hắn, lại nghiêm túc dặn dò nàng không nên xuất phủ, cẩn thận Tiêu Nhữ Xương.

Thắm Thanh Lạc đọc lướt nhanh qua thư, nhìn sắc mặt Tần Minh Trí có chút tái nhợt, hơi cảm thấy kinh hãi, hỏi: “Tần quân gia, ngân hàng tư nhân ở Phụng thành không bị ảnh hưởng chứ?”

“Phía dưới ngân hàng tư nhân gặp chuyện không may tin tức nếu như không có truyền tới, còn có thể ổn định, nếu như truyền tới, sẽ xảy ra tình huống chèn ép đối bạc, thì. . . .” Tiếng Tần Minh Trí có chút phát run.

Ngân hàng tư nhân sợ nhất là bị chèn ép, người gửi tiền muốn lấy ra bạc, khoản tiền bạc cho vay chưa tới kỳ nên không có cách nào thu hồi, tiền bạc nếu không đủ để quay vòng thì. . . .

Thắm Thanh Lạc không dám nghĩ tới, nắm chặt tay lại muốn ỉn trấn định lại, lại nghe Tần Minh Trí nói: “Gia lần này mệnh Cầu Hải đưa tin trở lại, đồng thời cũng điều đi từ ngân hàng tư nhân ở Phụng Thành gần một nửa số vàng dự phòng.”

Điều đến gần một nửa số vàng dự phòng! Thắm Thanh Lạc một hồi ngất xỉu, xem ra ngân hàng tư nhân ở quận Thanh Viễn đã xảy ra vấn đề cực lớn.

Có phải là Tiêu Nhữ Xương gây nên hay không? Nếu là Tiêu Nhữ Xương gây nên, Phượng thành rất nhanh sẽ truyền ra tin tức ngân hàng khánh phong sẽ xảy ra nguy cơ. Thẩm Thanh Lạc cắn cắn môi, hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: “Tần quản gia, đem tất cả bất động sản mà ngân hàng tư nhân sở hữu mang đi thế chấp vay mượn bạc, trong phủ có đồ đáng tiền lạng lẽ mau sớm bán đi, có gắng xoay sở một khoản dự phòng. Người cố gắng chịu khổ một chút, chớ sai người khác, cẩn thận chớ để lộ tin tức.”

Chuyện lớn như vậy, vốn nên chờ Cầu Thế Trinh làm chủ, nhưng Tần Minh Trí nhìn ra Cầu Thế Trinh cái gì cũng theo Thẩm Thanh Lạc. Nghe lời nói của Thẩm Thanh Lạc, dù có làm sai, cũng sẽ không bị mắng, huống chi, nguy cơ trước mắt để cho hắn có loại cảm giác vô cùng sợ hãi, hắn quyết định theo phân phó Thẩm Thanh Lạc mà làm.

Chỉ là, bên kia còn có một phòng ốc chờ đang mua vào. Cầu Thế Trinh trước khi rời kinh cùng Hạ Xuân hẹn hết tháng giêng khi hắn trở về sẽ trả nốt số tiền còn lại rồi đến nha phủ xin ấn khế, Xuân Hạ cũng ở nơi này chờ mấy ngày.

“ Thẩm quản sự, phòng ốc kia, cô nương xem?”

“Người đi thông báo với chủ phòng, nói Gia tạm thời không thể trở lại, hắn nếu như không đồng ý chờ, chúng ta bồi thường vi phạm khế ước một trăm lượng giờ tăng gấp đôi thành hai trăm cho hắn, mua bán coi như hủy bỏ, hắn nếu có thể chờ, vậy thì chờ đến khi Gia trở lại trả bạc.”

Hạ Xuân bày tỏ nguyện ý chờ, Tần Minh Trí liền đem chuyện này để qua một bên, vội vàng theo như Thẩm Thanh Lạc giao phó, lạng lẽ bán của cải lấy tiền mặt, cùng thế chấp bất động sản vay bạc.

Thẩm Thanh Lạc tâm thần thấp thỏm chờ tin tức của Cầu Thế Trinh, Tần Minh Trí bán của cải trong phủ lấy tiền mặt, hành động vô cùng bí mật, cũng sợ lộ dấu vết, vì phòng ngừa nội ứng của Tiêu Nhữ Xương trong phủ thông báo tin tức cho Tiêu Nhữ Xương, Thẩm Thanh Lạc cùng Lý thị cũng bàn bạc xong, chiều nay Lý thị lấy lý do trong sảnh thiếu một bình hoa khảm châu bích ngọc trân quý, cho nên kiểm soát tất cả các phòng của hạ nhân, sau một phen lục soát không có kết quả, lại lấy lý do sợ người trộm đồ rồi phủ phi tang chứng cứ, nên lệnh cưỡng chế toàn bộ người làm ở trong phủ trước lúc Gia trở lại không được ra ngoài, cũng không được cùng người bên ngoài truyền tin tức, liền cho khóa cổng sau lại, cửa bên hông cổng chính cũng khóa lại, chỉ giữ lại cổng chính, do Lý thị cùng Tần Minh Trí chọn bốn người đáng tin đứng canh gác, lại phân phó hộ viện (gia đình), cứ hai người làm một tổ, thay phiên nhau ngày đêm đi tuần trong phủ.

Tiêu Nhữ Xương đang chờ tin tức ngân hàng khánh phong ở quận Thanh Viễn xảy ra sự cố phải đóng cửa, nếu như vậy ngân hàng ở Phượng thành cũng sẽ phát sinh sự cố, vậy mà tin tức đã được truyền đến vậy mà chưa có biến động gì xảy ra, ngân hàng khánh phong không có xuất hiện rối loạn.

Hắn thiết kế cái bẫy này, Cầu Thế Trinh chẳng nhẽ đã phát hiện từ năm trước, còn có sự chuẩn bị, này qua hết năm, không cách nào tưởng tượng, tại sao không có rối loạn!

Tiêu Nguyệt Mị một lần lại một lần muốn hấn phá đổ ngân hàng tư nhân của Cầu Phủ, ép Cầu Thế Trinh đèn nước nghèo rất mừng tới chỉ có thể cười nằng, trong thời gian năm năm Cầu Thế Trinh nói lời từ hôn, Tiêu Nhữ Xương ở những chi nhánh của ngân hàng khánh phong ở các quận huyện đều mở các hiệu buôn buôn bán các loại, mục đích của hắn không phải là kiếm tiền, chỉ là nghĩ cách mai phục trước đó, khi cần sẽ lợi dụng, hắn không hề nghĩ phá đổ ngân hàng tư nhân của Cầu phủ, chỉ là muốn Cầu Thế Trinh ở lúc cùng đường thì sẽ xuất bạc trợ giúp hắn, như vậy, Cầu Thế Trinh sẽ cảm động và nhớ nhung ân tình của hắn, hai nhà lại có thể thân thiết như trước kia, cũng sẽ cưới muội muội của hắn.

Năm trước, hắn sai Thanh Viễn cùng An Dương, làm chủ ba hiệu buôn lớn hướng ngân hàng tư nhân khánh phong vay mượn bạc trong thời gian ngắn hạn, lấy số vải vóc buôn bán làm vật thế chấp, tất cả vay mượn mười vạn lượng bạc.

Những hiệu buôn này được cho là cửa hiệu lâu đời, cùng với trường quầy của khánh phong hay lui tới, mỗi lần cũng đúng hạn trả lãi, uy tín rất tốt.

Trước kia những hiệu buôn cần tiền bạc gấp dùng vải vóc thế chấp vay mượn, đều bình an vô sự, cho nên quản sự khánh phong liền buông lỏng cảnh giác, lần này dùng vải vóc làm vật thế chấp, không cần kiểm tra kỹ lưỡng đã được thông qua rồi.

Những thứ vải vóc kia đều đã động qua tay chân, dùng được vật hun qua, lúc giao cho khánh phong còn rất tốt, nhưng hơn hai mươi ngày sau toàn bộ đã phai màu, hơi xé nhẹ vải liền rách ra.

Quản sự ngân hàng tư nhân các nơi chỉ phụ trách cửa hiệu của mình, Cầu Thế Trinh là ông chủ, luôn thường xuyên kiểm tra sổ sách các cửa hiệu, nếu là năm trước kịp tra sổ, đối với chuyện có ba hiệu buôn cùng dùng vải vóc làm thế chấp sẽ sinh ra hoài nghi, khi đó vải vóc không có việc gì, hẳn nếu là có hoài nghi lập tức sẽ không nhận, khi biết được lý do của ba hiệu buôn kia, mới dám nhận sự bảo đảm này, và sẽ xin quan phủ địa phương ra mặt làm chứng sự bảo đảm của ba hiệu buôn kia, mặc dù mạo hiểm, lại có thể đề phòng ba hiệu buôn kia trốn nợ thì có thể xin quan phủ ra mặt yêu cầu trả.

Tiêu Nhữ Xương khi bày cục diện này, là do Tiêu Nguyệt Mị không ngừng thúc dục đến không có biện pháp, tình thế cấp bách phải làm bừa, không nghĩ tới Cầu Thế Trinh vội vàng vàng chạy về Phượng thành, sổ sách cũng không kịp tra xét, khiến cho ván cờ này của hắn không có sơ hở chút nào.

Tại sao lại không bị rối loạn đây?

Giờ mùi ngày mồng ba tháng hai, một chiếc xe ngựa kiên cố và hoa lệ bằng gỗ lim lái ra Tiêu phủ, Tiêu Nghĩa đánh xe, Tiêu Nhữ Xương ngồi trong xe, hắn muốn tự mình đến quận Thanh Viễn nhìn xem.

Xe ngựa mới ra khỏi cửa chính Tiêu phủ không có mười mấy bước, Tiêu Nghĩa kéo dây cương ngừng lại.

“Thế nào không đi?” Tiêu Nhữ Xương nâng màn xe lên, thấy cô gái đứng cạnh xe ngựa thì ánh mắt hắn sáng lên.

” Trong Cầu phủ có chuyện gì?” Tiếng của Tiêu Nhữ Xương rất dịu dàng.

“Cấm di nương chết ở trong nhà ngõ nhỏ Đông Lý, nghe nói thi thể rửa nát bốc mùi rồi, hàng xóm báo lên nha phủ, hiện tại Tàn quản gia bị Tri Phủ Đại Nhân gọi đến hỏi chuyện rồi.”

“Được! Bị chết thật tốt quá, người bẩm báo rất kịp thời, không tệ.” Tiêu Nhữ Xương thần thái phấn khởi, từ trong lòng ngực sờ soạng ngân phiếu đưa tới, cười nói: “Nghe nói Cầu phủ cấm chỉ đi ra ngoài, người có thể ra ngoài báo tin thật không dễ, khó khăn cho người.”

“Cám ơn Tiêu gia.” Người nọ nhận bạc xoay người bước nhanh rời đi. Tiêu Nhữ Xương cười ha ha, Cầu phủ xảy ra án mạng bị gọi đến nha phủ rồi, hắn có thể mượn cái này đại tố văn chương (tung tin đồn làm loạn). “Tiêu nghĩa, không cần đi Thanh Viễn nữa, người lập tức an bài người tung tin tức, nói ông chủ ngân hàng khánh phong liên quan đến án mạng giết người, di nương được sủng ái không hiểu chết ở viện hoang, ngân hàng tư nhân ở Phượng thành to như vậy bảo đảm có rất nhiều người vay, dưới mắt lại phải lên quan phủ, an bài mười mấy người đi tung tin ngân hàng khánh phong hết tiền, lại đi tìm một số người ở ngoài cửa ngân hàng tư nhân kêu la.”

Lời đồn Mãnh Vu Hồ (như mãnh hổ), với lại mấy phần lời đồn đại cùng là thật, Tàn Minh Trí vẫn còn ở công đường phủ nha chưa về được, ngân hàng tư nhân khánh phong đã không giữ được bình tĩnh nữa.

“Thanh Lạc, này? Chuyện này làm sao bây giờ?” Tàn Minh Trí bị đưa đi, Lý thị gấp đến độ lục thần vô chủ (hoang mang lo sợ).

Cầu Thế Trinh không có ở đây, chuyện trong ngoài Cầu phủ đều dựa vào Tàn Minh Trí, hắn nếu gặp chuyện không may, vậy Cầu phủ coi như xong rồi, còn liên lụy đến ngân hàng tư nhân bên kia ảnh hưởng xấu cũng khó mà tiêu trừ, Thẩm Thanh Lạc cũng rất lo lắng, lặng yên suy nghĩ một hồi, Thẩm Thanh Lạc bất chấp nguy hiểm, dẫn theo Lý thị đi tra hỏi Tiểu Đồng.

“Cấm di nương chết rồi.” Thẩm Thanh Lạc nhìn chằm chằm Tiểu Đồng, lãnh đạm nói.

“Lam tỷ chết?” Tiểu Đồng lên tiếng khóc lớn, Thẩm Thanh Lạc nhú mày lại, mới vừa rồi chỉ một cái chớp mắt, nàng thấy trong mắt Tiểu Đồng chợt lóe lên sắc mặt vui mừng.

“Cấm di nương chết thật oan uổng, người từng là nha hoàn cận thân hầu hạ nàng, cho nên bị tình nghi là hung thủ giết người, dọn dẹp hai bộ y phục, theo Lý đại nương đi nha môn một chuyến thôi.” Thẩm Thanh Lạc xoay người đi ra cửa, Tiểu Đồng ngơ ngác không thể động, Thẩm Thanh Lạc quay đầu lại nhìn nàng, thở dài nói: “Đi thôi, mang theo xiêm áo không cần quá tốt, tóc búi qua là được, nghe nói, những nữ tử trong địa lao”

Thẩm Thanh Lạc giống như rất đồng tình, chỉ nói nửa câu rồi đứng lại. Lâm Tiểu Đồng sợ tới mức phát run, run lên nửa ngày rồi phịch một tiếng ngã quỵ trên đất, khóc lóc nói: “Thẩm quân sự cứu ta, ta không muốn ngồi tù, ta biết rõ là ai hại chết Lam tỷ.”

Thẩm Thanh Lạc ồ một tiếng, yên lặng chờ Tiểu Đồng nói tiếp.

“Lam tỷ là theo Nhan đại phu đi, hiện tại chết rồi, nhất định là Nhan đại phu hại chết nàng.” Tiểu Đồng vì muốn thoát thân, liền vu cáo lung tung.

Thẩm Thanh Lạc sững sốt, chẳng lẽ mình nghĩ lầm rồi, Ngô Cẩm Lam là theo Nhan Tử Khải đi, không phải là bị Tiêu Nhữ Xương bắt đi hay sao?

Chân tướng như thế nào, chỉ có thể đợi quan phủ Phụng thành thẩm lý, có thể giải oan cho người của Cầu phủ, lúc đấy Tần Minh Trí cũng không đáng lo, không tồi.

Thẩm Thanh Lạc mỉm cười nói: “Nếu là Nhan Tử Khải hại chết Cẩm di nương, liền cùng người vô quan, người cùng Lý đại nương đến Công đường đi, đem những gì người biết nói hết ra, điều này, nếu có thể chứng minh người là vô tội, ta làm chủ, không cần bạc chuộc thân liền trả về khế ước bán thân của người.”

“Tạ Thẩm quân sự.” Tiểu Đồng không ngừng run lên, dập đầu một cái, đứng lên oai phong hùng dũng cùng Lý thị đi đến nha phủ.

Ánh nắng chiều biến mất, hoàng hôn ám trầm, đôi mắt trông về phía xa, phía chân trời mây đen nặng nề, Thẩm Thanh Lạc đứng ở dưới cây hoa quế trong viện, lặng lẽ nhìn cửa viện. Cầu Thế Trinh muốn nàng cẩn thận Tiêu Nhữ Xương, nàng không thể đến phòng khách chờ tin tức, không thể cho người đến phủ nha chờ đợi tin tức, chỉ có thể ở trong viện lặng lẽ chờ Lý thị trở lại.

Gió vẫn không ngừng thổi, trời vẫn còn lạnh, Thẩm Thanh Lạc vô tri vô giác, sầu lo tràn ngập ở trong mắt nàng, gương mặt nàng lạnh lạnh yên tĩnh cũng không nhúc nhích thân thể không nói câu gì.

Lộc cộc lộc cộc tiếng gõ cửa rất nhẹ truyền đến, Thẩm Thanh Lạc nhào tới cạnh cửa một thanh kéo cửa ra.

“Thẩm quân sự.”

“Thanh Lạc, chúng ta đã trở lại.”

Nhìn thần sắc, xác nhận không có việc gì, Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, liếc ngoài cửa một cái, đóng cửa lại, đem Tần Minh Trí cùng Lý thị hướng trong nhà.

“Kết thúc rồi hả?” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, vụ án đã kết thúc.” Tần Minh Trí thở ra một hơi, cũng nhỏ giọng, cùng Lý thị hai người, đem chuyện xảy ra từ đầu chí cuối trên công đường, nói ra cặn kẽ.

35. Chương 35: (7)

Bởi vì từ lúc Cẩm di nương mất tích, Tần Minh Trí đã mang theo người hầu hạ của nàng đi đến nha môn báo án, hôm nay buổi trưa khi lên Công đường, Tri huyện Dương Tích Minh coi như công bằng đã biết rõ tình huống, nên không có xem hấn là nghi phạm hỏi han.

Sau đó Lý thị lại dẫn theo Tiểu Đồng đến, Tiểu Đồng nhắm thẳng vào Nhan Tử Khải, nói Cẩm di nương mất tích là theo chân Nhan Tử Khải bỏ trốn, hôm nay tự dừng mà chết, nhất định là do Nhan Tử Khải hại chết. Dương Tích Minh liền cho sai dịch gọi Nhan Tử Khải tới, Nhan Tử Khải sống chết cũng không thừa nhận, Tiểu Đồng liền khai Nhan Tử Khải thích Ngô Cẩm Lam, mọi người trong Thiên Hương lâu đều có thể làm chứng, Dương Tích Minh truyền chủ chứa Thiên Hương lâu đến còn có thêm mấy kỹ nữ, quả nhiên người người cũng chứng thật Nhan Tử Khải thích Ngô Cẩm Lam.

“Chỉ như vậy, không đủ để chứng minh Nhan Tử Khải hại chết Cẩm di nương chứ?” Thẩm Thanh Lạc nghe được những lời này, kỳ quái hỏi.

Tần Minh Trí gật đầu, nói: “Vén vén như thế, tất nhiên không đủ để kết án, trong trường hợp đó, hàng xóm bên kia làm chứng, Cầm di nương sau khi mất tích, vào ngày 27 tháng giêng, lại được Nhan Tử khai đưa trở về, sau đó không có những người khác đi vào.”

“Nhan Tử khai thú nhận không kiêng kỵ?” Thẩm Thanh Lạc hỏi, trong lòng nàng có chút không tin tưởng Nhan Tử khai sẽ hại chết Cầm di nương.

“Hắn không nhận tội, hắn nói Cầm di nương bị bán đến Yên Hoa, ở ngõ nhỏ Hạnh Hoa viện lúc bị bệnh sắp chết mới cầu xin hắn chuộc nàng ra ngoài, Dương đại nhân liền triệu xuân mẹ ở Hạnh Hoa viện đến hỏi, xuân mẹ nói không có chuyện này, tội của hắn liền định rồi.”

Thẩm Thanh Lạc trầm mặc, dừng một chút hỏi: “Cầm di nương bị chết như thế nào?”

Tần Minh Trí thân thể run lên, tiếng nói cũng run theo: “Toàn thân thối nát, trong máu có đầy ấu trùng cùng con rệp, ta chỉ liếc mắt được một cái, liền muốn nôn mửa, Dương đại nhân cũng không dám nhìn, mệnh mang lên cho ta nghiệm xác (nhận xác), sau khi xác nhận đó là Cầm di nương, liền cho sai dịch mang ra đi thiêu rồi.”

Thẩm Thanh Lạc cũng rung mình một cái, một hồi lâu hỏi: “Nhan Tử khai nhận tội rồi hả?”

“Tôi lúc kết án cũng không chịu nhận, còn nói cái gì lúc Cầm di nương ở Hạnh Hoa viện thì. thì trên người nàng đã có ấu trùng (con giòi) rồi, hắn bởi vì muốn kiêng dè, cho nên từ Hạnh Hoa viện chuộc Cầm di nương ra ngoài, liền đi từ cửa phía sau, sau đó cũng không quay lại nữa.”

Mấu chốt của sự tình ở khẩu cung của xuân mẹ ở Hạnh Hoa viện, Thẩm Thanh Lạc thầm than, xem chừng xuân mẹ là sợ sự tình hỗn loạn, khiến Hạnh Hoa viện gặp nhiều phiền toái, cho nên dứt bạc cho Dương tri phủ, muốn Dương tri phủ mau sớm kết án, lợi dụng lời khai của Xuân mẹ cùng Tiểu Đồng liền định Nhan tử khai là kẻ giết người.

Từ tình huống này, chắc chắn Ngô Cầm Lam là bị bệnh mà chết, nàng từ Hạnh Hoa viện sau khi ra ngoài, ở trong viện Đông Ly không có ai hầu hạ nàng, vừa không có mời thầy thuốc chẩn mạch uống thuốc, cứ như vậy bệnh nặng mà chết, bên cạnh lại không người, cho đến thi thể thối rửa phát ra mùi hôi thối, hàng xóm mới phát hiện.

Nhan Tử khai nếu có thể nhớ tới mấy phần tình cũ, chữa bệnh cho Ngô Cầm Lam, cũng không có tai họa bất ngờ hôm nay, xem ra Nhân Quả báo ứng, chính xác không thể sai.

Nếu bàn về tội vô tình ích kỷ, Tiểu Đồng càng sâu, Thẩm Thanh Lạc trầm mặc một hồi lâu hỏi: “Tiểu Đồng đâu?”

“Trở về phòng rồi. Chúng ta ra khỏi nha phủ thì gặp thê tử Nhan Tử khai mắng nàng nói bậy hãm hại Nhan Tử khai, đẩy nàng ngã xuống trên mặt đất, khiến nàng bị thương cả mặt, để ta tìm đại phu xem cho nàng một chút.” Lý thị nói.

Mặc dù không biết Tiểu Đồng giấu đi đồ trang sức của Ngô Cầm Lam, Thẩm Thanh Lạc đối với Tiểu Đồng cũng không có hảo cảm. Nàng mấp máy môi, nói: “Ngày mai đem khế ước bán thân của nàng cho nàng, đuổi nàng đi.”

Lý thị gật đầu đáp ứng, Tần Minh Trí ở một bên môi mấp máy, một hồi lâu nói: “Thẩm quản sự, Tạ Hoán cùng Trần Quy còn chưa có trở lại, ta cho người đi ngân hàng tư nhân hỏi. Gia hôm nay không có ở đây, không có người đứng lên làm chủ thì không được, hai người bọn họ là người tin được, nếu không ta nói với hai người bọn họ, Gia đã nhận định cô là chủ mẫu của Cầu phủ, để cho bọn họ gặp phải chuyện gì ở ngân hàng cũng có thể đến bẩm báo với cô?”

Thẩm Thanh Lạc một hồi lâu không nói, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa, ánh đèn sáng ngời chiếu ra bên ngoài lại trở nên ảm đạm, dần dần vô lực, càng ngày càng mong lung. Vầng sáng vô lực này, đúng là quan hệ của nàng cùng Cầu Thế Trinh, bên cạnh, kiên định nhìn về phía trước, nhưng cái gì cũng không nắm bắt được, chỉ có hư vô trống rỗng vô tận, mơ hồ khó khó định.

Ngụ ý Tần Minh Trí nàng hiểu được, hắn và Tạ Hoán cùng Trần Quy ba người, dù công việc có thuận thực đi nữa, rốt cuộc vẫn chỉ là hạ nhân, chuyện bình thường có thể làm chủ, gặp phải đại sự đột phát liền không

dám quyết định, bọn họ không dám gánh chịu hậu quả phát sinh.

Thẩm Thanh Lạc than nhẹ, nói: “Tạm thời đừng nói đi, có vấn đề gì người chuyển cho ta là được.”

Tần Minh Trí gật đầu đáp ứng, thấy Thẩm Thanh Lạc thần sắc uể oải, vội kéo Lý thị cáo từ.

Tạ Hoán cùng Trần Quy trở lại, hai người ở trước viện Tần Minh Trí cùng Lý thị chờ bọn họ.

“Ngân hàng tư nhân bên kia như thế nào?”

“Hôm nay buổi chiều cũng không có chuyện gì lớn, người tới không nhiều lắm, sau lại truyền đến tin tức từ nha môn, chứng thật án mạng cùng Cầu phủ không liên quan, thì đoàn người liền rời đi.” Tạ Hoán trầm giọng nói: “Chỉ là, ta nhìn ra chuyện này, là có người từ trong cố tình gây chuyện, ngày mai chỉ sợ sẽ không còn yên tĩnh như vậy.”

Trần Quy cau mày nói: “Gia lại không có ở đây, chuyện như vậy thật làm cho lòng người lo lắng, nếu là bị chèn ép.”

Mấy người lại bàn bạc một phen, Tạ Hoán cùng Trần Quy sau khi rời đi, Lý thị đối với Tần Minh Trí nói: “Không biết gia bao giờ trở lại, ngân hàng tư nhân nếu là gặp chuyện không may, nên làm sao bây giờ?”

“Mọi việc không cần chuyên quyền (độc đoán), nghe Thẩm quản sự là được.” Tần Minh Trí lấy lại bình tĩnh nói. Sau khi từ nha môn ra ngoài, nghe Lý thị nói đến chuyện Thẩm Thanh Lạc giả Hồ hù dọa Tiểu Đồng, Tần Minh Trí trong lòng đối với Thẩm Thanh Lạc âm thầm bội phục. Trước kia Thẩm Thanh Lạc để cho hắn tích trữ tiền bạc lại, trước mắt thì không biết có thể phát huy công dụng hay không, nhưng phần quyết định này của Thẩm Thanh Lạc, cũng khiến cho hắn phải mở mắt mà nhìn Thẩm Thanh Lạc một cô nương mới mười bảy tuổi này.

Lý thị phụ họa gật đầu, nói: “Thanh Lạc nhìn trẻ tuổi, nhưng xử sự. Nhưng lại đối ngân hàng tư nhân và chúng ta rất quen thuộc, chẳng lẽ Gia cái gì cũng nói với nàng?”

“Đúng vậy.” Tần Minh Trí cũng cảm thấy nghĩ không ra.

Cầu Thế Trinh quả thật đem tất cả mọi chuyện ở ngân hàng tư nhân nói rõ cho Thẩm Thanh Lạc biết, chỉ là không phải là ở kiếp này, mà là ở kiếp trước. Đời này hắn cùng với Thẩm Thanh Lạc không thể quang minh chính đại ở chung một chỗ, hai người gặp nhau thời gian không nhiều lắm, vừa chạm mặt liền củi khô lửa bốc vội vàng thân thiết. Đời trước Thẩm Thanh Lạc công khai ở trong nội viện của hắn, hắn mỗi ngày trừ vội chánh sự, những lúc rảnh rỗi đều ở trong viện của Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc đối với hắn không có sắc mặt tốt, không cùng hắn nói chuyện, hắn chỉ có thể tự tìm lời nói, hoa hoa thảo thảo lưu hành mới hắn không hiểu, chỉ có thể nói chuyện ngân hàng tư nhân cùng chuyện xoay vòng vốn, Thẩm Thanh Lạc nghe không ít, mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng trong lòng vẫn có chút ít căn cơ.

Tối nay mọi người đều ngủ được không an ổn, sáng sớm hôm sau, Tạ Hoán cùng Trần Quy kéo Tần Minh Trí đến ngân hàng tư nhân trông non, Lý thị vẫn phân phó người khóa và canh giữ các cổng, chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Buổi sáng ngày hôm đó ngân hàng tư nhân bên kia tuy có sơ gặp rối ren, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi khống chế, sau bữa trưa, Lý thị để cho Thẩm Thanh Lạc trở về phòng nghỉ ngơi, Thẩm Thanh Lạc cả đêm chưa ngủ, thật có chút mệt mỏi buồn ngủ, liền trở về phòng ngủ.

Thẩm Thanh Lạc mới vừa híp một lát, đông đông đông tiếng gõ cửa mạnh mẽ vang lên.

Lý thị sắc mặt trắng bạch nói cho nàng biết, Tần Minh Trí lại bị gọi đến nha môn rồi, Hạ Xuân ở Phương Thành kiện Cầu Thế Trinh đã quá hạn mà không trả tiền theo như ước định mua nhà.

Mấy ngày trước đây Tần Minh Trí mới cùng nói chuyện với Hạ Xuân, hắn đã đáp ứng sẽ chờ Cầu Thế Trinh trở lại, đột nhiên lại trở quê?

Cầu Thế Trinh cùng Hạ Xuân đặt khế ước là không có vấn đề, ước định trong chỉ nói năm sau khi xin được ân khế sẽ giao nốt chỗ bạc còn lại, cũng không có ước định một ngày cụ thể, hắn đến phủ nha tố cáo cũng không chiếm được tiện nghi gì, như vậy? Vì sao còn phải ra kiện?

“Giả Sơn mới vừa từ ngân hàng tư nhân tới đây, hẳn nói, ngân hàng tư nhân bên kia bắt đầu loạn, rất nhiều người cầm ngân phiếu đổi lấy bạc.” Lý thị nói tiếp.

Thẩm Thanh Lạc hiểu, đây là do Tiêu Nhữ Xương giở trò quỷ, Hạ Xuân kiện Cầu Thế Trinh không thể thắng, lại có thể kích động đến dân chúng rằng ngân hàng tư nhân Khánh phong của Cầu phủ đang có nguy cơ đóng cửa, tai họa một chiều lại tiếp một chiều, rất ấn tượng.

“Nha môn bên kia vẫn còn đang thẩm lý phải không?”

“Vâng.”

Thẩm Thanh Lạc trầm tư suy nghĩ một hồi, bàn tay nắm chặt, lớn tiếng nói: “Lý đại nương, người lập tức đi nói với Tạ quản sự, đóng cửa chính ngân hàng tư nhân, ngừng trả tiền mặt, đem đại khái nội dung khế ước Gia cùng Hạ Xuân đặt cùng dân chúng nói một chút, rồi đem chuyện Tần quản gia mấy ngày trước đã cùng Hạ Xuân ước hẹn, hoặc là bồi gấp đôi hai trăm lượng số tiền đã ước định, hoặc là chờ Gia trở lại trả lại trả bạc, sau đó nói ngân hàng tư nhân nếu phải trả bạc, cần phải có Tần quản gia ở đây mới có thể tiếp nhận trả, để cho hai người cơ trí lẫn trong đám người, đem đoàn người dẫn đến cửa nha phủ chờ, sau đó.”

Lý thị hoang mang lo sợ, gấp gáp chạy đến ngân hàng tư nhân tìm Tạ Hoán.

“. Cứ như vậy, Tạ quản sự, người mau làm như vậy.”

Tạ Hoán nhìn chằm chằm không trung chốc lát, nắm lên quả đấm nói: “Trần Quy, mau làm theo, lập tức bố trí đi xuống.”

“Đây là do người nào phân phó? Như vậy rất dễ dàng chọc giận Tri Phủ Đại Nhân, còn nữa, ngừng trả tiền mặt, người bên ngoài.” Trần Quy do dự nói.

“Lập tức làm theo, đây là biện pháp thay đổi cục diện tốt nhất.”

Cầu phủ cuồng phong bạo vũ(gió lớn mưa rào), Tiêu gia giờ phút này gió mát mặt trời rực sáng.

Trong khuê phòng lộng lẫy huy hoàng, tinh xảo hoa mỹ, Tiêu Nguyệt Mị một thân váy dài màu đỏ tươi được thêu trăm điệp cùng hoa bằng Kim Ngân (vàng bạc) sáng rực rỡ, đầu cài toàn trăm phượng tợ vàng ngâm châu, không nói ra hết được nét xinh đẹp cùng quyến rũ chói lọi. Tiêu Nhữ Xương một bộ cẩm bào màu xanh nhạt, tuấn dật Xuất Trần, thường ngày ánh mắt ẩn tính toán giờ trở nên ôn hòa cương chiều, hưng trí bừng bừng cùng với Tiêu Nguyệt Mị làm bột phấn. (tên này có bệnh cuồng yêu em gái)

Tiêu Nhữ Xương hàng năm sống an nhàn sung sướng, ngón tay thon dài trắng trẻo, ngón tay như ngọc ở trong cánh hoa đỏ tươi khiêu khích, tươi đẹp vô cùng lệ tuyệt.

“Ca, tay của huynh thật là đẹp mắt.” Tiêu Nguyệt Mị khen.

Tiêu Nhữ Xương cười cười, đem màu sắc nhất tươi đẹp, cánh hoa mai tinh khiết chọn qua một bên, dùng lụa bọc lại rồi ép ra nước đỏ, lại mài trần châu cùng San Hô đỏ thắm.

Hắn một giọt lại một giọt làm vô cùng kiên nhẫn vô cùng tinh tế, Tiêu Nguyệt Mị thở dài nói: “Lúc nào thì Thế Trinh mới chịu giúp muội cùng làm bột phấn như thế này đây.”

Tiêu Nhữ Xương nhú mày, ngón tay dừng lại, nhẹ mảnh lộc cộc một tiếng, móng tay trắng muốt xức lên một mảng nhỏ.

“Được rồi, muội đem những thứ này phơi khô là lấy dùng được.” Tiêu Nhữ Xương ngăn cả người sau đó cười nói, cho ngón tay vào bồn sứ nhỏ bên cạnh, cẩn thận rửa tay.

“Gia, Nghĩa quản sự có chuyện bẩm báo, đang chờ ở trúc lư bên kia.” Tinh Vũ ở ngoài cửa nhỏ giọng bẩm.

“Nguyệt Mị, ca đi đây.” Tiêu Nhữ Xương đứng lên, sửa lại cổ áo một chút, bước chân hăng hái nhẹ nhàng đi ra cửa.

Bịch một tiếng, Tiêu Nguyệt Mị đem bồn sứ trên bàn đẩy xuống đất.

Tiêu Nhữ Xương xoay người lại, trợn mắt há mồm nhìn từng mảnh mảnh sứ vỡ trên đất, nước đọng ở găm trên mặt thảm, liền loen ra dấu vết nhơ bẩn

“Ca, huynh mãi mới có thời gian bồi muội một lát, nhưng động một cái không phải là có chuyện thì hết người này đến người khác tìm, không có một lát an ổn.” Tiêu Nguyệt Mị nhíu mày nổi giận nói, mày đẹp mắt trở nên Dạ Xoa một dạng hung ác.

36. Chương 36: (8)

Tiêu Nhữ xương lắc đầu cười khổ, chuyện buôn bán của Tiêu gia hẳn Không thể bỏ mặc được, còn phải thỉnh thoảng cùng Cầu Thế Trình đấu trí, có được một chút thời gian toàn bộ đã dành cho Tiêu Nguyệt Mị rồi, Tiêu Nguyệt Mị vẫn còn không hài lòng, thỉnh thoảng phát giận oán hận không quan tâm đến nàng.

Nếu là trước đây, hẳn chắc chắn sẽ ở lại trò chuyện cùng nàng, nhưng hôm nay thì không được, Tiêu Nghĩa lúc này tiến đến, tất nhiên là bẩm báo chuyện của Hạ Xuân cùng Cầu Gia lên nha môn, còn có tình hình huyền ảo bên khách phong kia, tuy nói phần thắng đã nắm chắc trong tay, nhưng vẫn muốn nghe được mới an tâm.

Tiêu Nghĩa ăn mặc chỉnh tề, nhưng Tiêu Nhữ Xương liếc mắt một cái vẫn nhìn thấy trên người hắn ẩn giấu sự ảo não, trong nháy mắt trầm xuống.

Vào phòng, Tiêu Nhữ Xương ngồi vào ghế, lãnh đạm nói: “Nói đi.”

“Gia, Hạ Xuân đi kiện nhưng không có thắng, mà còn bị thua.”

“Không có thắng? Còn thua?” Tiêu Nhữ Xương giống như nghe được tiếng nói của Tiêu Nghĩa từ vực sâu hồi âm lại, không thể tưởng tượng nổi mở to mắt nhìn Tiêu nghĩa, làm sao có thể? Mua bán hai bên nhìn đều có cam kết, mặc dù không thể kiện thắng được, nhưng cũng đủ để cho Dương Tích Minh ra lệnh cho Cầu phủ mau sớm thanh toán bạc mua tòa nhà kia là rất hợp tình hợp lý .

“Dạ, xem ra là thắng, nhưng thật ra là thua. Dương đại nhân xử Cầu phủ bội ước, bồi thường cho Hạ Xuân một trăm lượng bạc, và Hạ Xuân phải đem một nửa số bạc lúc trước thu trả lại cho Cầu phủ.”

“Tại sao có thể phán quyết như vậy?” Tiêu Nhữ Xương tay nắm chặt thành ghế khẽ run, rất nhanh trấn định lại, bình tĩnh hỏi.

Tiêu Nghĩa mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Thuộc hạ không làm hết trách nhiệm, bên ngân hàng tư nhân khách phong không có phái người đốc lực của mình theo dõi, chỉ lo bên nha phủ, những người đến ngân hàng tư nhân bên kia đòi đổi bạc lại toàn bộ chạy đến cửa nha phủ, bọn họ lú lú nói chuyện không ngừng, sợ Tần Minh Trí bị hoạch tội, không ai chủ trì trả bạc cho họ.”

Tiêu Nghĩa nói rất cẩn thận, Tiêu Nhữ Xương lắng lắng nghe, trái tim như có dòng nước chảy xiết mãnh liệt. Nhiều người như vậy chờ phán xét, Dương Tích Minh bị áp lực lớn chỉ có thể cẩn thận xử lý, mà những người này trong lời nói chính là trông mong Tần Minh Trí vô sự, nếu so sánh hai nhà, đương nhiên Dương Tích Minh sẽ nghiêng về Cầu phủ, đơn kiện của Hạ Xuân nhất định sẽ thua. Chỉ là tại sao phải xử chính là bội ước mà không phải chờ Cầu Thế Trình sau khi trở lại thực hiện ước định đây?

Tiêu Nghĩa cũng vừa vặn nói tới đây, hắn vẻ mặt đau khổ nói: “Dương đại nhân mới vừa nói ra Cầu phủ thắng kiện Hạ Xuân là vô lý, trong đám người liền có người hô to Dương đại nhân anh minh, Dương đại nhân là thanh thiên tái thế. Tiếp đã có người hô, Cầu phủ hiện tại không thể mua phòng ốc, cần phải chờ lại bạc cho bọn hắn lấy ra, không phải nói bội ước bồi thường một trăm lượng bạc sao, cầu xin đại nhân vì đám thảo dân mà suy nghĩ.”

“Cứ như vậy?” Tiêu Nhữ Xương cắn răng hỏi.

“Vâng, Dương đại nhân liền cao hứng ra lệnh cho Hạ Xuân đem số bạc đã thu khấu trừ đi một trăm lượng còn lại 4900 lượng bạc phải trả lại Cầu phủ. Gia, Hạ Xuân rất phần uất, liền đuổi theo nô tài muốn chúng ta mua lại tòa nhà kia, nói tòa nhà kia có người chết, vốn là có thể an an ổn ổn bán cho Cầu phủ, vì nghe lời của chúng ta giờ lại bị hỏng mất.”

Một vạn lượng bạc không phải to tác gì, chỉ là, phòng ốc đã có người chết oan thật không muốn mua, Tiêu Nhữ Xương thái dương đập thành thạch, cơ hồ ngồi không yên.

“Người đi đến phòng thu ngân lĩnh bạc, mua căn nhà này, ngày mai an bài thật nhiều người đến trước cửa ngân hàng khánh phong gây chuyện, trước khi Cầu Thế Trinh trở lại cần phải khiến cho ngân hàng tư nhân lật người vô lực (không cách nào thay đổi tình thế).”

“Dạ, gia.” Tiêu Nghĩa đáp ứng, vừa lo sợ hỏi: “Phía dưới tin tức gì cũng không có truyền về, cũng không biết Cầu gia lúc nào thì trở lại.”

“Cho nên, việc này rất quan trọng.” Tiêu Nhữ Xương nói, Thanh Viễn không có tin tức truyền đến, hẳn cũng cảm giác sâu sắc khó hiểu.

Cũng trong này này, trước cửa ngân hàng tư nhân khánh phong liền có một đội ngũ xếp hàng nâng thật dài chờ đổi ngân phiếu lấy bạc.

Tần Minh Trí lấy lý do Thẩm Thanh Lạc cũng là quản sự, buổi chiều mấy người thương nghị thì cũng mời nàng tham gia, Trần Quy cũng không bài xích nàng, Tạ Hoán như mơ hồ cảm thấy được cái gì, thái độ đối với nàng ngày trước nhạt nhẽo, bây giờ khê có ý cung kính.

Cũng chẳng qua mấy ngày, đến mừng mười tháng hai, ngân hàng tư nhân liền phải dùng đến số bạc mà Tần Minh Trí chuẩn bị mấy ngày trước ra, mấy ngày nay có mấy hộ đến thời gian trả nợ, nhưng không có hộ nào định trả nợ đúng thời hạn.

“Những người này muốn quỵt nợ hay sao!” Đêm nay mọi người tụ chung một chỗ bàn kế sách thì Trần Quy tức giận bất bình nói, “Này Ngũ gia, về sau cũng đừng nghĩ lại đến ngân hàng tư nhân chúng ta vay bạc nữa.”

Thẩm Thanh Lạc đầu đau như muốn nứt ra, ngân hàng tư nhân bây giờ căn bản không còn đủ người để xử lý công việc, hiện tượng chèn ép giằng co không ngừng tiếp diễn như vậy, vậy số người muốn quỵt nợ sẽ càng nhiều.

Mấy người từ mọi phương diện phân tích, đều vô kế khả thi, bọn họ liền tại liên tìm một người có khả năng trợ giúp cũng không có. May mắn Tiêu Nhữ Xương mấy ngày nay trừ an bài gây rối loạn nhỏ một hai lần, cũng không có cái hành động hăm hại lớn khác.

“Thanh Lạc, cô nương xem ai đã về rồi.” Lý thị ở ngoài cửa kêu to.

Cầu Thế Trinh trở lại! Thẩm Thanh Lạc mừng rỡ, đứng lên hướng ngoài cửa chạy đi.

Ánh đèn chiếu lên một người mặc trường bào màu trắng, vóc người gầy gầy, khí chất kín kẽ, không phải Cầu Thế Trinh, là Yến Ninh.

“Yến Ninh, huynh đã về rồi!” Thẩm Thanh Lạc bất chợt dừng lại, cười khanh khách nhìn Yến Ninh.

“Hảo tiểu tử, đi đâu rồi, vừa đi đã hai tháng.” Trần Quy cùng Tạ Hoán cũng ra đón.

“Đợi lát nữa sẽ nói tỉ mỉ, ta đói bụng.” Yến Ninh cười nói. Hắn mới vừa trở lại hiệu buôn Lạc Ninh, nghe Bộ Mộng Dao nói ngân hàng tư nhân có biến, lập tức tới ngay, còn chưa kịp rửa mặt ăn cơm.

“Trở về viện của người rửa mặt đi, ta sẽ sai đầu bếp chuẩn bị thức ăn, mọi người cùng xum họp một chút.” Lý thị vẫn luôn quý mến Yến Ninh, cao hứng thu xếp .

Yến Ninh cười hướng đám người Tạ Hoán gật đầu một cái, nhìn về phía Thẩm Thanh Lạc.

“Đi, ta cùng huynh trở về.” Thẩm Thanh Lạc hiểu ý cùng rời đi.

Viện Yến Ninh ở từ sau khi hắn đi vẫn bỏ trống , Lý thị liền an bài mấy nha hoàn đến dọn dẹp, Thẩm Thanh Lạc nhìn một chút, cười nói: “Đến viện của muội nói chuyện, đợi thu thập xong thì quay lại đây.”

Thẩm Thanh Lạc thản nhiên như thế, hai người lại có danh phận huynh muội, Yến Ninh cũng không cần phải tính toán, đi theo Thẩm Thanh Lạc vào viện Thẩm Thanh Lạc ở.

“Thanh Lạc, đây là tổng số bạc kiếm được lần này, trừ chi phí tiêu xài, cộng thêm tiền vốn tổng cộng là có năm vạn một nghìn ba trăm lượng, muối kiểm lại đi.”

“Được nhiều như vậy?” Thắm Thanh Lạc có chút ngạc nhiên, lấy tính tình của Yến Ninh, nàng cho là có thể kiếm được một vạn lượng bạc cũng không tệ rồi.

Yến Ninh có chút thẹn thùng, xấu hổ nói: “Vừa bắt đầu cũng rất tốt, sau đó, có một ít người có tiền có thể cũng đến mua đồ của chúng ta, sau đó lại bán ra giá gấp mười lần so với giá bán chúng ta ra, ta không có cách nào, chỉ đành phải theo những người lòng dạ hiểm độc kia tăng giá, vốn là có thể kiếm mười mấy vạn lượng, ta suy nghĩ bạc này kiếm được quá trái lương tâm, liền mệnh người giúp một tay đóng gói đồ trở về, đem những đồ còn lại giúp những người nghèo chỉ để lại một ít thức ăn cùng quần áo mang trở về.”

Thắm Thanh Lạc hốc mắt ửng đỏ, tán thưởng hướng nhìn Yến Ninh, Yến Ninh có chút đỏ mặt, ngượng ngùng cười cười. Hai người sau khi bàn giao xong, nàng liền nói với Yến Ninh tình hình ngân hàng tư nhân gặp đang nguy cơ: “Chuyện đòi nợ không thể chậm trễ được, nếu không đòi được nợ, ngân hàng khánh phong sẽ không thể tiếp tục duy trì. Nếu như vẫn không đòi được, liền cưỡng chế bán của cải lấy tiền mặt lấy thể chấp vật để trả nợ.”

Nói có lý, trước kia là không có đủ người, hiện tại có thêm Yến Ninh đã được đào tạo làm việc ở ngân hàng từ nhỏ, tự nhiên không cần phải nữa lo lắng, chuyện đòi nợ liền do hắn phụ trách là đủ.

“Được.” Yến Ninh không nói hai lời liền đáp ứng.

Thắm Thanh Lạc nhìn ngân phiếu trong tay, thoáng một cái trong đầu lại nảy ra diệu kế, ngân hàng tư nhân hiện tại chỉ có đổi bạc, không có tiền bạc tồn dự trữ, nhưng họ vẫn có thể phô trương thanh thế!

37. Chương 37: (9)

Yến Ninh không đủ hung ác tàn nhẫn, không có dùng biện pháp cứng rắn, nhưng tính tình của hắn mềm dẻo, không đạt mục đích thì không bỏ qua, Thắm Thanh Lạc yên tâm mà đem chuyện đòi nợ giao cho hắn.

Ngân hàng tư nhân bên kia, Thắm Thanh Lạc cùng Tạ Hoán sau khi thương lượng xong, từ bên hiệu buôn Lạc Ninh chọn ra năm người nhìn có dáng Phú Quý, gương mặt mặt lạ hoắc, mặc trang phục sang trọng, mang theo tôi tớ, ban ngày cầm năm vạn lượng bạc mà Yến Ninh kiếm được đem đến ngân hàng tư nhân gửi vào, còn cho người tung tin này ra, tạo ra sự tin tưởng cho các phú thương trong thành, nâng cao thanh thế cho khánh phong, hơn nữa còn khẳng định ngân hàng khánh phong không thiếu bạc, còn để cho những người làm khác ở hiệu buôn Lạc Ninh xếp hàng ở trong đám người đến rút tiền mặt, giả dạng làm người đến gửi tiền bạc, những người này chia nhau ra cả ngày đêm đều đứng xếp hàng ở ngân hàng, cách này vừa chiếm dụng thời gian của người gửi tới rút tiền, khiến cho số bạc mỗi ngày cần phải trả ra giảm bớt, lại tiện thể cùng những người do Tiêu Nhữ Xương sắp xếp trong đám người rút tiền đối chọi cãi nhau gay gắt.

Ngân hàng tư nhân Khánh phong làm như bạc lấy chi không hết loại, ai đến cũng không cự tuyệt, toàn bộ trả tiền mặt, vả lại Thắm Thanh Lạc an bài người mỗi ngày tung tin bên trong ngân hàng tư nhân bạc tồn còn nhiều, mấy ngàn một hai vạn cũng không thành vấn đề, người xếp hàng chờ đợi lấy bạc ra cũng càng ngày càng an tĩnh, người của Tiêu Nhữ Xương cầm ở trong đó đã không dậy nổi bất an trong dân chúng được nữa.

Thời gian mỗi một ngày trôi qua, đến kỳ đòi nợ càng ngày càng nhiều, Yến Ninh đi sớm về trễ, có hiệu quả rõ ràng, đoạt về đại bộ phận khoản vay, cũng có cực ít một số người đến kỳ thì chủ động trả lại.

Ngày mồng mười tháng ba, Cầu Hải cùng với người áp tải của tiêu cục trở về, từ Thanh Viễn mang về mười vạn lượng vàng.

Đội hình nghiêm chỉnh từ trên xe ngựa khiêng xuống mười rương gỗ lớn, thì người gửi tiền xếp hàng chờ đổi bạc đồng loạt nhìn tới những cái rương kia. Cầu Hải quét đám người một cái, mệnh người đứng đầu tiêu cục bảo vệ cho tốt, sau đó mở ra từng cái nắp hòm một —— ánh sáng vàng óng ánh lập tức lộ ra, dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra tia sáng chói mắt.

“Á! cái này chắc rất nhiều nha?” Trong đám người có người sợ hãi than.

Có người lập tức niệm niệm có tiếng tính toán, sau đó hét lớn: “Ít cũng phải 50 vạn lượng.”

“Nhiều như vậy!” Đám người chụm đầu nói thầm, một người nói: “Ai nói khánh Phong muốn đóng cửa, nhìn cái bộ dáng này không giống.”

Bên cạnh có người lập tức tiếp lời nói: “Ta cũng cảm thấy vậy không giống, cũng đã hơn một tháng, khánh Phong chưa từng từ chối trả tiền mặt qua, lẽ cũng trả toàn bộ không có thiếu một đồng.”

Có người đi theo phụ họa, trong đám người, người phụ họa càng ngày càng nhiều, có người nói: “Bạc nhiều như vậy, khánh Phong dù có xảy ra chuyện, ta cảm thấy được bạc tồn của khánh Phong, so bạc tồn ở các ngân hàng tư nhân khác còn nhiều hơn, ta không rút tiền mặt nữa.”

Một người đi, hai người đi, càng ngày càng nhiều người nói thầm mấy tiếng rồi bỏ đi.

Cùng một ngày, khánh phong tuyên bố trước bởi vì không đủ người làm, toàn bộ người làm điều đi đổi bạc cho khách hàng cho nên ngừng cho vay, hiện tại nói bây giờ người gửi tiền giảm bớt, hơi nhẹ nhõm chút, ngân hàng tư nhân bắt đầu cho vay lại, cũng ở ngày đó tất cả cho vay được năm vạn lượng bạc cho khách.

Người ta còn dám cho bên ngoài vay khoản tiền lớn vậy, nào có có thể đóng cửa? Ngân hàng tư nhân khánh Phong trước phong ba bão táp còn sừng sững không ngã, càng tạo thêm được lòng tin, người tới chèn ép không hẹn mà cùng rời đi, lúc trước nói rút bạc ra, vì có lợi có thể cầm, bây giờ lại lục tục có người trở lại gửi vào bạc.

Khánh phong cứ như vậy đem nguy cơ hóa giải, lần nữa hung hăng đánh Tiêu Nhữ Xương một bạt tai vô hình.

“Tùng tùng” tiếng trống canh canh ba vang lên, Tiêu Nhữ Xương lại một chút cũng không có buồn ngủ, hẳn nghĩ không hiểu, tại sao mình bị thua?

Ngân hàng tư nhân Khánh Phong đã do lúc trước bị chèn ép trở nên suy yếu rất nhiều, lần đả kích này, không chỉ không có kéo sụp đổ khánh phong, ngược lại giúp khánh phong vang danh thiên hạ, trong thành thậm chí truyền ra một bài dân dao: Nhật Nguyệt ở đây, khánh phong còn.

Sắc trời sáng choang, ánh mặt trời từ phía chân trời lộ ra ngoài, ban đêm nồng đậm đi xa, làm gió nhẹ đẩy ánh sáng mờ đánh vỡ đêm tối. Tiêu Nhữ Xương đứng lên, tự nhủ: “Cũng không phải là thất bại thảm hại, không phải đã trừ bỏ được nữ nhân trong lòng Thế Trinh sao?”

Nhưng Cẩm di nương có phải là người quan trọng trong lòng Cầu Thế Trinh hay không, Tiêu Nhữ Xương lại có chút cảm giác không chính xác.

Có người vui mừng có người buồn, Tiêu gia không được như ý, Cầu phủ bên này lại rất đắc ý. Tiến vào tháng tư, cuối mùa xuân bắt đầu mùa hạ thì khí trời lúc này là tốt nhất, hoa cỏ trong hậu viên tranh nhau đua nở, mùi thơm ngát quanh quần thấm vào ruột gan. Thấm Thanh Lạc lưu luyến ngồi trong đình viện, nhàn nhã ngắm hoa ngắm cảnh.

Cầu Thế Trinh còn chưa có trở lại, Cầu Hải đầu tuần tháng ba khi mang vàng trở về, nói với nàng nguy cơ của ngân hàng tư nhân ở phía dưới đã được giải quyết, chỉ là trải qua một trận chiến này, Cầu Thế Trinh cảm thấy quy tắc làm việc của ngân hàng tư nhân có nhiều chỗ cần hoàn thiện, muốn cùng các quản sự các nơi thảo luận một phen, quy định những nội quy cho vay thật chặt chẽ, hẹn ở khoảng giữa tuần tháng tư mới có thể quay về Phượng thành.

Nguy cơ của ngân hàng tư nhân đã qua, Yến Ninh liền rời khỏi ngân hàng tư nhân, quay về hiệu buôn chuẩn bị kế hoạch mới. Hẳn thời gian lần này ở Phượng thành, ban đầu thì ở tại chỗ ở Cầu phủ, thứ nhất mỗi ngày phải bận rộn chuyện ngân hàng tư nhân, buổi tối lại cùng Tạ Hoán cùng mấy người bàn bạc kế sách, ở hiệu buôn Lạc Ninh bên kia bất tiện, mới đầu, hẳn còn oán trách Thấm Thanh Lạc lại để Bệ Mộng Dao sang chỗ hẳn, nói cô nam quả nữ cùng viện, chắc chắn đối với Bệ Mộng Dao rất bất lợi.

Thấm Thanh Lạc thăm mắng đồ ngốc, thấy Yến Ninh không thông suốt, cũng chỉ có thể do hấn.

Yến Ninh lần này đi ra ngoài, theo kế hoạch hơn nửa năm mới có thể trở về. Hẳn sẽ đến Đình Châu, ở nơi đó mua một khu đất đỏ ở Đình Châu để trồng một loại cây được đặt tên là khổ đinh (*),Thấm Thanh Lạc sắp xếp kế hoạch cho hẳn là vì muốn các hộ nông dân ở đó nguyện ý trồng khổ đinh cho họ, sau khi Yến

Ninh đến đó, trước cùng mỗi hộ nông dân ký khế ước lâu dài sẽ trồng cây cho họ sau đó trả trước ổi gia đình hai lượng bạc làm tiền đặt cọc, ba tháng sau khổ đĩnh lớn lên, những hộ nông dân này sẽ lấy lá khổ đĩnh đã phơi khô, sau đó Yến Ninh toàn bộ thu mua. Về sau, những hộ nông dân này hàng năm trồng ra khổ đĩnh cũng sẽ do hiệu buôn Lạc Ninh thu mua theo giá tiền như ước định.

Trước khi xuất phát, vì phòng ngừa người khác hoài nghi, Yến Ninh làm bộ cả đêm gấp mộng, đến chỗ các thầy bói trong Phượng thành xem bói, sau đó, những thầy bói gia dưới sự dẫn đường của hắn, vô cùng thần thông chỉ đạo hắn, muốn hắn đi Đinh Châu các thần tiên muốn uống khổ đĩnh kính thần.

Việc buôn bán tiếp theo này, sau khi Yến Ninh nghe Thẩm Thanh lạc nói xong, rất vui vẻ mà tỏ vẻ nhất định sẽ làm xong. Chỉ vì, việc buôn bán thứ hai này, so cái cọc thứ nhất càng có lợi cho người hơn.

Thẩm Thanh Lạc căn cứ kinh nghiệm của kiếp trước biết được, tháng mười năm nay, Dương Giang châu sẽ xảy ra một loại bệnh dịch kỳ quái, người bệnh khát nước khó nhin, càng không ngừng uống nước lại giải không được khát, mọi người tứ chi sưng vù bên trong buồng phổi cơ năng rối loạn dẫn đến chết, triều đình phái thái y cũng triệu tập danh y thiên hạ, nhưng mọi người cũng bó tay hết cách. Sau khi người cứu viện vào Dương Giang châu, lại cũng lây phải căn bệnh kỳ quái này, Dương Giang châu chết rất nhiều rất nhiều người, đề phòng bắt trặc, triều đình sợ bệnh dịch truyền ra ngoài, cho lệnh đóng cửa thành. Có một gia đình Đinh Châu chỉ có một nữ nhi đang ở Dương Giang, cha mẹ hai người nói chết cũng muốn cùng nữ nhi chết cùng một chỗ, ở cửa thành cầu xin lính canh cho hai người vào thành.

Sau đó lại có kỳ quái chuyện xảy ra, hai người không những không có việc gì, mà cả nữ nhi con rể ngoại tôn của bọn cũng hết bệnh. Nữ nhi bọn họ cùng hàng xóm phát hiện đầu tiên, sau đó truyền tới quan viên phụ trách của triều đình, nhiều lần tìm hiểu, sau khi cha mẹ của nữ nhi này đến, có mang theo khổ đĩnh để thay trà mà uống.

Quan viên liền đem lá khổ đĩnh đi giao ấy người đun nước uống..., vắn vẹn một ngày, người uống qua nước của lá khổ đĩnh liền không hề còn triệu chứng khát khô cổ nữa, có thể ăn uống bình thường.

Phương pháp trị liệu bệnh dịch tìm được, nhưng là lần đại dịch ấy, vẫn bị chết rất nhiều người, khổ đĩnh ở Đinh Châu cũng không có trồng trọt rộng rãi, không đủ để cung cấp cho dân chúng ở Dương Giang châu, vả lại, sai khi biết khổ đĩnh có thể trị bệnh dịch, quan viên trong triều liền sai người âm thầm nhanh chóng thu mua khổ đĩnh và bán lại giá cao, khiến cho dân chúng bản hàn không thể mua được thuốc trị liệu. Một lần bệnh dịch kia, phía sau lại có quan lớn âm thầm thao túng tay, bạn của Tiêu Nhữ Xương là Cung Phóng lúc ấy là ở Dương Giang đàn làm Tri phủ, bởi vì lần đó không sợ cường quyền vì dân cùng mệnh, không sợ bệnh dịch giữ vững Dương Giang, sau khi bệnh dịch được đẩy lui Hoàng đế rất thưởng thức hắn, liền được phá cách cất nhắc, ba năm sau làm tới Lại Bộ Thượng Thư.

Nhưng hắn lại cùng quan viên trong triều khác quan hệ bất đồng, Cung Phóng cùng Tiêu Nhữ xương là từ hoạn nạn quan biết, hắn từng bước một thăng tiến, trừ Hoàng đế đối với hắn xem trọng một phần, cũng không thể không có công của Tiêu Nhữ Xương, hắn đã dùng bạc thay Cung Phóng giải quyết lần sóng phản đối trong triều.

Ngụy Long cùng Cung Phóng, là trợ lực bền chắc nhất không thể gãy của Tiêu Nhữ xương.

Thẩm Thanh Lạc nghĩ tới vô số lần, nếu là không có thánh chỉ ban hôn, Cầu Thế Trinh có thể cưới Tiêu Nguyệt Mị hay không?

(*) Khổ đĩnh hay còn gọi là cây trà đắng, có công dụng tả hỏa, thanh nhiệt rất mạnh vì vậy nó làm cho dễ ngủ, nhất là một vài dạng huyết áp cao, tiểu đường hạ xuống

Trước khi xuất phát, vì phòng ngừa người khác hoài nghi, Yến Ninh làm bộ cả đêm gấp mộng, đến chỗ các thầy bói trong Phượng thành xem bói, sau đó, những thầy bói gia dưới sự dẫn đường của hắn, vô cùng thần thông chỉ đạo hắn, muốn hắn đi Đinh Châu các thần tiên muốn uống khổ đĩnh kính thần.

Việc buôn bán tiếp theo này, sau khi Yến Ninh nghe Thẩm Thanh lạc nói xong, rất vui vẻ mà tỏ vẻ nhất định sẽ làm xong. Chỉ vì, việc buôn bán thứ hai này, so cái cọc thứ nhất càng có lợi cho người hơn.

Thẩm Thanh Lạc căn cứ kinh nghiệm của kiếp trước biết được, tháng mười năm nay, Dương Giang châu sẽ xảy ra một loại bệnh dịch kỳ quái, người bệnh khát nước khó nhin, càng không ngừng uống nước lại giải không được khát, mọi người

tứ chi sưng vù bụ trong buồng phổi cơ năng rối loạn dẫn đến chết, triều đình phi thi y cũng triệu tập danh y thính hạ, nhưng mọi người cũng bó tay hết cách. Sau khi người cứu viện vào Đông Giang chu, lại cũng lý phải căn bệnh kỳ quái này, Đông Giang chu chết rồi nhiều rồi nhiều người, đi phòng bắt tặc, triều đình sợ bệnh dịch truyền ra ngoài, cho lệnh đóng cửa thành. Có một gia đình Đinh Chu chỉ có một nữ nhi đang ở Đông Giang, cha mẹ hai người này chết cũng gần cùng nữ nhi chết cùng một chỗ, ở cửa thành cầu xin lính canh cho hai người vào thành.

Sau đó lại có kỳ quái chuyện xảy ra, hai người không những không có việc gì, mà cả nữ nhi con rể ngoại thân của bọn cũng hết bệnh. Nữ nhi bọn họ cùng hàng xóm phát hiện đầu tiên, sau đó truyền tới quan viên phụ trách của triều đình, nhiều lần tìm hiểu, sau khi cha mẹ của nữ nhi này đến, có mang theo khổ đinh để thay trà mà uống.

Quan viên liền đem lá khổ đinh đi giao ấy người đun nước uống..., vèo vèo một ngày, người uống qua nước của lá khổ đinh liền không hề còn triệu chứng khát khô cổ nữa, có thể ăn uống bình thường.

Phương pháp trị liệu bệnh dịch tìm được, nhưng là lần đại dịch ấy, vẫn bị chết rất nhiều người, khổ đinh ở Đinh Châu cũng không có trồng trọt rộng rãi, không đủ để cung cấp cho dân chúng ở Dương Giang châu, vả lại, sai khi biết khổ đinh có thể trị bệnh dịch, quan viên trong triều liền sai người âm thầm nhanh chóng thu mua khổ đinh và bán lại giá cao, khiến cho dân chúng bản hàn không thể mua được thuốc trị liệu. Một lần bệnh dịch kia, phía sau lại có quan lớn âm thầm thao túng tay, bạn của Tiêu Nhữ Xương là Cung Phóng lúc ấy là ở Dương Giang dần làm Tri phủ, bởi vì lần đó không sợ cường quyền vì dân cùng mệnh, không sợ bệnh dịch giữ vững Dương Giang, sau khi bệnh dịch được đẩy lui Hoàng đế rất thưởng thức hắn, liền được phá cách cất nhắc, ba năm sau làm tới Lại Bộ Thượng Thư.

Nhưng hắn lại cùng quan viên trong triều khác quan hệ bất đồng, Cung Phóng cùng Tiêu Nhữ Xương là từ hoạn nạn quan biết, hắn từng bước một thăng tiến, trừ Hoàng đế đối với hắn xem trọng một phần, cũng không thể không có công của Tiêu Nhữ Xương, hắn đã dùng bạc thay Cung Phóng giải quyết lần sóng phản đối trong triều.

Ngụy Long cùng Cung Phóng, là trợ lực bền chắc nhất không thể gãy của Tiêu Nhữ Xương.

Thẩm Thanh Lạc nghĩ tới vô số lần, nếu là không có thánh chỉ ban hôn, Cầu Thế Trinh có thể cưới Tiêu Nguyệt Mị hay không?

Giờ phút này, nàng lại một lần ở đáy lòng hỏi mình, khi đó, Cầu Thế Trinh cùng Tiêu Nguyệt Mị thành thân đêm đó tình cảnh lại xuất hiện tại trong đầu nàng. Đêm đó Cầu Thế Trinh kéo nàng đến thanh lâu để thấy những trường hợp kinh khủng kia, sau khi trở về phủ nàng vẫn phát run, Cầu Thế Trinh ôm nàng vào trong ngực càng không ngừng hôn an ủi nàng, hắn hôn qua quanh thân nàng mỗi một tác da thịt, lấm bầm Thanh Lạc dùng sợ, số mạng bị thẩm như vậy sẽ không rơi vào trên người nàng, trừ phi ta chết, không! Ta nếu là chết rồi, cũng muốn lôi kéo nàng cùng chết theo, hai ta đời đời kiếp kiếp không xa rời nhau.

Một đêm kia buông xuống màn trướng rung động, giường gỗ lớn khắc hoa lệ bị Cầu Thế Trinh mãnh liệt đụng làm cho không ngừng lay động. Ngoài cửa sổ hoàng hôn mờ mờ, bên trong phòng Bát Bảo Lưu Ly Đăng đốt cháy, màn tơ lều vải trong ánh sáng đèn chiếu lên những tia sáng kỳ dị, Cầu Thế Trinh ở trên người nàng điên cuồng dong ruối, bắt đầu mấy lần, nàng còn cảm thấy sáng khoái, sau đó, nàng thấy một mối, liền tiếp vui mừng - yêu mấy canh giờ thân thể mệt mỏi rã rời, chỗ ấy nước chảy càng ngày càng ít, cuối cùng một lần kia, nơi đó khô khốc đến nỗi ngón tay Cầu Thế Trinh ra vào cũng khó khăn.

“Thanh Lạc, ngươi không thích ta sao?” Khi đó, Cầu Thế Trinh hoảng sợ khê hô, hắn nắm món đồ của mình vuốt vuốt, liều mạng muốn cho vật này dong ruối phun cả đêm - bốn năm sáu lần gì đó vẫn lại cứng lần nữa. Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua màn cửa sổ chiếu ánh sáng hơi mờ xuyên qua màn trướng, không khí lành lạnh, mặt của Cầu Thế Trinh là một mảnh thâm đậm xám trắng, con mắt sâu hiện đầy tia máu, mồ hôi trên trán chảy xuống, rơi vào trên ngọn núi trần truồng của nàng, nhưng không có nhiệt độ như trước, mà càng ngày càng lạnh lẽo như băng.

“Thanh Lạc.” Sau lưng truyền đến tiếng gọi dịu dàng, khàn khàn trầm thấp, một đôi bàn tay có lực cầm bả vai Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc trong khoảnh khắc liền hồ hấp cũng dừng lại, cứng nhắc xoay người lại, người trước mắt long đong một mối, mặc y phục màu tím nhạt đáng trắng kiêu trắng cao lớn, lưng thẳng tắp, lông mày hơi

nhú lại, đủ để tan chảy tất cả ánh mắt cuồng nhiệt —— là Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh! Thẩm Thanh Lạc tưởng mình đang trong mộng, kinh ngạc nhìn hấn, mắt không dám chớp động, chỉ sợ một cái chớp mắt, người trước mắt sẽ gặp biến mất.

Hai người duy trì tư thế cứng ngắc, Cầu Thế Trinh nắm bả vai Thẩm Thanh Lạc, nắm rất chặt, ngắm nhìn người khiến mình tưởng niệm số lần, nhiệt độ lòng bàn tay nhiệt độ truyền lại đến trái tim. . . .

Hai người si ngốc nhìn nhau, cũng không biết nhìn bao lâu, Thẩm Thanh Lạc cúi đầu ngậm môi cười nhẹ, trên mặt trắng nõn xinh đẹp nhuộm tầng đỏ mặt.

“Thanh Lạc. . . .” Cầu Thế Trinh lẩm bẩm nói nhỏ, ngưng tụ bao nhiêu khổ sở nhớ nhung, lại mong đợi trong thời gian khá dài! Rốt cuộc, lại nhìn thấy lần nữa rồi.

Ba tháng, xa nhau đã ba tháng, hấn bị nhớ nhung hành hạ đến sắp phát điên rồi, hấn muốn nhìn thấy vẻ mặt làm nũng cùng giận tái mặt của nàng, muốn nghe giọng nói thanh thúy như ngọc của nàng, muốn đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào bên trong lồng ngực, muốn vuốt ve muốn xoa nắn da thịt trơn bóng mềm mại của nàng, muốn hôn hôn muốn vuốt ve địa phương thần bí của nàng.

Cái loại tương tư đó chảy xuôi ở trong huyết mạch ngấm sâu vào xương tủy hành hạ đến nỗi khiến hấn nhiều lần nghĩ muốn bỏ lại tất cả, liều mạng chạy về Phượng thành cùng nàng đoàn tụ.

Mới vừa rồi, hấn xa xa nhìn thấy bóng hình đang đắm chìm trong trong nắng chiều, hình bóng yêu kiều đó khiến lòng của hấn như bị thiêu đốt, không suy nghĩ nhiều, tung người một cái liền nhào qua, muốn giữ lấy! Đoạt được!

“Không phải nói giữa tuần mới trở về sao?” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng hỏi.

“Nhớ nàng! Nhớ đến muốn điên rồi, chuyện vừa xong, liền bay trở về đây.” Cầu Thế Trinh cười ngây ngô nói.

Thẩm Thanh Lạc giương mắt nhìn hấn, không tìm được trong mắt có nước lóe lên.

“Ăn mặc ít như vậy, có lạnh hay không?” Cầu Thế Trinh sờ sờ áo của Thẩm Thanh Lạc, cởi xuống áo khoác của mình khoác lên người nàng, thô thanh nói: “Mới vừa vào hạ, hãy còn lạnh .”

Cũng không lạnh, nhưng, nhưng nhìn thấy động tác của hấn tự nhiên, cảm thụ yêu thương của hấn. . . .
. Thẩm Thanh Lạc hơi mấp máy môi, nhẹ nhàng áp vào bờ ngực rộng rãi rắn chắc của Cầu Thế Trinh.

Hấn không đủ dịu dàng, cũng là nam nhân chân chính, một người có tâm huyết, tính cách thô lỗ không văn vẻ, nhưng lại rất bình bình thần thần. Hấn sẽ không ngậm gió ngấn trăng, sẽ không tình thơ ý hoạ, chỉ biết dùng cả trái tim cùng màu thịt của mình, boong boong Băng Tâm, không nói tiếng nào quan tâm săn sóc như chuyện đương nhiên.

“Thanh Lạc. . . .” Cầu Thế Trinh hai cánh tay ôm chặt, ngồi trên người Thẩm Thanh Lạc tản mát ra hương thơm nhàn nhạt, vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng, chỉ cảm thấy vô tận vui sướng cùng thỏa mãn càng ngày càng lớn trong lòng, hạnh phúc an bình rốt cuộc đã đến.

Thẩm Thanh Lạc gò má dán vào lồng ngực Cầu Thế Trinh, đôi tay vòng quanh hẹp eo của hấn, hưởng thụ sự dịu dàng xoa bóp của hấn, thích ý híp lại mắt.

Người trong ngực nhi lông mi dài vậy, ánh mắt mơ hồ mê ly, khuôn mặt nhỏ nhắn như dương chi bạch ngọc trơn bóng trắng nõn, lộ ra phong tình vạn chủng, muôn vàn tao nhã.

Cầu Thế Trinh nhìn thật sâu, một hồi lâu khó khăn nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, hít thở thật sâu, cắn răng muốn đè xuống bụng dưới đang bộc phát kích động. Vậy mà, đói khát ba tháng, đã thú ần núp sâu trong thân thể vẫn rục rịch chọn rộn muốn thoát ra ngoài, Cầu Thế Trinh nắm cả tay Thẩm Thanh Lạc cũng đã chảy mồ hôi ướt đầm, đáy lòng tà hỏa bùng nổ, dục - vọng nóng bỏng như muốn đốt cháy tất cả máu trong cơ thể như muốn sôi trào.

Hồ, thân thể một cái bay lên không, Thẩm Thanh Lạc chưa hồi hồn, cả người đã bị Cầu Thế Trinh đánh ngã trong bụi hoa, hấn đang đỡ đầu của nàng, chột ngậm miệng của nàng lại, đầu lưỡi xâm nhập đi vào hung ác lật khuấy càn quét.

“Thanh Lạc, ta khó chịu, ta nghĩ muốn nàng.” Không đợi Thẩm Thanh Lạc đáp lời, cả người hắn đề lên, đẩy chân Thẩm Thanh Lạc ra, cách lớp quần áo hung hăng đụng vào.

Thẩm Thanh Lạc vừa nóng vừa giận, nâng bờ vai của hắn từ chối mấy cái, lại không thể rung chuyển Cầu Thế Trinh nửa phần, cổ lách người ra.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh thở dốc gấp hơn, buông miệng Thẩm Thanh Lạc ra, giống như một con chó con liếm cắn cổ của nàng cùng xương quai xanh.

” Cầu Thế Trinh, chàng đừng như vậy.” Thẩm Thanh Lạc thấy hắn gặm sợ hãi tức giận kêu lên.

“Đừng như vậy? vậy làm thế này thì được sao?”

Cầu Thế Trinh đem cổ áo của Thẩm Thanh lạc vừa kéo xuống vừa cắn, cho đến khi chạy đến vật tròn trắng nõn của nàng, hắn ngậm cả đỉnh hồng mai, bẹp bẹp mút lấy. Một cái tay hướng dưới eo nàng tìm kiếm.

Nơi đó toàn là nước, càng đi xuống bản thân nàng cũng càng muốn, Thẩm Thanh Lạc một hồi hoảng sợ, kẹp chặt hai chân, trong lúc tình thế cấp bách lớn tiếng nói: “Chàng mới từ bên ngoài trở lại, người còn rất bẩn.”

Cầu Thế Trinh vuốt sân cỏ ướt nhẹp, lại càng thêm hưng phấn, giọng Thẩm Thanh Lạc mềm mại hoảng loạn kháng nghị lọt vào trong tai, suy nghĩ muốn ngừng, rồi lại càng muốn dính vào.

Trong đầu không nắm được chủ ý muốn dừng hay là muốn tiếp tục, một cái tay cũng đã kéo xuống quần lót của Thẩm Thanh Lạc, sân cỏ ướt át phiếm nước, Hoa Nhị phần hồng bại lộ ngay trước mắt, Cầu Thế Trinh yết hầu trượt một cái, nuốt nước miếng, càng không nguyện dừng lại.

Thẩm Thanh Lạc nếu ngại tay hắn bẩn, vậy thì không cần dùng tay cũng được.

” Cầu Thế Trinh, không cần.” Thẩm Thanh Lạc đưa tay muốn kéo quần áo lại, Cầu Thế Trinh lại mãnh liệt một cái đem váy nàng kéo lên, toàn bộ bao lấy nửa người trên Thẩm Thanh Lạc kể cả mặt của nàng, Thẩm Thanh Lạc nhất thời không thể động đậy.

Trong bóng tối Thẩm Thanh Lạc chỉ nghe một hồi tiếng va chạm chân tay, rồi sau đó tê rần.“A!” Thẩm Thanh Lạc vả người cong lên, quanh thân một hồi co quắp.

” Cầu Thế Trinh.” Nàng lẩm bẩm im lặng, Cầu Thế Trinh hấn. Hấn cư nhiên. Cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cũng bởi vì không nhìn thấy, giác quan lại mang tới kích thích càng thêm mãnh liệt. Thẩm Thanh Lạc xấu hổ ở trong đầu tưởng tượng hình ảnh đầu lưỡi Cầu Thế Trinh tại nơi đó của mình khuấy động. Nàng khó chịu đóng chặt cặp mắt, muốn dứt bỏ loại tưởng tượng không biết xấu hổ này, muốn làm nguội lạnh cáo loại cảm giác này lại khiến nó càng thêm sôi trào hơn, nhưng là —— thân thể của nàng như rắn nước đang liều mạng giãy dụa, không biết xấu hổ giờ cao cái mông hợp sức nghênh đón, miệng của nàng ở ngậm nga: “Thế Trinh. Thế Trinh.”

“Thanh Lạc, thoải mái chứ? Lớn tiếng kêu đi.” Cầu Thế Trinh buồn bực kêu lên, hắn đem miệng ngậm thật chặt chận lại bộ phận kia của nàng, âm thanh buồn bực kia kêu lên làm như từ trong cơ thể nàng phát ra, hắn đang đi đến bên trong thối hơi, ở viên thịt nhỏ khuấy động, lúc thì khê cắn hoa tâm khiến nàng rung động.

Thẩm Thanh Lạc hưng phấn đến muốn lớn tiếng kêu la, muốn đề đầu Cầu Thế Trinh xuống để cho hắn dùng sức thêm một chút, thân thể của nàng mỗi một chỗ đều là dục - vọng như lửa đang thiêu đốt, hoa tâm của nàng đang kịch liệt co rút co rút lại, không gian bóng tối buồn bực cùng kích thích cực độ khiến cho nàng hô hấp không được thỏa mái, váy che nàng lại cũng nhưng khiến thính giác nàng tỉnh hơn, Thẩm Thanh Lạc suông sẽ kêu lên, cuồng dã vặn eo chào đón.Muốn giữ lại giờ khắc này —— muốn khóa lại giờ khắc này để cho nàng nổi điên đến cao - triều.

38. Chương 38: (10)

Thẩm Thanh Lạc cả người xụi lơ như một vũng nước, xương cốt da thịt cả người cũng bị sự kích tình điên cuồng này dậy sóng hòa tan, lúc Cầu Thế Trinh dừng lại thì nàng nằm trên mặt đất cũng không thể nhúc

nhích.

Thân thể thoải mái như đang ở trên không, theo kích thích dần biến mất lý trí lại trở lại trong đầu khiến nàng chán nản không dứt, nàng nhớ tới kiếp trước, nàng kiếp trước mặc dù cũng bị Cầu Thế Trinh làm ối một lần đều dục - tiên dục - tử, nhưng cũng không giống như đời này thật không ngờ không để ý đến liêm sỉ như vậy, nghĩ đến mình mới vừa điên cuồng la hét cũng không biết xấu hổ lại không ngừng uốn éo, Thẩm Thanh Lạc không tìm được nước mắt rơi đầy mặt.

“Thích không? Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh thay Thẩm Thanh Lạc chỉnh lại quần áo, lúc kéo váy của nàng xuống lại phát hiện mặt nàng toàn nước mắt, làm hấn sợ tới mức úp sấp trên người nàng, không ngừng hôn hút nước mắt của nàng, sợ hãi hỏi:

“Thanh Lạc, không thoải mái sao? Không thích sao?”

Thẩm Thanh Lạc nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, chính là vì quá thoải mái quá thích, cho nên mới thương tâm.

“Ta thật khốn kiếp.”

Tát một tiếng, Cầu Thế Trinh tự lấy tay đánh mình một cái, buồn buồn nói: “Thanh Lạc, nàng đừng tức giận, nàng về sau không đồng ý ta liền không dính vào, được không?”

Thẩm Thanh Lạc không còn hơi sức trốn mất hìn hấn một cái, cầm lấy tay của hấn, oán trách nói: “Lấy cũng đã lấy rồi, sao lại tự đánh mình như vậy, mau kéo ta dậy.”

Cầu Thế Trinh bị biểu tình vừa xấu hổ vừa giận dữ của nàng thoáng chốc khiến cho cả người nóng ran, tiểu huynh đệ của hấn lại càng cứng rắn hơn nữa rồi, mới vừa rồi đã bị dục - vọng kích đến đỏ bừng, hai con mắt sâu giống như mắt sói đỏ phát ra huỳnh quang.

Người này mới vừa bảo đảm xong lại phát tình! Thẩm Thanh Lạc vô lực rên rỉ, ánh mắt của hấn khiến thân thể nàng phát run, vật ở giữa bắp đùi nàng càng nóng hơn khiến tâm trí của nàng càng thêm hoảng loạn. Không tự chủ được, Thẩm Thanh Lạc nhắm lại cả hai mắt.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh mừng rỡ khẽ gọi, thời điểm này Thẩm Thanh Lạc lại nhắm mắt, rõ ràng là ám hiệu cho hấn muốn làm gì thì làm. “Thanh Lạc, ta liền đi từ từ, không đến thật, có thể không?”

Đứa ngốc! Thẩm Thanh Lạc thầm mắng ở trong lòng, trái tim có chút chua có chút ngọt, không thể phân rõ tư vị trong đó, tay nhỏ bé nhẹ nhàng gỡ gỡ lồng bàn tay của Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh không ngốc, chỉ là sợ làm Thẩm Thanh Lạc bị đau, sợ nàng phải chịu uất ức, lúc này thấy nàng khéo léo đồng ý, kích động đến nỗi nói cũng không nói ra được, ngồi dậy kéo nhanh quần con của Thẩm Thanh Lạc xuống, nhưng sợ nàng hoảng loạn, chỉ kéo xuống một nửa, ám chỉ bắp đùi nàng không căng ra mình sẽ không thể vào được, nhẹ nhàng nâng trên người Thẩm Thanh lạc, đem đỉnh tiểu huynh đệ của mình vào giữa hai bắp đùi của nàng.

Mãnh thú căng phồng ở tại cửa ra vào không ngừng cọ xát, Thẩm Thanh Lạc xấu hổ phát hiện, câu dẫn như vậy càng làm cho người ta thật khó chịu, vật kia ở tại cửa ra vào sâu một cái nông một cái, hoặc nặng hoặc nhẹ nghiêng - mài, khiến cho nhụy hoa của nàng tê tê ngứa ngáy, lại cực kỳ chờ mong vật đó tiến vào. Thẩm Thanh Lạc ở trong lòng than thở một tiếng, hai chân kẹp chặt, mong đợi như vậy có thể để cho Cầu Thế Trinh phát tiết ra ngoài nhanh một chút.

Cầu Thế Trinh gầm rú không ngừng va chạm, nông nông sâu sâu rút ra - chen vào, thân thể Thẩm Thanh Lạc bị hấn va chạm cũng đung đưa theo. Giống như một chiếc thuyền lá nhỏ đang nổi bồng bềnh ở trên mặt nước. Mãnh thú ở giữa hai chân dường như càng ngày càng lớn, nàng cảm thấy chỗ đó của nàng đã bị đụng đến sưng tấy căng cứng, thật không dễ chịu. Lại có chút sợ ngộ nhờ Cầu Thế Trinh không chế không được vọt vào, lại có chút mong đợi vật kia tại lúc mình không đồng ý liền chạy đi vào, mình cũng không cần kiên trì nữa, mà có thể hưởng thụ cái loại mùi vị tiêu - hồn thực - cốt đó rồi.

Thẩm Thanh Lạc mê loạn mất hết tâm trí, Cầu Thế Trinh đã đến đỉnh, nặng nề gầm rú một tiếng, chất lỏng sền sệt phun đầy bắp đùi Thẩm Thanh Lạc.

**

Chiều nay Cầu phủ chuẩn bị một bữa tiệc, Cầu Thế Trinh ời tất cả người làm trong ngân hàng tư nhân, để cảm tạ mọi người trong lúc khó khăn đã đồng cam công khổ cùng nhau giải quyết, Thẩm Thanh Lạc bởi vì là nữ nhân, lại không nói ra thân phận, nên không có tham gia.

Buổi chiều nàng bị Cầu Thế Trinh chọc ghẹo một hồi, buồn ngủ không chịu được, buổi tiệc cũng đã có Lý thị thu xếp, sau khi từ sau vườn trở về phòng rửa mặt xong liền lên giường ngủ.

Cầu Thế Trinh trở lại, nhớ lại chuyện lên đỉnh lúc chiều bụng dưới liền có phản ứng, nhưng Thẩm Thanh Lạc lúc này đang ngủ say sưa vô cùng.

Thẩm Thanh Lạc tỉnh dậy, vừa mới ưm một tiếng, liền cảm giác như có một loài bò sát đang ở trên mặt nàng liếm liếm, hơi thở ấm áp từng cái thổi nhẹ đến trên khuôn mặt.

Người này tối hôm qua ngủ lại phòng của nàng, Thẩm Thanh Lạc duỗi lưng một cái, chậm rãi mở hai mắt ra. Cầu Thế Trinh mặt của hắn dán lại rất gần, trán của hắn dựa vào trán nàng, ánh mắt không hề có một chút áp lực bức bách nào, trái lại mang cho nàng cảm giác vui sướng cùng thỏa mãn khác thường. Mặt của hắn hình dáng rõ ràng, hơi góc cạnh, giống như đường cong được điêu khắc tỉ mỉ, Thẩm Thanh Lạc duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng thở ra một hơi, người này trở lại, nàng không cần quan tâm cái gì nữa.

“Nàng đêm qua ngủ rất là ngon.” Cầu Thế Trinh thỏa mãn mà uất ức nói nhỏ, bàn tay êm ái vuốt tóc Thẩm Thanh Lạc, miệng nói: “Tối hôm qua ta cả đêm không ngủ được, muốn hôn nàng hôn nàng lại không dám, cũng không dám ôm nàng, sợ làm nàng tỉnh.”

Thẩm Thanh Lạc cười nhẹ, nhéo nhéo gò má của Cầu Thế Trinh, bĩu môi nói: “Cảm thấy uất ức sao! Làm sao không đi tìm những mỹ nhân ở hậu viện kia của chàng đi?” Lời vừa nói ra ngoài, chợt nhớ tới, những mỹ nhân ở hậu viện cũng đã đuổi đi, còn lại ba người lại sai đi làm việc nặng rồi. Thích thú che miệng cười nói: “Gia, chàng nếu không chịu được, thì đem các nàng đưa trở lại vào trong viện mà sủng ái, hoặc là, ra bên ngoài mang thêm cỏ non hoa dại vào trong phủ.”

Cầu Thế Trinh thấy nàng cười nói tự nhiên, sớm ngây dại, chảy nước miếng nhìn một hồi lâu, một hộp cắn lên cổ Thẩm Thanh Lạc, thở hổn hển nói: “Trước kia không có nàng ta cũng không muốn họ, hiện tại có nàng rồi, dù có nàng tiên ở trên trời đặt trước ở mặt ta, ta cũng không thể động lòng.”

Thẩm Thanh Lạc giữa lúc mơ mơ màng màng nhưng cũng hiểu —— Cầu Thế Trinh cùng với những nữ nhân kia, chưa từng có bất cứ quan hệ nào. Trong nháy mắt tâm tình nàng sung sướng chợt cao chợt thấp, chỉ lo lắng lúc này là ở trong mộng, rồi lại rất rõ ràng không phải là ở bên trong mộng, Cầu Thế Trinh luôn đói khát như vậy, thật ra thì mình sớm đã nghĩ đến.

Thẩm Thanh Lạc hơi cảm thấy hổ thẹn, mắt đối mắt với Cầu Thế Trinh khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Thanh Lạc, nàng nhìn ta như vậy, là muốn lấy mạng của ta sao.” Cầu Thế Trinh đói khát nuốt nước miếng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc thả lỏng thân thể, tùy hắn vừa hôn vừa sờ, cảm giác bàn tay ấm áp của hắn ở trên mặt mình, lại trượt đến một bên lỗ tai của mình vuốt ve, một cái lại một cái, sức lực lúc nặng lúc nhẹ, khiến cả người nàng bực lửa.

Nếu tiếp tục đi xung nữa, thì sẽ phải động phòng trc mt, Thẩm Thanh Lạc vận vẹo eo, nhỏ giọng ni: “Ta đi bụng.”

“À? Qun mt, ti hm qua thy nng ngủ thiếp đi, bữa ti cũng khng c gọi nng dậy, nng chờ một chút, ta sẽ bng đồ đến cho nng.”

Cầu Thế Trinh nn nng nhảy xung giường, cũng khng nh tiu huynh đệ của mnh vẫn đứng thng tp khiến ci kh phòng to ln, đã vội vã đẩy ra cửa ngấm đi ra.

Thẩm Thanh Lạc h mồm mun gọi hn đợi lt nữa hãy đi, nhng đã khng thy ngời, thăm nghĩ Cầu Thế Trinh sẽ khng ngu đến mức mang một ci vật sng phòng kia đi lại trong phủ chứ? Lại chợt bật cười, cười thăm tự mnh nghĩ qu nhieu, Cầu Thế Trinh tt nhìn l trở v phòng phn ph Quế Vin đi xung đi bếp ly đồ, đu cần hn phải tự mnh xung bếp ly đồ ăn.

Thẩm Thanh Lạc suy đơn chỉ chính xác đọc một nửa, Cầu Thế Trinh chạy vào phòng liền mở cửa gọi Quế Vin, hỏi nng đồ ăn sng c những mn ăn g, Quế Vin bị vật phòng ln di kh của hấn dọa cho sợ, muốn tránh cũng không còn nơi để tránh, gương mặt sung huyết đỏ bừng, nói chuyện cũng không lưu loát, Cầu Thế Trinh cảm thấy không yên tâm, sợ nàng bùng tới đồ ăn sáng không hợp khẩu vị của Thẩm Thanh Lạc, liền tự mình chạy đến phòng bếp. (@ - @)

Chạy một vòng, vật kia cũng mềm xuống, nhưng đám nha hoàn trong phủ cũng nhìn đủ. Lần này, so với chuyện Cẩm di nương có tin mừng còn oanh động hơn, bọn nha hoàn muốn trèo lên vị trí di nương ngày càng nhiều.

Thẩm Thanh Lạc không biết Cầu Thế Trinh chỉ chạy một vòng, lại ình thêm vô số tình địch, hai người ăn sáng xong, Cầu Thế Trinh không muốn rời đi, sang phòng mình cầm ghế quý phi sang để Thẩm Thanh Lạc nửa nằm ở dưới mái hiên hóng gió mát, bản thân hấn thì ngồi trên một cái ghế lúc thì bóp chân lúc thì đầm lưng nói chuyện với nàng.

“Sao lúc trước lại đi ra ngoài lâu như vậy?” Thẩm Thanh Lạc hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Cầu Thế Trinh liền hung ác mắng cho Tiêu Nhữ Xương một hồi, trước kia ngân hàng tư nhân cũng có trải qua một chút phong ba nhỏ, nhưng cũng chưa lần nào lớn như lần này.

“Về sau làm như thế nào?” Thẩm Thanh Lạc kinh hãi, gặp nhiều chuyện không may như vậy, vật thể chấp trong kho khi đó còn là đồ tốt, như vậy quan phủ cũng không thể bệnh vực mình được.

“Ta sai người lén lút chuyển những vật thể chấp khác trong kho chuyển đi, sau đó lấy một cây đuốc đem những cuộn vải kia đốt hết.” Cầu Thế Trinh có chút buồn bực nói.

Thẩm Thanh Lạc kinh ngạc “A” chợt ngồi dậy, vừa định trách cứ Cầu Thế Trinh, kiện lên nha môn cũng chưa chắc đã thất bại mà, nhưng chợt lại nghĩ ra —— người làm ăn quan trọng nhất là thành tín (uy tín), đặc biệt là làm ngân hàng tư nhân, giữ được chiêu bài thành tín, những thứ khác mới có thể nói đến.

Nếu như đến kỳ trả nợ nhưng Khánh Phong trả ra vật thể chấp lại toàn là vải xấu, rõ ràng là những thương hào kia giả trò quỷ, nhưng không có chứng cứ, cũng không thể nói rõ ràng được? Nếu xảy ra tranh chấp, càng khiến ọi người có ấn tượng xấu đối với khánh phong, nói không bảo quản được vật thể chấp cho tốt còn đổ thừa lên đầu của khách hàng, mà khi đó bồi thường, không biết phải tốn bao nhiêu bạc! Mọi người đều biết, giá trị của tài sản thể chấp còn cao hơn nhiều so với số tiền cho vay.

Một cây đuốc, có thể đổi cho tai họa, ai cũng không thể trách được, tổn thất liền chỉ có số vốn mà ngân hàng cho vay.

30 vạn lượng bạc, còn có chi phí sửa chữa phòng kho bị cháy, vậy sẽ tổn thất bao nhiêu! Thẩm Thanh Lạc cũng cảm thấy rất buồn bực.

“Tổn thất lớn như vậy, ngân hàng tư nhân có thể tiếp tục duy trì được không? Ta đã để cho Tần quản gia thể chấp một số bất động sản ở bên ngoài, còn chưa có chuộc trở về, nếu không, bán đi một chút đi, như nhà của ta, giữ lại lớn tòa nhà như vậy, còn phải mượn người trông coi quét dọn, không bằng bán đi.”

“Đó là nơi nàng lớn lên, không muốn bán, ta muốn có lúc chúng ta cùng nhau trở về xem một chút.” Cầu Thế Trinh cười nói: “Vốn để quay vòng cũng không cần lo lắng, ta đốt hết đám vải hồng kia, trả hết tiền bồi thường. Tuy là tổn thất nặng nề, nhưng ở phương diện khác lại kiếm được không ít, cũng đủ chống đỡ được.”

“Phương diện khác? Phương diện nào có thể kiếm được nhiều bạc như vậy?” Thẩm Thanh Lạc tò mò.

“Trong kho của Ngân hàng tư nhân còn có những vật thể chấp khác, những người đó nghe nói ngân hàng tư nhân bị cháy, cho là đồ của bọn họ cũng bị đốt hết, liền muốn dựa thời cơ kiến của ngân hàng một khoản, liền tụ tập hò hét, nói đồ của bọn họ thể chấp giá trị gấp mấy lần số bạc cho vay, còn là vật di truyền gì đó, quần sự liên tục giải thích không có bị đốt, bọn họ cũng không tin, ta giận quá, liền buộc bọn họ trước lúc nhìn thấy vật thể chấp phải làm một cái khế ước, ngân hàng tư nhân nếu là có thể trả lại bọn họ vật thể chấp, bảo đảm hoàn hảo không tổn hao gì, bọn họ liền phải trả lại toàn bộ tiền vốn cùng số tiền lãi tương đương, cứ như vậy, mặc dù không nhiều, cũng chỉ là những khoản nhỏ, nhưng cũng kiếm được gần mười vạn lượng bạc.”

Người này thật thâm hiểm, không đáng để thương cảm, Thắm Thanh Lạc cũng không để ý, cười hỏi: “Vậy còn thiếu 20 vạn lượng thì sao đây? Từ nơi nào kiếm ra được?”

” 20 vạn lượng này, nói ra có chút mạo hiểm, chuyện này, cũng chỉ dám nói với nàng, những người khác cũng không biết.” Cầu Thế Trinh nhỏ giọng.

20 vạn lượng bạc này, là do Tổng đốc Diêu Nãi của quận Thanh Viễn cùng Hạc châu tạ lễ cho ta.

Triều đình phái quan viên áp giải quân thưởng đưa tới biên ngoại phía tây nam nơi Lương Châu đóng quân, một triệu lượng bạc này đến Hạc châu thì bị cướp, Không may người áp giải bạc thưởng này lại là chính là Tiểu Diễn em vợ của Diêu Nãi, em vợ áp giải quân thưởng đến địa bàn của mình thì bị cướp, hai người không có nơi đẩy trách nhiệm, lại không thể trì hoãn thời gian áp giải quân thưởng đến biên quan, vì muốn giữ lại mũ quan, Diêu Nãi tìm đến ngân hàng tư nhân trong thành mượn bạc, muốn bổ sung khoản bạc thưởng bị mất này để em vợ đưa trước đến biên quan, mình lại lặng lẽ tìm kẻ cướp bạc.

Vì khoản vay quá lớn, ngân hàng tư nhân khác đều không chịu ợn. Cầu Thế Trinh liền mạo hiểm, từ ngân hàng khánh phong ở Phượng thành lấy đi một nửa số vàng dự trữ, lấy số đó cho Diêu Nãi vay.

Thắm Thanh Lạc càng nghe sắc mặt càng trắng bạch, nhỏ giọng nói: “Chàng quá mạo hiểm rồi, tuy nói cho Diêu Tổng đốc một ân tình như thế, nhưng.”

“Đúng” Cầu Thế Trinh lau mồ hôi trên đầu một cái, thở ra một hơi, nhỏ giọng nói: “Ta khi đó cũng là không còn có cách nào khác, ngân hàng tư nhân vừa đốt đám vải kai đi, quan phủ bên này nếu như muốn tìm rõ nguyên nhân, sẽ khiến tình hình thêm khó khăn, vả lại tin tức bên kia, không thể truyền về Phượng thành, không thể để cho bên này cũng rối loạn theo, vì vậy bắt buộc phải mạo hiểm, khi đó còn không biết sau đó Phượng thành cũng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Thắm Thanh Lạc vỗ vỗ ngực, thở dài nói: “Bên kia xảy ra nhiều chuyện như vậy, bên này một tin cũng không nghe thấy, là do Diêu Tổng đốc phong tỏa tin tức sao?”

39. Chương 39: (11)

“Ừ.” Cầu Thế Trinh gật đầu, nói: “Để truy bắt bọn cướp, cho nên phong tỏa hết mọi tin tức của thành Năm châu (châu: 1 đơn vị hành chính), cũng không phải là việc khó khi đem tin ngân hàng tư nhân khánh Phong đã xảy ra sự cố phong tỏa lại, mà thật không ngờ lại có thể bắt được bọn cướp nhanh như vậy, trừ việc Diêu đại nhân trả lại số bạc mà khánh Phong lúc trước ợn, lại thưởng thêm rất nhiều bạc, thật là vui mừng quá đổi. Nghe nói, bọn cướp mà Diêu đại nhân bắt được cũng không phải chỉ là nhóm cướp bình thường, mà là cứ điểm nơi An vương gia mưu phản !”

Thắm Thanh Lạc nghe được cũng giật mình khiếp sợ, Cầu Thế Trinh sau khi nói xong, sắc mặt của nàng còn trắng bạch không có một chút hồng hào nào.

“Diêu đại nhân lấy bạc ở đâu ra? Dám giữ lại số tài sản tịch thu của bọn cướp, mà không nộp lại hết toàn bộ cho triều đình, vậy chúng ta có gặp phải phiền toái hay không?”

Cầu Thế Trinh cười lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện như vậy, hần không nói ta không nói thì ai mà biết? Bên trong triều đình chuyện như vậy không ít, chỉ cần số bạc chuyển về triều đình không nhỏ, thì Vạn tuế gia cũng lười truy cứu, Diêu đại nhân lần này phá được cứ điểm của An vương gia, Vạn tuế gia vui còn không kịp! Đem Vân Dương cùng Năm châu đều quy về địa phận của Diêu đại nhân, Diêu đại nhân hôm nay đã là quan Nhất Phẩm, chuyện nhỏ này chúng ta không cần phải nhờ hần giúp, nhưng nếu gặp phải chuyện lớn gì, tìm tới cửa khăng định hần không thể ngồi yên mà nhìn.”

Cùng Diêu Nãi có quan hệ đặc biệt như vậy, là chuyện tốt cũng là chuyện xấu, An vương thế lực rất lớn, khắp nơi cũng có cờ nổi dậy lật đổ Hoàng đế, Thắm Thanh Lạc nhỏ giọng nói: ” Quan hệ giữa chúng ta cùng Diêu đại nhân, hiện tại không nên để cho người ngoài biết thì tốt hơn.”

“Ừ, ta biết, nàng yên tâm, chốn quan trường câu kết là tối kỵ, Diêu đại nhân cũng sẽ không nói ra.”

Hai người còn nói đến chuyện khác, nói đến cái chết của Cẩm di nương, Thẩm Thanh Lạc liền sụt sùi, trầm tư một chút, nói: “Nàng khi đó xử lý như vậy rất đúng, Cầu phủ lúc đó sắp không chống đỡ được sóng to gió lớn, lại phải mau chóng áp chế những rối loạn bên ngân hàng tư nhân, hiện tại, ngân hàng tư nhân đã ổn định, ta không muốn nàng ta chết một cách vô ích như vậy, cần phải điều tra nguyên nhân thực sự của cái chết, bám lấy Tiêu Nhữ Xương không thả.”

“Bám lấy Tiêu Nhữ Xương?” Thẩm Thanh Lạc không hiểu.

“Ừ.” Cầu Thế Trinh gật đầu, nói: “Ngô Cẩm Lam bị chết nguyên nhân chính chắc chắn là do bị bệnh mà chết, mà nguyên nhân chính khiến nàng ta bị bệnh là do ở trong kỹ viện bị cái loại đó. Mà bán nàng vào kỹ viện, cũng chính là Tiêu Nhữ Xương, ta cũng không cần phải bắt Tiêu Nhữ Xương vào trong tù lấy mạng đền mạng gì đó, chỉ cần làm cho người người đều biết là hắn bán Ngô Cẩm Lam vào kỹ viện, biết hắn miệng đầy Nhân Nghĩa Đạo Đức, làm việc lại bỉ ổi ác độc, đến nữ nhân của huynh đệ cũng không buông tha.”

Nhan Tử Khải còn bị giam ở trong lao, đang đợi ngày đưa đi chém đầu, lúc này còn có thể từ trong miệng hắn hỏi ra được một số thông tin, Tiểu Đồng hôm đó bị vợ của Nhan Tử Khải đẩy ngã trên đất, khiến mặt bị thương không nhẹ, nàng ta lại không muốn bỏ bạc riêng của mình ra để chữa bệnh, liền đến cầu xin nàng lưu lại để chữa khỏi vết sẹo trên mặt, nàng đã đáp ứng, lúc này vẫn còn ở trong phủ, có thể gọi tới hỏi. Chỉ là.

“Để ọi người biết chuyện Cẩm di nương bị bán vào kỹ viện hạ đẳng nhất.” Thẩm Thanh Lạc do dự một hồi lâu hỏi, di nương ở trong kỹ viện để cho nhiều nam nhân làm nhục qua như vậy, là chuyện cực kỳ không có mặt mũi (xấu hổ biết chừng nào).

“Không có việc gì, nàng cũng vốn xuất thân từ kỹ viện.” Cầu Thế Trinh lơ đãng nói, hắn đối với Ngô Cẩm Lam không có một chút quan tâm nào, căn bản không có coi nàng như nữ nhân của mình.

Hai người đang chuyện, thì chuông gió ở cửa viện nhẹ vang lên, Thẩm Thanh Lạc nhìn Cầu Thế Trinh một cái, ý bảo hắn tạm thời tránh đi.

Người tới là Lý thị, thấy Thẩm Thanh Lạc lại quay đầu nhìn vào trong phòng, đây là ý tứ muốn tìm Cầu Thế Trinh. Thẩm Thanh Lạc cười nói: “Gia ở trong phòng, Lý đại nương mời vào.”

Lý thị cười nói: “Cũng không hẳn là muốn tìm Gia, Thanh Lạc, cha cô tới.”

“Cha ta?” Thẩm Thanh Lạc nhất thời có chút ngây người.

“Ừ, ta đã mời vào, đang ở trong trong thiên sảnh đợi dâng trà.”

Bình thường người nhà người làm tới, cũng không cho tiến vào trong phủ, chỉ cho gọi người ra nói một hai câu, Lý thị đây là muốn lấy lòng Thẩm Thanh Lạc, cho nên mới phá lệ.

Thẩm Thanh Lạc cau mày, nhớ tới những việc ác mà cha nàng làm, cả người cũng rùng mình.

Cha ruột tới lại lộ ra sắc mặt không vui, Lý thị có chút không hiểu, Cầu Thế Trinh đã nói rõ Thẩm Thanh Lạc sẽ là chính thất phu nhân của hắn, mấy ngày nay Thẩm Thanh Lạc biểu hiện cũng có thể coi như chủ mẫu, nàng cùng Tần Minh Trí cũng vui khi việc thành, mới vừa rồi đối với Thẩm Hựu Đường cũng rất kính trọng.

“Cha nàng tới?” Cầu Thế Trinh từ trong nhà đi ra.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, nhăn mày nói: “Phải làm sao bây giờ? Cha ta làm sao biết ta ở trong phủ này?”

Lý thị cũng đã đưa người đi vào, cũng không thể nói dối rằng mình không có ở đây, Thẩm Thanh Lạc không biết, Thẩm Hựu Đường biết được nàng ở Cầu phủ là do Ứng Viễn Phi nói, muốn nghĩ cũng không thể nghĩ ra được.

Đem con gái ruột đưa ỉnh sau còn muốn đưa qua tay cho những người khác, Cầu Thế Trinh đối với người nhạc phụ tương lai này cũng không có ấn tượng tốt, suy nghĩ một lúc đối với Lý thị nói: “Người cha này của Thanh Lạc này ngay cả hồ lang cũng không bằng, không cần phải khách khí đối với hắn, người đuổi hắn ra ngoài đi, sau đó nói, Thanh Lạc đã bán mình vào Cầu phủ, không phải người tự do mà hắn muốn

thấy liền thấy, để cho hắn đi. Nếu hắn muốn thay Thanh Lạc chuộc thân, liền. Nói chuyện như vậy dọa hắn lui.”

Lý thị có chút khó xử, nàng mới vừa rồi đối đãi với Thẩm Hựu Đường như lão gia, nếu không phải thân phận của nàng không đủ đem khách đưa đến phòng khách để tiếp đón, nàng đã muốn đưa Thẩm Hựu Đường thành khách quý đưa tới phòng khách để dâng trà rồi, bây giờ quay lại.

Lý thị đi đuổi người, Thẩm Thanh Lạc cũng buồn bực ngồi xuống ghế quý phi, Cầu Thế Trinh dụ dỗ một hồi lâu, thấy Thẩm Thanh Lạc như cũ mặt ủ mày chau, đứng lên hai tay vỗ một cái, miệng nói: “Này người hầu gái kia, sao giám chộc cho tiểu thư không vui, còn không mau đến nhận tội.”

Dứt lời, xoay người, khom người uất ức, đổi giọng nói nói: “Cô gia tha thứ cho nô tỳ.” (bỏ tay. Com, anh này đang hát kịch đó các bạn)

Hắn vừa diễn người hầu gái cùng cô gia, giọng trầm bổng du dương, tình ái dào dạt, hết sức lưu loát, một hơi linh hoạt, trong không gian xinh đẹp, đem câu chuyện nha hoàn hầu hạ tiểu thư lại chuyển thành người hầu gái muốn leo lên giường cô gia diễn rất sống động.

Thẩm Thanh Lạc bắt đầu lẳng lẳng nhìn, trên mặt không cười nổi, trong mắt lại lộ ra nụ cười như có như không, sau đó lại thấy hắn diễn rất vui, bất giác mọi nỗi buồn đều tiêu tan hết chỉ còn lại nụ cười, chân mày giãn ra vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Cầu Thế Trinh giả trang xong, Thẩm Thanh Lạc rót một ly trà đưa lên, cười nói: “Đa tạ Gia vì ta mà thủ thân như ngọc, Gia, uống một ngụm trà cho đỡ khát đi.”

Cầu Thế Trinh trong tai nghe được giọng nũng nịu dịu ngọt của Thẩm Thanh Lạc, lại nhìn vào đôi mắt quyến rũ của nàng, thật giống như nước mùa thu, bất giác tâm tình dao động. Đem cái ly vừa cầm đặt lại trên bàn, ôm chặt lấy Thẩm Thanh Lạc áp nàng xuống ghế, chụp ...một tiếng hôn vang dội, trơ mặt ra nói: “Tiểu thư, sao cảm ơn ta?”

“Tránh ra!” Thẩm Thanh Lạc lườm hắn, đẩy hắn ra: “Đi tìm nha hoàn đa tình kia đi.”

“Mà nó, lại không cần.” Cầu Thế Trinh kéo tay Thẩm Thanh Lạc đặt tại lồng ngực mình, cười hắc hắc, nói: “Nơi này là của tiểu thư, cả người cũng là của tiểu thư, làm sao có thể tìm những người khác chứ?”

Cầu Thế Trinh vừa khóc lóc om sòm vừa thổ lộ xong, lại hôn vào gò má ửng đỏ của Thẩm Thanh Lạc, cười nói: “Tiểu thư, người hãy thương xót, thương xót cho tiểu sinh.”

Thẩm Thanh Lạc bị hắn trêu chọc, làm thân thể nàng như muốn nhũn ra, đỏ mặt đẩy Cầu Thế Trinh một cái, xoay người từ trong ngực hắn lui ra một chút, nghiêng người lấy tay che đi mặt của mình mà không nhúc nhích, giả vờ như đang ngủ say.

Cầu Thế Trinh không đoán được Thẩm Thanh Lạc có phải tức giận hay không, không dám lỗ mãng cứ ngay ngô đứng một lúc, nhưng lại không muốn rời đi, liền lẩm bẩm: “Thanh Lạc, ta muốn được ngủ cùng nàng, giúp nàng đuổi ruồi.”

Ghế quý phi chỉ chứa được một người, Cầu Thế Trinh nửa người chen lên, nhưng ghế quá chật, hắn liền nằm hết lên trên ghế, đem Thẩm Thanh Lạc ôm lên trên người mình, hai người dán chặt vào nhau.

Thẩm Thanh Lạc không giả bộ được rồi, cùi chỏ chống lên muốn từ trên người Cầu Thế Trinh bò dậy, Cầu Thế Trinh lại không muốn, một tay để sẵn trên lưng của nàng, ấn nàng lại vào trong ngực ôm chặt lấy, một tay đặt trên vật tròn xoa nắn, miệng dán sát vào bên tai nàng cợt nhả nói: “Tiểu thư, người đang cường chế tiểu sinh, vì vậy người không thể không trả món nợ này nhé!”

Thẩm Thanh Lạc bị hắn thổi khí nóng vào lỗ tai khiến tâm liền ngứa ngáy khó chịu, cảm giác cơ thể dần nóng lên, Thẩm Thanh Lạc nén giọng, hừ ra một hơi nhỏ nói: “Ta còn chưa có làm gì, thì làm sao mà đi ức hiếp chàng được hả?”

Lời nói rất nũng nịu không hề lộ chút tức giận nào, Cầu Thế Trinh mừng đến nỗi linh hồn nhỏ bé sắp bay ra ngoài, cánh tay duỗi vào trong quần lót của Thẩm Thanh Lạc, đem đôi mông tròn trịa của nàng xoa nắn một hồi, sau đó ngón tay tiến đến u mật của nàng, một ngón tay nhẹ nhàng chen vào không ngừng trêu chọc lấy nơi mẫn cảm của nàng.

Thẩm Thanh Lạc bị hấn vuốt ve, cảm thấy rất nhột khi hấn cứ rút ra - đâm vào, giống như có vô số ấu trùng ở trong hoa tâm của nàng nhảy ra cắn lấy nàng, cả người như nhũn ra, đầu óc mơ màng làm cho tâm hoảng ý loạn, mắt cũng không mở ra được, lời cũng nói không ra chỉ biết đưa tay ôm lấy cổ Cầu Thế Trinh, cố gắng uốn éo chống đỡ, nhưng dần dần nàng không chịu được liền tự mình cử động để ngón tay của Cầu Thế Trinh có thể đâm sâu hơn.

Tiếng nước chảy tràn ra, khiến quần lót của nàng cùng váy ngoài ướt hết một mảng.

Cầu Thế Trinh thấy Thẩm Thanh Lạc chủ động như thế, lại còn thở dốc thật lâu, liền đem Thẩm Thanh Lạc kéo lên trên, ngón tay đưa qua khe hông không ngừng rút ra rồi lại chen vào .

Ấu trùng ở bên trong cứ chạy loạn mãi, dường như chúng sắp biến thành một con mãnh hổ, Cầu Thế Trinh là người luyện võ, nên ngón tay rất thô ráp, lại còn chen vào khiến Thẩm Thanh Lạc bị đau, nhưng cảm giác đau đớn này lại xen lẫn thêm chút tê ngứa, cảm giác kích thích mãnh liệt này khiến Thẩm Thanh Lạc không ngừng rên rỉ, nơi chứa ngón tay của Cầu Thế Trinh càng không ngừng co rút lại. Sau đó lại cảm thấy vừa xấu hổ vừa khó chịu, không còn lên tiếng chỉ biết đầu gục xuống bả vai Cầu Thế Trinh, cắn một cái thật mạnh qua lớp quần áo của hấn, phía dưới mỗi một lần co rút thì hàm răng phía trên liền hung ác cắn lấy hấn một cái.

Dấu răng in thật sâu, Cầu Thế Trinh cũng không biết đau, ngược lại càng thêm kích động, tiểu đệ hấn càng thêm căng cứng như muốn vỡ ra, không ngừng cảm thấy khó chịu, chỉ biết cố gắng trêu ghẹo hai cánh hoa của Thẩm Thanh Lạc, càng chìm đắm vào tiếng ngâm nga của Thẩm Thanh Lạc .

“Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc đột nhiên ngẩng đầu lên, thân thể như bị điện giật kịch liệt co rút giật giật, giọng thét khàn khàn chói tai như đột nhiên rơi xuống vực sâu vọng lại.

“Mất!” Cầu Thế Trinh điên cuồng hét lên, một thoáng cong lên hai chân, đem cái hông Thẩm Thanh Lạc kẹp chặt, ngón tay cắm thẳng vào trung tâm.

Tê dại không biết từ nơi nào nổi lên, dồn lại phình lên một chỗ, rồi lại từ nơi đó tản ra, Thẩm Thanh Lạc cứ như con tôm luộc gục xuống, hô khan cả giọng gọi Thế Trinh, giống như một quả bóng bị người ta lấy hết hơi cả người quắt lại.

“Thích không?” Cầu Thế Trinh chỉ vào nơi chưa thỏa mãn, liền ôm Thẩm Thanh Lạc đòi phần thưởng.

Thẩm Thanh Lạc nói không ra lời, phía dưới nàng vẫn còn co rút, mùi vị chưa biến mất hết hoàn toàn, loại hương vị này lại khiến cho người ta.....

“Thanh Lạc, nàng không muốn sao?” Cầu Thế Trinh không biết mệt mỏi, hấn không ngừng hỏi.

“Không muốn.” Thẩm Thanh Lạc có thể trả lời câu này rồi, đập bả vai Cầu Thế Trinh một cái, mắng: “Ban ngày ban mặt sao chàng lại làm vậy, khiến cho ta .”

Nàng ở trước mặt Cầu Thế Trinh, chỉ cần hấn nghĩ tới là có thể. Cầu Thế Trinh ở trong lòng cười trộm, rất hưởng thụ khi thấy Thẩm Thanh Lạc bị chính mình làm cho thần trí ngây ngất liền chiếm được tiện nghi của nàng, mà Cầu Thế Trinh cũng không định làm tới, khéo léo nói: “Được, vậy để ta làm lại.” Hấn xoay người lại, Thẩm Thanh Lạc bị hấn đè xuống dưới thân.

Bị sức nặng từ từ đè xuống ở trên người, một gậy nóng hổi tiến thẳng vào mình, làm Thẩm Thanh Lạc sợ tới mức lên tiếng cầu xin tha thứ: ” Cầu Thế Trinh, dừng mà ta sắp chết rồi đó.”

“Ta cũng sắp muốn chết rồi đây.” Cầu Thế Trinh buồn bã nói. Vẫn không ngừng ma sát, một người vì thoải mái mà sắp chết, còn một người thì bị hành hạ sắp chết.

40. Chương 40: (12)

Một phen giầy vò, hai người một thân đầy mồ hôi, Cầu Thế Trinh đi nấu nước cho Thẩm Thanh Lạc tắm, còn mình ở ngay trong viện của Thẩm Thanh Lạc, múc nước giếng tắm rửa, tắm xong lại vào lau tóc cho Thẩm Thanh Lạc, chải chuốt cẩn thận, lại để cho tóc Thẩm Thanh Lạc cứ như vậy thả xuống, ngồi ở hành lang, còn tự mình quạt cho nàng.

“Hôm nay không đến ngân hàng sao?” Thẩm Thanh Lạc hỏi.

“Không đi, chúng ta trò chuyện.” Xa nhau lâu như vậy, Cầu Thế Trinh chỉ muốn ở cùng một chỗ với Thẩm Thanh Lạc.

Tâm tư của hần Thẩm Thanh Lạc hiểu, khe thở dài một cái, nói: “Tiêu Nhữ Xương không biết còn có thể giở trò gì, chuyện ở ngân hàng vẫn nên cẩn thận chú ý thì tốt hơn.”

“Yên tâm, trong lòng ta đã có tính toán.” Cầu Thế Trinh chà xát chân mày đang nhú chặt của Thẩm Thanh Lạc, cười nói: “Chuyện hôn sự nàng cũng không cần buồn bực, Viễn Phi nói hần có biện pháp giải quyết, hần nói được là làm được, dù sao trong năm nay, lui được hôn sự Tiêu gia, chúng ta lập tức kết hôn. Cha nàng rốt cuộc cũng là cha ruột của nàng, chờ chúng ta thành thân rồi, ta sẽ đem tòa nhà trả lại cho ông ấy, đưa sinh lễ tới, coi như đáp tạ công ơn nuôi dưỡng.”

Thẩm Thanh Lạc buồn rầu lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ông ta căn bản không coi ta là con gái của ông ấy, khi đó ta nếu không có trốn ra được, ông ta sẽ đưa ta cho Tiêu Nhữ Xương !”

“Cha nàng khi đó muốn đem nàng đưa cho Tiêu Nhữ Xương?” Cầu Thế Trinh một thoáng biến sắc: “Cha nàng cùng Tiêu Nhữ Xương có quen biết?”

“Biết.” Thẩm Thanh Lạc không hiểu nhìn Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh đã vọt đứng lên, kêu lên: “Không được rồi, ta lập tức phái người đưa cha nàng trở lại.”

Cầu phủ cho bốn người cưỡi ngựa đuổi theo, nhưng không tìm được bóng dáng của Thẩm Hựu Đường. Cầu Thế Trinh hoảng hốt nôn nóng, liền cho gọi Cầu Hải cùng Tần Minh trí, một lát sau Cầu Hải dẫn theo một nha hoàn có dáng dấp giống như Thẩm Thanh Lạc trên đầu còn đội mũ che mặt lại từ sau cửa sau ra khỏi Cầu phủ, Tần Minh Trí từ cửa chính đi đến hướng của hiệu buôn Lạc Ninh.

**

Tế Châu gặp bão tuyết, con đường bị phủ kín, hàng hóa không thể lưu thông, nhà nông cần phải dựa vào tự cũng tự cấp, các hiệu buôn bán cũng phải dựa vào sản nghiệp tổ tiên hoặc vay mượn Ngân hàng để sống qua ngày khổ không thể tả, Thẩm Hựu Đường chỉ có số bạc khi bán tòa nhà cho Cầu Thế Trinh, trong nhà lại không có lương thực, những ngày này cuộc sống vô cùng khổ sở, triều đình cứu tế vừa đến, hần cũng không kịp giữ thể diện, một nhà ba người kể cả nha hoàn lớn nhỏ, cũng đi xếp hàng nhận quần áo chống lạnh cùng lương thực. Hần lòng tham không đáy, xếp hàng lĩnh một lần lại một lần. Hần lại luôn sống an nhàn sung sướng, được bảo dưỡng cực tốt, khí thể mười phần, ở giữa một đồng dân chạy nạn lại rất bất mắt, binh sĩ phát vật phẩm thấy hần như vậy liền kéo hần ra, cho người giữ ở bên một chửi rửa một trận, giết gà dọa khỉ, đúng lúc ấy Ứng Phi Viễn đang đứng giám sát ở trong mấy vạn người chạy nạn nhìn thấy được hần.

Nhìn Thẩm Hựu Đường áo mũ chỉnh tề, hần cho rằng Thẩm Hựu Đường còn chưa đến tình cảnh phải bán vợ bán con, nhớ tới ngày đó Thẩm Thanh Lạc ở trước mặt mọi người mặt tái nhợt, nước mắt không ngừng chảy xuống, mặt mày ẩn giấu tang thương cùng buồn rầu, càng nhìn càng đau lòng. Trong mắt vị Hầu phủ Thế tử này, chủ cùng nô tài là khác nhau trời vực, hần nghĩ, Thẩm Thanh Lạc đường đường là một tiểu thư khuê các, tại sao lại bị Tiêu Nhữ Xương bày kế hãm hại như vậy? Cũng đâu phải chịu oan khuất nhục nhã như vậy?

Suy nghĩ như vậy, Ứng Viễn Phi chỉ hận không thể đập cho Thẩm Hựu Đường một trận, cố gắng nhịn, cuối cùng cũng chỉ giận mắng cho Thẩm Hựu Đường một trận.

Ứng Viễn Phi mắng rất hăng say, Thẩm Hựu Đường nghe được vừa vui vừa giận, vui chính là vì Cầu Thế Trinh chắc hẳn rất yêu thích con gái của mình, nên mới tìm người đến giấu đi, giận là vì mình đã đưa con gái như hoa như ngọc cho hần, vậy mà Cầu Thế Trinh chỉ trả hần ba vạn lượng bạc mua tòa nhà rồi đem hần đuổi.

Cầu Thế Trinh hôm đó đến phủ của hần yêu cầu Thẩm Thanh Lạc, nghe nói không tìm được Thẩm Thanh Lạc, gấp gấp muốn điên, nhìn vào trong mắt hần, sẽ không thể giống như Ứng Viễn Phi nói, con gái mình chỉ làm một nha hoàn bình thường trong phủ.

Thẩm Hựu Đường cũng không tranh cãi, còn nói với Ứng Viễn Phi nhất định sẽ chuộc con gái ra ngoài, xoay người, lại bắt đầu tính toán giá bán con gái cùng Cầu Thế Trinh.

Thẩm Hựu Đường dẫn Tiêu thị cùng Thẩm Tử Du chạy về Phượng thành, sau khi sắp xếp hai người ở khách sạn, còn mình vội vàng vàng chạy đến Cầu phủ. Hắn cũng từng là phú hộ, rất hiểu cách đãi khách của gia đình giàu có, Lý thị mời hắn vào thiên sảnh, cung kính dâng trà. Hắn mừng rỡ cười không ngậm miệng được —— đãi ngộ như vậy, xem ra nữ nhi trong lòng Cầu Thế Trinh, sợ không chỉ là một ái thiếp nhỏ nhỏ rồi.

Hắn trên đường tới đã tính toán, thế nào cũng phải đòi Cầu Thế Trinh ba vạn lượng bạc, Cầu Thế Trinh nếu không đồng ý, hắn sẽ chuộc con gái ra, trong lòng không ngừng suy tính, ba vạn lượng lúc này sẽ biến thành năm vạn lượng, hắn thậm chí nghĩ tới, đòi thêm Cầu Thế Trinh mấy cửa hàng, sau đó mình thu tô sống qua ngày, vậy sẽ không cần lo ăn uống hưởng lạc rồi.

Đâu đoán được Lý thị vào bên trong một chuyến, lúc trở lại liền thay đổi sắc mặt.

“Ta muốn chuộc người!” Thẩm Hựu Đường ho khan hai tiếng, vụng về nói.

“Trầm lão gia muốn chuộc người, vậy thì thật là tốt quá, Thanh Lạc trước đó vài ngày đã làm vỡ một mình bình hoa khắc hình rồng gia truyền, lão gia nhà ta vẫn mắng chửi ta là không biết quản lý, Trầm lão gia xin nộp lên ba vạn lượng bạc, cộng thêm giá trị bán người trong ba năm của Thanh Lạc là hai trăm lượng bạc.”

Ba vạn lượng, vừa vặn là số bạc mà Cầu Thế Trinh mua Thẩm Trạch (nhà), Thẩm Hựu Đường tròn tròn mắt, nhất thời cứng họng, tức giận ra khỏi Cầu phủ.

Cầu Thế Trinh mua tòa nhà của hắn với giá ba vạn lượng bạc, nhưng Thẩm Hựu Đường một nhà ba người tiêu xài cũng đã gần hết, Thẩm Hựu Đường thì muốn uống loại rượu ngon nhất, Thẩm Tử Du thì muốn chăm sóc dung nhan, trân châu mài phấn là không thiếu được.

Thẩm Hựu Đường về mặt đưa đám trở về khách sạn, Tiêu thị vừa nghe chuyện không thành, bấp thấp trên mặt khê run, mày nhíu lại thành một đường. Nếu Thẩm Thanh Lạc không thể đổi được đủ bạc cho cả nhà bọn họ tiêu xài xa hoa, cũng chỉ có thể đem chủ ý đến trên người Thẩm Tử Du, nhưng dù sao đó cũng là con ruột của mình, Tiêu thị không muốn bán Thẩm Tử Du như Thẩm Thanh Lạc.

“Lão gia, nếu là Cầu gia không chịu lấy bạc ra, chúng ta cũng không thể để Thanh Lạc ở lại Cầu phủ.”

“Ta biết, nhưng bây giờ còn không thấy được Thanh Lạc, làm sao có thể dẫn người ra ngoài? Cái gì mà làm vỡ bình hoa ba vạn lượng, rõ ràng là muốn ta đem ba vạn lượng bạc trả lại.” Thẩm Hựu Đường cũng rất tức giận, đã chiếm lấy con gái của hắn, còn muốn thu hồi bạc?

“Cái đó.” Tiêu thị con người nhanh như chớp đảo vòng, nói: “Khâm sai đại nhân vì Thanh Lạc tức giận như vậy, có phải cũng thích Thanh Lạc hay không? Hay chúng ta tìm hắn, để cho hắn chuộc Thanh Lạc, chúng ta.” Tiêu thị không có nói tiếp, Thẩm Hựu Đường ngược lại hiểu, ý của nàng là Cầu Thế Trinh không chịu cho bạc, cho nữ nhi đổi lại chủ nhân, vậy chút bạc kia muốn bao nhiêu cũng có thể.

“Ứng Viễn Phi tuy là Thế tử Hầu phủ, nhưng nhà như vậy, nhìn mặt mũi thì đẹp, nhưng lót bên trong là áo hay chăn cũng không biết được, không thể được.” Thẩm Hựu Đường lắc đầu, Ứng Viễn Phi cùng Cầu Thế Trinh, Tiêu Nhữ Xương là bạn tốt, cũng từng là dân buôn bán, Thẩm Hựu Đường đối với chuyện này hiểu rất rõ ràng.

Thẩm Hựu Đường nói đến chỗ này, chợt vui vẻ nói: “Có một người so Cầu Thế Trinh còn có thể có tiền, lại không thích Cầu Thế Trinh sủng ái nữ nhân, ta lập tức đi tìm hắn.”

Cầu Tiêu hai nhà là những thương nhân giàu có nhất trong thành, hôn sự Cầu Thế Trinh cùng Tiêu Nguyệt Mị, Thẩm Hựu Đường đã biết đến, lúc trước khi hắn đưa con gái cho Cầu Thế Trinh nhưng không vay được bạc, hắn đã nghĩ đem Thẩm Thanh Lạc đưa cho Tiêu Nhữ Xương, điều hắn nghĩ chính là Tiêu Nhữ Xương sẽ không thích Cầu Thế Trinh cưng chiều nữ nhân khác ngoài muội muội của hắn, đưa nữ nhi cho Tiêu Nhữ Xương, lấy lòng Tiêu Nhữ Xương, Tiêu Nhữ Xương chắc là sẽ không tiếc rẻ cho hắn một chút bạc.

Cầu Thế Trinh ở nơi này vừa sắp xếp xong xuôi, người làm liền tới báo, Tiêu Nhữ Xương đến thăm.

Tiêu Nhữ Xương mang theo Thẩm Hựu Đường cùng đi, đồng thời mang tới, một tờ hôn thư mà hần mới cùng Thẩm Hựu Đường lập thành lúc giữa trưa, trong hôn thư viết rất rõ ràng: Thẩm Hựu Đường đem đại nữ nhi Thẩm Thanh Lạc gả cho Tiêu Nhữ Xương làm vợ.

Cầu Thế Trinh cầm hôn thư đọc xong cả người phát run, tên của người mình yêu sâu đậm lại cùng tên tuổi một người khác viết ở cùng một chỗ, có khác gì bị chụp mũ trên đầu!

Hai hàng chữ mực đậm dưới đáy mắt của Cầu Thế Trinh biến thành từng cái mặt cười nhạo, những bộ mặt cười nhạo báng kia như nói lên sự bất lực của hần, khinh thường hần không được như ý muốn.

Tiêu gia hôn sự còn chưa bỏ được, Tiêu Nhữ Xương lại đi trước một bước về mặt danh nghĩa vây hãm Thẩm Thanh Lạc.

Thê tử! Hần cho Thẩm Thanh Lạc danh phận là chính thất, hôn sự này một khi công khai, việc hần vu oan với Thẩm Thanh Lạc, không cần giải thích, mọi người cũng sẽ lý giải như Ứng Viễn Phi, cho rằng hần thích Thẩm Thanh Lạc, cầu xin mà không được, mới phải dùng hạ kế bức bách. Hần không những lấy lại được uy tín, còn có thể khiến ọi người khen mình là kẻ si tình.

“Tiêu Nhữ Xương, ngươi không phải cảm thấy ngươi bỏ ra quá lớn sao?” Cầu Thế Trinh lạnh lùng thốt ra.

“Không lớn.” Tiêu Nhữ Xương vẫy ra tay áo, ưu nhã cười, gió nhẹ nước chảy. “Thế Trinh, huynh đệ chúng ta hai ánh mắt rất giống nhau, ngươi cũng muốn cưới Thanh Lạc làm chính thất, ta cưới nàng làm chính thất, có cái gì không được?”

Dĩ nhiên không thể! Thanh Lạc là của ta! Cầu Thế Trinh muốn rống to, muốn đánh cho Tiêu Nhữ Xương một trận, muốn xé toang hôn thư trong tay, nhưng mà! Hần hiểu, lệnh của cha mẹ lời của mối mai, chuyện này, dù có đưa lên quan phủ, hần cũng không có phần thắng, nếu như nói mình cùng Thẩm Thanh Lạc lưỡng tình tương duyệt, Thẩm Thanh Lạc đã là người của mình, không những chẳng có ích gì, còn có thể phá hủy danh dự của Thẩm Thanh Lạc, khiến cho Thẩm Thanh Lạc thêm lo lắng buồn phiền. Xé hôn thư càng giống như hành động của kẻ ngu, Tiêu Nhữ Xương khẳng định đã viết rất nhiều tờ hôn thư, hần càng giận dữ, tình thế đối với Tiêu Nhữ Xương sẽ càng có lợi.

May mà, hần mới vừa rồi đề phòng bất trắc, đã có bố trí trước, mặc dù trong lúc nhất thời không thể giải quyết vấn đề đột nhiên xuất hiện này, nhưng cũng không đưa Thanh Lạc vào trong miệng cọp.

Cầu Thế Trinh nhướng nhướng mày, cười nói: “Chúc mừng, đem bạc chuộc thân cùng bạc bồi thường lấy ra, các người có thể dẫn người đi.”

Tiêu Nhữ Xương khoe môi khê cong lên, nhìn Cầu Thế Trinh cười nhạt, thầm nghĩ trong lúc này, ngươi còn giả vờ đối với Thẩm Thanh Lạc không thèm để ý sao? Lần này, ta sẽ không để bị lừa đâu.

Tiêu Nhữ Xương lấy ngân phiếu ra, Cầu Thế Trinh nhận lấy, còn nghiêm túc nhìn thật cẩn thận, Tiêu Nhữ Xương khoe miệng co giật, miễn cưỡng đề xuống lửa giận, cười nói: “Sao cần phải nhìn kỹ như vậy, ta còn có thể đưa cho ngươi ngân phiếu giả hay sao?”

“Dĩ nhiên, ngươi trước kia không phải đã đưa cho ta ngân phiếu giả sao? Còn là trị giá năm vạn lượng đấy, nhìn cũng tương tự thế này.” Cầu Thế Trinh nói như có thật.

Đội cho hần một gáo nước lạnh, dù là Tiêu Nhữ Xương cố giả bộ, cố nhịn không thay đổi sắc mặt. Muốn phản bác, trong lúc nhất thời lại không nói rõ được, giận đến nổi gương mặt tuấn tú đỏ bừng.

Thẩm Hựu Đường nghe Cầu Thế Trinh nói Tiêu Nhữ Xương đưa ngân phiếu giả, vả lại mệnh giá còn là năm vạn lượng, liền tin là thật, sắc mặt chợt liếc một cái.

“Cái đó, Tiêu công tử, phiền ngươi cùng ta cùng... cùng đến ngân hàng đi, đem ngân phiếu này đổi thành mấy tờ mệnh giá nhỏ.” Thẩm Hựu Đường kéo tay Tiêu Nhữ Xương, vội vàng muốn đến ngân hàng tư nhân đem bạc bán nữ nhi đi đổi, muốn xác nhận nó không phải là ngân phiếu giả.

Cầu Thế Trinh cười híp mắt nhìn, hần đoán không sai, Tiêu Nhữ Xương cho Thẩm Hựu Đường, quả nhiên là ngân phiếu năm vạn lượng.

Thẩm Hựu Đường liếc thấy nụ cười của Cầu Thế Trinh, càng thêm luống cuống, lúi chột tay của Tiêu Nhữ Xương, muốn đi đến ngân hàng tư nhân thật nhanh.

Tiêu Nhữ Xương rất muốn một cước đạp cho Thẩm Hựu Đường một cái, rốt cuộc nhẫn nhịn được, sắc mặt đã đen lại, nhưng vẫn không có nổi giận. Cẩn rằng nói: “Đón được Thanh Lạc, không cần phải về phủ trước, cùng nhau đến ngân hàng rồi trở lại phủ.”

41. Chương 41: (13)

“Thế Trinh, hãy ời Thanh Lạc ra đây.” Tiêu Nhữ Xương nhìn về phía Cầu Thế Trinh, trên mặt mang nụ cười thân thiết, cặp mắt kia nhìn có vẻ ôn hòa lại lóe sáng loáng, ẩn chứa chế giễu cùng hăng hái bùng bùng.

“Hà Vận, hãy vào nói với Lý thị, Thẩm Thanh Lạc đã chuộc thân, để cho nàng cùng Thẩm Thanh Lạc kiểm tra đối chiếu lại vật phẩm, cho Thẩm Thanh Lạc xuất phủ.” Cầu Thế Trinh lớn tiếng phân phó.

Nhưng thời gian chưa hết một chum trà, Lý thị chạy tới, nói: “Gia, Thanh Lạc mắc bệnh hiểm nghèo, đã xin xuất phủ dưỡng bệnh rồi.”

Cầu Thế Trinh cau mày, Tiêu Nhữ Xương cười lạnh nói: “Thế Trinh, người nếu cứ kiêu có từ chối, chúng ta chỉ có thể đến gặp quan thôi.”

“Dưỡng bệnh ở nơi nào, dẫn chúng ta đi, bệnh cũng muốn nhận lại, đến Tiêu gia dưỡng bệnh là được.” Thẩm Hựu Đường vội vã muốn đi giám định ngân phiếu, muốn nhanh chóng đem con gái bán đi.

“Đi đâu dưỡng bệnh?” Cầu Thế Trinh hỏi Lý thị.

“Chính là chỗ của Yến Ninh.”

Yến Ninh ở hiệu buôn Lạc Ninh cách đây cũng không xa, Tiêu Nhữ Xương làm một tư thế mời, cười nói: “Cùng đi nhận người thôi.”

Cầu Thế Trinh hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài.

Lạc Ninh thương hào đã đóng cửa tiệm, Cầu Thế Trinh vỗ vài cái lên cửa, một tiểu nha hoàn ra ngoài mở cửa.

“Làm cái gì mà đập cửa lớn như vậy, các người có chuyện gì?” Tiểu nha hoàn trông có vẻ rất tức giận.

“Muốn mời cô nương ra ngoài.” Tiêu Nhữ Xương nói.

“Cô nương đang bị bệnh hiểm nghèo, không thể gặp khách, mấy vị xin mời về cho.” Tiểu nha hoàn giơ tay lên định đóng cửa lại.

“Đợi chút.” Tiêu Nhữ Xương một bước đi vào cửa tiệm, ngăn cản tiểu nha hoàn kia đóng cửa.

Tiểu nha hoàn hí mắt nhìn hắn, bất mãn trừng mắt nhìn Tiêu Nhữ Xương: “Làm cái gì? Đem người chân của lui ra ngoài.”

“Thế Trinh, người làm nhà người thật không có quy củ.” Tiêu Nhữ Xương liếc mắt nhìn Cầu Thế Trinh, trong mắt có mấy phần khinh thường.

Quang cảnh như vậy, Cầu Thế Trinh trong lòng cũng không hiểu, hắn dè xuống nghỉ ngơi trong lòng, cười nói: “Buồn cười! Nơi này là nhà của Yến Ninh, cùng Cầu phủ có quan hệ gì đâu?”

Thẩm Hựu Đường cũng không có thời gian nghe Tiêu Nhữ Xương cùng Cầu Thế Trinh cãi nhau, hắn chen lên đẩy nha hoàn đang đứng chặn cửa kia ra, lớn tiếng nói: “Để cho con gái của ta ra ngoài, đi theo ta.”

“Người là cha của cô nương?” Nha hoàn kia sắc mặt hơi hòa hoãn, nói: “Lão gia, cô nương mặt bị ngứa rất nặng, đại phu vì đề phòng nàng cào loạn, đã cho nàng uống thuốc ngủ, lúc này cô nương đã ngủ như chết rồi.”

Đúng lúc như vậy! Tiêu Nhữ Xương cười như không cười nhìn về phía Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh lông mày nhíu một cái, đang muốn nổi giận, Tần Minh Trí lúc này chạy vội tới, trong miệng la ầm lên: “Gia, ngân hàng bên kia muốn người lập tức đi tới.”

“Tiêu Nhữ Xương, người đã bị bệnh, người cũng không phải là ngày mai thành thân, hãy nhận người chậm lại mấy ngày, ta đi nha.”

Cầu Thế Trinh nắm chặt lấy bả vai Tiêu Nhữ Xương cùng Thẩm Hựu Đường đẩy ra bên ngoài, so với Thẩm Hựu Đường cùng Tiêu Nhữ Xương thì hắn cao hơn rất nhiều, còn là người luyện võ, hai người kia lập tức bị hắn đẩy ra ngoài cửa.

Thẩm Hựu Đường vượt xương bả vai nhưng cũng không dám chửi loạn, Cầu Thế Trinh tùy tiện nhấn một cái cũng có thể khiến ột bên bả vai của hắn tàn phế, trong đầu của hắn không tự chủ được hiện lên hình ảnh lúc Cầu Thế Trinh đến nhà hắn yêu cầu Thẩm Thanh Lạc, nhớ tới ngày đó Cầu Thế Trinh một chương bỏ ra cái bàn gỗ lim thật dày ra làm đôi, Cầu Thế Trinh có thể đem hắn giống như cái bàn hay không? Thẩm Hựu Đường sợ tới mức lui ra phía ngoài mấy bước, cố gắng cách chỗ Cầu Thế Trinh đang đứng thật xa.

Tiêu Nhữ Xương lại không hề sợ chút nào, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Cầu Thế Trinh sai đó sung sướng mà cười lên, cười to mấy tiếng, hắn hai mắt thu lại nụ cười lạnh lùng, lạnh giọng nói: ” Thế Trinh, người không cần được ta đâu, hôm nay bằng mọi cách ta cũng phải dẫn người đi.”

“Gia, ngân hàng bên kia đợi không kịp nữa, Tiêu công tử muốn dẫn đi liền để cho ngài ấy mang đi, Gia nhanh đến Tiền trang làm chủ đại cục đi.” Tần Minh Trí ở một bên chà xát tay dậm chân, làm ra bộ dáng rất cấp bách.

Thẩm Thanh Lạc cũng không có ở trong hiệu buôn, Tần Minh Trí tại sao nói như vậy? Cầu Thế Trinh trong nội tâm khẽ động, lạnh lùng thốt: “Tiêu Nhữ Xương, ta không có rảnh cùng người mè nheo, người đã bị bệnh, người lại nhất quyết đem nàng đi lúc này, nếu có cái tốt xấu gì, cũng sẽ không liên quan đến Cầu phủ”

Tiêu Nhữ Xương cười yếu ớt: “Tất nhiên không liên quan, chỉ cần dẫn được người đi theo ta, chuyện liên không liên quan đến người.”

“Lời nói của người cũng có thể tin được sao.” Cầu Thế Trinh xì mũi coi thường.

Nói đi nói lại không phải là muốn trì hoãn sao? Tiêu Nhữ Xương ở trong lòng cười lạnh, cao giọng nói: “Chúng ta giấy trắng mực đen viết ra cam kết là được.”

Cầu Thế Trinh ghen lời, ngây ngẩn cả người nói: “Minh Trí, người đi mời hai vị hàng xóm tới đây làm chứng.”

“Dạ, Gia.”

Tần Minh Trí nhanh nhẹn bước đi. Cầu Thế Trinh lúc này đã hiểu ra, đúng là hắn đã an bài cho Cầu Hải đưa Thẩm Thanh Lạc tạm thời tránh đi, cũng để cho Tần Minh Trí tới đây nói trước với Bệ Mộng Dao, chỉ nói Thẩm Thanh Lạc đến hiệu buôn để dưỡng bệnh, mà bệnh nặng tới mức phải gọi thầy thuốc rồi, khi đó nghĩ tới Thẩm Hựu Đường nếu tìm tới Tiêu Nhữ Xương thật, trước cứ đổ thừa một phen rồi hãy nói, không nghĩ tới Tiêu Nhữ Xương đã chuẩn bị cả hôn thư, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của Tần Minh Trí, xem ra là có khác cách đối phó rồi.

Trong hiệu buôn Lạc Ninh giấy bút đều có đầy đủ, hàng xóm do Tần Minh Trí mời tới cầm bút, giấy trắng mực đen viết rõ —— Tiêu Nhữ Xương cùng Thẩm Hựu Đường đưa Thẩm Thanh Lạc đi, sau lần đó bất luận xảy ra chuyện gì, cũng đều không liên quan đến Cầu phủ.

Thẩm Hựu Đường, Tiêu Nhữ Xương cùng Cầu Thế Trinh ký tên đồng ý, sau đó hai người hàng xóm làm chứng cũng ký tên lên.

Tiểu nha hoàn liền đi gọi người, chốc lát trở lại dìu thêm một người đang ngủ say như chết, gọi mấy cũng không tỉnh

Cầu Thế Trinh há mồm chưa kịp nói chuyện, Tiêu Nhữ Xương đối với Thẩm Hựu Đường nói: “Hãy đi về phía tây khoảng 100m, mượn một chiếc xe ngựa tới đây.”

Thẩm Hựu Đường mất một lúc lâu mới mướn xe ngựa tới đây, Tiêu Nhữ Xương vào bên trong viện, chốc lát sau ôm một người bị chặn mỏng bọc kín đi ra ngoài.

Tuy là đoán được người này không thể nào là Thẩm Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh mặt vẫn là hơi biến sắc, hai tay xuôi bên người bất tri bất giác nắm chặt.

“Tiêu công tử, người giao cho người rồi, lão hủ đi trước.” Thẩm Hựu Đường chấp tay, đến nhìn con gái một cái cũng không có liên đi. Tiêu Nhữ Xương âm thầm lắc đầu, trong lòng biết hẳn nhân cơ hội đi mướn xe ngựa, đã chạy đến ngân hàng trước để chứng thực ngân phiếu là thật hay giả rồi. Thẩm Thanh Lạc con người đặc sắc tinh xảo như vậy, lại có cha như vậy, thật đáng thương đáng thương! Tiêu Nhữ Xương than thở một phen, khẽ ghé mắt, chỉ thấy Cầu Thế Trinh sắc mặt tái nhợt, mắt không hề chớp nhìn người trong ngực mình, trong lòng ngoài đắc ý, cũng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhìn Cầu Thế Trinh hơi gật đầu, ôm người lập tức lên xe.

Xe ngựa chạy rất xa, Tiêu Nhữ Xương vén rèm lên nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng Cầu Thế Trinh mạnh mẽ rần rần vẫn đứng thẳng ở chỗ cũ.

Hắn đã hoàn toàn mất đi người huynh đệ này rồi! Tiêu Nhữ Xương để rèm xe xuống, mà thở dài một tiếng nhỏ không thể nghe thấy, từ lúc Cầu Thế Trinh bày kế hãm hại hắn ở tiệc rượu, trong lòng hắn lúc nào cũng suy nghĩ muốn báo thù, cũng không còn muốn vãn hồi hôn sự của hai nhà Tiêu – Cầu nữa rồi. (xì, tự mình chuốc lấy còn hận người khác)

Hôm nay dùng đủ mọi thủ đoạn ép Thế Trinh không thể không buông tay Thẩm Thanh Lạc ra, chắc chắn Cầu Thế Trinh sẽ hận không thể uống máu ăn thịt hắn cho hả giận rồi

Cầu Thế Trinh cũng biết hẳn có trong tay tờ hôn thư, tranh cũng không tranh được, mới chấp nhận tạm thời buông tay sao? Hắn nhất định sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp đoạt lại Thẩm Thanh Lạc. Tiêu Nhữ Xương hơi xoay người nhìn giai nhân đang nằm trong chăn bên cạnh, giai nhân gương mặt sưng đỏ gay gắt, cắn bản không thể nhận ra diện mạo được nữa.

Tiêu Nhữ Xương cười khê: “Thế Trinh, người thật đúng là nhọc lòng, mặt mũi này chắc là do bôi một loại thuốc nào đó! Đáng tiếc người chính là nghĩ chưa đủ chu đáo, nếu cẩn thận hơn, liền cổ cũng phải bôi lên, có lẽ khi ta nhìn thấy đã nghi ngờ người này không phải là Thẩm Thanh Lạc rồi.”

Tiêu Nhữ Xương kéo ra chăn, người trong chăn đang ngủ say, gương mặt lại giống như cái đầu heo lớn, cổ lại trắng nõn như tuyết. Tiêu Nhữ Xương ngón tay thon dài lướt qua cổ người đang ngủ say, có cảm giác hơi lạnh trơn mềm, tay của hắn dừng lại một chút, lại chợt lùi về, trái tim hơi có cảm giác ghê tởm —— nữ nhân này Cầu Thế Trinh đã từng sủng ái qua. Nhưng sau khi ghê tởm, rồi lại tự nhiên dâng lên một tia hưng phấn, sau đó, tia hưng phấn kia càng ngày càng mãnh liệt, đem ghê tởm hoàn toàn che giấu.

Ôm người vào trong phòng mình thì Tiêu Nhữ Xương cảm thấy bụng rất nóng rất nóng, có một loại cảm giác ở trong người như muốn bốc hơi ra, chưa làm gì, thế nhưng hắn cũng đã say mê ở trong đó rồi.

Đá văng cửa phòng ra, thả người xuống giường lớn, Tiêu Nhữ Xương nhẹ nhàng đem chăn bông mở ra, lại nhẹ nhàng kéo ra cổ áo của. giai nhân

“Thế Trinh, nữ nhân của người sẽ phải trở thành nữ nhân của ta rồi, người chắc không ngờ tới chứ? Người nhất định cho rằng, ta sẽ không dụng nữ nhân không sạch sẽ đi.”

Tiêu Nhữ Xương ngón tay ở trên cổ giai nhân vuốt ve, vẽ phác thảo theo chiếc cổ trắng nõn tinh tế, chậm rãi uốn lượn xuống phía dưới. Sau đó, tay của hắn mê man cầm lấy đai lưng. chuẩn bị kéo vấy của giai nhân xuống, bất chợt cảm giác thô ráp khiến Tiêu Nhữ Xương sửng sốt.

Đỡ tay của giai nhân định thần nhìn lại, Tiêu Nhữ Xương một thoáng biến sắc, nhưng lại không chịu tin, kéo một cái tay khác, cũng là một bàn tay thô ráp, mu bàn tay còn có vết rách hình như mới khép lại không bao lâu, lòng bàn tay trải rộng cứng rắn thô ráp.

Một đôi tay như vậy, rõ ràng là bàn tay thô ráp của nha hoàn hạ đẳng nhất.

“Nôn” một tiếng, Tiêu Nhữ Xương phun ra, còn không kịp ới vào trong ống nhổ nữa, tất cả những thứ ô uế đều phun lên chằm men thượng hạng kia, non that kinh tởm.

Mình mới vừa rồi đụng một nha hoàn ti tiện xấu xa, thậm chí muốn cùng nữ nhân hạ tiện này làm chuyện đó, Tiêu Nhữ Xương cảm thấy bàn tay chạm qua nữ nhân trên giường ngứa vô cùng, cái loại cảm giác bản thủ đó khiến cho hắn rất muốn nắm đi một cái tay của mình.

“A!” Tiêu Nhữ Xương rống to, vội vã nhảy xuống giường, bình sứ trước giường cao ngang người loạng choạng đổ xuống, phát ra tiếng vỡ bèn nhọn chói tai.

Lại bị Cầu Thế Trinh lừa một lần nữa, Tiêu Nhữ Xương mở to mắt như muốn nứt, giận dữ quát trời xông ra ngoài cửa, hắn muốn đi chất vấn Cầu Thế Trinh. Nhưng một cái chân bước qua cổng chính Tiêu Nhữ Xương bỗng dừng dừng lại, hắn nghĩ đến một chuyện, lúc mình đưa người đi đã viết giấy cam kết, giấy trắng mực đen viết người mang đi rồi sẽ không còn liên quan đến Cầu phủ nữa, còn có hai chứng nhân, lúc này lại chạy đi nói gười đó không phải là Thẩm Thanh Lạc, không chỉ không đòi lại được Thẩm Thanh Lạc, còn có thể khiến cho Cầu Thế Trinh giữu cợt một phen.

Hắn ở trong ngực có vô số cây đuốc bắt đầu rực cháy, cháy sạch khiến lồng ngực Tiêu Nhữ Xương cơ hồ muốn nổ tung.

**

“Minh Trí, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Xe ngựa đi xa, Cầu Thế Trinh nhìn về phía Tần Minh Trí hỏi.

“Là chủ ý của Bộ cô nương. Nàng nghe nô tài nói cha Thẩm quản sự hèn hạ vô nhân tính như vậy, rất là tức giận, nàng nói để phòng ngừa ngộ nhỡ, cho nên có chuẩn bị trước. Lại nói nếu chỉ là trì hoãn, cũng không thể giải quyết vấn đề, nếu Tiêu công tử cùng cha Thẩm quản sự thật sự tới đòi người, nàng nguyện thay Thẩm quản sự vào Tiêu gia, về sau sẽ tìm cách thoát thân, nô tài mới vừa rồi nghĩ ra ám hiệu cho Gia khiến Tiêu công tử lập cam kết, không nghĩ tới hắn lại tự mình nói ra.”

“Tiêu Nhữ Xương đã từng gặp Thanh Lạc, sao có thể lừa gạt được chứ?”

“Bộ cô nương bên người luôn mang theo một loại thuốc, nghe nàng nói lúc ở nhà, chị dâu nàng bắt nàng bán ột gia đình làm thiếp, nàng không nghe lệnh, đại phu trong y quán đã cho nàng lọ thuốc này, nếu bôi loại thuốc này lên mặt sẽ khiến cho gương mặt vừa đỏ vừa sưng, nàng mượn thuốc này mới tránh khỏi nguy cơ một lần lại một lần bị bán cho người khác làm thiếp đấy”

Thẩm Thanh Lạc tạm thời được thoát thân, nhưng, đợi Tiêu Nhữ Xương phát hiện người mang đi không phải Thẩm Thanh Lạc mà là một người khác, không biết sẽ hành hạ Bộ Mộng Dao ra sao!

Cầu Thế Trinh nắm lên quả đấm, trầm tư một chút nói: “Minh Trí, ta hiện tại đi đến ngõ Hạnh Tử, người lập tức trở về phủ an bài người ẩn nấu đến phụ cận Tiêu gia coi chừng, cần chú ý chặt chẽ động tĩnh của Tiêu gia, tùy thời cứu người.”

42. Chương 42: Giường Thêu Mưa Gió

“Đại gia, đây là?” Xuân mẹ hai tay đan xen vào nhau, vẻ mặt cố gắng tỏ ra bình thản, nhưng sắc mặt lại trắng bạch tiết lộ nội tâm bà đang bất an. Cầu Thế Trinh khí thế bức người, không hề giống như đang đi dạo ở Hạnh Hoa viện nơi kỹ viện hạ đẳng này, liếc mắt nhìn qua cũng đoán được đến đây là có mục đích khác.

“Đem chuyện Ngô Cẩm Lam vì sao lại bị bán vào trong này, cùng với mọi chuyện đã xảy ra ở nơi này, một chuyện cũng không được bớt, mau nói đi.” Cầu Thế Trinh lạnh lùng nói, trong giọng nói lạnh lẽo giống như muốn đem máu toàn thân Xuân mẹ đông cứng.

“Lão thân không biết đại gia đang nói cái gì, chỗ này của ta không có người mà ngài nói.” Xuân mẹ cố gắng trấn định nói.

“Không có người này?” Cầu Thế Trinh nhìn xuân mẹ chằm chằm, ánh mắt giống như loại băng lạnh ngàn năm rất lạnh lùng, làm Xuân mẹ sợ tới mức hàm răng run lên, sau đó thân thể cũng dần phát run, Cầu Thế Trinh lúc này lại đưa tay ra, năm ngón tay mở khóa trên cổ của xuân mẹ.

Xuân mẹ lập tức cảm thấy đau đớn từ cổ họng truyền tới, không cách nào hô hấp, đợi đến lúc mắt của bà gần như mờ đi, Cầu Thế Trinh mới buông lỏng bà ra.

“Có người này không?”

“Có. Có. Ta nói.”

.

“Hãy đem những gì người biết viết tất cả ra.”

Tiêu Nhữ Xương bán người, tất nhiên sẽ không đích thân đi làm, những lời khai của xuân mẹ, cũng không thể tìm ra điểm bất lợi đối với Tiêu Nhữ Xương, nhưng, cũng không hẳn là không có ích, Cầu Thế Trinh thu khẩu cung lại rồi trở về phủ.

Ngô Cẩm Lam đã nhờ xuân mẹ phái người đi tìm Tiểu Đồng chuộc nàng, như thế xem ra, Tiểu Đồng có bạc để chuộc nàng, nghĩ đến lúc Thẩm Thanh Lạc nói không thấy đồ trang sức của Ngô Cẩm Lam đâu, Cầu Thế Trinh hiểu, những thứ đồ trang sức này Tiểu Đồng đã giấu đi rồi.

“Đem Tiểu Đồng trói lại, đưa đến nha môn.” Cầu Thế Trinh sau khi trở về phủ liền lớn tiếng hạ lệnh, trong miệng nói, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Tần Minh Trí nháy một cái. Tần Minh Trí liền hiểu, Tiểu Đồng kêu gào muốn gặp Cầu Thế Trinh thì hẳn giả vờ khoan dung nhân ái, dẫn người đến trước mặt Cầu Thế Trinh.

“Gia, nô tỳ không biết phạm phải gì lỗi, cầu xin gia bỏ qua cho nô tỳ.” Tiểu Đồng quỳ sụp xuống đất cụp mắt gạt lệ cầu xin tha thứ.

Cầu Thế Trinh không nói một lời, giờ giờ lời khai của xuân mẹ trong tay lên, lộ mấy chữ cho Tiểu Đồng nhìn.

“Gia, Lam tỷ lưu lạc Yên Hoa, cùng Tiểu Đồng không liên quan a!” Tiểu Đồng con người đảo một cái khóc nói.

“Không liên hệ gì tới người?” Cầu Thế Trinh phẩy phẩy trong tay giấy, từng chữ từng chữ nói: “Đem đồ trang sức của nàng ta giấu đi mà không chuộc nàng ta ra, chuyện này cũng không liên quan đến người?”

“Đâu. Đâu.” Tiểu Đồng muốn nói đồ trang sức ở đâu ra, nhưng một chữ cũng không nói ra được, Cầu Thế Trinh khẽ nghiêng người nhìn chăm chăm nàng, hẳn đứng cách xa nàng hơn năm bước chân, nhưng nàng không khỏi cảm thấy giống như đang đứng ở đỉnh núi có một loại hít thở không thông.

Đây là muốn đoạt về đồ trang sức trị giá sáu trăm lượng bạc đó sao? Tiểu Đồng không ngừng gạt lệ, mắt lại lên nhìn Cầu Thế Trinh, suy nghĩ xem có nên nộp số tiền đã bán trang sức đó hay không.

“Gia.” Tiểu Đồng không bỏ được số bạc đó, cố gắng đánh lạc hướng sang chuyện khác, đem chuyện Ngô Cẩm Lam hãm hại Thẩm Thanh Lạc tất cả đều nói ra, bao gồm Nhan Tử Khải được Tiêu Nhữ Xương bày mưu đặt kế muốn hạ thuốc xạ hương, Ngô Cẩm Lam mượn cơ hội này giá họa cho Thẩm Thanh Lạc.

Không nghĩ tới còn có nội tình như vậy, lần này Tiêu Nhữ Xương muốn phủ sạch không dễ dàng rồi, Cầu Thế Trinh mừng rỡ, hướng Tần Minh Trí nháy mắt ra dấu, Tần Minh Trí được lệnh, vội vàng tiến lên thay Tiểu Đồng cầu cạnh, Cầu Thế Trinh đang giả vờ trầm ngâm, hồi lâu nói: “Tạm thời không đưa đến nha môn, trước hãy nhốt lại.”

Kế tiếp nên làm thế nào? Đến đại lao thăm Nhan Tử Khải khuyên hắn cắn lại Tiêu Nhữ Xương một miếng? Cầu Thế Trinh dựa người vào ghế, đôi tay ở trên tay vịn chuyển động, yên lặng đoán tâm tư trong lòng của Nhan Tử Khải.

Muốn Nhan Tử Khải ra cắn Tiêu Nhữ Xương, trực tiếp đi tìm hắn thì quá bị động, không bằng. Cầu Thế Trinh đứng dậy, trong lòng đã có kế hoạch.

**

Vợ của Nhan tử Khải những ngày này tâm thần bất định, nàng cảm giác thấy ở đầu hẻm cách nhà nàng không xa có hai người nhìn như không có ý tốt luôn nhìn về phía nhà nàng, Nhan Tử Khải đang ở trong lao, phụ mẫu của hắn đều đã mất, trong nhà chỉ còn một vị phụ nhân*(đàn bà) là nàng.

Làm thế nào đây? Nhan thị (vợ của Nhan tử Khải) sợ tới mức đóng cửa chính lại, đến một bước cũng không dám ra khỏi phòng.

Lúc hoàng hôn, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Nhan thị chẳng dám thở mạnh, run rẩy đi tới bên cạnh cửa, ghé mắt vào khe hở trên cánh cửa nhìn ra ngoài.

Đứng ngoài cửa chính là hai người đã đứng ở đầu hẻm kia, Nhan thị chân mềm nhũn, cơ hồ không đứng vững được.

“Ta đã sớm nói rồi, tới đây thì cứ vào đi, giải quyết xong rồi đem chuyện của nữ nhân kia về báo cáo lại cho công tử, người lại cứ nói muốn quan sát quan sát, lần này thì tốt rồi, cửa không vào được người cũng không thấy, bây giờ phải làm như thế nào đây?” Một người lầm bầm nói.

Tên còn lại hai chân chà chà trên mặt đất, tức giận nói: “Người nào làm người đó chịu, chúng ta đi về trước báo cáo lại với công tử, công tử nếu có trách tội, ta tự mình chịu trách nhiệm.”

Người đầu tiên lại thở dài nói: “Thật ra thì ta cũng không muốn giết người, Nhan đại phu chỉ làm hại người thay công tử có một lần, công tử lại sợ hắn nói ra, cũng đã đem người làm hại bị phán tử hình rồi, vẫn còn chưa từ bỏ, còn sợ vợ của Nhan đại phu nói ra, lại muốn chúng ta đem thê tử của hắn diệt khẩu luôn, thật là không nói nổi.”

Tên còn lại cũng than thở theo, nói: “Cũng không chỉ có một việc này của Nhan đại phu, công tử làm chuyện thất đức còn ít sao? Vì để cho Cầu Thế Trinh cưới tiểu thư, đem di nương của hắn bán vào trong nhà chứa, nghe nói, người chết lúc đó rất thảm a.”

Hai người ngoài cửa đi xa, Nhan thị chân mềm mẫm trượt xuống đất, một lúc sau nàng mới từ dưới đất bò dậy, lại dán mắt vào khe cửa nhìn ra phía ngoài, sau đó mở cửa, ngó dáo dác quan sát xung quanh, xác nhận không có ai sau đó nàng mở cửa đi ra ngoài, đi rất nhanh.

Nhan thị cho rằng hai người kia đã đi rồi, nhưng sau khi nàng ra ngoài hai người đó vẫn đi theo nàng, nàng bị hai người theo dõi từ đầu đến cuối mà vẫn không hay biết, lúc thấy nàng vào nhà phủ mới rời đi.

“Gia, Thuận Tử cùng Căn tử đã trở lại, bọn họ nói vợ của Nhan Tử Khải đã vào địa lao phủ nha rồi.” Tần Minh Trí bẩm báo.

Cầu Thế Trinh gật đầu, phân phó nói: “Nó sẽ như ngọn lửa cháy âm ỷ, chọn hai người lanh lợi giả vờ trong lúc lơ đãng nói thầm cho Tiểu Đồng nghe, nói là Gia ta rất muốn tiêu diệt Tiêu Nhữ Xương, chỉ khổ nỗi không còn kế sách, nếu có người có thể đưa Tiêu Nhữ Xương vào chỗ chết, Gia sẽ có trọng thưởng.”

Giờ Dậu, Tiểu Đồng ở trong nhà chứa cúi đầu la muốn gặp Cầu Thế Trinh, có chuyện bẩm báo.

“ Gia, Tiểu Đồng biết sai rồi, cầu xin gia tha cho Tiểu Đồng, chuyện Tiểu Đồng lúc trước còn giấu giếm, cũng sẽ nói cho Gia tất cả.”

Cầu Thế Trinh hiểu Tiểu Đồng nói như vậy là muốn ngân phiếu của hắn, vừa muốn cười to lại muốn mắng to, lại tự trách không dứt, mình lại có thể mua một người như vậy vào phủ, Ngô Cẩm Lam nếu không chết, ở chung một chỗ cùng với người này, chắc chắn sẽ đem đến cho Cầu phủ của hắn bão gió không ngừng.

“Gia.” Tiểu Đồng tâm thần thấp thỏm nhìn Cầu Thế Trinh.

“Người có thể biết sai liền sửa, thừa nhận tất cả, không tặc.” Cầu Thế Trinh gật đầu giả vờ khen ngợi, lại nói: “Những điều người vừa mới nói, nếu như ở trên công đường, có dám lặp lại những lời này lần nữa hay không?”

“Dám.” Tiểu Đồng vỗ ngực. Anh mắt lại nhìn chằm chằm Cầu Thế Trinh, chờ được ban thưởng.

Cầu Thế Trinh khước miệng co giật, im lặng một lúc mới nói: “Đem những gì người vừa mới nói, nói lại với Tần quân gia lần nữa, ký tên điểm chỉ vào đó.”

“Dạ, Gia.”

” Đây là sáu trăm lượng lúc trước người cầm, sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ cho người đưa người xuất phủ, khi đó sẽ đưa thêm cho người một ngàn lượng bạc làm kẻ sinh nhai.”

A! Tiểu Đồng mừng đến nỗi hai mắt sáng ngời, nhận lại ngân phiếu, mồm miệng lưu loát mà đem lời mới vừa nói, nói lại một lần nữa. Tần Minh Trí ghi chép lại, Cầu Thế Trinh ngồi ở một bên lắng lắng nghe.

Tiểu Đồng sau khi đi, Tần Minh Trí thối thối ực khô, thở dài nói: “Tiểu nha đầu này nói không có nửa điểm sơ hở, nếu không phải biết được nội tình, nô tài đã cho rằng những điều nàng nói là sự thật rồi.”

Không khỏi gật đầu: “Nàng ta nghĩ ra các chi tiết rất hợp tình hợp lý, vả lại mồm miệng lanh lợi, trí nhớ rất tốt, người có chú ý tới, nàng ta nói lại lần thứ hai, cùng lần đầu tiên giống nhau như đúc, một chữ cũng không sai không.”

Cái này Tần Minh Trí cũng không có chú ý, không khỏi than vãn: “Nha đầu này nếu không phải tâm thuật bất chính*(có tính toán trong lòng, có ý đồ xấu), ngược lại Khả Tào Chi Tài (là một người có tài).”

“Là một nhân tài, đáng tiếc, lòng trục lợi quá nặng, ân nghĩa thị phi một chút cũng không để ý, chuyện phản chủ mà coi như một trò đùa.” Cầu Thế Trinh trầm mặt, không nói thêm gì nữa.

Tần Minh Trí hiểu Cầu Thế Trinh không có nói tiếp, một người như vậy lại mua vào phủ, nàng hôm nay có thể bậy bạ dính líu đến Tiêu Nhữ Xương, ngày khác vì có thể kiếm được lợi, cũng có thể xoay đầu lại cắn loạn Cầu Thế Trinh.

“An bài người âm thầm trông chừng nàng, phân phó cho Cầu Dân giữ cửa, nhất định không thể để cho nàng xuất phủ.” Cầu Thế Trinh dặn dò Tần Minh Trí, Tiểu Đồng lập được công, không thể nhốt vào phòng chứa củi nữa. Mới vừa rồi hắn đã lên tiếng nói chuyện không liên quan Tiểu Đồng rồi, dưới mắt lại rất nhứt đầu phải làm cách nào để trông giữ một người như vậy?.

“Dạ, Gia.” Tần Minh Trí đáp ứng.

Tần Minh Trí mới vừa lui ra, người gác cổng báo lại, Nhan thị muốn gặp Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh cũng đã đoán trước được chuyện này, dù sao vợ chồng Nhan Tử Khải muốn sống, cũng chỉ có thể tìm tới hắn mà thôi.

Vợ của Nhan Tử Khải mang theo đơn tố cáo của Nhan Tử Khải tới, trong đơn tố cáo nói rõ Tiêu Nhữ Xương từng yêu cầu hắn kê thêm thuốc xạ hương muốn hại Cẩm di nương sanh non, đồng thời lại chỉ ra Cẩm di nương là do Tiêu Nhữ Xương bán vào Hạnh Hoa viện, ở Hạnh Hoa viện bệnh nặng sau khi ra ngoài thì bệnh chết .

Cũng không có thêm chứng cứ khác, xem ra Tiêu Nhữ Xương làm việc rất cẩn thận. Cầu Thế Trinh cau mày, có lời khai của Tiểu Đồng cộng thêm lời khai của Nhan Tử Khải, đã có thể chứng minh Tiêu Nhữ Xương đã từng yêu cầu Nhan Tử Khải hạ xạ hương muốn hại Ngô Cẩm Lam sảy thai, cũng đem Ngô Cẩm Lam bán vào kỹ viện.

Nhưng, bởi vì khẩu cung của Tiểu Đồng trước sau hai lần bất đồng, không đủ để định cho Tiêu Nhữ Xương tội gì, cũng không đủ để giải oan cho Nhan Tử Khải, muốn giải oan cho Nhan Tử Khải mấu chốt là ở nguyên nhân dẫn đến cái chết của Ngô Cẩm Lam, đáng tiếc, thi thể đã bị thiêu rồi, Ngô Cẩm Lam ở Hạnh Hoa viện lại chưa từng mời đại phu, để cho Xuân mẹ thay đổi lời nói cũng không thể thay đổi tất cả, Dương Tích Minh vì duy trì uy nghiêm, sẽ không lật đổ vụ án mình xử.

“Thực không dám dấu diếm.” Cầu Thế Trinh lắc đầu, nói: “Bản cáo trạng này, không đủ để giải oan cho phu quân của cô.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Nhan thị hốt mắt đỏ lên.

“Nhan đại phu không cứu ra được, nhưng ta có thể đưa cô rời xa khỏi thành, giúp cô ở Nam Phương mua một mảnh đất, an hưởng cả đời.”

Nhan thị là do Nhan Tử Khải mua được ở trên chợ, cha mẹ đã mất, Nhan Tử Khải cũng có một ngôi nhà, nhưng mấy ngày trước Nhan thị đã đi thế chấp để lấy bạc chạy cửa sau cho Nhan Tử Khải, trên thực tế nhà đã nghèo như thế, Nhan thị do dự chốc lát liền đáp ứng.

Ra lệnh cho Tần Minh Trí sắp xếp người đưa Nhan thị về nhà, hôm sau đem người đưa ra khỏi Phương thành, Cầu Thế Trinh đứng dậy hướng Tiêu gia đi tới.

Cầu Thế Trinh sợ Bộ Mộng Dao ở trong Tiêu gia một khắc liền thêm một phần nguy hiểm, thu hoạch được chứng cứ Tiêu Nhữ Xương đã từng mệnh cho Nhan Tử khải hạ xạ hương hại Cẩm di nương sảy thai này, hẳn muốn đi gạt Tiêu Nhữ Xương một lần nữa, muốn đưa Bộ Mộng Dao sớm thoát khỏi miệng sói.

Tuy là đã qua hơn năm năm, nhưng người gác cổng của Tiêu gia cũng không coi Cầu Thế Trinh là người ngoài, không có thông báo liền cho Cầu Thế Trinh tiến vào.

Cầu Thế Trinh tiến vào Tiêu phủ rất quen thuộc, sau khi vào cổng hẳn trực tiếp hướng Trúc Lư nơi ở của Tiêu Nhữ Xương đi tới.

“Ca, huynh đừng rửa nữa, được không?” Xa xa liền nghe được tiếng Tiêu Nguyệt Mị kêu gào. Cầu Thế Trinh khẽ cau mày, không ngờ được đã trễ thế này, Tiêu Nguyệt Mị vẫn còn ở trong phòng của Tiêu Nhữ Xương. (chấp tên cuồng yêu em gái ấy làm gì)

Tinh Vũ cùng Mạc Ngữ đang đứng ở ngoài cửa, hai người đều nơm nớp lo sợ, mặt như màu đất, Tinh Vũ đã bị ướt nửa quần, Mạc Ngữ búi tóc tán loạn. Tiêu Nhữ Xương thích sạch sẽ, hai người này hầu hạ Tiêu Nhữ Xương, mỗi thời mỗi khắc cũng phải giữ vững trang dung nghiêm chỉnh, biến thành hình dáng này cũng không dám trở về phòng rửa mặt xử lý, xem ra Tiêu Nhữ Xương lần này giận đến không nhẹ.

Đã qua một ngày một đêm, cũng không biết Bộ Mộng Dao như thế nào, Cầu Thế Trinh lo lắng vừa áy náy, nếu Bộ Mộng Dao xảy ra chuyện gì, hẳn cùng Thẩm Thanh Lạc cả đời khó có thể an lòng.

“Thế Trinh, chàng đã đến rồi.” Cầu Thế Trinh vừa bước vào cửa phòng, Tiêu Nguyệt Mị liền nhào tới, Cầu Thế Trinh than thở lóe lên, khiến Tiêu Nguyệt Mị chụp huyệt.

Cầu Thế Trinh không có nhìn nàng, hẳn nhìn chằm chằm Tiêu Nhữ Xương, không hiểu hỏi: “Tiêu Nhữ Xương, người đang làm cái gì vậy?”

“Rửa tay.” Tiêu Nhữ Xương đến mí mắt cũng không nâng lên, cũng không triển lộ chiêu bài mỉm cười khiêm tốn hàng ngày của hắn, tay trái cầm khăn tay không ngừng chà xát mạnh lên tay phải. Trên đất một bầy hàng chậu gỗ chứa nước trong suốt, tay Tiêu Nhữ Xương vẫn để ở trong chậu gỗ, tiếp tục chà xát sau đó lại chuyển từ chậu này sang chậu khác.

Tay phải của hắn đã bị có lẽ đã bị cọ xát rất lâu, bàn tay trắng trẻo đỏ lên bị trầy xước rất nhiều, để ý kỹ trong chậu nước, còn thấy những tia máu đỏ li ti.

Cầu Thế Trinh biết hắn có tính sạch sẽ, chỉ là không biết lúc này hắn vì sao lại có hành động điên cuồng này.

“Thế Trinh, chàng khuyên nhủ huynh ta đi, huynh ấy tắm từ hôm qua đến bây giờ, cái tay kia cứ kỳ đi kỳ lại,” Tiêu Nguyệt Mị khóc.

Tắm từ hôm qua đến bây giờ? Cầu Thế Trinh trái tim máy động, con mắt sắc nghiêm túc.

“Trở về phòng.” Mặt Tiêu Nhữ Xương trắng nõn trong chớp mắt phình to, hướng Tiêu Nguyệt Mị quát.

Tiêu Nguyệt Mị chưa bao giờ bị quát lớn tiếng như thế, che mặt chạy ra ngoài.

Gian phòng trong lúc nhất thời yên tĩnh trở lại, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của hai người, một hồi lâu, Cầu Thế Trinh cười lạnh nói: “Tiêu Nhữ Xương, ta thật sự không nghĩ tới, nữ nhân nào người cũng muốn.”

“Ta đâu có biết đó là một tiện tì nha hoàn.” Tiêu Nhữ Xương cố nén lửa giận la ầm lên, nhưng nói xong rồi lại hận không thể quất vào miệng mình một cái, đây không phải là đang nói mình vốn cho rằng đó là Thẩm Thanh lạc sao, người đã không lấy được, còn tự bộc rấp tâm xấu xí, hắn đã lỡ lời rồi.

Quả nhiên Cầu Thế Trinh mặt càng đen hơn, lạnh như băng nói: “Người không biết đó là một nha hoàn tì tiện, vậy người cho rằng đó là người nào? Thanh Lạc sao?”

Tiêu Nhữ Xương xấu hổ giận giữ, cắn răng nói: “Ta đã nguyện lập hôn tư muốn lấy nàng làm chính thất, tự nhiên sẽ cùng với nàng có cá nước thân mật (xxoo).”

“Tiêu Nhữ Xương, Thanh Lạc là nữ nhân của ta.” Cầu Thế Trinh nện một quyền ở trên bàn.

Đó là nữ nhân của ta, những lời này cất giấu đã lâu, Tiêu Nhữ Xương hiểu, Cầu Thế Trinh đang nói..., đó là nữ nhân của huynh đệ người.

“Thế Trinh, chúng ta hòa giải, có được hay không?” Tiêu Nhữ Xương đứng lên, nhìn Cầu Thế Trinh, vô cùng thương cảm mà nói.

Tiêu Nhữ Xương đem lòng bàn tay trái hướng lên đưa đến trước mặt Cầu Thế Trinh, ngón tay của hắn mượt mà thon dài, tinh khiết tinh xảo, ngón trở lại có một vết sẹo, vết sẹo kéo dài từ đốt thứ hai đến đốt thứ 3, đây là do lúc bảy tuổi một hán gọt mộc kiếm cho Cầu Thế Trinh không may để lại, lúc nhỏ Cầu Thế Trinh đối với luyện kiếm vô cùng cuồng nhiệt, Cầu phụ không đồng ý, không cho hắn mua kiếm, Cầu Thế Trinh đến oán trách với Tiêu Nhữ (cha của Tiêu Nhữ Xương), mấy ngày sau Tiêu Nhữ Xương đưa cho hắn một thanh mộc kiếm, đó là do chính hắn gọt. Tiêu phụ nói, hán gọt kiếm không cần thận đem ngón tay của mình gọt luôn.

Cầu Thế Trinh cười khỏ, nói: “Tiêu Nhữ Xương, ta chưa bao giờ nghĩ đến muốn cùng người đầu đến người chết ta sống. Tất cả những việc ta làm, trừ muốn ép người đồng ý từ hôn, cũng là vì để khiến cho người khác thấy ta đã phụ Nguyệt Mị, cũng để cho chuyện từ hôn không ảnh hưởng đến Nguyệt Mị.”

“Người không thể tha thứ cho Nguyệt Mị sao?” Tiêu Nhữ Xương suy yếu hỏi.

Cầu Thế Trinh lắc đầu: “Không thể nào, hôn sự này, ta nhất định phía lui.”

“Bởi vì, người đã có được thân thể Thẩm Thanh Lạc?”

Cầu Thế Trinh trầm mặc, hắn cùng Thẩm Thanh Lạc như vậy, mặc dù không bị cho là đến, nhưng cũng không tính là không đến được.

Quần đồ ngoài cửa có một góc thối qua, Tiêu Nhữ Xương thăm than, muội muội vẫn đứng ở ngoài cửa nghe lén từ đầu đến giờ.

“Không thể giải hòa sao? Người không thể cưới Nguyệt Mị sao?” Tiêu Nhữ Xương ảm giọng hỏi, trong mắt tràn đầy chờ đợi.

Hắn gọi cái này là giải hòa, chính là muốn mình nhượng bộ, làm sao có thể? Cầu Thế Trinh âm thầm chê cười, chẳng thềm nói nhảm.

“Ta hiện tại muốn tìm người, muốn dùng lời khai trong tay cùng người trao đổi.” Cầu Thế Trinh đơn giản nói lời khai của Tiểu Đồng, “Cộng thêm khẩu cung của Nhan Tử Khải, có lẽ chưa đủ để cho người bị tử tội, nhưng là.”

Nhưng là, sẽ có tiếng xấu, Tiêu Nhữ Xương biến sắc.

“Người muốn trao đổi cái gì?”

“Người hủy bỏ hôn ước với Thanh Lạc.”

Tiêu Nhữ Xương nở nụ cười, khoái trá mà nói: “Không thể nào. Thế Trinh, cái này, so với chuyện người muốn hủy hôn sự cùng Nguyệt Mị càng không thể.”

Cầu Thế Trinh dĩ nhiên hiểu, mục đích hắn đến đây, cũng không phải là chuyện này, Tiêu Nhữ Xương cho rằng bộ Mộng Dao là tiện tì nha hoàn, có lẽ sẽ có thể mang năng đi dễ dàng hơn một chút.

“Chân tướng không đủ để để cho người bị tử tội, nhưng, ta có thể khiến cho nha hoàn của Cẩm di nương đổi khẩu cung, mấy phần thật mấy phần giả vu cáo người có liên quan, để cho người không thể biện minh.” Cầu Thế Trinh đã tính trước nói.

Tiêu Nhữ Xương sửng sốt, một lát sau dề dặc nói: “Nha hoàn của nhà người tố cáo ta, cùng nha hoàn nhà người tố cáo người, người nói, người có thể khiến cho Tri Phủ Đại Nhân tin tưởng?”

“Người.” Cầu Thế Trinh giận dữ: “Người muốn để cho tiện tì nha hoàn đó cắn lại ta?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nhữ Xương cười đến rực rỡ, “Năm vạn lượng bạc đổi lấy một ngón tay chứng nhận, mua bán này có lời.”

Cầu Thế Trinh hăm hăm đi ra cửa, ra khỏi cửa phòng lại đứng phải một người, đó là Tiêu Nguyệt Mị trên tay đang bưng khay.

“Thế Trinh, ở lại ăn điểm.” Tiêu Nguyệt Mị chặn Cầu Thế Trinh lại.

Cầu Thế Trinh tránh trái tránh phải mấy cái, nhưng không tránh qua được Tiêu Nguyệt Mị.

Tiêu Nguyệt Mị trên người mùi hương nồng đậm, Cầu Thế Trinh ngửi thấy vô cùng không thoải mái, bất giác liền nhớ tới Thẩm Thanh Lạc, mùi vị trên người Thẩm Thanh Lạc là mát mẻ tinh khiết, Cầu Thế Trinh hơi thất thần, bất giác giật mình tỉnh lại, vật dưới khố của hắn đang có dấu hiệu ngẩng đầu lên.

“Thế Trinh, trở lại ăn điểm tâm, chúng ta từ từ thương lượng.” Tiêu Nhữ Xương ở sau lưng cười nói.

Mục đích không đạt được, Cầu Thế Trinh cũng không muốn đi, nắm chặt tay lại mặt không tình nguyện xoay người đi trở lại.

Trong khay có cây kê cất (cây kê được ủ lên men), cổ vịt hấp, phần nga chướng* (chịu), cũng hoa quả ướn trong hoa sen.

Tiêu Nhữ Xương nửa than nửa trêu nói: “Nguyệt Mị, chuẩn bị toàn món Thế Trinh thích ăn, mặc kệ khẩu vị của ca rồi hả?”

“Ca.” Tiêu Nguyệt Mị kéo dài thanh âm làm nũng, nửa người lại ỷ vào trên người Cầu Thế Trinh, dịu dàng nói: “Thế Trinh, chàng ném thử một chút.”

Cầu Thế Trinh như bị rắn độc quấn vào người, bàn tay hung hăng đẩy, Tiêu Nguyệt Mị chưa chuẩn bị, ngã về phía sau, đầu va mạnh xuống mặt đất.

Tiêu Nhữ Xương xông về phía trước trước đỡ Tiêu Nguyệt Mị, phát hiện muội muội mềm nhũn ngắt đi không thể cử động được nữa, tức giận nói: “Thế Trinh, ngươi ra tay sao không nhẹ một chút?”

Cầu Thế Trinh không muốn nhiều, trầm giọng nói: “Ngươi muốn thương lượng cái gì? Không nói ta đi đây.”

Tiêu Nhữ Xương kiểm tra hơi thở, có khí, xem ra chỉ đầu bị chấn động nên nhất thời ngắt đi, thở ra một hơi, trước đứng lên cùng Cầu Thế Trinh bàn giao dịch.

“Ta đem tiền tỉ nha hoàn có thể làm chứng kia trả lại cho ngươi, ngươi đem lời khai của nha hoàn Cẩm Di nương cho ta, chúng ta đều không có bằng chứng, như thế nào?”

Cầu Thế Trinh trong nội tâm mừng thầm, mục đích của hắn chính là muốn cùng Tiêu Nhữ Xương trao đổi mang Bộ Mộng Dao đi, chỉ là Tiêu Nhữ Xương tính tình đa nghi ánh mắt nhạy cảm, không gấp được, cho nên mới làm bộ mặt mua bán chịu thiệt, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Thế Trinh, cần gì phải khiến hai bên tổn hại đây? Tiền trang của ngươi, mới vừa vượt qua được phong ba, nếu bị một lần nữa, cũng không khó có thể giải quyết.” Tiêu Nhữ Xương thông thả ung dung nhẹ nhàng nói, Cầu Thế Trinh làm như bị đánh động, chân nâng lên lại để xuống, cũng không lập tức bắt chuyện, ngừng nghĩ chốc lát hỏi: “Ngươi không sợ ta đã nắm chắc chuyện này sao?”

Tiêu Nhữ Xương cười nhạt: “Không sợ, ngươi có thể nắm chắc chuyện này, nhưng, chỉ cần ngươi ngày mai không làm khó dễ, ta đã biết chuyện này, tự nhiên có biện pháp giải quyết chuyện này.”

Cầu Thế Trinh im lặng, nhưng cũng không có cất bước nữa, Tiêu Nhữ Xương biết chuyện đã thành, vỗ tay lớn tiếng nói: “Tinh Vũ, hãy cho người, đem nữ nhân trong phòng củi kia mang lên trên xe ngựa, đưa đến Cầu phủ.”

Người trong xe ngựa mặt vừa đỏ vừa sưng như cái đầu heo lớn, lại hôn mê, mặc dù không nhìn ra có phải là Bộ Mộng Dao hay không, nhưng triệu chứng cùng Tần Minh Trí đã nói rất giống, Cầu Thế Trinh đem tờ lời khai trong tay áo đưa cho Tiêu Nhữ Xương, tung người nhảy lên xe ngựa.

Xe ngựa mới chạy ra cửa chính của Tiêu phủ, Cầu Thế Trinh bụng nóng lên, khố đang mềm như côn trùng trong nháy mắt phóng lên cao.

Hừ! Cầu Thế Trinh thầm kêu, chắc chắn Tiêu gia huynh muội đó đã giở trò, xem ra tên đánh xe của Tiêu gia này không thể tin tưởng được rồi?

“Dừng xe.” Cầu Thế Trinh hét lớn, lúc xe ngựa chưa hoàn toàn dừng hẳn thì ra khỏi buồng xe, đưa tay đem người đánh xe đẩy xuống xe ngựa. “Trở về nói với Tiêu Nhữ Xương, ngày mai ta sẽ cho người trả lại xe ngựa.”

Ngay vào lúc này, sau lưng vang lên tiếng la của Tiêu Nghĩ : “Cầu gia xin chờ một chút, Gia nhà ta có lời.”

Cầu Thế Trinh làm sao có thể chờ, hẳn lúc này đã cảm thấy, vật dưới khó càng lúc càng căng đau vì vậy chuyện gì cũng không thể so sánh được, giống như mình bị trúng xuân dược cực mạnh, Cầu Thế Trinh chợt kéo cương ngựa, quăng một cái roi ngựa, con ngựa kia nâng lên bốn vó, chạy thật nhanh.

Sau lưng tiếng la xa dần, đèn lồng màu đỏ có chữ viết Cầu phủ thật to càng ngày càng gần, Cầu Thế Trinh thở phào nhẹ nhõm, Tần Minh Trí ở cửa cổng chờ đợi, Cầu Thế Trinh ở trên xe ngựa, lớn tiếng nói: “Đem tiểu thư khiêng xuống , gọi đại phu tới chẩn mạch cho tiểu thư.”

Bệ Mộng Dao được mang xuống, Cầu Thế Trinh thay đổi phương hướng của xe ngựa, hẳn giờ phút này trong đầu chỉ có một ý niệm, muốn đi tìm Thẩm Thanh Lạc, muốn hung hăng đoạt lấy. Xe ngựa mới vừa đi về phía trước mấy bước, xe ngựa trong giây lát lại quay đầu, ném dây cương nhảy xuống xe ngựa hướng trong phủ chạy gấp, Cầu Dân đang giữ cửa chỉ nghe thấy câu ‘đưa xe ngựa vào phủ’, ngẩng đầu đã không thấy bóng dáng Cầu Thế Trinh đâu.

Cầu Thế Trinh đầu óc đã bị lửa đốt đến hồ đồ, nhưng một tia thanh minh hơi yếu nhắc nhở hẳn, lúc này tuyệt đối không thể đi tìm Thẩm Thanh Lạc. Tiêu Nhữ Xương hạ thuốc mình, có lẽ mục đích không chỉ là muốn in cùng Tiêu Nguyệt Mị thành chuyện tốt, mà cũng có thể là muốn nhân cơ hội này tìm ra Thẩm Thanh Lạc. Vả lại, lúc này trong trạng thái như vậy đi tìm Thẩm Thanh Lạc, tự nhiên không nhận được, Thanh Lạc lại là lần đầu tiên, sẽ làm nàng bị thương .

Một thùng lại một thùng nước từ đỉnh đầu giội xuống, ngọn lửa trên người không những không dập tắt được, mà nó còn thiêu đốt càng dữ dội hơn, Cầu Thế Trinh chạy vào trong nhà, cười y phục ẩm ướt trên người, nhào lên trên giường, bàn tay túm lấy vật kia không ngừng xoa nắn .

Vật nhỏ kia thực sự rất cứng rất căng, đau, thật sự rất đau, chậm rãi xoa nắn nhưng cũng không cách nào hạ nhiệt nó được, Cầu Thế Trinh rốt cuộc không nhận được, đứng dậy kéo ra cửa ngăm hướng phòng ngủ Thẩm Thanh Lạc đi tới, hẳn muốn ôm quần áo của Thẩm Thanh Lạc, ngửi mùi của nàng để thủ dâm.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua ô vuông cửa sổ chiếu vào trong phòng, Cầu Thế Trinh giữa lúc mơ mơ màng màng vui mừng đến nỗi muốn được kêu to lên, Thẩm Thanh Lạc đã trở về, đang nằm ở trên giường.

Nàng cuộn cong người lại, nằm nghiêng mặt hướng ra ngoài, bóng tóc đen mềm mại xoa xuống gối đầu ở dưới ánh sáng lung linh huyền ảo, như sợi dây tơ tằm từng sợi từng sợi chui vào trong lòng của hẳn, khiến hẳn cả người ngứa ngáy, theo mái tóc đen nhìn xuống phía dưới là eo thon, như hình cây cung chấp lên tới hông, còn có đôi chân trắng tuột trắng nõn nà nữa.

Chấn động bằng gấm vóc màu lam nhạt phủ lên thân của nàng, khẽ nâng chấn lên, vóc người giống như một cơn sóng lớn đường cong nổi bật lên tinh xảo hết sức mê người.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh thì thầm, hẳn đã không rảnh suy nghĩ mình rõ ràng đã không sai bảo người nào đi đón nàng trở về phủ, Thẩm Thanh Lạc vì sao còn có thể ở trong phòng. Cố nén dục vọng đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, Cầu Thế Trinh đưa tay ở eo thon tinh xảo của Thanh Lạc qua sờ tới sờ lui. Tuy là cách lớp quần áo, nhưng xúc cảm như đang sờ xa tanh trắng nõn khiến cho hẳn không chế được càng thêm gian nan, bụng càng giống như đốt lửa, gặp được Thẩm Thanh Lạc càng bùng cháy dữ dội hơn, như núi lửa bộc phát muốn đem cả người hẳn thiêu hủy.

Cảm giác xông tới đỉnh khiến Cầu Thế Trinh cũng không chế không nổi nữa, hẳn lật Thẩm Thanh Lạc lại, cứng rắn nắm chân của nàng, tách ra hai chân ra.

Trong mơ màng Thẩm Thanh Lạc làm như gạt mình tỉnh dậy, nhanh chóng dung hai tay che kín cặp mắt, vịn vịn uốn éo thân thể, làm như rất xấu hổ.

“Thanh Lạc. Ta nhận không được nữa rồi, cho ta đi.” Cầu Thế Trinh nhỏ giọng cầu khẩn, bị tình dục xâm nhiễm khiến giọng nói của trầm thấp khàn khàn, bàn tay ma sát địa phương nhạy cảm trên người nàng, muốn biến nàng trở thành người của mình.

43. Chương 43: Lãnh Hương Say Mộng

Ánh sáng nhu hòa chiếu xuống qua những tầng mây, chiếu xuyên qua cửa sổ, tạo ra nhiều màu sắc nhu hòa giống như ở trong giấc mộng, khiến cho người ta say mê, cũng tự dưng sinh ra mấy phần phiền muộn cùng đau buồn.

Thẩm Thanh Lạc ngồi ở phía trước cửa sổ ngơ ngác nhìn mặt trăng trên bầu trời, nàng rất hiểu tính tình của Cầu Thế Trinh, nếu không có việc gì, hẳn chắc chắn sẽ tới đón nàng trở về, nếu là chuyện nhỏ, hẳn sẽ đến đây thăm nàng để cho nàng an tâm, vậy mà bây giờ hẳn vẫn chưa đến thăm nàng, cho thấy chuyện tình tương đối khó giải quyết, cha của nàng rốt cuộc muốn làm gì? Sẽ không vì tiền mà đưa nàng cho Tiêu Nhữ Xương chứ?

Thẩm Thanh Lạc trong lòng tràn ngập lửa giận, kiếp trước cha nàng phá hủy nàng, tới kiếp này cũng không chịu bỏ qua cho nàng sao? Tiêu Nhữ Xương cũng được Cầu Thế Trinh cũng được, thật ra người tạo ra số phận bi cho nàng ở kiếp trước, chính là cha nàng. Nếu không xảy ra chuyện với Tiêu gia, đứa bé tự nhiên sẽ không mất đi, bằng sự sủng ái của Cầu Thế Trinh đối với nàng, chắc chắn nàng sẽ rất hạnh phúc.

Đúng vậy, nàng cũng đã từng rất hạnh phúc!

Lặng yên nghĩ tới mọi chuyện từ kiếp trước đến kiếp này, có một một số tình tiết bị lơ là do quá phần hận mà chôn vùi đi đột nhiên ở trong đêm yên tĩnh này giống như tia chớp xẹt qua trong đầu nàng.

—— Thanh Lạc, Tiêu Nhữ Xương xảo trá, có thể hạ thuốc nàng sau đó ô nhục nàng, mà nàng cũng không hay biết. Ngộ nhỡ đứa bé sanh ra lại giống như Tiêu Nhữ Xương, nàng sẽ không thể ở lại bên cạnh ta nữa. Thanh Lạc, ta van nàng, uống thuốc rồi, chúng ta đừng lưu hậu hoạn, được không?

Ngày đó, Cầu Thế Trinh quỳ gối trước mặt nàng, cầu khẩn nàng uống thuốc. Nàng tức giận hô: “Không thể nào! Nếu lúc sinh ra nó có giống như Tiêu Nhữ Xương, chàng lúc đó đem đứa bé bóp chết ta cũng sẽ không trách chàng.”

—— Đợi khi sinh ra rồi, làm sao có thể độc ác mà xuống tay bóp chết nó được!

Ngày đó, Cầu Thế Trinh cúi thấp đầu, bả vai khê co quắp. Chuyện xảy ra đã lâu, Thẩm Thanh Lạc lúc này nhớ tới tình cảnh hôm đó, trong lúc bất chợt phát hiện, hôm đó dưới đất chỗ Cầu Thế Trinh quỳ xuống có giọt nước nhỏ xuống, nàng lúc ấy vì hẳn không tin tưởng mình mà giận đến nổi điên, căn bản không có chú ý tới, lúc đó Cầu Thế Trinh đã khóc, im lặng mà rơi lệ.

Một người cương nghị kiên cường như vậy lại khóc, hẳn vì sao lại khóc.

Thẩm Thanh Lạc đột nhiên muốn khóc lớn, kiếp trước cũng vậy kiếp này cũng vậy, Cầu Thế Trinh chưa bao giờ để ý đến chuyện mà nam nhân thường hay để ý nhất —— là nàng có bị thất trinh hay không, điều hẳn thực sự mong muốn chỉ là nàng có thể ở lại bên cạnh hẳn. Hẳn khi đó có lẽ cũng rất thương tâm, bởi vì, người hẳn muốn giết chết, cũng có thể là đứa bé của hẳn.

Thẩm Thanh Lạc bụm mặt yên lặng rơi lệ, giữa lúc mơ mơ màng màng lại trở về thời điểm năm thứ tư lúc nàng vào Cầu phủ lúc đó vào mùa đông, mùa đông năm đó rất lạnh, bão tuyết liên tiếp xảy ra, năm đó Ngân hàng Khánh Phong cũng gặp rất nhiều biến cố, phong ba nổi tiếp phong ba, Cầu Thế Trinh đi sớm về trễ, mỗi ngày ngủ chưa tới một canh giờ, dĩ nhiên những ngày kia hẳn cũng không có tìm nàng yêu cầu hoan ái nữa.

Nàng cũng không cảm thấy buồn bã, không cần cùng Cầu Thế Trinh hoan ái khiến nàng rất vui vẻ, cũng không phải là Cầu Thế Trinh không làm cho nàng có cảm giác trong lúc ân ái, mà hẳn còn cho nàng cảm giác vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi mỗi lần hoan ái nàng thậm chí đã quên hận, chỉ muốn dừng lại ở trong một khắc kia, không cần tỉnh táo lại nữa, không cần nhớ lại chuyện hẳn bắt nàng bỏ đứa bé nữa. Thân thể của nàng tham luyện sự dụ dỗ cùng dững mãnh của hẳn, để cho nàng đau đến nỗi không muốn sống, nàng chán ghét loại cảm giác cả người phân liệt này, nàng ghét cùng hẳn ân ái.

Vậy mà ngày đó, lúc nàng ở hậu viện Mai Lâm trong lúc vô tình nghe được hai nha hoàn nói chuyện thì nàng phải vịn cây mai bên cạnh, mới miễn cưỡng không để ình ngã xuống đất.

Hai nha hoàn này nói, Cầu Thế Trinh đã bao Hoa Nguyệt các của Phượng Vũ cô nương hoa khôi đứng đầu bảng của thanh lâu, mấy ngày nay vẫn lưu luyến bên Hoa Nguyệt các.

Khó trách, những ngày qua không muốn cùng nàng ân ái! Khó trách mỗi đêm đều ở trong phòng của mình rửa mặt rồi mới tới đây!

Khí lạnh dần ngấm vào người khiến cho nàng cảm thấy rất lạnh, bầu trời một màu xám xịt, tuyết trắng phau phau đọng ở trong mắt nàng cũng dơ bẩn không chịu nổi, nàng cảm thấy rất ghê tởm, cánh tay ôm nàng mỗi đêm, lồng ngực nàng dựa vào, giờ lại làm với nữ nhân khác. Nàng áp chế không nổi cảm giác ghê tởm muốn ói, liền ở trong đồng tuyết trắng phun ra một đồng dơ bẩn, sau đó nàng vô lực trượt chân xuống mặt đất, lẳng lặng dựa vào trên tảng cây, nhắm hai mắt lại.

Trong mơ hồ, nơi xa truyền đến tiếng gọi âm ỉ, đèn lồng cây đuốc đang di động, nàng lẳng lặng nghe lặng lẽ nhìn, nhưng thanh âm lờn xộn ở bên trong, giọng của Cầu Thế Trinh càng ngày càng rõ ràng, giọng nói khàn khàn xen lẫn lo lắng. Thẩm Thanh Lạc ngẩng đầu nhìn trời, trăng đã lên đỉnh đầu, thì ra là đã qua giờ hội rồi.

Hắn trở về phòng phát hiện không thấy nàng đâu liền bắt đầu đi tìm nàng, Thẩm Thanh Lạc cười lạnh, tìm được thì thế nào? Muốn nàng, muốn thân mật, về sau đừng có nghĩ đến việc đụng đến nàng nữa.

Nhưng, khi Cầu Thế Trinh hô to Thanh Lạc rồi kéo nàng ẩn vào trong ngực của hắn, khi nước mắt nóng nóng của hắn thấm ướt tóc của nàng xuyên vào da đầu của nàng thì nàng lại không khống chế được mình bật thốt lên: " Cầu Thế Trinh, người tại sao mỗi đêm đều phải tắm rửa ở phòng mình rồi mới đến Ngưng Bích uyển (nơi ở của Thanh Lạc)?"

"Ở chỗ của nàng rửa mặt sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng!" Hắn nói, như chuyện đương nhiên, không hề dừng lại suy nghĩ liền nói ra.

Nàng cảm thấy cả người dường như hít thở không thông, có cái gì vào giờ khắc này mãnh liệt tới, giống như là muốn đem nàng chôn vùi, muốn đem nàng phá hủy.

"Nghe nói người đã bao Hoa nguyệt các của Phượng Vũ cô nương."

"Ừ, Tiêu Nhữ Xương lần này xuống tay không hề nhẹ, ngân hàng gặp phải một chút phiền phức, ta muốn cùng Lý đại nhân ở hộ bộ thương lượng một chút mượn một số bạc từ quốc khố, Lý đại nhân thích Phượng Vũ cô nương, ta liền."

Là thế này phải không? Nàng ở trong mê vọng ngẩng đầu nhìn Cầu Thế Trinh, cặp mắt quen thuộc kia của hắn đang ánh lên sự hoang hốt cùng lo sợ.

—— Hắn đang sợ mất đi nàng

Thẩm Thanh Lạc chợt đưa tay ra, ôm lấy Cầu Thế Trinh thật chặt, nhẹ giọng thì thầm: "Chúng ta còn chưa có ở trong đồng tuyết làm, ta nghĩ muốn."

"Thanh Lạc." Cầu Thế Trinh ôm nàng thật chặt, dùng hết tất cả hơi sức của hắn, hắn hôn lên má của nàng, mang theo tràn đầy thương tiếc cùng đau lòng, mang theo mừng rỡ cùng vui vẻ vô hạn, cúi đầu nói: "Trong tuyết quá lạnh, nàng sẽ cảm lạnh mất."

"Ta muốn." Nàng cố chấp nói, nàng cảm thấy rất lạnh, đột nhiên nàng muốn, người ở trước mắt này mang cho nàng ấm áp, đuổi đi tuyệt vọng cùng vô dụng trong lòng nàng .

"Được, theo nàng." Cầu Thế Trinh dịu dàng nói.

Hắn cởi xiêm y của mình ra, trải từng cái một trên mặt tuyết, Thẩm Thanh Lạc lặng lẽ nhìn, cơ ngực của hắn từng cục nhô ra, khiến cả người nàng có cảm giác phấn chấn bừng bừng. Thẩm Thanh Lạc khẽ thở dốc, có chút đói khát nhìn thân thể trắng kiêu của Cầu Thế Trinh, giờ khắc này, nàng vì thân thể của người nam nhân trước mắt này mà ham muốn như bị dục - hỏa thiêu đốt.

Hắn là nam nhân của nàng, cũng chỉ có thể là nam nhân duy nhất của nàng, nàng không cho phép chia sẻ với nữ nhân khác.

Trâm cài tóc của nàng bị Cầu Thế Trinh rút ra, tóc dài như tơ lụa chảy xuống, thoáng như thác nước đang chảy, tung bay vòng quanh ở bên người của nàng, uyển chuyển triền miên.

“Thanh Lạc, nàng thật xinh đẹp, ta nhìn thế nào cũng không đủ.” đỡ lấy bả vai của nàng, hần si ngốc nhìn nàng.

Thẩm Thanh Lạc muốn nói, nhìn không đủ thì hãy tiếp tục nhìn, rồi lại then thùng xấu hổ không dứt, rốt cuộc không nói ra được, nhắm mắt lại, đôi môi hơi nhếch lên. Cầu Thế Trinh hiểu ý, hần ngậm lấy môi của nàng, mềm mại mà triền miên, lưu luyến liếm môi của nàng, về sau, hô hấp của hai người càng dồn dập, Cầu Thế Trinh lúc đầu chỉ hôn nhẹ sau đó biến thành hút – cắn mạnh, Thẩm Thanh Lạc cũng có thái độ khác thường, nhiệt liệt đáp lại.

Bọn họ ở trong băng tuyết ngập trời, ở một nơi có thể có người qua lại bất cứ lúc nào, giống như nóng lòng giao - hợp, giống như dã thú không ngừng cắn xé quần lấy nhau, răng môi dán chặt, thân thể ma sát, hơi thở dung hợp.

Sau đó, nàng bị cổ nặng đè lên, khiến mắt nàng nổ đom đóm. Nàng rất muốn oán giận, đôi môi đã bị đôi môi nóng rực của Cầu Thế Trinh chặn lại, hần vội vàng mút vào, gặm cắn môi lưỡi cùng cổ của nàng. Thẩm Thanh Lạc khó nhịn ưỡn cao cổ, địa phương nhạy cảm nhận được từng trận sóng tình dâng lên.

“Thế Trinh. Ta nóng quá.” Thẩm Thanh Lạc một tiếng một tiếng mà gọi Thế Trinh, khiến phân thân của hần đang căng đau, lai càng thêm bành trướng đau nhức hơn.

“Một hồi sẽ tới.” Cầu Thế Trinh cời dải thắt váy của nàng ra, hai cái tay từ vạt áo chui vào, cầm cả Tiểu Bạch Thỏ xoa nắn, lúc chợt buông ra mài hạt anh đào của nàng, tới tới lui lui biến đổi đa dạng.

“Có cảm giác sao? Thích không Thanh Lạc?”

Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, hừ hừ bày tỏ đáp lại.

“Như vậy sao? Hả?” Cầu Thế Trinh trên tay tăng thêm sức lực, đem hai con Tiểu Bạch Thỏ chèn ép vào nhau (@-@).

Thẩm Thanh Lạc bị hần xoa nắn đến đỏ mặt, có chút then thùng nóng nảy khó chịu, trong lòng lại có cảm giác khát khô cổ.

Cầu Thế Trinh tay tới tới lui lui tuần tra trên người Thẩm Thanh Lạc lúc đến chỗ mẫn cảm nhất thì nhị hoa của Thẩm Thanh Lạc không tự chủ co rúc lại.

“Rất ướt.” Cầu Thế Trinh thỏa mãn than thở.

Thẩm Thanh Lạc mắc cỡ không nói ra được tiếng nào, một chốc kẹp chặt hai chân —— vì cảm thấy tê rần, khiến nàng không chịu nổi. Một chốc lại mở rộng hai chân để cho Cầu Thế Trinh có thể dễ dàng dò vào Hoa Nhị, sờ nắn địa phương mẫn cảm của nàng.

Hạ thân nàng vừa trướng vừa đau, lại tê dại lại nhột không chịu nổi thì lúc này Cầu Thế Trinh đem váy của nàng vén đến trước ngực, xé quần lót của nàng ra,

Hần rút ra tiểu huynh đệ của mình để sát lại nhị hoa của nàng.

“Thế Trinh. Thế Trinh. Muốn ta.” Thẩm Thanh Lạc cong người lên, cũng không chế không nổi nữa ôm cổ của Cầu Thế Trinh thật chặt, luống cuống hô lên.

“Được, muốn nàng.” Cầu Thế Trinh liền vọt vào, Thẩm Thanh Lạc a một tiếng ngán ngửi, cắn môi dưới thật chặt, địa phương vốn đã chảy đầy nước lại càng thêm ướt hơn.

Cầu Thế Trinh đẩy mạnh cực nhanh, Thẩm Thanh Lạc không tự chủ được nâng eo chào đón, gió lạnh gào thét thổi qua không diệt được hỏa tình của hai người, Cầu Thế Trinh đầu đầy mồ hôi, hần gầm lên : “Thanh Lạc, thật chặt, thật sự sướng khoái.”

Thẩm Thanh Lạc xấu hổ đỏ mặt, mê muội cảm thụ cái loại cảm giác tê dại đau đón đó .

“Thanh Lạc, thích không? Ta lợi hại sao?” Cầu Thế Trinh thở gấp hỏi, bên dưới vẫn đang vận động không ngừng, trong miệng lại không ngừng tranh công, Thẩm Thanh Lạc nói không ra lời, thậm chí ngay cả một

ánh mắt bất mãn cũng không làm được —— động tác của hắn quá nhanh, giống như sấm sét vang dội, từng phát từng phát ở trong cơ thể nàng giống như những đợt sóng tê dại cuộn cuộn nổi lên, sóng triều rung động lao nhanh đánh trở lại, từng đợt từng đợt đem các giác quan của nàng cuốn lấy đẩy bay lên.

Thân thể của nàng theo Cầu Thế Trinh đụng càng không ngừng rung động, âm thanh rên rỉ mềm mại đáng yêu ở trong môi đỏ mở lớn uyển chuyển bật ra.

Khí trời lạnh rất khác thường, nhưng Thẩm Thanh Lạc lại cảm thấy cả người mình nóng như đang thiêu đốt, thiêu đốt đến nỗi cả người giống như đang bốc lên khói trắng, theo gió rét gào thét, tung bay toản loạn trên nền tuyết trắng rộng mênh mông.

Sau khi kết thúc, Thẩm Thanh Lạc mất hồn tỉnh lại, rất lâu sau đó, một câu nói cũng không nói ra được.

Cầu Thế Trinh nằm ở trên người nàng, lồng ngực kịch liệt đập phồng, sau đó, hắn cầm lên khăn tay của mình giúp Thẩm Thanh Lạc lau chấy lỏng loang lỗ lưu lại sau khi hoan ái, lại hôn Thẩm Thanh Lạc một cái mồ hôi hột giăng đầy cái trán, dán vào lỗ tai của nàng nhỏ giọng nỉ non nói: “Thanh Lạc, hôm nay thật là thoải mái, lần này nếu nàng không bị bệnh, mùa đông này chúng ta sẽ ở trong tuyết làm thêm nhiều lần nữa, có được hay không?”

Còn có thể ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon ! Thẩm Thanh Lạc cảm thấy rất xấu hổ.

Tuyết rơi, bông tuyết phiêu phiêu nhẹ nhàng bay xuống xuống, mấy bông bông tuyết rơi xuống trên trán của Cầu Thế Trinh, thế nhưng hắn vẫn chưa tỉnh lại, chỉ si ngốc, chuyên chú nhìn Thẩm Thanh Lạc.

**

Sương mù dần dần tản đi, trăng sáng tựa như vòng tròn treo cao trên không trung, đêm đã khuya, gió lạnh thổi qua, Thẩm Thanh Lạc rung mình một cái, từ trong hồi ức tỉnh lại.

Giống như vừa trải qua một hồi hoa ái cuồng nhiệt chưa từng có, Thẩm Thanh Lạc bị mồ hôi chảy ra ướt hết áo, đứng quần còn ướt hơn, dường như có dòng nước đang chảy nhỏ giọt xuống mặt đất, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy rất khó chịu muốn làm cho dòng nước ấy chảy mạnh ra.

Cởi y phục ra xoa xoa thân thể, khi mặc xong y phục nàng lại giật mình phát hiện nàng đang mặc y phục rất chỉnh tề.

Nàng nếu muốn đi ngủ, còn mặc y phục nghiêm chỉnh làm gì? Thẩm Thanh Lạc vỗ vỗ trán mình, đưa tay đến cạp váy muốn cởi áo xuống.

“Thanh Lạc.”

Đúng lúc này, nàng nghe được giọng nói thăm thiết đau đớn của Cầu Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc lão đảo một cái, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén dùng lực mạnh đâm vào, đau đến nỗi nàng không thể đứng thẳng lên được.

Giương mắt nhìn chung quanh, Cầu Thế Trinh không có ở trong phòng, Thẩm Thanh Lạc lão đảo mở cửa phòng, hành lang khách điểm yên tĩnh, Cầu Thế Trinh ở đâu ra?

Nhưng âm thanh kêu thăm thiết kia nàng nghe được rất rõ ràng, Thẩm Thanh Lạc sờ tim lại, vô lực dựa vào cánh cửa. Con đau nhức chậm chạp không có biến mất, Thẩm Thanh Lạc đứng thẳng người, nắm chặt cửa phòng ngăn người một lát, nàng quyết định nên trở về Cầu phủ xem một chút.

Cầu Hải ở sát vách để bảo vệ nàng chưa có trở về phủ, Thẩm Thanh Lạc gõ cửa phòng của Cầu Hải.

“Đường rất xa, đã trễ như thế, lại không thể mượn được xe ngựa.” Cầu Hải khẽ cau mày.

“Chúng ta đi bộ trở về.” Thẩm Thanh Lạc kiên định nói.

Đêm đã khuya, trên đường một người đi đường cũng không có, con đường trở về như dài vô tận, Thẩm Thanh Lạc cũng không biết Phương thành thì ra lại lớn như vậy, đi xuyên qua một con đường lại một con đường, nhưng vẫn chưa đến con đường gần Cầu phủ, Thẩm Thanh Lạc lúc đầu thì chạy nhưng sau đó lại đi chậm dần, hai chân nặng như đeo chì, nhưng trong lòng sợ hãi buộc nàng không ngừng nhấc chân cất bước, ép nàng phải nhanh chóng chạy đến bên cạnh Cầu Thế Trinh.

Rốt cuộc bước đến con đường quen thuộc, tường đỏ của Cầu phủ xuất hiện trước tầm mắt.

“Tình huống bây giờ không rõ, chúng ta im ắng đi vào, chớ kinh động người giữ cửa.” Cầu Hải nhỏ giọng nói.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, nàng biết Cầu Hải có võ công, làm thế nào để vào phủ mà không kinh động người khác nàng không cần hỏi.

Ở một góc tường rào, Cầu Hải dừng bước lại, tung người giật mình lên tường rào, sau đó một chân ở bên ngoài một chân ở bên trong dậm chân ra, sau đó hướng Thẩm Thanh Lạc vươn tay, Thẩm Thanh Lạc bắt được tay của Cầu Hải, hấn mạnh một cái, Thẩm Thanh Lạc đã rơi vào bên trong tường viện.

“Người nào?” Hộ viện chạy tới, Cầu Hải nói một câu ám ngữ, Cầu phủ lại quay về tĩnh lặng.

Trong phủ mọi nơi đều yên tĩnh, không giống như đã xảy ra chuyện gì Thẩm Thanh Lạc trong lòng rối rắm vẫn không có buông lỏng, nhẹ nhàng đẩy cửa tiểu viện nơi mình ở ra, tiến vào phòng ngủ thì con người Thẩm Thanh Lạc co rụt lại, hai mắt trong nháy mắt sáng ngời dọa người.

Nằm trên mặt đất là một nữ nhân, đó là Nhược Liễu*, dưới ánh trăng da thịt mềm mại của nàng trắng như tuyết, trên mặt tinh xảo không có bất kỳ chút son phấn nào, gương mặt lại nhuộm màu đỏ tươi quyến rũ.

(Nhược Liễu: một cô nương trong hậu viện của CTT đã bị Ngô Cẩm Lam giáng chức thành nha hoàn làm việc nặng)

Thẩm Thanh Lạc hướng tầm mắt tới giường lớn, Cầu Thế Trinh cuộn cong lại thân thể nằm ở phía trên, rõ ràng là không có mặc khố, phía dưới giường chần đệm xóc xếch, tất cả những thứ ấy đập vào mắt nàng thật chói mắt.

Chất lỏng tràn đầy mùi vị dục - vọng phái nam cùng mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập ở trong phòng.

Thẩm Thanh Lạc nghe được thanh âm của trái tim mình như đang vỡ vụn, nàng cười một cách khinh miệt cùng tuyệt vọng mà, nàng quay đầu, đi ra ngoài cửa.

Nàng một khắc cũng không muốn ở nơi này nữa, nàng nghĩ nếu mình không có trở về, sẽ không phải nhìn thấy một màn làm nàng tuyệt vọng này.

Một cước nhảy ra cửa phòng thì Thẩm Thanh Lạc lại nghe được một giọng nói từ trong đáy lòng mình vang lên: “Cầu Thế Trinh muốn sung ái nữ nhân, cũng không cần phải ở trong phòng của người, người không cảm thấy chuyện này quái dị sao? Người tại sao không đánh thức Cầu Thế Trinh dậy, hỏi cho rõ ràng.”

Thẩm Thanh Lạc thân thể run lên, không nhận được xoay người sang chỗ khác.

Ngơ ngác đứng ở bên giường, Thẩm Thanh Lạc môi mấp máy, muốn đánh thức Cầu Thế Trinh, rồi lại sợ, nếu đánh thức hấn dậy sẽ nghe được điều mà mình không muốn nghe.

Thẩm Thanh Lạc rời khỏi giường lớn, đi tới bên cạnh Nhược Liễu ngồi xổm xuống.

“Nhược Liễu cô nương.” Câu nói kế tiếp Thẩm Thanh Lạc không nói ra được, lúc đến gần, nàng nhìn thấy rõ ràng, trên đầu Nhược Liễu đang chảy máu không ngừng, một mảnh hồng hồng dưới ánh trăng diêm dúa thê lương.

Thẩm Thanh Lạc nhìn giường lớn rồi lại quay lại nhìn Nhược Liễu, nàng hiểu, Nhược Liễu bị Cầu Thế Trinh dùng hơi sức cực lớn ném nàng từ trên giường xuống dưới đất, đầu bị chạm mạnh xuống đất dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Nhược Liễu sống hay chết Thẩm Thanh Lạc không rảnh để ý tới, nàng hướng đến trên giường gọi Cầu Thế Trinh.

“Thế Trinh.” Lên giường, ôm chầm lấy Cầu Thế Trinh, kê mặt lên trên mặt hấn mê neho, Thẩm Thanh Lạc trái tim mềm mại, một lát sau, nàng chợt ngồi dậy, mồ hôi lạnh từ trên đầu nhỏ xuống. Cầu Thế Trinh là người luyện võ, tính cảnh giác cực cao, hơi có động tĩnh liền có thể phát hiện ra, vì sao nàng đi vào đã được một lúc lâu, thế nhưng hấn vẫn chưa có tỉnh lại?

Kéo thân thể Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh vẫn trong bộ dạng co rúc, hai tay giữ vững tư thế che đậy quần lại, dường như đang rất đau đớn, hai hàng lông mày nhíu chặt lại mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra. Thắm Thanh Lạc thử kéo tay của hắn ra, vật mềm mại kia, dường như có ngân quang, Thắm Thanh Lạc đưa tay ra sờ, một vật bén nhọn đâm vào tay nàng khiến nàng kêu ra tiếng.

“Thắm quân sự, có chuyện gì vậy?” Cầu Hải không yên lòng, vẫn đợi ở ngoài cửa viện, nghe thấy Thắm Thanh Lạc thét chói tai, vội vàng chạy vào.

“Ồ. Đi mời đại phu. Mau. đi ngay bây giờ.” Thắm Thanh Lạc thân thể đang phát run, giọng nói biến điệu giống như là từ trong miệng một người khác nói ra.

Thấp chút ánh sáng, Thắm Thanh Lạc si ngốc vuốt ve Cầu Thế Trinh: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao chàng lại hành hạ mình như vậy?”

Đại phu tới, nhìn hạ - thể Cầu Thế Trinh liền lắc đầu, rửa sạch tay, nắm lấy nhuyển trùng (ai, mọi người tự hiểu dùm, ko biết phải nói thế nào nên để nguyên nhà), đại phu rút ra cây ngân kim đang phát ra ánh sang màu bạc, máu tươi theo đó cũng chảy ra ngoài.

Thắm Thanh Lạc gấp gáp nói: “Đại phu, chảy máu.”

“Chảy có chút máu này đã coi là cái gì.” Đại phu thở dài, kéo tay Cầu Thế Trinh bắt mạch, một lát sau hung ác trừng Thắm Thanh Lạc: “Rút cục cô muốn làm gì vậy? Có thể nào thấy chết mà không cứu, bị trúng được vật nặng như vậy, nếu không hợp - thể (xxoo), cô muốn hại chết hắn hả?”

Cầu Thế Trinh trúng được vật cực mạnh? Thắm Thanh Lạc ngây người, nói không ra lời.

“Đây là loại xuân dược cực mạnh, ai, rõ ràng. Rõ ràng hợp - thể là có thể giải được được tính, lại muốn ép người tự ghim ngân châm để bức lui dục - vọng.”

“Đại phu, Gia nhà ta như thế nào? Tính mạng không ngại chứ?” Thắm Thanh Lạc gấp đến độ muốn khóc, bị đại phu trách oan uổng cũng không cãi lại.

“Tính mạng không ngại, phía dưới.” Đại phu lắc đầu, một bộ bản thân mình làm tự chịu, biểu tình về sau là tự người muốn làm quả phụ.

44. Chương 44: Giường Thêu Phong Vũ

Thắm Thanh Lạc cứng đờ người, nhìn Cầu Thế Trinh đang hôn mê, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp không nói lên lời. Đại phu thở dài một tiếng, nói: “Bệnh nhân đau đến ngất đi, nhiệt độ của dược vật trong cơ thể đã lui, ta sẽ kê thêm đơn thuốc tiêu giảm độc, sắc thuốc lên, một ngày uống ba lượt, điều trị trong vòng nửa tháng, sẽ giúp thân thể không lưu lại hậu quả sau này.”

Thắm Thanh Lạc lên tiếng cảm ơn, cắn cắn môi nhỏ giọng hỏi: “Đại phu, Gia nhà ta. Cái đó, thật sự không thể trị được sao?”

“Lúc này mới sốt ruột? Lúc trước bệnh nhân đau đến không muốn sống, vì sao lúc đó còn làm bộ làm tịch?” Đại phu trừng mắt nhìn Thắm Thanh Lạc, lạnh lùng nói: “Khả năng chữa khỏi rất nhỏ.”

Thắm Thanh Lạc dùng sức cắn đôi môi đang phát run, cúi đầu không nói nữa, trái tim như nuốt phải mật đắng, từ ngũ tạng* đến cổ họng - khoang miệng tất cả đều có vị đắng. Cầu Thế Trinh vì nàng giữ vững như thế, mặc dù khiến cho nàng mừng rỡ cảm động, nhưng! Nếu vì thế mà cả đời vô năng, cái giá này không khỏi quá lớn.

(ngũ tạng: tâm, can, tỳ, phế, thận)

Đại phu mở phương thuốc ra, Thắm Thanh Lạc lại hướng trên đất chỉ chỉ, nhờ đại phu xem cho Nhược Liễu một chút.

“Vết thương không lớn, không có gì đáng ngại, vị cô nương này hôn mê bất tỉnh nguyên nhân là do bị trúng mê dược lúc trước chưa hoàn toàn biến mất.”

Nhược liễu lúc trước bị trúng thuốc mê! Thắm Thanh Lạc không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có thể đợi Cầu Thế Trinh tỉnh lại rồi hỏi.

Cầu Hải sau khi theo đại phu đi lấy thuốc trở lại, liền đi đánh thức Lý thị cùng Tần Minh Trí, Lý thị đến liền cầm thuốc đi đến phòng bếp sắc, Tần Minh Trí đem toàn bộ mọi chuyện lúc Thắm Thanh Lạc không có ở đây nói ra, Thắm Thanh Lạc nghe đến chuyện cha nàng đem nàng gả cho Tiêu Nhữ Xương, nghĩ đến về sau dù có lui được hôn sự gả cho Cầu Thế Trinh, nhưng lúc ấy danh tiếng của Cầu Thế Trinh cũng sẽ rất khó nghe, hủy hôn ước để gả cho người khác, nước miếng của người đời liền có thể đem nàng cùng Cầu Thế Trinh dìm cho chết đuối rồi, nàng giận đến muốn khóc.

Chuyện đã đến nước này, cha nàng đã can tâm vì bạc mà bán con gái, một người tham tiền đến mất nhân tính như vậy, không có bạc chắc chắn sẽ không ngừng đến đây đưa với Tiêu Nhữ Xương, đòi bạc của người con rể này

Thắm Thanh Lạc khổ cực suy nghĩ chốc lát, nhớ tới chuyện cha nàng thích rượu như mạng, trong nháy mắt nàng đã có kế để lừa cha nàng.

“Tần quản gia, ông hãy đi xuống dưới sắp xếp.” Thắm Thanh Lạc nói ra kế liên hoàn của mình, để cho Tần Minh Trí sau khi trời sáng liền đến từng tiểu lâu trong thành sắp xếp để cho cha nàng có thể dễ dàng lọt lưới.

“Thanh Lạc, thuốc tới rồi đây.”

Lý thị bưng thuốc tới, Tần Minh Trí đỡ Cầu Thế Trinh dậy, Thắm Thanh Lạc nhẹ nhàng múc từng muỗng từng muỗng cho hắn uống. Cầu Thế Trinh mặc dù đang hôn mê, nhưng vẫn có ý thức, rất phối hợp há mồm, một chén thuốc uống xong rất nhanh.

“Nhược Liễu xử trí như thế nào?” Lý thị nhìn Nhược Liễu đang nằm dưới đất hỏi.

“An bài người chăm sóc nàng, khi Gia tỉnh lại còn có chuyện để hỏi.” Thắm Thanh Lạc nhăn mày, đại phu nói Nhược Liễu bị trúng thuốc mê, như vậy không phải do Nhược Liễu chủ động câu dẫn Cầu Thế Trinh, không chỉ đơn giản là len lén vào trong phòng nàng leo lên giường của nàng như vậy. Vả lại, quan hệ giữa nàng cùng Cầu Thế Trinh vẫn luôn được giữ bí mật, Nhược Liễu làm sao lại biết được? Hơn nữa, nàng ta tại sao lại biết Cầu Thế Trinh bị hạ thuốc ở Tiêu gia mà chạy đến?

“Người Gia mang về là Mộng Dao sao?” Thắm Thanh Lạc nghĩ đến Tiêu Nhữ Xương quỷ kế đa đoan, có chút không yên lòng.

“Là tiểu thư, tối hôm qua đã mời đại phu đến xem qua, tiểu thư không có vấn đề gì, giờ ngộ hôm nay đã tỉnh lại, chỉ là có thể do bị nhốt ở phòng chứa củi, nên xiêm áo có chút dơ bẩn, ta đã sai Thúy nhi lau người và thay y phục cho tiểu thư rồi.” Lý thị dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Trên người một chút dấu vết không có, nhìn dáng dấp cũng không giống như gặp phải chuyện không may.”

“Như thế rất tốt.” Thắm Thanh Lạc yên tâm, suy nghĩ một chút, Bệ Mộng Dao trọng ân nghĩa, có thể chịu được khổ cực lại không ham Phú Quý, lúc này Cầu phủ chuyện này nói tiếp chuyện kia đến, nếu Bệ Mộng Dao có thể giúp chuyện trong nhà, Lý thị có thể nhẹ nhõm hơn, Tần Minh Trí cũng có thể chú tâm lo việc bên ngoài, có nhiều thời gian và tinh lực giúp Cầu Thế Trinh đối phó với Tiêu Nhữ Xương hơn.

“Chờ Mộng Dao tỉnh lại, hãy hỏi nàng một chút, nói ra ý tứ của ta, trong phủ lắm chuyện, nàng có thể ở lại trong phủ không cản trở về bên hiệu buôn Lạc Ninh hay không, giúp đỡ quản lý công việc hàng ngày.”

Bệ Mộng Dao lần này xả thân giúp đỡ Thanh Lạc, một người có tình có nghĩa như vậy, đối với sắp xếp của Thanh Lạc, Tần Minh Trí cùng Lý thị cũng không có phản đối, Lý thị gật đầu đáp ứng, Tần Minh Trí nghe thấy Thắm Thanh Lạc để cho bọn họ đi hỏi Bệ Mộng Dao, biết Thắm Thanh Lạc còn phải rời đi, vội nói: “Hải, người mau đi chuẩn bị xe ngựa tới đây, nhớ lấy bao vải trùm lên vó ngựa, chớ làm ra tiếng vang.”

Tuy đã khiến cho Tiêu Nhữ Xương cảm tức ăn phải mật đắng mà không nói được, lại không tìm được tung tích của Thắm Thanh Lạc. Chỉ là Cầu Thế Trinh hôm nay đã bị bệnh, lại phải xa Thắm Thanh Lạc chỉ sợ không chịu được, Lý thị hỏi: “Thanh Lạc, cô phải đi, vậy Gia làm thế nào?”

“Sẽ đi cùng ta, sau khi thân thể khỏe lại sẽ trở về.” Thẩm Thanh Lạc thở dài, Cầu Thế Trinh sau khi tỉnh lại, biết được mình đã trở thành phế nhân, không biết sẽ thương tâm đến mức nào, vẫn nên ở bên cạnh an ủi hẳn lúc này thì tốt hơn.

Không thể đến các biệt trang vì Tiêu Nhữ Xương đã biết tất cả các biệt trang đó, Thẩm Thanh Lạc quyết định đến núi Tê Phượng ở nhà gỗ nhỏ mà trước đây Cầu Thế Trinh đã tự mình làm, để cho Tần Minh Trí cùng Lý thị đi chuẩn bị đồ dùng hằng ngày mang tới, Thẩm Thanh Lạc lại đem thêm mấy bộ y phục của mình và của Cầu Thế Trinh đóng gói lại.

Trước khi lên xe ngựa, Thẩm Thanh Lạc đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hạ thấp giọng nói với Tần Minh Trí cùng Lý thị nói: “Đưa Nhược Liễu đưa đến biệt trang đi, sau đó cho người sửa chữa lại nơi ở cũ của nàng, cấp thêm nhiều đồ trang sức mới nữa, rồi truyền tin tức ra trong phủ, nói Gia tối hôm qua cùng Nhược Liễu cô nương. . . . Gia mang theo Nhược Liễu cô nương đi ra ngoài du ngoạn, tìm biện pháp để cho Tiêu Nguyệt Mị biết được tin này.”

Mặc dù không biết chuyện của Cẩm nhi, nhưng dấm ghen Tiêu Nguyệt Mị, Thẩm Thanh Lạc đời trước đã được chứng kiến, biết rõ nàng ta là người không thể che giấu được tính tình.

Nàng ở trong lòng cười lạnh nói: “Tiêu Nhữ Xương, ngươi hạ thuốc Cầu Thế Trinh làm hại hẳn thành như vậy, ta muốn cho Tiêu gia của ngươi không được an bình.”

Nếu Tiêu Nguyệt Mị biết ca ca mình hạ xuân dược với Cầu Thế Trinh, thúc đẩy hẳn cùng với nữ nhân khác thành chuyện tốt, theo tính tình của Tiêu Nguyệt Mị, dù Tiêu Nhữ Xương hạ thuốc là vì thúc đẩy Cầu Thế Trinh cùng với nàng có chuyện vợ chồng thực sự, Tiêu Nguyệt Mị là người đã man lại không hiểu chuyện đảm bảo sẽ huyên náo khiến Tiêu Nhữ Xương đến nỗi khổ không thể tả .

Nhưng, Thẩm Thanh Lạc đoán sai rồi, hạ thuốc Cầu Thế Trinh lại chính là Tiêu Nguyệt Mị chứ không phải là Tiêu Nhữ Xương.

Tiêu Nguyệt Mị vì muốn lấy được Cầu Thế Trinh, cho nên đã chuẩn bị rất nhiều loại xuân dược nặng nhẹ khác nhau, khổ nỗi Cầu Thế Trinh còn không thấy được, cho nên những thứ đó có cũng như không, tối hôm qua là cơ hội khó có được, nàng bỏ thuốc vào trong đồ ăn, trên người mình còn vấy rất nhiều phấn hương thoai tình, Cầu Thế Trinh bị trúng kế, Tiêu Nhữ Xương cũng không ngoại lệ.

Sau khi Cầu Thế Trinh đi, Tiêu Nhữ Xương vén vạt áo lên nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Tiêu Nguyệt Mị, đưa tay lay Tiêu Nguyệt Mị, cánh tay vừa mới đụng phải Tiêu Nguyệt Mị, sóng nhiệt đột nhiên đánh úp về phía Tiêu Nhữ Xương.

Tại sao có thể như vậy? Tiêu Nhữ Xương hơi mất hồn, ngay sau đó hiểu muội muội mình đã làm chuyện mờ ám, hẳn liền đứng lên quả quyết hô to: “Tiêu Nghĩa, mau chạy theo Cầu gia gọi trở về đây, nếu không đuổi kịp, phải người âm thầm đi theo.”

Loại xuân dược này vô cùng mạnh, một đêm này, Tiêu Nhữ Xương trong phòng, cùng Tinh Vũ - Mạc Ngữ hai người ngâm nga kêu gào vang lên không dứt, sau khi trời sáng ba người mệt mỏi vô cùng, ngủ thật say. Đến giữa trưa, Tiêu Nguyệt Mị chạy đến cửa phòng hẳn khóc to, mới đem Tiêu Nhữ Xương cùng Tinh Vũ - Mạc Ngữ từ trong mộng đánh thức dậy.

Tinh Vũ cùng Mạc Ngữ xấu hổ như tân nương mới được gả về nhà chồng, đỏ mặt rời giường hầu hạ Tiêu Nhữ Xương mặc quần áo rửa mặt. Tiêu Nhữ Xương trên mặt trắng bệch, gơ cánh tay lên mặc y phục vào cũng cảm thấy không có sức, đầu gối lại cẳng nhức mỗi chân mềm nũng dường như không đứng dậy nổi.

Hắn với chuyện hoan ái luôn luôn đậm bạc, trong một năm cũng chỉ cho gọi Tinh Vũ hai người mấy lần, thế nhưng chuyện giống như tối hôm qua ba người cùng nhau cuồng loạn phóng túng, quần lấy cả đêm không có ngừng nghỉ, thật là không chịu nổi.

“Ca, huynh tối hôm qua tại sao không giữ Thế Trinh ở lại?” Tiêu Nguyệt Mị khóc đến nỗi tóc tai rối loạn.

Tiêu Nhữ Xương cau mày, trầm giọng nói: “Muốn Thế Trinh ở lại là hẳn liền ở lại sao?”

“Ca, tối hôm qua Thế trinh đã cùng một con hồ ly giả hoạt hoan ái đó.” Tiêu Nguyệt Mị hung ác dục mắt thâm thiết khóc thét nói: “Nghe nói con hồ ly đó gọi là Nhược Liễu đã từng bị giáng chức xuống làm nha

hoàn làm việc nặng, buổi sáng hôm nay Cầu phủ đã cho người đi sửa chữa Lục Liễu cư của ả ta rồi.

Nhìn muội muội khóc đến mắt đỏ bừng, Tiêu Nhữ Xương âm thầm thở dài, đồng thời trong lòng lại âm thầm cao hứng, tuy nói Cầu Thế Trinh không có đi tìm Thẩm Thanh Lạc, không tìm được tung tích của Thẩm Thanh Lạc, nhưng, chuyện lại đang diễn biến theo đúng hướng mà hắn muốn, chỉ là hắn đã phân phó cho người của hắn trong Cầu phủ hạ thuốc Cầu Thế Trinh, mà hiện tại lại biến thành muội muội của hắn hạ độc a.

Nữ nhân đều thích ăn dấm, Cầu Thế Trinh lại cùng một cô nương trong nội viện dây dưa không rõ ràng, nói vậy Thẩm Thanh Lạc sẽ rất mất hứng, hai người chắc chắn sẽ bất hòa với nhau? Nhất định sẽ!

Tiêu Nhữ Xương tưởng tượng cảnh Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh cãi vã, vui vẻ đến quên hết mệt mỏi, ngày hôm đó ăn trưa ăn gấp đôi bình thường, làm cho Tiêu Nguyệt Mị sợ tới mức quên thương tâm. (với anh em nhà này)

Nhưng Tiêu Nhữ Xương chỉ vui vẻ được bảy ngày, ngày thứ bảy, hắn bị Thẩm Hựu Đường hôm qua vừa mới đòi mười vạn lượng bạc, hôm nay lại tới cửa mở miệng đòi thêm 20 vạn lượng, khiến hắn tức đến cơ hồ muốn mất phong độ.

Hôm qua, Thẩm Hựu Đường tới, còn nói rất êm tai, muốn lập lại hiệu trà lúc trước, nên đến chỗ hắn vay mười vạn lượng bạc, Tiêu Nhữ Xương tuy có một hai phần không vui, nhưng cuối cùng cũng sai Tiêu nghĩa đi lấy ngân phiếu cho hắn, nào có thể đoán được chưa qua được một ngày, Thẩm Hựu Đường lại tới, lần này rất dứt khoát, cũng không biện cố, nói thẳng nếu Tiêu Nhữ Xương còn muốn lấy con gái của hắn thì hãy đưa cho người nhạc phụ này 20 vạn lượng bạc nữa.

Tiêu Nhữ Xương nâng chung trà lên, nhấp từng ngụm nhỏ một, muốn từ từ bình phục lửa giận trong lòng, Thẩm Hựu Đường đợi đến chịu không nổi, lớn tiếng nói: “Ai chẳng biết Tiêu gia buôn bán vải tơ lụa Yên Hà lợi tức hàng năm có thể lên đến mấy triệu lượng bạc, cộng thêm buôn bán những thứ khác, Tiêu gia một năm kiếm trăm vạn lượng bạc cũng không chừng, 20 vạn lượng đối với người mà nói, chỉ là con trâu mất đi một sợi lông mà thôi, tại sao lại phải nghĩ lâu như vậy? Nếu như người không có bạc, ta cũng không thể để con gái của mình đi theo người chịu khổ, hôn sự hai nhà cũng phải cắt đứt.”

Hôn sự nếu bị hủy bỏ, hắn làm sao có thể giả bộ làm người si tình văn hồi hình tượng của mình đây? Lại dùng cái gì để kiềm chế Cầu Thế Trinh khiến hắn không thoải mái đây?

Tiêu Nhữ Xương ực mạnh một ngụm trà, hít một hơi, đè xuống lửa giận, hắng giọng một cái lãnh đạm nói: “Tiêu nghĩa, đi đến phòng lương chi mười vạn lượng ngân phiếu.”

“Tiêu Nhữ Xương, ta muốn chính là 20 vạn lượng.” Thẩm Hựu Đường kêu to.

Tiêu Nhữ Xương bấp thính bên má nhảy lên, cúi đầu, che lại lửa giận trong mắt, một hồi lâu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm Hựu Đường nói: “20 vạn lượng cũng không phải là không thể, chỉ là, người phải đáp ứng ta, không được quay lại đây đòi bạc nữa.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Thẩm Hựu Đường nâng làm bộ làm tịch phẩy phẩy tay áo, rất thông tình đạt lý nói.

Cầm 20 vạn lượng ngân phiếu ra khỏi Tiêu phủ, Thẩm Hựu Đường cười không khép miệng được, cầm lên ngân phiếu phẩy phẩy, tự nhủ: “Tiêu Nhữ Xương, bạc của Tiêu gia người, tương lai không phải là của con gái ta sao? Ta đem con gái nuôi lớn như vậy, muốn một nửa gia tài của Tiêu gia người cũng không quá mức chứ?”

Thẩm Hựu Đường thỏa mãn vui sướng bỏ đi, Tiêu gia như núi vàng núi bạc, lấy chi không hết dùng vô tận, hắn không cần lo lắng chuyện tiền bạc, hôm nay hắn muốn buông tay không muốn phải tranh chấp với những hiệu buôn khác nữa, bây giờ hắn chỉ muốn ngồi uống rượu ngon ngắm gió xuân, như thế là quá tốt rồi.

45. Chương 45: Lệ Giọt Cành Hoa

Lần trước vào núi, trong rừng đều bị tuyết trắng bao phủ, nàng cùng Cầu Thế Trinh dẫm lên tấm thảm bằng tuyết thật dày, ở trong thế giới tuyết trắng noãn tình khiết truy đuổi chơi đùa, dịu dàng triền miên rong chơi trong đó. Đã qua bốn tháng, núi Tê Phượng bỏ đi áo bào màu trắng thay vào đó là chiếc áo bào màu xanh lục, trên cành có nhiều lá xanh, hoa đang nở rộ, ánh nắng sáng sớm chiếu rọi xuống dưới, chỗ nào cũng tươi mát sống động lòng người.

Thẩm Thanh Lạc nhìn cảnh đẹp trước mắt, trái tim càng thêm bi thương, nghĩ tới thời gian ở trong núi cùng với Cầu Thế Trinh, không thể thiếu được chuyện thân thiết vuốt ve, nếu Cầu Thế Trinh biết mình bị bắt lặc, không biết sẽ khổ sở ra sao, trong lòng không khỏi cảm thấy rối rắm, khiến nàng cảm thấy hít thở không thông.

Đến nhà gỗ nhỏ, mấy tháng không có ở đây, Cầu Hải đi trước dọn dẹp quét dọn trong nhà ngoài nhà, Thẩm Thanh Lạc ở trên xe coi chừng Cầu Thế Trinh.

Khi Cầu Hải dọn dẹp xong, đi tới cạnh xe ngựa giúp Thẩm Thanh Lạc đỡ Cầu Thế Trinh mang lên trên giường.

“Gia không biết lúc nào mới tỉnh lại, nếu tỉnh lại cũng cần ở nơi này dưỡng thương, có cần nô tài ở đây giúp một tay không?” Cầu Hải hỏi.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu một cái, Cầu Hải ở lại cũng tốt, giúp đỡ làm một số việc, tình trạng Cầu Thế Trinh như vậy, nàng rất lo lắng, nửa bước cũng không dám rời đi.

**

Lúc Cầu Thế Trinh bị hôn mê, bên tai vẫn không ngừng vang lên giọng nói giãy dụa của Thẩm Thanh Lạc, tiếng giận mắng, còn có tiếng khóc tuyệt vọng như vậy. Những thanh âm này truyền vào trong tai của hắn như mũi tên nhọn khoan vào tim, trong lúc mơ hồ hắn dường như thấy Thẩm Thanh Lạc đứng ở sát vách núi cheo leo, sau lưng của nàng là vực sâu không đáy, hắn vươn tay ra, muốn níu lại nàng thật chặt, muốn đem nàng kéo về bên cạnh, muốn để cho nàng không bị rơi xuống vực sâu. Nhưng Thẩm Thanh Lạc lại một mực giãy giụa muốn thoát khỏi tay của hắn, nàng giống như một con chim nhỏ bị thương, dùng giằng muốn rời khỏi thợ săn đang lúng lúng, về mặt thống khổ mà tuyệt vọng.

“Thanh Lạc, nàng đừng rời khỏi ta, ta thật sự chưa làm chuyện có lỗi với nàng!” Cầu Thế Trinh ở trong mê mông hỗn độn lăm bắm.

Thẩm Thanh Lạc mặt mày âm u như bị tầng tầng mây đen che giấu, bốn phía lạnh lẽo âm u, không có một chút ánh sáng cùng nhiệt độ, hơi thở tử vong tràn ngập chung quanh, Cầu Thế Trinh cái gì cũng không nhìn thấy, hắn lo lắng hét to lên: “Thanh Lạc. Thanh Lạc.”

” Cầu Thế Trinh, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này.” Thẩm Thanh Lạc giọng nói mang theo ưu thương cùng dịu dàng ghé vào lỗ tai của hắn vang lên, bóng tối dần dần nhạt đi, ký ức trước khi hôn mê cùng với hạ - thân đau nhói chậm rãi nổi lên trong đầu Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh thân thể run lên, mi mắt nặng nề mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tiêu tụy của Thẩm Thanh Lạc tiến vào tầm mắt của hắn.

Thanh Lạc tại sao lại u buồn như vậy? Nàng không phải nên ở trong khách sạn sao? Nàng trở về phủ sao? Hiếu lắm?

Cầu Thế Trinh bắt lấy tay của Thẩm Thanh Lạc lại nắm thật chặt, thật chặt, hoảng loạn nói: “Thanh Lạc, ta thật sự chưa làm gì có lỗi với nàng, thật, ta kéo chân nữ nhân kia lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, sau đó ta kéo tay của nàng ta ra, lại xem mặt, không phải là nàng, ta liền đem nàng ta ném xuống đất, sau lại. Ta thật sự không thể không được, khi đó đi tìm nàng tới đã không kịp rồi, ta đánh nó mấy cái, mặc dù rất đau, nhưng nó vẫn rất muốn, ta liền đi lấy cây kim của nàng cắm vào nó. Thanh Lạc, ta thật sự chưa làm chuyện có lỗi với nàng đâu.”

Thẩm Thanh Lạc khổ sở nhắm mắt lại, giọt nước mắt từ trong mắt chảy xuống, khi mở mắt ra thì nàng ép người xuống, dùng môi của mình chặn miệng Cầu Thế Trinh lại, hung hăng hôn xuống.

Thẩm Thanh Lạc chủ động nhiệt tình như vậy khiến Cầu Thế Trinh suýt nữa vui mừng đến hô to, hân ôm cổ của Thẩm Thanh Lạc, rất nhanh đáp lại, hai cái đầu lưỡi ở trong miệng lẫn nhau chui tới chui lui, người vào ta lui, ta lui người vào, lượn quanh câu xoáy. Cầu Thế Trinh hô hấp dồn dập, thân thể nóng lên đổ mồ hôi, Thẩm Thanh Lạc lại hơi thanh tỉnh hồi hồn, cái lưỡi câu qua đầu lưỡi Cầu Thế Trinh, dùng lực hút cắn, nửa người dưới giả bộ như không để ý lơ đãng xê dịch, nhưng trong lòng nháy mắt lại lạnh như băng.

Nếu hôn tiếp, Cầu Thế Trinh sẽ gặp cảm thấy được phía dưới của mình không có phản ứng rồi, Thẩm Thanh Lạc gỡ tay của Cầu Thế Trinh ra, chợt nhảy xuống đất, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Cầu Hải nấu xong cháo rồi, ta đi lấy nước cho chàng rửa mặt, trước ăn cơm rồi hãy nói.”

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh đưa tay kéo Thẩm Thanh Lạc, con mắt sâu lóe lên tia sáng ngời vui sướng. Thần thái Thẩm Thanh Lạc kiêu diễm như vậy, đắm đuối đưa tình, câu dẫn khiến hân thần hồn điên đảo, tâm lay động, hân không nỡ để nàng rời đi.

“Đã qua buổi trưa rồi, ta buổi sáng còn chưa ăn gì, giờ đói bụng rồi.” Thẩm Thanh Lạc vịn vịn uốn éo thân thể, mím môi môi bất mãn nói.

Cầu Thế Trinh a một tiếng, cơ hồ là đi theo câu nói làm nũng của Thẩm Thanh Lạc buông lỏng ra bàn tay. Thẩm Thanh Lạc hướng hân thần nhiên cười, sửa lại y phục hơi xốc xếch một chút, xoay người đi ra ngoài cửa.

Bưng nước cho Cầu Thế Trinh rửa mặt, lại bưng cháo cùng thuốc cho Cầu Thế Trinh ăn, Cầu Thế Trinh vẫn nhìn Thẩm Thanh Lạc cười khúc khích, đuổi đưa gấp thức ăn lại gấp ra bên ngoài mâm, đưa món ăn vào trong miệng lại đưa xuống cằm.

Thẩm Thanh Lạc sáng giọng: “Xem chàng kìa, ăn uống không khác gì đứa con nít.”

“Được rồi! Ta sẽ ăn thật đàng hoàng.” Cầu Thế Trinh lúc này lại giống như con hổ bị đói, trong nháy mắt lập tức quét sạch, đem một nồi cháo cùng vài món thức ăn trên bàn quét đến sạch sẽ.

Thẩm Thanh Lạc mỉm cười nhìn, đợi Cầu Thế Trinh ăn xong rồi, bưng lên chén nước cho hân súc miệng, lại thay hân lau miệng. Cầu Thế Trinh đợi nàng giúp xong, rồi lại quay đầu lại hầu hạ nàng.

Thẩm Thanh Lạc sững sờ, tình cảnh như thế cùng kiếp trước lúc mới vừa vào Cầu phủ mấy tháng đầu ngày nào cũng tương tự như vậy.

“Thanh Lạc, ta thật sự rất hạnh phúc.” Cầu Thế Trinh duỗi tay ra kéo Thẩm Thanh Lạc ngã vào trong ngực của hân, Cầu Thế Trinh dịu dàng hôn nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng, mặt mày, đôi môi, cằm.

“Lại nữa rồi, đứng lên cho ta, ta muốn thu dọn đồ đạc.” Hai người dán sát gần nhau, Thẩm Thanh Lạc rõ ràng cảm thấy, bên dưới của Cầu Thế Trinh vẫn không có động tĩnh, lúc trước, từng nói thân thể kề nhau da thịt chạm nhau như vậy, chỉ là hai người đứng chung một chỗ, liếc mắt đưa tình một cái, bên dưới của Cầu Thế Trinh sẽ dựng thẳng lên như một cây gậy to rồi.

Đại phu nói độc tố trong cơ thể hân đã lui, nhưng cần phải điều dưỡng thật tốt, mặc dù không hiểu y thuật, Thẩm Thanh Lạc cũng biết tâm tình sẽ ảnh hưởng sự hồi phục của thân thể, nàng đẩy Cầu Thế Trinh ra, nhỏ giọng oán giận nói: “Thật giống như đứa bé thích ăn đường, không có lúc nào ngán.”

“Cả đời cũng không ngán được.” Cầu Thế Trinh ha ha cười khúc khích, cười một hồi, nói: “Thanh Lạc, chờ chúng ta thành thân rồi, nàng sinh cho ta thật nhiều con nha, chúng ta mỗi ngày cùng với con chơi đùa.”

Cầu Thế Trinh hưng phấn khoa tay múa chân, con mắt sâu ánh lên tia sáng lờ lờ, toàn thân, không chỗ nào không phải nụ cười, hơi thở thở ra, cũng đều là ngọt ngào.

“Không biết ngại, không thèm nghe chàng nói nữa.” Thẩm Thanh Lạc cúi đầu thấp xuống, giống như đang xấu hổ cúi người xuống dọn dẹp mặt bàn, dọn những đồ trên bàn vào mâm rồi bưng ra ngoài.

Ra khỏi phòng nhỏ, đem bát đĩa bỏ vào chậu gỗ, Thẩm Thanh Lạc dựa vào một thân cây trượt người xuống ngồi trên mặt đất.

Đứa bé! Nàng cùng Cầu Thế Trinh sẽ không có đứa bé!

Đời trước Cầu Thế Trinh bắt nàng uống thuốc sảy thai khiến nàng vô sinh, đời này hấn vì nàng thủ thân mà mất đi năng lực nam nhân.

Đau thương như ngấm vào máu chảy trong cơ thể, ồ ồ chảy không ngừng, lần lượt cọ rửa thần kinh của Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc co hai đầu gối lên, hai tay ôm đầu, chôn sâu vào đầu gối yên lặng rơi lệ, bóng dáng của nàng nhỏ nhỏ, yếu đuối vô lực.

Thẩm Thanh Lạc trở lại trong nhà thì trên mặt đã không còn thấy một tia bi thương nào.

“Sao nàng đi ra ngoài lâu vậy?” Cầu Thế Trinh thần sắc có chút do dự lo lắng. Hấn tuy là thân hình cao lớn, hình tượng thô kệch, tính tình khô khan nguội lạnh, nhưng đối với những cảm xúc hay biểu cảm của Thẩm Thanh Lạc, hấn lại vô cùng bén nhạy.

Thẩm Thanh Lạc sớm có chuẩn bị, nâng cái giỏ trong tay lên, nói: “Cầu Hả có hái ít quả dại, ta đã rửa sạch sẽ rồi, chàng ném thử một chút.”

Hai người người dứt ta cho người ăn, ngọt ngọt ngào ngào ăn quả dại, Cầu Thế Trinh con người bất động nhìn Thẩm Thanh Lạc, thỉnh thoảng đưa tay lau đi nước quả màu hồng bị dính lên khóe miệng của Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc sợ áo Cầu Thế Trinh không có việc gì lại muốn thân thiết, cho nên liền nói đến chuyện lúc trước Nhược Liễu bị hạ thuốc mê.

Cầu Thế Trinh híp mắt nhớ lại chuyện lúc đó, cau mày nói: “Ta nhớ được, lúc ta mới vừa chuyển thân thể của nàng ta lại thì nàng ta lại rất nhanh đưa tay che kín mặt của mình, biểu hiện này không giống như bị hạ thuốc mê. Hay là do nàng ta sợ bị phạt nên bị ném xuống đất mới cố ý tự mình ăn thuốc mê, mà chuyện nàng ta bị hạ thuốc chưa vội nói đến, có một chuyện có thể khẳng định, chuyện này chắc chắn là do Tiêu Nhữ Xương hãm hại.”

“Ừ.” Thẩm Thanh Lạc đột nhiên nhớ tới mình lần đó bởi vì gót giày gãy mà trượt chân, lúc Yến Ninh đưa ỉnh dầu thuốc, bởi vì đứng rất gần nên ngửi thấy mùi trên giấy, hai người thiếu chút nữa gặp phải mầm tai vạ, lúc này cùng với chuyện của Cầu Thế Trinh, nàng cũng không sợ phải nói thật, mang chuyện lúc trước kể ra toàn bộ.

“Nàng nói giấy mới của nàng có người động tay chân sao? Người động thủ nếu không phải là lên vào trong phòng ở của nàng động thủ, thì sẽ ra tay từ lúc ở nhà kho.”

Muốn vào gian phòng của nàng, cũng không phải là không có khả năng, chỉ là nàng Nhị quản sự phòng của nàng không giống với phòng của các nha hoàn khác, với lại nàng có thể bắt chợt từ ký phòng trở về phòng, nếu không may gặp nàng trở về, có thể sẽ không giải thích được.

Thẩm Thanh Lạc nghĩ, có khả năng nhất chính là giở trò ở trong nhà kho. Cầu Thế Trinh hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, sắc mặt có chút âm trầm.

“Lý đại nương không phải là người của Tiêu Nhữ Xương.” Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, Lý thị nếu là người của Tiêu Nhữ Xương, lúc Tiêu Nhữ Xương ở tiệc rượu cũng sẽ không rút lui.

“Ta biết đó không phải là nàng ta.” Cầu Thế Trinh lông mày nhíu lại, trầm giọng nói: ” Lần đầu tiên nàng cùng Tiêu Nhữ Xương gặp mặt ở trong phủ lần đó, chính là lần mà Tiêu Nhữ Xương yêu cầu ta đưa nàng cho hấn, lúc đấy nàng tại sao lại đến tiền sảnh (phòng khách) vậy?”

“Quế Viên thích Tiêu Nhữ Xương, lôi kéo ta theo nàng len lén nhìn Tiêu Nhữ Xương.”

“Quả nhiên là nàng.” Cầu Thế Trinh nắm lại quả đấm.

“Quế Viên?” Thẩm Thanh Lạc há hốc miệng, trong mắt không dám tin. Quế Viên tính tình sáng sủa cười đáng yêu, xem ra không giống loại người ăn cây táo rào cây sung đó.

Cầu Thế Trinh gật đầu, nói: “Xem ra chính là nàng ta, có thể đi vào nhà kho lớn , trừ hai vợ chồng Minh Trí, cũng chỉ có nàng ta. Bởi vì nàng hầu hạ ta, chỗ ta có thiếu cái gì muốn thêm cái gì, lúc hai vợ chồng Minh Trí không có ở trong phủ, nàng có thể tự động lấy trước, sau đó mới báo lại, nàng có cái chìa khóa kho.”

Thẩm Thanh Lạc ngây dại, suy nghĩ lại một chút, tất cả mọi chuyện đúng là đều liên quan đến Quế Viên. Nàng vào Cầu phủ, rồi lúc Cầu Thế Trinh trở lại kinh thành đến nhà nàng tìm nàng thì chính là Quế Viên tới kể chuyện này cho nàng biết, khi đó Quế Viên có phải hay không đã nghi ngờ nàng? Sau lại lấy cớ muốn nhìn Tiêu Nhữ Xương, kéo mình đến tiền sảnh (phòng khách), trên thực tế là để cho Tiêu Nhữ Xương có cơ hội thử dò xét Cầu Thế Trinh sao?

Một nha hoàn hầu hạ thân cận, một người cận kề hàng ngày với Cầu Thế Trinh như vậy lại bị Tiêu Nhữ Xương thu mua, làm Thẩm Thanh Lạc sợ tới mức không nói lên lời.

Thẩm Thanh Lạc ngây ngẩn hồi lâu nói: “Trong phủ người của Tiêu Nhữ Xương không ít, cần phải nghĩ cách dọn dẹp thôi.”

Cầu Thế Trinh gật đầu một cái, có chút nhúc nhích đầu, trong phủ có những người bên ngoài gặp hoàn cảnh khó khăn được Cầu phủ thu mua về, những người này đều là người trung thành - đáng tin cậy. Lúc trước Cầu phủ cũng không có chuyện như vậy, sau khi hắn muốn giải trê hôn ước với Tiêu gia thì chuyện này mới xảy ra, lúc trước Tiêu Nhữ Xương cũng thường ở tại nhà hắn, ra vào Cầu phủ như vào nhà mình, trong phủ hắn muốn sai khiến người hầu nào thì sai khiến, so với người chủ tử là Cầu Thế Trinh cũng chẳng thiếu gì quyền lực, Tiêu Nhữ Xương khuôn mặt lại luôn tươi cười với người ngoài, thậm chí so với hắn còn thu được lòng người hơn.

Tiêu Nhữ Xương có thể thu mua được nhiều người thay hắn làm việc như vậy, trừ ra tay hào phóng, cũng có những người cảm phục hắn mà cam tâm tình nguyện để cho hắn sai khiến phản bội lại cả chủ của mình.

Thẩm Thanh Lạc đem lòng của Cầu Thế Trinh hướng trên chính sự rồi, Cầu Thế Trinh một mực suy nghĩ làm thế nào để bắt hết được nội gián trong phủ mà Tiêu Nhữ Xương gài vào, cũng không còn ý thức được mình có gì đó không bình thường. Đại phu nói cần nghỉ ngơi nửa tháng, nhưng hắn ngày thứ tư đã như Long Tinh Hồ Mãnh (khỏe mạnh như rồng như hổ) rồi. Sáng sớm ngày hôm đó, Thẩm Thanh Lạc còn đang ngủ say, hắn đã rời giường đi nấu cháo gà rừng cho Thẩm Thanh Lạc.

Mùi của cháo gà rừng thơm ngát xông vào mũi, Thẩm Thanh Lạc ăn liền ba chén nhỏ, đặt bát xuống nàng chép miệng than thở thỏa mãn: “Nếu chàng không mở ngân hàng, chúng ta có thể mở quán rượu cũng không tồi.”

“Được!” Cầu Thế Trinh bưng nước cho Thẩm Thanh Lạc súc miệng, cầm miếng vải khăn giúp Thẩm Thanh Lạc lau khô miệng, hào hứng bưng bưng nói: “Ta sẽ làm đầu bếp nấu thức ăn, còn nàng ngồi ở quầy thu ngân thu bạc.”

Thẩm Thanh Lạc mỉm cười nghe, vui vẻ tưởng tượng đến nỗi bị Cầu Thế Trinh kéo vào trong ngực cũng không phát giác, đợi đến lúc nàng hồi hồn thì áo đã bị Cầu Thế Trinh kéo ra, bàn tay của Cầu Thế Trinh đã lục lọi đôi gò bồng đảo của nàng.

“Đừng.” Thẩm Thanh Lạc gấp gáp, nhất thời không nghĩ ra cách cự tuyệt, lung tung nói: “Cầu Hải ở bên ngoài, hắn sẽ nghe được đó.”

“Chúng ta lần trước ở trong xe ngựa, hắn cũng đã nghe rõ ràng.” Cầu Thế Trinh thở hổn hển nói: “Thanh Lạc, đã nhiều ngày rồi, ta muốn sờ nàng, cho ta sờ sờ, được không?” Trong đôi mắt của hắn lộ ra ham muốn không cách nào che giấu, ánh mắt nóng rực mà thâm thúy, khiến lòng của Thẩm Thanh Lạc cũng phồng theo, không muốn đi nhìn cũng không dám đi nhìn ánh hào quang đó.

“Lần trước khiến ta thật xấu hổ, lần này ta không làm nữa đâu.” Thẩm Thanh Lạc dúi đầu vào lồng ngực Cầu Thế Trinh, vịn vịn uốn éo thân thể làm nũng. Trước kéo được một ngày thì hay một ngày, chờ thân thể Cầu Thế Trinh hoàn toàn hồi phục rồi, lúc đó tránh không thể tránh thì hãy nói.

Cầu Thế Trinh cười ha ha, hắn yêu vô cùng vẻ mặt thẹn thùng xấu hổ của Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc tức giận trừng hắn, muốn nhảy ra, lại đẩy không ra cánh tay sắt có lực của Cầu Thế Trinh.

“Ta đã để Cầu Hải về thành làm việc rồi, yên tâm, hắn không có Thuận Phong Nhĩ (thính tai), không nghe được chúng ta thân thiết.” Cầu Thế Trinh ôm eo thon của Thẩm Thanh Lạc, tay khác cầm mặt của nàng, lỗ mũi chống đỡ trên mũi của nàng, đôi môi ở trên miệng nàng cọ nhẹ, cười nhẹ nói: “Lần trước là do ta khó nhịn, nhớ lại ta cũng đổ mặt, về sau sẽ không làm như vậy nữa.”

“Chàng phải Cầu Hải trở về thành làm gì?” Thẩm Thanh Lạc vội dựa thể đẩy ra đề tài.

“Ta để cho hần trở về phủ, nói với vợ chồng Minh Trí một chuyện, mời pháp sư đến phủ làm phép tế bái.”
Tình dục trong mắt Cầu Thế Trinh biến mất, buồng Thẩm Thanh Lạc ra, về mặt có chút ử dột.

“Chuyện gì?”

“” Cầu Thế Trinh chậm rãi nói chuyện của Cẩm nhi, Thẩm Thanh Lạc nghe xong thân thể cứng đờ, nhúc nhích cũng không thể, đột nhiên hiểu được, nguyên nhân mà kiếp trước Cầu Thế Trinh không cho nàng ra khỏi phủ nếu không có hần đi cùng.

“Chàng để Tàn quản gia mời pháp sư tế điện là muốn?”

“Ta muốn để những người trong phủ đang làm việc cho Tiêu Nhữ Xương thấy rõ con người thật của Tiêu Nguyệt Mị, bọn họ thay Tiêu Nhữ xương làm việc, Tiêu Nguyệt Mị một khi gả vào Cầu phủ, họ sẽ có cái kết quả gì.”

“Quê Viên muốn xử trí như thế nào? Cho nàng xuất phủ sao?”

“Không, chờ sau khi chúng ta trở về, sẽ gài bẫy, không để cho nàng dừng mà đem tình báo giả truyền lại cho Tiêu Nhữ Xương, về sau, chuyện ta nói ở trong phủ cùng chuyện chân chính phải làm sẽ rất bất đồng, cứ như vậy khoảng hai ba tháng, tin tức mà Tiêu Nhữ Xương thu mua được sẽ mất đi tác dụng, về sau, những người này bầm báo cái gì, chắc chắn hần sẽ hoài nghi mà không tin tưởng như trước nữa.”

Thẩm Thanh Lạc muốn nhắc nhở Cầu Thế Trinh chú ý chuyện ăn uống, lại đột nhiên im miệng, Tiêu Nhữ Xương sẽ không lấy mạng của Cầu Thế Trinh, có bỏ thuốc vào thức ăn chắc cũng chỉ là xuân dược mà thôi, mà Cầu Thế Trinh hiện tại. Thẩm Thanh Lạc ngậm cười khổ, đây không biết nên tính là họa hay phúc đây?

Thẩm Thanh Lạc dè xuống trái tim ưu sầu, cười nói: “Chàng đem Cầu Hải điều đi, chúng ta đành phải tự mình lo liệu cơm nước, đi, mau đi tìm rau dại, nếu là có quả dại, thuận tiện cũng hái luôn.”

Nhìn Thẩm Thanh Lạc một bộ thèm ăn không được, về mặt vô cùng dận dỗi, Cầu Thế Trinh cũng quên mất chuyện muốn thân mật lúc đầu, cười đứng lên, nói: “Được, theo nàng.”

Kế tiếp mấy ngày, Thẩm Thanh Lạc ban ngày lôi kéo Cầu Thế Trinh chạy khắp núi, buổi tối luôn miệng ưm hừm kêu mệt, Cầu Thế Trinh nếu có ý muốn thân thiết, nàng liền lẩm bẩm buồn ngủ quá, thường thường Cầu Thế Trinh liền dừng lại không hề sờ soạng nàng nữa, cứ như vậy bình yên qua được nửa tháng.

Ngày hôm đó Thẩm Thanh Lạc tỉnh lại, mở mắt ra lại thấy một đôi con người đen nhánh của Cầu Thế Trinh đang yên lặng nhìn mình, cặp con mắt sâu kia mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng sự tự.

Thẩm Thanh Lạc liền giật mình, trong đầu vội vàng suy nghĩ, Cầu Thế Trinh đã kéo tay của nàng thả vào vật mềm nũn trong khó của hần, trầm giọng lên tiếng: “Thanh Lạc, đã qua nhiều ngày như vậy rồi mà chỗ này của ta vẫn chưa từng cứng lên.”

Không thể lừa hần được nữa rồi, nếu là sợ hãi rụt rè, sẽ khiến cho Cầu Thế Trinh nghĩ mình để ý đến chuyện đó, Thẩm Thanh Lạc ý định chuyển một cái, trên môi nở nụ cười nói: “Đúng a! Đại phu nói rồi, đêm đó chàng dùng kim đâm xuống nó, vật này cũng không biết có phải bị hư rồi hay không, như thế cũng tốt, ta lại không cần lo lắng chàng cùng nữ nhân khác dính vào rồi.”

“Thanh Lạc, nàng thật không thèm để ý sao?” Cầu Thế Trinh cúi đầu có chút thương cảm hỏi.

“Để ý.” Thẩm Thanh Lạc nhắm mắt lại, đem vật đó trong tay nắm chặt, nhỏ giọng nói: “Nhưng, ta đang càng để ý chuyện chàng cùng nữ nhân khác làm chuyện đó, nếu chàng cùng nữ nhân khác làm chuyện đó, dù vật này có cứng rắn thế nào ta cũng không muốn nữa.”

Đây là lời thật lòng phát ra từ nội tâm, nói xong cắn răng nghiêng lợi, giống như Cầu Thế Trinh đã cùng với nữ nhân khác làm chuyện đó. Cầu Thế Trinh vốn là tâm tư phiền não không dứt, lúc này Thẩm Thanh Lạc lại cắn răng nghiêng lợi nói một câu, bất chợt để cho hần hiểu ra, tác dụng của cái đồ vật này, không phải vì để cho Thẩm Thanh Lạc cao hứng sao? Như vậy Thẩm Thanh Lạc sẽ không cần gánh chịu đau đớn khi hần dính vào, cũng không phải rất tốt sao? (@-@)

Nghĩ đến lúc trước hai người chung đụng, thứ đồ chơi này trừ kìm nén đến hần khó chịu, cũng không có tác dụng nào khác, không cần nó lên cũng đã làm cho Thẩm Thanh Lạc ** thoải mái quên hết tất cả, hần còn muốn Thẩm Thanh Lạc những ngày này uyển chuyển mềm mại (đột nhiên dịu dàng, chiều ý hần đây mà), Cầu Thế Trinh rất nhanh vui vẻ trở lại.

“Thanh Lạc, nàng hiện tại không cần phải lo lắng ta đây muốn đi vào nữa rồi, ta có phải hay không có thể tùy tiện muốn sờ thế nào liền sờ thế vậy hả?”

“Hả?”

Thẩm Thanh Lạc nhìn mặt mày vui vẻ của Cầu Thế Trinh, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại. Cầu Thế Trinh mắt lóe lên ánh sáng, đói khát nói: “Thanh Lạc, ta đã muốn rất lâu rồi, muốn hôn khắp toàn thân của nàng, hôm nay cho ta đi.”

Thẩm Thanh Lạc mặt đỏ lên, giống như bị điểm huyết bình cả người không hề cử động. Cầu Thế Trinh nghiêng người áp đến trên người Thẩm Thanh Lạc, cúi đầu liền hôn lên môi nàng.

Quanh mình yên tĩnh, trong lòng của hai người đang có cùng nhịp nhảy nhót, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy nước mắt một giọt lại một giọt hướng tới khóe mắt phóng đi, chuyện nàng vẫn lo lắng, thì ra lại dễ dàng giải quyết như vậy! Nàng ngẩng đầu lên, mút chặt lại đôi môi nóng bỏng đang phủ kín môi của mình.

Đây không giống với nụ hôn đẹp nhất trong quá khứ, răng môi dung hợp, ấm áp triền miên, Thẩm Thanh Lạc đưa tay vòng qua eo ôm Cầu Thế Trinh thật chặt, quên mình đáp lại nụ hôn của hần.

Cầu Thế Trinh tay bắt đầu không thành thật ở trên người Thẩm Thanh Lạc chạy loạn, ngón tay lướt qua nơi nào da thịt của nàng liền nhẹ nhàng run rẩy. Thẩm Thanh Lạc dần dần cảm thấy đói khát, thân thể của nàng tương đối nhạy cảm, da thịt xúc giác liền có thể khơi lên dục vọng trong cơ thể nàng, dục - vọng tích lũy càng ngày càng nhiều, Thẩm Thanh Lạc có chút hít thở không thông, nhưng lại không muốn đẩy ra đôi môi khiến cho nàng rung động kia.

Cầu Thế Trinh không hề thỏa mãn với lực lợi nữa, bỗng dưng xé áo của Thẩm Thanh Lạc ra, Thẩm Thanh Lạc mắc cỡ một tay che mặt, một tay muốn kéo chặn đắp lên thân thể, rồi lại nghĩ tới mong muốn của hần, liền nhất thời đứng lại.

Cầu Thế Trinh đã hỏa tốc cởi xiêm y của mình, nhanh nhẹn giống như con báo, trước lúc Thẩm Thanh Lạc hồi hồn trước, lần nữa hôn lên nàng.

“Thanh Lạc, thoải mái sao?” Cầu Thế Trinh cắn lỗ tai Thẩm Thanh Lạc, ngón tay ở trên cánh hoa chuyển động trêu chọc, Thẩm Thanh Lạc rên lên một tiếng, miệng mở lớn thở dốc, ngón giữa của Cầu Thế Trinh nâng lên một cổ nước trong suốt chảy ra, đem nước dịch ấy vẽ loạn ở trên đỉnh gò bồng đào của nàng, nơi đó nhất thời hồng tươi hơn, phản xạ của nước khiến cho nó trơn bóng.

“Thật là đẹp mắt.” Cầu Thế Trinh khàn khàn thì thầm, dọc theo xương quai xanh xuống phía dưới ngậm lấu điểm lồi màu hồng tươi đó, Thẩm Thanh Lạc thất thanh rên rỉ, vòng eo cũng mềm nhũn.

Từng đợt sóng tê dại còn chưa biến mất, Cầu Thế Trinh đã chậm rãi xuống phía dưới, há mồm ngậm lấy địa phương đang chảy nước ra, Thẩm Thanh Lạc cả người tê rần, hai tay cuống loạn gãi, đem ga giường đệm giường kéo thành lại một chỗ, sau đó nàng lại lôi kéo tóc của Cầu Thế Trinh, trong cổ họng mơ hồ kêu gọi không rõ: “Thế Trinh, Thế Trinh, cho ta sờ chàng.”

Cầu Thế Trinh để cho nàng nắm tóc cũng không tiện làm, nhìn nụ hoa mềm mại phấp phồng, trong lòng hưng phấn đến nỗi chỉ muốn hung hăng đùa bỡn một phen, trong giây phút đó thì lòng lại sáng ra, thay đổi tư thế, người nằm úp sắp cái mông hướng về phía mặt của Thẩm Thanh Lạc, sùng sục một tiếng “Nàng nắm lấy eo của ta”, cúi đầu liền hung mút lấy nụ hoa của nàng, đầu lưỡi không ngừng đưa đẩy. (huhu, có ai chờ ta đi cấp cứu ko, mất máu mà chết mất)

Hai cái sờ qua sờ lại, lại thấy vật tròn tròn ghé vào trước mắt mình, Thẩm Thanh Lạc khẽ run, phía dưới bị Cầu Thế Trinh làm cho vừa nhột vừa tê dại, linh hồn nhỏ bé của Thẩm Thanh Lạc bay mất rồi, đôi tay nắm lấy bắp đùi Cầu Thế Trinh nâng lên trên, Cầu Thế Trinh đang cần đến điên cuồng, hồn nhiên bất giác rất phối hợp quỳ thấp xuống, Thẩm Thanh Lạc đầu ngón tay bấm thật chặt lấy mông của hần, trong lúc

ý loạn tình mê chẳng biết lúc nào đã mở cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy vật ** (híc các bạn tự hiểu đi, nói nhiều... mệt) của Cầu Thế Trinh.

“Thanh Lạc. Thanh Lạc. A.” Bỗng dưng, Cầu Thế Trinh kịch liệt thở dốc, hét lớn một tiếng, vật ** ở trong miệng Thẩm Thanh Lạc chẳng biết lúc nào đã biến thành gậy gộc, gậy gộc lại đột nhiên bành trướng dữ dội, Thẩm Thanh Lạc cả người run rẩy, gậy gộc một hồi co quắp rung động. Mùi tanh của chất lỏng liên bắn đầy vào miệng của Thẩm Thanh Lạc.

Hai người dồn dập thở hổn hển, Cầu Thế Trinh nằm ở trên người Thẩm Thanh Lạc không thể nhúc nhích, hồi lâu, Thẩm Thanh Lạc mới chú ý tới, ngón tay của mình bám thật sâu vào chỗ chỗ nhạy cảm của hắn mà bấp thịch chỗ đó vẫn không ngừng co rút.

46. Chương 46: Giường Thêu Phong Vũ

Mạnh vì gạo bạo vì tiền, Tiêu Nhữ Xương mặt mày hớn hở cũng chỉ được mấy ngày, mấy ngày sau lại bị Thẩm Hựu Đường hành hạ đến nụ cười trên mặt cũng không thấy, ánh mắt âm trầm mà u buồn, hốc mắt chung quanh sắc màu lộ vẻ khô vàng, thậm chí đuôi mắt còn xuất hiện nếp nhăn mờ mờ.

“Gia, Trầm lão đầu này là một cái động không đáy, chuyện hôn sự này, không được liên lui đi.” Tiêu Nghĩa sau khi đến phòng thu ngân vào sổ cấp cho Thẩm Hựu Đường mười vạn lượng bạc trở lại, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

Thời gian mới qua nửa tháng, không tính số bạc cho lần đầu khi lập hôn thư, mấy ngày nay Thẩm Hựu Đường đã lấy đi 50 vạn lượng, hơn nữa còn có thể tiếp tục đòi thêm, với tốc độ đòi bạc của hắn như thế này, Tiêu gia chính là mở mỏ bạc, dù có cấp cho hắn bao nhiêu, cũng không cản nổi cái tốc độ mà hắn muốn.

Thẩm Hựu Đường cầm từ hôn uy hiếp, Tiêu Nhữ Xương muốn tránh né cũng không thể, nếu là không cho bạc không đồng ý từ hôn, động một cái Thẩm Hựu Đường sẽ quậy tung lên, lỡ để cho người ta biết được hắn đang không ngừng diễn bạc để đổi lấy một tờ hôn ước, vậy mặt mũi của hắn để ở chỗ nào?

Nếu lúc này Thẩm Thanh Lạc mà ở trên tay của hắn, hắn chỉ cần lập tức bán đường thành thân, thành thân rồi, hắn không cho Thẩm Hựu Đường bạc, Thẩm Hựu Đường có muốn cũng không làm gì được.

Hắn lúc này đành đâm lao phải theo lao, lui hôn, vậy mấy chục vạn lượng bạc hắn chỉ mấy ngày nay sẽ mất không. Không từ hôn, Thẩm Hựu Đường cái động không đáy này không biết sẽ đòi thêm bạc đến khi nào?

Một mỗi nhắm mắt lại, đưa tay ngắt chân mày, ngừng nghĩ, Tiêu Nhữ Xương mở mắt ra, hỏi: “Bên Cầu phủ có tin tức gì không?”

Đây là tin tức chính mà Tiêu Nghĩa chuẩn bị bẩm báo, tin tức này so với chuyện Thẩm Hựu Đường đòi bạc còn tệ hại hơn, Tiêu Nghĩa cúi đầu, môi mấp máy chốc lát, nhỏ giọng nói: “Cầu phủ đang cho tìm các pháp sư ở Phượng thành làm pháp sự.”

Tiêu Nhữ Xương ồ một tiếng, hơi hé mắt nhìn Tiêu Nghĩa, ý bảo hắn nói tiếp đi, Tiêu Nghĩa làm khó nhìn hắn, Tiêu Nhữ Xương đột nhiên ngồi thẳng thân thể: “Cầu phủ đang tìm pháp sư làm pháp sự? Cùng chuyện của Cẩm Nhi có liên quan?”

Tiêu Nhữ Xương tự mình đoán được, Tiêu Nghĩa thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nói: “Dạ, Cầu gia đã cho truyền tin này trong cả phủ rồi, Cầu gia nói này mấy ngày này Cẩm Nhi đêm nào cũng báo mộng cho hắn, nói mình ở trong địa phủ không có đôi tay, bị những quỷ kia lấn áp, đau đến không muốn sống. Cầu xin Cầu gia thay nàng báo thù, người bên kia nói, Cầu gia nói tiểu thư mặc dù bất nghĩa, nhưng hắn không thể không nhân, không thể giết tiểu thư vì Cẩm Nhi báo thù.”

“Đủ rồi, đừng bảo là.” Tiêu Nhữ Xương hét lớn.

Chuyện lo lắng nhất vẫn bị công khai, xem ra, Cầu Thế Trinh không muốn bận tâm đến mặt mũi của Tiêu gia nữa rồi.

Nếu là Cầu Thế Trinh trong lúc lỡ lời nói ra muội muội của hắn làm điều ác, hơn phân nửa mọi người sẽ là nửa tin nửa ngờ, nhưng chuyện đã xảy ra ở bữa tiệc Cầu Thế Trinh nạp thiếp, bây giờ không thể cãi lại rồi.

Mọi người đối với chuyện Cầu Thế Trinh sau nhiều năm như vậy mới ột nữ nhân có thân phận cảm thấy hứng thú, nhưng cô gái đó cùng lắm chỉ có dung mạo thanh tú, mọi người đã thấy rất kỳ quái rồi (đang nói Ngô Cẩm Lam đó), hơn nữa cổ tay lại bị đứt, khi đó chắc chắn đã nảy sinh nghi ngờ, lúc này lại có lời đồn đại như vậy, hơn nữa mình ngày đó luống cuống, chỉ sợ một trăm người thì có một trăm người tin.

Không nghĩ tới Cầu Thế Trinh có thể một vòng móc một vòng, vòng vòng ép sát, để cho hắn không còn kế sách.

Tiêu Nhữ Xương hơi nhếch môi, trong mắt hiện lên oán độc cùng thù hận khiến Tiêu Nghĩa cũng sợ. Tiêu Nghĩa cúi đầu không dám nhìn nữa, trong lòng có chút không hiểu chủ tử của mình, đến chuyện đoạt nữ nhân trong lòng Cầu Thế Trinh mà hắn cũng làm được, chẳng lẽ hắn còn tưởng rằng Cầu Thế Trinh sẽ còn bận tâm đến mặt mũi của Tiêu gia sao?

Tiêu Nhữ Xương rất nhanh bình tĩnh lại, cầm ly trà lên, nhẹ nhàng chuyển động, nhìn chăm chú vào bên trong chén trà chốc lát, nhẹ lời hỏi: “Bên ngoài có nghe được người ta nói bóng nói gió gì hay không?”

“Không có.” Tiêu Nghĩa nhỏ giọng nói.

Tiêu Nhữ Xương hỏi xong cũng ý thức được câu mình vừa hỏi có chút ngu xuẩn, Cầu Tiêu hai nhà có dòng dõi như thế nào chứ? Người đủ tư cách để bàn luận, thì lại cần trọng lời nói của mình vì sợ gặp phải họa, người không đủ tư cách, cũng không biết được rút cục trong đó xảy ra chuyện gì. Hắn cùng với Cầu Thế Trinh nếu là tiền tài quyền thế vẫn lực lượng ngang nhau như cũ, những người đó chắc chắn sẽ không có khuynh hướng sang bất kỳ bên nào.

Nhưng những người đó lại sẽ im ắng không để lại dấu vết xa lánh Tiêu gia. Nhớ đến chuyện sau bữa tiệc lập thiếp của Cầu gia, khách tới cửa bái phỏng liền giảm hơn phân nửa, bức tức của Tiêu Nhữ Xương càng tăng không giảm xuống được.

Vốn là muốn công khai chuyện của mình cùng Thẩm Thanh Lạc đính hôn, muốn dùng hình tượng người si tình để văn hời uy tín bị tổn thất, chỉ là đêm đó tận tình quá độ, thân thể khó chịu, kế tiếp mấy ngày cần nghỉ ngơi, cho nên mới phân phó tổ chức tiệc ăn mừng, sau lại Thẩm Hựu Đường ba lần bốn lượt tới của muốn đòi bạc, làm cho lòng của hắn không vui, chuyện cùng Thẩm Thanh Lạc đính hôn, đến nay vẫn chưa có công khai ra ngoài.

“Có tra ra được nơi ở của Thẩm Thanh Lạc hay không?”

“Không có.” Tiêu Nghĩa đầu cúi xuống thấp hơn, những người được phái đi điều tra đều không có tin tức gì.

“Người bên Cầu phủ của chúng ta không tiết lộ được chút đầu mối có lợi nào sao?”

“Quản lý Cầu phủ lúc này là muội muội kết nghĩa của Cầu Thế Trinh, quản thúc nghiêm chỉnh hơn so với lúc trước rất nhiều, Quê Viên cô nương những ngày qua cũng đến đưa tin được một lần, nhưng đều là chuyện không quan trọng, nàng ấy cũng không biết Cầu gia cùng Thẩm Thanh Lạc đã đi nơi nào, chỉ là.” Tiêu Nghĩa dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Nàng nói có một đêm Lý thị bí mật đến phòng bếp sắc thuốc, nô tài vì vậy đi y quán dò thăm, hôm nay mới vừa tra được tin tức.”

“Cái gì?” Ly trà trên tay Tiêu Nhữ Xương chợt rơi xuống đất, tiếng mảnh sứ vỡ thanh thúy vang lên.

“Đại phu nói, Cầu gia về sau không có năng lực nam nhân.” Tiêu Nghĩa lên giọng, trong lời nói có mấy phần đắc ý, chủ tử của mình cùng Cầu Thế Trinh đấu đi đấu lại vẫn luôn bị thua, rốt cục cũng có một lần thắng.

Tiêu Nhữ Xương nhìn Tiêu Nghĩa đang hưng phấn, ngậm cười khổ, cái người không có năng lực nam nhân này, tương lai là muội phu của hắn đấy!

Chỉ là, dưới mắt hai nhà thế như nước với lửa, Cầu Thế Trinh lại đã trở thành phế nhân, hắn không thể đem muội muội gả vào Cầu gia chịu khổ.

Không đem muội muội gả cho Cầu Thế Trinh, cũng không cần bận tâm mặt mũi của Cầu Thế Trinh nữa, đây cũng là một tin tức dùng được.

Tiêu Nhữ Xương đầu óc bay lộn, Cầu Thế Trinh trúng được vật, tình nguyện tự tàn cũng không cùng Thẩm Thanh Lạc hay nữ nhân khác giải độc, cái đó là do Cẩm di nương hay là Thẩm Thanh Lạc đây, có lẽ Cầu Thế Trinh cũng chưa từng chạm qua nàng. Nếu là tra ra Cầu Thế Trinh chưa từng chạm qua Cẩm di nương, mình liền không cần lo lắng Cầu Thế Trinh uy hiếp chuyện bán Cẩm di nương vào kỹ viện rồi.

“Người lập tức đi tra một chút, cái đó Cẩm di nương có cùng Thế Trinh có làm chuyện đó hay không. . . .”

Cái này tra thế nào? Người cũng đã chết rồi. Tiêu Nghĩa há miệng, cái gì cũng không nói, linh mệnh rời đi.

Cẩm di nương lúc vào Hạnh Hoa viện cũng đã từng nói với Xuân mẹ mình còn trinh, xuân mẹ căn bản không tin, còn khách đến chơi gái nếu là gái còn trinh - khách được tiện nghi tự nhiên sẽ không nói, Tiêu Nghĩa thật đúng là thể tìm cách tra ra Cầu Thế Trinh rốt cuộc có cùng Cẩm di nương cái này cái đó qua hay không.

Nhưng đây là việc chủ tử giao phó, Tiêu Nghĩa không dám không thu hoạch được gì trở về phủ, linh cơ nhất động, hắn đi tìm những nữ nhân trong nội viện của Cầu Thế Trinh đã bị Cẩm di nương đuổi đi. Những nữ nhân này đều là xuất thân thanh lâu, sau khi ra ngoài không có nơi nào có thể đi, lại trở về nghề ban đầu, Tiêu Nghĩa không uổng bỏ công tìm kiếm, lại tốn thêm một chút bạc, cũng để cho hắn hỏi thăm được một tin tức kinh người — Cầu Thế Trinh lại chưa bao giờ cùng những Mỹ Nhân này ân ái qua.

Thật tốt quá! Cái tin tức tốt này đền tội tất cả tin tức xấu trước đó. Tiêu Nhữ Xương cao giọng phân phó Tiêu Nghĩa chi bạc, ngay lập tức đem tin tức này truyền bá ra.

Tiêu Nghĩa linh mệnh đi, Tiêu Nhữ Xương hướng trong phòng Tiêu Nguyệt Mị đi nhanh, hắn muốn đi tìm Tiêu Nguyệt Mị để lấy tín vật bạch ngọc Bỉ Mục Ngư mà Cầu gia đã đưa cho Tiêu Nguyệt Mị dùng để đính hôn giữa hai nhà Cầu Tiêu, cần phải khuếch trương việc này lớn lên, làm ọi người đều biết, muốn từ hôn là Tiêu gia, về phần nguyên nhân vì sao từ hôn Dĩ nhiên là bởi vì Cầu Thế Trinh là phế nhân, mà Cầu phủ truyền tin muội muội làm điều ác, cũng chỉ là do Cầu Thế Trinh không cam lòng bị từ hôn mới phần nộ nói vậy.

“Ca, huynh muốn muội từ hôn?” Tiêu Nguyệt Mị vừa giận vừa sợ, không dám tin nhìn Tiêu Nhữ Xương.

“Ừ, Nguyệt Mị, Thế Trinh đã là phế nhân, hôn sự này, Cầu phủ không muốn lui, ca cũng muốn lui.” Tiêu Nhữ Xương khẽ mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiêu Nguyệt Mị, dịu dàng nói: “Nguyệt Mị, lui hôn sự với Cầu phủ, ca sẽ tìm uội một lang quân như ý khác.”

“Muội không từ hôn.” Tiêu Nguyệt Mị lông mày đứng đậy, mắt hạnh bốc lửa, lạnh lùng trừng Tiêu Nhữ Xương.

“Nguyệt Mị, chớ tùy hứng, đem Bỉ Mục Ngư đưa cho ta.” Tiêu Nhữ Xương nghiêm mặt nói, chuyện từ hôn này, không thể kéo dài, nếu tiếp tục chần chừ, tiếng xấu muội muội của hắn ghen tuông hung ác truyền ra ngoài, lúc đó thì vô lực che đậy.

“Ca, huynh nhất định phải từ hôn sao?” Tiêu Nguyệt Mị thân thể có chút lay động, gương mặt tái nhợt, đóa hoa mai đỏ tươi giữa hai hàng lông mày thê thảm mà tuyệt vọng.

Muội muội từ nhỏ đã thích Cầu Thế Trinh, muốn nàng đáp ứng từ hôn thật là làm khó cho nàng, Tiêu Nhữ Xương trong lòng có chút đau đớn, nhưng tay yêu cầu Bỉ Mục Ngư không có thu hồi.

“Ca, nếu huynh nhất định muốn từ hôn, vậy thì lui thôi.” Tiêu Nguyệt cười quyến rũ nói, Tiêu Nhữ Xương thở phào nhẹ nhõm, một hơi còn chưa có thư thả xong, Tiêu Nguyệt Mị đã gạt hai chén sứ trắng trên bàn xuống, ngồi xổm xuống nhặt lên một miếng mảnh vụn, hung hăng dí vào cổ họng: “Ca, chờ muội chết rồi, huynh hãy đi từ hôn.”

“Nguyệt Mị.” Tiêu Nhữ Xương kêu to, trong lòng run sợ nhìn vết máu đỏ tươi theo cổ trắng nõn nhỏ xuống, vẩy lên cổ áo được thêu hoa mạ vàng tinh xảo, dị thường diễm dúa lấp lánh.

“Ca, muội sẽ không để cho huynh khổ sở.” Tiêu Nguyệt Mị nở nụ cười, cầm mảnh sứ vỡ trên tay tiếp tục ấn xuống.

“Là huynh khôn kiếp, Nguyệt Mị, đem mảnh sứ vỡ ném đi, huynh đáp ứng muội, không từ hôn nữa. . . .”

Kéo bước chân nặng nề trở về phòng, Tiêu Nhữ Xương tràn đầy mệt mỏi ngã xuống ghế, nhắm mắt lại, môi mỏng khẽ mở, một tiếng thở dài nặng nề tràn ra: “Nguyệt Mị, muội tại sao yêu thích Thế Trinh như vậy?”

Tiêu Nhữ Xương thở dài không dứt. Lúc này Tiêu Nguyệt Mị đang ngồi ở trước gương nhìn trái nhìn phải, soi một hồi lâu, vuốt vết thương trên cổ, hậm hực nói: “Cầu Thế Trinh, người muốn thoát khỏi ta, không dễ dàng như vậy đâu, ta dù có chết, cũng muốn với người phải trối ở chung một chỗ chết, vô năng thì thế nào? Cho dù chỉ là danh phận Cầu phu nhân, ta cũng vậy sẽ không nhường cho cho nữ nhân khác.”

Trong tấm gương khuôn mặt xinh đẹp khủng bố dữ tợn, ác độc âm lãnh, đâu có giống như trước mặt Tiêu Nhữ Xương nửa phần tái nhợt nửa phần vô lực cùng si tình dứt khoát.

**

Ứng Viễn Phi từ Tế Châu trở lại, lần này được phái đi làm kết quả không tệ, được thánh thượng ban thưởng hậu hĩnh, cha hân còn được nâng lên hàng Ngũ Phẩm. Mấy ngày nay Thường Tín hầu thường dẫn theo Ứng Phi Viễn vừa báỉ phỏng khách vừa tiếp đãi khách tới chơi, mẫu thân hân mấy ngày nay cũng rất vui, tuy chỉ là Ngũ Phẩm, những cũng là quan chức ăn bổng lộc trong triều, người đến nhà hân cầu hôn, mấy ngày nay lại càng nhiều.

“Lão gia, Phi Nhi, các người tới xem một chút, tiểu thư nhà nào thích hợp?”

“Gia thế cũng không tệ.” Trường Tín hầu rất hài lòng.

Lật đi lấy lại mấy tờ danh thiếp mà cha hân đưa cho, Ứng Viễn Phi nghĩ tới bóng dáng thanh thoát tao nhã trong gió tuyết, trong lòng cuối cùng vẫn không muốn thành thân vào lúc này, giả vờ suy nghĩ một hồi, hân cười nói: “Cha, mẹ, gia thế những người này tất nhiên là không tệ, hài nhi nhớ, những năm trước đây những người đó cũng không thèm nhìn đến chúng ta, lúc này chúng ta liền, không khỏi. . . . Không bằng đợi thêm một hai năm, hài nhi còn có tiền đồ, chọn một nhà có gia thế môn đệ tốt hơn.”

“Được! Được! Có chí khí.” Ứng phụ rất hài lòng.

Ứng Viễn Phi đẩy lui được hôn sự, giúp xã giao mấy ngày xong, vội vàng chạy đến Cầu phủ—— muốn tìm hiểu xem Thẩm Thanh Lạc có thoát khỏi thân phận nô tài hay không.

Cầu Thế Trinh không có ở đây, người nhà cũng không nói rõ, Ứng Viễn Phi ngược lại hỏi thăm được tin tức của Thẩm Hựu Đường, khi điều tra ra được, hân không khỏi nhủu mày —— Thẩm Hựu Đường những ngày đều ở trong tửu lâu, cùng một thương nhân tranh mua rượu ngon.

“Thanh Lạc đâu?” Ứng Viễn Phi nhìn Thẩm Hựu Đường uống đến say túy lúy, chân mày nhủu chặt hơn, đến câu chào hỏi cũng không thèm nói.

“Nàng nha!” Thẩm Hựu Đường ợ hơi một cái, mùi rượu liền phun lên mặt Ứng Viễn Phi, Ứng Viễn Phi bị hun đến buồn nôn, vội đưa quạt lên đuổi mùi hôi thối đó đi.

“Nói cho người biết, người thích nàng cũng vô dụng, người không phải người có bạc. Cầu Thế Trinh tốn thêm gấp đôi bạc để mua tòa nhà của ta, nhưng cũng chỉ vì muốn dấu diễm khuê nữ của ta trong phủ của hân, lại còn phong tỏa tin tức. Tiêu Nhữ Xương cho ta năm vạn sinh Ngân (sinh lễ), chỉ vì để cho ta đem khuê nữ gả cho hân, mấy ngày nay hân cho ta ước chừng 50 vạn lượng rồi. . . .” Thẩm Hựu Đường lung la lung lay đứng lên, duỗi năm ngón tay đầu đến trước mặt Ứng Viễn Phi, híp mắt nói: “Mười lăm ngày, Tiêu gia cho ta 50 vạn lượng rồi, Cầu Thế Trinh ra không nổi, cho nên, khuê nữ của ta đã là người của hân thì thế nào? Cuối cùng vẫn phải đưa người cho Tiêu Nhữ Xương đó thôi! Nếu người mà so với Tiêu Nhữ Xương còn nhiều bạc hơn, ta liền đem khuê nữ gả cho người. . . .”

“Người đang nói cái gì vậy?” Ứng Viễn Phi từng bước từng bước lui về phía sau, Thẩm Hựu Đường không để ý tới hân, quay người lại cùng một người khác cũng đã uống say mất mông lung bắt đầu đầu giá, tranh đoạt muốn mua bình rượu trên bàn Hạ chưởng quỹ kia.

Ứng Viễn Phi choáng váng ra khỏi quán rượu, mặc dù không muốn tin tưởng, rồi lại không thể không thanh tỉnh hiểu ra.

Cầu Thế Trinh thích Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc đã là người của Cầu Thế Trinh rồi, rồi lại bị Thẩm Hựu Đường tham tiền gả cho Tiêu Nhữ Xương.

Xem ra, mình làm hỏng nhân duyên của Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc rồi, nghĩ đến Cầu Thế Trinh ngày đó nói lảng sang chuyện khác, rõ ràng là có nỗi khổ tâm mà không thể nói rõ, Ứng Viễn Phi rất muốn đánh ình một bạt tai.

Không biết Thẩm Thanh Lạc hiện tại như thế nào rồi? Ứng Viễn Phi bất tri bất giác phát hiện, Tiêu Nhữ Xương cũng không phải là thích Thẩm Thanh Lạc nên mới tìm cách vu oan cho nàng.

Đến Tiêu gia không hỏi thăm được cái gì, Ứng Viễn Phi đi đến nhà Ngụy Long.

Ngụy Long tính tình ương bướng thông tới đáy, chưa bao giờ biết buồn vì vật gì hay chuyện gì, vậy mà hôm nay cũng đang ở trong nhà uống rượu giải sầu.

“ Phi Viễn. Theo ta uống rượu.” Ngụy Long uống cũng đã nhiều, lớn miệng đem ly rượu trong tay tiến tới khoe miệng Ứng Viễn Phi.

Ứng Viễn Phi nào có tâm tình uống rượu, gạt tay của Ngụy Long ra, bất mãn nói: “Thế Trinh cùng Nhữ Xương đã đánh nhau đến người chết ta sống rồi, người còn ngồi ở đây uống rượu?”

“Người. Cũng nghe nói.” Ngụy Long làm rơi ly rượu, úp sấp trên bàn ô ô khóc lên, vừa khóc vừa mắng: “Cầu Thế Trinh thật không phải là người, lại có thể nói chuyện Nguyệt Mị chặt đứt tay của một đứa nha hoàn ra ngoài, hôm nay mẹ ta nói với ta, Tiêu gia gia giáo kém như vậy, không thể qua lại, về sau không cho phép ta đến Tiêu gia nữa.

Cầu Thế Trinh rúc cục đã đem chuyện này nói ra rồi, Ứng Viễn Phi thầm than, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Ngụy Long, bất giác ghen hòng nhìn trần trời, Ngụy Long biết Tiêu Nguyệt Mị làm ác rồi, chẳng những không có nửa điểm trách nàng ta, lại còn chửi Cầu Thế Trinh bại hoại phá hủy danh tiếng của Tiêu Nguyệt Mị.

Ứng Viễn Phi nhớ tới tính toán của mình, thử thăm dò nói: “Ngụy Long, Thế Trinh nhất định phải từ hôn, Nguyệt Mị bị từ hôn lại còn mang tiếng xấu, chỉ sợ về sau khó tìm nhà chồng rồi (khó gả đi rồi).”

“Tìm nhà chồng cái gì? Những người đó sẽ không đau lòng vì Nguyệt Mị sao?.”

“Đúng !” Ứng Viễn Phi thở dài nói.

“Không cần tìm nhà chồng, ta cưới nàng, ta tới thương nàng.” Ngụy Long nói lầm bầm. (đến phát điên mất thôi)

“Nguyệt Mị không thích người.”

“Nếu không phải biết Nguyệt Mị không thích ta, ta đã sớm đến Tiêu gia xin cưới rồi.”

Ứng Viễn Phi hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng hướng dẫn: “Thay vì khiến Nguyệt Mị cùng Thế Trinh khổ sở dây dưa làm tổn thương lẫn nhau, không bằng người cưới đi, khi hai người đã thành phu thê rồi, nàng ấy sẽ từ từ sẽ quên Thế Trinh thôi.”

Ngụy Long ngẩng đầu, gương mặt bởi vì say rượu mà đỏ bừng, mắt mới vừa chảy lệ cũng đỏ rực, hấn ngược đôi mắt đỏ rực ấy nhìn Ứng Viễn Phi, khổ não mà nói: “Nguyệt Mị không thích ta, cho dù ta có liều mạng làm trái với ý mẹ chạy đến Tiêu gia cầu hôn, nàng ấy cũng sẽ không đồng ý.”

Ứng Viễn Phi bừng rượu lên bình, hướng trong miệng từng ngụm từng ngụm uống rượu, chẳng mấy chốc mà cạn bầu rượu, đưa tay lên lau khóe miệng, hấn hàm hàm hồ hồ nói: “Nghe nói, nữ nhi đã đem thân thể cho người nào, nhất định sẽ gả cho người đó (nguyên văn :”liền nhận định người đó”).”

Ứng Viễn Phi không thắng được tử lực*(không chống đỡ được), gục xuống bàn ngủ mất, Ngụy Long tuy say rượu nhưng lại tỉnh, trừng mắt nhìn bầu rượu trên bàn một hồi lâu, hấn hạ quyết tâm.

Ngụy Long hạ quyết tâm trước phải lấy được người sau đó sẽ cầu hôn. Tiêu gia, Tiêu Nguyệt Mị sau khi dùng biện pháp tự sát đã khiến Tiêu Nhữ Xương không đòi từ hôn nữa, cảm thấy còn giảng co như vậy nữa, Tiêu Nhữ Xương sớm muộn gì cũng sẽ ép nàng từ hôn. Nàng quyết không từ hôn, nhất định phải nghĩ biện

pháp ép ca ca của nàng không chỉ không muốn từ hôn, còn phải hết sức thúc đẩy nàng cùng Cầu Thế Trinh sớm ngày thành thân.

“Châu Nhi, người nói xem có biện pháp gì có thể thúc đẩy hôn sự sớm hơn được không?” Tiêu Nguyệt Mị hỏi nha hoàn Châu Nhi.

Châu Nhi cà lăm một hồi lâu, nói: “Nếu là tiểu thư có tin vui (có thai), hôn sự này tự nhiên phải vội vàng lắm.”

Chủ ý này hèn hạ (ôi thiú) đến không thể hèn hạ được nữa, Nhưng Tiêu Nguyệt Mị lại cảm thấy đây là chủ ý tốt. Chỉ là, nếu có thể có tin mừng trước, nàng cũng không cần khổ não như thế. Cầu Thế Trinh cũng không thêm để ý đến nàng, làm thế nào để có tin mừng chứ?

Tiêu Nguyệt Mị lấy ra sổ được vật phong phú mà mình đã hết lòng chuẩn bị, ngồi than thở, những được vật này phải dốc sức mới tìm được, chỉ nhìn đêm hôm đó ca ca của nàng cùng Tinh Vũ Mạc Ngữ điên cuồng cả đêm, liền biết hiệu quả tốt vô cùng, chỉ tiếc nàng không thấy được Cầu Thế Trinh, được vật dù có tốt thế nào cũng không thể phái thượng dụng tràng (không có chỗ dụng).

Tiêu Nguyệt Mị đang vắt hết óc suy nghĩ, làm thế nào để bắt được Cầu Thế Trinh cùng mình mưa một phen, khi có tin mừng sẽ ép Cầu Thế Trinh cưới nàng, chợt lúc này Châu Nhi đi vào bẩm báo: “Tiểu thư, Ngự công tử tới.”

“Đi bẩm báo với gia.” Tiêu Nguyệt Mị không nhận được khoát tay.

“Gia đi ra ngoài không có ở trong phủ, Ngự công tử nói ngài ấy có món đồ trang sức là trâm phượng được chế tạo theo kiểu dáng hoàn toàn mới, ngài ấy tới đây là muốn tặng tiểu thư một cây.”

Ngự Long này cũng rất có tâm, đồ trang sức hay phần son nếu có sản phẩm mới, nhất định sẽ đưa tới cho nàng trước. Tiêu Nguyệt Mị gật đầu: “Để cho Ngự công tử ở tiền thính chờ đợi, ta chốc lát sẽ ra.”

“Vâng” Châu Nhi đi ra ngoài cửa.

“Khoan đã.” Tiêu Nguyệt Mị nhìn cửa phòng ra khỏi một lát, nói: “Mời Ngự công tử tới nơi này gặp ta, ta cùng với Ngự công tử có lời muốn nói, sau khi Ngự công tử tới đây, người đem mọi người đuổi đi, coi chừng cửa viện không có lệnh của ta thì không cho phép ai vào.”

Đem một nam tử mời vào trong khuê phòng, lại muốn đem toàn bộ người hầu hạ đuổi đi ra ngoài, muốn. Châu Nhi che miệng, đem tiếng hô vọt tới bên môi nuốt trở lại, vội vàng đi ra ngoài.

Châu Nhi đi, Tiêu Nguyệt Mị lấy ra ít bột phấn xuân được được đặc chế vẩy lên váy của mình, suy nghĩ một chút, lại đem một bọc bột thuốc, đổ một chút vào trong ẩm trà.

Chuẩn bị xong tất cả, Tiêu Nguyệt Mị âm hiểm cười một tiếng: “Cầu Thế Trinh, người không đặt ta ở trong mắt, ta liền để cho người biết rõ đội nón xanh (cho cấm sừng) còn phải lấy ta. Không cưới ta, phủ nhận đứa bé trong bụng ta là của người, người liền phải công khai thừa nhận người là phế nhân.” (trời ạ, anh trai cô đi rêu rao CTT là phế nhân rồi. đến bó tay với anh em nhà này mất thôi)

Ngự Long thật ra thì đáng đáp không tệt, lông mày rậm, đôi môi thật dày, mắt rất đen rất thuần khiết, chẳng qua là Tiêu Nhữ Xương tao nhã, Ứng Viễn Phi thì tiêu sái, Cầu Thế Trinh cường hãn ba người này đi cùng thì phụ trợ lẫn nhau, còn hần thì chỉ giống như một người bình thường đang đi qua đường mà thôi.

“Cùng một người như vậy, cũng không coi là tiếc.” Tiêu Nguyệt Mị nhìn Ngự Long, trong miệng nho nhỏ nói thầm.

Ngự Long hạ quyết tâm hôm nay phải lấy được người, sau khi hỏi thăm được Tiêu Nhữ Xương không có ở nhà, trong lòng hần vốn là yêu say đắm Tiêu Nguyệt Mị đã nhiều năm, Tiêu Nguyệt Mị trong mắt hần thấy thế nào tốt như vậy, hơn nữa lại ngửi thấy mùi thơm trên người Tiêu Nguyệt Mị, càng thêm ý loạn tình mê, nghĩ đến chuyện sau đó sẽ làm với Tiêu Nguyệt Mị, lửa nóng trong lòng càng cháy to hơn, gương mặt kìm nén đến đỏ bừng, dục hỏa đã hùng hực thiêu đốt, động tác lại chậm chạp không dám.

Tiêu Nguyệt Mị không thấy Ngự Long hành động gì, thăm nguyên rửa, xem ra chỉ có thể tăng thêm liệu rồi, nàng đi tới bên cạnh bàn, đem nước trà đã được pha được liệu rót một chén, cười khanh khách đưa cho

Ngụy Long.

Ngụy Long cao hứng một tay nhận lấy, nhớ tới mục đích của chuyến này, vội vàng đặt ly trà trước, mở ra hộp trang sức đưa tới trước mặt Tiêu Nguyệt Mị nói: “Đây là trâm phượng mới chế tạo, Nguyệt Mị, nàng nhìn một chút xem có thích hay không?”

“Rất đẹp.” Tiêu Nguyệt Mị khen, lẩn qua lộn lại nhìn một hội, lại ngẩng đầu nhìn Ngụy Long thì gương mặt trắng nõn mềm mại đã đỏ bừng kiêu diễm vô cùng, một đôi mắt hạnh đắm đuối đưa tình mê ly muốn say. (chẹp, hai anh chị này.)

Thành! Ngụy Long ở trong lòng lặng lẽ nói, bí hương (xuân dược) này hiệu quả thật tốt, nhanh như vậy đã thấy hiệu quả. Ngụy Long hướng đến cửa phòng đi, trước phải đóng cửa phòng lại. Tay của hắn mới vừa nâng cánh cửa lên, Tiêu Nguyệt Mị từ phía sau lưng đã đánh tới.

“Huynh đừng đi.”

Cửa phòng bịch một tiếng bị Tiêu Nguyệt Mị đóng lại, khiến Ngụy Long sợ hết hồn, chỉ sợ tiếng vang khổng lồ sẽ kinh động đến người hầu hạ của Tiêu Nguyệt Mị, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu, bây giờ hắn cái gì cũng muốn không đứng lên nữa, Tiêu Nguyệt Mị đem hắn chống đỡ đến trên cửa, nhón chân lên hướng đôi môi hắn cắn xuống.

“Nguyệt Mị. A!” Ngụy Long quá kích động, trở tay chuyển một cái, thay vị trí chữ động của Tiêu Nguyệt Mị.

Hai người cùng trúng thuốc, như ** hết sức căng thẳng, Tiêu Nguyệt Mị ngứa ngáy lại khó chịu, Ngụy Long hơi chút đụng chạm thân thể liền mềm nhũn, nàng liền lè lưỡi liếm miệng mút lấy đầu lưỡi của Ngụy Long không cho hắn đi ra ngoài, hai người hôn đến mau ngất đi, Ngụy Long mới hơi có chút thanh tỉnh, thoáng đẩy đầu Tiêu Nguyệt Mị ra thở.

Tiêu Nguyệt Mị bắt mẩn lớn tiếng hừ hừ, bấu môi lại bu lại, Ngụy Long không để ý lấy hơi nữa, liến quăn lấy đầu lưỡi Tiêu Nguyệt Mị, ngoan mệnh lại cắn lại liếm.

Đói bụng hai người tự xé rách y phục của mình, thậm chí không còn kịp đi mấy bước lên trên giường nữa, phịch một tiếng nằm xuống đất.

Nguyệt Mị đây chắc hẳn là lần đầu tiên đi? Ngụy Long trong lòng nghĩ như vậy, chậm chạp không hề cử động, Tiêu Nguyệt Mị quanh thân lửa đốt, tức giận mắng: “Ngụy Long, ngươi là nam nhân sao? Là nam nhân cũng đừng như vậy bà mẹ?”

Ngụy Long mới vừa nghe được Tiêu Nguyệt Mị gọi mình tên, nghĩ tới Tiêu Nguyệt Mị vẫn biết đang cùng mình thân thiết, mừng đến quanh thân phần khích, lại nghe được câu phía sau kia ‘có phải là nam nhân hay không’, lửa giận cùng dục - hỏa chạy thẳng lên đại não, cũng không cần nhẹ nhàng từ từ nữa, thẳng tắp vọt đi vào.

.

Tiêu Nguyệt Mị mơ hồ ngây ngẩn vừa đau lại vừa thoải mái, suy nghĩ lần thứ nhất không biết có thể có tin mừng hay không? Nàng đang nghĩ muốn làm một lần nữa, không cần nàng mở miệng, Ngụy Long đã hôn lên nàng, đem nàng chuyển vị trí rồi tiến vào một lần lại một lần.

47. Chương 47: Kiều Oanh Mị Nhãn

Ngụy Long cùng Tiêu Nguyệt Mị điên - yên - đảo phượng hết sức, ở bên trong nhà gỗ nhỏ núi Tê Phượng, Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc đang chìm đắm trong Bạt Vân Kiến Nhật* mừng như điên.

(chê mây ngấm trăng – tức là thấy ánh mặt trời sau khi những đám mây bay đi)

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh bò dậy, quay đầu cọ lên trên người Thẩm Thanh Lạc, dán gương mặt vào mặt của nàng, mặt mày hớn hở nói: “Thật sự sướng khoái! Thanh Lạc, nó không có bị hỏng mất !”

Thẩm Thanh Lạc hốc mắt có chút đỏ lên, không có hồng mắt đương nhiên so với hồng mắt tốt hơn rồi. Thở hỗn hển một hồi, dư vị dần dần biến mất, mới cảm thấy trong miệng có mùi vị tanh tươi không thoải mái, nhỏ giọng hừ nói: “Xuống, để cho ta đứng lên súc miệng.”

“Để ta đi lấy nước, nàng đừng đứng lên, nghỉ thêm một lát nữa đi.” Cầu Thế Trinh chống lên hai cánh tay muốn rời giường, bỗng dừng lại hỏi một vấn đề vô cùng ngu ngốc: “Thanh Lạc, vật kia có mùi vị gì?”

Thẩm Thanh Lạc gõ xuống trán của hắn một cái thật mạnh, tức giận mắng: “Rất thơm, ăn rất ngon, lần tới bản thân mình tự nên đi.”

“Không cần chờ lần tới, ta hiện tại liền nếm thử một chút.” Cầu Thế Trinh hí mắt, cười hắc hắc, duỗi đầu lưỡi vào trong miệng Thẩm Thanh Lạc liếm liếm, xì một tiếng khinh miệt: “Thì ra là nó có mùi vị như vậy, thật là khó ăn.”

“Đồ của chính mình còn ghét bỏ gì chứ?” Thẩm Thanh Lạc nắm được áo hông của Cầu Thế Trinh ôm chuyển một cái, chặn lại miệng hắn không để cho hắn rời ra, đôi môi dán đôi môi Cầu Thế Trinh lẩm bẩm nói: “Đem đồ gì đó của chàng ăn trở về.”

“Được! Ta ăn trở lại.” Cầu Thế Trinh mặt cười xấu xa, con mắt gần trong gang tấc lóe sáng lòe lòe nhìn Thẩm Thanh Lạc, “Thanh Lạc, ta ăn trở lại nha.”

Thẩm Thanh Lạc nhìn áo Cầu Thế Trinh cười xấu xa, mới giật mình hiểu ra lời này của mình lại giống như là mình muốn hôn, thoáng chốc đỏ mặt xấu hổ thật muốn tìm được kẻ đất mà chui xuống, nhưng chưa tìm được kẻ đất nào, miệng bị Cầu Thế Trinh mạnh mẽ chặn lại, không có chỗ có thể trốn.

Lúc này mới hôn được một lúc, vật chống đỡ ở giữa hai chân của Thẩm Thanh Lạc đã cứng rắn lên. Xem ra sẽ không nhất thời mềm nhất thời cứng rắn, Thẩm Thanh Lạc trái tim đang hoảng sợ bất an bây giờ đã được thả xuống.

Cầu Thế Trinh cũng có chút vui mừng không tìm được, đỉnh đỉnh ngẩng đầu dục - vọng, thô thanh hỏi: “Thanh Lạc, nàng thích nó như vậy phải không?”

Thẩm Thanh Lạc bị hắn chọc chọc đến mặt đỏ bừng, nghĩ tới nguyên nhân sợ bóng sợ gió lần này, cũng không khỏi cảm động, mỉm cười đưa tay sờ cây gậy của Cầu Thế Trinh, áp vào bên tai Cầu Thế Trinh, nhỏ giọng hừ hừ: “Thích.”

Mặt kẻ mặt cọ sát một hồi lâu, Cầu Thế Trinh than thở: “Thanh Lạc, nếu là thời gian cứ dừng lại như vậy, hai chúng ta cứ như vậy ở chung một chỗ qua cả đời, thật tốt biết bao nhiêu!”

“Cứ như vậy qua cả đời, chàng không cảm thấy tiếc nuối sao? Mỹ Nhân trong nội viện của chàng! Bên ngoài lại có Lục Liễu kiều oanh (gái lầu xanh)! Đều có duyên nha.” Thẩm Thanh Lạc cười trêu nói.

“Ta với bọn họ không có gì.” Cầu Thế Trinh chống lên hai cánh tay, cái trán khê đỏ mồ hôi.

Người này có lúc thực sự như một kẻ ngốc, nói đùa cùng hắn, hắn cũng tưởng thật, Thẩm Thanh Lạc có chút hoảng hốt, không biết bên cạnh Cầu Thế Trinh có nhiều mỹ nhân như vậy, tại sao nhiều năm như vậy lại vẫn chưa có quan hệ với bọn họ.

“Thanh Lạc. Thanh Lạc.”

“Được rồi, ta tin chàng, đừng có kêu oan như vậy chứ.” Thẩm Thanh Lạc nhìn Cầu Thế Trinh nằm ở trên người mình giống như một con chó nhỏ liền bật cười.

Hai người dính lấy nhau một lúc lâu, Cầu Thế Trinh lại rục rịch góc đầu dậy, Thẩm Thanh Lạc nghĩ tới thân thể Cầu Thế Trinh mới vừa phục hồi như cũ, không nên phóng túng quá độ tránh lưu lại hậu họa, liền vận vẹo uốn éo thân thể miễn máo nói: “Bụng thật đói.”

“A!” Cầu Thế Trinh kêu to, vội vàng nhảy xuống đất, “Ta đi nấu cháo.”

Cầu Thế Trinh vừa mặc xiêm áo vừa chạy ra ngoài, Thẩm Thanh Lạc mỉm cười nhìn, trong trái tim dường như có những ngọn sóng nhộn nhạo, Cầu Thế Trinh đi một lúc lại bưng nước chạy trở lại.

“Nàng súc miệng trước đi, súc miệng xong thì ngủ một chút, ta nấu xong cơm sẽ gọi nàng dậy.”

Thân thể tốt lên rồi, cũng nên trở về thành, không ít chuyện bên trong ngân hàng tư nhân vẫn đang chờ Cầu Thế Trinh về xử lý, thanh trừ mật thám trong phủ cũng không thể trì hoãn.

Cầu Thế Trinh không muốn trở về thành, hôn sự của Thẩm Thanh Lạc cùng Tiêu Nhữ Xương còn chưa giải quyết được, còn cần phải ẩn núp, trở về thành đồng nghĩa với việc hai người lại bị tách ra.

Hai người lại xê dịch qua mấy ngày, ngày hôm đó Cầu Hải tới, mang đến tin tức tốt cùng tin tức xấu.

Tần Minh Trí hôm đó theo như Thẩm Thanh Lạc giao phó, bí mật bàn với chủ quầy của tửu lâu Hạ Phượng đưa ra các loại rượu nổi tiếng để đấu giá, lại mướn một người có tửu lượng cao đến quán làm kẻ lừa gạt, sau khi lừa Thẩm Hựu Đường vào tửu lâu, hai người mỗi ngày so tên rượu, với mắt say lơ đãng trong ánh trăng mờ đấu giá mua danh tửu, không tới một tháng, quán rượu đã đào được trong túi của Thẩm Hựu Đường 70 vạn lượng bạc.

“Nhiều như vậy!” Thẩm Thanh Lạc sợ hãi than, Tiêu Nhữ Xương gia tài giàu có, thật là ngoài ngoài ý muốn.

Cầu Thế Trinh biết Thẩm Thanh Lạc muốn lợi dụng lòng tham không đáy của Thẩm Hựu Đường ép Tiêu Nhữ Xương từ hôn. Thẩm Hựu Đường còn tiếp tục tìm Tiêu Nhữ Xương đòi bạc như vậy, có lẽ có thể ép Tiêu Nhữ Xương không thể nhận được nữa mà lui hôn, nhưng, vài chục vạn lượng chừng trăm vạn lượng đối với Tiêu gia mà nói, coi như cũng chẳng là gì. Cầu Thế Trinh im lặng suy nghĩ một lúc, đối với Cầu Hải nói: “Sau khi người trở về phủ, bảo Minh Trí đi theo cha nàng..... cha Thẩm Thanh Lạc thương lượng, hãy nói ta nguyện ý cho hắn một triệu lượng bạc, để cho hắn lui hôn sự với Tiêu gia, đem Thanh Lạc gả cho ta.”

“Không được, không thể cho cha ta nhiều bạc như vậy.” Thẩm Thanh Lạc kêu lên.

“Không nhiều lắm, nàng ở đây trong lòng ta, là tất cả giá trị của ta (.” Cầu Thế Trinh kéo tay Thẩm Thanh Lạc qua vuốt ve, cười nói: “Khấu trừ số bạc mà cha nàng mất ở nơi đó, cũng chỉ có ba mươi vạn lượng, nếu là có thể định ra chuyện cả đời của chúng ta, cũng không tồi.”

“Chuyện này để mấy ngày sau hãy nói, để cho cha ta tiếp tục móc bạc của Tiêu Nhữ Xương mua rượu, một triệu lượng, chúng ta một hai cũng không móc.” Thẩm Thanh Lạc suy nghĩ một chút nói.

“Đấu giá mua rượu không thể diễn tiếp nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiêu Nhữ Xương ra mặt can thiệp hành động của cha nàng, vậy về sau sẽ không có cách nào tính kế tiếp được.” Cầu Thế Trinh lắc đầu, hắn cũng hi vọng tổn bạc có thể định ra hôn sự, chỉ sợ Tiêu Nhữ Xương sẽ không buông tha.

Chỉ là, nếu là Tiêu Nhữ Xương không chịu buông vứt bỏ, liền phải cho Thẩm Hựu Đường bạc, bọn họ bên này cũng không có tổn thất gì.

“Hãy cứ làm như vậy đi.” Cầu Thế Trinh kiên trì, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy có đạo lý, không có phản đối nữa, cười hỏi Cầu Hải: “Tin tức xấu là cái gì?”

“Là” Cầu Hải ấp a ắp úng một hồi lâu, dò xét sắc mặt của Cầu Thế Trinh nhỏ giọng nói: “Trong thành khắp nơi truyền ra tin đồn, nói Gia vô năng.”

Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh đồng thời kinh ngạc a một tiếng, lời đồn là từ đâu truyền ra? Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói ra hai chữ: “Đại phu.”

Năng lực bản thân giờ đã không thành vấn đề nữa, nghe thấy tin đồn tổn hại đến thanh danh mặt mũi của mình, Cầu Thế Trinh cũng không có không vui, nếu là huynh muội Tiêu Nhữ Xương tin, chủ động mà đưa ra từ hôn, thì càng hay rồi. Hắn liền linh mạo hiểm hỏi: “Tin đồn có thực không?” (chắc anh này hỏi tin đồn có căn cứ không)

Lời đồn đại tổn hại thanh danh nam nhân như vậy mà Gia nhà mình còn cao hứng như thế, không phải nên giận đến choáng váng sao? Cầu Hải có chút bận tâm, nhìn về phía Thẩm Thanh Lạc, lại thấy Thẩm Thanh Lạc cười khanh khách, cũng là bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra.

Mình lo lắng vô ích, Cầu Hải chính giọng điệu đem vốn là không dám nói cũng nói ra: “Truyền đi có mũi có mắt (có bằng chứng cụ thể , mấy cô nương trong nội viện của Gia khi bị đuổi ra khỏi phủ, họ đã chứng thực, họ ở Cầu phủ mấy năm, gia chưa bao giờ chạm qua họ.”

Tuy là đã đoán trước được Cầu Thế Trinh chưa cùng người nào dính vào, lúc này xác nhận, Thẩm Thanh Lạc vẫn có chút tim đập mạnh và loạn nhịp. Cầu Thế Trinh sau lại cùng Cầu Hải nói những thứ gì Thẩm Thanh Lạc cũng không còn chú ý tới, tiếng bánh xe ngựa lăn qua đắc đắc vang lên, nàng mới giật mình tỉnh dậy.

“Sao lại cho Cầu Hải đi? Chúng ta cũng nên trở về thành rồi!”

“Không về.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, trơ mặt ra nói: “Chờ nàng cùng Tiêu Nhữ Xương hủy bỏ hôn ước xong, chúng ta trở lại thành, lần này trở về, bất kể Tiêu gia có đồng ý hay không, ta đều một mực công khai từ hôn, lui hết hôn sự chúng ta sẽ được thành thân, cũng không cần tách ra nữa rồi.”

Thẩm Thanh Lạc dở khóc dở cười, sắc giọng: “Còn chuyện của ngân hàng thì sao? Ra ngoài này đã rất nhiều ngày rồi, ngộ nhờ Tiêu Nhữ Xương lại bày kế hãm hại gì, xem chàng phải dọn dẹp thế nào?”

“Yên tâm, Tiêu Nhữ Xương thời gian này là không có tâm tình giở trò với ngân hàng đâu.” Cầu Thế Trinh đắc ý cười, cọ xát gò má của Thẩm Thanh Lạc, cắn lỗ tai liếm liếm Thẩm Thanh Lạc, nhỏ giọng nói: “Thanh Lạc, đề nghị của ta hôm qua nàng cảm thấy thế nào, chúng ta thử một chút.”

“Không để ý tới chàng.” Thẩm Thanh Lạc mắc cỡ đến cổ cũng đỏ lên, đẩy Cầu Thế Trinh ra nhảy xuống đất.

Cầu Thế Trinh muốn thử, là kéo Thẩm Thanh Lạc cùng nhau đến ôn tuyền tắm uyên ương. Ngày hôm trước hai người trên chân núi du ngoạn lúc phát hiện trong đám cây cối rậm rạp thấp thoáng có một cái hang động, trong hang động có một ao nước nhỏ, ao nước này khí nóng mờ mờ, đem khí lạnh bên trong động đẩy đi. Cầu Thế Trinh lúc ấy lấy tay tìm tòi, phát hiện đây chính là Ôn Tuyền thì thật hưng phấn muốn kéo Thẩm Thanh Lạc đi xuống.

Hai ngày nay hắn đề nghị không ít lần, đề nghị thì đề nghị đi, trong miệng hắn còn không ngừng miêu tả cảnh hai người ngâm mình ở trong nước làm tiếp những thứ gì, lời kia nói xong lại ngọt lại ngán lại rõ ràng, nói chuyện đồng thời còn luôn không quên cong khó lên, biểu diễn cái kia đặc biệt tùy thời tùy chỗ có thể biến thành một *** lớn, làm cho Thẩm Thanh Lạc thân thể nóng lên, hại nàng nóng nảy lại để ý.

48. Chương 48: Giường Thêu Phong Vũ (1)

Trong bóng đêm thấp thoáng, trong phòng Dương Liễu ở thanh lâu nổi tiếng tại Phụng đô, ca hát múa thoát y, nam nhân tìm vui đang say sưa trong nữ sắc, lưu luyến trong làn hương dịu dàng mà quên đường về.

Dương Liễu phòng tuy là thanh lâu nhưng các phòng được trang trí lịch sự tao nhã, Tiêu Nhữ Xương đang cùng với một người có thể lực khuynh triều Đại Hy An vương gia uống rượu nghe hát.

“Khúc hay, người đẹp, tốt! tốt!” Một khúc kết thúc, An vương vỗ tay than thở. Tiêu Nhữ Xương nháy mắt ra dấu, Dao Quang hai mắt quỵên rũ nhẹ nhàng chuyển động, nhìn An vương khẽ mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, eo nhỏ nhắn lắc nhẹ, tay áo vẩy nhẹ nhàng theo từng bước chân đi về phía An vương.

Tiêu Nhữ Xương nhẹ nhàng hướng ra ngoài cửa thối lui, lặng lẽ mang cửa phòng đóng lại, đem một màn thân mật hương điển đóng lại.

Diệu Âm các xây ở giữa hồ nước, hoa sen theo sóng xanh dập dờn, trong hồ hoa sen dày đặc trùng trùng điệp điệp như lông chim đang đập chờn nhiều vẻ, bên cạnh ao liễu rủ lắc lư theo làn gió nhẹ, phong cảnh tự nhiên mà đẹp động lòng người. Cảnh sắc trước mắt thanh nhã, khiến tâm tình Tiêu Nhữ Xương càng thêm phiêu lãng.

Một lúc trước tâm tình của Tiêu Nhữ Xương vẫn còn rất tốt, lúc ngủ thiếp đi nằm mơ cũng mỉm cười.

Cầu Thế Trinh đuổi mười mấy mỹ nhân trong nội viên ra ngoài, dáng vẻ của họ đều là nhất đẳng, xinh đẹp thùy mị, ở trong chốn tình trường cũng có chút danh tiếng, những mỹ nhân này vốn trong lòng mang oán hận với Cầu Thế Trinh, hắn lại tốn thêm một chút bạc nữa, họ liền thêm ra sức tuyên truyền chuyện

Cầu Thế Trinh bị bắt lực. Mọi người đều tò mò chuyện Cầu Thế Trinh bị mất năng lực nam nhân, đối với chuyện Tiêu Nguyệt Mị ghen tương độc ác chặt đôi tay của nha hoàn cũng không chú ý nữa.

Chuyện như vậy, tại sao lại không thể khiến cho Tiêu Nhữ Xương vui vẻ đây?

Tiêu Nhữ Xương dù bận vẫn ung dung mà chuẩn bị xem kịch hay nhìn Cầu Thế Trinh xấu hổ, đã âm thầm ở trong lòng nghĩ tới lúc cùng Cầu Thế Trinh gặp mặt sẽ dùng những câu nói hung hăng nhạo báng cười nhạo Cầu Thế Trinh một phen.

Hắn vạn lần không nghĩ tới, người buồn cười nhất lại chính là hắn. Hắn tỉ mỉ bày kế, muốn dùng hôn sự cùng Thẩm Thanh Lạc khiến Cầu Thế Trinh không thoải mái, lại lấy cớ mình là người si tình để vãn hồi hình tượng cùng uy tín, không ngờ kết quả còn chưa thấy, lại tự bày ra cục trớ mình lại.

Hôm đó, Thẩm Hựu Đường lại tới tìm hắn, há mồm đòi hắn một triệu năm trăm ngàn lượng.

“Cầu Thế Trinh đã hứa cho ta một triệu lượng để ta hủy hôn ước, nếu người còn muốn lấy con gái ta thì phải trả giá cao hơn mới được.”

Thẩm Hựu Đường nói thật nhẹ nhàng, giống như một triệu năm trăm ngàn lượng bạc là ba hay năm lượng bạc vụn, Tiêu Nhữ Xương hồi hận muốn chết, mới hiểu Cầu Thế Trinh tại sao thích Thẩm Thanh Lạc, lại muốn che giấu không dám cho Thẩm Hựu Đường biết.

Cho hay là không cho đây! Tiêu Nhữ Xương sau khi cân nhắc kỹ cuối cùng vẫn quyết định cho. Đuổi Thẩm Hựu Đường đi, hắn phân phó Tiêu Nghĩa, gia tăng tìm kiếm nơi ở của Thẩm Thanh Lạc, chỉ cần tìm được người, dù có phải bắt cũng phải đưa được người về phủ thành thân, bá đường thành thân rồi, hắn một đồng cũng sẽ không cho thêm Thẩm Hựu Đường nữa.

Cùng An vương kết giao, Tiêu Nhữ Xương đúng là bất đắc dĩ.

Nhan Tử Khải không đợi đến ngày hành quyết, ở trong đại lao gặp trở ngại đã tự sát rồi, còn để lại một phong huyết thư, trong huyết thư tố cáo hắn bán Cẩm di nương lại sợ mình phiền phức, đã hãm hại hắn giết Cẩm di nương còn giết vợ của hắn. Dương Tích Minh không muốn mình lật lại bản án Nhan Tử Khải giết Ngô Cẩm Lam, nhưng lại không giám bỏ mặc chuyện Nhan Thị bị giết theo lời trong huyết thư mà Nhan Tử Khải để lại, phái người đến Nhan gia điều tra, Nhan Thị chính xác đã mất tích được một thời gian, vì vậy đã cho gọi Tiêu Nhữ Xương đến nha phủ để tra hỏi.

Tiêu Nguyệt Mị cái gì cũng không hiểu không biết phải làm gì, may mắn còn có Ngụy Long lo lắng chu toàn mọi việc, thông qua quan hệ quanh co tìm đến An vương, tặng đại lễ, mời An vương gia ra mặt, cộng thêm không tìm được thi thể của Nhan Thị, nguyên cáo là Nhan Tử Khải lại đã chết rồi, Dương Tích Minh mới đem Tiêu Nhữ Xương từ trong nhà lao thả ra.

Tiêu Nhữ Xương dừng lại ở dưới gốc cây liễu, nhìn sóng gợn lăn tăn mặt hồ than thở. An vương ở trong triều có quyền thế lớn, lại là cái đỉnh trong mắt của cửu ngũ chí tôn (hoàng đế), cùng An vương kết giao, chính là đứng ở mặt đối lập với cửu ngũ chí tôn, chuyện như vậy, người hơi lưu ý đến chuyện quan trường liền rõ ràng, Ngụy Long đầu óc thiếu căn cốt (hiểu biết), mới đi nhờ An vương tới cứu hắn.

Tính mệnh đã do người ta cứu, giờ có muốn phủ sạch cũng không kịp nữa rồi, Tiêu Nhữ Xương chỉ có thể mong đợi, An vương vẫn thế lớn, cùng Hoàng đế đấu tranh giành thắng lợi.

Hắn không có giết Nhan Thị, Nhan Thị lại mất tích một cách ly kỳ, dĩ nhiên là do Cầu Thế Trinh dở trò, Tiêu Nhữ Xương hận đến nghiến răng nhưng lại không thể làm gì.

Nhan Thị là do Cầu Thế Trinh phái người đưa đi, chắc chắn đã dặn Nhan Thị lặng lẽ ra đi, nàng không có đợi đến ngày Nhan Tử Khải bị hành quyết, ra đi cũng không nói lời từ biệt với Nhan Tử Khải, cũng không cho hàng xóm biết. Nàng cố ý không để cho ai biết, lẳng lặng từ sáng sớm đã ngồi xe ngựa của Cầu phủ rời đi, hàng xóm lại không có người nào biết được. Nhan Tử Khải đợi không thấy nàng tới thăm, cho rằng nàng đã bị Tiêu Nhữ Xương giết, tự cảm giác lật lại bản án là vô vọng, muốn lúc chết phải kéo được Tiêu Nhữ Xương theo làm đệm lưng, vì vậy đã tự sát trong lao.

Tiêu Nhữ Xương thời gian này thu hoạch duy nhất là Dao Quang. Dao Quang khi đó hãm hại Thẩm Thanh Lạc cùng Yến Ninh, bị Cầu Thế Trinh mệnh cho Tần Minh Trí bán vào kỹ viện hạ đẳng nhất, nàng ở trong

kỹ viện chịu nhiều đau khổ, nhiều lần trặc trở sai người báo tin cho hần. Hần cũng không tiếc mấy trăm lượng bạc, lúc ấy liền mệnh Tiêu nghĩa đem Dao Quang chuộc ra ngoài, vốn là cấp cho Dao Quang một khoản bạc để cho nàng chọn một người để gả, nhưng Dao Quang lại hận Cầu Thế Trinh vô cùng, quyết ý muốn vào nhất đẳng thanh lâu, làm quen quan lại quyền quý cùng các thương nhân giàu có, đợi lúc thời cơ đến thì dôn Cầu Thế Trinh vào chỗ chết.

Dao Quang vốn đã xinh đẹp, mấy ngày nay chịu nhiều đau khổ, tính tình trở nên liêu lĩnh, cũng tăng vài phần mảnh mai phong vận động lòng người, cộng thêm Tiêu Nhữ Xương xúc bạc phủng tràng, rất nhanh nàng ta đã trở thành kỹ nữ đứng đầu bảng trong Dương Liễu phường, danh tiếng lan xa.

Thu thập tin tức ở chốn ca múa tình trường là chính xác nhất, Dao Quang một lòng báo thù, hần là dùng mọi cách để lấy lòng khách, lại thu tập những tin tức trong triều đình cùng sở thích hay chỗ yếu của các thương nhân, giao cho Tiêu Nhữ Xương, để cho Tiêu Nhữ Xương một ngày kia có thể lợi dụng đến.

Tiêu Nhữ Xương bể đầu sút trán, Thẩm Hựu Đường lại rất vui vẻ, Tiêu thị cũng rất cao hứng: “Lão gia, bạc đã có, đem dinh thự mua về thôi.”

“Ừ, cũng được.” Thẩm Hựu Đường lúc này có rất nhiều bạc, cũng muốn đến trước mặt Cầu Thế Trinh giương giương uy phong, đánh vào mặt của Cầu Thế Trinh một cái cho hả dạ.

“Ngài muốn mua lại tòa nhà?” Cầu Thế Trinh không có ở đây, Tần Minh Trí liếc Thẩm Hựu Đường một cái, khinh thường hỏi ngược lại.

“Thế nào? Không tin.” Thẩm Hựu Đường lấy ra ngân phiếu ba vạn lượng, dương dương đắc ý nói: “Trầm gia ta hôm nay có bạc, đi, đi làm văn kiện ầm ầm.”

“Ba vạn lượng? Chỉ có ba vạn lượng mà ngài liền muốn mua lại Tiêu Dao cư?” Tần Minh Trí lỗ mũi hướng trời, con mắt cũng không nhìn Thẩm Hựu Đường, đứng dậy đi ra cửa, không thèm để ý đến ông ta.

Ai muốn mua Tiêu Dao cư? Thẩm Hựu Đường muốn mắng người, vừa nghĩ lại hiểu được, Tần Minh Trí nói Tiêu Dao cư chính là dinh thự mà hần bán đi. Bị một người làm không để mình vào trong mắt như thế, Thẩm Hựu Đường giận đến nhất phát xuất khiếu nhị phát thẳng thiên, lớn tiếng quát: “Dừng lại, nếu ba vạn lượng ít? Ta sẽ trả thêm ba vạn lượng nữa.”

Tần Minh Trí đã đi tới cửa sảnh bên khố miệng co giật, nín hồi lâu mới cứng rắn đem tiếng cười to đè xuống, xoay người gương mặt của hần co quắp, thực ra là đang nén cười đến nghẹn, nhưng trong mắt Thẩm Hựu Đường đó lại là biểu tình đùa cợt, Thẩm Hựu Đường giận dữ, soạt soạt soạt lại lấy ra ngân phiếu: “Lại thêm năm vạn lượng.”

Gia đoán thật chính xác, người này chính xác là phá gia, khó trách có thể đem gia tài trăm vạn của nhà ngoại Thẩm Thanh Lạc tiêu hết sạch.

Tần Minh Trí lại càng không thèm để ý, trong lỗ mũi hừ hừ, nói: “Trầm lão gia mí mắt quá cận, trong Tiêu Dao cư, Gia nhà ta đã mua được hai khối đá Thái Hồ cao bằng đầu người buổi tối nó còn phát ra ánh hòa quang, giá trị cũng đến Vạn Kim, trong vườn còn có con đại bàng được chạm khắc bằng gỗ quý do Đồng đại sư tự tay điêu khắc thần tuần bất phạm, càng thêm là bảo vật vô giá, còn có.”

Các người đem nhà ta biến thành cái bộ dáng già hả? Thẩm Hựu Đường giận đến muốn mắng to, rồi lại không thể mắng ra khỏi miệng, mắng ra không được không phải là tự nói bản thân mình nghèo túng không đủ tiền mua lại nhà sao?

“Vậy bao nhiêu bạc thì bán?” Thẩm Hựu Đường cắn răng.

“Ba triệu lượng bạc.” Tần Minh Trí ngẩng đầu nhìn trời, khố mắt liếc Thẩm Hựu Đường một cái, cười nói: “Trầm lão gia nếu là mua không nổi, cũng không phương, nhà ta gia thích Trầm đại tiểu thư, Trầm lão gia chỉ cần đem Trầm đại tiểu thư gả cho Gia nhà ta, vậy đã thành thân thích, người một nhà không nói hai nhà lời, tòa nhà không cần Trầm lão gia trả một phần bạc, Gia nhà ta cũng tự nguyện dâng lên.”

Thẩm Hựu Đường ảo não ra khỏi Cừu phủ, Tần Minh Trí cũng không thèm tiễn khách, chỉ ở cửa đại sảnh chấp tay, chỉ bố trí công việc với những người hầu đang chờ tại đó.

“Ba triệu lượng? Cướp ah!” Tiêu thị nghe Thẩm Hựu Đường thuật lại kêu to.

“Đúng vậy. Không mua, trong tay có bạc, mua chỗ nào chả được.” Thẩm Hựu Đường hung hăng nói.

“Ba triệu lượng cũng không phải là chuyện lớn gì.” Thẩm Tử Du ở một bên châm chọc nhếch môi đỏ mọng lên, cười nhạo nói: “Cha người lại đến Tiêu gia một chuyến không phải sẽ có sao? Nếu Tiêu gia không cho, quản gia Cầu phủ không phải nói, nếu đem tỷ tỷ gả vào Cầu phủ, sẽ hai tay dâng tòa nhà lên sao, cha người đem hôn sự với Tiêu gia lui đi, đem tỷ tỷ gả cho Cầu phủ, không phải một phần bạc không tốn đã có được tòa nhà sao?”

“Có đạo lý.” Tiêu thị vỗ tay phụ họa: “Lão gia, một phần bạc không tốn được một tòa nhà không tồi, hơn nữa lão gia còn có hơn 1 triệu lượng bạc, chúng ta sau này tính kế sinh nhai cũng không đến nỗi nào, cùng Tiêu gia trở mặt cũng không cần phải sợ.”

Tiêu thị mẹ con một cuộc so tài một vô sỉ, Thẩm Hựu Đường cũng cảm thấy có lý, lúc này hướng Tiêu gia đi.

“Ba triệu lượng!” Tiêu Nhữ xương lằn này không còn giữ được phong thái vốn có của mình nữa, gương mặt ôn nhã ung dung dần dần biến sắc, tay run rẩy chỉ hướng Thẩm Hựu Đường: “Người. Người.”

“Không phải chỉ có ba triệu lượng bạc sao.” Thẩm Hựu Đường kéo dài thanh âm, trong lỗ mũi hừ hừ, vẻ mặt xem thường, đem vẻ mặt không đáng mà Tần Minh Trí làm đối với hắn, học lại bày cho Tiêu Nhữ Xương nhìn.

Tiêu Nhữ Xương giận đến thân thể run rẩy tựa như run không ngừng, Thẩm Hựu Đường vẫn còn ở nói liên miên nói lảm bảm nói ba triệu lượng bạc cũng móc không ra, cũng không cần nghĩ đến con gái bảo bối của hắn nữa, Tiêu Nhữ Xương cũng không nghe nổi nữa, một ngón tay hướng cửa sảnh, khàn giọng quát chói tai: “Cút.”

Cái âm thanh cút này như đổ dầu vào đám lửa, Thẩm Hựu Đường nhảy lên, quơ múa đôi tay hô lớn: “Ta là nhạc phụ của người, người lại dám đối với ta hỗn láo như thế? Vậy hôn sự này sẽ hủy bỏ, đem hôn thư ở trong tay người ra đây cho ta xé, nếu không đưa cho ta, ta sẽ đãi yến khách tuyên cáo hôn sự này coi như hủy bỏ.”

Sét cùng tia chớp đồng loạt đánh tới hướng Tiêu Nhữ Xương, ở trong lòng hắn đồng thời oanh tạc—— tốn nhiều bạc như vậy, quay đầu lại lại mua một câu chuyện cười khiến người trong thiên hạ giễu cợt hắn?

Trong lỗ tai một hồi mưa to gió lớn lung tung lộn xộn giống như trống rầm rĩ một hồi, trong lồng ngực tựa như một nồi nước sôi đang sôi trào, một lúc sai, không chịu được Thẩm Hựu Đường phách lối chửi rủa, Tiêu Nhữ Xương ngã ngồi trên ghế, suy yếu nói: “Mạc Ngữ, đi nói với Tiêu Nghĩa đến phòng lương chi ba triệu lượng bạc đưa tới.”

Thẩm Hựu Đường cầm lấy ngân phiếu, cũng không nói một chữ, nghênh ngang rời đi. Tiêu Nghĩa rút cuộc bật khóc, ngã quỵ trên đất, cái đầu dài dẹt lên trên đầu gối Tiêu Nhữ Xương, lau nước mắt nước mũi của mình vào đó, ách giọng nói kêu gào nói: “Gia, đem cửa hôn sự này lui đi! Ngày hôm trước là một triệu năm trăm lượng rồi, hôm nay lại ba triệu lượng bạc, ngày mai chính là sáu triệu lượng bạc đó đó. Bạc tới quá dễ dàng, Trầm lão đầu căn bản là đem một triệu lượng biến thành một hay hai lạng bạc lẻ, cái động không đáy này có lấp cũng lấp không được.”

49. Chương 49: Giường Thêu Phong Vũ (2)

Tiêu Nhữ Xương yên lặng trong chốc lát, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt, đỡ Tiêu Nghĩa dậy, bình tĩnh nói: “Gia tăng tìm kiếm nơi ở của Thẩm Thanh Lạc, tìm được người, phải bằng mọi cách, lập tức đưa người đến bãi đường, thành thân rồi, Trầm lão đầu kia dù có uy hiếp thế nào cũng không cần quan tâm đến hắn nữa.”

“Gia.” Tiêu Nghĩa hít mũi một cái, run run thân thể nói: “Những người có chút cơ trí trong phủ, có thể phái đi cũng đã phái đi ra tìm rồi, một chút đầu mối cũng không có. Bên kia Cầu phủ, kể từ khi truyền ra tin tiểu thư chặt đôi tay Cẩm Nhi, những người đó liền tránh né không muốn bán tin cho chúng ta nữa, còn Quế Viên cô nương thời gian này mà nói, nhưng tin tức nàng đưa tới dường như không thể tin, ngày hôm trước nàng đưa tin tới, nói Tần Minh Trí cảm sổ sách âm thầm xuất phủ, giống như muốn đi gặp Cầu Thế

Trình, nô tài đã bố trí người bí mật theo dõi, kết quả đi cả nửa ngày, Tần Minh Trí chỉ đi đến ngân hàng. Khiến đám bọn Tiêu Thụ mệt mỏi gần chết, mất công đi theo hần cả một ngày.”

Không thể kéo dài nữa, cứ tiếp tục như vậy, Tiêu gia ngay cả có núi vàng núi bạc, cũng không đáp ứng nổi Thẩm Hựu Đường. Tiêu Nhữ Xương cắn răng, khó khăn nói: “Tìm lang hoàn các đi.”

“Cái gì?” Tiêu Nghĩa sắc mặt trắng bệch, không dám tin nhìn Tiêu Nhữ Xương.

Lang hoàn các là tổ chức sát thủ trên giang hồ, thu bạc giết chết người, cũng thay người khác điều tra tin tức. Thu lệ phí cao ngất ngưỡng, một cái tin ngàn lượng vàng, giá tiền giết người không nói, tìm một người vạn lượng hoàng kim. So với Thẩm Hựu Đường cái động không đáy này, cái giá phải trả lang hoàn các này có lẽ rẻ và đáng tin hơn nhiều.

Mấu chốt là, từ xưa làm quan đều không quan hệ với giang hồ nước đục, chứ không nói đến thương nhân có tiền rồi lại không có thế.

Cùng người giang hồ lui tới không khác nào bảo hổ lột da, nếu có chuyện bất đồng xảy ra thì đây chính là lấy trứng chọi với đá, thương nhân đối với người giang hồ có thói quen là nhượng bộ lui binh .

Nếu để cho các thương nhân khác biết được, Tiêu Nhữ Xương lại ủy thác người giang hồ tra tìm người, từ đó về sau, người người sẽ cảm thấy bất an, Tiêu gia ở trong giới thương nhân, sẽ không còn nửa phần đất đặt chân nữa.

“Đi đi, mang theo ngân phiếu.” Tiêu Nhữ Xương thần sắc điềm tĩnh, nhàn nhạt nói. Lúc Tiêu Nghĩa sắp bước ra cửa sảnh lại nói: “Đi ra ngoài hãy phân phó cho Tiêu Linh, lập tức bắt tay vào chuẩn bị cho hôn lễ, nói với Tiêu Khả đi đến tiêu cục một chuyến, mời hai mươi tiêu sư đến tạm thời trông coi hộ viện.”

Ủy thác người của lang hoàn các tra tin tức, lấy năng lực của lang hoàn các mà nói, Thẩm Thanh Lạc nếu còn ở trong thành, không mất mười hai canh giờ, liền có thể mang tới trước mắt hần.

Một khi người đến, hần lập tức bái đường thành thân, Cầu Thế Trình nhất định không cam lòng muốn tới cướp người, nhân số hộ viện trong phủ cùng hộ viện Cầu phủ không sai biệt lắm, mời tiêu sư tới ngăn cản Cầu Thế Trình cướp người, để cho quá trình bái đường động phòng không có gì bất ngờ xảy ra ắt là không thể thiếu. Hần còn phải đi đến An vương phủ một chuyến, thỉnh an vương điều đội bảo vệ của vương phủ tới hỗ trợ tuyệt đối không thể sai sót một chỗ nào.

Tiêu Nhữ Xương mang theo một cụm cực phẩm San Hồ Hồng trân quý cao cỡ nửa người, hướng An vương phủ đi. Cùng lúc đó, Thẩm Hựu Đường cầm ngân phiếu ba triệu lượng, ngắc đầu đi đến hướng của Cầu phủ, đem ngân phiếu vứt xuống trước mặt Tần Minh Trí, cao giọng nói: “Tiểu tử, lập kế ước.”

“Vâng, thưa ngài.” Tần Minh Trí rất cho Thẩm Hựu Đường mặt mũi, biểu hiện trái ngược hoàn toàn với lần trước, khom người mời Thẩm Hựu Đường ngồi xuống ghế, vừa lớn tiếng phân phó nha hoàn dâng trà: “Trầm lão gia, ngài chờ một lát, để ta đi lấy giấy và bút mực.”

Tần Minh Trí ra khỏi đại sảnh, chạy đến một góc hành lang, dựa vào cột trụ khổng lồ không được cười ha ha, cười đến đứng thẳng lên không được.

“Cười gì vậy?” Cầu Hải nghe nói Thẩm Hựu Đường tới tới đây hỏi thăm, vừa nhìn thấy bộ dạng Tần Minh Trí, miệng cũng cười mở rộng ra.

“Thành thành, thật không nghĩ tới Thẩm lão đầu này lại hiếu chiến như vậy, không ngừng tới Tiêu gia đòi bạc, vậy mà Tiêu Nhữ Xương vẫn cho hần ngân phiếu.” Tần Minh Trí đem ngân phiếu trong tay đưa cho Cầu Hải, “Người đem ngân phiếu đưa đến ngân hàng đi, đúng rồi, chuyện thành, có nên đi bẩm báo với Gia một tiếng hay không?”

“Không nên.” Cầu Hải lắc đầu: “Gia nói rồi, Tiêu Nhữ Xương cắt một khối thịt lớn thế này, khẳng định càng nổi điên muốn tìm ra vị trí của Thẩm quân sự, cho nên dặn ta không nên đến tìm Gia, có chuyện gì, chỉ cần không phải chuyện quá lớn, để cho ngài cùng Tạ quân sự hai người thương lượng là được.”

“Vậy cũng được.” Tần Minh Trí gật đầu, cười nói: “Ngân hàng trải qua trận chiến hung ác lần trước, hiện tại thật cũng rất yên tĩnh, không có việc gì, ta tiếp Thẩm Hựu Đường làm ăn khế xong, lập tức làm việc tiếp theo mà Gia đã giao phó, người đi nói với Lý đại nương, tự tay chuẩn bị tất cả những vật phẩm cần

thiết cho ngày thành thân của Gia cùng Thẩm quán sự, để cho nàng kiểm kê cái phòng kho một chút, xem khi Gia thành thân có cần bổ sung thêm cái gì không, kê ra một danh sách, người đến tất cả thương hào (hiệu buôn) trong thành xem trước một chút, bước đầu định xuống, chỉ cần Gia trở lại là mọi việc đã hoàn thành.”

“Được.” Cầu Hải nói: “Chuyện cứ theo như Gia bày kế mà làm, vị chủ nhân Tiêu gia kia chính xác là tiền mất tật mang rồi.”

Tần Minh Trí vuốt ve râu dê, đắc ý nói: “Kế cuối cùng mà Gia bày ra này, không những khiến hôn sự của Tiêu gia với Thẩm quán sự thất bại, còn khiến vị chủ nhân của Tiêu gia kia móc hết bạc cũng không lấy được người, đoán chừng sẽ tức điên lên mất.”

Tần Minh Trí hưng phấn cùng với Thẩm Hựu Đường làm xong thủ tục mua bán phòng ốc, sau khi từ phủ nha ra ngoài, lại đi theo Thẩm Hựu Đường đến Thẩm gia bàn giao lại tòa nhà.

Ngâm nga tiểu khúc đến gần cửa chính Cầu phủ thì sắc mặt Tần Minh Trí liền đại biến.

Trên cửa chính những tấm biển gỗ viết hai chữ Cầu trạch nằm trên mặt đất, tất cả lớn nhỏ hơn mười cái đều đã vỡ.

“Giả sơn, chuyện gì xảy ra?” Tần Minh Trí lớn tiếng quát.

Cầu Sơn có nhiệm vụ giữ cửa chạy ra, mặt trắng bạch, run rẩy nhỏ giọng nói: “Nô tài nghe thấy có tiếng nổ liên chạy ra ngoài, ngoài cửa không có một bóng người, người bên ngoài cũng không nhìn thấy ai đã làm chuyện này. Khi hộ viện trong phủ chạy tới đây, Văn hộ viện nói, đây là do cao thủ trên giang hồ ra tay, có muốn dọn dẹp sạch sẽ hay không, hãn cũng không có dám làm chủ, mà chờ ngài trở về quyết định.”

Cầu phủ mở ngân hàng, có mời một số hộ viên tới bảo vệ mặc dù võ công của họ không phải đứng đầu trên giang hồ, nhưng cũng là nhất đẳng cao thủ, Văn hộ viện là người nổi bật nhất trong đó, người bản lĩnh như vậy lại không dám thu dọn tàn tích do người khác làm hỏng, có thể thấy được công phu của người này đã khiến cho hãn phải khiếp sợ.

“Thu dọn sạch sẽ đi.” Tần Minh Trí sau khi hết khiếp sợ phân phó dọn dẹp quét dọn, lại hỏi: “Tạ quán sự cùng Trần quán sự bọn họ đã trở về chưa?”

“Chưa.”

Tần Minh Trí ngẩng đầu nhìn sắc trời, thường ngày vào lúc này, Tạ Hoán cùng Trần Quy đã trở lại, chẳng lẽ ngân hàng bên kia?

“Hải trở về chưa?”

“Chưa ạ.”

“Sau khi trở lại, bảo hãn vào trong phủ chờ ta, không cần đi ra ngoài nữa.”

Không biết ngân hàng bên kia như thế nào, Tần Minh Trí hướng ngân hàng tư nhân chạy đi.

Tần Minh Trí ở trên đường gặp được người làm của ngân hàng mà Tạ Hoán phái tới tìm hãn, ngân hàng bên kia vào lúc trời xế chiều cũng bị người phá vỡ bảng hiệu.

Bảng hiệu của ngân hàng tư nhân bị người khác đập bể đã được xu dọn sạch sẽ, mười hộ viên vẽ mặt như lâm đại địch ở bên ngoài ngân hàng rục rịch, Tần Minh Trí hướng bọn họ khê gật đầu một cái, vội vàng vào bên trong phòng nghị sự.

“Tới.” Tạ Hoán gật đầu một cái, kéo ra cái ghế cho Tần Minh Trí ngồi xuống, trầm giọng nói: “Chuyện này, người xem nên làm thế nào?”

“Lúc bảng hiệu rơi xuống không có nện vào người tới gửi tiền chứ?” Tần Minh Trí lo lắng có thương vong.

“Không có, bảng hiệu bị vỡ lúc ngân hàng đã đóng cửa, khi đó đã không còn người gửi tiền nữa, ta cùng Trần Quy đang kiểm tra đối chiếu sổ sách tiền bạc hôm nay, nghe được tiếng vang lớn liền chạy ra ngoài thì bên ngoài không có một bóng người.”

“Nói như vậy, không có người ngoài biết?”

“Ừ, không có người ngoài biết, ta lúc ấy lập tức để cho bọn tiểu nhị đem băng hiệu bị vỡ dọn sạch.” Tạ Hoán nói.

“Tạ Hoán mới vừa rồi đã cho người đi đặt băng hiệu cho họ làm cả đêm rồi, sáng mai trước lúc mở cửa sẽ treo lên.” Trần Quy tiếp lời, lại nói: “Chỉ là, chuyện này nếu xảy ra lần nữa, nên làm cái gì bây giờ?”

Hành động của người này thật khó đoán, tại sao không xuống tay ở những nơi khác, lại âm thầm chọn băng hiệu như vậy, người xuất thủ vừa thần bí, võ công lại thâm sâu không lường được, cũng không khỏi làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Tần Minh Trí cùng Tạ Hoán, Trần Quy trao đổi một cái ánh mắt, ba người đồng thời nghĩ tới Tiêu Nhữ Xương.

Tạ Hoán lắc đầu một cái, nói: “Tiêu gia cũng là Thương gia, không có khả năng cùng người giang hồ cấu kết?”

“Nhà chúng ta luôn giữ nghiêm luật lệ, cũng không lấn được lung đoạn thị trường, Phượng thành bây giờ có đến ba ngân hàng, dù cạnh tranh lẫn nhau nhưng vẫn luôn hỗ trợ giúp đỡ nhau, bọn họ không thể nào đối phó với chúng ta, càng không thể tìm đến người giang hồ đập chiêu bài của khánh phong.” Trần Quy nói.

Tần Minh Trí gật đầu, xem ra, những người giang hồ này chắc chắn là do Tiêu Nhữ Xương tìm đến, mục đích là muốn ép Cầu Thế Trinh giao ra Thẩm Thanh Lạc ra sao?

Có nên đi bắt bả với Cầu Thế Trinh hay không? Nếu đi bắt bả, đưa người dẫn đi, Thẩm Thanh Lạc hiện tại cùng Cầu Thế Trinh ở chung một chỗ, sẽ bị lộ ra ngoài ngay.

Không đi tìm Cầu Thế Trinh, những người giang hồ này tiếp theo còn có thể làm ra những hành động gì? Nếu là muốn giết người, mười mấy người hộ vệ của ngân hàng chắc chắn sẽ không ngăn được.

Tần Minh Trí cùng Tạ Hoán Trần Quy đưa ra các loại khả năng, cùng với việc đi tìm Cầu Thế Trinh hỏi bả có khả thi hay không. Ba người hiểu, nếu như đi tìm Cầu Thế Trinh, lấy võ công của mấy người giang hồ đó, khẳng định không bỏ rơi họ được, nhất định sẽ đem người dẫn tới chỗ ở của Cầu Thế Trinh, nếu như không đi tìm Cầu Thế Trinh, kế tiếp đám người giang hồ đó sẽ có những hành động điên rồ gì, bọn họ vẫn phải là đi tìm Cầu Thế Trinh bắt bả.

Có lẽ người nọ đang nhắm tới những người quản sự ở bên trong, vì không biết người nào biết chỗ ở của Cầu Thế Trinh, lại ngại bắt người bức cung phiên toái, nên mới đập băng hiệu muốn bọn họ mắc bẫy đi tìm Cầu Thế Trinh.

Kéo!

Sắc trời không rõ thì trải qua cả đêm tham thảo, ba người đều thống nhất với nhau, kéo! Vừa hóa giải áp lực, vừa đánh lạc hướng được những người giang hồ kia, lại kéo dài được thời gian, thực hiện kế hoạch khác mà Cầu Thế Trinh đã bày ra — khiến Thẩm Hựu Đường từ hôn.

Trong kế hoạch của Cầu Thế Trinh còn có một việc quan trọng khác, nếu việc này thực hiện thành công, Thẩm Hựu Đường nhất định sẽ hủy bỏ hôn sự với Tiêu gia, chờ từ hôn, Tiêu Nhữ Xương có tìm được Thẩm Thanh Lạc cũng vô ích.

Ngày hôm sau, ngân hàng khánh phong dán ra bố cáo, bởi vì mấy vị quản của ngân hàng tối hôm qua bị ngộ độc thức ăn đồng thời bị bệnh, bệnh tình nghiêm trọng, ngân hàng tạm ngừng buôn bán ba ngày.

Cũng trong ngày đó từ bên trong Cầu phủ có bốn cái xe ngựa đồng thời chạy ra, bởi vì trời nóng, màn xe không có để xuống, có thể nhìn thấy, người ngồi trong chiếc xe ngựa thứ nhất là Đại Quản Gia của Cầu phủ Tần Minh Trí, chiếc thứ hai là Đại Quản Sự của ngân hàng Tạ Hoán, cỗ xe thứ ba là Nhị quản sự của ngân hàng Trần Quy, cỗ xe thứ tư là tam quản sự của ngân hàng Chân Thanh Hòa.

Ra vào Cầu phủ cần phải đi qua một quán rượu ở phố Tĩnh An, một người áo xám ngồi ở trước cửa sổ thấy rõ người đang ngồi trong xe ngựa thì môi mông bĩu một cái, ngón tay bóp một cái, ly trà trong tay thành mảnh vụn, mảnh sứ vỡ rơi xuống đất, tiếng cửa đồ sứ vỡ thanh thúy vang lên.

“Ai, vị khách quan kia không có sao chứ?” Một người làm của quán rượu cầm chổi chạy tới, nhanh nhẩu quét qua mảnh vụn trên mặt đất, người áo xám mặt hướng ngoài cửa sổ, chờ người làm quét xong mảnh vụn muốn rời khỏi thì môi mỏng khẽ mở, nói một tiếng cực nhỏ: “Bốn cái xe ngựa vừa chạy ra ngoài hãy phải người đuổi theo, những người còn lại trong Cầu phủ cũng không được buông lỏng, dù người nào đi ra ngoài cũng phải phải người đi theo.”

**

Trong núi Tê Phượng Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh trải qua những ngày sung sướng giống như Thần Tiên, không hề hay biết ở Phượng thành đang có sóng to gió lớn.

Ngày hôm đó hai người vừa đi săn về, sau khi trở lại nhà gỗ nhỏ, Cầu Thế Trinh nướng thịt chim, nấu một nồi canh rau dại, Thẩm Thanh Lạc ăn đến say sưa ngon lành.

Sau khi ăn cơm trưa xong, hai người tới phòng nhỏ cách đó không xa trong rừng, nơi đó có hai cây đại thụ to có tán lá xum xuê Cầu Thế Trinh đã dùng cành cây mềm dẻo để tạo thành một cái giường mềm mại, Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm lên cây đỡ nàng nằm xuống, mình trở về nhà gỗ nhỏ lấy lông vũ (lông chim) mà mấy ngày nay thu lượm được, ngồi ở mép giường vụng về kết từng cái lông lại, hẳn muốn làm cho Thẩm Thanh Lạc một cái mũ bằng lông vũ.

Ánh mặt trời được những cành lá xum xuê che bớt đi, chỉ có vền vền vài tia nắng nghịch ngợm trên mặt đất toát ra, trong rừng có loại trong lành yên tĩnh dịu dàng.

Ngửi hơi thở của lá xanh tươi mát, gió núi thổi mát mẻ, giường theo gió cũng lay động lắc lư, Thẩm Thanh Lạc thoải mái giật giật. Cầu Thế Trinh cười nói: “Ta bóp chân cho nàng, nàng ngủ đi.”

Lần trước Cầu Thế Trinh bóp chân cho nàng cũng chỉ được mấy cái là liền bắt đầu giở trò, Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, trợn mắt nhìn Cầu Thế Trinh một cái, nói: “Tập trung làm cái mũ lông của chàng đi, đừng làm phiền ta.”

“Ta chỉ muốn cho nàng ngủ thoải mái chút thôi.” Cầu Thế Trinh mặt vô hại, con mắt lóe sáng sáng nhìn Thẩm Thanh Lạc.

Xong rồi! Người này lại động tà niệm rồi rồi. Thẩm Thanh Lạc vội vàng nhắm mắt lại: “Ta ngủ rồi, đừng nói chuyện với ta nữa.”

Thẩm Thanh Lạc ngày hôm đó không có búi tóc, mà chỉ dùng một khối vải tơ ở sau đầu tùy ý buộc tóc lại, mấy túm tóc đen bóng từ vải tơ vừa chạy ra ngoài, theo gió nhẹ khẽ nhúc nhích, phất qua môi đỏ mọng, đi tới cái cổ mảnh khảnh trắng nõn của nàng, lưu luyến không muốn rời đi.

Cầu Thế Trinh yên lặng đứng nhìn, không nhúc nhích, trong mắt chỉ có cái cổ xinh đẹp tuyệt trần trơn mềm của Thẩm Thanh Lạc, nghĩ tới tư vị khi gặm cắn trên cổ trắng ngần của nàng.

Không giống với lương tình tương duyệt (dục vọng) thường ngày, mấy ngày nay hẳn phải mạnh mẽ áp chế, nó khiến cho Cầu Thế Trinh thống khổ suy nghĩ muốn được ngựa mặt lên trời hét to.

Bên cạnh một đầu hổ dùng ánh mắt đối khát nhìn mình, Thẩm Thanh Lạc làm sao có thể ngủ được, mở mắt ra thấy Cầu Thế Trinh vẽ mặt kìm nén đau đến không muốn sống, nghiêng người tà tà nhìn bộ phận căng phồng dưới khố của hắn, cố gắng nhịn nhưng không được, hì hì bật cười một tiếng.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh uất ức gọi, một câu lại một câu. Đốm lửa trong cơ thể của hắn cháy dữ dội khiến hắn vô cùng khó chịu, chính hắn cũng không thể hiểu được, cùng với những nữ nhân ở nội viện kia ở chung một chỗ, một chút dục niệm cũng không có, vì sao cùng Thẩm Thanh Lạc ở một chỗ, thì cái gì cũng không nhớ nổi, mỗi thời mỗi khắc chỉ muốn đụng ngã Thẩm Thanh Lạc.

“Tới đây.” Thẩm Thanh Lạc cười nhẹ, kéo cổ của Cầu Thế Trinh thấp xuống, liếm liếm yết hầu của Cầu Thế Trinh, há miệng nhỏ ngậm, khẽ cắn xuống.

Cầu Thế Trinh thân thể tê rần, linh hồn trong nháy mắt này cơ hồ bay mất rồi.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh nhắm mắt lại, trong cổ họng mơ hồ nói không rõ, đôi tay bắt được tóc nhu thuận của Thẩm Thanh Lạc, khó có thể tự kiềm chế dùng sức rất nhanh.

Thẩm Thanh Lạc đứng lúc này đẩy Cầu Thế Trinh ra, nhìn Cầu Thế Trinh, dịu dàng nói: “Tốt lắm, ta muốn đi ngủ rồi.”

Cầu Thế Trinh lúc này rất muốn đập đầu vào cây đại thụ bên cạnh, Thẩm Thanh Lạc có lúc thích chọc ghẹo hắn, nhìn hắn kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt mà không có chỗ phát tiết vụng trộm mà mừng.

Vỗ vò dục - vụng đang ngẩng đầu, Cầu Thế Trinh cọ xát gương mặt của Thẩm Thanh Lạc, thô thanh nói: “Thanh Lạc, nó rất khó chịu, làm thế nào bây giờ?”

Thẩm Thanh Lạc đem ánh mắt từ khẩu tay nhìn xuống, nhỏ giọng nói: “Khó chịu thế nào? Có phải rất nóng hay không? Rất căng.”

“Ừ.” Cầu Thế Trinh vẽ mặt đau khổ gập đầu, thứ đồ chơi kia theo Thẩm Thanh Lạc miêu tả càng nóng hơn tưởng đau hơn rồi.

“Trước kia không phải chàng cũng chưa từng làm qua cái kia sao, bây giờ cũng vậy thôi, tại sao chàng lại không thể nhịn được hả ?” Thẩm Thanh Lạc cười hỏi.

Cầu Thế Trinh vẽ mặt thành thật hồi tưởng lại, nhìn Thẩm Thanh Lạc, nói: “Chỉ có một lần thiếu chút nữa không nhịn được.”

Thật sự có lần thiếu chút nữa không nhịn được, Thẩm Thanh Lạc ăn dấm, chua xót hỏi: “Vậy lần thứ nhất là ở đâu?”

“Ở bờ sông Phượng thành, ngày đó chúng ta lần đầu tiên gặp mặt.” Cầu Thế Trinh nhớ rất rõ ràng, một ngày kia, Thẩm Thanh Lạc muốn đi, lên xe ngựa thì nàng đưa tay vén màn xe, cánh tay trắng như tuyết từ trong tay áo lộ ra, mượt mà mềm mại, da thịt dưới ánh mặt trời như điểm thêm một lớp óng ánh chói lọi.

Một đoạn cánh tay này đã khiến cho lòng của hắn xao động, hắn chăm chú nhìn, rất muốn đem tay Thẩm Thanh lạc nâng cao chút nữa, để cả khẩu tay cũng lộ ra.

Thẩm Thanh Lạc một cái chân bước lên xe ngựa thì đúng như hắn mong muốn, Thẩm Tử Du đứng ở phía trên xe kéo tay Thẩm Thanh Lạc lên, tay áo của Thẩm Thanh Lạc cũng chảy xuống, cánh tay trắng nõn như ngọc điêu khắc tỉ mỉ rơi cả vào tròng mắt Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh chỉ cảm thấy một hồi miệng đắng lưỡi khô, hai mắt hắn như bị đóng đinh lại không thể chuyển động được. Quanh thân khí huyết cuộn cuộn, sưng - trướng, trong nháy mắt rất muốn nhào qua, đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực.

Hắn nghĩ, ôm nàng vào trong ngực khinh liên mật ái (hic câu này có phải là ân ái ko), sẽ có tư vị như thế nào?.

Thẩm Thanh Lạc ngồi vào xe ngựa rồi đi, hắn nhảy xuống sông Phượng thành, ở trong nước sông che giấu, một tay cầm khổ - đang bị sưng - trướng, lần đầu tiên bị khơi lên dục vọng ham muốn mãnh liệt, kìm lòng không được hắn cấp tốc vượt ve nó..... muốn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác như muốn phun trào này.

“Chàng.” Thẩm Thanh Lạc ngây người, biểu tình của Cầu Thế Trinh khiến cho nàng vừa mừng lại vừa nóng nảy, “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, chàng cứ như vậy. Ghê tởm chết ta.”

“Ta cũng không muốn .” Cầu Thế Trinh khan giọng nói: “Bộ dáng của nó, cũng khiến ta rất tức giận, chỉ là, Thanh Lạc, nó chỉ có cảm giác đối với một mình nàng, nàng đừng hiểu lầm ta nha!”

Thẩm Thanh Lạc khép nửa mắt lại, che giấu cảm động trong lòng.

“Thanh Lạc, nàng hãy tin ta!” Cầu Thế Trinh có chút nôn nóng.

“Tin chàng.” Thẩm Thanh Lạc cười đưa tay bóp mặt của Cầu Thế Trinh, cười trêu nói: “Thô da thô thịt, cũng không biết nói lời hay, cô nương khác cũng sẽ không thích chàng.”

“Chỉ cần nàng yêu thích ta là được.” Cầu Thế Trinh cười hì hì nói: “Thanh Lạc, chúng ta đi tắm ôn tuyền, có được hay không?”

Người này, xem ra không tắm được ở Ôn Tuyền một lần là chưa từ bỏ ý định, đề nghị tắm ở ôn tuyền, mỗi ngày cũng phải nói hơn mấy lần, Thẩm Thanh Lạc hung hăng trợn mắt nhìn Cầu Thế Trinh một cái, thâm nghĩ quần áo nghiêm chỉnh như vậy, chàng còn nói là kìm nén đến khó chịu, vậy hai người trơn bóng ở trong nước, không sợ vật kia sẽ kìm nén đến hỏng luôn sao ?

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh tội nghiệp trợn tròn cặp mắt nhìn Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc dường như thấy con chó to này sau lưng có một cái đuôi đang quẫy qua quẫy lại.

Thẩm Thanh Lạc không nhịn được ghé đầu, muốn nhìn một chút xem sau lưng Cầu Thế Trinh có cái đuôi to nào hay không. Cái đuôi không nhìn thấy, Cầu Thế Trinh đã quay mặt lại, môi miệng của hai người liền đụng vào nhau.

Bốn cánh môi đụng nhau, nóng bỏng ướt át, cũng không có ai lấy ra, cũng không có ai tiến thêm một bước, cứ như vậy, bốn cánh môi mềm mại chạm vào một chỗ, ngọt ngào hạnh phúc trái tim của hai người như hoa trong rừng đang nở rộ, tiếng chim hót thanh thúy cũng biến mất, cây cỏ đang sinh trưởng cũng dừng lại, mặt trời sợ kinh động đến hai người đang gần bó, trên không trung liền di động cũng không dám.

Rầm rầm rầm. Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, một tiếng hợp với một tiếng, khiến cây cỏ thụ bọn họ đang ngồi cũng run rẩy theo.

“Chuyện gì xảy ra.”

“Không sợ, ta đi xem một chút.”

Cầu Thế Trinh leo lên một cây đại thụ, ngẩng đầu nhìn một hội, rất nhanh trượt xuống.

“Dưới chân núi khói dày đặc cuộn cuộn, không thấy đại đội nhân mã, không phải triều đình đang thử hỏa được.” Cầu Thế Trinh sắc mặt có chút nặng nề.

“Là người bình thường tại sao lại đem pháo tới đây đốt chứ?” Thẩm Thanh Lạc bắt được cánh tay Cầu Thế Trinh, đầu ngón tay đang phát run.

“Đúng vậy” Cầu Thế Trinh trầm giọng nói: “Thanh Lạc, không phải năm không phải tiết, sẽ không có ai vô duyên vô cớ đốt pháo chơi, lại đốt nhiều như vậy, có thể là nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì, bọn Minh Trí chắc muốn ám hiệu cho ta trở về, lại sợ người của Tiêu Nhữ Xương phát hiện, nên cố tình.”

“Chàng mau trở về thành đi, một mình ta sẽ ở lại nơi này, chàng không nên quá lo lắng, trong núi này cũng không có thú dữ.”

Cầu Thế Trinh con mắt sâu lóe lóe, cắn răng, nói: “Được, một mình nàng lưu lại, chỉ là đừng ở nhà gỗ nữa, trốn vào trong sơn động kia đi. Bọn Minh Trí nhất định là bị ép mới bắt đắc dĩ ở dưới chân núi điểm pháo báo tin, Tiêu Nhữ Xương cũng sẽ rất nhanh biết chúng ta ở trong núi, mau, chúng ta thu dọn đồ đạc, ta đưa nàng đi trốn.”

50. Chương 50: Giường Thêu Phong Vũ (3)

Đưa Thẩm Thanh Lạc vào động Ôn Tuyền, Cầu Thế Trinh đem cửa động ngụy trang lại, nhìn lại một chút, cho dù là chính hắn, cũng chỉ có thể nhìn đám cây cối bên cạnh mới có thể tìm được đường vào động, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Cầu Thế Trinh nhanh chóng thu dọn chăn gối đệm đồ dùng cần thiết và thức ăn trong nhà gỗ mang đến động ôn tuyền cho Thanh Lạc, lại ném một cái cửa mình áo khoác đến trên giường, đem hoa đại cắm ở trong bình hoa gỗ mà Thẩm Thanh Lạc mới hái lấy ra bỏ vào trong ngực, thu dọn chén đĩa chỉ để lại một bộ, còn lại mang đi. Thu dọn xong tất cả, Cầu Thế Trinh rời khỏi nhà gỗ nhỏ, hắn không có trực tiếp xuống núi, mà là đi xuyên qua lưng núi, hắn muốn xuống núi ở đầu bên kia.

Cầu Thế Trinh rời đi không tới một khắc đồng hồ, hai người áo xám đi tới nhà gỗ nhỏ.

“Chắc chắn là nơi này rồi.” Một người nói. Phòng nhỏ dọn dẹp rất sạch sẽ, hiển nhiên là có người ở.

Tên còn lại gật đầu một cái, nhìn lướt qua sau cau mày nói: “Nhưng nhìn đồ đạc trong nhà, hình như chỉ có một người ở đây?”

Người bên cạnh gật đầu một cái, nói: “Chẳng lẽ nữ nhân đó chỉ ở một mình?”

“Chuyện này không thể suy đoán tùy tiện được, theo dõi bốn người kia đã làm trễ nãi ba ngày rưỡi rồi, nhiệm vụ chỉ còn dư lại mười hai canh giờ thôi, người để tín hiệu, thỉnh cầu Các chủ phái người tới, phong tỏa các đường xuống núi, lục soát toàn bộ ngọn núi này.”

Người tiếp viện của Lang hoàn các đến chân núi thì Cầu Thế Trinh đã rời khỏi núi Tê Phượng.

Tiếng pháo nổ dưới chân núi đúng là tín hiệu báo tin cho Cầu Thế Trinh, nhưng người báo tin không phải là Tần Minh Trí mà là Cầu Hải.

Tần Minh Trí cùng đám người Tạ Hoán bọn họ sau khi ra khỏi thành liền không có trở lại nữa.

Theo như ước hẹn trước, bọn họ sẽ rời khỏi Phượng thành theo bốn hướng khác nhau, tính thời gian cho chuẩn xác, sau đó rạng sáng ngày thứ tư sẽ trở lại, ngày thứ tư ngân hàng mở cửa buôn bán bình thường, mà Cầu Hải trong ba ngày qua đem hết toàn lực thi hành kế hoạch cuối cùng của Cầu Thế Trinh —— khiến Thẩm Hựu Đường chủ động từ hôn.

Vậy mà cho đến buổi trưa ngày thứ tư, bốn người bọn Tần Minh Trí vẫn chưa có người nào trở lại, Cầu Hải đối với nghiệp vụ của ngân hàng không có một chút hiểu biết, tất nhiên không dám làm chủ mở cửa làm nghiệp vụ.

Thời gian kéo dài cho tới trưa, người ngoài cửa ngân hàng càng ngày càng nhiều, có người sợ ngân hàng cuốn bạc chạy trốn, liền gây hỗn loạn bên ngoài ngân hàng, sau đó lại kinh động đến phủ nha, hạ lệnh cho Cầu phủ, ra lệnh cưỡng chế khánh phong phải mở cửa buôn bán trở lại.

” Chuyện từ hôn làm được đến đâu rồi?” Cầu Thế Trinh cau mày, hỏi thẳng vào chuyện quan trọng nhất.

“Theo như Gia phân phó làm xong, Thẩm Hựu Đường đã cùng Đan Quân bày tỏ muốn cùng Tiêu gia từ hôn, nô tài cũng đã cho người theo dõi, Thẩm Hựu Đường hôm qua quả thật đã đến Tiêu gia, nhưng bị ngăn ở ngoài cửa lớn, Tiêu Nhữ Xương không muốn gặp hắn.”

Không có thời gian kéo dài nữa, Cầu Thế Trinh im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Người đến nói với Đan Quân bảo hắn đến Thẩm gia, nói mình ngày phải về quê gấp. Đồng thời, người đến Thẩm gia một chuyến, nói nếu Thẩm gia đem Thanh Lạc gả cho ta, ta nguyện dâng lên một triệu lượng bạc trắng, nếu không, ta muốn cùng. Cùng thứ muội của Phi Viễn đính hôn.”

Thẩm Tử Du mấy ngày nay cười không khép miệng, mình không được tính là nữ nhi Quốc Sắc Thiên Hương, lại có nhiều nam tử nhân tài xuất chúng gia sản kích xù thích như vậy.

Ba ngày trước, có một người trẻ tuổi tới cửa bái phỏng, người trẻ tuổi tự xưng là Thiếu gia Đan Quân của hiệu buôn Bảo Đức quận Dĩnh Xuyên. Hiệu buôn Bảo Đức cũng kinh doanh lá trà, Thẩm Hựu Đường đã từng nghe danh, Đan gia ở Dĩnh Xuyên là vọng tộc trăm năm, gia sản to lớn. Thẩm Hựu Đường bận rộn sai khiến Tiêu thị phân phó cho dưới bếp chuẩn bị sơn hào hải vị để tiếp đón khách quý.

Tiêu thị nghe thấy Đan Quân có gia thế tốt lại là con trai trưởng, động lòng tư, len lén vừa nhìn, nhân tài lại càng không sai, lập tức chọn hắn làm phu quân của Tử Du.

Thẩm gia trước nghèo túng, hiện tại cũng coi như có thể sánh ngang với Liễu Gia, hôn phối của Thẩm Tử Du khiến Tiêu thị rất quan tâm, đồng thời, bán Thẩm Thanh Lạc nàng cũng rất thích ý, lại sợ Thẩm Hựu Đường ngày nào đó thiếu bạc, liền muốn bán Thẩm Tử Du, nàng muốn đem Thẩm Tử Du sớm gả đi ra ngoài một chút.

Tiêu thị cũng không sợ làm cho người ta nhạo báng chê bai không có gia quy, đây là cơ hội hiếm thấy, nên lúc yến tiệc cũng để cho Thẩm Tử Du đi ra.

Đan Quân Sinh tuần dật Xuất Trần, khí độ thanh nhã ôn hòa, Thẩm Tử Du vừa nhìn thấy, lập tức trái tim rung động, mà Đan Quân đối với Thẩm Tử Du xinh đẹp động lòng người cũng vừa gặp đã thương, tại chỗ

lấy xuống một vòng bội Dương Chi Bạch Ngọc bên hông đem tặng làm vật cầu hôn, nói Thẩm Hựu Đường nếu đồng ý, trở về lập tức nhờ phụ thân phái người tới tặng lễ cầu hôn.

Ngọc bội này là Thượng Phẩm khó được, giá trị liên thành, Đàn Quân tùy tiện tặng một món đồ trang sức đáng tiền như vậy, hiển nhiên thấy rõ gia tài giàu có tới cỡ nào, Thẩm Hựu Đường mừng đến nỗi đáp ứng ngay tại chỗ, hai người tại chỗ lên kêu Hiền Tế nhạc phụ.

Đã là con rể, buổi tối cũng không cần phải ngủ lại ở nhà trọ, Thẩm Hựu Đường giữ Đàn Quân ở lại trong phủ. Đàn quân thủ đoạn bất phàm, Thẩm Tử Du lại là thiếu nữ lần đầu tiên yêu, hai người ngày đầu tiên gặp nhau buổi tối đã nói chuyện yêu đương, nói xong, lại cởi hết quần áo quần quýt lấy nhau.

Tiêu thị sáng sớm hôm sau biết được, tức giận vô cùng nhưng lại bất đắc dĩ, đành phải yêu cầu Đàn Quân phái người về Dĩnh Xuyên trước khiến phụ thân phái người tới chính thức cầu hôn cũng mau sớm chọn ngày thành thân. Đàn Quân bày tỏ trong lòng đã mang giai nhân, chỉ hận không thể lập tức cưới, đối với chuyện này không có hai lời.

Tiêu thị lúc này mới có cảm giác an tâm, ai ngờ Đàn Quân đi ra ngoài không tới nửa ngày liền quay lại.

Đàn Quân nói, Đàn gia cùng Tiêu gia vốn đã hôn ước từ trước, muối muối muốn ruột ruột của hần sẽ gả cho Tiêu Nhữ Xương, hần lần này vào kinh, chính là thay cha hôn cùng Tiêu Nhữ Xương bàn bạc hôn sự .

“Nhạc phụ nhạc mẫu, tiểu tể vừa mới biết được, Tiêu Nhữ Xương lại muốn thành thân với tỷ tỷ của Tử Du, chuyện này? Nên làm như thế nào mới tốt đây?”

Đàn Quân đau đến không muốn sống, Thẩm Tử Du mặt mũi trắng bệch, Tiêu thị cũng cuống lên, đem Thẩm Hựu Đường kéo vào hậu đường, muốn hần lui hôn sự với Tiêu gia.

“Trước nói muốn từ hôn chỉ là uy hiếp thôi, nếu thật sự từ hôn, ta lấy của Tiêu gia nhiều bạc như vậy, Tiêu Nhữ Xương há chịu từ bỏ ý đồ?” Thẩm Hựu Đường có chút do dự.

“Hần không chịu chịu để yên, sao lão gia không để cho hần đi tìm Cầu Thế Trinh tính mà tính sổ đi?”

“Được. Ta đi tìm Tiêu Nhữ Xương từ hôn.”

Thẩm Hựu Đường chạy đến Tiêu gia hai lần, đều bị chặn lại ở cổng không cho vào.

Buổi chiều ngày thứ tư, Đàn Quân muốn cáo từ rời đi: “Nhạc phụ nhạc mẫu, tiểu tể nhất định sẽ hết sức thuyết phục phụ thân đến cầu hôn.”

Hần lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Thẩm Tử Du, trong miệng nói lời quyết tâm, hốc mắt lại hồng hồng, bộ dạng hôm nay biệt ly sau này có lẽ sẽ khó gặp lại nhau.

“Lão gia, người còn chờ cái gì? Đàn gia là nhà gia thế, Đàn Quân lại là nhân tài, cửa hôn sự này nếu.
. Du Nhi đi đâu để tìm được vị hôn phu Như Ý như vậy đây, hơn nữa Du Nhi cùng Đàn Quân đã.”
Tiêu thị kéo Thẩm Hựu Đường qua một bên, gấp gấp nói.

“Ta biết rồi ta biết rồi, nhưng bây giờ còn không thể gặp được Tiêu Nhữ Xương chứ đừng nói đến chuyện khác!” Thẩm Hựu Đường cũng rất nôn nóng.

“Không thấy được người không phải có thể mở yến khách sao, tại sao mình không thể tự tuyên bố từ hôn? Lão gia, người suy nghĩ một chút, Tiêu Nhữ Xương ngay cả gặp mặt cũng không cho gặp, giờ còn chưa có thành thân đâu, về sau thành thân rồi, người cũng chỉ có thể đứng từ bên ngoài nhìn hần, không bằng lui hôn, đem Thanh Lạc gả cho Cầu Thế Trinh.”

Thẩm Hựu Đường còn đang do dự, Cầu Hải đã mang thông điệp cuối cùng của Cầu Thế Trinh tới.

Lúc này không thể không quyết định không được, từ hôn là có lợi nhất. Thẩm Hựu Đường cũng không đến Tiêu gia nữa, cho người nhà đến Tiêu gia thông báo với Tiêu Nhữ Xương, lúc này hần chịu từ hôn, sẽ giữ lại thể diện, nếu không, hần sẽ giữ thư thông báo đến tất cả các phủ trong thành, nói chuyện cùng Tiêu gia từ hôn, rồi đi loan tin này ra ngoài thành.

Một người mặt dày vô sỉ như vậy, Tiêu Nhữ Xương thật sự chưa từng gặp qua.

“Gia, giờ làm thế nào?”

“Phía Lang hoàn các không có tin tức gì sao?”

“Không có, nô tài đi hỏi thì người ta nói thời gian đến đầu giờ Mùi như ước định mới có câu trả lời, nếu là đến lúc đó không thể hoàn thành được ủy thác, sẽ đền lại bạc gấp đôi, nhưng trong ghi chép của lang hoàn các chưa bao giờ nhận ủy thác mà không có cách nào hoàn thành (chưa bao giờ thất bại).”

Hiện tại là giờ Thân, Thẩm Hựu Đường nói tiệc từ hôn sẽ cử hành vào giờ Dậu tối nay, không còn kịp rồi.

Tiêu Nhữ Xương đôi môi lay động, nặn ra mấy chữ: “Đem hôn thư cho Thẩm Hựu Đường đi, hôn sự này lui thôi.”

“Gia.” Tiêu Nghĩa muốn nói vẫn nên tìm biện pháp, nhưng nhìn Tiêu Nhữ Xương trên ghế thân thể run rẩy còng xuống, cả người không khí trầm lắng, một câu nói cũng nói không ra lời.

“Thật tốt quá.” Thẩm Hựu Đường cao hứng cực kỳ, cầm lấy hôn thư cùng Tiêu gia, tức thì sai người đưa cho Cầu Thế Trinh, ý nói nữ nhi của mình đã là tự do thân, Cầu Thế Trinh muốn mua có thể tới mua.

Cầu Thế Trinh rất nhanh đã phái Cầu Hải tới đây.

“Gia nhà nô tài mệnh nô tài đưa sính lễ tới.” Cầu Hải hai tay dâng ngân phiếu lên, nói: “Gia nói, hôm nào không bằng hôm nay, tối nay muốn cùng đại tiểu thư thành thân luôn, xin Trầm lão gia để cho đại tiểu thư đi theo tiểu nhân, ngân phiếu này lập tức thuộc về Trầm lão gia.”

“À?” Thẩm Hựu Đường lúc này mới giật mình nhớ ra, nữ nhi của mình vẫn còn ở trong tay Tiêu Nhữ Xương. Hắn còn không biết Thẩm Thanh Lạc căn bản chưa từng ở trong Tiêu gia.

“Trầm lão gia, xin ngài mời đại tiểu thư ra ngoài.” Cầu Hải nói to lại lần nữa.

“Con gái của ta.” Thẩm Hựu Đường chỉ chỉ ngô ngô, hồi lâu nói: “Cầu Thế Trinh không phải chỉ cần ta từ hôn thôi sao? Con gái của ta đang ở Tiêu gia, để cho hắn tự mình đi tìm Tiêu Nhữ Xương đòi người đi đi.”

“Mua bán nhỏ hai bên thoả thuận xong sẽ ngay lập tức gia bạc nhận hàng, hướng chi mua bán lớn như vậy, Trầm lão gia không đưa đại tiểu thư ra, thứ lỗi cho tiểu nhân không cách nào đưa cho Trầm lão gia tấm ngân phiếu này rồi, nô tài xin cáo từ.”

Ngân phiếu tới tay lại muốn bay mất, Thẩm Hựu Đường không cam lòng, con người xoay chuyển vòng vòng, Thẩm Hựu Đường nghĩ ra một cái kế sách.

“Chúng ta trước tiên lập hôn thư đã, sau đó ngày mai cùng đến phủ nha tố cáo, ta kiện Tiêu Nhữ Xương cưỡng chiếm con gái của ta, Cầu Thế Trinh kiện Tiêu Nhữ Xương cưỡng đoạt vợ hắn. Người tối nay đưa trước cho ta một nửa ngân phiếu đi, quan tòa ngày mai chắc chắn thắng khi đó Thanh sẽ về tay các người, lúc đấy hãy đưa nốt cho ta nửa số bạc còn lại.”

Lời như vậy cũng nói ra được, Cầu Hải bị dọa sợ, Cầu Thế Trinh cho hắn đi Thẩm gia nói những lời này, cũng chỉ là muốn tung tin Thẩm Thanh Lạc đang ở chỗ Tiêu Nhữ Xương biến giả thành thật, muốn cho đám người giang hồ đang truy tìm Thẩm Thanh Lạc nghe thấy tin tức này, để có thể đánh lạc hướng của bọn chúng, không nghĩ tới Thẩm Hựu Đường không biết liêm sỉ này lại nghĩ ra cách có thể để cho Tiêu Nhữ Xương khổ mà không nói lên lời.

Thật tốt quá! Cầu Thế Trinh nghe thấy Cầu Hải nói lại chuyện này, hưng phấn đến nổi vỗ tay to. Sau khi trở về phủ hắn nghe nói chuyện bằng hiệu, tuy cùng người giang hồ không có qua lại, nhưng đại danh lang hoàn các hắn từng nghe qua, chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết Tiêu Nhữ Xương tìm lang hoàn các. Hắn vừa giận vừa sợ sau, đối với chuyện này vô cùng sợ hãi lo lắng.

Nếu bọn họ tìm được Thẩm Thanh Lạc đưa cho Tiêu Nhữ Xương, mặc dù hôn sự có thể lui, người cũng khó có khả năng trở lại rồi. Nếu là không tìm được, Cầu phủ đập chiêu bài của lang hoàn các, chỉ sợ không có ngày yên bình nữa rồi, có khi cả phủ bị giết để bịt miệng cũng không chừng.

Không nghĩ tới chuyện đến bước đường cùng lại có chuyển biến bất ngờ.

Cầu Hải thuật lại toàn bộ lời nói của Thẩm Hựu Đường, đã là giờ Tuất rồi, Cầu Thế Trinh không để cho hắn đến Thẩm gia chuyển lời nữa, mà tự mình đi đến Thẩm gia.

Giấy trắng mực đen, rớt cuộc tên tuổi của hắn cùng Thẩm Thanh Lạc cũng ở cùng một chỗ.

Cầu Thế Trinh nhìn tờ hôn thư thật lâu, hốc mắt ửng đỏ, hai chân căng cứng, thân thể khẽ phát run, trên mặt bắp thịt đang nhẹ nhàng rung động.

“Gia.” Cầu Hải nhẹ nhàng lôi Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh hồi hồn, thối khô vết mực, trân trọng mà đem hôn thư thu vào trong ngực.

Cầu Thế Trinh đề nghị đến trước Tiêu gia nói chuyện một chút, nếu có thể âm thầm giải quyết, cũng không trông cậy lên quan phủ.

Thẩm Hựu Đường không có ý kiến, giải quyết như thế nào đều được, hắn có thể bắt được bạc là được.

Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn. Tiêu Nhữ Xương lãnh giáo sự vô sỉ của Thẩm Hựu Đường đến mức tận cùng của vô sỉ.

Còn không nghĩ tới, nuốt một búng máu để lui hôn, vẫn còn chưa xong, Thẩm Hựu Đường lại còn đến tìm hắn đòi lại nữ nhi.

Càng không nghĩ tới, tỉ mỉ bày kế, kết quả lại quay lại làm hại chính mình.

“Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc có ở chỗ này của ta hay không, trong lòng ngươi biết rõ nhất.” Tiêu Nhữ Xương mặt trầm như nước, nhìn chằm Cầu Thế Trinh gần từng chữ từng chữ nói: “Thế Trinh, ta vẫn cho rằng, ngươi là loại người có sao nói vậy, cũng không phải dạng người hay nói dối. Chẳng lẽ đi qua vài chục năm, người cùng ta lớn lên không phải ngươi.” (nói người ta mà ko nghĩ đến mình, vô sỉ hơn cả Thẩm Hựu Đường)

Mấy chục năm giao tình, theo Tiêu Nhữ Xương từng bước từng bước bày kế hãm hại, đã sớm tan thành mây khói, Tiêu Nhữ Xương lúc này, còn muốn dùng tình cũ để đả động hắn, buồn cười! (đúng mặt dày hết chỗ nói)

Cầu Thế Trinh cười to, sau lại lãnh đạm nói: “Ta không có đếm, Tiêu Nhữ Xương, chúng ta đều không phải là người hồ đồ, có mấy lời lòng dạ biết rõ là đủ.”

Tiêu Nhữ Xương thật là lòng dạ biết rõ, trước mắt có hai con đường, giải quyết riêng, hai là đi lang hoàn các rút lui ủy thác. Gặp quan, đem Thanh Lạc giao ra đây.

Muốn hắn như thế nào nuốt cơn giận này. Không nghĩ tới đáp ứng từ hôn lại mang đến phiền toái lớn hơn nữa, nếu không phải đồng ý từ hôn, Thẩm Hựu Đường một mình chủ động từ hôn, gặp quan hắn còn có thể căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, chưa chắc đã không có phần thắng, cũng sẽ không bị mất hết mặt mũi.

Lúc này hôn sự đã lui, tự nhiên không thể giữ nữ nhi của người ta không trả, tuy nói Thẩm Thanh Lạc không có ở trong phủ của hắn, nhưng là giấy trắng mực đen viết, còn có hai người hàng xóm của hiệu buôn Lạc Ninh làm chứng, hắn dù có trăm miệng cũng khó giải thích.

51. Chương 51: (14)

Lúc nào cũng chú ý mặt mũi, lúc nào cũng muốn bảo toàn mặt mũi, kết quả là danh chẳng thấy đâu, còn mất rất nhiều bạc, mặt mũi cũng bị vứt sạch.

Tiêu Nhữ Xương im lặng một lúc lâu, Cầu Thế Trinh nhàn nhạt chờ, không nói một lời chờ hắn ra quyết định lựa chọn của mình.

Thẩm Hựu Đường không nhịn được đi tới lui mấy vòng, đối với Cầu Thế Trinh nói: “Có muốn tố cáo hay không, ngày mai người đến phủ ta cho ta biết, giờ ta đi trước.”

Hắn ở lại cũng chẳng có tác dụng khiến Tiêu Nhữ Xương ra quyết định ngay, Cầu Thế Trinh gạt đầu đồng ý.

Từ cánh cửa sảnh đang mở rộng nhìn ra bên ngoài, có thể thấy sao trên trời đã dần biến mất, cả một bầu trời rộng lớn giờ chỉ còn lại vầng trăng, cũng mờ mờ lung lung âm đạm.

Tiêu Nhữ Xương nhất định bảo trì tư thế cuộn lại núp ở trên ghế bất động, thỉnh thoảng ngón tay co quắp một cái cho thấy hắn không có ngủ, cho thấy hắn đang suy tư kịch liệt.

Cầu Thế Trinh ngồi ở một bên, lẳng lặng chờ quyết định của hắn. Không có thúc giục cũng không dám thúc giục, hắn sợ Tiêu Nhữ Xương cái gì cũng không để ý cùng hắn liều cái cá chết lưới rách, phía Lang hoàn các hắn không có biện pháp giải quyết, về sau lang hoàn các có hành động trả thù gì tạm thời không nói đến, hiện tại tâm trí của hắn tất cả đang đặt trên người ngồi đối diện này.

Ngoài cửa sổ dần xuất hiện ánh rạng đông nhàn nhạt, xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào bên trong nhà, chiếu vào thân thể Tiêu Nhữ Xương đang cuộn thành một khối trên ghế, thân thể kia không có một chút sinh khí nào, lộ ra vẻ hờ hững lạnh thấu xương cùng suy yếu mệt mỏi.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu dần tàn yếu mờ mờ, trời đã sáng choang, không đợi được nữa rồi. Cầu Thế Trinh đứng lên, thổi tắt ngọn đèn dầu bên cạnh, lãnh đạm nói: “Người cho Thẩm Hựu Đường bao nhiêu bạc, ta sẽ trả lại tất cả số bạc đó cho người. Ta có thể nói cho người biết, người của lang hoàn các tuyệt đối không tìm được Thanh Lạc, khi chúng ta bị công đường thẩm vấn, tin tức sẽ truyền tới lang hoàn các, nếu bọn họ vẫn không tìm được Thanh Lạc, sẽ cho rằng người đem Thanh Lạc đi, hoặc là biết rõ người không có giấu Thanh Lạc, nhưng để giữ vững uy tín của lang hoàn các bọn họ cũng sẽ đẩy trách nhiệm lên đầu người.”

Khả năng Lang hoàn các đẩy trách nhiệm là cực nhỏ, nhưng là.

“Được, liền theo như người nói, ta đi lang hoàn các rút lui ủy thác.” Tiêu Nhữ Xương ngẩng đầu lên, cắn răng gật đầu đáp ứng. Còn ba canh giờ nữa, thời gian hắn cùng lang hoàn các ước định sẽ kết thúc, nếu mọi chuyện giống như Cầu Thế Trinh nói, cái gì cũng có thể xảy ra, hắn sẽ không gánh nổi mối nguy hiểm đó. Có thể lấy lại bạc, trận này cũng không coi là thất bại.

Vả lại, cả đêm đau khổ, hắn đã nghĩ rất nhiều rất nhiều, trước kia cùng Cầu Thế Trinh đấu những thứ này là vì muốn đem mọi mọi gả cho hắn, hiện tại, còn phải giữ cửa hôn sự này sao? Không thể kết cũng không muốn kết nữa, không vì hôn sự đó, cần gì phải tranh cãi nữa đấu nhau nữa?

Cầu Thế Trinh cáo từ trở về phủ. Phân phó Cầu Hải đem toàn bộ ngân phiếu kiểm được từ Thẩm Hựu Đường đưa đến cho Tiêu Nhữ Xương, Cầu Hải ngây người.

“Gia, thật vất vả mới khiến vị chủ nhân Tiêu gia kia nôn ra máu, tại sao lại trả lại chứ?”

“Trả lại đi. Mặc dù số bạc này không nhỏ, nhưng đối với Tiêu gia mà nói, cũng chẳng đáng là bao, Tiêu Nhữ Xương đã đáp ứng ta, ta theo hắn hòa giải thôi.”

Đơn giản như vậy, nhưng vẫn rất khó hiểu, Cầu Hải ngây ngốc tại chỗ không thể nhúc nhích. Bọn họ lo lắng muốn chết, hai vị Gia kia lại một tiếng giải hòa liền đem ân oán lúc trước biến mất?

Tiêu Nhữ Xương rút lui ủy thác, đám người Tần Minh Trí liền có thể trở lại. Cầu Thế Trinh có chút lo lắng cùng chờ mong, hắn phải đi tìm Thẩm Thanh Lạc ngay lập tức, để Thẩm Thanh Lạc một thân một mình ở lại trong hang động, thật lo lắng.

Giờ Ty, bốn người Tần Minh Trí trở lại.

“Đều không có việc chứ?” Cầu Thế Trinh thấy bốn người sắc mặt mệt mỏi, có chút lo lắng hỏi: “Bọn họ dùng hình bức cung các người sao?”

“Không có dùng hình bức cung, mà dùng thuốc.” Tạ Hoán thở ra một hơi, có chút sợ hãi nói: “Lúc trên đường trở về, bốn người bọn nô tài đã nói ra tình huống của nhau, đều có một đoạn thời gian không có trí nhớ gì.”

“Hắn còn may, lúc ấy cho rằng bọn nô tài là mấy quân sự, tương đối làm người khác chú ý, Cầu Hải làm việc lại rất chắc chắn, liền để cho hắn lưu lại không có đi ra ngoài đánh lạc hướng.” Tần Minh Trí cũng sợ không dứt.

Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc ở núi bên trong Tê Phượng, chỉ có Cầu Hải biết, may mắn Cầu Hải không có đi ra ngoài để đánh lạc hướng, hẳn cũng không phải là quân sự, lang hoàn các không có chú ý tới hẳn, bằng không, nếu bị bắt được, bị hạ được vật lại bắt tri bắt giác nói ra.

Khi đó nếu không được báo động trước, hẳn và Thẩm Thanh Lạc căn bản không biết phải ẩn trốn, Cầu Thế Trinh trong nháy mắt sợ tới mức tay chân lạnh như băng khắp cả người mồ hôi lạnh.

Đêm dài lắm mộng, Cầu Thế Trinh phân phó Tần Minh Trí, lập tức chuẩn bị những thứ cần thiết để thành thân, cũng không cần chọn ngày lành, bắt đầu tốt chức thành thân từ ngày hôn nay, mau cho người gián giấy hỷ đi.

Tần Minh Trí đáp ứng, nhìn Cầu Thế Trinh vội vội vàng vàng xuất phủ, có chút không yên lòng hỏi: “Gia, người bây giờ phải đi tìm Thẩm quân sự? Có sợ Tiêu gia lật lọng không rút lui ủy thác hay không, chỉ là cùng người của lang hoàn các thương lượng lại, thả chúng ta ra ngoài, chờ người đi đón Thẩm quân sự?”

Không thể loại bỏ khả năng này, Cầu Thế Trinh dừng bước lại.

**

Tiêu Nhữ Xương mất hồn cầm ngân phiếu mà Cầu Thế Trinh sai người đưa tới, Tiêu Nghĩa đứng hầu một bên, nín rất âm ức không nhận được nói: “Gia, lang hoàn các xem ra quả thực không tìm được vị trí của Thẩm Thanh Lạc, ta đi rút lui ủy thác thì người tiếp đãi giống như thở phào nhẹ nhõm. Chúng ta không nên rút lui ủy thác, còn tận hai canh giờ, hết thời gian mà bọn họ không hoàn thành ủy thác, theo như quy tắc phải bồi thường chúng ta gấp trăm lần.”

“Vàng của Lang hoàn các dễ kiếm lắm sao?” Tiêu Nhữ Xương nhíu mày, cúi đầu thở dài, nói: “Như vậy cũng tốt, đến chỗ này chấm dứt thôi. Phân phó, tất cả những người đang âm thầm đối phó với khánh phong toàn bộ dừng lại, về sau cũng không cần làm nữa.”

“Gia?” Tiêu Nghĩa không hiểu.

“Không cần đâu nữa.” Tiêu Nhữ Xương đứng lên, phát phát tay áo, cười nói: “Chuẩn bị quà tặng, Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc chắc một hai ngày nữa sẽ thành thân rồi.”

“A?” Tiêu Nghĩa ngây người, Tiêu Nhữ Xương đi ra cửa, Tiêu Nghĩa đuổi theo, có chút cà lăm hỏi: “Hôn sự của Tiểu thư cùng Cầu gia thì sao đây? Tiểu thư sẽ đồng ý từ hôn chứ?”

“Hôn sự hai nhà Cầu Tiêu đành lui thôi, ta sẽ đi lấy Bì Mục Ngưu tới trả lại Cầu gia ngay bây giờ.”

Tiêu Nhữ Xương sai bước hướng chỗ ở Tiêu Nguyệt Mị.

Tiêu Nhữ Xương cương chiều muội muội, trong nhà bạc lại nhiều, khuê phòng của Tiêu Nguyệt Mị được trang trí hết sức xa hoa, người hầu hạ cũng nhiều. Đại Nha hoàn cận thân có bốn người, người làm việc nặng có bốn người, còn có thêm bốn vú già. Tiêu Nhữ Xương đi vào vườn, lại thấy người hầu hạ của Tiêu Nguyệt Mị đang chạy nhảy chơi đùa cười hi hi ha ha, đều ở bên ngoài chơi, chân mày bất giác nhíu lại.

“Gia.” Mười mấy người nhìn thấy Tiêu Nhữ Xương, thu lại nụ cười đứng nghiêm hành lễ.

Tiêu Nhữ Xương lãnh đạm nhìn lướt qua, thấy vẻ mặt những người này cũng không có kinh hoảng, mà mơ hồ có vẻ mặt xem kịch vui, bất giác có chút không hiểu, vốn là muốn trách phạt, tâm niệm chuyển một cái không có nói ra, muội muội của mình có tính tình gì hẳn hiểu rõ nhất, chuyện nô lân chủ này, ở chỗ của muội muội hẳn là không thể nào xảy ra.

Châu Nhi đại nha hoàn ngồi ở trên ghế cạnh cửa viện đang ngủ gà ngủ gật, Tiêu Nhữ Xương trong lòng bất đầu có điểm hoài nghi, cũng không gọi Châu Nhi dậy, mà khẽ bước hướng phía trước, dơ chân đá văng cửa phòng ra, mấy bước lướt qua bình phong vào trong phòng.

Bên trong Ngụy Long cùng Tiêu Nguyệt Mị đang Yêu Tinh đánh nhau (xxoo), ngay cả giường cũng không cần, mà đang làm ở trên bàn trong phòng ngủ.

Tiêu Nhữ Xương mãi mòng xoay người thối lui đến bình phong bên ngoài, lớn tiếng quát mắng: “Mặc quần áo vào.”

Nhìn thấy muội muội cùng Ngụy Long lại có hành động vượt rào như vậy, Tiêu Nhữ Xương ngực đầy lửa giận, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, không phải muốn hủy bỏ hôn ước với Cầu phủ sao?, Ngụy Long vẫn có thể xem là một thí sinh muội phụ rất tốt, Ngụy mẫu bên kia, mình có thể tìm ra biện pháp hóa giải mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu, nên cũng sẽ không tệ.

Hắn nghĩ muội muội cùng Ngụy Long đã như vậy rồi, sẽ không lấy tự tuyệt bức bách nhất quyết không từ hôn nữa, Tiêu Nhữ Xương bất giác lại dài thở phào nhẹ nhõm, âm thầm vui vẻ trở lại.

Nhưng Tiêu Nhữ Xương lại không thể nào tưởng tượng được, hắn ra lệnh cho Ngụy Long chuẩn bị lễ hỏi tới cầu hôn, Ngụy Long liền hưng phấn đáp ứng ngay, nhưng muội muội của mình lại không muốn Ngụy Long cầu hôn, tuyên bố sẽ không gả cho Ngụy Long.

“Nguyệt Mị, muội! Muội. . . .” Tiêu Nhữ Xương tức giận vô cùng, chỉ vào Tiêu Nguyệt Mị nói không ra lời.

“Ngụy Long, nơi này không có chuyện của huynh, huynh đi trước đi, nhớ, không cho phép tới cầu hôn, dám đến cầu hôn, về sau cũng đừng nghĩ nhìn thấy muội nữa.”

Tiêu Nguyệt Mị lười biếng nhẹ vuốt lại tóc, Tiểu Sam đỏ thắm nửa che nửa hở, lộ ra áo ngực màu xanh lá mạ, trên ngực trắng như tuyết có vết đỏ nông nông sâu sâu rung động lòng người, một đôi mắt hạnh còn đọng lại dư tình lúc trước, Ngụy Long nhìn thấy như tê dại như say, không dám phản bác lấy một câu. Gật đầu như bằm tỏi luôn miệng đáp ứng, hướng Tiêu Nhữ Xương nửa chấp tay, nhưng đôi chân vẫn không ngừng tiến ra bên ngoài.

“Muội không muốn gả cho Ngụy Long, lại cùng hắn làm cái. . . .” Tiêu Nhữ Xương có cảm giác trái tim đau muốn chết, hắn lại dạy ra một người muội muội như vậy, mặt mũi của hắn phải để ở đâu bây giờ.

“Không gả cho hắn tại sao lại không thể cùng hắn làm chuyện đó?” Tiêu Nguyệt Mị lạnh như băng nói: “Cầu Thế Trinh còn không phải là cùng cái người Thẩm Thanh Lạc đó không tuân quy củ sao?..”

“Chuyện này sao có thể giống nhau? Thế Trinh vẫn luôn muốn cùng Thẩm Thanh Lạc thành thân.” Tiêu Nhữ Xương giận đến phát run: “Muội là thân nữ nhi, nữ nhi phải hiểu được tự ái.”

“Tự ái có thể được cái gì? Ca, huynh nói đi, nếu chuyện của Cẩm Nhi không xảy ra, muội cùng với Thế Trinh đã tốt hơn rồi, hôm nay làm sao có thể thế này. . . .”

Chuyện cũng đã qua rồi, nói lại những thứ kia thì có ích lợi gì, Tiêu Nhữ Xương không muốn ở nơi này nói lại chuyện cũ đó, lạnh giọng tàn khốc nói: “Muội đã làm chuyện xấu đến nước này, có lấy chồng hay không cũng không thể do muội tự quyết định được nữa. Đem Bỉ Mục Ngư cho ta, đằng hoàng chờ gả cho Ngụy Long.”

Cầm ngọc bội trở về phòng, Tiêu Nhữ Xương không có lập tức đi đến Cầu phủ, rõ ràng là vì muốn tốt uội muội, nhưng vẻ mặt của Nguyệt Mị, lại khiến cho hắn cảm thấy mình đang làm sai. (cho tôi xin đi)

“Ca, huynh sẽ phải hối hận.” Nhớ lại câu nói sau cùng của Nguyệt mị, Tiêu Nhữ Xương cảm thấy khí lạnh dày đặc, từ trong lòng bốc lên lạnh lẽo giống như muốn đem máu của hắn đông cứng lại toàn bộ.

Dù đã phân phó nha hoàn trông chừng một tắc cũng không rời, lại phái cả Tinh Vũ cùng Mạc Ngư đến đó trông coi cẩn thận, sẽ không có chuyện gì. Tiêu Nhữ Xương an an ủi mình, ở trong lòng đối với mình nói: lần này, không thể dung túng nữa rồi, cũng không có cách nào dung túng nữa.

“Gia, Gia. . . . Tiểu thư nhảy lầu. . . .”

Ngoài cửa truyền đến la lên. trước mặt Tiêu Nhữ Xương bỗng tối sầm, ngã quỵ về phía sau.

Tiêu Nguyệt Mị chỉ là té bị thương, đại phu nói không có gì đáng ngại, đem xương tay cố định lại, nghỉ ngơi một tháng sẽ khỏi hẳn.

“Chỉ là, đã có hỉ mạch, lần này may mắn vô sự, về sau phải chú ý. . . .”

Đứa bé cũng đã có! Có nên gả đi hay không?

Làm như biết suy nghĩ trong nội tâm của Tiêu Nhữ Xương, Tiêu Nguyệt Mị lạnh lùng lên tiếng: “Ca, muội nói, muội chỉ gả cho Thế Trinh.”

“ Đã có đứa bé của Ngụy Long, muội còn muốn gả cho Thế Trinh?” Lo lắng trong lòng bị phần nộ thay thế, Tiêu Nhữ Xương rất muốn cho Tiêu Nguyệt Mị một cái tát.

” Thế Trinh không phải đã trở thành phế nhân đến sao? Muội mang đứa bé gả cho hắn, còn miễn cho Cầu phủ phải tuyệt hậu !” Tiêu Nguyệt Mị cười lớn nói, thật là sung sướng. “Ca, muội hiểu rõ trong lòng huynh thật ra thì rất để ý tình huynh đệ giữa huynh cùng Thế Trinh, ca hãy quyết định đi, muốn huynh đệ hay là muốn muội muội, muội chỉ có thể nói một câu, muội đến dưới cửa tuyên thấy cha mẹ, muội sẽ nói cho bọn họ biết huynh khi dễ ta .” (ôi tức muốn ọc máu)

52. Chương 52: Ánh Trăng Mờ

“Muội.” Tiêu Nhữ Xương trong lòng một mảnh đau lòng cùng bi thương, nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào mới có thể bỏ đi chấp niệm của muội muội mình, thật lâu, trầm trầm thở dài nói: “Nguyệt Mị, Thế Trinh không thích muội, gả vào Cầu phủ cùng hắn nhìn nhau chán ghét, cần gì phải làm như vậy?”

“Muội nhất định phải gả vào Cầu phủ.” Tiêu Nguyệt Mị cặp mắt hạnh xinh đẹp lóe hàn quang lạnh lẽo, “Ca, lúc muội vừa mới sinh liền cùng Thế Trinh lập thành hôn sự, theo trí nhớ của muội lớn lên, cha, mẹ, huynh. Mỗi người đều nói uội biết, Thế Trinh là vị hôn phu của muội, muội là phu nhân của Cầu phủ, cha mẹ sau khi qua đời, ở trong thế giới của muội, trừ huynh ra, thì chính là Thế Trinh, sau đó, vài chục năm trôi qua, bởi vì một đứa hầu gái không ra gì, Thế Trinh lại trở mặt, bảo muội làm sao tiếp nhận được?”

“Đó là một cái mạng!” Tiêu Nhữ Xương vô lực cúi đầu, không chỉ là một cái mạng, Cẩm Nhi từ nhỏ đã hầu hạ muội, chỉ vì một câu nói, muội lại ác độc vô tình như thế, sao không khiến cho trái tim Cầu Thế Trinh bằng giá đây?

“Đều là lấy cớ.” Tiêu Nguyệt Mị gào lên: ” khi đó hắn nhất định đã biết cái con Yêu Tinh Thảm Thanh Lạc đó rồi, hắn kiểm mọi cơ muốn từ hôn, muội cứ không theo ý của hắn, hồ ly tinh kia muốn gả cho Thế Trinh, không có cửa đâu.”

Cầu Thế Trinh khi đó có biết Thảm Thanh Lạc hay không, Tiêu Nhữ Xương cùng hắn như hình với bóng, đương nhiên hắn biết rõ ràng, nhìn Tiêu Nguyệt Mị cảm tức mặt mày dữ tợn, tim hắn đập mạnh và loạn nhịp hoảng hốt không biết mở miệng ra sao để khuyên nhủ nữa. Một người kiên quyết không cưới, một người quyết tâm phải gả. Tiêu Nhữ Xương vô kế khả thi, sau khi trở lại phòng, cầm lên Bể Mực Ngư, lật tới lật lui trong lòng bàn tay, một lúc lâu cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

“Gia, hôn sự không làm nữa đúng không? Những tiêu sư được mời tới kia?” Tiêu Nghĩa khẽ bước đi vào, cẩn thận xin phép.

” Lấy bạc thanh toán cho bọn họ, để cho bọn họ đi thôi.”

Tiêu Nghĩa sau khi đi, Tiêu Nhữ Xương thở dài, tiêu sư cho bạc là được, nhưng An vương phủ bên kia, ngày đó mình cúi đầu cầu xin An vương đáp ứng phái hộ binh tới đây, hiện tại không cần nữa, đành phải đi thêm một chuyến để giải thích.

Nếu không phải muốn mượn, ngày đó cũng sẽ không tới mượn, mình cũng đáp ứng, rồi lại không mượn nữa, An vương cảm thấy kỳ quái, trong lúc lơ đãng liền hỏi thêm một câu: “Người muốn cưới cô nương nhà nào? Vì sao lại.”

Tiêu Nhữ Xương lúng túng nhếch khóe miệng cười nói: “Nhà người thường, nhưng nàng không muốn gả cho tiểu dân.”

Tiêu Nhữ Xương không muốn nói chuyện nhiều, An vương tự nhiên cũng không hỏi tới, hai người lại hàn huyên mấy câu, Tiêu Nhữ Xương đứng dậy cáo từ. Tiêu Nhữ Xương sau khi đi, An vương cầm lên dạ mình châu to bằng trứng ngỗng lớn mà Tiêu Nhữ Xương đưa tới vuốt vuốt chốc lát, vỗ tay để cho người làm đi gọi Lô Quang tâm phúc của hắn.

“Vương Gia muốn điều tra chuyện thành hôn của Tiêu Nhữ Xương phải không? Là muốn giúp Tiêu Nhữ Xương hoàn thành tâm nguyện? Khiến cho hần phải cảm ơn Vương Gia suốt đời?”

“Ừ, người này tuy chỉ là Thương gia, nhưng hành động lại rất cẩn thận, hần là người tài có thể sử dụng, vả lại Tiêu gia mấy đời kinh doanh, gia tài phong phú, ngày khác ta khỏi sự, quân thưởng vật liệu.”

“Tiêu Nhữ Xương ngày hôm trước mở miệng mượn Phủ Binh (binh lính trong phủ), hạ quan sợ có cái gì không ổn, đã phái người điều tra, bởi vì cảm thấy cũng không phải là chuyện gì quan trọng, nên không có báo cho Vương Gia biết. Chuyện là như vậy.”

“Nói như thế, Tiêu Nhữ Xương cũng không thích người tên Thẩm Thanh Lạc đó, mà kết hôn với nàng chỉ vì muốn ngăn cản nàng gả cho Cầu Thế Trinh?”

“Đúng vậy. Theo điều tra, người Tiêu Nhữ Xương để ý nhất, chính là muội muội mình, vì để uội muội thuận lợi gả vào Cầu phủ, động không ít tay chân.”

An vương nheo mắt lại, như có điều suy nghĩ nói: “Bổn vương nếu là thay hần hoàn thành chuyện này, nói vậy hần nhất định sẽ cảm ơn vô tận mà nghe ta sai khiến.”

“Đây là chuyện tất nhiên.” Lô Quang Trầm Ngâm Phiến khác, nói: “Chỉ là chuyện này không dễ làm, nếu Cầu Thế Trinh nhất quyết không đồng ý, Vương Gia dù có thỏa hiệp hãy cưỡng ép, hần liều mạng không nghe lệnh cũng.”

“Cũng cỗi hổ khó xuống đúng không?” An vương buồn rười rượi cười một tiếng, nói: “Lời nói của bổn vương hần có thể không nghe, nhưng thánh chỉ tứ hôn hần nhất định sẽ phải tuân theo.”

“Khiến Hoàng Thượng ra thánh chỉ gả cưới ột thương nhân?” Lô Quang tại chỗ kinh ngạc.

“Đúng vậy.” An vương điềm nhiên nói: “Hoàng thượng mấy ngày nay hành sự rất mờ ám, trong khoảng thời gian này trên triều đình ta đã để cho hần phóng túng muốn làm gì thì làm, ta đã nhường nhịn hần như vậy mà hần không thể làm cho ta một việc nhỏ sao, nếu hần dám bác bỏ, cũng phải nhìn lại mặt của ta, nếu hần làm theo, những người trên triều đình đó cũng nên biết, Triều Đại Hi này, Bổn vương vẫn có thể làm chủ.”

**

Cầu Thế Trinh ban ngày xử lý chuyện ngân hàng, miễn cưỡng mới xử lý xong trong vòng một ngày, buổi tối trần trọc cả đêm trên giường, vừa nhớ vừa thương, nghĩ tới Thẩm Thanh Lạc trong sơn động không có thông báo sẽ không sợ, nghĩ tới nàng ở trong sơn động không thể nổi lửa cũng không dám nổi lửa, thức ăn không có nhiều lắm, chỉ đủ ăn hai ba bữa, không biết đổi thành cái dạng gì rồi? Sơn động mặc dù bí mật, Tiêu gia bên kia cũng không có động tĩnh, xem ra không có bị người của lang hoàn các tìm được, nhưng là không sợ nhất vạn, chỉ sợ ngộ nhỡ.

Mỗ canh năm vang lên thì Cầu Thế Trinh không chịu đựng nổi nữa, rời giường đánh thức Cầu Hải cùng Tần Minh Trí, dẫn dò một hồi, sau đó từ người làm trong phủ chọn ra một người có dáng người cao lớn, mặc vào quần áo của hần, ngồi vào xe ngựa ra khỏi Cửu phủ, chính hần mặc quần áo của người làm, đồng thời từ cửa sau xuất phủ đi bộ đến hướng núi Tê Phượng. Dọc theo đường đi cũng không có phát hiện người theo dõi, sau khi lên núi Tê Phượng Cầu Thế Trinh không đi theo đường mòn, mà đi lối tắt trong rừng cây, trên đường tiện thể săn một con gà rừng, hái một ít rau dại rau dại. Thời gian mới có vài ngày, nên căn nhà gỗ nhỏ cũng không dơ lắm, Cầu Thế Trinh thu dọn một chút, rồi bắt đầu giết gà đưa đi nướng, rồi nấu một nồi canh rau dại.

Dọn dẹp nửa canh giờ, bốn phía vẫn không có động tĩnh gì khác thường, Cầu Thế Trinh thoáng an tâm, có lẽ Tiêu Nhữ Xương thật sự rút lui ủy thác rồi. Xách theo gà nướng bụng canh rau đến chỗ hang động, nghĩ đến chuyện sắp được nhìn thấy Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh cả người cũng nóng lên. Cửa hang động không có gì khác thường, Cầu Thế Trinh nhìn khắp mọi nơi một chút, nín thở lắng nghe, vạch những nhánh cây đã được biến thành lá chắn vào hang động.

“Thanh Lạc, ta tới.” Cầu Thế Trinh mới nói được nửa lời đột nhiên ngừng lại, gà nướng cùng nồi canh trong tay rơi xuống trên đất. Trong sơn động không có ai, Thẩm Thanh Lạc không thấy, thức ăn và quần áo đều ở đây. Không thể nào! Ánh mắt Cầu Thế Trinh tìm kiếm từng cái góc trong sơn động, một

tắc cũng không có bỏ qua. Vẫn không có, không thấy Thắm Thanh Lạc! Máu ở trong thân thể như dừng lại, trong lỗ tai một hồi ong ong cộng hưởng, Cầu Thế Trinh thân thể chao đảo, trong nháy mắt muốn ngã nhào, hần đề trán của mình, xoay người hướng ngoài động xông ra ngoài.

Không tránh né những vật cản trên đường, Cầu Thế Trinh hướng phía dưới núi chạy như điên. Gió núi ở bên tai rung động vù vù, như lưỡi dao sắc bén từng cái cửa vào gò má của hần, Cầu Thế Trinh siết chặt quả đấm liều mạng chạy, ở trong lòng từng lần từng lần rống giận hận chửi bản thân mình. Lúc cửa thành Phượng thành xuất hiện ngay trước mắt, một chuyện bị xem nhẹ chợt trong đầu Cầu Thế Trinh thoáng qua, nguy trang của cửa động cùng với lúc hần rời đi giống nhau như đúc, nếu là người của lang hoàn các phát hiện ra sơn động bắt Thắm Thanh Lạc đi, chẳng lẽ còn nguy trang lại cửa động như lúc ban đầu nữa sao? .

Cầu Thế Trinh đột nhiên ngừng bước chân, tác dụng của quán tính lực khiến cho hần lao xuống, thân thể nghiêng về phía trước, nặng nề ngã quỵ trên đất. Cúi chỏ trên mặt đất kê chống, thân thể Cầu Thế Trinh trong nháy mắt đứng dậy, hần quay đầu phi nước đại hướng đến núi Tê Phượng. Nếu là không có bị người của lang hoàn các bắt đi, nhưng lại không thấy người, Cái đó.

Cầu Thế Trinh không dám nghĩ tiếp nữa, cái suối nước nóng kia, bởi vì Thắm Thanh Lạc không muốn cùng hần tắm chung, nên chính hần cũng chưa từng xuống đó tắm, trong đó sâu cạn thế nào hai người cũng không biết. Thanh Lạc có thể chết chìm ở đó hay không? Sẽ không, Cầu Thế Trinh nói cùng bản thân, mặt nước không có xác chết nổi lên.

Hần đột nhiên lại nghĩ tới đã từng nghe thấy những chuyện lạ, có địa phương nếu bị ngã xuống nước sẽ không bị chìm, nhưng có nơi lại không nổi lên được. Núi Tê Phượng tại sao lớn như vậy? Tại sao hần chạy hồi lâu còn chưa có chạy đến chỗ sơn động đây? Ánh mặt trời Sáng choang chiếu xuống tại sao lại chói mắt như vậy? Tiếng chim hót như vậy phiền nhiễu bước chân tiến tới của hần. Cầu Thế Trinh quả đấm càng nắm càng chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, khiến máu của hần từng từng giọt chảy xuống theo đường chạy đến chỗ hang động.

**

Thắm Thanh Lạc ở trong lòng run sợ, đã mấy ngày đêm chưa chợp mắt được, ngoài ý muốn ở trong suối nước nóng phát hiện có thêm cửa động, theo cửa động bò đi vào, xuyên qua một lối đi hẹp dài, một đầu lối đi khác là một sơn động khổng lồ, tuy là không có ánh mặt trời, nhưng bốn vách hang động lại có nhũ đá sáng ngời, ánh sáng từ mũi nhọn bắn ra. Nếu ở chỗ chắc chắn sẽ không để cho ai tìm được mình, Thắm Thanh Lạc bò trở về, đem quần áo bày thành ba chữ suối Ôn Tuyền, sau đó trở lại Thế Ngoại Đào Nguyên mới vừa phát hiện, do quá mệt mỏi mà ngủ mất. Trong lúc ngủ mơ Thắm Thanh Lạc cảm thấy có ngón tay thô ráp đang vuốt ve mặt của nàng.

“Thanh Lạc, ta thiếu chút nữa bị hù chết.” Cầu Thế Trinh ở trên mặt nàng hôn, ở bên tai nàng nhỏ giọng nỉ non: “Cũng may, nàng không có việc gì.”

Có nước nhỏ xuống ở trên mặt nàng, một giọt lại một giọt, giống như trời đang mưa vậy, vừa nhanh vừa vội, chảy đến trong miệng nàng, có mùi vị mặn mặn, không phải là mọng, Thắm Thanh Lạc chậm rãi mở mắt, nàng nhìn thấy khóe mắt Cầu Thế Trinh đang chảy ra nước mắt. Hần dường như gầy đi rất nhiều, khuôn mặt đã bị bao phủ bởi nước mắt , mang theo đau khổ cùng mùi vị mừng như điên.

“Làm sao vậy?”

“Ta cho là nàng đã bị bắt đi, rồi lại nghĩ nàng đã chết rồi.”

“Ta không phải dùng quần áo xếp thành chữ nói cho chàng biết sao?”

“Lúc không thấy nàng đâu, ta lo sợ đến phát điên rồi, không có chú ý tới, sau lại chạy trở về tỉ mỉ quan sát, mới phát hiện.”

“Đứa ngốc.” Thắm Thanh Lạc kéo cổ của Cầu Thế Trinh xuống, ngẩng đầu hôn lên, lại phát giác hôn thế nào cũng không làm những giọt nước đang rơi xuống cuộn cuộn này dừng lại được.

“Thanh Lạc, ta rất sợ, cho ta được không?”

Cầu Thế Trinh đem chân chen vào giữa hai chân Thẩm Thanh Lạc, bấp dùi đè ép bấp dùi của nàng, mặt của hắn dán vào mặt của Thẩm Thanh Lạc, khoảng cách quá gần không thấy rõ mặt của hắn, chỉ nghe tim đập của hắn như trống trận sa trường đang gõ vang, trong đầu Thẩm Thanh Lạc hỗn loạn rồi tỉnh rồi mê, không phân rõ nên gật đầu hay là nên lắc đầu.

Cầu Thế Trinh đứng lên cởi y phục của mình, hắn cởi rất thông thả ung dung, hoàn toàn không có giống như quá khứ nóng nực như vậy, hắn tựa hồ cố ý lưu lại thời gian cho Thẩm Thanh Lạc suy nghĩ. Xiêm áo từng cái từng cái rời đi, lộ ra bắp vai to lớn, lồng ngực rộng rãi, hai chân thẳng tắp có lực như những dây xích quấn thành, bộ lông tươi tốt cùng với một cây *** đang căng phòng dâm trào như roi cứng rắn tựa như thép.

Khuôn mặt của hắn góc cạnh, sống mũi cao thẳng, bờ môi giống như đá núi cứng rắn rõ ràng, đôi con mắt sâu kia hãy còn đọng nước mắt chưa khô, triền miên như một vò rượu nguyên chất, làn da màu tiểu mạch (màu đồng chảnh) vẫn còn đọng những giọt nước ly ti lấp lánh, những giọt nước này bị thân thể phát ra nhiệt lực tạo thành sương mù mờ mịt. Thẩm Thanh Lạc vô dụng nhìn tới trước, liếm môi một cái, khó khăn nuốt xuống nước miếng chảy tới khóe miệng.

“Cho ta, được chứ?” Cầu Thế Trinh nằm đi xuống, một phần của cây ***, bắt tri bắt giác nằm ở đỉnh cửa động.

“Ta sợ.” Thẩm Thanh Lạc vô lực rên rỉ.

“Không cần sợ.” Cầu Thế Trinh nhỏ giọng nói: “Để cho ta yêu nàng.”

Những nụ hôn nhẹ bắt đầu rơi xuống, trần trọc triền miên, nhẹ nhàng dịu dàng. Tay của hắn vuốt ve các nơi trên thân thể nàng, vô cùng kiên nhẫn trên chộc nàng.

53. Chương 53

Thẩm Thanh Lạc khẽ rên, trái tim như bị móng cạy vuốt gãi, cả người nóng lên theo từng động tác nhẹ như gió lướt trên mặt nước. Cầu Thế Trinh dùng bàn tay kéo vấy Thẩm Thanh Lạc xuống, xoa nhẹ từ xương quai xanh, rồi nhẹ nhàng xoay vòng vòng trên ngực, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy ngực mình căng đau, hơi ngứa ngáy, nàng có chút nhớ Cầu Thế Trinh cuồng nhiệt thô bạo gặm cắn như trước đây. Thẩm Thanh Lạc khẽ uốn ngực, bắt mặn ẩm chỉ. Có lẽ nàng khát khao, muốn Cầu Thế Trinh thỏa mãn mình, Nhưng hắn lại có thái độ khác thường, không có ý làm vậy, hắn nhẹ nhàng mân mê như đang kiên nhẫn dụ dỗ đứa bé. Bàn tay bắt đầu hướng lên đỉnh núi, ngón tay thô ráp ma sát nhẹ trên da thịt trắng nõn của Thẩm Thanh Lạc, mang theo một luồng sóng run rẩy, đi tới đỉnh núi đỏ hồng non nớt thì dừng lại.

“Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc lẩm bẩm khẽ gọi, hắn đã khơi lên dục vọng của nàng, không giống với quá khứ, hắn ‘nước ấm nấu ếch’ (*) làm nàng càng thêm luống cuống, nàng quen việc hắn vứt nàng vô lò luyện với ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, lần này hắn lại cho nàng đứng trên một con thuyền mệnh mỏng giữa biển khơi của dục vọng với cảm giác kỳ diệu, không cuồng nhiệt nhưng lại kéo dài đến vô tận.

[(*)]: Nước ấm nấu ếch: có nghĩa tương tự câu ‘mưa dầm thấm đất’, đây là một câu chuyện về chú ếch và nồi nước, lúc đầu bỏ ếch vào một nồi nước lạnh, chú ta tung tảng bơ lội, nước ấm dần lên nhưng nó không để ý, nhưng đến khi phát hiện ra nước quá nóng thì đã quá muộn -> Cuộc sống con người cũng thế. Chúng ta đã quen với những việc thường ngày đã xảy ra và không hề muốn thay đổi, hay thậm chí sợ sự thay đổi, sợ tiếp nhận cái mới. Nhưng thực tế thì cuộc sống của chúng ta thay đổi hàng ngày và nếu chúng ta không chú ý đến thì cũng lại đã quá muộn.] (hehe, bạn Xu triết lý ghê)

“Thanh Lạc, muốn không?” Cầu Thế Trinh dùng giọng nói khàn đục hỏi. Còn chưa thành thân, không thể, Thẩm Thanh Lạc đau khổ giãy dụa. Cầu Thế Trinh bắt đầu hôn lỗ tai của Thẩm Thanh Lạc, nhẹ hà hơi vô tai nàng, làm nàng vừa tê dại lại vừa nhột, mềm mại vô lực. Thẩm Thanh Lạc nhắm chặt mắt, không nhìn được cảnh môi, Cầu Thế Trinh khẽ cúi đầu xuống, ngậm lấy hai hạt đỏ hồng trước ngực Thẩm Thanh Lạc, thay phiên cắn mút. Thẩm Thanh Lạc không nhìn được, ngón tay thon dài túm lấy tóc của Cầu Thế Trinh, càng nắm càng chặt, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề, cặp ngực theo đó mà phập phồng.

“Thế Trinh, ta khó chịu.” Dục vọng trong thân thể từ từ bùng cháy như ngọn lửa bốc lên trong đám khô khô, hai hạt đỏ hồng trước ngực đứng thẳng cứng rắn, chỗ nào đó phía dưới khẽ rỉ nước, lúc mở lúc khép, háo hức chờ đợi.

“Ta cũng khó chịu.” Giọng của Cầu Thế Trinh khàn khàn thô ráp, hơi thở nóng bỏng phun ra có thể làm tổn thương người khác: “Thanh Lạc, cho ta được không? Ta sợ, nài cho ta, để ta an tâm, được không?”

“” Thẩm Thanh Lạc nói không ra chữ ‘được’, nếu như Cầu Thế Trinh cứ như vậy mà vọt vào, có lẽ sau đó nàng sẽ không trách hắn.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh hơi nghiêng người, cầm tay Thẩm Thanh Lạc để vào thứ kia của mình, vật kia đang run rẩy to lớn, lỗ nhỏ chảy ra dịch nhờn như nói nó không thể nhịn được nữa. “Thanh Lạc, nài cho ta vào, được không? Ta rất muốn biết, đi vào có tư vị gì?”

Đi vào có tư vị gì? Thân thể Thẩm Thanh Lạc khẽ co quắp lại, cảm giác đi vào kia nàng đã thường thức qua năm năm ở kiếp trước, cái loại vui vẻ đó khác với loại trêu chọc ở bên ngoài, giống như. Không thể nghĩ nữa. Thẩm Thanh Lạc yên lặng cắn môi, muốn đáp ứng, rồi lại sợ, sợ cái gì nàng cũng không rõ lắm, chỉ là theo bản năng, không muốn ngày trước thành thân đã đem thân cho Cầu Thế Trinh. Hai chân đột nhiên bị nhấc lên thật cao, Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng hô một tiếng, không còn kịp có động tác gì, quần lót đã bị kéo ra.

” Cầu Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc run rẩy muốn nắm lấy cổ áo, Cầu Thế Trinh nhanh chóng xoay ngược nàng lại, đôi tay bị bắt chéo đằng sau, váy áo trong nháy mắt bị hắn tháo ra, hai đỉnh núi hồng hào ma sát trên mặt đất, có chút đau, còn có một chút tê dại khác thường.

“Thanh Lạc.” Sau lưng truyền đến thở dốc, Cầu Thế Trinh úp sát mặt lên tấm lưng của nàng, lồng ngực dán chặt phần lưng, bàn tay xoa nắn cặp mông tròn lẳn.

Hai viên anh đào càng ma sát mạnh lên mặt đất, đau đớn và sướng khoái cũng tăng lên, Thẩm Thanh Lạc nức nở than nhẹ: “Chàng đè ép ta, đau.”

Tiếng ‘đau’ hơi đè nén, từ cổ họng tràn một loại kêu mỵ vô cùng hấp dẫn, làm huyết mạch Cầu Thế Trinh căng phồng, bảo kiếm thẳng đứng đụng vào khe mông Thẩm Thanh Lạc.

“Ta không muốn.” Thẩm Thanh Lạc sợ hãi.

“Ta muốn.” Cầu Thế Trinh khẽ chuyển nửa người trên của Thẩm Thanh Lạc, hôn lên gương mặt nàng, khàn giọng nói, gây nóng chôn khe mông Thẩm Thanh Lạc hơi động đậy. Thẩm Thanh Lạc rơi lệ, trong thoáng chốc, nàng hiểu tại sao nàng không dám đem mình cho Cầu Thế Trinh — kiếp trước, ám ảnh mất đi đứa bé khó thể tiêu biến trong lòng. Lúc này, chưa thành thân, nếu là có đứa bé, sẽ xảy ra biến cố gì nữa, nàng không chịu nổi cảnh mất đi một đứa bé. Cầu Thế Trinh không biết Thẩm Thanh Lạc đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy mất nàng mông lung, nước mắt lóe lên, gương mặt ửng đỏ tựa như hoa đào được nước mưa tắm tấp. Cầu Thế Trinh một hồi ý loạn tình mê, lửa dục vọng càng mãnh liệt hơn, lập tức khổ độn lên một bậc lớn. Mạnh mẽ ma sát mang đến một hồi nhức mỗi, nơi đó của Thẩm Thanh Lạc đã sớm là một mảnh ướt đầm, Cầu Thế Trinh ma sát càng lúc càng nhanh, cây gậy nóng bỏng đã cứng rắn khó nhịn. Thỉnh thoảng nhẹ lướt qua hoa tâm, mang đến một loại khoái cảm khó nói nên lời, Thẩm Thanh Lạc bị hắn chọc ghẹo như vậy, dục vọng quanh thân sôi trào, cây gậy nóng này, mỗi lần quệt qua cửa mình, nàng liền muốn nó đi vào! Nếu nó vào, thì cũng không sao. Hơi nghiêng một cái, vật kia đã có thể vọt vào, Cầu Thế Trinh không dám, hắn nhớ kỹ, Thẩm Thanh Lạc không đồng ý, nên hắn kim nén đến khó chịu, dương vật lại một lần nữa chui vào một khúc trong hoa tâm, Cầu Thế Trinh lại khó khăn kéo ra, khiến dương vật thoáng cách xa một khoảng.

“Thế Trinh, dừng. Không chịu nổi.” Thẩm Thanh Lạc run rẩy, nhỏ giọng cầu khẩn, quá tê dại, quá ngứa, dục vọng sắp đốt cháy lý trí của nàng rồi.

“Ta dừng lại không được.” Cầu Thế Trinh nặng nề thở hổn hển. Buổi sáng kinh hôn kia, hắn rất muốn, để trấn an sự lo lắng trong lòng mình, với lại, hắn đã lập hôn ước với Thanh Lạc rồi, hai người đã có danh có phận. Thẩm Thanh Lạc chợt cắn răng một cái, dùng sức nhổ người dậy, Cầu Thế Trinh trượt xuống khỏi lưng nàng.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh cho rằng Thẩm Thanh Lạc tức giận, có chút hoảng hốt, Thẩm Thanh Lạc ôm cổ hắn, nhẹ nhàng hôn môi, đỏ mặt, nói: “Đừng như vậy, ta dùng tay.”

Dùng tay.... đời này chưa từng làm, nhưng đời trước đã làm qua. Thẩm Thanh Lạc dùng ngón cái, ngón giữa, ngón áp út nắm lấy dương vật to lớn của Cầu Thế Trinh, ngón trở khẽ vòng vòng trên nắp mũi to lớn.

“Thanh Lạc.” Cả người Cầu Thế Trinh cứng lên, đôi tay nắm chặt lấy bả vai Thẩm Thanh Lạc. Theo động tác xoa bóp lên xuống của Thẩm Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh thở gấp hơn, đột nhiên một tay dời xuống, xoa nắn phía dưới của Thẩm Thanh Lạc, nhẹ đưa vào. Dương vật được Thẩm Thanh Lạc vuốt ve sáng khoái đến tận trời, ngón tay dưới của Cầu Thế Trinh chạm lấy khu vực ẩm ướt kia, ngón tay theo chất lỏng trơn trượt, đi vào một chỗ rất chặt. Thật chặt! Cầu Thế Trinh cảm thấy ngón tay bị siết chặt, trong thoáng chốc, đâm một cái vào bên trong, thuận tay ngo ngoay.

“Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc hô một tiếng, nước mắt rơi xuống. Bàn tay buông dương vật của hắn ra, nắm lấy bả vai hắn, run rẩy. Đây là nơi đó của Thanh Lạc ư, ngón tay của mình đã vô đó? Cầu Thế Trinh ngẩn ngơ.

“Thế Trinh, lấy ngón tay ra ngoài.” Thẩm Thanh Lạc hừ nhẹ, nơi bị ngón tay Cầu Thế Trinh dút vào siết chặt. Ngón tay chạm phải nơi ẩm áp, Cầu Thế Trinh kích động đến phát run, vùng đất thần kỳ - nơi mà hắn vẫn muốn vào bên trong thật ướt và nóng, hắn ôm chầm lấy Thẩm Thanh Lạc, khẽ liếm cổ của nàng, ngón tay thử thăm dò, nhẹ nhàng khuấy động.

“Thế Trinh. Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc chợt ôm chặt hắn, hai chân thẳng băng, thân dưới khẽ co quắp, tiếng rên rỉ vốn đè nén trong cổ họng lại lượn lờ truyền ra.

“Thanh Lạc, có phải đưa ngón tay vào đó cũng có cảm giác phải không? Nếu được thì ta không dùng vật kia đi vào, mà dùng ngón tay, có thể không?”

Ngón tay đi vào sẽ không mang thai được, nhưng ngón tay đi vào chỗ đó thì thoải mái không? Thẩm Thanh Lạc ngẩn người, chợt nghĩ đến một vấn đề, hoảng hốt gần khóc.

“Thế Trinh, ta có chảy máu sao?”

“Không có! Ta không dùng sức, sao làm nàng bị thương được.” Cầu Thế Trinh không hiểu, ngây ngốc nói. Làm sao mà chảy máu được? Lần đầu tiên khi làm chuyện ấy. Hắn sẽ không hoài nghi mình không còn trong trắng chứ? Cầu Thế Trinh ngu ngơ một hồi, nhìn gương mặt lúc đỏ lúc trắng của Thẩm Thanh Lạc, đột nhiên hiểu được.

“Ta không đẩy đến tận cùng, có trở ngại liền dừng lại.”

Thẩm Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm, liếc Cầu Thế Trinh một cái, sóng mắt mềm mại đáng yêu, tình ý liên tục.

“Ta đẩy tiếp, không thoải mái thì nàng nói, ta sẽ dừng lại. Được không?” Cầu Thế Trinh nuốt nước miếng, nói.

“Nhưng như vậy thì vật kia của chàng sẽ không thoải mái được.” Thẩm Thanh Lạc xấu hổ, nhỏ giọng nói.

“Thoải mái, nhìn nàng thoải mái thì nó liền thoải mái, ta muốn đưa ngón tay vào.” Giọng Cầu Thế Trinh khàn khàn, hai mắt bị dục vọng nhuộm đỏ nhìn Thẩm Thanh Lạc. Thẩm Thanh Lạc nhìn gương mặt đỏ au của hắn, lại liếc mắt nhìn cái gậy đang ngày càng to lên dưới khố kia, không tự chủ được, gật đầu một cái. Cầu Thế Trinh có chút hưng phấn, lại có chút thấp thỏm, hôn một cái lên má Thẩm Thanh Lạc, nói: “Thanh Lạc, không thoải mái thì nàng hãy nói ra.”

“Ừ, chàng đừng vào quá sâu.”

Cầu Thế Trinh úp sấp lên thân thể Thẩm Thanh Lạc, cảm thấy hơi khó, nên tuột xuống, kéo hai chân Thẩm Thanh Lạc ra. Cách hoa mềm mại hiện ra ngay trước mắt, Cầu Thế Trinh chen ngón giữa vào.

“Thật chặt! Thật ướt!” Cầu Thế Trinh gầm nhẹ, hiểu rõ cảm giác bị vách tường thịt cản nút. Sưng đau khó chịu, nhưng tê dại thật là thoải mái! Thẩm Thanh Lạc đem tay che kín mặt, vừa đau lại vừa thoải mái.

“Cảm giác gì? Khó chịu không?” Cầu Thế Trinh hôn lên đôi môi Thẩm Thanh Lạc, đẩy hàm răng nàng ra, cúi đầu hỏi. Thẩm Thanh Lạc khẽ cắn đôi môi một cái: “Nhẹ một chút.”

Cầu Thế Trinh tiến thêm một ngón tay vào, quá chặt, chặt đến nỗi không có biện pháp nào để tiến vào, nhìn dịch thủy, Cầu Thế Trinh bỗng nghĩ nghĩ ra cái gì, rút tay ra ngoài. Thẩm Thanh Lạc rên lên một tiếng, có chút nhẹ nhõm, lại có chút khó chịu, mặc dù khi ngón tay ở bên trong có chút căng đau, nhưng cũng mang sự thoải mái dễ chịu.

“A.” Thẩm Thanh Lạc hừ nhẹ, lần này, Cầu Thế Trinh đi vào đỡ khó chịu hơn hồi nãy.

54. Chương 54

Cũng không biết quần lấy nhau bao lâu, Thẩm Thanh Lạc cảm giác mình sắp mệt lả rồi, Cầu Thế Trinh cũng mồ hôi đầy người, hai người toàn thân ướt đầm dề ôm nhau nằm một chỗ, Thẩm Thanh Lạc vô lực hừ hừ nói: “Lần sau chàng đừng làm lâu như vậy, còn làm nữa, ta sẽ bị chàng giết chết mất.”

“Lần sau!” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm sát lại, thô thanh nói: “Lần sau không làm như vậy nữa, lần sau ta nhất định muốn đi vào.”

Vậy thì phải thành thân mới được, Thẩm Thanh Lạc ngẩng đầu nhìn Cầu Thế Trinh, vừa định hỏi hân trong thành đã xảy ra chuyện gì, đúng lúc này bụng lại sục sục vang lên.

Cầu Thế Trinh thân thể bỗng cứng đờ, tự tát mình một cái bạt tai.

“Ta thật là quá hồ đồ rồi, chỉ nghĩ tới chuyện thân thiết, quên mất nàng mấy ngày nay không được ăn uống no đủ, rất đói bụng phải không?”

Chắc chắn rồi, mấy ngày nay mỗi bữa chỉ ăn một chút xíu, sợ những thức ăn mang tới cũng bị nàng ăn sạch được.

“Đi, sang bên kia đi, ta có nướng một con gà rừng.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc bế lên.

” Để ta mặc y phục đã.”

”Để sang bên kia hãy mặc, giờ lại lợi nữa, sẽ bị ướt y phục mất.

Lối đi cực kỳ hẹp hòi, Cầu Thế Trinh lôi kéo Thẩm Thanh Lạc chậm rãi đi về phía trước, Thẩm Thanh Lạc một tay chần ở trước ngực, nhìn phía dưới của Cầu Thế Trinh cao ngất to lớn **(>.<), xấu=“” hổ=“” không=“” biết=“” mắt=“” nên=“” để=“” ở=“”>

Gà rừng nướng hãy còn ấm, ngửi thấy mùi thịt, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy đói hơn rồi, cầm con gà lên ăn như hổ đói, nồi canh rau dại bị rơi xuống đất đã đổ gần hết, chỉ còn lại gần nửa chén, cũng đủ rồi.

Ăn uống no đủ, Thẩm Thanh Lạc hài lòng đến chỗ đệm giường nằm xuống, Cầu Thế Trinh cầm khăn vải giúp nàng lau tay lau miệng, lại ra khỏi sơn động đến khe nước cạnh đó múc nước súc miệng cho nàng.

Giúp xong, Cầu Thế Trinh cũng đến bên cạnh Thẩm Thanh Lạc, đem người kéo vào trong ngực lại bắt đầu sờ soạn người nàng. Thẩm Thanh Lạc hơi cúi, hai gò má ửng hồng, ở trong ngực Cầu Thế Trinh giãy giụa, sẵn giọng: “Đừng động tay động chân nữa, đến lúc nóng người lại cảm thấy khó chịu.”

“Sao vậy? Nàng không thấy thoải mái sao?” Cầu Thế Trinh cười cợt.

Ta thấy thoải mái, nhưng chàng không phải là không thoải mái sao? Thẩm Thanh Lạc dè xuống trái tim đang có cảm xúc hỗn loạn, nửa hí mắt hỏi: “Lần này trong thành đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiêu Nhữ Xương đã tìm người của Lang Hoàn Các.” Cầu Thế Trinh đem toàn bộ chuyện từ đầu đến cuối kể cho nàng nghe, nói đến phần sau hưng phấn: “Thanh Lạc, cha nàng đã đem nàng gả đã cho ta, chúng ta hiện tại đổi danh phận rồi. Ta đã sai Minh Trí chuẩn bị tất cả, chúng ta trở về là có thể thành thân, cũng không cần chọn ngày nữa, ngày mai ta liền dùng đại lễ cưới vợ chính thất để đưa nàng về, không cần phải để ý đến Tiêu gia, tín vật đính hôn ta đã sớm trả lại họ rồi.”

Cầu Thế Trinh nhếch môi cười, toàn thân tràn đầy vui vẻ, giống như một con chó lớn ngậy ngốc, chỉ kém không có một cái đuôi dựng lên vẫy qua vẫy lại thôi.

Ngày mai thành thân! Thời gian còn không đến một ngày nữa, sẽ không xảy ra biến cố gì được. Số phận của mình kiếp này thật sự đã thay đổi rồi, Thẩm Thanh Lạc dúi đầu vào trong lồng ngực Cầu Thế Trinh, không nhịn được khóc.

“Đừng khóc, nàng nên vui mừng mới đúng.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm chặt, vụng về mà lau nước mắt bên má nàng.

“Ừm.” Là nên vui mừng, không khóc. Thẩm Thanh Lạc ôm thật chặt hông của Cầu Thế Trinh, giống như một đứa bé cuộn người lại, thích ý hưởng thụ cái loại cảm giác an tâm đó.

Thẩm Thanh Lạc mê mẩn sắp ngủ thiếp đi, cảm thấy bàn tay có nhiệt lực của Cầu Thế Trinh lại đi xuống phía dưới của mình tìm kiếm.

Người này, lúc nào cũng muốn, không kìm nén đến khó chịu sao? (anh ấy kìm hãm quen rồi)

Thẩm Thanh Lạc nghĩ đến mới vừa rồi ở sơn động bên kia, lời nói kia Cầu Thế Trinh – hẳn vẫn chưa từng phát tiết qua, trái tim ê ẩm, không đè nén được phần cảm động, nàng nhẹ nhàng duỗi tay dò vào trong quần Cầu Thế Trinh, dọc theo cơ bụng bên chắc bụng đi xuống, đến bộ lông tươi tốt ở bên trong, một con cự thú không an phận kia đang xao động.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh có chút thở dốc.

Thẩm Thanh Lạc cúi đầu ưỡn một tiếng, nắm được một ít của cây ***, nhẹ nhàng trượt - động lên xuống.

Đè nén không thể tận hưởng kích - tình khiến đối khát càng sâu, tình cảm nổi lên càng thêm nồng đậm. Cách một lớp y phục, hai người vội vàng lấy lòng đối phương, lửa nóng trong thân thể bùng lên, dục - vọng càng ngày càng cứng rắn, đứng thẳng tắp lên, cùng với chồn đào nguyên ướt át. Bọn họ hôn bộ phận nhạy cảm của đối phương, hút - mút trên chọc - lấy, từ cổ họng khàn khàn phát ra thanh âm rên rỉ cùng thỏa mãn, đem dục vọng đốt cháy lẫn nhau đẩy sóng tình lên cao trào.

Từng đợt sóng kích thích không ngừng đánh úp vào Thẩm Thanh Lạc khiến nàng không thể động đậy nổi, Cầu Thế Trinh đem nàng kéo lại, nhẹ nhàng dùng ngón tay phủ lên đôi môi đỏ mọng hấp dẫn của nàng.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa động dần dần chuyển tối dần, Thẩm Thanh Lạc cố gắng mở hai mắt ra, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta phải đi về chứ?”

Đúng vậy, phải đi về, ngày mai chúng ta còn thành thân đây.

“Ta phải trở về chỗ của cha ta sao?” Thẩm Thanh Lạc có chút sợ, tuy nói chỉ có một ngày, nhưng người cha đó của mình, không thể theo lẽ thường mà cư xử.

“Không trở về, cha nàng là người không thể tin được, nàng trước cùng ta trở về phủ, chờ đến ban đêm chúng ta sẽ đến biệt viện ở Tây Thành, sáng sớm ngày mai kiệu hoa đến bên kia rước dâu, ta sẽ để cho Minh Trí an bài người sang bên kia chuẩn bị bảo vệ nàng.”

Hắn cũng đã an bài thỏa đáng, Thẩm Thanh Lạc cảm động đưa tay ra, Cầu Thế Trinh nắm chặt lấy tay của nàng, cười nói: “Đường xa như vậy, để ta công nàng.”

Cầu Thế Trinh đang công người vẫn có thể đi rất nhanh, Thẩm Thanh Lạc lo lắng sợ hãi mấy ngày, ngày hôm đó hai người ân ái hao tổn sức lực, nàng nằm ở trên lưng Cầu Thế Trinh ngủ mất.

Xa xa thấy cửa phủ mở rộng ra, Tần Minh Trí ở cửa đại môn đảo quanh, Cầu Thế Trinh trái tim trầm xuống, dưới chân hơi chậm lại, nhìn chung quanh một chút, không giống như người của Lang Hoàn Các đến gây chuyện.

“Gia.” Tần Minh Trí vừa vận ngẩng đầu, thấy Cầu Thế Trinh sải bước chạy vội tới: “Gia, người trở lại rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Nhìn sắc mặt của Tần Minh Trí, để cho Cầu Thế Trinh có cảm giác như trời sắp sụp xuống .

Đúng là trời sập xuống rồi. Hoàng Đế Đại Hy đã phái thái giám tới tuyên chỉ, tuyên Thảm Thanh Lạc vào cung. Thái giám đã tới được một lúc, vẫn đang đợi bên trong chưa có rời đi.

**

Trên điện Kim Loan, Ứng Viễn Phi vô cùng lo lắng đứng ở đó, trong lòng vội vàng nghĩ, chờ Thảm Thanh Lạc lên điện rồi, phải làm như thế nào để thay nàng cầu cạnh.

Hôm nay sau khi lâm triều nghị sự xong, An vương gia đột nhiên khải tấu, nói mình ngày hôm trước ở trên đường cái bị thích khách tập kích bị thương, may mắn có thương nhân Tiêu Nhữ Xương kịp thời đưa hần đến y quán, mới cứu về được một mạng, Tiêu gia gia tài Bạc Vạn cái gì cần cũng đã có, mình không có gì để tạ ơn, muốn xin Hoàng Thượng hạ thánh chỉ ban hôn uôi muội của Tiêu Nhữ Xương với vị hôn phu của nàng ấy, ban cho Tiêu gia Thiên Ân, cũng coi như hần báo đáp ân tình của Tiêu Nhữ Xương đã cứu mạng.

Muốn Hoàng Thượng ra thánh chỉ ban hôn ột kẻ thương nhân? Lúc ấy trên triều đình các đại thần liền đổi sắc mặt, mọi người đều biết An vương chắc chắn đang có dụng ý khác, cũng chỉ là muốn mượn chuyện này lập uy, giết chết nhuệ khí của Hoàng Thượng.

Bè cánh của Hoàng Thượng ở trong lòng thâm tính toán nên phản đối hay là giữ vững trầm mặc, bè cánh của An vương lại chuẩn trận địa sẵn sàng đón quân địch chuẩn bị bác bỏ (chứng minh là sai) vậy cánh của Hoàng thượng, triều đình nhất thời tĩnh lặng không tiếng động.

Ứng Viễn Phi khi nghe được lời của An vương, cả người cũng bối rối, nếu thánh chỉ ban hôn được ban xuống, vậy nhân duyên của Thảm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh sẽ bị cắt đứt, nếu lấy Tiêu Nguyệt Mị làm chính thất, Cầu Thế Trinh chỉ có thể nạp Thảm Thanh Lạc làm thiếp, vậy muốn sống yên ổn qua ngày cũng không thể rồi.

Ứng Viễn Phi nhìn các đại thần chia thành hai bè phái đứng ở hai bên, chỉ thấy mọi người mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, lại không có người nào ra tiếng phản đối, một lòng rơi xuống động không đáy đi. Lại liếc nhìn Hoàng Thượng ngồi ở phía trên, mặc dù chân mày nhíu chặt, nhưng giống như là đã đồng ý. Nghĩ lại cũng đúng, chuyện này nếu theo An vương, tuy có chút mất mặt, nhưng so sánh hai cái, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy lại cùng An vương bất hòa, còn gây lên một trận tranh cãi giữa các đại thần, Hoàng Thượng trước mắt còn chưa đủ khả năng giải quyết chuyện đó.

Nhưng nếu Hoàng Đế đồng ý lời đã nói ra, miệng vàng lời ngọc không thể sửa đổi, vậy không thể vãn hồi đường sống nữa rồi, Ứng Viễn Phi vội vàng bước ra khỏi hàng.

Trực tiếp muốn ngăn Hoàng Thượng ban hôn ột thương nhân là chuyện không hề khả quan, như vậy sẽ trực tiếp chọc giận An vương gia khiến hần càng cường ngạnh xin Hoàng Đế ban thanh chỉ gả. Ứng Viễn Phi cười đối với An vương gia nói: “Vương Gia có thể có chỗ hiểu lầm rồi, Cầu Tiêu hai nhà mặc dù đã đính hôn, nhưng đã bị phá vỡ, nghe nói Cầu gia đã muốn từ hôn từ lâu rồi.”

Hoàng Thượng mấy ngày nay mượn chuyện này chuyện kia, đề bạt không ít quan viên của mình, Ứng Viễn Phi cũng là một người trong số đó, An vương đối với chuyện cân nhắc người này luôn phản đối, Ứng Viễn Phi lúc này lại công khai ra ngoài phản bác hần, tuy ngôn ngữ uyển chuyển, vẫn khiến An vương cực kỳ không vui.

Hần hôm nay muốn có thánh chỉ ban hôn, đã nắm chắc phần thắng trong tay, công tác chuẩn bị đã làm đủ, tình huống cũng nắm được rất rõ ràng được, mắt thấy chuyện thành công rồi, Ứng Viễn Phi lại ra ngoài chặn ngang một gạch, lập tức cười lạnh nói: “Ứng Hữu ti(1 chức quan) quả thật là một người hiểu biết, biết được hôn sự này Hoàng Thượng nên ban hôn ngay, này Cầu Thế Trinh rõ ràng đã có vị hôn thê, lại. . . .”

An vương gia đem chuyện Thảm Thanh Lạc nói ra, từ khuê các Chi Lễ đến lễ nghĩa liêm sỉ, cổ động công kích một phen, Thảm Thanh Lạc ở trong miệng hần chính là một người không có đức hạnh cùng liêm sỉ còn không bằng một cô gái thanh lâu.

“Hoàng Thượng, từ xưa lệnh của cha mẹ lời của mối mai, hôn sự hai nhà Cầu Tiêu do phụ thân hai nhà từ hai mươi năm trước khi Tiêu gia tiểu thư ra đời thì liền lập thành, trung hiếu lễ nghĩa há có thể không để ý, chính là vì công lý đạo nghĩa, cũng xin Hoàng Thượng vì Tiêu gia tiểu thư làm chủ chuyện này.”

Giai nhân trong lòng bị An vương nhục mạ như thế, Ứng Viễn Phi giận đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, chuyện Cầu Thế Trinh cùng Tiêu Nguyệt Mị đã đính hôn là thật, lại thêm quan hệ giữa Cầu Thế Trinh và Thẩm Thanh Lạc mà nói, quả thật Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh lạc đuối lý rồi, nếu làm rõ nguyên nhân, cũng không chắc nhận được lợi thế.

Lúc này không tranh thủ, thánh chỉ ban hôn được ban xuống thì không thể cứu vãn được nữa, Ứng Viễn Phi bất chất tất cả, đối chọi gay gắt nói: “Nghe Vương Gia nói hình như ngài rất hiểu rõ chuyện này, Viễn Phi xin hỏi Vương Gia, Cầu Thế Trinh muốn từ hôn trước, hay là do biết Thẩm Thanh Lạc trước nên mới làm vậy?”

Câu hỏi này thật bén nhọn, An vương cười lạnh một tiếng không đáp, hắc phái quan viên tiếp theo đứng dậy, cố ý gây sự hỏi: “Ứng hữu ti cho là hiểu đạo có thể không để ý, phụ mệnh không nên tuân theo sao?”

.....

Hai bên bên nào cũng cho là mình phải, Hoàng Thượng tuy không muốn để một chuyện nhỏ như vậy cùng An vương gia so tài, nhưng nếu không cần phải thánh chỉ ban hôn, giữ được quyền uy Chí Tôn tất nhiên tốt hơn, cố ý không can cuộc tranh luận lại, cho phép Ứng Viễn Phi cùng An vương cùng mấy đại quan trong triều tranh luận, sau đó người bên vây cánh của Hoàng Thượng thấy chuyện này có thể chuyển biến, lại nhân được ám hiệu của người ngồi trên ngai vàng, cũng ra ngoài giúp đỡ Ứng Viễn Phi cùng người của An vương tranh luận.

Một chuyện nho nhỏ ở trên triều đình cãi tới cãi lui không dứt, từ lễ nghĩa liêm sỉ, đến cuối cùng rút ra quan điểm, một bên khẳng định Thẩm Thanh Lạc không tuân thủ khuê các Chi Lễ, một bên lại nói Tiêu Nguyệt Mị ác độc tàn bạo, sau đó, không biết người nào đề nghị, khiến Hoàng Thượng tuyên Tiêu Nguyệt Mị cùng Thẩm Thanh Lạc lên điện trần tình, để Hoàng Thượng tự mình làm chủ, người nào đứng lý liên tứ hôn cho người ấy.

Hoàng Thượng chỉ ước gì huyên não đến không cần hạ thánh chỉ ban hôn, nên cũng vui vẻ hạ chỉ tuyên Tiêu Nguyệt Mị cùng Thẩm Thanh Lạc vào cung, Thẩm Thanh Lạc không có ở đây, Tiêu Nguyệt mị trước vào cung .

Tiêu Nguyệt Mị hôm qua nhảy lầu bức bách Tiêu Nhữ Xương, tay gãy chân tàn, cả người thật lại nhếch nhác, vốn ngày bình thường đã không cần phải nói (ý xinh đẹp ko phải nói), lúc này lại càng nhu nhược dịu dàng hơn, vừa lên điện liền thắng được không ít đồng tình cùng thương hại, Hoàng Thượng hỏi câu nào, Tiêu Nguyệt Mị cũng khóc sụt sùi, đau khổ trách móc bày tỏ nàng không muốn cản trở nhân duyên tốt của Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc, hôm qua là muốn tự tuyệt (tự sát) để thành toàn cho bọn họ, ai ngờ ông trời không cho nàng được như ý nguyện, cầu xin Hoàng Thượng ban thưởng cho nàng một ly rượu độc, nàng nguyện ý chết để thành toàn cho Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh.

Giai nhân nhỏ lệ, nước mắt tích trên điện đã hòa tan lòng cứng rắn của một số Đại lão gia, Thẩm Thanh Lạc chưa lên điện, mọi người đã thiên về phía Tiêu Nguyệt Mị rồi, nếu không phải hai bè phái đang đấu tranh, vây cánh của Hoàng Thượng cũng muốn xin Hoàng Thượng vì Tiêu Nguyệt Mị ban thánh chỉ tứ hôn vì Tiêu Nguyệt Mị mà làm chủ công đạo rồi.

55. Chương 55

Tiêu Nguyệt Mị thường ngày có tính tình gì Ứng Viễn Phi biết rất rõ ràng, nhưng lúc này người ta lại tay tàn chân gãy, hẳn cũng không thể nào cãi lại được, chỉ gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng.

Thẩm Thanh Lạc chậm chạp không tới, chúng đại thần bởi vì chờ nàng cũng không thể nghỉ trưa, trong lòng không khỏi bất bình tức giận, bè cánh của An vương liền nhân cơ hội nói không cần đợi Thẩm Thanh Lạc nữa, xin Hoàng Thượng ban thánh chỉ tứ hôn cho Tiêu Nguyệt Mị.

“Hoàng Thượng, chỉ ý đã tuyên, thần xin Hoàng Thượng cho Thẩm Thanh Lạc một cơ hội biện bạch.” Ứng Viễn Phi vội vàng cầu càn.

Hoàng Thượng suy tính một chút liền đồng ý, Tiêu Nguyệt Mị nhìn Ứng Viễn Phi, chợt cười thắm mẩy tiếng, đang lúc mọi người kỳ quái nhìn nàng, thì nàng nhìn Ứng Viễn Phi khóc ròng nói: “Ứng gia ca ca,

huynh cũng thích Thẩm Thanh Lạc phải không? Tại sao mọi người đều thích Thẩm Thanh Lạc? Ca ca của ta, huynh, Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc rốt cuộc có cái gì tốt?”

Lời này của Tiêu Nguyệt Mị, nhìn là khóc thút thít bị thương hối tiếc, nhưng kì thực là nhắm thẳng vào chuyện Thẩm Thanh Lạc cùng nhiều nam nhân dây dưa không rõ, Ứng Viễn Phi bị nàng nói trúng tâm sự, mặt sung huyết đỏ bừng, mắt thấy mọi người nhìn mình càng thêm khinh thường, không khỏi tức giận vô cùng, đang muốn bác bỏ, ngoài điện thái giám cao giọng truyền xuống, Thẩm Thanh Lạc cầu kiến thánh giá.

Tiêu Nguyệt Mị đã là tuyệt sắc, có thể mê hoặc vị hôn phu của Tiêu Nguyệt Mị, lại mê hoặc được cả Thế tử Hầu phủ, mọi người trong lòng tưởng tượng Thẩm Thanh Lạc chắc chắn sẽ là vẻ đẹp để Vô Song mị thái* đến tận xương, nghe được truyền báo, đồng loạt khinh thường lại mong đợi hướng nhìn ra ngoài điện.

(*) Vô song mị thái: vẻ đẹp độc nhất vô nhị, xinh đẹp tuyệt trần

Thẩm Thanh Lạc mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, tóc đen vấn đơn giản rủ xuống tự nhiên, trên đầu có cài thêm một cây trâm ngọc bích hình hoa lê, chậm rãi đi vào điện, cúi thấp đầu, một đôi bàn tay trắng mịn siết chặt ở phía trước, nhẹ nhàng quỳ xuống, dập đầu trong miệng xưng dân nữ Thẩm Thanh Lạc “Tham kiến Hoàng Thượng”.

Nàng cử chỉ chừng mực, ngôn ngữ chuẩn xác, thần thái trầm tĩnh mà không hoảng loạn, thanh âm trong suốt như dòng suối chảy róc rách, khí chất phóng khoáng mà tao nhã, giống như hoa lan thơm phức. Mặc dù không phải là tuyệt sắc, nhưng lại giống như đoá hoa trắng noãn tinh khiết, mát mẻ mềm mại, có một nét duyên dáng rất riêng biệt.

Một cô nương như vậy, cùng hồ ly tinh yêu mị hiển nhiên không giống nhau, cả đại điện trong một nháy mắt liền im lặng.

Thẩm Thanh Lạc kiếp trước đã từng gặp qua Tiêu Nguyệt Mị, nhưng kiếp này hai người chưa từng gặp mặt, Tiêu Nguyệt Mị không biết nàng có hình dáng như thế nào, trong lòng nghĩ là có thể mê hoặc được Cầu Thế Trinh, tất nhiên đáng đáp cực đẹp, liếc thấy Thẩm Thanh Lạc nhan sắc cũng chỉ tầm thường như thế, cũng ngay người.

Phụ thân của Ứng Viễn Phi sau khi thấy Thẩm Thanh Lạc vào điện, liền nhìn chăm chăm vào Ứng Viễn Phi, thấy Ứng Viễn Phi mặc dù không tính là hai mắt nhìn chăm chăm, nhưng ánh mắt lại hơi chéch, tay áo hơi lay động, cũng tiết lộ nội tâm của hắn đang kích động. Ứng phụ nhớ tới lúc trước Ứng Viễn Phi nhất quyết từ chối chuyện thành thân, tức đến nổi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, vẫn cho rằng nhi tử của mình rất hiểu chuyện, không ngờ lại đi si mê một cô gái không có gia thế không có sắc đẹp như vậy.

Sau khi, Hoàng Đế cho phép bình thân, thủ hạ của An vương liền đánh đòn phủ đầu, một người chất vấn: “Thẩm Thanh Lạc, ngươi là một cô nương chưa lập gia đình mà lại không thủ khuê các Chi Lễ*, biết rõ Cầu Thế Trinh cùng Tiêu gia tiểu thư đã đính hôn.”

* Khuê các chi lễ: phong tục ngày xưa các tiểu thư Khuê các phải giữ vững phẩm chất ‘ công dung ngôn hạnh’ (keke, theo mình hiểu là vậy)

Người nọ mồm miệng lanh lợi, từ ngữ bén nhọn, Thẩm Thanh Lạc lắng lắng nghe, cũng không vội bác bỏ.

An vương thế lớn, trong hoàng cung còn có thái giám làm nội gián, ở bên ngoài cửa cung tiết lộ tin tức cho Tiêu Nguyệt Mị, nói rõ nguyên nhân cho gọi Tiêu Nguyệt Mị vào cung là vì chuyện gì, nên đã có chuẩn bị.

Một người vừa tiến vào liền khiến ọi người đồng tình, một người tiến vào lời gì cũng không nói ra được, trong điện ở trong mắt mọi người đều lộ ra thần sắc không sai biệt lắm, chính là gả thánh chỉ này, dĩ nhiên là ban thưởng cho Tiêu Nguyệt Mị cùng Cầu Thế Trinh.

Trên Long ỷ Hoàng Đế cũng cảm thấy có mấy phần tức giận, cãi nhau lâu như vậy, lại vẫn phải phải ban hôn theo ý của An vương, mặt mũi của Cửu ngũ chí tôn còn biết để ở đâu? Nhìn Thẩm Thanh Lạc chỉ nghe không phản bác, cục diện càng ngày càng bất lợi, giận đến nổi cũng muốn trách mắng Thẩm Thanh Lạc rồi.

Thái giám truyền chỉ cái gì cũng không chịu nói, Thẩm Thanh Lạc cũng không biết thánh chỉ tuyên tới là vì chuyện gì, nàng vội vàng phán đoán nếu chuyện gì xảy ra, mình nên trả lời như thế nào mới có lợi.

Người kia nói rất nhiều, bắt đầu là châm chọc chỉ trích, sau lại cơ hồ là nhục mạ rồi.

Ứng Viễn Phi nghe không nổi nữa, đứng dậy lạnh lùng bác nói: “Dương đại nhân, Hoàng Thượng tuyên Thắm cô nương tiến vào, là cho Thắm cô nương cơ hội biện bạch, không phải là để cho ngài trở tài mắng người ra đâu.”

Ứng Viễn Phi nói có lý, Dương đại nhân trừng mắt nhìn Ứng Viễn Phi, gương mặt béo phì tức giận đến đỏ bừng.

Thắm Thanh Lạc nhận ra Ứng Viễn Phi, nhưng không phải là trong bữa tiệc nhận nghĩa muối ở kiếp này. Ngày đó nàng cúi thấp đầu tập trung cùng Tiêu Nhữ Xương diễn trò, cũng không có nhìn những người khác, nên cũng không nhìn thấy Ứng Viễn Phi.

Kiếp trước, Ứng Viễn Phi ở lúc nàng vào Cầu phủ năm thứ hai đã được thăng chức lên Hộ Bộ Thị Lang, rời khỏi Hầm phủ phủ sống một mình. Sau lần đó, sinh nhật hần hàng năm, trước một ngày hần đều cho người mời nàng cùng Cầu Thế Trinh đến nhà hần làm khách, gặp ngày lễ gì cũng sẽ mời nàng cùng Cầu Thế Trinh đến dự tiệc rượu, hần vẫn không có lấy vợ cũng không có thiếp thất, mỗi lần bữa tiệc đều là ba người cùng bàn, Thắm Thanh Lạc khi đó đối với Cầu Thế Trinh ôm oán hận, đối với bằng hữu của hần cũng hờ hững, Ứng Viễn Phi vẫn là sơ đạm mà lễ độ, không nóng không lạnh, rồi lại không tiếng động sẵn sóc tỉ mỉ.

Thắm Thanh Lạc nhớ có một lần đến nhà hần, cổ họng nàng hơi có khó chịu, lúc ngồi xuống có ho nhẹ một hai tiếng, Ứng Viễn Phi sau đó đã đi ra ngoài một chuyến, lúc bữa tiệc gần kết thúc thì bọn nha hoàn đã bưng lên một tô canh hầm cách thủy, đó là canh Tuyết Lê. Canh Tuyết Lê thanh phổi nhuận tiếng, Thắm Thanh Lạc lúc ấy trái tim chợt có chút dao động, lẳng lặng ăn canh đồng thời, lẳng lẽ quan sát một chút, Cầu Thế Trinh không thích ngọt, chưa ăn, Ứng Viễn Phi cũng đang giật giật thìa, cũng chưa có ăn.

Thắm Thanh Lạc mới vừa rồi vẫn luôn cúi đầu không có quan sát xung quanh, lúc này thấy Ứng Viễn Phi, trong nội tâm vui vẻ, mắt nhìn Ứng Viễn Phi, im lặng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ứng Viễn Phi nhìn thấy liền hiểu, vội đem vài ba lời nói qua tình huống lúc này. An vương gia muốn xin chỉ ban hôn cho Tiêu Nguyệt Mị cùng Cầu Thế Trinh, dưới mắt mọi người đang bàn xem giữa nàng cùng Tiêu Nguyệt Mị người nào đúng, nên ban hôn cho người nào.

Không ngờ đến đây là vì thánh chỉ ban hôn, Thắm Thanh Lạc trái tim trầm xuống, ý định hơi đi lòng vòng, hướng Dương đại nhân thi cái lễ, rồi hướng Long ý Hoàng Thượng quỳ xuống, rõ ràng nói: “Cầu xin hoàng thượng cho phép dân nữ hỏi Tiêu tiểu thư mấy câu.”

Hoàng đế dĩ nhiên đồng ý, một tiếng “Được” lớn tiếng nói ra, còn mở ra kim khẩu* cho Thắm Thanh Lạc bình thân.

*Kim khẩu: mở miệng vàng, ý chỉ những người ít nói.

Thắm Thanh Lạc nhìn về phía Tiêu Nguyệt Mị: “Thanh Lạc xin hỏi Tiêu tiểu thư, Cầu gia muốn từ hôn tiểu thư từ lúc nào?”

Tiêu Nguyệt Mị nghẹn họng một hơi, rốt cuộc không dám khi quân, không cam không nguyện nói: “Sáu năm trước.”

Thắm Thanh Lạc chuyển sang Hoàng đế: “Hoàng Thượng, dân nữ một năm trước mới biết Cầu gia.”

Một câu nói liền phủ sạch chuyện phá hỏng nhân duyên giữa hai nhà Cầu Tiêu, Hoàng Đế trong bụng mừng thầm, gật đầu tỏ vẻ hiểu. Tiêu Nguyệt Mị có chút nóng nảy, lớn tiếng nói: “Thế Trinh sáu năm trước đã biết người, chỉ là khi đó quan hệ của các người không có công khai thôi, người đừng có mà ngụy biện.”

Thắm Thanh Lạc cười nhạt, nhìn Tiêu Nguyệt Mị nói: “Tiêu tiểu thư nói là sáu năm trước Cầu gia đã biết thanh lạc, bởi vì Thanh nên Cầu gia mới muốn cùng Tiêu tiểu thư từ hôn?”

“Đúng là như thế.”

“Tiêu tiểu thư năm nay xuân xanh đã 20, sáu năm trước đã mười bốn tuổi rồi, đúng không?” Thắm Thanh Lạc lời nói vừa chuyển, hỏi một câu không liên quan đến nhau.

Tiêu Nguyệt Mị không biết dụng ý của nàng, đành phải gật đầu.

Thẩm Thanh Lạc cười khê một tiếng, nói: “Thanh Lạc năm nay mười bảy tuổi, sáu năm trước mới có mười một tuổi mà thôi.”

Không cần phải nói nhiều nữa, mọi người đều hiểu, sáu năm trước Tiêu Nguyệt Mị mười bốn tuổi, chính là một cô nương bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành, như nụ hoa đầu cành chuẩn bị hé nở, mà mười một tuổi, vẫn còn chỉ là một tiểu cô nương, nếu nói Cầu Thế Trinh bởi vì một tiểu cô nương còn chưa đến tuổi này nở mà vứt bỏ vị hôn thê, lời này thật làm cho người ta khó mà tin được.

Tiêu Nguyệt Mị cũng không thể phản bác lại được, giận đến nổi gương mặt kiều diễm sung huyết đỏ bừng.

Bè cánh cửa An vương thấy Tiêu Nguyệt Mị có chút đuối lý, lúc này Dương đại nhân lại nhảy ra ngoài, vẫn bám lấy chuyện Thẩm Thanh Lạc ở trong Cầu Phủ không thả, chế diễu Thẩm Thanh Lạc không tuân thủ khuê lễ, dâm bôn vô sỉ*.

* Dâm bôn vô sỉ: dâm đảng vô liêm sỉ

“Bốn chữ dâm bôn vô sỉ này, Thanh Lạc không dám nhận.” Thẩm Thanh Lạc lãnh đạm nói: “Thanh Lạc vào Cầu phủ, chỉ vì khi đó cảnh nhà sa sút, vì cuộc sống mới phải bán mình làm nô. Thanh Lạc tự hỏi giữ mình trong sạch, cũng không tuân thủ lễ nghĩa, ở chỗ nào?”

“Đúng là vô sỉ.” Dương đại nhân cả giận nói: “Người ở trong Cầu phủ cùng Cầu Thế Trinh không mình không bạch, khiến hân muốn từ hôn, còn dám ngụy biện?”

Thẩm Thanh Lạc cắn cắn môi, không muốn để người nhục mạ thêm nữa, liền vén tay áo lên.

Trên cánh tay có một nốt ruồi màu đỏ hồng, dân gian gọi nốt ruồi này là thủ cung sa, tất cả mọi người đều biết ý nghĩa của nó, mỗi lần chọn tú nữ trong cung cũng đều chú trọng đến điểm này, những quan viên này cũng nghe nói qua, cũng đã từng nhìn thấy. Khi Dương đại nhân nhìn thấy nốt thủ cung sa này, liền há hốc mồm cứng lưỡi, nhất thời bị câm rồi.

Người ta còn là sử nữ, hai chữ dâm đảng này không nói được, Cầu Thế Trinh từ hôn một thời gian dài mới biết Thẩm Thanh Lạc, tình huống ngoài ý muốn này, An vương cũng không nghĩ đến, Hoàng Đế mừng thầm, ho khan một tiếng, hắng giọng một cái. Ứng Viễn Phi vội tâu nói: “Hoàng Thượng, lời xưa nói thanh quan đoạn tuyệt việc nhà, chuyện như vậy không nói được, theo thần thấy, ban hôn cho ai cũng đều không thỏa.”

“Ứng khanh nói có lý.” Hoàng Đế rất hài lòng, An vương gia trong lúc nhất thời cũng nói không ra lời nói, vốn là rất có lý, vòng tới vòng lui biến thành muốn Thẩm Thanh Lạc cùng Tiêu Nguyệt Mị đấu lý, cũng thua.

Tiêu Nguyệt Mị nhìn thấy hôn sự đã tới tay rồi còn mất, tức giận vô cùng, cũng không nhớ trong bụng mình còn có một mầm móng muốn đổ thừa cho Cầu Thế Trinh, lớn tiếng nói: “Thẩm Thanh Lạc, người đừng có mà làm ra vẻ ta đây, ai chẳng biết Thế Trinh bị vô năng, người có thể giữ vững thân trong sạch, cũng chẳng có chuyện gì lạ.”

A! Thì ra là chuyện còn có thể chuyển biến, An vương cũng không để ý Tiêu Nguyệt Mị đang nói những lời thô tục không thể chịu nổi, vuốt râu cười nói: “Thì ra là như vậy, Hoàng Thượng, Cầu Thế Trinh đã vô năng, vậy Thẩm Thanh Lạc có thể giữ vững thân trong sạch, tất nhiên là chuyện bình thường, Cầu Thế Trinh vô năng, Tiêu tiểu thư còn đối với hân tình thâm ý trọng, thật là khó có được, thần xin Hoàng Thượng ban hôn cho Tiêu tiểu thư cùng Cầu Thế Trinh.”

Thế nào hai câu lại lượn về chuyện ban hôn cho Tiêu Nguyệt Mị vậy, Hoàng Đế nhìn về phía Thẩm Thanh Lạc, Tiêu Nguyệt Mị lại cướp lời lớn tiếng nói: “ Cầu Thế Trinh từng xin đại phu xem qua bệnh, đại phu của y quán đó có thể làm chứng.”

Thẩm Thanh Lạc há mồm, muốn xin Hoàng đế tuyên Cầu Thế Trinh tiến đến, cho thái y trong hoàng cung kiểm tra, Cầu Thế Trinh có phải vô năng hay không liền rõ rồi. Ứng Viễn Phi lại đột nhiên nói “Hoàng Thượng không ngại xin cho tuyên vị đại phu kia vào điện.”

Thẩm Thanh Lạc không hiểu, đầu óc chuyển một cái, trong lòng là tin tưởng Ứng Viễn Phi, cũng yên lòng không xin cho gọi Cầu Thế Trinh nữa.

Thái giám đi tuyên chỉ rồi, Hoàng Đế triệu gặp, đại phu tới rất nhanh, chính là vị đại phu đêm đó xem bệnh cho Cầu Thế Trinh, tất nhiên xác nhận Cầu Thế Trinh quả thật là vô năng.

Thẩm Thanh Lạc khước mắt nhìn Ứng Viễn Phi, chỉ thấy Ứng Viễn Phi hít sâu một hơi, giống như chuẩn bị hạ một quyết định rất quan trọng, trong lòng đột nhiên kiên định tiếp tục.

Đại phu ra khỏi đại điện, Ứng Viễn Phi lớn tiếng tấu nói: “Hoàng Thượng, tuy nói Cầu Thế Trinh vô năng, Thẩm cô nương trong sạch cũng không thể phủ nhận, không bằng xin Tiêu cô nương cũng chứng thật sự trong sạch của mình.”

A! Hai người này không có quan hệ, mọi người nói là Thẩm Thanh Lạc không tuân thủ khuê lễ, cũng không phải là nói Tiêu Nguyệt Mị, Hoàng Đế hơi có chút không hiểu, gương mặt quét xuống đúng lúc thấy sắc mặt của Tiêu Nguyệt Mị trắng bệch.

Một câu nói đã làm sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, Hoàng Đế mừng đến nỗi muốn cười lớn, đám người của An vương gia cũng không phải là kẻ ngu, nhất thời trong lòng thầm kêu không ổn, trong lúc cấp thiết lại không nghĩ lời để ra phản đối.

56. Chương 56

“Huynh đã dặn muội như thế nào?” Tiêu Nhữ Xương khuôn mặt xanh mét, nhú lông mày mắng: “Đã nói với muội, trừ những điều huynh nói trước với muội, sau đó dù có chuyện gì, muội chỉ cần khóc thút thít, cái gì cũng không cần nói, An vương gia sẽ tranh đấu thay uội, giờ thì hay rồi. . . .”

Tiêu Nhữ Xương mắng xong rồi, thấy Tiêu Nguyệt Mị vẫn cứng cổ, vẫn khư khư bộ dạng mình không sai, hần tức giận tiện tay cầm lên bình hoa sứ Quan Diêu trắng cao chừng bằng nửa người bên cạnh, không nghĩ ngờ liền hướng phía Tiêu Nguyệt Mị đập tới, mắng: “Muội có biết, hậu quả của chuyện ngày hôm nay hay không?”

Tiêu Nhữ Xương tuy là tức giận vô cùng, song trong lòng cũng không thật sự nghĩ tới chuyện đánh Tiêu Nguyệt Mị, mắt thấy bình hoa to kia sắp chạm vào, Tiêu Nguyệt Mị cũng không tránh né, trong lúc vội vã tung người một cái nhào tới, Tiêu Nguyệt Mị được hần che chắn cho, không có việc gì, nhưng bình hoa này “Đông” một tiếng nện vào trên lưng hần, nước trong bình hoa trút xuống, ướt đầm lưng áo của hần, lúc đứng thẳng dậy những cành hoa cùng nước cùng nhau chảy xuống, tạo thành một cảnh sắc hỗn độn.

“Muội tại sao không tránh?” Tiêu Nhữ Xương toàn thân ướt đầm cũng không để ý, đỡ Tiêu Nguyệt Mị dậy cẩn thận kiểm tra, vừa vội lại đau lòng hỏi: “Nguyệt Mị, có bị đau chỗ nào không? Chân cùng tay bị thương không có sao chứ?”

“Huynh không cần phải quan tâm đến muội, muội sống còn có nghĩa gì.” Tiêu Nguyệt Mị hung hăng đẩy ra Tiêu Nhữ Xương, oa một tiếng khóc lớn: “Ca, từ trước kia cho tới bây giờ huynh chưa từng lớn tiếng mắng muội dù chỉ là một câu, thời gian này huynh lại luôn mắng muội, vì cái gì? Ca, huynh thật sự thích Thẩm Thanh Lạc rồi, có phải không? Huynh nhìn thấy nàng ta khó chịu thì đau lòng? Có phải không?”

“Muội!” Tiêu Nhữ Xương do quá tức giận mà lỡ lời tiết lộ, lấy tay đè trán hít một hơi thật sâu, thở dài nói: “Nguyệt Mị, muội rốt cuộc có biết hậu quả của chuyện hôm nay nghiêm trọng đến mức nào không?”

“Không biết!” Tiêu Nguyệt Mị lớn tiếng nói, nhìn chằm chằm Tiêu Nhữ Xương, ánh mắt sắc lạnh đầy cay nghiệt: “Thế nào? Ca, huynh có phải đau lòng vì Thẩm Thanh Lạc rồi hay không? Hôm nay mặc dù không được Hoàng Thượng ban thánh chỉ tứ hôn, nhưng Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh muốn sáng sớm ngày mai cử hành hôn lễ, không phải cũng không thể tiến hành được sao?”

Hôm nay trên điện Kim Loan, Ứng Viễn Phi đột nhiên đưa ra yêu cầu muốn Tiêu Nguyệt Mị chứng thực sự trong sạch của mình, Tiêu Nguyệt Mị trong bụng còn đang mang thai, đương nhiên không dám để a ma trong cung nghiệm thân, thuận miệng liền nói mấy năm trước đã cùng Cầu Thế Trinh sớm chiều chung đụng mà lúc đó Cầu Thế Trinh chưa bị vô năng, sự trong sạch của mình đã bị Cầu Thế Trinh đoạt mất.

Trên đại điện mọi người lúc ấy sắc mặt liên thay đổi, tuy hai người đã có hôn ước, trước hôn nhân mà đã vượt rào thì đức hạnh của nàng ta cũng chẳng ra gì, An vương gia mặt thật là dày, vẫn còn coi đây là cái có

nói: " Cầu Thế Trinh cùng Tiêu tiểu thư đã là vợ chồng thực, thần xin Hoàng Thượng ban thánh chỉ tứ hôn cho bọn họ."

"Thần xin Hoàng Thượng tuyên Cầu Thế Trinh vào hôn cho rõ." Ứng Viễn Phi nói, ngụ ý, tuyên Cầu Thế Trinh tới để chứng thực lời của Tiêu Nguyệt Mị.

An vương đang muốn phản bác, Hoàng Đế vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Hoàng thúc, thanh quan đoạn tuyệt việc nhà, chuyện vợ chồng son này, hãy giao cho bọn họ tự mình giải quyết đi, như thế nào?"

Đây là, Hoàng Đế không muốn đem chuyện làm lớn lên, An vương ý định chuyển một cái, nếu Cầu Thế Trinh được tuyên đến điện, hẳn dứt khoát lên tiếng phủ nhận cùng Tiêu Nguyệt Mị xảy ra qua quan hệ, như vậy chuyện sẽ càng rắc rối hơn. Có lòng như vậy cũng đủ rồi, rốt cuộc cũng sẵn khoải chịu nhận thua, nhớ tới Lô Quang lúc trước tra được Cầu Thế Trinh muốn cùng Thẩm Thanh Lạc thành thân vào ngày mai, liền đem chuyện này nói ra: ". Hoàng Thượng, hôn sự của Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc, không thể làm."

"Hoàng Thượng, cha Thẩm cô nương đã đồng ý gả Thẩm cô nương cho Cầu Thế Trinh." Ứng Viễn Phi vội vàng nói. Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh cũng coi như có lệnh của cha mẹ rồi, thành thân là chuyện đương nhiên.

Chỉ cần không phải Cửu ngũ chí tôn ban hôn ột kẻ thương nhân không làm mất đi uy nghiêm của Hoàng Đế, những chuyện nhỏ khác cũng không nên so đo với An vương, Hoàng Đế quét Ứng Viễn Phi một cái, đối với An vương gật đầu một cái, rộng rãi thuận theo ý của An vương, cười nói một câu Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh không được thành thân khi Tiêu Nguyệt Mị chưa xuất giá trước, liền tuyên bố bãi triều.

Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh không được thành hôn, với muội muội của mình có ích lợi gì? Tiêu Nhữ Xương cười chua xót, nhỏ giọng nói: "Nguyệt Mị, muội đem chính mình phá hủy rồi."

Chuyện hôm nay truyền ra, Tiêu Nguyệt Mị không tuân thủ khuê lễ, chuyện chưa cưới đã thất thân sẽ rất nhanh truyền tới mẫu thân của Ngụy long, muốn gả cho Ngụy Long, cũng khó rồi.

"Muội không hiểu." Tiêu Nguyệt Mị ngẩng đầu lên, đắc ý nói: "Hôm nay đã có lời vàng của Hoàng Thượng, Cầu Thế Trinh nếu là không lấy muội, cũng được, muội liền cả đời không lấy chồng, hẳn cũng khỏi phải nghĩ đến chuyện cưới Thẩm Thanh lạc."

Tiêu Nhữ Xương một hồi bất đắc dĩ, im lặng một lúc, giương mắt nhìn Tiêu Nguyệt Mị: "Nguyệt Mị, như vậy, muội đã hại Thế Trinh, cũng đã tự hại chính mình."

Tiêu Nguyệt Mị bị Tiêu Nhữ Xương nhìn chăm chú cũng có chút khiếp sợ, nhưng ngoài miệng cũng không nguyện chịu thua, lớn tiếng nói: "Không cần huynh quan tâm, muội quyết sống chết với bọn họ, ai cũng đừng mong được như ý nguyện."

"Cái muội mất đi rất nhỏ sao?" Tiêu Nhữ Xương hừ lạnh một tiếng, nặng nề mà nói: "Đứa bé chờ nổi được sao? Hay là, muội không cần đứa bé này nữa?"

"Đương nhiên là cần." Tiêu Nguyệt Mị đắc ý nhìn Tiêu Nhữ Xương, cười to nói: "Ca, huynh không muốn nghĩ tới chuyện muội chưa cưới đã sinh con, thì hãy mau nghĩ cách đem muội gả cho Thế Trinh đi."

Muốn đứa bé! Còn muốn gả cho Cầu Thế Trinh! Tiêu Nhữ Xương một hồi đầu hoa mắt choáng.

Nếu là muốn lưu lại đứa bé, lại không muốn xảy ra chuyện chưa cưới đã sinh con, thì chỉ có thể mau sớm lập gia đình.

Phía Ngụy Long, toàn bộ danh tiếng của muội muội đã bị phá hủy, mẫu thân Ngụy Long sẽ không đồng ý, nếu nói với bà ta đứa con trong bụng muội muội mình là cháu của bà ta, chỉ sợ nàng sẽ không chỉ không tin, còn có thể dùng những câu nói nhục nhã chửi muội muội mình. (đáng)

Nhà những người khác? Tiêu Nhữ Xương cười khổ, tình cảnh như vậy, đi chọn người nhà nào đây?

Thôi, muội muội chấp niệm thành ma, tìm cách gả nàng vào Cầu phủ thôi, chỉ cần gả qua được, dù rất có thể sẽ nhận được một tờ hưu thư, sinh hạ đứa bé cũng danh chính ngôn thuận, còn tốt hơn chưa chồng mà

đã có con.

“Nguyệt Mị.” Tiêu Nhữ Xương nhìn chăm chăm Tiêu Nguyệt Mị, ánh mắt sắc bén ác độc, giống như có Huyết Hải Thâm thù với Cầu phủ, cắn răng nghiền lợi nặn ra một câu: “Huynh sẽ cố hết sức sớm thúc đẩy hôn sự của muội cùng Thế trinh, Nguyệt Mị, hi vọng muội sau này sẽ không phải hối hận.”

**

Cầu Thế Trinh bên ngoài cửa cung chờ vô cùng lo lắng, Thẩm Thanh Lạc ra khỏi hoàng cung, cũng không khống chế mình được nữa, nhào vào trong ngực Cầu Thế Trinh nghẹn ngào khóc rống lên.

“Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Lạc chỉ khóc, một câu cũng không nói nên lời.

Ứng Viễn Phi lúc đầu chỉ đứng ở xa xa, sau lại nhìn thấy Thẩm Thanh Lạc khóc đến nỗi thở gấp, Cầu Thế Trinh tay chân luống cuống dụ dỗ nàng, thở dài đi tới, nhỏ giọng nói: “Ở chỗ này không tiện nói chuyện, chúng ta trước lên xe ngựa, trở về rồi chậm rãi thương lượng.”

Xe ngựa chạy vào trong Cầu phủ, Thẩm Thanh Lạc đã khóc đến toàn thân suy yếu vô lực, giọng nói khàn khàn. Cầu Thế Trinh hướng Ứng Viễn Phi áy náy nhìn thoáng qua, ôm Thẩm Thanh Lạc xuống xe ngựa, trực tiếp hướng chỗ ở Thẩm Thanh Lạc đi tới.

Thẩm Thanh Lạc khóc đến mệt, nằm dài trên giường không thể động, Cầu Thế Trinh giúp Thẩm Thanh Lạc uống nước, vắt khăn lông thay nàng lau mặt, nhẹ nhàng hôn một cái, nhỏ giọng nói: “Ngủ một giấc đi.”

Thẩm Thanh Lạc thật sự mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi.

Cầu Thế Trinh thấy Thẩm Thanh Lạc ngủ thiếp đi, muốn đi tìm Ứng Viễn Phi hỏi thăm tình hình, lại có chút không yên tâm, ra khỏi phòng ngủ muốn đi ra ngoài kêu một nha hoàn mời Ứng Viễn Phi đến đây, lại thấy Ứng Viễn Phi đã đứng ngoài cửa viện.

Mời Ứng Viễn Phi vào đại sảnh, Cầu Thế Trinh cầm lên chén sứ trắng rót một chén nước đưa tới, Ứng Viễn Phi hai tay nắm chén sứ, trong chốc lát tim đập mạnh và loạn nhịp, giơ chén lên ngang đầu uống như uống rượu bình thường một hộp cạn sạch nước, đem cái ly ném đến trên mặt bàn, hậm hực đem chuyện xảy ra trên điện Kim Loan kể lại tỉ mỉ.

“Làm sao lại biến thành như vậy? Chả trách Thanh Lạc uất ức như vậy.” Cầu Thế Trinh vọt đứng lên, thở hổn hển, một quyền đâm đến trên mặt bàn, bịch một tiếng ly trà trên bàn nhảy dựng lên, rơi xuống đất vỡ thành mấy miếng. “Những người này, bọn họ. Bọn họ.”

Hắn giận đến nỗi không nói ra lời, Ứng Viễn Phi cắn răng nói: “Bọn họ chỉ lo tranh quyền đoạt lợi của mình, đâu có nghĩ đến khổ sở của người khác.”

An vương gia cùng Hoàng Đế so tài, Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh thành vật hy sinh.

Cầu Thế Trinh phát hỏa một lát, từ từ tỉnh táo lại, nhớ tới chuyện Ứng Viễn Phi mới vừa rồi miêu tả trên đại điện, ở trong lòng khê động, nói: “Huynh đã yêu Tiêu Nguyệt Mị chứng thật sự trong sạch của mình, có phải đã đoán được. Người nam nhân kia là Ngụy Long phải không?”

Ứng Viễn Phi gật đầu, hôm đó khi hắn khơi lên ý niệm trong lòng Ngụy Long, mấy ngày sau lại không thấy Ngụy Long đâu, mấy ngày có trước gặp mặt, Ngụy Long mặc dù chưa nói cùng Tiêu Nguyệt Mị xảy ra chuyện gì, nhưng hắn mặt mày hớn hở, lúc nào cũng tươi cười, hắn liền đoán được một hai phần rồi.

“Vậy huynh ở trên đại điện vì sao không nói ra? Nói ra ta liền không có tai họa này rồi.” Cầu Thế Trinh giọng điệu có chút cao lên, nói xong đột nhiên nhớ tới, Tiêu Nhữ Xương cũng là bằng hữu của Ứng Viễn Phi, Ứng Viễn Phi như vậy là thiên vị hắn, đã là nhân tận nghĩa tới rồi. Cầu Thế Trinh ôm bả vai Ứng Viễn Phi, vì lời nói của bản thân thốt ra mà nói lời xin lỗi.

Ứng Viễn Phi trong lòng đang tự hối hận, sớm biết như thế đã nói ra chuyện Tiêu Nguyệt Mị cùng Ngụy Long, khi đó nghe thấy Tiêu Nguyệt Mị đổ thừa chuyện mình đã mất đi trong sạch lên đầu Cầu Thế Trinh, hắn hơi có chần chừ, không muốn làm khó Tiêu Nguyệt Mị cũng không muốn làm cho Tiêu Nhữ Xương quá

mắt mặt nên mới không nói ra chân tướng, sau đó Hoàng Thượng chỉ nói xong một câu kia liền tuyên bố bãi triều, lúc đấy hẳn lại là không có cơ hội mở miệng nữa rồi.

“Tình huống hiện tại cũng không tính là quá tệ.” Hiện tại xa trầm ngâm một lát nói: “Ta đi tìm Ngụy Long, tranh thủ khiến Ngụy Long cưới Tiêu Nguyệt Mị.”

Cầu Thế Trinh lông mày nhíu lại, lắc đầu một cái, nói: “Theo tính khí mẫu thân của Ngụy Long, chỉ sợ lúc trước cũng đã không đồng ý cho Ngụy Long cưới Tiêu Nguyệt Mị, bây giờ Tiêu Nguyệt Mị lại nói bậy bạ đó cùng ta. Mẫu thân Ngụy Long lại càng không đồng ý rồi.”

“Còn có một biện pháp, huynh cưới Tiêu Nguyệt Mị, sau khi thành thân xong thì cho nàng một tờ hưu thư.”

Những lời này Ứng Viễn Phi nói rất chậm, như có chút không nhẫn tâm.

Cầu Thế Trinh đối với Tiêu Nguyệt Mị cũng sẽ không mềm lòng, nghe đề nghị của Ứng Viễn Phi có chút động lòng, thành thân ngày thứ hai liền hưu Tiêu Nguyệt Mị, sau đó sẽ cưới Thẩm Thanh Lạc, sẽ không xung đột với ý chỉ của Hoàng Thượng.

“Ta không đồng ý.” Giọng nói trầm thấp mà rõ ràng vang lên, Thẩm Thanh Lạc chẳng biết đã rời giường từ lúc nào, búi tóc có chút rối loạn, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt mờ lung, Ứng Viễn Phi nhịp tim chậm nửa nhịp, hướng Cầu Thế Trinh chấp tay, nhỏ giọng nói: “Ta đi trước.”

Ứng Viễn Phi đi, Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm vào trong ngực, vuốt vuốt những sợi tóc rối loạn của nàng cười hỏi: “Thức dậy làm gì? Sao không ngủ thêm một lát nữa.”

“Không thể ngủ được, chàng đập bàn mạnh như vậy. Thẩm Thanh Lạc hơi cúi, nhỏ giọng nói: “Không thể nghĩ đến chuyện cưới trước sau đó lại hưu, người cưới vào cửa, chàng có muốn hưu cũng hưu không được.”

“Theo nàng nói, vậy phải làm thế nào?”

“Yên lặng theo dõi biến hóa, chúng ta đừng có gấp.” Lúc nghe thấy lời nói hồ đồ của Hoàng Đế, nàng cảm thấy rất bi phần cùng không hiểu, khóc lớn một hồi, Thẩm Thanh Lạc đã tỉnh táo lại.

Tuy hôn sự ngày mai không thể tiến hành được, nhưng trải qua lần này, quần cảnh mà Hoàng Đế ban hôn ở đời trước, sẽ không xảy ra nữa.

57. Chương 57

Quan hệ đã công khai, không cần thiết che giấu nữa, trong phủ còn có tiểu thư Bộ Mộng Dao, bữa tối Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh đã đến trong chính sảnh dùng bữa.

Thẩm Thanh Lạc cảm ơn Bộ Mộng Dao lần đó đã quên mình cứu giúp, lại quan tâm hỏi: “Muội có cảm thấy quen không? Nhà hoàn ma ma trong phủ có người nào không nghe lời muội không? Nếu có, hãy nói với Ca Ca của muội, để cho hắn trừng trị.”

Bộ Mộng Dao lắc đầu, mấy ngày nay xử lý chuyện nhà, Lý thị toàn lực trợ giúp nàng, cũng không có người nào kinh dễ coi thường nàng. Nàng chịu khổ đã quen, lại suy nghĩ mình cũng không phải là tiểu thư thực sự, nên cũng không đòi hỏi gì, ngược lại Lý thị thấy nàng quá mức tiết kiệm, liền giúp nàng sắp xếp sinh hoạt hàng ngày. Về y phục trang sức, so với ở nhà nàng lúc trước thật sự không thể so sánh nổi, cấp cho nàng đai ngọc của một bậc tiểu thư thực sự.

Bộ Mộng Dao trong lòng biết nhất định là do Thẩm Thanh Lạc đã dạn dò, trong lòng rất cảm kích, kéo tay của Thẩm Thanh Lạc nắm lấy nói chuyện, hỏi thăm tình hình của Thẩm Thanh Lạc lúc ở nhà, cùng mình không khác bao nhiêu, hai người cùng chung nỗi lòng, ngồi tâm sự với nhau một hồi lâu.

Hôn sự của Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc tốn mất một triệu lượng, Bộ Mộng Dao đã biết đến, có chút bận tâm hỏi: “Tẩu tẩu, có sợ cha tẩu có bạc lại làm chuyện xấu hay không? Hoặc là lòng tham không đáy?”

Tốn rất nhiều bạc để lo chuyện hôn sự, Thẩm Thanh Lạc vừa hổ thẹn lại đau lòng, cũng thật sợ cha của mình sẽ liên tục đến đòi bạc Cầu Thế Trinh giống như lúc trước đã làm với Tiêu Nhữ Xương, huống chi dưới mắt mình lại không thể cùng Cầu Thế Trinh thành thân.

Cầu Thế Trinh nhìn ra sự lo lắng của nàng, cười nói: “Không sao, ta đã sắp xếp xong xuôi rồi, cha nàng không đến tìm ta thì thôi, nếu tới, ta sẽ dạy ông ta lấy đi một phần bạc, cần phải trả lại một phần, một triệu lượng bạc kia, ta đã phân phó cho Minh Trí đi lo liệu, nó sẽ trở lại trong tay chúng ta ngay thôi.”

Cầu Thế Trinh vừa dứt lời, Tần Minh Trí mặt mày hớn hở đi vào.

“Gia, chuyện đã thành, ngân phiếu nô tài đã đưa vào ngân hàng rồi.”

Thẩm Thanh Lạc ngạc nhiên “A” một tiếng, hôm qua đưa ngân phiếu đi ra ngoài, hôm nay liền trở lại, là dùng cách gì vậy?

“Ta đã tìm một người trong quán, giả mạo là con một Thương gia đi báỉ phỏng (viếng thăm) cha nàng. . . .” Cầu Thế Trinh cười kể chuyện mình đã an bài ra.

Đàn Quân vốn tên là Hàn tiêu, là một người làm việc trong ngân hàng, tướng mạo rất dễ coi. Ngân hàng của Cầu phủ có ở khắp nơi trên đất Đại Hi (tên nước), thường lúc rời kinh đi ra ngoài thị sát. Bởi vì Tiêu Nhữ Xương thích thưởng thức trà, Cầu Thế Trinh năm xưa khi đi ra ngoài, đến các nơi đều mua các loại trà nổi tiếng, trở về đưa cho Tiêu Nhữ Xương, mặc dù hắn không quen với ai buôn bán trà, nhưng đối với các thương nhân buôn trà cũng nổi danh hắn cũng biết, lần này để Hàn Tiêu giả mạo thành người của Đàn gia ở Dĩnh Xuyên, giả vờ ra tay hào phóng, lấy Tiểu Lợi dụ chi (chi một khoản nhỏ), Thẩm Hựu Đường liền dễ dàng rút lui.

Hôm qua, khi Cầu Thế Trinh nhận được hôn thư đến tay, Hàn Tiêu liền theo kế hoạch bày tỏ phải về nhà thưa với phụ thân cho người đến Phụng thành cầu hôn, ít ngày nữa xin cưới Thẩm Tử Du, trước khi chia tay đưa ngân phiếu năm vạn lượng cho Thẩm Hựu Đường, xin Thẩm Hựu Đường trang trí lại phủ đệ, để lúc phụ thân hắn đến Thẩm gia trong phủ không quá mộc mạc, lại đề nghị Thẩm Hựu Đường tiếp tục buôn bán trà, mỗi tháng đều có lợi tức, hơn nữa cũng phải lấy về chút thể diện.

Tiêu thị thấy con rể sẵn sàng như thế, rất thích chí, giắt giấy Thẩm Hựu Đường cầm bạc đưa cho Đàn Quân để mua lá trà của Đàn gia, thuận đường lúc vào kinh cầu hôn thì vận chuyển theo, Thẩm Hựu Đường thấy con rể ra tay xa xỉ, nghe tới trà của Đàn Gia lại có thể làm ông chủ trở lại, có mấy phần động lòng, chỉ là vẫn còn có chút do dự.

Đàn Quân cười nói, hôn sự thành, cha hắn sẽ đưa những thứ gì cho nhạc phụ đại nhân, trong miệng hắn kể ra đều là bảo vật, theo như lời hắn nói vậy chỉ cần bán hết sính lễ lấy tiền mặt, liền có thừa bạc để nhập hàng và vận chuyển trà vào kinh thành.

Tiêu thị nghe thấy Đàn gia sẽ đưa đến những lễ vật quý giá, mở cờ trong bụng, đẩy Thẩm Hựu Đường, ám hiệu không thể để mất cơ hội này, Thẩm Hựu Đường nghe thấy Đàn Quân nói vậy cũng thấy siêu lòng, suy tư chốc lát liền đồng ý, đem số bạc bán nữ nhi mà Cầu Thế Trinh đưa tới, đưa hết cho Hàn Tiêu.

Để thúc đẩy hôn sự lần này, cũng chỉ tốn mất năm vạn lượng thêm một khối ngọc bội trị giá một vạn lượng, còn trả thù lao cho Hàn tiêu một ngàn lượng bạc.

Thẩm Thanh Lạc rất ngạc nhiên, không nghĩ tới giấy hôn ước của mình cùng Tiêu Nhữ Xương, chỉ cần dùng một thủ đoạn nhỏ, liền có thể dễ dàng giải quyết như vậy.

Bệ Mộng Dao cũng cùng khen một hồi, tò mò hỏi: “Đại ca, huynh không sợ người tên Hàn Tiêu đó cầm bạc bỏ trốn sao?”

“Đương nhiên không sợ, nô tài đã an bài người đi theo, dám đào thoát, sẽ cắt đứt chân của hắn.” Tần Minh Trí cười nói. Lúc Thẩm Thanh Lạc không chú ý thì len lén hướng Cầu Thế Trinh nháy mắt.

Cầu Thế Trinh có chút không hiểu, sau khi Tần Minh Trí lui ra ngoài, Cầu Thế Trinh cũng đi ra ngoài, Thẩm Thanh Lạc cũng không để ý đến, cùng Bệ Mộng Dao nói chuyện.

“Gia, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Tần Minh Trí nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì ngoài ý muốn?”

“Hàn Tiêu và Thẩm nhị tiểu thư. Cái kia.”

“Cái gì?” Cầu Thế Trinh biến sắc, quay đầu nhìn về cửa sảnh, Thẩm Thanh Lạc không có ra ngoài, hơi lỏng giọng điệu, nhỏ giọng mắng: “Ta không phải đã nói, dặn hẩn thật kĩ, chỉ là đến cầu hôn giả, không được phép động đến người sao?”

“Hàn Tiêu nói là Thẩm nhị tiểu thư tương đối nhiệt tình, cho nên. Theo nô tài thấy, hẩn là không muốn làm mướn để kiếm sống nữa, muốn cưới vợ hoàn lương, chắc nhìn trúng Thẩm nhị tiểu thư rồi.” Tần Minh Trí nói: “Lão nô nghe qua, Thẩm nhị tiểu thư này rất là ngang ngược, Thẩm quản sự lúc ở nhà bị nàng ta ức hiếp không ít.”

Cầu Thế Trinh trách mắng: “Không được nói bậy bạ, chuyện này, không thể cho Thanh Lạc biết, Hàn Tiêu đâu?”

“Nô tài đã nhốt hẩn lại, chờ Gia xử lí.”

“Trước cứ giam lại, để ta suy nghĩ.”

Tần Minh Trí đáp ứng, lại hỏi: “Gia, Thẩm quản sự có muốn dọn đến liệu Phong Hiên ở hay không? Còn nữa, có cần phải sắp xếp mấy nha hoàn hầu hạ không?”

Cầu Thế Trinh lắc đầu: “Không nên, tạm thời vẫn như cũ, chuyện ăn uống nên cẩn thận một chút, không cho phép có chuyện ngoài ý muốn.”

Quê Viên vẫn còn chưa xử lý, trong phủ người nào là nội gián của Tiêu Nhữ Xương cũng chưa bắt hết được. Hơn nữa, hẩn tự hầu hạ Thẩm Thanh Lạc là được, không muốn có nhiều người ở bên cạnh quấy rầy, ảnh hưởng hẩn và Thẩm Thanh Lạc thân thiết.

Buổi tối trở về phòng, Cầu Thế Trinh hầu hạ Thẩm Thanh Lạc rửa mặt súc miệng xong, cũng không về gian phòng của mình nữa, kéo Thẩm Thanh Lạc ngồi dựa vào đầu giường nói chuyện.

Nghĩ đến hôn sự không thể tiến hành, Cầu Thế Trinh hết sức uất ức, sợ Thẩm Thanh Lạc không vui, nên bên ngoài vẫn cố ý tỏ ra vui vẻ, chỉ vật giữa hai chân mình, về mặt đưa đám nói: “Thanh Lạc, nó lại phải nhịn tiếp rồi.”

Thẩm Thanh Lạc liếc cây gậy không thành thật kia của Cầu Thế Trinh một cái, trong lòng thầm than, nó nhịn không nổi nữa, mình cũng chịu đựng đến khó chịu rồi.

“Chàng buổi tối về phòng bên kia ngủ, đừng có động tay động chân, không lại làm cho ta cũng thấy khó chịu.”

Nằm cùng một chỗ lại động tay động chân, liền làm cho cả hai người người phát hỏa.

“Nàng cũng khó chịu? Muốn rồi hả? Ta không đi.” Cầu Thế Trinh nghe được Thẩm Thanh Lạc cũng muốn rồi, mừng rỡ cười ngây ngốc, con mắt sâu tỏa sáng lấp lánh, tình yêu dạt dào say lòng người. Thẩm Thanh Lạc thấy hẩn đồ thừa không đi, lại vừa suốt ruột vừa thỏa mãn, vui vì hẩn không muốn rời khỏi mình dù chỉ là nửa khắc.

Tâm tư dần biến kích động, lại bị Cầu Thế Trinh nhìn đến nóng lên, nhất thời nôn nóng miệng khô, theo da mặt đi ra ngoài, ôm cổ Cầu Thế Trinh liền hôn lên.

Cầu Thế Trinh bắt đầu ngẩn ngơ, sững sờ cảm thụ cái đầu lưỡi đang trêu chọc trong miệng kia, đợi đến lúc ý thức hoảng hoảng hốt hốt trở lại, cười hớn hở đến không ngừng được—— Thanh Lạc đang chủ động hôn hẩn, không phải hẩn nằm mộng ban ngày.

Cầu Thế Trinh đổi bị động làm chủ động, vọt người liền đem Thẩm Thanh Lạc đẩy tới trên giường đè lại, luống cuống tay chân lại hôn lại mút, lại xé lại kéo.

Vừa mới hôn được một lát, vật dưới khó của hẩn đã biến Đại Bồng Chùy (một cây gậy lớn), Thẩm Thanh Lạc hoảng loạn lên, vận vận thân thể muốn lật người tránh né, Cầu Thế Trinh đang vui mừng trong mộng

đẹp, sao có thể để cho nàng trốn tránh, không nói câu nào liền tách hai chân của nàng ra, thở hồng hộc tháo quần của mình ra, đem một phần cây bông chùy nóng hổi hướng vào giữa hai bắp đùi Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc thân thể cứng đờ, muốn đẩy hắn ra, lại muốn hắn tiến vào, một đôi tay không biết nên để ở chỗ nào, sau lại bị chọc đến khó nhịn, đành đưa tay xuống cào đem giường.

Cầu Thế Trinh thấy nàng động - tình, tà hỏa cháy càng mạnh hơn, mút chặt đôi môi Thẩm Thanh Lạc kịch liệt dây dưa, cả người Thẩm Thanh Lạc mềm nũn, không ngừng thở dốc, Cầu Thế Trinh táp (làm...) mấy ngày nay, cũng có chút kinh nghiệm, chiêu thức nhiều hơn, đầu lưỡi ở trong miệng Thẩm Thanh Lạc liếm, mút, nạo vét, sử xuất tất cả vốn liếng - trên chọc nàng.

Bên trong phòng không khí dần dần ấm lên, hai người quấn quýt lấy nhau, trong lúc vô tình xiêm áo đã thoát khỏi thân thể, Cầu Thế Trinh rời đôi môi Thẩm Thanh Lạc, ở trên người nàng gặm cắn. Thẩm Thanh Lạc da thịt mềm mại trơn bóng, Cầu Thế Trinh càng nhìn càng yêu, ôm nàng gặm lại gặm, lúc kích động vong tình cắn rất mạnh, lúc hơi hồi hồn lại sợ Thẩm Thanh Lạc bị thương, động tác lại nhẹ nhàng, thu hàm răng dùng môi lưỡi mút - liếm, lúc cực kỳ dịu dàng lại có lúc thô bạo cuồng dã, khiến cho Thẩm Thanh Lạc thần hồn phiêu đảng, toàn thân xụi lơ, giống như cả người đang lơ lửng trên không trung, rất thoải mái.

Cầu Thế Trinh lúc này đã kìm nén đến khó chịu, nắm eo thon của Thẩm Thanh Lạc, đem đôi môi đang ở nhị hoa tiến lên phía tai của nàng, giọng nói nỉ non thì thầm: “Thanh Lạc, ta thật sự muốn đi vào.”

Lời này trên chọc này ý vị mười phần, Thẩm Thanh Lạc vốn đang bị dục hỏa thiêu đốt, kiếp trước lại đã từng trải qua, hôm nay lại nghe được ngôn ngữ thâm tình trên chọc này, càng khiến tâm tình thêm mê muội, ở trong lòng không ngừng kêu mau vào, nhưng đến miệng lại không thể nói ra được, nhắm mắt con mắt thở hổn hển một lát, giọng nói nức nở nghẹn ngào: “Thế Trinh.”

Cầu Thế Trinh thấy giọng nói tình ý chân thành này, say mê kích động đến cổ họng cũng căng cứng. Bò dậy ép xuống, đem một cây gậy nhiệt đặt trước cổ nhị hoa của nàng ma sát, lúc đầu rất dè dặt cẩn trọng, nhưng lúc sau vì quá vui mừng hí hửng, động tác càng lúc càng tăng nhanh.

Thẩm Thanh Lạc bị hắn chọc làm cho hỗn loạn, mỗi lần hắn tiến vào một chút, liền đốt lên một Hoả Tinh (đốm lửa), Hoả Tinh lần lượt tụ lại, không lâu liền dung hợp thành một đám lửa lớn, Thẩm Thanh Lạc bị đám lửa đốt cháy sạch, một hồi lại một trận sáng chói, cảm giác muốn chết —— đương nhiên là cái chết sung sướng.

Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc lật đi lật lại, không từ bất cứ việc xấu nào, Thẩm Thanh Lạc vừa sợ, lại khát vọng, tâm tình đó giống như đang đứng ở trên vách núi mua vui – hoan ái, biết rõ không ổn, rồi lại không cách nào ngăn cản, thân thể trong cơn kinh hoảng bị đâm - kích thích run rẩy không ngừng, các hỏa tinh trong cơ thể kia như đụng vào với nhau, khiến các khớp xương quanh thân cũng cảm thấy sung sướng thoải mái .

Không cách nào nói rõ cảm giác kỳ diệu vậy quanh nàng, nội tâm giống như mưa non được mưa xuân tưới đẫm, từng trận chướng bụng cùng thỏa mãn.

Cầu Thế Trinh càng ngày càng có kinh nghiệm, cực kỳ kiên nhẫn, ba phen mấy bận đem Thẩm Thanh Lạc lẳng lẳng đi lên Cực Lạc (cao trào- đỉnh điểm). Mỗi lần thấy Thẩm Thanh Lạc run rẩy co quắp, hắn liền hài lòng hỏi nàng, thoải mái sao?

58. Chương 58

Trong gian phòng có một bình hoa tươi vừa được cắm chiều nay, tản ra mùi thanh nhã thơm ngát. Mới bắt đầu, trong phòng còn là mùi hoa mát mẻ, sau đó, mùi hoa xen lẫn với mùi mồ hôi cùng mùi dịch ân ái, cho đến cuối cùng, mùi hoan ái càng ngày càng nồng đậm đậm, tràn đầy cả không gian hô hấp.

Thẩm Thanh Lạc đầu óc theo mùi vị thay đổi càng ngày càng mơ hồ, dần dần chủ động tách ra chân, kẹp lên eo hẹp của Cầu Thế Trinh, khiến thân thể hai người cuốn lấy nhau chặt hơn, mặc cho đầu lưỡi Cầu Thế Trinh cùng vật phía dưới đang đói khát kia, hung hăng quấn lấy môi lưỡi của nàng. Hai thân thể quấn chặt lấy nhau ở một chỗ, cây *** của Cầu Thế Trinh càng lúc càng bành trướng nóng rực không ngừng cọ xát

đột nhiên chống đỡ lên cửa động của Thẩm Thanh Lạc. Hắn muốn như vậy xông thẳng vào? Thẩm Thanh Lạc khó khăn giãy giụa nói: “Thế Trinh, đừng.”

“Không đi vào.” Cầu Thế Trinh hôn nàng, nhỏ giọng nói: “Trưởng đến khó chịu, để cho nó ở trong nàng đi từ từ.”

Hắn thường ngày đều nói được là làm được, Thẩm Thanh Lạc nghe lời này của hắn, yên lòng, bởi vì đốm lửa trong thân thể, cũng không còn giãy động nữa, ôn thuận mà ôm cổ của hắn, mặc cho hắn đem cây gậy thô ráp ở giữa bắp đùi lúc nông lúc sâu nhẹ nhàng đi vào, tới tới lui lui đẩy vào rút ra. Như vậy qua không biết bao lâu, cây gậy của Cầu Thế Trinh càng ngày càng cứng rắn, dâng trào vạm vỡ, không thấy một chút ý tứ muốn ngừng, Thẩm Thanh Lạc cho hắn rút ra đẩy vào một lần lại một lần, thân thể mềm nhũn có chút chịu đựng không nổi nữa. Phía dưới là đệm giường xa tanh trơn mềm, trên người là thân thể khỏe mạnh thô cứng của Cầu Thế Trinh, hắn đè ở trên người nàng khiến nàng rung động, thân thể rõ ràng theo hắn va chạm cùng mặt đệm giường không ngừng ma sát, khiến dục hỏa trong nàng không ngừng thiêu đốt. Thẩm Thanh Lạc bị trêu chọc khiến quanh thân ngứa ngáy, nơi thấy khó chịu nhất là ở phía dưới, bị cây gậy nhiệt cứng rắn cọ từng cái, cảm giác từ cửa cánh hoa đến chỗ sâu bên trong đều tê dại – ngứa – đau, nhưng sự đau – ngứa này lại câu hồn đoạt phách của nàng, Thẩm Thanh Lạc không kiềm chế được khẽ giọng kêu lên: “Thế Trinh. Thế Trinh. Mau. Dừng sức.”

Nàng bị lạc thần trí, dần dần quên xấu hổ, khóc cầu xin Cầu Thế Trinh dừng sức đẩy - hành hạ nàng.

“Được.” Cầu Thế Trinh gầm nhẹ một tiếng, thở dốc vừa thô vừa vội, vật cứng mềm nheo nhúm càng thêm dùng sức, Thẩm Thanh Lạc mê mê hồ hồ giãy dựa thân thể chào đón, đột nhiên.

“A!” Thẩm Thanh Lạc phát ra một tiếng đau đớn sắc lạnh, phía dưới bị cái gì cường ngạnh đâm vào xé rách, nàng đau đến nổi hô hấp cũng dừng lại.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh cứng lại, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, từng giọt từng giọt mồ hôi hột chảy xuống, con mắt sâu không ức chế được thỏa mãn cùng sợ hãi, hắn run rẩy khẽ gọi: “Thanh Lạc, nó tiến vào.”

“Đau. Thế Trinh. Ta đau quá.” Thẩm Thanh Lạc bắt được hai cánh tay Cầu Thế Trinh, ô ô khóc, thân thể mãnh liệt bài xích cự vật đột nhiên xâm lấn. Nàng không nghĩ nổi lúc này nên tức giận hay là thở nhẹ một hơi, chỉ cảm thấy đau, cảm giác đau này dường như so với kiếp trước càng đau đớn hơn.

“Vậy làm sao bây giờ? Thanh Lạc, không khóc, có được hay không, không khóc.” Cầu Thế Trinh tay chân luống cuống hôn mặt của Thẩm Thanh Lạc, hắn nghĩ mình phải hết sức dịu dàng nhẹ nhàng, nhưng chôn ở vách tường mềm mại này khiến cây gậy của hắn rất muốn rút ra - chen vào, cái loại nhu cầu cấp bách - kích động đó khiến cho hắn muốn nổi điên.

“Muốn ta đi ra không?” Thẩm Thanh Lạc mặt trắng bệch nước mắt trào ra cuộn cuộn không dứt, Cầu Thế Trinh hít một hơi thật sâu, khó khăn nói: “Nàng mở chân ra đi, ta để cho nó đi ra ngoài.”

“Để cho nó đi ra ngoài?” Thẩm Thanh Lạc vô ý thức nói lại câu nói của Cầu Thế Trinh, khẽ mở mắt nhìn Cầu Thế Trinh. Cầu Thế Trinh trên trán đầy mồ hôi, lông mày nhíu lại môi cắn chặt, hắn cũng đang tìm đến đến khó chịu? Thẩm Thanh Lạc hít sâu một hơi, tâm tình bình phục lại một chút xú — đã như vậy rồi, cứ để cho hắn lấy được thỏa mãn thôi.“Đừng đi ra, nhẹ một chút đến đây đi.”

“Thanh Lạc, nàng thật tốt.” Cầu Thế Trinh hưng phấn khẽ gọi, dịu dàng rút ra đâm vào. Con đau dữ dội đang chậm rãi tiêu giảm, theo Cầu Thế Trinh dụng chạm dần dâng lên cảm giác thỏa mãn sáng khoái lan khắp thân thể.

“Thanh Lạc, có đau hay không? Phải nhẹ một chút nữa sao?” Cầu Thế Trinh thở gấp - ầm ục hỏi, lộn tóc Thẩm Thanh Lạc ướt đầm mồ hôi dính trên ngọn núi hồng anh (hạt anh đào), ở trong cơ thể Thẩm Thanh Lạc mang theo cảm giác kỳ diệu nhiều hơn. Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, sáng khoái tràn ngập cả người, vẻ mặt đau đã không che được vui thích.

“Vậy ta dùng sức a!” Cầu Thế Trinh tuyên bố, nín lâu như vậy, chậm chạp lại càng khiến tư vị giao hợp càng thêm kích thích, Cầu Thế Trinh dùng sức rút ra - chen vào, cự thú mãnh liệt - cuồng nhiệt tiến công

thay đổi càng lớn. Thẩm Thanh Lạc run rẩy rên rỉ, theo động tác của Cầu Thế Trinh, đứng đưa lui về phía sau, lại tiến lên.

“A.” Cầu Thế Trinh rút cuộc không nhịn được rống một tiếng, dòng nước xiết vượt qua ải ra, tất cả phun vào sâu trong thân thể Thẩm Thanh Lạc.

“Thanh Lạc, thì ra đi vào là có cảm giác này.” Cầu Thế Trinh than thở, nằm úp sấp trên người Thẩm Thanh Lạc từng ngậm từng ngậm thở.

“Cảm giác gì?” Thẩm Thanh Lạc vô lực ứng phó nhỏ giọng hỏi.

“Là được.” Cầu Thế Trinh cắn cổ Thẩm Thanh lạc một cái, thô giọng nói: “Cảm giác chết cũng nguyện ý.”

“Lời hay không nói, lại nói sống chết làm cái gì.” Thẩm Thanh Lạc nhéo nhéo eo ếch Cầu Thế Trinh, vặn thân thể, nhỏ giọng nói: “Chàng sắp đè chết ta rồi, xuống.”

“Ta không đè.” Cầu Thế Trinh chống hai cánh tay lên, cặp mắt sáng long lánh nhìn Thẩm Thanh Lạc, “Thanh Lạc, trải qua đêm nay với nàng, dù ngày mai có chết, đời này của ta cũng không uổng rồi.”

“Chớ nói nhảm.” Nước mắt tràn ra, Thẩm Thanh Lạc kéo đầu Cầu Thế Trinh xuống, nhẹ nhàng hôn lên, lầm bầm nói nhỏ: “Chúng ta đời trước đã bỏ lỡ, đời này sẽ không bao giờ xa rời nhau nữa.”

“Ừ, không xa rời nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm chặt lấy. Khi Thẩm Thanh Lạc tỉnh lại, chỉ cảm thấy quanh thân đau nhức không chịu nổi.

“Tỉnh, có muốn ngủ tiếp một lát hay không?” Giọng nói dịu dàng vang lên, Cầu Thế Trinh khẽ hôn một cái, đem Thẩm Thanh Lạc từ ngực mình thoảng đẩy ra, hai mắt sáng long lanh nhìn Thẩm Thanh Lạc. Hắn thần thái phấn khởi, ánh mặt trời màu vàng nhàn nhạt từ rèm cửa sổ xuyên vào chiếu lên hắn khiến cả người hắn như tỏa ra một thứ ánh sáng kì dị. Đây là phu quân của nàng, Thẩm Thanh Lạc vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lông mày của Cầu Thế Trinh, sống mũi cao thẳng, đôi môi lẳng giác rõ ràng, dịu dàng nói: “Thế Trinh. Cầu lang*.”

*Lang: hay còn gọi là lang quân – phu quân – chồng

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh mắt cũng đỏ lên, đem tay Thẩm Thanh Lạc đặt lên trên môi mình, càng không ngừng hôn. Cọ xát mấy cái như vậy, phía dưới Cầu Thế Trinh đã rục rịch ngẩng đầu, Thẩm Thanh Lạc giắt mình, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay đừng làm vội, để cho ta dưỡng thân thể.”

“Được.” Cầu Thế Trinh kìm nén bức bối gạt đầu, nói: “Ta dậy trước, nàng ngủ tiếp đi.”

Thẩm Thanh Lạc nhìn cửa sổ một chút, ánh sáng sáng ngời, xem ra đã là giữa trưa, nghĩ tới một đêm phóng túng, ban ngày kê cao gối mà ngủ, mắc cỡ mặt đỏ bừng, giùng giàng bỏ dậy: “Ta cũng dậy.”

Cầu Thế Trinh nấu nước ấm cho Thẩm Thanh Lạc tắm, lại tự tay giúp Thẩm Thanh Lạc chải đầu búi tóc, Thẩm Thanh Lạc cũng để mặc cho hắn làm, nhìn Cầu Thế Trinh bình thường giường cung bắn tên vung đại đao, giờ lại giúp mình vấn tóc gọn gàng đẹp đẽ, bất giác nở nụ cười. Đôi mày thanh tú của nàng giường nhẹ, lúm đồng tiền đẹp ửng đỏ, một đôi đôi mắt đẹp giống như chứa đầy nước trong suốt nhộn nhạo, đắm đuối đưa tình, Cầu Thế Trinh vừa nhìn thấy thân thể liền nóng lên, khó kìm lòng nổi, nhưng Thẩm Thanh Lạc đã nói phải điều dưỡng thân thể, khiến hắn không khỏi bóp tim gãi phổi. Thẩm Thanh Lạc liếc hắn một cái, mỉm cười chọn một bộ y phục sa tanh màu xanh nhạt mặc vào, nói “ đi thôi.”

Hai người cùng nhau chậm rãi hướng thiện sảnh đi dùng bữa, Thẩm Thanh Lạc trong lúc đi lại eo nhỏ nhắn khẽ chuyển, thân thể thướt tha, hấp dẫn đến cực điểm. Loại mềm mại thanh tao kia, khiến Cầu Thế Trinh không dời mắt đi được. Tượng tượng cảm giác xoa lấy ngọn núi mềm mại đầy đặn đã khiến hắn nhẹ nhàng rung động, rồi cảm giác cây gậy tiến vào chỗ thần bí ở giữa hai chân Thẩm Thanh Lạc đó, cây gậy của Cầu Thế Trinh không theo sự điều khiển của hắn lập tức vênh lên.

“Thanh Lạc, chúng ta trở về phòng ăn, không đến thiện sảnh nữa, có được không?” Cầu Thế Trinh nóng nảy nghiêm mặt hỏi. Thẩm Thanh Lạc liếc cái lều đang phình lên, vỗ trán thở dài nói: “Trước kia chàng nói nó kìm nén đến khó chịu, hiện tại mới vừa. Thế nào còn có bộ dáng này?”

“Ta.” Cầu Thế Trinh chi chi ngô ngô, không dám nói vật kia dường như so với trước kia càng quá giới hạn khó chịu rồi! (kìm đến nỗi khó chịu hơn) Thẩm Thanh Lạc gọi một nha hoàn gần đó, dặn nàng ta mang đồ ăn đến trong phòng mình, hai người đi trở về. Ăn trưa xong Cầu Thế Trinh đi tiên trang, buổi tối hai người một phen sờ soạng, đi vào rồi, Cầu Thế Trinh có chút không thỏa mãn với những chiêu thức trong quá khứ, Thẩm Thanh Lạc nơi đó sưng đỏ, rốt cuộc không dám đi vào, chỉ dùng tay dùng miệng tấp lấy, đem Thẩm Thanh Lạc làm cho nửa chết nửa sống râm rì cả đêm. Hôm sau liền ngủ thẳng tới mặt trời treo trên cao, chưa rời giường thì Tần Minh Trí đi tới ngoài cửa lặng lẽ gọi.

“Chuyện gì?” Cầu Thế Trinh khoác áo khoác ra ngoài, không vui hỏi, hấn sợ Tần Minh Trí đánh thức Thẩm Thanh Lạc.

“Gia.”

Hàn Tiêu bị nhốt hai đêm hai ngày, vẫn không ăn không uống, tuyệt thực rồi. Cầu Thế Trinh chân mày nhíu lại, đóng cửa lại đi ra bên ngoài, nổi giận lớn tiếng mắng: “Chết càng tốt, hấn cũng không nhìn lại xem mình là ai, lại dám muốn kết hôn với muội muội Thanh Lạc.”

“Gia, người đã bị hấn lấy được.” Tần Minh Trí bất đắc dĩ nhắc nhở: “Nếu hấn chết thật, Thẩm nhị tiểu thư bên kia?”

Cầu Thế Trinh thở hổn hển, chuyện là mình gây ra, không giải quyết không được. Thẩm Thanh Lạc tính tình hiền hòa, Thẩm Tử Du nói cho cùng cũng là muội muội nàng, nếu không thể giải quyết một cách viên mãn, Thẩm Tử Du có chuyện không hay xảy ra, chỉ sợ.

“Thôi, ta tự mình đi Dĩnh Xuyên một chuyến, tìm đến Đàn gia, xem có thể biến công tử giả thành công tử thật đã bị trục xuất khỏi Đàn gia hay không, chi chút bạc cho hấn, để hấn lập gia nghiệp thành thân.”

Cũng chỉ còn có cách đẩy thôi. Tần Minh Trí nói: “Lão nô sẽ đi an bài, Gia, Thẩm quản sự cũng đi theo sao? Kinh Thành bên này tuy nói là hiện tại không có việc gì, nhưng.”

Tần Minh Trí không muốn Thẩm Thanh Lạc đi cùng, lần trước xảy ra nguy cơ như vậy, thật may là Thẩm Thanh Lạc ở đây, nếu không, khánh phong đã sớm đóng cửa rồi. Cầu Thế Trinh lúc này lại không muốn cùng Thẩm Thanh Lạc tách ra, nhưng chuyện của Hàn Tiêu cùng Thẩm Tử Du, hấn không dám cho Thẩm Thanh Lạc biết.

“Tự ta đi thôi, đi nói cho Hàn Tiêu. Hấn nếu không đồng ý nhận họ Đàn (đổi sang họ Đàn), vậy sống chết tùy hấn, nếu hấn đồng ý, ngày mai dẫn hấn đến cửa tây chờ ta.”

Hàn Tiêu tất nhiên đồng ý, chuyện đến Dĩnh Xuyên liền định xuống. Cầu Thế Trinh không dám nói chuyện Hàn Tiêu cùng Thẩm Tử Du, chỉ nói cho Thẩm Thanh Lạc, tiên trang ở Dĩnh Xuyên xảy ra chút chuyện, hấn muốn đích thân đi xử lý.

“Nàng ở nhà điều dưỡng thân thể cho thật tốt, ta sau khi trở lại.”

Thẩm Thanh Lạc nghe được Cầu Thế Trinh muốn rời kinh, lại không đưa nàng đi cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn sụp đi xuống. Hai người mỗi một lần chia ra, sẽ liền nghiêng đón bão táp, Thẩm Thanh Lạc tâm thần cảm thấy thấp thỏm, muốn đi cùng Cầu Thế Trinh, vừa muốn mình nếu là gả cho Cầu Thế Trinh, thì cần phải giúp hấn chia sẻ gánh vác việc nhà, không thể chỉ là tiểu nữ nhân dính ở trên người hấn, ở lại trong kinh trấn giữ, nếu Tiêu Nhữ Xương không chịu bỏ qua lại giở trò gì, cũng có thể đoàn hoàng đứng lên chống đỡ.

Thẩm Thanh Lạc che đi phiền não cười, giúp Cầu Thế Trinh chuẩn bị hành trang. Mới được ngon ngọt liền muốn tách ra, đêm nay hai người nan xá nan phân*, cây gậy của Cầu Thế Trinh so với bình thường còn cứng hơn, Thẩm Thanh Lạc dùng tay giúp hấn làm một lần, không lâu vật kia lại cứng lên, Thẩm Thanh Lạc nhìn hấn kìm nén đau đến đỏ mồ hôi, xấu hổ mà tỏ vẻ chờ Cầu Thế Trinh đi rồi có thể dưỡng thân thể.

Cầu Thế Trinh được giải cấm lệnh, lại sắp phải xa nhau, cũng không không quan tâm săn sóc nữa, động tác nhanh nhẹn lật người dong ruổi đứng lên, lúc đầu còn có chút kiềm chế, sau lại không nhịn nổi, đêm nay làm cả đêm, lúc trời sáng thân thể Thẩm Thanh Lạc mềm nũng không bò dậy nổi, liền nằm trên giường cùng Cầu Thế Trinh chia tay, không tiễn hấn ra cửa.

Đêm qua đã làm quá sức rồi, Thẩm Thanh Lạc phía dưới vừa đỡ vừa sưng, nghỉ ngơi bảy ngày mới khỏi hẳn. Mấy ngày đầu thân thể còn khó chịu, lúc chia tay Cầu Thế Trinh còn nóng rất, trong đầu đều là bóng dáng của Cầu Thế Trinh, chuyện gì cũng không nhớ nổi, đợi đến lúc thân thể tốt hơn, đầu óc thoáng tỉnh táo lại, mới nhớ ra mình còn sơ sót một chuyện —— hai ngày cùng Cầu Thế Trinh tận tình mua vui, sau đó lại không có uống canh tránh thai. Giờ đã qua rất nhiều ngày, uống thuốc không biết còn có tác dụng hay không? Chưa thành thân, nếu là có đứa bé. Thẩm Thanh Lạc cắn cắn môi, thầm nghĩ thôi, nếu có rồi, thì cứ sinh ra là được. Nội viện đã không còn cô nương nào, công việc nhị quân sự của Thẩm Thanh Lạc cũng không có gì để làm rồi. Ngày hôm đó Bộ Mộng Dao tìm đến nàng: “Trong phủ có quá nhiều người làm, không bằng phái (đuổi) mấy người đi ra ngoài.”

Thẩm Thanh Lạc gật đầu đồng ý, các cô nương ở nội viện sau khi đi, bởi vì bận rộn, những người hầu hạ các cô nương đó cũng chưa có để ý đến, họ nhàn rồi mà mỗi tháng vẫn lĩnh bạc đầy đủ. Thẩm Thanh Lạc nhớ tới Như Liễu, nếu biết Quế Viên là người của Tiêu Nhữ Xương. Cơ bản có thể kết luận hôm đó Như Liễu là bị Quế Viên hạ thuốc mê sau đó kéo đến trên giường mình, chỉ là cũng không thể đuổi đi. Quế Viên còn có chỗ hữu dụng, trước tiên đem những người khác đuổi đi đã. Tiêu Nhữ Xương khi đó để ỉn ản vào Cầu Phủ, mục đích là điều tra tin tức nội viện, xem ra người của nội viện còn chưa bị mua chuộc. Chỉ là cũng nên dò xét cẩn thận một chút, an phận không để bị dụ dỗ hấp dẫn thì có thể lưu lại.

Những ngày kế tiếp, Thẩm Thanh Lạc cùng Bộ Mộng Dao Lý thị phối hợp, thỉnh thoảng tiết lộ một chút tin tức giả cho đám người làm trong phủ, lại chú ý động tĩnh của mỗi người, ở trong phủ cũng bắt được không ít người, có 16 người, bởi vì đang muốn giảm bớt người làm, nên liền đem những này người này toàn bộ đuổi đi, những người còn lại cũng không cần phải lo lắng.

Thẩm thoát nửa tháng đã trôi qua, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy thân thể có chút không đúng. Kiếp trước không có kinh nghiệm, nên bị nôn ọe cũng không có phát giác, sau lại biết mình có tin mừng, mới hiểu được nguyên nhân của triệu chứng nôn ọe lúc trước. Kiếp này hơi có chút kinh nghiệm, hơn nữa tính toán ngày kinh nguyệt đã qua, Thẩm Thanh Lạc vừa mừng vừa lo. Nhớ tới lần trước tin tức Cầu Thế Trinh vô năng truyền ra ngoài, cũng bởi vì đại phu ở y quán tiết lộ tin tức cho Tiêu Nhữ Xương, nàng đối với đại phu ở y quán cảm thấy không tin được, suy nghĩ một chút liền để cho Tần Minh Trí phái người, đặc biệt đi mời Trì Châu tới chẩn mạch ỉn.

“Chúc mừng phu nhân, là ỉn mạch.”

“Thật tốt quá!” Lý thị vui đến phát khóc, nàng cùng Tần Minh Trí còn không biết chứng bệnh bất lực của Cầu Thế Trinh đã khỏi hẳn. Tần Minh Trí cũng cao hứng không ngậm miệng lại được, cùng Lý thị hưng phấn bàn kế hoạch chuẩn bị chỗ ở cho Tiểu Chủ Nhân, còn có vú nuôi bà đỡ các đồ dùng cần thiết. Thẩm Thanh Lạc cười nói: “Chờ Gia về rồi hãy nói, chuyện này, ta suy nghĩ, vẫn nên tạm thời giữ bí mật, tránh cho Tiêu gia bên kia lại bày kế hãm hại.”

Tần Minh Trí cùng Lý thị không ngừng gật đầu, Trì Châu nói tình trạng thân thể Thẩm Thanh Lạc không tệ, ăn uống chú ý chút, không cần uống thuốc an thai cũng được, dặn dò chú ý, một chút liền chấp tay cáo từ. Bộ Mộng Dao cùng Trì Châu là chỗ quen biết, Thẩm Thanh Lạc cười để cho nàng đưa Trì Châu xuất phủ. Bộ Mộng Dao khi trở về, Thẩm Thanh Lạc vẫn còn cùng vợ chồng Tần Minh Trí thân thiện nói chuyện đứa nhỏ, nàng nhếch khóe miệng cười cười, ở một bên ngồi xuống, tâm sự về chuyện khi mang thai, vui vẻ cười đùa. Lý thị cùng Tần Minh Trí sau khi đi, Thẩm Thanh Lạc kéo qua Bộ Mộng Dao vỗ vỗ tay, mới hỏi chuyện nàng, Bộ Mộng Dao rơi nước mắt: “Hắn thành thân rồi.”

Hắn này không cần phải hỏi, Thẩm Thanh Lạc cũng biết là Bộ Mộng Dao đang nói đến vị hôn phu trước của mình, Thẩm Thanh Lạc than nhẹ, nhỏ giọng nói: “Loại người vô ơn bạc nghĩa phụ lòng phụ như vậy, không cần cũng được.”

“Trước kia thật không biết, hắn lại là người như vậy.” Bộ Mộng Dao nhin lại nhin, cuối cùng lên tiếng khóc lớn lên, vừa khóc vừa kể chuyện giữa nàng cùng Lam Diễm lúc trước. Bộ Mộng Dao cùng Lam Diễm vị hôn phu trước là do tự đặt hôn (ý là nhà trai tự đến hỏi cưới...), hai người lúc cha mẹ Bộ Mộng Dao còn sống, cũng thường xuyên gặp mặt, lưỡng tình tương duyệt, sau đó cha mẹ Bộ Mộng Dao qua đời, tẩu tẩu vào cửa, huynh trưởng nàng bị tẩu tẩu lấn áp, tẩu tẩu ngại gia cảnh của Lam Diễm và nhà nàng giống như nhau, liền tính toán hủy hôn, đem Bộ Mộng Dao quản chặt, hai người mất cơ hội gặp mặt, sau đó lại xảy ra chuyện nàng bị thất trinh.

“Chuyện mới qua chưa được bao lâu, vậy mà hân đã thành thân.” Bệ Mộng Dao càng khóc càng thương tâm. Thẩm Thanh Lạc thở dài, từ trước đến nay những cô nương si tình thường gặp kẻ bạc tình, may mắn là chưa thành thân, cũng không quá hối tiếc.

“Nói không chừng hân cưới chính là cô nương giống như sư tử Hà Đông, lúc đó hân mới là người phải hối hận.” Thẩm Thanh Lạc nguyên rửa tên nam nhân đáng ghét kia, an ủi bệ Mộng Dao.

“Bộ dáng tính tình không biết, nhưng gia tài giàu có, nghe nói hân đã đưa gia đình chuyển tới kinh thành, nhạc phụ của hân mua cho bọn hân một tòa nhà lớn, còn tặng một tiệm vàng cho bọn hân kinh doanh.”

“Ánh mắt của hân quá cạn, tương lai muối xuất giá thì ca ca của muối sẽ tặng uội mười cửa tiệm làm của hồi môn, để cho hân hối hận chết.” Thẩm Thanh Lạc cười nói, đột nhiên, nụ cười trên mặt cứng lại, hỏi: “Muối mới nói nhạc phụ nhạc mẫu của hân có cho hân một tiệm vàng? Tên tiệm ấy là gì?”

“Hình như là hiệu Đức Long, của nhà họ Ngụy.” Bệ Mộng Dao suy nghĩ một chút nói. Đây thật là, nói đi nói lại hóa ra là người quen, thì ra người Lam Diễm cưới, lại là tỷ tỷ của Ngụy Long. Thẩm Thanh Lạc an ủi Bệ Mộng Dao, hai người đang nói chuyện, Lý thị vừa rời đi đã quay lại. Nàng mới vừa rời đi ra ngoài còn vui vẻ trang dung tề chỉnh, mới ra ngoài được gần nửa canh giờ, quay lại mặt đầy nước mắt tóc tai thì toàn loạn.

“Lý đại nương, có chuyện gì vậy?” Thẩm Thanh Lạc người đang ngả ra sau lập tức ngồi thẳng, trong lòng dự cảm có chuyện xấu, Lý thị cũng là người từng trải, chuyện như thế nào mà khiến nàng hoảng loạn như vậy đây?

“Cầu Hải đã trở lại.” Lý thị khóc ròng nói. Cầu Thế Trinh đến Dĩnh Xuyên, Cầu Hải chính là người đánh xe, Lý thị nói Cầu Hải đã trở lại, vì sao không đề cập tới Cầu Thế Trinh? Thẩm Thanh Lạc tay chân lạnh như băng, đôi môi phát run, muốn hỏi, nhưng một chữ không thốt ra được. Bệ Mộng Dao cũng nghĩ đến, gấp gáp hỏi: “Ca ca của ta đâu? Hải trở lại, vậy Ca ca của ta đâu?”

“Gia. Gia chết rồi.” Lý thị quỳ xuống.

“Làm sao có thể?” Bệ Mộng Dao lui hai bước, ngã ngồi trên giường.

“Không thể nào.” Thẩm Thanh Lạc cho là chuyện gì, nghe Lý thị nói Cầu Thế Trinh chết rồi, liền tỉnh táo lại, đứng dậy xuống giường, cười nói: “Nhất định là Tiêu Nhữ Xương lại làm quỷ kế gì rồi, mau dẫn ta đi, ta đi hỏi Cầu Hải.”

“Thanh Lạc.” Lý thị môi mấp máy, đi theo sau lưng Thẩm Thanh Lạc ra ngoài cửa, ra khỏi cửa viện thì nàng cắn cắn môi, nghẹn ngào nói: “Thanh Lạc, cô nương phải nghĩ tới đứa bé của Cầu gia, Tiểu Chủ Tử của Cầu phủ, phải bảo trọng.”

Thẩm Thanh Lạc lắc đầu, xem thường nói: “Ta đã nói rồi đây là quỷ kế của Tiêu Nhữ Xương, chúng ta đừng loạn trận tuyến.”

“Thanh Lạc. Hải mang theo di thể của Gia cùng trở về.”

59. Chương 59

“Thanh Lạc. Hải mang theo di thể của Gia trở về.”

Thẩm Thanh Lạc đang bước nhanh về phía trước bỗng dừng lại, một lúc sau, nàng quay đầu lại nhìn Lý thị, một đôi ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi hỏi: “Tần quản gia kiểm chứng rồi sao?”

Tần Minh Trí dĩ nhiên đã kiểm tra thi thể, Lý thị hiểu ý tứ câu hỏi của Thẩm Thanh Lạc, nàng không muốn tin Cầu Thế Trinh đã chết, Lý thị thương hại nhìn Thẩm Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh ra đi như vậy, bảo Thẩm Thanh Lạc làm sao có thể chấp nhận được đây?

Về mặt Lý thị đã nói rõ tất cả, Thẩm Thanh Lạc cứng đờ người, Tần Minh Trí là người cẩn thận tỉ mỉ, hân đã kiểm tra, vậy thì không sai.

Không! Nàng không tin!

Thẩm Thanh Lạc căng chân chạy như điên, giả, nhất định là quỷ kế của Tiêu Nhữ Xương, dùng một người giống Cầu Thế Trinh để lừa gạt họ.

Quan tài màu đen kịt được đặt ở trong sảnh, Thẩm Thanh Lạc xông lên trước mấy bước, muốn nhìn rõ ràng hình dáng mặt của người nằm trong quan tài, trán rộng mũi cao, lông mày tựa như kiếm phong, môi góc cạnh rõ ràng.

Không! Ta nhìn lầm! Thẩm Thanh Lạc lắc lắc đầu, nhắm mắt lại, chậm rãi, nòng mở mắt ra thật chậm, người trước mắt không thay đổi, còn là khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt sâu kia nhắm chặt.

Không! Không thể nào!

“Thế Trinh, chàng mở mắt nhìn ta.” Thẩm Thanh Lạc thì thầm.

Nhưng người trong quan tài vẫn không có một chút phản ứng nào, một thanh đao vô hình ở trái tim Thẩm Thanh Lạc xẹt qua, ngay sau đó, máu ở trong thân thể phun trào, càng ngày càng mãnh liệt, Thẩm Thanh Lạc cảm giác mình muốn nổi điên, hơn một tháng, nòng ngày đêm mong đợi đến ngày gặp lại, nhưng chờ đến cuối cùng lại là tin người chết. Nàng một lời nhiệt liệt lửa tình, cứ như vậy bị mưa tầm tã rơi xuống dập tắt, còn lại, chỉ là người chết giấc mộng tiêu tan!

Thế Trinh, chàng đang trả thù ta? Phải không? Kiếp trước, ta tự vẫn, chàng rất thương tâm đúng không? Cho nên, chàng cũng muốn ta ném thử một lần cái loại tư vị ruột gan đứt từng khúc đó, đúng không?

“Thế Trinh, ta hối hận, ta đã không hiểu tình yêu của chàng, bỏ lại chàng tự giải thoát, chàng trở lại đi! Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.” Thẩm Thanh Lạc thao thao bất tuyệt nói ở trong lòng, vậy mà, người bên trong quan tài kia không có phản ứng chút nào, vẫn lẳng lặng nằm. Thẩm Thanh Lạc lòng càng trở nên lạnh, thân thể càng trở nên cứng ngắt. Nàng muốn lớn tiếng khóc thét, muốn khàn giọng chửi rủa, nhưng thanh âm gì cũng không phát ra được.

Ông trời, hãy để cho ta sống lại một lần nữa đi!

Nàng quá mệt mỏi, Cầu Thế Trinh cũng không còn, trên đời này, nàng còn có cái gì có thể dựa vào? Nàng còn sống lại làm gì đây?

Thẩm Thanh Lạc cảm thấy mình đang chậm rãi ngã xuống, nàng nghĩ, nàng muốn chết? Còn là Trọng sinh* lần nữa?

* Trọng sinh: chết đi sau đó sống lại

Dù thế nào, cũng hơn cuộc sống cô độc lạnh lẽo đang đợi nàng phía trước.

Những tiếng kinh hô vang lên, vô số bóng dáng bổ nhào về phía nàng.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi, Thẩm Thanh Lạc cảm thấy sinh mạng đã trôi qua. Vậy mà, bên tai của nàng vẫn có tiếng la khóc kéo dài không ngừng, Lý thị, Bệ Mộng Dao

Họ đang nói..., Thanh Lạc, hãy tỉnh lại đi, không vì mình, cũng vì đứa bé. Đó là huyết mạch của Cầu Gia.

Đứa bé! Huyết mạch Cầu Gia! Đứa bé của Cầu Thế Trinh!

Thẩm Thanh Lạc cảm giác lòng của mình như chia thành hai nửa, một nửa theo Cầu Thế Trinh đi, một nửa đang giằng giằng, trách cứ mình, phải tiếp tục sống, sinh đứa trẻ ra và nuôi nấng nó thật tốt.

Sống tiếp? Thẩm Thanh Lạc trái tim một mảnh mờ mịt, cuộc sống không có Cầu Thế Trinh, nàng giống như trôi nổi trên chiếc thuyền cô độc giữa biển rộng mênh mông, không chỗ nương tựa, theo sóng gió nhấp nhô phiêu bạt, đi mà không có điểm cuối?

Nhưng! Nàng còn có đứa bé! Đó là đứa bé của Cầu Thế Trinh, huyết mạch duy nhất của Cầu phủ.

Thẩm Thanh Lạc từ từ mở mắt.

“Thanh Lạc.”

“Tẩu tẩu.”

.

Từng tiếng hoan hô vui mừng khó đè nén vang lên, bên giường, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vui sướng cùng vui mừng.

“Thanh Lạc.” Lý thị mặt đầy nước mắt, vừa khóc vừa cười nói: “Cuối cùng đã tỉnh lại, cô hôn mê hai ngày rồi, khiến chúng ta lo lắng muốn chết.”

Hôn mê hai ngày? Thấm Thanh Lạc hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, bình tĩnh nói: “Gọi Cầu Hải đến đây.”

“Gia chết thế nào?” Thấm Thanh Lạc nhìn chằm chằm Cầu Hải hỏi.

“Nô tài đáng chết.” Cầu Hải quỳ mạnh xuống đất, khóc rống lên.

Sau khi chuyện ở Dĩnh Xuyên giải quyết xong xuôi, Cầu Thế Trinh cùng Cầu Hải quay về Phượng thành, lúc đi qua núi Thương Nhĩ, trên đường có một cây to đổ chắn ngang đường, Cầu Hải liền xuống xe dời cái cây đó đi, đúng lúc này ngựa của bọn họ đột nhiên nổi điên lên, cất vó chạy gấp, đường núi lại đang khúc quanh, con ngựa kia chỉ chạy lên phía trước, mang theo xe ngựa thẳng tắp chạy xuống vách đá.

Cầu Hải khóc ròng nói: “Nô tài thất trách, lúc ấy nên buộc con ngựa vào một cái cây. Vách đá này lại cao trăm trượng, sau đó, nô tài phải nhờ những người dân lân cận giúp một tay, từ bên kia đến đây vách đá, tìm kiếm năm ngày, mới tìm được xe, lại lục soát ba ngày mới tìm được gia, gia bị vứt ra rất xa.”

Cầu Hải không nói đến Hàn Tiêu, sau khi gia chủ Đan Gia thu lễ trọng của Cầu Thế Trinh, đáp ứng Cầu Thế Trinh nhận Hàn Tiêu làm con, vào tộc đổi tên thành Đan Quân, Cầu Thế Trinh ở Dĩnh Xuyên mua cho Hàn Tiêu một ngôi nhà lớn, Hàn Tiêu thành thân xong sẽ sinh sống ở đó, cùng Đan phủ không có liên quan.

Gia chủ Đan Gia cần phải đem chuyện của mình sắp xếp xong mới có thể mang theo Hàn Tiêu vào kinh hướng Thấm gia cầu hôn. Cầu Thế Trinh muốn được gặp Thấm Thanh Lạc ngay, để Hàn Tiêu ở lại, mình cùng Cầu Hải hồi kinh trước.

Tần Minh Trí nghe được chuyện đã an bài thỏa đáng, nghĩ tới Hàn Tiêu chỉ là một người làm thuê thấp hèn mà dám làm chuyện xấu, còn muốn che dấu quá khứ. Liền dặn Cầu Hải không cần đem mục đích thực sự mà Cầu Thế Trinh đến Dĩnh Xuyên nói cho Thấm Thanh Lạc biết, không muốn nói ra chuyện của Hàn Tiêu, tránh cho Thấm Thanh Lạc thêm phiền nhiễu.

Đường núi tại sao lại có cây chặn đường? Ngựa tốt như vậy tại sao bỗng dưng nổi điên? Có thù oán với Cầu Thế Trinh, chỉ có Tiêu Nhữ Xương. Trước kia vẫn cho là Tiêu Nhữ Xương sẽ không hại Cầu Thế Trinh, không nghĩ tới. Thấm Thanh Lạc cắn cắn môi, âm thầm thề, nhất định phải khiến Tiêu Nhữ Xương nợ máu trả bằng máu.

Phát tay để Cầu Hải lui ra, Thấm Thanh Lạc đối với Lý thị nói: “Đói bụng rồi, ta muốn ăn cơm.”

“Được, được, ta lập tức đi bưng tới.” Lý thị chạy vội đi ra ngoài, Bệ Mộng Dao tiến lên giúp Thấm Thanh Lạc ngồi dậy, nói: “Muội đi mang nước lại rửa cho Tẩu rửa mặt.”

Rửa mặt, ăn cơm xong, để Bệ Mộng Dao giúp đỡ mặc y phục, Thấm Thanh Lạc run rẩy hướng linh đường đi.

Khắp nơi là màn đen cờ trắng, nhẹ nhàng, trống rỗng, thời tiết lúc này vừa chuyển sang thu, Thấm Thanh Lạc lại cảm giác như mình đang ở trong cánh đồng tuyết, như trời đông tháng chạp giá rét, lạnh lẽo thấu xương.

Trong linh đường, Ứng Viễn Phi đang đón đưa đáp tạ những cổ bằng hữu đến dâng hương, Thấm Thanh Lạc chân mày nhíu lên, nhỏ giọng hỏi: “Tần quân gia đâu?”

Cầu phủ mấy đời chỉ có một con, không có anh em họ hàng, Tần Minh Trí tuy là người làm, nhưng cũng là Đại Quân Gia, cũng nên ra mặt đáp lễ, tại sao lại để Ứng Viễn Phi khách thay mặt chủ nhân?

“Ngân hàng bên kia xảy ra rối loạn, hần đã qua đó giúp rồi.” Lý thị cau mày nói.

“Thế nào? Tiêu Nhữ Xương lại giở chiêu gì vậy?”

“Lần này thật không có, là tin tức Gia qua đời truyền ra ngoài, những người đó thấp thỏm lo âu.”

Thẩm Thanh Lạc khở sở lắc đầu, nằng hiều, tin tức Cầu Thế Trinh qua đời truyền ra, những người gửi tiền kia liền nghĩ tới Cầu phủ không có anh em họ, Cầu Thế Trinh lại không có con cái, chỉ sợ khánh phong không thể tiếp tục duy trì được nữa, nhờ.

Tạm để qua một bên, nhìn khách nhân bên trong linh đường dần rời đi, Thẩm Thanh Lạc mang theo Lý thị cùng Bộ Mộng Dao đi vào.

Ứng Viễn Phi từ xa đón, Thẩm Thanh Lạc hơi gật đầu, nhỏ giọng nói: “Cám ơn ngài!”

“Ta là bằng hữu của Thế Trinh.” Ứng Viễn Phi lắc đầu, nói: “Hơn nữa, ta cũng không giúp được gì, tang sự ta giúp thu xếp là được, cô nương không cần quá bận tâm.”

Thẩm Thanh Lạc khẽ gật đầu, cũng không nữa khách sáo, dời bước đi tới bên quan tài, nhìn dung nhan quen thuộc bên trong, nước mắt không ngừng được rơi như mưa, nhẹ nhàng duỗi tay, muốn vuốt ve khuôn mặt quen thuộc này.

“Không được.” Ứng Viễn Phi trong lúc gấp gáp quên kiêng kỵ, đưa tay bắt được tay Thẩm Thanh Lạc kéo trở lại.

“Ngài.” Thẩm Thanh Lạc biến sắc, hung hăng hất tay Ứng Viễn Phi ra.

Mình đang làm gì vậy? Ý thức được hành động của mình vừa rồi, mặt của Ứng Viễn Phi lập tức đỏ lên giống như bị lửa thiêu, lắp bắp giải thích: “Ta. Thế Trinh qua đời đã nhiều ngày, tuy nói trong quan tài có khối băng đông lạnh, di dung (dung nhan, khuôn mặt) còn chưa biến hóa, chỉ sợ không sạch, cô nương lại đang có thai, cần phải cẩn thận gấp bội.”

“Đúng vậy, Thanh Lạc, mới vừa rồi hù dọa ta.” Lý thị đỡ Thẩm Thanh Lạc dậy, kiểm tra tay, gấp gáp hỏi: “Mới vừa rồi tay đã đụng phải chưa?”

“Không có.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói, trong lòng một hồi đau khổ, chỉ có thể nhìn, sờ một chút cũng không được sờ sao? Nhìn Cầu Thế Trinh nằm trong quan tài, áo liệm (áo cho người chết) cũng mặc xong, chắc là hai ngày này nằng hôn mê, Tần Minh Trí đã an bài tất cả, nghĩ đến những ngày thân mật tươi đẹp kia đã không còn, nghĩ đến Cầu Thế Trinh tráng niên (thành niên-còn trẻ) mất sớm, ngay cả con cháu đưa linh cữu cũng không có, không khỏi chống lên quan tài, thất thanh khóc rống.

Lý thị thấy Thẩm Thanh Lạc khóc to, nhưng lại yên tâm, nỗi khổ trong lòng có thể khóc lên, sẽ không tìm cái chết nữa rồi, ra dấu ý bảo Bộ Mộng Dao đỡ, mình vội đi ra ngoài gọi người đi báo cho Tần Minh Trí và đám người Tạ Hoán biết Thẩm Thanh Lạc đã tỉnh lại.

Tần Minh Trí nhận được tin, không đợi được đến lúc mặt trời lặn ngân hàng đóng cửa, liền chạy về trước.

Nguy cơ trước mắt của ngân hàng, chỉ vì Cầu phủ không có người nổi dõ, đám người Tạ Hoán biết được Thẩm Thanh Lạc đã có cốt nhục của Gia, nhất trí muốn tung tin tức này ra.

“Tuy nói cô nương chưa cùng Gia thành thân, nhưng ngày hỉ cũng dán phát ra ngoài rồi, người người đều biết Gia muốn kết hôn với cô.”

“Công khai đi, truyền tin tức này ra ngoài.” Thẩm Thanh Lạc sâu xa nói, nằng muốn sinh hạ đứa bé này, công khai ra ngoài có thể hóa giải được nguy cơ của ngân hàng, vậy liền công khai đi.

**

Cầu Thế Trinh chết! Đúng là hắn đã chết! Tiêu Nhữ Xương hỗn loạn, cảm thấy mọi sự đều vô ích.

“Gia, nghe nói ngày mai đưa đi an táng rồi, người không muốn đến thắp một nén hương nhìn một lần cuối cùng sao?” Tiêu Nghĩa nhìn Tiêu Nhữ Xương nằm trên giường giống như một người chết, cẩn thận nhắc nhở.

Tinh Vũ cùng Mạc Ngữ bị Tiêu Nhữ Xương phái đi coi chừng Tiêu Nguyệt Mị, những ngày qua Tiêu Nghĩa nhận luôn chân sai vặt cận thân của Tiêu Nhữ Xương, vô cùng vất vả.

Gia của mình kể từ nghe tin Cầu Thế Trinh đã chết, cũng chưa có mở miệng nói câu nào. Bụng thức ăn tới hần liền ăn, ăn xong rồi liền nằm trên giường cũng không nhúc nhích cứ ngơ ngác nhìn đỉnh màn, nếu như không phải cặp mắt vẫn mở lớn, Tiêu Nghĩa đã cho đó là một người chết.

“Ca. . . .” Tiêu Nguyệt Mị người chưa tới tiếng đã đến, Tiêu Nhữ Xương tròng mí mắt lên, hướng Tiêu Nghĩa khoát tay, nhỏ giọng nói: “Nói với tiểu thư ta đã ngủ say, để uội ấy trở về.”

Đã muộn, Tiêu Nguyệt Mị đã kéo cả Tinh Vũ cùng Mạc Ngữ đang cản nạng đi vào.

“Ca, Ngụy Long nói, Cầu phủ truyền tin tức ra ngoài, Thẩm Thanh Lạc đã mang thai đứa bé của Thế Trinh, huynh đã biết chuyện này chưa?”

Tiêu Nhữ Xương không biết, lắc đầu nói: “Thẩm Thanh Lạc con với Thế Trinh chuyện này cũng không có gì lạ, có thể bệnh bất lực của Thế Trinh đã chữa khỏi.”

Hắn cho là muội muội mình muốn nói chuyện Thẩm Thanh Lạc mất trinh, ở trong lòng xì mũi coi thường.

“Ca, lần này đứa bé trong bụng muội có thể giải quyết rồi, ca, huynh hãy truyền tin ra bên ngoài tuyên bố muội cũng đã mang thai đứa bé của Thế Trinh, sau đó, muội cũng vậy vào Cầu phủ vì Cầu Thế Trinh thủ tiết.” Tiêu Nguyệt Mị cực kì hưng phấn mà lớn tiếng ồn ào.

Tiêu Nhữ Xương từ trên giường ngồi dậy, nhìn muội muội mình, ghen hòng nhìn trần trối, một câu cũng nói không nên lời.

60. Chương 60

“Nguyệt Mị, muội có ý gì?” Tiêu Nhữ Xương vô lực hỏi.

“Danh phận Cầu phu nhân.” Tiêu Nguyệt Mị thu nụ cười, cắn răng nghiêng lợi nói: “Thẩm Thanh Lạc đừng tưởng rằng Thế Trinh chết rồi, là nạng ta có thể chiếm đoạt danh phận thê tử Thế Trinh.”

“Tranh một danh phận như vậy, cả đời cứ như vậy mai tang theo, muội có nghĩ tới không? Nguyệt Mị, nói uội biết, nếu như muội vào Cầu phủ thủ tiết, cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ cùng Ngụy Long ngầm qua lại.”

Tiêu Nguyệt Mị xem thường bĩu môi, mấy ngày nay nạng cùng Ngụy Long thân hoan, có chút hơi thích tư vị kia, đánh chủ ý vẫn vào Cầu phủ khiến Thẩm Thanh Lạc không thoải mái, rồi lại vừa cùng Ngụy Long Ấm Độ Trần Thương(vụng trộm).

“Muội!” Tiêu Nhữ Xương cảm giác như mình muốn nổi điên, liếc chân tay muội muội mình vẫn còn băng bó một cái một cái, nói: “Được, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp muội, muội trở về trước đi.”

“Gia, người thật muốn giúp tiểu thư tìm cách vào Cầu phủ?” Tiêu Nguyệt Mị đi, Tiêu Nghĩa nhìn Tiêu Nhữ Xương rời giường xuống đất, bộ dáng kia tính toán muốn đi ra ngoài, có chút khó tin hỏi.

Tiêu Nhữ Xương không trả lời, đổi áo khoác, chỉnh lại y phục ra khỏi gian phòng .

Đã nhiều ngày không có bước ra cửa phòng, ánh mặt trời sáng chói chiếu qua đầu, khiến Tiêu Nhữ Xương cảm thấy choáng váng, lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Gia. . . .” Tiêu Nghĩa sợ hãi kêu, chạy vội tới đỡ: “Gia, người muốn đi đâu? có cần chuẩn bị xe ngựa không?”

Tiêu Nhữ Xương gật đầu, nói: “Được, đến Ngụy gia.”

Ngụy phụ mất sớm, khác với Cầu Thế Trinh cùng Tiêu Nhữ Xương sau khi cha mẹ qua đời liền cố gắng phấn đấu bảo vệ gia nghiệp phát triển sự nghiệp, nhưng Ngụy Long lại bất đồng, không có nửa phần tiền đồ.

Mẫu thân hắn khỏe mạnh, Ngụy mẫu là một người lợi hại và có quyền lực trong nhà, lại vô cùng cưng chiều con cái, cho nên Ngụy Long ăn chơi trác táng không có gì khó hiểu, hắn mỗi ngày chơi gà cưỡi ngựa, chỗ vui chơi nào cũng thấy mặt của hắn, bởi vì thích Tiêu Nguyệt Mị từ thuở nhỏ, nên không có dính vào nữ nhân nào khác.

Tiêu Nhữ Xương đã biết Ngụy Long thích muối muối mình từ lâu, nhưng không muốn đem Tiêu Nguyệt Mị gả cho hắn, trừ Ngụy mẫu là một nhân vật hung ác, hắn sợ Tiêu Nguyệt Mị gả vào Ngụy gia bị khinh bỉ, cũng có mấy phần ghét bỏ Ngụy Long vì hắn không có tiền đồ hay ý chí phấn đấu.

Tiêu Nhữ Xương ngồi ở trong xe ngựa thầm than, Ngụy Long mặc dù si mê muối muối của hắn, nhưng hắn tính tình lỗ mãng, lại vô cùng có hiếu, Ngụy gia hoàn toàn do Ngụy mẫu cầm quyền, muối muối mình gả vào Ngụy gia, chỉ sợ không được sung sướng qua ngày, nếu phải lựa chọn, hắn tuyệt không muốn đem muối muối gả vào Ngụy gia.

Tiêu Nhữ Xương tính toán, định làm mặt dày đến nói chuyện cùng Ngụy mẫu, tranh thủ thuyết phục Ngụy mẫu, mặc kệ ý muốn của Tiêu Nguyệt Mị, gả nàng vào Ngụy gia.

Hắn không có ý định đem Tiêu Nguyệt Mị đưa vào Cầu phủ, người chết rồi, ân oán xóa bỏ.

“Tiêu công tử, thật xin lỗi, lão thái thái nhà nô tài có lệnh, không được để cho Tiêu công tử vào phủ.” Người giữ cổng Ngụy gia bộ mặt xử khó nhìn Tiêu Nhữ Xương.

Nụ cười tinh xảo ôn hòa trên mặt Tiêu Nhữ Xương liền cứng đờ, cho dù là Cầu Thế Trinh, dù đang cùng hắn tranh đấu cũng không có lệnh cưỡng chế không cho phép hắn vào Cầu phủ.

“Khó khăn cho người.” Tiêu Nhữ Xương khôi phục nụ cười rất nhanh, không hề để ý nói: “Chả trách mấy ngày nay không thấy Ngụy long, có phải lão thái thái nhà người còn có lệnh, không cho phép hắn đến Tiêu gia hay không?”

“Đúng vậy.” Người giữ Ngụy phủ cửa cảm kích nói, được Tiêu Nhữ Xương tha thứ không làm khó, hắn thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi một phen lại bán thêm tình báo cho Tiêu Nhữ Xương: “Một lúc trước công tử nhà ta vẫn làm loạn muốn lão thái thái đến nhà Tiêu công tử cầu hôn, lão thái thái không đồng ý, sau khi. Tiêu tiểu thư đến hoàng cung, lão thái thái liền nói với công tử, dám đòi cưới Tiêu tiểu thư, bà ấy liền treo cổ tự sát.”

Muội muối làm cho người ta ghét bỏ như thế, Tiêu Nhữ Xương máu dồn hết lên đầu, cơ hồ muốn ngã quỵ, miễn cưỡng duy trì phong độ, hướng người giữ cửa Ngụy gia khẽ mỉm cười, cáo từ xoay người.

“Gia, trở về phủ?” Tiêu Nghĩa đỡ Tiêu Nhữ Xương nâng lên xe ngựa, trong lòng run sợ hỏi.

“Không, Đến Cầu phủ.”

Cầu phủ bị bao quanh bởi màu trắng và màu đen âm lãnh nghiêm trang, cờ trắng màn đen ở trong gió thu tiêu điều đau xót, người làm đều mặc áo tang màu trắng, trên đầu buộc khăn tang màu trắng, bận rộn đi qua đi lại, những người vào phúng viếng đều mặc những y phục đơn giản, trên y phục cũng buộc một đoạn vải bố màu trắng.

Cả Cầu phủ đều chìm trong bi thương đau buồn, Tiêu Nhữ Xương ngơ ngác nhìn quan tài hồi lâu, mới dập đầu hành lễ. Thay người thân đáp lễ chính là Ứng Viễn Phi, Tiêu Nhữ Xương khổ sở đáp lễ lại, trái tim không phân biệt được tư vị, nghĩ lại chuyện trước đây, quan hệ của mình cùng Cầu Thế Trinh, lại không bị nổi Ứng Viễn Phi cùng Cầu Thế Trinh.

Nấp quan vẫn chưa đóng, Tiêu Nhữ Xương nhìn khuôn mặt quen thuộc mất hồn, chợt nhớ tới thời niên thiếu có một năm cùng Cầu Thế Trinh ở trong đồng tuyết ném tuyết, Cầu Thế Trinh ném nắm tuyết to vào cổ áo hắn, hắn ngã xuống trên mặt đất một hồi lâu bất động làm bộ giả chết, Cầu Thế Trinh bị dọa sợ, kéo tay rồi nằm xuống cạnh hắn, nói muốn cùng chết với hắn.

“Năm ấy người nói muốn bồi ta chết, hôm nay ta lại không thể cùng chết với người.” Tiêu Nhữ Xương cúi người nói nhỏ, tim đập mạnh và loạn nhịp đang lúc duỗi tay ra, giống như năm nào Cầu Thế Trinh kéo tay hắn nắm thật chặt, hắn nắm lấy tay phải của Cầu Thế Trinh.

Cầu Thế Trinh tay lạnh như băng, Tiêu Nhữ Xương rung mình một cái, vội buông cái tay lạnh ngắt kia, ra rút tay về thì Tiêu Nhữ Xương đột nhiên lại duỗi tay lại kéo cái tay kia, đem bàn tay ngựa lên nhìn, sau khi quan sát thật cẩn thận, Tiêu Nhữ Xương khóe môi nâng nâng lên nụ cười không dễ phát hiện.

Nhìn khuôn mặt của người nằm trong quan tài, Tiêu Nhữ Xương trong lòng nói: chân tướng! Nếu không phải hắn sở soạn tay, thì ngay cả hắn cũng sẽ bị lừa gạt.

Thật ra thì cả hai bàn tay kia cũng rất giống nhau, giống nhau ở khớp xương rõ ràng cứng rắn có lực, lòng bàn tay giống nhau có rất nhiều vết chai, duy nhất không giống nhau, ấy là ở giữa kẽ ngón cái cùng ngón trỏ không có vết chai sạm.

Đó không phải là tay của một người cầm kiếm.

Hắn cùng với Cầu Thế Trinh lúc hưng phấn hay bị thương đều nắm thật chặt lấy tay phải của đối phương để ăn mừng hoặc khích lệ đối phương, hắn nhớ rất rõ, rãnh giữa của ngón tay cái cùng ngón trỏ bên bàn tay phải của hắn rất sần sùi thô ráp, vết chai rất dày, lúc hai người nắm chặt tay vết chai ấy mài khiến tay hắn phát đau.

Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc, hai người quả thực đã quá hao tâm tổn sức rồi, vì có thể thoát khỏi Nguyệt Mị, cư nhiên chơi giả chết.

“Sao nàng lại tới đây? Không nghỉ thêm lát nữa.”

Tiêu Nhữ Xương đang trầm tư, chợt nghe được giọng nói trầm thấp có chút đè nén của Viễn Phi. Xoay người nhìn lại, là Thẩm Thanh Lạc đỡ tay nha hoàn, run run rẩy rẩy đi vào.

“Nghe nói lúc này khách tới không nhiều lắm, ta muốn nhìn Thế Trinh một chút.” Thẩm Thanh Lạc nhẹ giọng nói.

Giả bộ cũng giỏi đấy! Tiêu Nhữ Xương kèm chế tâm tình muốn cười to, mặt bị thống mà đối với Thẩm Thanh Lạc nói: “Thanh Lạc, bớt đau buồn đi.”

Thẩm Thanh Lạc thân thể khẽ run, tay trong tay áo nắm chặt quả đấm, mặc ống tay ngắt vào lòng bàn tay, dùng da thịt đau đớn nhắc nhở mình phải tỉnh táo.

Hít một hơi thật sâu, đem nỗi kích động muốn mắng chửi, đè xuống Tiêu Nhữ Xương đánh xé kìm xuống, Thẩm Thanh Lạc sâu kín thở dài, nhỏ giọng nói: “Không nghĩ tới Thế Trinh cứ như vậy ra đi, Tiêu công tử là bạn cũ tri giao với Thế Trinh, về sau Cầu phủ nếu có cái gì phiền nhiễu, còn trông mong Tiêu công tử có thể tương trợ một hai.”

“Không dám, không dám.” Tiêu Nhữ Xương ôn hòa hàm súc khẽ mỉm cười, cũng không lạnh lùng, cũng không để ỉnh ở trong linh đường còn lộ khuôn mặt tươi cười mất tự nhiên.

Thẩm Thanh Lạc nói xong câu này liền không nói nữa, đi tới trước quan tài, nhìn người trong quan tài yên lặng rơi lệ, trong lòng có chút cấp bách suy nghĩ, nên nói những gì khiến Tiêu Nhữ Xương vào lọng (sa lưới).

Mấy ngày nay nàng vẫn muốn báo thù, đơn giản nhất là giống như Tiêu Nhữ Xương hại chết Cầu Thế Trinh, thuê sát thủ giết chết Tiêu Nhữ Xương, nhưng Thẩm Thanh Lạc không muốn làm như vậy, nàng muốn Tiêu Nhữ Xương phải nhận đủ mọi tra tấn, mới lấy tính mạng của hắn. Tiêu Nhữ Xương để ý nhất, chẳng phải là Tiêu Nguyệt Mị sao, Thẩm Thanh Lạc muốn đem Tiêu Nguyệt Mị lừa gạt vào Cầu phủ để sửa trị.

Tiêu Nhữ Xương lẳng lặng quan sát Thẩm Thanh Lạc, càng xem càng cảm thấy hồ đồ. Thẩm Thanh Lạc xem ra không giống như là giả bị thương, nàng đứng ở bên quan tài, bả vai suy sụp, búi tóc hơi có chút xóc xếch, áo rõ ràng có nếp nhăn. Gương mặt trắng bệch như sáp, hốc mắt vừa đỏ vừa sưng, lúc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, châu lệ (nước mắt) cuộn cuộn không dứt chảy ra, hơi thở rất nặng nề, giống như đang hết sức áp chế không để mình khóc to lên.

Nàng mới vừa rồi mở miệng nói chuyện, âm thanh khàn khàn u ám, thấy thế nào cũng không giống là giả bộ.

“Nàng trở về nghỉ ngơi đi.” Ứng Viễn Phi nhìn thấy Thẩm Thanh Lạc nước mắt không dứt, thân thể giống như nhỏ yếu hơn rồi, có chút khắc chế không được.

Thẩm Thanh Lạc cắn chặt môi dưới khô nứt, hai tay dọc theo quan tài bám nhanh, một hồi lâu lắc đầu một cái, khàn giọng nói: “Ta không muốn trở về, ngày mai phải đưa tang rồi, liếc mắt nhìn liền thiếu một mắt (hic, câu này ta cũng ko hiểu lắm).”

Nghĩ đến chuyện sau khi đưa tang chôn cất rồi, muốn nhìn cũng không nhìn được nữa, Thẩm Thanh Lạc cũng khắc chế không nổi nữa, khom người một tay đỡ quan một tay che mắt, bả vai kịch liệt lay động, lệ

kia như nước mưa ngày thu từ giữa ngón tay chảy xuống, liên miên rả rích.

Ứng Viễn Phi thấy Thẩm Thanh Lạc bị thương như thế, đau lòng như xoắn, một đôi tay giơ lên để xuống để xuống giơ lên, muốn đem người kéo vào trong ngực trấn an, rồi lại biết rõ không thể làm như vậy, nghĩ muốn nhẹ vỗ lưng truyền lại một phần quan tâm cũng không thể được.

Này, diễn xuất cũng quá thật đi! Tiêu Nhữ Xương nhìn Thẩm Thanh Lạc có chút sững sờ. Đột nhiên liếc về Ứng Viễn Phi tay đang giơ lên lại để xuống, mi tâm giật mình, khóe mắt lặng lẽ quan sát, chỉ thấy Ứng Viễn Phi tuy là một bộ gió nhẹ nước chảy không lộ ra biểu cảm gì, nhưng tầm mắt lại nhìn Thẩm Thanh Lạc chăm chú, đáy mắt hiện lên sự ân cần và lo lắng khó có thể che giấu.

Tiêu Nhữ Xương tim đập cuồng loạn, có thể hay không Cầu Thế Trinh giả chết ngay cả Thẩm Thanh Lạc cũng gạt? Mục đích Cầu Thế Trinh giả chết, không chỉ là muốn hất Tiêu Nguyệt Mị ra, còn có muốn thăm dò ý tứ Thẩm Thanh Lạc?

Nếu như vậy, xem ra Cầu Thế Trinh đã đối với Thẩm Thanh Lạc sinh hiềm khích, hai người tình cảm cũng không phải là bền chắc không thể gãy.

Tiêu Nhữ Xương trong đầu nhanh chóng chuyển động, Ngụy mẫu không thèm cho hấn mặt mũi như thế, mặc dù có ý định đem muối muối gả vào Ngụy gia, nhưng muối muối cũng không thể yên ổn sống ngày qua. Cầu Thế Trinh cũng chưa chết, lúc này nếu như để muối muối lấy danh về tình thâm nghĩa trọng đưa vào Cầu phủ, lại nghĩ biện pháp giúp Ứng Viễn Phi cùng Thẩm Thanh Lạc tiếp cận thành đôi, Cầu Thế Trinh sau khi trở lại, có thể cảm động và cảm kích Nguyệt Mị vì đã không rời không bỏ hấn, tha thứ khuyết điểm của muối ấy hay không? Lại bởi vì bị Thẩm Thanh Lạc phản bội mà đón nhận Nguyệt Mị?

Tiêu Nhữ Xương suy nghĩ hồi lâu, thàn than mọi sự có thể được, nhưng muối muối đã mất trinh, trong bụng còn có khối thịt, chuyện này không thể lừa được, càng nghĩ càng chán ốm, trên mặt một mảnh đau đến không muốn sống.

Trong lòng ba người đều có tâm sự riêng, trong linh đường chỉ nghe Thẩm Thanh Lạc trầm thấp đè nén tiếng nức nở nghẹn ngào, hồi lâu, Ứng Viễn Phi đứng dậy rút một chén nước đi tới bên cạnh Thẩm Thanh Lạc, nhỏ giọng nói: “Chú ý thân thể, uống miếng nước.”

“Cám ơn!” Thẩm Thanh Lạc ngồi dậy nhận chén nước, nàng khóc hồi lâu, lại đứng dậy đột ngột, liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chén nước trong tay rơi xuống trên đất, cả người mềm nũn té xuống.

“Thanh Lạc, Thanh Lạc nàng làm sao vậy?” Ứng Viễn Phi thất thanh gọi to, quên kiêng dè, vội vàng đưa tay vịn Thẩm Thanh Lạc.

Thẩm Thanh Lạc duỗi tay muốn đẩy Ứng Viễn Phi ra, nhưng hai chân mềm nũn, đứng cũng đứng không vững, thật lâu sau mới đứng vững. Đang lúc khóe mắt cảm tức liếc về Tiêu Nhữ Xương lại thấy ánh mắt hấn do dự bất định (không chắc chắn), ở trong lòng khê động, vốn là muốn đẩy Ứng Viễn Phi ra, nhưng lại Không đẩy, mềm mại vịn vào cánh tay Ứng Viễn Phi không thả.

Tiêu Nhữ Xương thấy Thẩm Thanh Lạc tay kia đỡ cánh tay Ứng Viễn Phi, tư thế kia là muốn đẩy ra, nhưng nhìn kĩ lại là giữ lại không thả, giống như là muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Tiêu Nhữ Xương đang chìm đắm trong suy nghĩ, hai người sau lưng không biết mặt mày qua lại ra sao, xem ra Cầu Thế Trinh giả chết, thật sự là muốn thăm dò Thẩm Thanh Lạc, nếu là nàng không giữ được mình, Thế Trinh sẽ đuổi nàng đi chứ?

Nếu không, chỉ cần bỏ khối thịt trong bụng của Nguyệt Mị đi, chuyện thất trinh, về sau lại nghĩ biện pháp che giấu.

Chỉ là, muối muối của mình ương bướng không có tâm kế, đưa vào Cầu phủ chỉ sợ bị Thẩm Thanh Lạc ám toán, Tiêu Nhữ Xương có chút do dự khó quyết.

Thẩm Thanh Lạc trầm ngâm một lát, trong lòng có chủ ý, mở miệng nói: “Tiêu công tử, Thế Trinh giờ đã mất, hôn sự hai nhà Cầu Tiêu không bằng thôi, kính xin Tiêu công tử đem ngọc bội Bửu Mục Ngự gia truyền của Cầu phủ dùng để đính hôn giữa hai nhà trả lại.”

Tiêu Nhữ Xương ngẩn ngơ, đột nhiên mới ý thức tới, bên ngoài Cầu Thế Trinh đã chết rồi, theo như tập tục dân gian của Đại Hi, nếu không phải từ hôn, Tiêu Nguyệt Mị là muốn vào Cầu phủ thủ tiết.

Thôi, muội muội một lòng muốn vào Cầu phủ, dù sao Thế Trinh cũng không có chết, cũng sẽ không phải cả đời làm quả phụ, bỏ thuốc đem con lấy đi, những thứ khác lại nghĩ biện pháp giải quyết.

“Thanh Lạc, ta hôm nay đến, chính là muốn cùng nàng thương lượng chuyện này một chút, Nguyệt Mị muốn vào Cầu phủ vì Thế Trinh thủ tiết.”

“Nhữ Xương, huynh.” Ứng Viễn Phi biến sắc, tay xuôi ở bên người nắm lại thành quả đấm, thật lâu mới buông lỏng ra, lãnh đạm nói: “Nhữ Xương, Thế Trinh đã đi, nhân tử vi đại (người chết là hết), để cho hẩn nghỉ ngơi thôi.”

Tiêu Nhữ Xương xoa xoa đôi bàn tay, chân mày nhíu lên, làm khó mà nói: “Nguyệt Mị đối với Thế Trinh tình thâm ý trọng, ta cũng vậy, không có cách nào ngăn một khối tình si của muội ấy.”

Một khối tình si! Ứng Viễn Phi muốn cười to, Thẩm Thanh Lạc lại lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Tiêu tiểu thư đối với Thế Trinh tình thâm ý trọng, Thanh Lạc cũng không tiện làm khó, chỉ là quả phụ trong cửa cô kham khổ tịch, Tiêu tiểu thư chưa chắc đã chịu khổ được, Thanh Lạc muốn gặp mặt hỏi ý tứ Tiêu tiểu thư một chút.”

Thẩm Thanh Lạc biết Tiêu Nguyệt Mị tính tình cầu thả, dễ giận dễ kích, muốn dụ Tiêu Nguyệt Mị tới đây, để hai bên ký kết một chút ước định có lợi, Tiêu Nhữ Xương cho là nàng không muốn để cho Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ thủ tiết, kiểm soát từ chối.

Hỏi một câu cũng tốt, nếu là muội muội tạm thời đổi ý, không muốn vào Cầu phủ nữa liền thôi, dù sao mặc dù không có Thẩm Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh có thể tiếp nhận muội muội của hẩn hay không vẫn là khó nói.

Tiêu Nhữ Xương gật đầu, Thẩm Thanh Lạc cho gọi một người làm, phân phó đi Tiêu gia mời Tiêu Nguyệt Mị qua phủ.

Ứng Viễn Phi không biết trong lòng Thẩm Thanh Lạc có suy tính khác, cho là nàng vì tình thế bất buộc, nghĩ tới Tiêu Nguyệt Mị ngang ngược ác độc, nếu cho nàng vào Cầu phủ, Thẩm Thanh Lạc làm sao có thể yên ổn sống qua ngày? Tiêu Nhữ Xương cùng Thẩm Thanh Lạc trầm mặc chờ Tiêu Nguyệt Mị, hẩn lặng lẽ đi ra, vào một phòng thiên sảnh bên cạnh (phòng khách #), vội vàng lấy bút viết một lá thư, viết xong gấp lại cẩn thận, cho vào túi trong tay áo, ra ngoài gọi một gã sai vặt của Cầu phủ, dặn dò hẩn lập tức đưa đến Ngự phủ giao cho Ngự Long.

61. Chương 61

Tiêu Nguyệt Mị duyên dáng mặn mà thướt tha đi vào linh đường thì Tiêu Nhữ Xương tức đến nỗi muốn giơ tay tát muội muội mình một cái.

Cầu phủ đang làm tang sự, người chết là vị hôn phu của nàng, nàng đến Cầu phủ, nhưng đầu lại đầy châu ngọc, y phục hoa lệ, phấn son dày đặc. Áo xếp ngắn tay màu hoa hồng đỏ, váy màu xanh biếc được thêu những bông hoa nhỏ tinh tế, bên hông dùng tơ lụa Yên La vàng mềm cột thành một nơ con bướm thật to, mái tóc còn dính rất nhiều ngọc bích cùng trân phượng, hai bên đầu còn được cài thêm hoa tươi mới được hái.

Tiêu Nguyệt Mị lúc đến đây, chỉ muốn ăn mặc thật đẹp để hạ thấp Thẩm Thanh Lạc xuống, nhưng lúc vào linh đường lại thấy Thẩm Thanh Lạc một thân đồ tang màu trắng, từ trên xuống dưới, một món đồ trang sức cũng không có, đến ngay cả bông tai cũng không đeo, hơi ngẩn ra, lại nhận được ánh mắt phóng hỏa của Tiêu Nhữ Xương, mới sực tỉnh ngộ. Chỉ là nàng từ trước đến giờ vẫn vô lý biến thành có lý, ngẩng đầu khinh thường, ra vẻ không ai bì nổi liếc Thẩm Thanh Lạc một cái, rồi đi tới bên cạnh Tiêu Nhữ Xương cầm tay áo hẩn lắc lắc, làm nũng nói: “Ca, huynh cho người tìm muội tới đây, có chuyện gì sao?”

Tiêu Nhữ Xương hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế tức giận không muốn ở trước mặt người ngoài khiển trách Tiêu Nguyệt Mị, nhìn về phía Thẩm Thanh Lạc, nói: “Phiền nàng an bài một người, đưa Nguyệt Mị

đi xuống, tùy tiện đổi một bộ đồ tang.”

“Không cần.” Tiêu Nguyệt Mị kêu lên: “Những thứ y phục bẩn thỉu kia muội không mặc.”

Để những hạ nhân ra ra vào vào thấy bộ dáng của Tiêu Nguyệt Mị như vậy, thật khó có được một vở kịch hay, Thẩm Thanh Lạc tiếp lời Tiêu Nguyệt Mị lập tức nói: “Tạm thời không đổi cũng được, ta sẽ cho người đặc biệt vì Tiêu tiểu thư may một bộ y phục.”

“Cũng được, muội nhanh đi về.” Nếu có khách nhân đến tế điện, thấy Tiêu Nguyệt Mị như vậy, hẳn cũng không chỉ là mất đi thể diện, Tiêu Nhữ Xương cũng không nói nhiều, vội vàng đuổi Tiêu Nguyệt Mị.

“Chậm.” Thẩm Thanh Lạc đem lời mới nói vừa rồi hỏi lại Tiêu Nguyệt Mị, “Tiêu tiểu thư cam nguyện vào Cầu phủ vì Thế Trinh thủ tiết, cô đơn lạnh lẽo sống qua ngày sao?”

“Dĩ nhiên nguyện ý.” Tiêu Nguyệt Mị ngẩng đầu, ngạo nghễ gật đầu.

Thẩm Thanh Lạc ồ một tiếng, lãnh đạm nói: “Nếu như thế, Thanh Lạc có một câu muốn nói, Tiêu tiểu thư mặc dù cùng Thế Trinh đính hôn trước, nhưng ta mới là người trong lòng của Thế Trinh, vả lại ta đã mang thai đứa bé của Thế Trinh, Tiêu tiểu thư vào Cầu phủ, về địa vị ta là lớn.”

Cầu phủ bây giờ do Thẩm Thanh Lạc cai quản, Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ, không cúi đầu chịu thua cũng không được, chỉ là mặc dù tạm thời không có nam nhân để tranh, nhưng làm thiếp cũng là không thể, Tiêu Nhữ Xương vừa định mở miệng, Tiêu Nguyệt Mị đã nhảy lên, dùng ngón tay được sơn đỏ tươi chỉ trên mặt Thẩm Thanh Lạc, lớn tiếng nói: “Có thai thì giỏi sao? Ta cũng đang mang thai đấy!” Nói chuyện đồng thời, nàng còn thị uy uốn bụng mình lên, la ầm lên: “Không tin người có thể mời đại phu tới chẩn mạch.”

“Người cũng có con?” Thẩm Thanh Lạc ngậy người, nhìn về phía Tiêu Nhữ Xương, Tiêu Nhữ Xương sắc mặt đen thui, trong lòng hối hận muốn đập đầu vào tường tự tuyệt.

Ứng Viễn Phi nghe Tiêu Nguyệt Mị nói có thai, vui mừng quá đỗi, yên lặng nhìn về phía Tiêu Nhữ Xương: “Nhữ xương, muội muội huynh đã cùng Ngụy Long không minh không bạch, lại mang thai đứa bé của Ngụy Long, huynh nghĩ thế nào?”

“Ai nói đứa bé trong bụng ta là của Ngụy Long?” Tiêu Nguyệt Mị cũng không phải ngu ngốc biết chuyện này quan trọng thế nào, cũng không có liều lĩnh đến lớn tiếng tuyên bố mình ôm đứa bé của Ngụy Long muốn vào Cầu phủ, nàng nhướn mày nhìn Ứng Viễn Phi, lớn tiếng nói: “Đứa bé trong bụng ta là của Thế Trinh, ca, huynh nói đi.”

Chuyện cho tới bây giờ, Tiêu Nhữ Xương cời hồ khó xuống, chỉ có thể trợn tròn mắt nói mò: “Viễn Phi, Thanh Lạc, hai người có thể hỏi Tần Minh Trí một chút, cái ngày mà Thế Trinh cầm ngân phiếu ba triệu sáu trăm ngàn lượng đến phủ ta, có phải cả đêm ở Tiêu gia chưa có trở về phủ hay không? Đêm đó ta đã sai người hạ thuốc hắn.”

“Đừng nói nữa.” Ứng Viễn Phi bỗng dưng cắt đứt lời nói của Tiêu Nhữ Xương, hắn giận đến sắc mặt cũng thay đổi: “Nhữ Xương, đứa bé trong bụng muội muội huynh là của ai, trong lòng huynh rõ nhất, vì sao không thể để cho Thế Trinh đi được an tâm? Ngay cả sau khi hắn chết rồi cũng không bỏ qua cho? Hắn sẽ không đồng ý để muội muội huynh vào Cầu phủ đâu.”

“Không, ta thay Thế Trinh đồng ý.” Thẩm Thanh Lạc lạnh lùng nói.

Như vậy sao được? Ứng Viễn Phi gấp gấp hướng nhìn Thẩm Thanh Lạc.

Cảm nhận được tầm mắt lo lắng của hắn, Thẩm Thanh Lạc khẽ lắc đầu một cái, hướng về phía Ứng Viễn Phi nở một nụ cười thần nhiên.

“Thẩm Thanh Lạc, nàng thật sự đồng ý?” Tiêu Nhữ Xương có chút ngạc nhiên.

“Tiêu công tử đáp ứng điều kiện của ta, ta liền đáp ứng để Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ.” Thẩm Thanh Lạc lãnh đạm nói.

“Điều kiện gì? Người nói.” Tiêu Nguyệt Mị chỉ muốn muốn vào Cầu phủ, đối với Thẩm Thanh Lạc nàng cũng không có nửa điểm kiêng kỵ.

Thẩm Thanh Lạc nhíu mày, khóe môi nhếch lên, nói: “Điều kiện thứ nhất, Tiêu tiểu thư muốn vào Cầu phủ vì Thế Trinh thủ tiết, tự nhiên coi mình thành Cầu phụ* rồi (* ý là Cầu phu nhân – phụ - phụ nữ góa chồng), Cầu phụ tự nhiên do người làm Cầu phủ hầu hạ, Tiêu tiểu thư vào Cầu phủ, không cần phải mang theo một tấc tơ nào cả.”

Tiêu Nguyệt Mị cảm thấy không có người mình hầu hạ không quen, không nói, nhìn về phía Tiêu Nhữ Xương.

Cái này sao được, đồng nghĩa với một mình vào hang hổ rồi, Tiêu Nhữ Xương cau mày. Suy nghĩ một chút nói: “Điều một không có cũng không được, chỉ hai cần hai Đại Nha hoàn thân cận hầu hạ, thêm hai hộ vệ võ công cao cường là được.”

Tiêu Nhữ Xương trầm nghĩ, cái điều kiện này Thẩm Thanh Lạc không đồng ý, chuyện này chỉ có thể từ bỏ rồi.

Thẩm Thanh Lạc lại không cần suy nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng, lại nói: “Thứ hai, chuyện Tiêu tiểu thư vào Cầu phủ, tạm thời không được công khai cho người ngoài biết, chờ đứa bé sanh ra nếu giống như Thế Trinh, công khai cũng chưa muộn.”

“Được.”

“Điều thứ ba.” Thẩm Thanh Lạc dừng một chút, nói: “Cũng là điều vừa mới nói kia, Tiêu tiểu thư cần tôn* ta là lớn.”(* kính trọng – tôn sùng)

Làm thiếp là không thể, Tiêu Nhữ Xương vừa định phản đối, Thẩm Thanh Lạc nói tiếp: “Tiêu tiểu thư cũng không phải là làm thiếp, có thể để cho người làm trong phủ gọi ta đại phu nhân, Tiêu tiểu thư nhị phu nhân.”

An bài như vậy cũng có thể tiếp nhận, Tiêu Nhữ Xương gật đầu, Tiêu Nguyệt Mị thấy Tiêu Nhữ Xương đáp ứng, nghĩ tới không phải làm thiếp, cũng không phản đối nữa.

“Cái điều kiện cuối cùng, đứa bé sau khi sanh ra, nếu giống như Ngụy Long, Tiêu công tử cần phải đem Tiêu tiểu thư nhận đi, cũng thiết yến tiệc mời các thương nhân trong thành trong, thừa nhận với mọi người, muối muối của ngài cùng Ngụy Long thông dâm cầu kết.”

Cái điều kiện cuối cùng này quá hung ác, trái tim Tiêu Nhữ Xương máy động, nhưng hắn vẫn ngụy trang, một chút do dự cũng không lộ, mỉm cười nói: “Đứa bé của Nguyệt Mị không giống Thế Trinh thì sẽ giống như nàng, làm sao có khả năng giống như Ngụy Long, nàng có thể hỏi rõ người làm trong Cầu phủ, Thế Trinh tối hôm đó có phải cả đêm không trở về phủ?”

Hắn đánh Thái Cực, không trả lời chính diện, lời ngon tiếng ngọt muốn làm rối loạn lòng của Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc cũng không bị lừa, chỉ lạnh lạnh nói: “Thế Trinh không may mất sớm, đứa bé của ta cũng không biết là nam hay nữ, đứa bé trong bụng Tiêu tiểu thư là con của Thế Trinh thì tốt rồi, Thanh Lạc chỉ cầu Cầu gia có hậu nhân nối dõi, Tiêu công tử còn chưa nói, những điều kiện ta vừa mới nói ngài có đáp ứng hay không.”

Tiêu Nhữ Xương căn bản không tính toán giữ lại đứa bé trong bụng Tiêu Nguyệt Mị cho đến lúc sinh hạ, giả vờ trầm ngâm chốc lát liền nói: “Được.”

“Như thế rất tốt, vậy thì chúng ta hãy viết ra giấy làm chứng đi.” Thẩm Thanh Lạc nhìn về phía Ứng Viễn Phi: “Phiền Ứng đại ca đem những điều kiện vừa rồi viết ra giấy, cũng xin làm người làm chứng.”

Ứng Viễn Phi cầm bút lên, trước khi hạ bút viết, ngẩng đầu nhìn hướng Tiêu Nhữ Xương, trầm giọng nói: “Nhữ Xương, quyết định này của huynh, có cần phải nói trước với Ngụy Long một tiếng hay không?”

Tiêu Nhữ Xương nghe được lời này, trong lòng khổ sở cơ hồ không đề xuống được, Ngụy Long cùng muội muội hắn không tuân quy củ này đã lâu, nếu hắn có thể có chút hành động, cũng sẽ không để đến ngày hôm nay còn chưa đến cửa cầu hôn.

Nghĩ đến lúc ở Ngụy phủ đến bước qua cửa cũng không được, Tiêu Nhữ Xương trong lòng trầm hận, hắn tự định giá, đem Tiêu Nguyệt Mị đưa vào Cầu phủ, vừa để cho Tiêu Nguyệt Mị đắc ý, vừa mạnh mẽ đá

kích Ngụy Long một cái, để Ngụy Long yêu đương vụng trộm không thành, quay về làm loạn với Ngụy mẫu không cho hắn cầu hôn, Ngụy gia rối loạn thì càng hay.

Nghĩ đến đây, Tiêu Nhữ Xương không còn một chút do dự, ra dấu tay mời, ý bảo Ứng Viễn Phi viết.

Ứng Viễn Phi viết xong, Tiêu Nhữ Xương liền vung bút lên viết xuống tên của mình, Thẩm Thanh Lạc cùng Tiêu Nguyệt Mị cũng ký tên, đến phiên Ứng Viễn Phi ký tên chứng nhận, hắn lại cầm bút chậm chạp không ký.

Tiêu Nhữ Xương không biết trong hồ lô của hắn mua bán thuốc gì, yên lặng chờ, chốc lát sau, không nhìn được thức giục hắn ký tên.

Ứng Viễn Phi lại chỉ cau mày nhìn tờ ước định không nói, Tiêu Nhữ Xương sắp không nhìn được thì người làm Cầu phủ lớn tiếng thông báo —— Ngụy lão phu nhân tới.

Ngụy lão phu nhân trên búi tóc một chút trang sức cũng không có, mặc một bộ váy gấm màu đen, gò má ôi mỏng, vô cùng thoải mái ung dung một mình tiến vào. Thẩm Thanh Lạc cũng là lần đầu tiên thấy bà, không biết bà vì sao đột nhiên đến, vội nghênh đón, lấy tư cách thân phận Cầu phủ của Thế Trinh ra tiếp, Ngụy lão phu nhân khẽ vuốt cằm, mắt nhìn thẳng đến gần quan tài, than một tiếng, nhận lấy cây hương đã được đốt sẵn từ Ứng Viễn Phi đưa, dâng hương.

Ứng Viễn Phi viết thư muốn thông báo cho Ngụy Long, mặc dù không hiểu vì sao Ngụy Long không đến mà Ngụy lão thái lại tới, trong lòng suy nghĩ Tiêu Nguyệt Mị đã có đứa bé của Ngụy Long, cùng Ngụy lão thái nói cũng giống như nhau.

Thẩm Thanh Lạc nhìn thần sắc Ứng Viễn Phi, rất nhanh hiểu được suy nghĩ của hắn, biết Ngụy lão thái là hắn mời tới, nàng cũng sẽ không để Tiêu Nguyệt Mị thuận lợi gả vào Ngụy gia.

Đem Ngụy lão thái đỡ đến ghế trên ngồi xuống, Thẩm Thanh Lạc cướp lời Ứng Viễn Phi mở miệng trước, hướng Ngụy lão thái thi cái lễ, cung kính nói: “Vốn không nên quấy rầy lão thái thái, chỉ là chuyện này cùng Ngụy gia cũng có chút quan hệ, xin lão thái thái hoặc là chỉ thị, hoặc là làm chứng.”

Tiêu Nhữ Xương thấy Ngụy lão thái đến, trong lòng nhất thời rối loạn. Thẩm Thanh Lạc cũng không hỏi ý tứ hắn, chỉ đem phần ước định đưa cho Ngụy lão phu nhân, nói: “Nguyên nhân sự tình, Thanh Lạc ăn nói vụng về, nên không dám nói, lão thái thái nhìn tờ giấy hiệp ước này, nếu không hiểu, vẫn bố trí lại vì lão thái thái giải thích.”

Ứng Viễn Phi ghi lại các điều kiện rất rõ ràng tỉ mỉ, Ngụy lão thái xem qua liền hiểu, ý tứ trong đó rất rõ ràng, cũng có ý chỉ đứa bé trong bụng Tiêu Nguyệt Mị là của Ngụy Long.

Tiêu Nguyệt Mị không có ý định gả cho Ngụy Long, mình có thai cũng không nói cho Ngụy Long biết, Ngụy lão phu nhân cũng không đồng ý, bà thấy Tiêu Nguyệt Mị đã không dậy nổi, cũng không thích Tiêu Nguyệt Mị, nhưng đối với đứa bé trong bụng Tiêu Nguyệt Mị, bà lại cảm giác nó chính là nhi tử của con mình.

Ngụy Long cùng Tiêu Nguyệt Mị sau khi mới nếm thử mây mưa, trở về đã nói với bà muốn kết hôn với Tiêu Nguyệt Mị, từng nói với nàng Tiêu Nguyệt Mị vẫn là xử - tử (còn trinh).

Nhi tử mặc dù không có ra vào nơi bướm hoa, trong phủ nha hoàn thông phòng vẫn phải có, Ngụy lão thái tin tưởng nhi tử mình sẽ không bị lừa ở điểm này cũng sẽ không lừa gạt bà.

Để tôn tử lưu lạc nhà người ta, hay để nhận họ của tổ tiên, Ngụy lão thái có chút chần chờ.

Tiêu gia cạnh cửa, Tiêu Nguyệt Mị lại không thể làm thiệp, Ngụy lão thái do dự hồi lâu, hỏi: “Đứa nhỏ này được mấy tháng rồi?”

Tiêu Nhữ Xương vẫn âm thầm lưu ý sắc mặt của Ngụy lão thái, thấy giọng nói của bà có ý dẫn ra, âm thầm cao hứng, muội muội đã mất thân cho Ngụy Long, có thể gả vào Ngụy gia cũng không tồi. Tiêu Nhữ Xương gấp đẩy Tiêu Nguyệt Mị, nói: “Nguyệt Mị, đã được bao lâu, mau nói với lão thái thái.”

“Đã bao lâu ta làm sao biết?” Tiêu Nguyệt Mị ngạo mạn ngẩng đầu, đến nghiêng mắt nhìn cũng không thèm nhìn Ngụy lão thái một cái. Nàng căn bản không có ý định gả cho Ngụy Long, cũng không có tính toán lấy lòng Ngụy lão thái.

Ngụy lão thái mới vừa rồi tuy là mắt nhìn thẳng, cũng thấy Tiêu Nguyệt ăn mặc loè loẹt quynh rũ, trong linh đường xuất hiện một người như thế, bà đã ở trong lòng khinh thường rồi, lúc này vừa nghe lời nói đó, hẳn là người trong lòng nhĩ tử, nhìn lại hiệp ước trong tay một chút, bất giác cười to, một nữ nhân như vậy, thật may là mình một mực kiên trì không cho nàng vào cửa Ngụy gia.

Ngụy lão thái quyết định chủ ý, nếu như có nàng dâu như thế thì tôn tử không cần cũng được.

“Lão thái thái, ý của ngài?” Thẩm Thanh Lạc chỉ vào hiệp ước hỏi Ngụy lão thái.

” Ý tứ của Lão thân, hiệp nghị hai nhà các người, chớ nên đem con ta vào, nơi này, đem tên tuổi con ta đổi đi, dùng tên của một tên nam nhân khác thay thế là được, lão thân nguyện làm người làm chứng.”

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, nhìn về phía Tiêu Nhữ Xương, hỏi: “Tiêu công tử ý như thế nào?”

Tiêu Nhữ Xương gật gật đầu, ý tứ Ngụy lão phu nhân hẳn hiểu được, đứa nhỏ này ra đời rồi, dù là giống như Ngụy long, Ngụy gia cũng sẽ không nhận.

Người làm chứng trong cuộc cũng ký tên lên, Ngụy lão thái cáo từ, Thẩm Thanh Lạc đưa nàng đi ra ngoài, bước ra linh đường thì Ngụy lão thái ngừng bước chân, đối với Thẩm Thanh Lạc nói: “Người là người ở quá, nên thanh tĩnh, nhĩ tử ta là một người dần dần, nếu hẳn tới phá rối yên tĩnh của Cầu phủ, hãy chọn người đuổi ra, nếu không, hãy cho người đi báo cho ta biết, ta nhất định không tha cho hắn.”

Thẩm Thanh Lạc cúi đầu đồng ý, nói cảm ơn. Ngụy lão thái hướng phía trước bước một bước, bỗng quay đầu, nhìn Tiêu Nhữ Xương nói: “Tiêu gia cũng là nhân vật nổi tiếng, xin hãy quản giáo muội muội người cho tốt, đừng dây dưa với con ta nữa.”

Tiêu Nhữ Xương chưa từng để cho người khác làm mất mặt của mình như vậy, trên gò má hai bắp thịt nhảy lên, đôi môi hoàn mỹ trắng bệch.

Ngụy lão thái vẫn chưa dừng lại, liếc Tiêu Nguyệt Mị một cái, nói: “Nghe nói cha mẹ người qua đời, huynh trưởng là cha, mặc dù quản giáo không tốt, thì cho dù người nằm trong quan tài chỉ là người đi đường, đi tới trong phủ người ta, lễ nghi mặc áo tang đơn giản này, tối thiểu cũng nên có.”

62. Chương 62

Tiêu Nguyệt Mị nhảy dựng lên muốn nhào tới chỗ Ngụy lão thái, Tiêu Nhữ Xương kéo nàng lại, nạt nhỏ: “Theo ta về nhà.”

Tiêu Nhữ Xương kéo Tiêu Nguyệt Mị đi, sau đó Ngụy lão thái cũng rời đi, trong linh đường nhất thời tĩnh lặng xuống, Thẩm Thanh Lạc cầm tờ ước định trong tay, từ từ bước đi thông thả đến trước quan tài.

Nhìn Cầu Thế Trinh nằm trong quan tài, Thẩm Thanh Lạc ở trong lòng nói: “Thế Trinh, chàng yên tâm, ta sẽ gọn gàng giải quyết Tiêu Nguyệt Mị, không để cho chàng chết còn có hôn thê bất trinh bất khiết (ko còn trong sạch). Ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp báo thù cho chàng, khiến Tiêu Nhữ Xương thân bại danh liệt nhà tan cửa nát.”

“Thật là một vở kịch khôi hài.” Ứng Viễn Phi cảm khái mà nói, nhìn tay Thẩm Thanh Lạc đưa ra, lại muốn sờ khuôn mặt Cầu Thế Trinh, trong lòng có chút gấp gáp, tuy nói người nằm trong quan tài là người thân cận nhất người của nàng, nhưng người đã chết nhiều ngày như vậy, da đã không còn sạch sẽ, ngộ nhỡ dính vào bệnh gì, đang có mang lại không được dùng thuốc.

Ứng Viễn Phi đang lo lắng, người làm báo lại, Thẩm nhị tiểu thư cùng Thẩm nhị cô gia đến tế điện.

Thẩm nhị tiểu thư Thẩm nhị cô gia? Thẩm Thanh Lạc có chút ngại ngùng, ngại người một hồi lâu mới nghĩ ra, Thẩm nhị tiểu thư là Thẩm Tử Du.

“Tỷ tỷ.” Thẩm Tử Du kéo tay Thẩm Thanh Lạc, chưa nói nước mắt đã rơi: “Tỷ tỷ nén bi thương.”

Người cũng đã chết rồi, không phải một tiếng nén bi thương là có thể an ủi được, Thẩm Thanh Lạc mấp máy môi, mặt không biến sắc đem tay từ trong tay Thẩm Tử Du rút về, nhìn Thẩm Tử Du một chút, hỏi: ” Muội có khỏe không?” Khi nào thì thành thân?

“Rất tốt.” Thẩm Tử Du mặt ửng hồng, thẹn thùng nói.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, lúc ở nhà nàng vẫn sống ở trong viện của mình, cũng ít lui tới chỗ Thẩm Tử Du, hai tỷ muội không có tình cảm gì, hỏi xong câu này, nhất thời cũng không còn gì để nói.

“Đàn lang, tới đây ra mắt tỷ tỷ.” Thẩm Tử Du rất thân thiện, “Tỷ tỷ, đây là phu quân tiểu muội, tên Đàn Quân.”

Đàn Quân tức Hàn Tiêu, vóc người cao gầy, gương mặt tuấn tú, tướng mạo rất phát triển, Thẩm Tử Du thao thao bất tuyệt xin Thẩm Thanh Lạc chăm sóc giúp đỡ, Thẩm Thanh Lạc hồi lâu mới nghe rõ, thì ra muội muội và Đàn Quân đến đây là muốn chiếm được một chỗ tốt ở Cầu phủ.

“Tỷ tỷ, tiểu muội cũng là bất đắc dĩ, Đàn lang đi buôn lá trà không may làm mất một triệu lượng bạc, cha chồng rất tức giận, đã đem chàng trục xuất khỏi cửa, mặc dù miễn cưỡng cho bọn muội làm hôn sự, nhưng sẽ không tiếp tế, tiểu muội hiện tại.”

Cầu Thế Trinh rõ ràng nói muốn một tiểu quan giả làm một thương nhân để cho phụ thân mình lui hôn sự với Tiêu gia, một triệu lượng cho đi sẽ lấy lại được, vì sao nghe ngụ ý của Thẩm Tử Du, người nàng kết hôn lại là gã tiểu quan đó.

Thẩm Tử Du vẫn còn kể khổ: “Tỷ tỷ, muội cùng Đàn lang đường xa từ Dĩnh Xuyên đến đây.”

Thẩm Thanh Lạc có chút đầu vầng mắt hoa, ngụ ý Thẩm Tử Du, là muốn xin ở trong Cầu phủ, và cho nàng cùng Đàn Quân một công việc để làm.

“Ta có chút khó chịu, Tử Du, hai người đi nghỉ trước đi.”

Thẩm Thanh Lạc gọi một nha hoàn, phân phó đưa Thẩm Tử Du cùng Đàn Quân đến phòng cho khách nghỉ ngơi.

Từ sau lúc hôn mê tỉnh lại, Thẩm Thanh Lạc liền chuyển đến ở tại Liễu Phong Hiên, sau khi để cho nha hoàn dẫn hai vợ chồng Thẩm Tử Du đi xuống, Thẩm Thanh Lạc cho người đi gọi Cầu Hải cùng Tần Minh Trí đến Liễu Phong Hiên.

“. Sao lại có chuyện này?” Thẩm Thanh Lạc nhìn Cầu Hải một chút, vừa nhìn về phía Tần Minh Trí.

Giấy không thể gói được lửa, chuyện đã giải quyết tốt đẹp, Tần Minh Trí cũng không giấu giếm nữa.

“Gia đưa cho Đàn gia lão gia một nghiêng mực cổ trị giá năm vạn lượng, mua cho Hàn Tiêu một tòa nhà trị giá ba vạn lượng ở Dĩnh Xuyên, trả lại cho hần một vạn lượng để hần tổ chức hôn lễ và làm kế sinh nhai sau này.” Tần Minh Trí liệt kê ra, hần cho là Thẩm Thanh Lạc tức giận với cách làm của Cầu Thế Trinh.

Thẩm Thanh Lạc trong đầu hỗn loạn, Cầu Thế Trinh đến Dĩnh Xuyên, lại không phải vì chuyện của ngân hàng, mà là vì chuyện của muội muội nàng.

Nàng nợ Cầu Thế Trinh quá nhiều.

Thẩm Thanh Lạc không muốn giữ lại Thẩm Tử Du cùng Đàn Quân, muốn cho bạc để đuổi bọn họ đi, nhưng nàng lại sợ hai người này sẽ giống như Thẩm Hựu Đường, đòi bạc được một lần sẽ không ngừng đến đòi tiếp, nếu không làm nghề nghiệp gì, lại muốn sống cuộc sống xa hoa, muốn nàng không ngừng chu cấp cung dưỡng bọn họ, nàng có thể chu cấp được cũng không chu cấp. Tuy nói trước mắt đám người Tần Minh Trí đối với nàng nói gì nghe nấy, nàng muốn sử dụng bạc của Cầu phủ, bọn họ sẽ quyết không hai lời, nhưng số bạc kia là do Cầu Thế Trinh vất vả khổ sở mới kiếm được, nàng không có lý do gì để tiêu xài hoang phí.

Nhưng Thẩm Tử Du lại gả ột tiểu quan, trong này cũng có trách nhiệm của nàng, nàng nên làm thế nào cho phải đây. Thẩm Thanh Lạc dè dặt, đầu càng cảm thấy đau hơn.

Tiểu quan trong quán chỉ là những người sai vặt, Tần Minh Trí hết sức xem thường, chỉ là cái tên tiểu quan muội phu này, cũng là do lỗi của hần mà ra, hần cũng không dám ngăn cản, không cho Thẩm Thanh Lạc giữ lại Đàn Quân. Mất thấy Thẩm Thanh Lạc do dự hồi lâu, chân mày nhíu chặt, sau lại lấy tay dè dặt, cho thấy vô cùng phiền não, cũng không khỏi tự trách bản thân mình.

Thẩm Thanh Lạc phiền não, hắn cũng có mấy phần hiểu rõ, suy nghĩ một chút nói: “Trong phủ không có Nhị quân sự, vậy hãy giữ lại vợ chồng Di phu nhân đi, nô tài sẽ chỉ bảo, để Hàn Tiêu làm Nhị quân sự, phu nhân lúc này chỉ có một mình, có Di phu nhân ở cùng cũng tốt, còn về hai người bọn họ sẽ được chu cấp như chủ tử, có được không?”

Để vợ chồng Thẩm Tử Du lưu lại? Thẩm Thanh Lạc đột nhiên nghĩ đến bốn chữ “dẫn sói vào nhà”, lúc ở nhà Tiêu thị đối với nàng cay nghiệt bạc tình, Thẩm Tử Du mặc dù không có gì ác độc, nhưng nàng ta là loại hết ăn lại nằm, người xa xỉ vô độ, tính tình vô cùng giống Thẩm Hựu Đường, Thẩm Hựu Đường mê rượu ngon, Thẩm Tử Du vô cùng thích làm đẹp, son phấn, trang sức, y phục đều là hàng thượng hạng, nhiều không thể đếm hết.

“Phu nhân.” Tần Minh Trí thấy Thẩm Thanh Lạc trầm ngâm hồi lâu không nói, mở miệng xin nàng chỉ thị.

Từ sau khi công bố Thẩm Thanh Lạc có tin vui, trên dưới Cầu phủ liền tôn Thẩm Thanh Lạc là phu nhân. Tiếng gọi phu nhân này đem Thẩm Thanh Lạc từ trong trầm tư đánh thức —— mình không chỉ có một mình, còn phải gánh vác cả Cầu phủ.

“Để ta suy nghĩ, trước không cần vội sắp xếp cho bọn họ, cứ chiêu đãi như khách bình thường.”

**

“Người tỷ tỷ này của nàng, hình như không coi nàng là muối muối ruột thịt của mình.” Trong viện khách (trong phòng khách), Hàn Tiêu ngồi ở trên ghế, như có điều suy nghĩ hỏi Thẩm Tử Du.

“Cũng không hẳn.” Thẩm Tử Du đi qua đi lại, phiền não nói: “Tỷ ấy trước kia rất hiền lành, ta nói gì cũng nghe, hôm nay, xem ra tỷ ấy ứng xử rất khôn khéo. Đàn lang, nếu tỷ ấy không mắc mưu, không giữ chúng ta ở lại, vậy phải làm sao đây? Có thể, tỷ ấy không giữ chúng ta lại, nhưng sẽ cho chúng ta một khoản bạc, chúng ta cầm bạc cũng được.”

“Cầm bạc liền thôi sao?” Hàn Tiêu đứng lên, đi tới trước mặt Thẩm Tử Du, tay trái nâng cằm Thẩm Tử Du lên, cười tủm tỉm nói: “Một khoản bạc? Sẽ là bao nhiêu? Một vạn lượng? Năm vạn lượng? Mười vạn lượng? Đủ cho chúng ta hưởng thụ trong bao lâu? Phu nhân là muốn vi phạm lại công việc trước đây, làm tiểu quan trong quán kiếm bạc trắng nuôi phu nhân sao?”

“Ta. Ta. Đàn lang.” Thẩm Tử Du nước mắt cuộn cuộn, sau khi gả cho Hàn Tiêu, Hàn Tiêu đã thừa nhận tất cả với nàng, nàng vừa hận lại hối hận, nhưng lại không thể làm gì. Hàn Tiêu nghĩ kế, nói Cầu Thế Trinh đã mất, Thẩm Thanh Lạc lúc này Cô Chưởng Nan Minh (cô đơn, một mình, chỉ phụ nữ góa chồng), muốn nàng ở trước mặt Thẩm Thanh Lạc giả bộ đáng thương, để được ở lại Cầu phủ, sau đó tùy thời dùng mưu đoạt tài sản của Cầu phủ.

Thẩm Tử Du cùng Thẩm Hựu Đường có suy nghĩ giống nhau, chỉ nhận bạc không nhận người, đối với Thẩm Thanh Lạc cũng không có tình tỷ muội gì, nghe lời nói của Hàn Tiêu cũng không có do dự liền đáp ứng, hai vợ chồng từ Đình Xuyên đi đến Phượng thành, mục đích chính là nương nhờ Cầu phủ không đi.

“Nàng hãy yên tâm đi, nàng dù gì cũng là muối muối ruột thịt, tỷ ấy bây giờ còn muốn đấu với Tiêu gia, chính là lúc bế đầu sứt trán, nàng chỉ cần quan tâm săn sóc, lấy tình tỷ muội đả động tỷ ấy, tỷ ấy nhất định sẽ không đuổi chúng ta đi.” Hàn Tiêu thu hồi nụ cười, đem Thẩm Tử Du kéo vào trong ngực.

Thẩm Tử Du lau nước mắt, chẳng biết tại sao, sau khi cưới Hàn Tiêu, lúc hắn cười nhìn nàng, nàng liền cảm thấy quanh thân rét run, hắn lạnh lùng như băng đợi nàng thì nàng ngược lại cảm thấy an tâm. Nàng có lúc rất yêu Hàn Tiêu, yêu đến nỗi hận không thể móc tim cho hắn, có lúc nhớ tới hắn chỉ là tiểu quan, lại hận Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc, nếu không phải bọn họ bày kế, mình cũng sẽ không phải gả ột tên tiểu quan thấp hèn, nàng hận người này đối lỗi cho người kia, nhưng lại không tự trách bản thân mình, nếu không phải nàng không giữ được mình, Cầu Thế Trinh có ích lợi gì khi phải phí hết tâm tư tiền bạc thúc đẩy hôn sự của nàng cùng Hàn tiêu đây?

Bữa tối Thẩm Thanh Lạc cũng không cho người gọi họ đến cùng dùng bữa trong đại sảnh, chỉ cho nha hoàn mang đồ ăn tới đây, bởi vì trong phủ đang chịu tang, nên đồ ăn toàn là đồ chay. Thẩm Tử Du mặt tối lại, Hàn Tiêu nhận đồ ăn từ tay nha hoàn đưa, mỉm cười nói: “Phu nhân nhà người dùng bữa ở đâu? Trong phủ tối không ít khách chứ? Tỷ ấy không có người tiếp khách thay sao?”

“Phu nhân thân thể khó chịu, một mình ở liệu Phong Hiên dùng bữa tối, khách tới là nữ thì do tiểu thư tiếp đãi, khách nam do Ứng công tử tiếp. Phu nhân có dặn, trước mắt tình hình hỗn loạn, Di phu nhân cùng cô gia là người trong nhà.”

Nha hoàn đi, Thẩm Tử Du nảy sinh ác độc mắng: “Muội muội ruột thịt cùng hôn phu muội muội lại không trọng dụng, lại đi ột người ngoài cùng một tiểu thư không biết nhặt được ở đâu kia đứng lên làm chủ. . . .”

Hàn Tiêu cầm đôi đũa lên, gấp một miếng măng bỏ vào trong miệng, tỉ mỉ nhai, chờ Thẩm Tử Du mắng đến miệng khô lưỡi nóng mới đem măng nuốt xuống, lạnh lùng nói: “Măng xong rồi hả? Măng xong rồi thì ăn nhanh đi, ăn xong rồi thì làm khuôn mặt tươi cười quan tâm đến thăm hỏi tỷ tỷ của nàng đi. Nhớ, một chút bất mãn cũng không thể lộ ra, có thể ở lại Cầu phủ hay không, có thể lấy được gia tài của Cầu gia hay không, vậy thì phải dựa vào nàng có thể đả động được tỷ tỷ của nàng không.”

Thẩm Tử Du ủy khuất uất ức im tiếng, ăn cơm qua loa, soi gương thấy búi tóc hơi rối loạn, hốc mắt hơi đỏ lên, định rửa mặt, cầm lược lên lại buông xuống, đứng lên đi ra cửa, trước khi ra cửa lúc quay đầu lại nhìn Hàn Tiêu, Hàn Tiêu đồng ý gật gù đầu, mỉm cười nói: “Không cần chuẩn bị chỉnh tề, tỷ tỷ của nàng tâm tình không tốt, nàng càng tiêu tụy, càng có thể đánh động tỷ ấy, đi đi.”

Thẩm Tử Du sau khi đi, Hàn Tiêu cũng không cởi giày, cởi quần áo, trực tiếp đi đến giường nằm xuống, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp mở thật to, thẳng tắp nhìn đỉnh màn.

Ta bây giờ là con em gia đình giàu có, không phải Hàn Tiêu, tiểu quan trong quán ti tiện, không phải con cờ của Lang Hoàn Các nữa rồi. Hàn Tiêu ở trong lòng nói với chính mình, chỉ cần dùng thêm chút thủ đoạn, đoạt lấy gia tài của Cầu phủ, về sau, cuộc sống sẽ không cần phải lo nghĩ, có thể ưỡn ngực nhìn người, con gái con trai cũng là tiểu thư thiếu gia.

Cầu Thế Trinh không nghĩ tới, người mình mời tới đối phó với Thẩm Hựu Đường, thật ra lại là con cờ của Lang Hoàn Các. Hàn Tiêu theo như Tần Minh Trí đoán, do không muốn ở lại trong quán làm tiểu quan cầu sinh, nên hấn mới làm trái với ước định, chọn - trêu chọc đoạt lấy Thẩm Tử Du, do nhìn trúng sắc đẹp của Thẩm Tử Du.

Hấn nhìn trúng Thẩm Tử Du, cũng bởi vì Thẩm Tử Du có quan hệ tỷ muội với Thẩm Thanh Lạc, mà Thẩm Thanh Lạc là người mà Cầu Thế Trinh coi trọng, hấn nghĩ, về sau mặc dù chỉ dựa vào Cầu Thế Trinh, cuộc sống cũng không cần lo lắng nữa.

Hàn Tiêu được Cầu Thế Trinh trả thù lao, cộng thêm số bạc tích góp bao năm qua, cũng có hai ngàn lượng bạc, hấn đưa lời nói với thượng cấp của hấn, bày tỏ muốn đóng bạc chuộc thân thoát khỏi Lang Hoàn các, hấn là tai mắt hạ đẳng nhất, tự nghĩ là có thể lấy được phê chuẩn, Lang Hoàn các quả nhiên đồng ý, chỉ là muốn hấn làm một việc cuối cùng, chuyện này chính là —— cung cấp tin tức, phối hợp với người của Lang Hoàn các, giam giữ Cầu Thế Trinh, khiến Cầu Thế Trinh mất tích một đoạn thời gian.

Lang Hoàn các làm như vậy, là vì muốn trả thù Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc. Lần đó do Tiêu Nhữ Xương ủy thác, phái vô số người đi ra ngoài, lại không hoàn thành nhiệm vụ, mặc dù cuối cùng Tiêu Nhữ Xương đã rút lui ủy thác, không có ảnh hưởng đến chiêu bài của Các, Các chủ Lang Hoàn các cũng đã ghi hận trong lòng, quyết tâm muốn hành hạ hai người Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc, báo thù cho hấn dạ.

Hàn Tiêu nhận được nhiệm vụ, đột nhiên đầu óc vừa động, hấn không muốn chỉ muốn bắt giữ Cầu Thế Trinh, hấn còn muốn nghĩ biện pháp bắt được gia sản Cầu phủ.

Hàn Tiêu hơn hở tiếp nhận nhiệm vụ, còn góp ý sẽ làm ra một cỗ thi thể giống hệt Cầu Thế Trinh, lừa Thẩm Thanh Lạc càng thêm bị thương thâm. Hấn rất muốn nói giết Cầu Thế Trinh đi, nhưng không nói ra, bởi vì hấn biết, Lang Hoàn các coi như trộm cũng có trộm, nhưng không giết người vô tội, nếu nói ra là giết Cầu Thế Trinh, sẽ khiến Các chủ hoài nghi.

63. Chương 63: Tâm Trí Tương Thông

Các chủ Lang Hoàn các thấy việc truyền tin Cầu Thế Trinh đã chết ra càng có thể hành hạ người, nên đồng ý. Trong Lang hoàn các không thiếu cao thủ dịch dung, thi thể càng dễ dàng hơn tìm, trong lúc tiếp nhận nhiệm vụ giết người, tìm một người trong đám người đó có ngoại hình tương đương với Cầu Thế Trinh, rồi dịch dung lại khuôn mặt là được.

Cầu Thế Trinh trở về Phượng thành thời gian cùng lộ tuyến, Hàn tiêu tất nhiên biết rõ, đem thời gian cùng lộ tuyến cho người của Lang hoàn các. Lang hoàn các cho người mai phục ở giữa sườn núi một bên là rừng rậm một bên là vách đá dưới là vực sâu.

Biết Cầu Thế Trinh có võ công cao cường, lang hoàn các đã phái ra cao thủ đứng đầu trong các. Người nọ trước đó đã chặt một cây to chặn ngang con đường, ẩn ở chỗ tối trong rừng rậm, lúc Cầu Hải xuống xe để di chuyển cây, người này chợt xuất thủ bắn ra ám khí, Cầu Thế Trinh do bị tập kích bất ngờ nên trúng chiêu hôn mê, người nọ trong nháy mắt lướt đi đem Cầu Thế Trinh ôm ra xe ngựa ẩn trở về rừng rậm, sau đó lại bán ám khí vào con ngựa, con ngựa bị đau chạy như điên lao đầu xuống vách núi, mà dưới vách núi, đã sớm đặt thi thể giả.

Do Cầu Hải nhìn thấy xe rơi xuống đáy vực, ở đáy vực lại tìm được thi thể liền cho rằng đó là Cầu Thế Trinh, Tần Minh Trí mặc dù hầu hạ Cầu Thế Trinh đã bao nhiêu năm, nhưng Thuật Dịch Dung của Lang hoàn các lại quá inh, không hề có sơ hở nào.

Khó khăn nhất là thay đổi ánh mắt nhưng người đã chết rồi nên không thành vấn đề, nếu Thẩm Thanh Lạc sờ vào cái xác, chắc chắn có thể nhận ra, đáng tiếc.

Chân tướng Cầu Thế Trinh chưa chết, trái lại Tiêu Nhữ Xương lại phát hiện được, nhưng hắn lại cho rằng Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh lập kế giả chết là muốn bỏ rơi muội muội của hắn.

Thẩm Thanh Lạc nếu biết Cầu Thế Trinh chưa chết, nàng sẽ không vì xử trí Tiêu Nguyệt Mỵ mà đồng ý với đề nghị của Tiêu Nhữ Xương đưa Tiêu Nguyệt Mỵ vào phủ. Giờ nàng đang phiền não, nên an bài vợ chồng Thẩm Tử Du thế nào.

Thẩm Tử Du sau khi tới đây, hai tỷ muội cũng nói rất nhiều chuyện, Thẩm Tử Du hỏi: “Nghe nói tỷ phu lúc đầu còn có một vị hôn thê, tỷ định giải quyết như thế nào?”

“Xế chiều đã bàn xong rồi, đón nàng ta vào phủ.” Thẩm Thanh Lạc thờ ơ nói.

“Như vậy sao được?” Thẩm Tử Du nhảy lên: “Tỷ tỷ hồ đồ quá, sao lại đón nàng ta vào phủ? Như vậy không phải là có thêm một người chờ phân chia gia sản sao?”

Chia gia sản? Thẩm Thanh Lạc nghĩ, Tiêu Nhữ Xương cùng Tiêu Nguyệt cần gì phải quan tâm đến gia sản của Cầu phủ, nàng cũng không quan tâm, nàng có quyết định của nàng.

“Tỷ tỷ, hay là tỷ nghĩ biện pháp cự tuyệt, đừng để cho nàng ta vào phủ.” Thẩm Tử Du gấp đến độ luống cuống, giống như Tiêu Nguyệt Mỵ muốn lấy đi, là gia tài của nàng.

Thẩm Thanh Lạc cảm thấy buồn cười, thuận miệng nói: “Thế Trinh cũng đã qua đời, muốn gia tài cái nhà này để làm gì, nếu có thể đổi gia tài Bạc Vạn này để Thế Trinh sống lại, ta cũng sẽ nguyện ý.”

“Tỷ.” Thẩm Tử Du nhe răng, muốn nói với Thẩm Thanh Lạc có bạc vẫn tốt hơn, nhưng lại nhớ lời tới Hàn Tiêu dặn, muốn nàng mọi chuyện đều phải theo lời của Thẩm Thanh Lạc, cố nén không bác bỏ, nhưng cũng không nói chuyện hăng hái nữa, Thẩm Thanh Lạc vốn không muốn nhiều lời, Thẩm Tử Du không khơi chuyện, nàng lại mệt mỏi, sau đó dứt khoát dựa người vào đầu giường, khép mắt dưỡng thần. Thẩm Tử Du nói thêm mấy câu, không thấy nàng phản ứng lại, liền rời khỏi phòng.

Cô muội muội này cùng người cha thất đức vô lương kia đều giống nhau, trong mắt chỉ có bạc. Nghe nói Tiêu Nguyệt Mỵ muốn vào Cầu phủ, nàng một câu an ủi cũng không đề cập tới, cũng không lo lắng cho tỷ tỷ của mình có thương tâm khổ sở hay không.

Thẩm Thanh Lạc mở mắt ra, nhìn ra cửa phòng bản thân một hồi lâu, ở trong lòng ra quyết định, ngày mai sau khi đưa tang xong, cũng không cần quan tâm đến cái tình cảm gì, để cho Tần Minh Trí mời vợ chồng

Thẩm Tử Du rời đi, lại an bài người giả vờ làm rơi ngân phiếu cho bọn họ nhặt, cho bọn họ ngân phiếu năm ngàn lượng để cho bọn họ tự tìm kế sinh nhai.

Sau khi quyết định xong, Thẩm Thanh Lạc xuống giường, đi đến linh đường.

Bầu trời đêm âm u, hướng gió vòng vo, mây đen càng xuống càng thấp, bên trong bầu trời đêm âm u bao la, một đạo tia chớp màu xanh trắng xẹt qua, gió mùa thu cuốn theo những hạt mưa nhỏ khiến không khí trở nên ẩm ướt, lạnh hơn.

Ánh đèn chập chờn, đêm đã khuya, Thẩm Thanh Lạc vẫn đứng ở trước hòm quan tài không nhúc nhích, Ứng Viễn Phi cùng Bộ Mộng Dao dù khuyên hết lời nhưng Thẩm Thanh Lạc vẫn không đi, nghĩ tới tới nay là đêm cuối cùng rồi, cũng không khuyên nữa, lẳng lặng rời đi.

Tiếng mưa rơi tích tí tách, lúc nặng lúc nhẹ, Thẩm Thanh Lạc si ngốc nhìn Cầu Thế Trinh nằm trong quan tài, nghĩ tới ngày mai sau khi hạ táng, đừng nói có thể sờ, ngay cả thấy mặt cũng không thể nữa rồi, trong lồng ngực như có cái gì đó bị khoét đi, trống rỗng, ngay cả đau đớn cũng không còn cảm thấy.

“Thế Trinh, nếu không có đứa bé này, ta sẽ theo chàng đi, chúng ta ở âm phủ tiếp tục làm một đôi vợ chồng quý, không lúc nào rời xa, thật tốt!”

Thẩm Thanh Lạc vuốt bụng, trong lòng vui buồn lẫn lộn, nghĩ tới có thể vì Cầu Thế Trinh sinh hạ hài tử, khiến cho Cầu gia không bị tuyệt hậu, là mừng rỡ, nhưng nghĩ tới con đường phía trước, chỉ còn lại một mình, sẽ cô đơn buồn khổ biết bao nhiêu.

Dưới mái hiên những giọt nước mưa không ngừng chảy xuống, Thẩm Thanh Lạc si ngốc, kinh ngạc nhìn người đang ngủ say trong quan tài, trong mơ mơ màng màng trước mắt lơ mơ thấy Cầu Thế Trinh ngồi dậy, trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm gọi Thanh Lạc, con mắt lóe sáng lờ lờ nhìn nàng, mang theo sùng nịnh cùng cùng ôn nhu.

“Thế Trinh, ta đang nằm mơ sao? Hay là, chàng thật ra không có chết?” Thẩm Thanh Lạc lẩm bẩm nói nhỏ, lời còn chưa dứt, lại lạc lộn vào một cái ôm mạnh mẽ ấm áp.

Thẩm Thanh Lạc sững sốt, nhẹ giọng hỏi: “Không phải là mộng sao?”

Không có âm thanh trả lời, Cầu Thế Trinh không đáp, nhưng lực cánh tay thu lại chắc hơn. Phía ngoài trời vẫn đang mưa, tiếng gió thê lương dần thay đổi, trở nên nhu hòa đa tình, mềm mại.

Thẩm Thanh Lạc đem mặt dính sát vào trong lồng ngực Cầu Thế Trinh, đó là lồng ngực bền chắc, rộng rãi, ấm áp, quen thuộc, Thẩm Thanh Lạc say mê thở dài, không phải là mộng! Hô hấp của hắn ở bên tai, có chút dồn dập có chút rối loạn, hay là đã từng cuồng dã nhiệt liệt.

Nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cách lồng ngực khiến cho nàng say mê này, cẩn thận nhìn mặt của hắn, nhìn mắt của hắn: “Thế trinh, chàng thực sự chưa chết?”

Dưới ánh đèn, ánh mắt Cầu Thế Trinh ôn nhu đa tình, hắn toét miệng cười, nhìn nàng thật sâu, nói: “Dĩ nhiên không có chết, ta làm sao bỏ nàng được.”

“Đừng rời bỏ ta.” Thẩm Thanh Lạc chợt ôm chặt lấy người trước mắt: “Đừng rời bỏ ta, Thế Trinh, đừng bỏ ta lại một mình.”

“Được! Không rời khỏi nàng, vĩnh viễn không rời đi.” Lời nói ôn nhu mà bá đạo, khiến cho nàng an tâm, khiến cho cơ thể nàng theo đó nóng lên, cánh tay hắn dùng lực ôm nàng thật chặt, thân thể nóng hổi dán vào thân thể của nàng.

Thẩm Thanh Lạc trái tim đau đớn từ từ bay đi, nàng ôm sát hông của hắn, ngẩng mặt lên, kiễng chân, không hề cố kỵ nghênh hợp với hắn.

Cầu Thế Trinh rất có kiên nhẫn, ở môi của nàng không ngừng trêu chọc, cọ sát lẫn nhau. Thẩm Thanh Lạc ai oán một tiếng, lè lưỡi cùng lưỡi của hắn dây dưa, tiến vào khoang miệng của hắn thăm dò. Nàng khóc khê gọi: “Thế Trinh, dùng sức. Ngoan một chút.”

Nàng không muốn hắn cư xử ôn nhu, nàng muốn hắn thô bạo, hung hăng, tàn bạo nàng, làm cho nàng đau, tốt nhất đau tận xương cốt, chỉ cần có thể chứng thực —— hắn chưa chết.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh thâm tình thở dài, rời khỏi môi của nàng, ở trên cổ găm cắn, không có kết cấu, như hổ đói vồ mồi, đau đớn chậm chạp truyền tới trong đầu, cái loại run rẩy quen thuộc này trong nháy mắt cuốn lần toàn thân của nàng.

“Thế Trinh. Thế Trinh.” Thắm Thanh Lạc kêu khóc, kéo cổ áo của mình, đem đầu Cầu Thế Trinh đi xuống: “Thế Trinh, cắn nó, để cho ta đau.”

Cầu Thế Trinh cúi đầu “Ngô” một tiếng, hấn dùng lực một đường đi xuống găm cắn, từ từ cắn một bên hồng anh, một cái tay khác lực lợi điểm nhỏ bên kia, khiến hạt hồng anh đỏ hồng dần dần cứng lên.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh hô hấp dồn dập, Thắm Thanh Lạc thân thể dần dần mềm nũn, yếu đuối ở trong lòng hấn không nhận được nữa.

Hấn vừa đỡ vừa ôm nàng, bọn họ đồng loạt trượt chân trên mặt đất, Thắm Thanh Lạc vịn hai cánh tay Cầu Thế Trinh thật chắc, hai tròng mắt trong suốt nhắm thật chặt, lông mi đang run rẩy, nàng mong đợi kích - tình cùng hạnh phúc này đã lâu.

Hấn cởi váy, cởi quần trong của nàng ra, cẩn thận tham lam từ từ vuốt ve, nàng ở dưới sự âu yếm của hấn run run, khóc giống như đau buồn giống như sung sướng, thanh âm nức nở xen lẫn đứt quãng, cố nén không được rên to cùng thở dốc.

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh ngẩng đầu gọi tên của nàng, ngón tay của hấn dò xét đi vào, không ngừng khuấy động rút ra đâm vào. Thắm Thanh Lạc thân thể bắt đầu giãy dụa, bắp đùi không tự chủ được khép lại, kẹp chặt ngón tay của hấn từ từ ma sát. Da thịt nàng quanh thân chậm rãi hiện hồng, hấn đem nàng đưa lên trời cao, cả người giống như đang bồng bềnh trên mây.

“Thích không? Thanh Lạc?” Hấn dùng lực cắn điểm đỏ hồng của nàng, rất đau, đau đến thật sáng khoái. “Thế Trinh, ta muốn chàng.” Nàng khẽ gọi, không biết hổ thẹn đưa ra yêu cầu.

“Ừm, cho nàng.”

Có một thứ tốc hành đâm sâu vào trong thân thể, Thắm Thanh Lạc khẽ rên lên, máu trong người nàng dâng trào, thân thể nàng run rẩy, cái loại nóng bỏng này, làm cho người ta có cảm giác muốn nổi điên. . . . Nó hoàn mỹ như vậy! Làm cho người ta không khỏi say mê!

Hấn đang chạy nước rút, ở trong thân thể của nàng rung động, mang theo nàng dục tiên – dục tử, trong cuồng triều trôi nổi phập phồng, làng sóng khoái cảm sung sướng không ngừng đánh tới, Thắm Thanh Lạc ôm Cầu Thế Trinh thật chặt, khi phía dưới chảy ra từng chuỗi nước mắt trong suốt, nàng kêu gào: “Thế Trinh, đừng rời bỏ ta.”

**

Bệ Mộng Dao sau khi trở lại phòng, rửa mặt súc miệng lên giường nghỉ, nhưng nằm một lúc lâu vẫn không thể ngủ được, trần trọc lẩn lộn một lúc, cuối cùng không yên tâm về Thắm Thanh Lạc, đứng dậy mặc xiêm y đi đến linh đường.

Nàng cũng không gọi nha hoàn dậy, tự mình lấy một chiếc đèn lồng nhỏ liền mở cửa bước ra ngoài, cách hành lang không xa có một người đang đứng ở đó, Bệ Mộng Dao giật mình hoảng sợ, đang muốn hô to, người nọ liền mở miệng hỏi: “Nàng muốn đi nhìn Thắm cô nương sao?”

Giọng nói trầm thấp ôn thuận, là Ứng Viễn Phi, Bệ Mộng Dao ngừng gào thét, nhẹ nhàng gật đầu.

“Đi thôi, cùng đi xem chị dâu ta.” Không hỏi Ứng Viễn Phi tại sao lại đứng ở chỗ này, nàng muốn đến linh đường thì phải đi qua nơi này, nói vậy hấn cũng không yên tâm về Thắm Thanh Lạc, muốn đi thăm, nhưng lại cố kỵ cô nam quả nữ. Muốn gọi nàng cùng đi, lại giống như trước bởi vì nam nữ khác biệt nên không thể mở miệng.

Bệ Mộng Dao giơ cao lồng đèn, đi qua Ứng Viễn Phi, liếc mắt nhìn qua hấn, nàng thấy tóc cùng quần áo của hấn đều có chút ẩm ướt, cũng không biết hấn đứng ở hành lang này đã bao lâu.

Hai người được phân canh giữ linh đường đêm nay đã dựa vào cửa ngủ thiếp đi, Bệ Mộng Dao cau mày, đang muốn la các nàng, lại thấy Ứng Viễn Phi ở phía sau vội vàng bước nhanh vào linh đường.

Xảy ra chuyện gì? Bệ Mộng Dao không kịp đánh thức hai nha hoàn kia dậy vội chạy theo.

Trong linh đường không thấy Thẩm Thanh Lạc, trong tai lại nghe được tiếng nói buồn bã thê thảm “Thế Trình chàng đừng rời khỏi ta” .

“Chị dâu ta đâu?” Bệ Mộng Dao sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch. Ứng Viễn Phi gương mặt cũng trắng bệch, giọng nói là từ trong quan tài vọng ra, nhưng trong quan chỉ có một mình Cầu Thế Trình.

Lấy lại bình tĩnh nhìn khắp mọi nơi, hai người phát hiện Thẩm Thanh Lạc nằm ở dưới quan tài, phía trước và sau quan tài được chống bởi hai cái ghế dài, Thẩm Thanh Lạc nằm ở khoảng trống phía dưới, hai mắt nhắm nghiền, thân thể liều mạng giãy dụa, trong miệng khàn giọng gào thét .

“Chị dâu.” Bệ Mộng Dao hoảng sợ chạy đến.

“Mau, cho gọi đại phu, kêu người mang cáng đến, đem người mang trở về phòng.” Ứng Viễn Phi bình tĩnh phân phó. Bệ Mộng Dao đã sợ đến hoảng loạn, đám hạ nhân liền làm theo phân phó của Ứng Viễn Phi

Đêm nay, Cầu phủ đại phu ra ra vào vào, tới bình minh, Thẩm Thanh Lạc vẫn chưa tỉnh lại.

Vì thương nhớ quá độ, thần trí bị hỗn loạn! Tâm bệnh cần có tâm thuốc. Đại phu trăm miệng một lời, lắc đầu tỏ vẻ chỉ có thể chờ nghe thiên mệnh.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lý thị cùng bệ Mộng Dao cùng ở trong phòng, bọn người Tần Minh Trí ở bên ngoài gấp đến độ đi đi lại lại, Thẩm Thanh Lạc có thể tỉnh lại hay không, bọn họ rất lo lắng, còn có lửa sém lông mày, giờ Tỵ phải đóng nắp quan tài rồi, Thẩm Thanh Lạc còn chưa tỉnh lại, chẳng lẽ không đợi nàng nhìn một lần cuối cùng rồi đóng nắp quan tài đưa đi chôn cất sao?

Sau khi bàn bạc, Tần Minh Trí cùng đám người Tạ Hoán hai mặt nhìn nhau, đồng loạt đưa ánh mắt thả vào trên người Ứng Viễn Phi.

“Đúng hạn đưa tang đi.” Ứng Viễn Phi với vượt qua xa hít vào một hơi, thấp giọng nói: “Gọi Lý đại nương đi ra ngoài, để nàng ấy ở lại chờ phu nhân nhà người tỉnh dậy thì báo cho nàng ấy một tiếng. Tạ Hoán, chúng ta đi trước an bài.”

Niệm kinh, phở độ, không có người nổi dãi làm chủ, Ứng Viễn Phi làm người thân cận nhất thay thế thế, người chủ trì hát vang đắp hòm quan tài.

Tiêu Nhữ Xương đứng ở trong đám người bạn thân đi đưa linh cữu, trong lòng thầm nghĩ thật sự muốn chôn cất sao, cũng không sợ điềm xấu, hấn bối rồi nếu như Cầu phủ thực sự muốn chôn cất, hấn nghĩ vẫn nên tìm cách ngăn cản thì tốt hơn, dù sao một người đang sống nhưng lại giả chết rồi chôn cất, quá không lành rồi.

Bốn hạ nhân Cầu phủ nâng nắp quan tài lên, mắt thấy nó sắp hạ xuống, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát to: “Đừng đóng lại, dừng lại.”

Người đến là Tổ Tâm nha hoàn hầu hạ Thẩm Thanh Lạc.

“Tần quản gia, Ứng công tử, phu nhân nói, Gia chưa chết, không nên đóng nắp hòm quan tài, không nên đưa tang, mời khách nhân về trước.”

64. Chương 64

“Sao vậy? Chuyện gì xảy ra?” Những khách nhân nghị luận ầm ĩ, Tiêu Nhữ Xương thở phào nhẹ nhõm, đám người Tần Minh Trí sắc mặt vốn tái nhợt giờ càng trắng hơn, Ứng Viễn Phi cũng ngây người. Mấy người trao đổi ánh mắt, trong lòng đều nói: Thẩm Thanh Lạc bị bệnh hô đồ rồi, nên làm thế nào bây giờ?

Đúng lúc này, một gã sai vặt cầm một phong thư đi vào: “Tần quản gia, Giả Sơn nói vừa rồi ở cửa đại môn phát hiện một phong thư.”

Thư để ở cửa đại môn? Tần Minh Trí do dự nhận lấy phong thư, miệng phong thư còn chưa gián lại, trên đó viết mấy chữ Cầu phu nhân Thẩm thị.

Tần Minh Trí đem thư đưa cho Tổ Tâm, nói: “Cầm đi cho phu nhân nhìn, gọi Lý đại nương người tới đây một chuyện.”

Tần Minh Trí suy nghĩ, Thẩm Thanh Lạc bị bệnh hồ đồ hay là thế nào, cần phải hỏi Lý thị cho rõ, nếu là thần trí mơ hồ, thì vẫn nên đúng hạn đưa tang.

Trong chốc lát, Lý thị đã chạy vội tới, đầu đầy mồ hôi, trong mắt nước mắt lóe lên, xem ra đang rất vui sướng.

“Phu nhân như thế nào?” Tần Minh Trí hỏi.

“Phu nhân đã tỉnh táo lại, cứ theo như phu nhân nói mà làm, không cần đưa tang nữa.”

Cùng những khách nhân tạ lỗi, sau khi tiễn người đi, đám người Tần Minh Trí hướng liệu Phong Hiền đi.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tạ Hoán nói.

Tần Minh Trí lắc đầu, hẳn cũng không đoán được đã xảy ra chuyện gì, vừa quay đầu thấy Ứng Viễn Phi giống như đang suy nghĩ chuyện gì, cảm thấy kỳ quái hỏi: “Ứng công tử, ngài đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

“Ta đang suy nghĩ, có lẽ Thế Trinh không chết thật!” Ứng Viễn Phi trầm ngâm nói.

Tần Minh Trí muốn nói ‘lông mày này, mũi này, môi này, làm sao có thể không phải Cầu Thế Trinh, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bước chân dừng lại, chần chờ hỏi: “Ngài nói là, Tiêu gia bên kia không hề tỏ ra thương xót?....”

Ứng Viễn Phi đang muốn nói chuyện, Tạ Hoán cùng Trần Quy bỗng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn hóa ra Thẩm Thanh Lạc đang vội vàng đâm đầu đi tới.

“Phu nhân, gia thật sự chưa chết sao? Làm sao Phu nhân biết?” Tạ Hoán hỏi.

Thẩm Thanh Lạc gật đầu, nói: “Trước vào trong sảnh tra xét cái thi thể đã, Sau khi xác định được ta sẽ nói tỉ mỉ.”

Tuy đã qua rất nhiều ngày, nhưng trong quan tài được đặt khối băng lớn, nên thi thể không bị biến hình, da thịt chỉ hơi có chút héo rút, màu da hơi xám lại, cũng đã có chút mùi.

Tần Minh Trí cởi thọ y ra (áo tang của người chết), Thẩm Thanh Lạc nhìn vào lồng ngực và bả vai, bảo Tần Minh Trí đem thi thể lật lại, lại nhìn phần lưng một chút, thở ra một hơi thật dài: “Người này không phải Thế Trinh.”

“Gia thật sự không có chết!” Đám người Tần Minh Trí hoan hô, mấy người ôm nhau, khóc đến rối tinh rối mù.

“Phu nhân, làm sao người biết được?” Tạ Hoán vừa lau lệ vừa hỏi.

“Cảm giác!” Thẩm Thanh Lạc mấp máy môi, rơi lệ nói: “Gia đang cùng ta nói, chàng vẫn tốt lành !”

Chỉ bằng cái này? Trần Quy miệng mở lớn, câu hỏi thốt ra: “Nếu gia thật muốn truyền lời, vì sao mấy ngày trước phu nhân lại không cảm ứng được?”

Cảm ứng giữa tình nhân, Thẩm Thanh Lạc cũng không giải thích được, tối hôm qua nàng ở trong mơ cùng Cầu Thế Trinh ân ái, bên tai của nàng vẫn vang vọng giọng nói vô cùng lo lắng, dịu dàng của Cầu Thế Trinh, hẳn nói hẳn sẽ không rời khỏi nàng, hẳn nói hẳn rất muốn nàng.

Buổi sáng Lý thị ở bên tai nàng nói đã đến giờ, phải đưa tang rồi, nàng lập tức tỉnh lại.

Lặng lẽ nghĩ lại tình cảnh lúc hôn mê, nhớ tới lần trước Cầu Thế Trinh trúng thuốc tự tàn (suýt thì thành thám giám), nàng cũng cảm ứng được. Lần này cũng vậy Thẩm Thanh Lạc cảm giác được, Cầu Thế Trinh chưa chết.

Một người đang sống lại làm chết chôn cất, là rất kiêng kỵ, nàng lúc này khiến Tổ Tâm đi thông báo dừng đưa tang lại. Sau lại nhận được thư Tần Minh Trí bảo Tổ Tâm đưa tới, lại càng xác nhận cảm giác của mình đúng.

Thẩm Thanh Lạc nhìn Trần Quy mặt xem thường, đám người Tạ Hoán mặt cũng đầy nghi ngờ, không muốn giải thích nhiều, từ túi trong tay áo lấy ra một phong thư, cười nói: “Chúng ta thương lượng một chút, làm cách nào để cứu Gia trở về thôi.”

Phong thư này không biết do người nào đưa tới, trong đó viết: Cầu Thế Trinh chưa chết, muốn biết tung tích Cầu Thế Trinh, chuẩn bị mười vạn lượng hoàng kim.

“Đây chắc chắn là do vị chủ nhân Tiêu gia kia, báo thù chúng ta lần trước lợi dụng Trầm lão gia lấy bạc của hắn rồi.” Tần Minh Trí cười nói: “Không thông báo sẽ không theo chúng ta học (bắt chước), muốn mười vạn lượng hoàng kim, sẽ muốn thêm 20 vạn lượng, cần phải nghĩ cách, vừa đem được Gia an toàn trở về, lại không cho hắn đắc ý.”

Có phải Tiêu Nhữ Xương làm hay không, Thẩm Thanh Lạc trong lòng có cách nhìn khác, nàng chỉ vào quan tài nói: “An bài mấy người, mang cái xác này đi chôn cất đi, mọi người đến phòng nghị sự thương lượng một chút.”

Ứng Viễn Phi chấp tay cáo từ muốn về nhà, những ngày qua nhờ có hắn lo liệu ọi việc, Thẩm Thanh Lạc cảm tạ lần nữa, Ứng Viễn Phi gật đầu, lại nói: “Thế Trinh ở trên tay Nhữ Xương, an nguy sẽ không thành vấn đề, mọi người đừng lo.”

Mấy người vào phòng nghị sự, Thẩm Thanh Lạc bảo Lý thị cùng Bộ Mộng Dao ra cửa canh chừng, bất luận kẻ nào tới cũng không được cho vào.

Tần Minh Trí, Tạ Hoán, Trần Quy mặt nhẹ nhõm, thần sắc khoáng trá cùng bàn bạc kế sách.

Bọn họ đều cho rằng, Cầu Thế Trinh ở trong tay Tiêu Nhữ Xương, tánh mạng không cần phải lo.

Thẩm Thanh Lạc lúc này lại hoài nghi Hàn Tiêu, nghĩ tới chuyện mình mang tai họa cho Cầu Thế Trinh, một lòng rối rắm day dứt.

Khoát tay áo khiến đám người Tần Minh Trí ngừng thảo luận, Thẩm Thanh Lạc khàn giọng nói: “Chuyện Gia mất tích, chỉ sợ không phải Tiêu gia gây nên.”

“Hả?” Đám người Tần Minh Trí sửng sốt, không phải Tiêu gia?

Thẩm Thanh Lạc nhận được yêu cầu đòi tiền chuộc, sau khi khẳng định Cầu Thế Trinh chưa chết, ngoài mừng rỡ, còn bắt đầu nghĩ có phải là Tiêu Nhữ Xương làm hay không?, nhưng suy xét lại, chuyện này không giống tác phong của Tiêu Nhữ Xương, trong thoáng chốc nàng đột nhiên nhớ ra, tối hôm qua mình cùng Thẩm Tử Du có nói qua, nếu phải đổi cả gia tài này để Cầu Thế Trinh sống lại cũng cam lòng.

Tối hôm qua nàng nói qua một câu như vậy, sáng nay tin báo đòi tiền liền xuất hiện, Thẩm Thanh Lạc cẩn thận suy xét, Hàn Tiêu so với Tiêu Nhữ Xương càng đáng nghi hơn.

Thẩm Thanh Lạc giơ lá thư lên: “Nếu cướp đi gia chính là mục đích của Tiêu Nhữ xương, vậy hắn cần gì phải bằng mọi cách để Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ. Hôm qua ta cùng với hắn đã đạt thành hiệp nghị, cho dù là vì báo thù vợ vết bạc để xả mối hận, hắn cũng sẽ chờ sau khi Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ, rồi mới viết thư yêu cầu bạc.”

Hình như là như vậy, mọi người đồng ý gật đầu.

” Người viết thư rõ ràng cho thấy là vì tiền.” Vì cứu Cầu Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc cũng không cố che giấu đám người Tần Minh Trí chuyện nhà mẹ đẻ mình không có tiền đồ ham tiền mà mắc mưu, nói mình hoài nghi Hàn Tiêu, và tại sao lại hoài nghi Hàn Tiêu, tất cả đều nói rõ.

“Hàn Tiêu dù không phải là người tử tế gì, nhưng nếu hắn có khả năng, cũng sẽ không ở quán làm một tiểu quan* hèn hạ để kiếm sống.” Tần Minh Trí cảm thấy hoài nghi, Cầu Thế Trinh võ công cao cường, muốn bắt được hắn cũng không dễ, trước đó còn phải ở đường núi cùng dưới vách núi chuẩn bị sẵn sàng, quan trọng nhất là, cái thi thể giả mạo kia thể trạng lại giống nhau như vậy, lại là một người vừa chết, điều này không phải dễ dàng có thể làm được.

* Tiểu quan : là trai bao đó các bạn, lần trước mình lại dịch thành bồi bàn là sai, các bạn thông cảm nha. Chờ mình làm xong rồi sửa cả thể. Xấu hổ quá đi.

Nhưng Thẩm Thanh Lạc phân tích, lại rất hợp tình hợp lý.

“Một mình Hàn Tiêu thì không có khả năng đó, nếu là hắn nghe mệnh của người khác?” Tạ Hoán trầm ngâm hồi lâu nói, trải qua nhiều sóng gió như vậy, hắn đối với trực giác của Thẩm Thanh Lạc rất tin tưởng.

Giả thiết Hàn Tiêu là nghe lệnh của người khác, điểm khả nghi cũng hơi nhiều, bắt Cầu Thế Trinh nếu là vì tiền, cần gì phải lấy thi thể giả để lừa? Nếu không phải vì tiền, sao lại có phong thư tổng tiền?

Mấy người thảo luận hồi lâu, cuối cùng quyết định thử thả mỗi nhử, đem mục tiêu tạm khóa trên người Hàn Tiêu, Thẩm Thanh Lạc sẽ tung tin tức giả cho Thẩm Tử Du, sau đó căn cứ vào động tĩnh của họ mới kết luận có phải là Hàn Tiêu làm hay không, kế hoạch tiếp theo là tìm cách bức ra tung tích của Cầu Thế Trinh.

Lúc này, Cầu Thế Trinh đã cách Phượng thành rất xa, sát thủ Lang Hoàn các hôm đó bắt được hắn, đã phụng mệnh Các chủ đưa hắn đến tổng bộ Lang Hoàn các.

Các chủ Lang Hoàn các là người thần bí chưa từng có người nào thấy mặt, có người nói Các chủ Lang Hoàn các là một lão bà, cũng có người nói là một ông lão tóc trắng, còn có người nói là một người Ngọc diện lang quân (traí đẹp) tác phong nhanh nhẹn, những truyền văn này đều không nói đúng, Các chủ Lang Hoàn các thật ra là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp.

Các chủ Lang Hoàn lấy danh xưng là Diệu Nhân, khách quan mà nói, vị này Diệu Nhân là một đấng phụ. (đấng phụ: phụ nữ lẳng lơ, dâm dăng)

Ở bên trong núi Vân Vụ, khung cảnh nguy nga xinh đẹp, cây cối xanh um, dòng suối quanh co, một chỗ tuyệt đẹp như thế này có thể so sánh với ngự hoa viên hoàng cung, trong trang viên đình đài lầu các, có rất nhiều nha hoàn qua lại, nơi này chính là tổng bộ của Lang Hoàn các.

Trong địa lao Lang Hoàn các, Cầu Thế Trinh hai tay bị trói lại treo lên cao, hắn vẫn mặc trên người bộ y phục màu xanh có thêu những đám mây trên tay áo (bộ quần áo từ lúc bị bắt), thân thể hắn cao lớn to con, loại tay áo hẹp cùng chiếc thắt lưng buộc chặt để lộ ra eo nhỏ khiến dáng người của hắn lại thêm cứng cáp cao ngất.

“Thiên hạ chẳng lẽ còn có con người rắn rỏi? Còn có nam tử si tình?” Hoa Nguyệt Diệu (các chủ) lầm bầm lầu bầu nói, quan sát Cầu Thế Trinh hồi lâu, ở trước mặt Cầu Thế Trinh dáng vẻ thướt tha mềm mại uốn éo.

Cầu Thế Trinh con mắt như chìm dưới nước, mặt không thay đổi nhìn thẳng phía trước. Người trước mặt trên người chỉ khoác áo lụa mỏng như cánh ve, đường cong lả lướt, trước ngực hai hạt hồng đứng thẳng, rùng rậm ***phía dưới um tùm, tất cả những cảnh xuân xinh đẹp đầy của Hoa Nguyệt Diệu hắn xem như không thấy. (=.=)

Sau nhiều ngày hôn mê, hắn tỉnh lại đã phát hiện mình đang bị giam ở một nơi không thấy mặt trời, chỉ có ánh sáng của cây đuốc lập lòe trong địa lao.

Hắn biết người con gái trước mắt này là Các chủ Lang Hoàn các, người này từng ra lệnh ột nữ nhân tới câu dẫn hắn, hai tay của hắn bị trói chặt, không cách nào thoát khỏi, nàng kia ở trên người của hắn khắp nơi vuốt ve, hắn cảm giác như có dòi ở trong xương, quanh thân rùng mình.

“Ta không tin, ngươi thực sự có thể thủ thân như ngọc.” Hoa Nguyệt Diệu sau khi vòng vo vài vòng, khoe môi dẫu lên, cười quỷ dị, tay thon chạm vào cánh áo lụa mỏng, một lớp khói nhẹ màu trắng như mây hướng gương mặt Cầu Thế Trinh bay đến.

“Cầu công tử, chỉ cần chàng mở miệng, Bồn các chủ nguyện ý cùng chàng hưởng Cực Lạc.” Hoa Nguyệt Diệu cười tủm tỉm xông tới chỗ Cầu Thế Trinh thở ra một hơi, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng mơn trớn viên tai Cầu Thế Trinh, ở trên cổ vẽ một vòng lại một vòng tròn

Bên tai là tiếng nói nhỏ rên rỉ mềm mại, chóp mũi là mùi thơm như tựa như hoa lan thơm phức, trong nháy mắt, dục vọng như cuồng triều* mãnh liệt, cuộn cuộn nổi lên như lốc xoáy rất lớn.

* Cuồng triều: sóng to, thủy triều dâng trào

“Thanh Lạc. Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh cắn chặt hàm răng, ở trong lòng từng lần một gọi tên Thanh Lạc, cố gắng kháng cự dụ dỗ yêu mị đến tận xương của Hoa Nguyệt Diệu, khó khăn cùng dục hỏa trong cơ thể đấu tranh.

“Cầu công tử, chàng đừng nhịn. Ta sẽ không nói ra ngoài, sẽ không có người nào biết.”

Sẽ không có người khác biết, Thanh Lạc sẽ không biết! Cầu Thế Trinh đầu óc bắt đầu mơ hồ.

“Cầu công tử, chàng nói một tiếng, nói chàng muốn ta, ta lập tức để cho chàng sung sướng tựa như Thần Tiên.”

Một bàn tay nhỏ bé mềm mại cách mấy lớp quần áo không ngừng vuốt ve, vật *** của hắn càng lúc càng cứng rắn căng đau, máu cũng từ nơi này xông thẳng lên não.

“A!” Cầu Thế Trinh gầm nhẹ, hàm răng cắn chặt buông ra, dục - vọng trong nháy mắt xông lên đỉnh núi khó có thể tự kiềm chế.

“Cầu công tử, nói chàng muốn ta.” Giọng nói nhỏ nhẹ trong vút ở bên tai dụ dỗ.

Muốn nàng đi, không, không thể nhận! Thanh Lạc sẽ rất đau lòng! Cầu Thế Trinh trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh khóe môi Thẩm Thanh Lạc chảy ra rất nhiều máu tươi.

“Thanh Lạc, không cần (đừng, không được, nên dừng từ nào đây).” Cơn đau tê tâm liệt phế đánh úp tới,

Bàn tay mềm mại ở ở vật *** cứng rắn lúc này ở trong đầu Cầu Thế Trinh biến thành thô cứng giống như bụi gai, biến thành thứ bén nhọn, ghim thật sâu vào lòng của Thẩm Thanh Lạc, càng ghim càng sâu, máu trong miệng Thẩm Thanh Lạc không ngừng tràn ra, đầm đìa không ngừng! Đỏ như vậy, đáng sợ như vậy!

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh giống như một con thú điên rồ lên.

Cây đuốc ở gió lạnh lay động, thời gian đang trôi qua, nụ cười Hoa Nguyệt Diệu chậm rãi động lại, bởi vì, nàng phát hiện, món đồ*** của Cầu Thế Trinh dưới tác dụng của dục vật đang dưng đứng bỗng mềm nhũn xuống, sắc mặt cũng từ đỏ sẫm biến thành tái nhợt, hô hấp dồn dập, nhưng không phải là loại thở dồn dập do dục - hỏa thiêu đốt.

Hoa Nguyệt Diệu năm xưa bị tình lang phản bội, bức tức giết tình lang, mấy năm này đùa bỡn vô số nam nhân, trong lòng vẫn nghĩ nam nhân không có một người nào tốt, nàng không tin thế gian còn có nam nhân trung trinh chuyên nhất (một lòng chung tình). Vậy mà, Cầu Thế Trinh đã dùng hành động xác nhận, thể gian cũng có nam tử si tình trung trinh. (trung trinh ở đây chắc là chung thủy + trinh(...))

Giám giữ Cầu Thế Trinh trong hai tháng thì Hoa Nguyệt Diệu hạ lệnh, thả Cầu Thế Trinh.

Nàng tự mình đưa Cầu Thế Trinh xuống núi, trước khi chia tay nàng hỏi: ” Cầu Thế Trinh, làm sao người khắc chế được?”

“Bởi vì, nếu ta không khống chế được, Thanh Lạc nhất định sẽ thương tâm, sẽ rời khỏi ta, mất đi Thanh Lạc, ta sẽ sống không bằng chết.” Cầu Thế Trinh lạnh lùng nói, trong mắt là một hồ nước sâu thẳm.

Cầu Thế Trinh xoắn bước rời đi, Hoa Nguyệt Diệu dương đôi mắt đẹp dõi theo bóng dáng cao lớn của Cầu Thế Trinh dần dần nhỏ đi, cho đến khi khắp nơi một mảnh trắng xóa, một điểm đen nho nhỏ cũng không thấy.

Sau khi trở về Hoa Nguyệt Diệu nhào lên trên giường khóc rống hồi lâu, sau đó ra lệnh cho thủ hạ, nếu Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc gặp nạn thì toàn lực giúp đỡ.

65. Chương 65

“Nhị phu nhân, người không thể mời Ngụy công tử vào phủ, Ngụy lão phu nhân đã có lời, dám cho Ngụy công tử vào phủ chúng ta, sẽ cho người đập nát biển hiệu Cầu phủ.”

Hừ! Lão thái bà đáng chết, lo quá nhiều chuyện rồi đó, không cho vào phủ đúng không,

“Bảo Ngự công tử chờ, ta sẽ theo hẳn đi ra ngoài.”

Lan Hương lui ra ngoài, Mạc Ngữ gấp đến độ muốn khóc: “Tiểu thư, làm như vậy không được.”

“Có gì không được?” Tiêu Nguyệt Mị sắc mặt thay đổi, lớn tiếng nói: “Ta biết, có phải ngươi không muốn đi theo ta vào Cầu phủ, bản thân không vui thì tự trở về, để cho Ca ta đổi người khác đến.”

Mạc Ngữ cảm luôn rồi, Tiêu Nhữ Xương đã ra quyết định, trừ Tiêu Nguyệt Mị, ai cũng không thể thay đổi, không hoàn thành nhiệm vụ Tiêu Nhữ Xương giao cho, nàng đã trở về, chỉ sợ Tiêu Nhữ Xương nổi giận, rất có thể sẽ bán nàng đi.

Tiêu Nguyệt Mị mới ra cửa, tin tức liền đến tai Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc gật đầu một cái, cũng không để ý lắm, nàng đang khẩn trương chờ tin của người viết thư lần trước. Hôm qua cùng Thẩm Tử Du nói như vậy rồi, nếu đúng là Hàn Tiêu gây nên, chắc chắn sẽ có tin mới.

Thẩm Thanh Lạc đợi một ngày, tới muộn, nhưng tin của người vô danh vẫn chưa xuất hiện.

Chẳng lẽ phán đoán sai rồi sao, không phải Hàn Tiêu? Nếu không phải Hàn Tiêu, thì là ai, là Tiêu Nhữ Xương sao? Hay là do người khác?

Trái tim sầu lo, đến bữa tối nàng cũng không có tâm trạng để ăn, Thẩm Thanh Lạc ăn vài miếng cơm, đôi đũa động mấy món ăn, liền mệt mỏi hạ đũa xuống. Bệ Mộng Dao khuyên mấy câu, Thẩm Thanh Lạc muốn từ chối, nhưng lại lo lắng trong bụng còn có đứa bé, miễn cưỡng lại ăn vài miếng, miệng chợt cảm thấy chua chua, ọe một tiếng, thức ăn vừa ăn được bị nôn hết ra ngoài. (nguyên văn: ới một cái trời đất mù mịt)

Bệ Mộng Dao thấy Thẩm Thanh Lạc ới mặt xanh trắng, đầu đầy mồ hôi hột, sợ tới mức cao giọng gọi nha hoàn đi mời Lý thị, Lý thị tuy đã từng sinh nở, có chút kinh nghiệm, biết đây chỉ là hiện tượng thai nghén bình thường, nhưng Cầu Thế Trinh chưa rõ tung tích, Thẩm Thanh Lạc lúc này là trụ cột trong nhà, nếu như có chuyện không hay xảy ra, vậy phải làm thế nào? Lý thị cũng luống cuống, liền kêu người đi mời đại phu, đám người Tần Minh Trí nghe nói Thẩm Thanh Lạc khó chịu, cũng vội đặt chén cơm lo lắng chạy tới.

Mọi người quây thành một vòng, không khí không lưu thông, Thẩm Thanh Lạc có chút hụt hơi, lòng buồn bực, sắc mặt trắng hơn, chợt nghe thấy giọng nói Thẩm Tử Du từ xa truyền đến, mơ hồ đang nói tỷ tỷ ta làm sao vậy..., linh cơ nhất động, cúi đầu cực nhanh nói với Tần Minh Trí: “Sau đó cùng đại phu giao phó một tiếng, nói tính mệnh của ta bị nguy kịch.”

Thẩm Tử Du đi vào thiện sảnh thì thấy Thẩm Thanh Lạc cả người mềm nũn dựa vào trong ngực Bệ Mộng Dao không thể nhúc nhích, gấp đến độ lớn tiếng quát hỏi, tất cả mọi người đều vội vàng, không có ai trả lời nàng.

Đại phu chẩn mạch xong không ngừng lắc đầu, Thẩm Tử Du nghe được đại phu nói chuẩn bị hậu sự thì cả người bối rối, Lý thị cùng Bệ Mộng Dao thì kêu gào người dìu Thẩm Thanh Lạc trở về liệu Phong Hiên, đám người Tần Minh Trí cũng lần lượt rời đi. Thẩm Tử Du không đi theo, vội vàng vàng trở về chỗ ở.

“... Đàn lang, làm thế nào, làm thế nào bây giờ?” Trở về phòng, Thẩm Tử Du đem lời đại phu chẩn đoán nói ra, mắt nhìn Đàn Quân(Hàn Tiêu) luôn miệng đặt câu hỏi: “Tỷ tỷ ta nếu chết rồi, những quần sự kia sẽ tự phân chia gia sản của Cầu phủ, càng không chuộc tỷ phu (anh rể) ta nữa.”

“Hôm qua còn tốt, sao hôm nay lại bị bệnh sắp chết?” Hàn Tiêu cau mày hỏi.

“Bị nữ nhân Tiêu gia kia giày vò như vậy, người khỏe cũng phải bị bệnh, hơn nữa, những quần sự kia không đồng ý xuất bạc ra, tỷ ấy lại càng lo lắng.” Thẩm Tử Du nói không nghĩ: “Chàng mau nghĩ cách đi, chờ tỷ tỷ ta chết rồi, một phần cũng không nhận được.”

Hàn Tiêu trong lòng so với Thẩm Tử Du còn gấp hơn, Thẩm Tử Du từ chỗ Thẩm Thanh Lạc nghe được tin tức, quần sự Cầu Phủ muốn thấy được một ít đồ vật(vật tùy thân) của Cầu Thế Trinh, mới chịu xuất vàng, Cầu Thế Trinh hiện tại bị Lang Hoàn các nhốt ở đâu hẳn căn bản không biết, chuyện lấy đồ vật của Cầu Thế Trinh gì đó?....

Chờ Thắm Thanh Lạc chết lúc ấy một phần gia sản cũng không lấy được, Thắm Thanh Lạc không phải cưới hỏi đàng hoàng, cũng chỉ là lúc trước mọi người trong Cầu phủ cho là Cầu Thế Trinh chết rồi, mà nàng ta vừa vận có đứa bé của Cầu Thế Trinh, mẫu bằng tử quý thượng vị thôi (mẹ nhờ phúc con- mẹ vinh nhờ con), không nói tới chuyện các quan sự không cho nàng phân tài sản cho Thắm Tử Du, Cầu phủ lúc này còn có một vị nhị phu nhân ngang ngược kiêu ngạo cũng sẽ không cho Thắm Tử Du lấy đi dù chỉ một cắc.

Thôi, đành bỏ kế hoạch cũ, thừa dịp Cầu Thế Trinh chưa trở về Thắm Thanh Lạc chưa chết, tốt nhất lấy bạc chạy lấy người. Hàn Tiêu cầm bút lại viết một phong thư.

**

“Phu nhân, người xem chuyện này làm thế nào?” Sau khi nhận được phong thư báo tin, đám người Tần Minh Trí sắc mặt trở nên nặng nề.

Nội dung phong thư này cùng phong thư trước đều giống nhau, đều nói Cầu Thế Trinh chưa chết, chỉ khác là số tiền thù lao để cung cấp thông tin đã giảm từ 10 vạn xuống còn 1 vạn lượng vàng, cũng chỉ định hôm sau giờ Thìn để ở đình ngắm cảnh bên bờ sông Phượng thành.

Thắm Thanh Lạc tối hôm qua làm bộ bệnh tình nguy kịch, hôm nay tin của người nặc danh đã tới, có thể khẳng định người viết phong thư này là Hàn Tiêu cùng Thắm Tử Du rồi, nhưng nàng ngày hôm trước đã nói với Thắm Tử Du các quan sự muốn nhìn thấy đồ vật của Cầu Thế Trinh mới chịu xuất bạc, nhưng không thấy Hàn Tiêu đưa đồ tới, ngược lại giảm tiền chuộc, chuyện này chứng tỏ.

“Gia căn bản không ở trong tay Hàn Tiêu.” Tạ Hoán nói: “Hắn không đưa ra được đồ vật của gia, lại sợ phu nhân đột nhiên chết rồi, cái gì cũng không có được, liền hạ số tiền xuống, lại cho rằng chỉ là một vạn lượng vàng, chúng ta sẽ không cùng phu nhân giằng co mà xuất bạc.”

Thắm Thanh Lạc hoảng hoảng hốt hốt lúc này mới hồi hồn, gật đầu một cái, nói: “Nhưng, vị trí của Gia hẳn biết.”

Điều phán đoán này cùng phân tích trước của bọn họ: Hàn Tiêu không có năng lực giam giữ Cầu Thế Trinh, mà là nghe lệnh của người khác, đám người Tần Minh Trí đều có chung suy nghĩ, làm thế nào để ép Hàn Tiêu nói ra vị trí của Cầu Thế Trinh.

Thắm Thanh Lạc dè dặt, chỉ cảm thấy trong lỗ tai ông ông ông ồn ào chấn động, trước mắt chợt là ngọn lửa cháy bùng bùng, lúc thì bão tuyết đầy trời, Cầu Thế Trinh ở trong ngọn lửa cháy bùng bùng ở trong tuyết trắng nhìn nàng cười, nàng muốn đưa tay kéo hắn, rõ ràng người gần trong gang tấc, rồi lại trở nên xa xôi dị thường, lực lượng vô hình dùng sức đưa bọn họ hướng hai đầu kéo đi, nàng muốn nắm chặt tay Cầu Thế Trinh, nhưng làm thế nào cũng không với tới.

Không được! Không thể kéo được, phải mau sớm tìm được Cầu Thế Trinh, Thắm Thanh Lạc cắn môi, nàng cảm giác thân thể mình trong mấy ngày ngắn ngủn này đã dần yếu đi, tiếp tục kéo dài, tâm lực cũng dần dần chết dần, có lẽ đứa bé trong bụng nàng cũng không giữ được.

Lặng yên suy nghĩ chốc lát, Thắm Thanh Lạc nói: “Tần quản gia, lấy cho ta ngân phiếu năm trăm lượng bạc, tiếp để cho Lý đại nương tìm hai người nhanh nhẹn giỏi mắng chửi.”

Trong Cầu phủ nha hoàn không ít, tìm hai người lanh lợi là không khó khăn, Lý thị theo như Thắm Thanh Lạc dặn, phân phó hai người kia đi đến Hái Nguyệt lâu chờ rửa. Lại tìm hai vú nuôi có tuổi, để cho các nàng giặt giũ, những nha hoàn khác thì đi vậy xem đồ thêm dầu trợ thế.

Tiêu Nguyệt Mị hôm qua đi theo Ngụy Long, ở trong Phượng thành ăn uống du ngoạn khắp nơi, nên hơi mệt, lúc này còn chưa rời giường.

Hai người kia đi tới Hái Nguyệt lâu, đôi tay chống nạnh lớn tiếng mắng.

“Không biết xấu hổ, mất hết mặt mũi của Cầu phủ, đã vào cửa Cầu phủ, còn cùng dã hán tử đi dạo khắp nơi.”

Mạc Ngừ nghe được, trợn mắt há mồm không thể phản ứng, Tâm Nhi đi theo Tiêu Nguyệt Mị, cũng cay cú, vọt xuống dưới cùng hai người kia cãi lại.

“Ai không biết xấu hổ, trước mặt phu nhân, người nào cho các người gan báo hủ?”

“Ồ, chủ tử không biết xấu hổ, nô tài cũng không cần mặt, cái gì mà phu nhân, phu nhân mà Gia nhận thức hiện tại đang ở Liệt Phong Hiên, ở đâu ra người đàn bà lăng lợ cũng dám tự xưng phu nhân.”

.

Tâm Nhi há hốc miệng, một miệng không thể nuốt lại hai, cao giọng kêu: “Mạc Ngữ tử tử, xuống giúp một tay.”

Mạc Ngữ đi theo Tiêu Nhữ Xương trầm tĩnh đã thành thói quen, nghiền ngẫm từng chữ một nói rõ lý lẽ còn tạm được, giống như mấy người đàn bà chanh chua chửi đồng gia nàng không làm được, sau khi từ trên lầu chạy xuống, đứng thẳng bên cạnh Tâm Nhi, trừ nói lặp đi lặp lại một câu “Các người các người tại sao có thể nói như vậy” thì không nói thêm được câu nào khác.

Tâm Nhi mắng không thắng, giận, hét lớn: “Ta sẽ liều mạng với người.” Sau đó giơ hai móng vuốt lên hướng hai người kia nhào qua.

Hai người kia mới bắt đầu chưa chuẩn bị, trên mặt bị Tâm Nhi cào ấy cái, rất nhanh phản ứng kịp, mặc dù Lý thị chưa nói phải đánh nhau, người đánh trước cũng không phải các nàng, hai người liền xắn tay áo, một người tóm tóc Tâm Nhi, một kéo xiêm áo nàng, hung hăng ra tay.

Mạc Ngữ cũng chỉ biết đứng ở một bên kêu to “mọi người mau dừng lại”, Tâm Nhi hai tay lúc này của loạn chống lại bốn cái tay, chỉ trong chốc lát, búi tóc toát loạn, áo ngoài đã bị giật ra, toàn thân đều bị dính đòn, lúc đầu còn có thể đánh lại một hai cái, về sau chỉ có thể chịu đòn rồi.

Tâm Nhi giận đến khóc lớn, chợt nghe được bá bá mấy tiếng, có người nắm tóc nàng kéo ra. Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Tiêu Nguyệt Mị tóc tai bù xù cầm trong tay cái then cửa, đối diện hai người kia đánh tới tấp.

“Cô nãi nãi ta không đem các người đánh chết, cũng sẽ không sống.” Tiêu Nguyệt Mị lớn tiếng mắng, then cửa trong tay như mưa rơi xuống hai người kia.

Tiêu Nguyệt Mị ngày hôm trước làm một phen âm ỉ, người làm trong Cầu phủ dậm đối với nàng cũng có mấy phần sợ hãi, vốn tới đây để hét hò trợ thế, lúc này lại sợ tới nỗi, miệng há to nói không ra lời. Có một người nhanh nhẹn, nhớ tới Lý thị dặn dò, xông tới cứng rắn ngăn trở then cửa trong tay Tiêu Nguyệt Mị, lớn tiếng nói: “Đi mau.”

Những người khác đứng xem cũng nhân thời cơ, vội chạy vội tới giúp đỡ lôi kéo Tiêu Nguyệt Mị ra.

Hai người kia vội vàng chạy, Tiêu Nguyệt Mị tức giận định quay ra tính sổ với người lôi kéo nàng, những người này chợt hô một cái đồng loạt chạy mất.

“Muốn đi, không dễ dàng như vậy.” Tiêu Nguyệt Mị giơ then cửa cản chân liền đuổi theo.

“Tiểu thư, đừng cùng họ chấp nhặt nữa, rửa mặt rồi, tìm đại phu nhân phân rõ phải trái đi, muốn nàng trừng phạt những người này, nàng ta nếu không trách phạt, lại đi xin Gia tới đây làm chủ.” Mạc Ngữ kéo Tiêu Nguyệt Mị gấp gáp khuyên nhủ.

“Buông tay, ta muốn đem các nàng ta đánh chết, ta muốn khiến Thẩm Thanh Lạc liền kêu cũng không dám kêu một tiếng, muốn cho những người này nhìn, dám cùng ta đối nghịch, chỉ có con đường chết.”

“Tiểu thư, người tranh đấu(cãi nhau?) với đám nha hoàn đó, là tự hạ mình.” Mạc Ngữ không buông tay, khổ sở cầu khẩn: “Tiểu thư nếu không muốn đợi đại phu nhân xử trí, hoặc là nô tì đi tìm hai vị hộ viện kia của chúng ta, để cho bọn họ tới làm cũng được.”

Cũng có đạo lý, Tiêu Nguyệt Mị vừa định đáp ứng, nhưng những người vừa chạy đi lại có một người chạy trở lại, cách mười mấy bước xa hướng Tiêu Nguyệt Mị nhổ một ngụm, mắng: “Không biết xấu hổ.”

Tiêu Nguyệt Mị tức đến nổi oa một tiếng, hung hăng hất Mạc Ngữ ra, hướng người nọ đuổi theo.

“Tiểu thư, ta tới giúp người.” Tâm Nhi cũng chạy theo sau lưng Tiêu Nguyệt Mị đuổi người.

“Gia, tiểu thư có tính tình như vậy, làm sao có thể đặt chân ở Cầu phủ đây?” Mạc Ngữ ngã ngồi trên đất, đôi tay bụm mặt bi thiết khóc.

Đám người làm kia chạy một đoạn lại dừng lại mắng, cũng có người nghe tiếng mà đến, vây xem chỉ chỉ trỏ trỏ Tiêu Nguyệt Mị, người làm đứng xem càng lúc càng nhiều, Tiêu Nguyệt Mị nhìn ở trong mắt, giận đến sôi lên. Tâm Nhi đuổi theo thật xa, nhìn những người này chỉ chỉ chỗ chỗ, bắt đầu cũng giận không kìm được, sau lại mới chú ý, Tiêu Nguyệt Mị tóc rối bù, trên người y phục mặc lung tung, hình tượng này so với chuyện tiểu thư vừa mới đánh người còn tệ hại hơn, thật sự là mất hết thân phận của chủ tử. (nhìn như mụ điên lên cơn vậy)

“Tiểu thư, nô tỳ trước đỡ tiểu thư trở về rửa mặt sau đó quay lại xử lý những tên nô tài không biết sống chết này.”

Tiêu Nguyệt Mị chạy một lúc lâu, hai chân bủn rủn vô lực, bụng trầm trầm hơi đau, đứng thở hổn hển một lúc, đang muốn đáp ứng, chợt giơng mắt lên thấy trước mặt có một đình viện, là liệu Phong Hiên.

66. Chương 66

Nghĩ đến người hiện tại đang ở chỗ ở của Cầu Thế Trinh là Thẩm Thanh Lạc chứ không phải mình, nghĩ đến bị đám người hầu đang lằng mọ chửi rửa, nghĩ đến người chủ mưu mới chính là Thẩm Thanh Lạc, Tiêu Nguyệt Mị tâm hoá sên soẹt thiêu đốt, không trở về nữa, kéo vấy vọt vào Liệu Phong Hiên.

Sau khi Thẩm Thanh Lạc sai Lý thị an bài người đi Hái Nguyệt lâu gây chuyện, liền mệnh Tổ Tâm đi mời Thẩm Tử Du đến. Tiêu Nguyệt Mị vọt vào Liệu Phong Hiên thì Thẩm Thanh Lạc đang lôi kéo tay Thẩm Tử Du, chảy nước mắt giao phó hậu sự.

Lách ca lách cách. Bang bang bốp bốp.

Tiêu Nguyệt Mị chạy vào nhìn thấy cái gì liềm đập bể cái đó, Thẩm Thanh Lạc giận đến mắt trợn trắng, vốn đang dựa người vào đầu giường, liền nghiêng người vô lực té xuống.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Thẩm Tử Du kêu to, Thẩm Thanh Lạc nếu có chuyện gì không may xảy ra. Bạc trắng trước mắt Thẩm Tử Du bỗng tan thành bọt nước.

Thẩm Tử Du cũng không phải là ngồi không, từ nhỏ bị Tiêu thị quán , ngang ngược vô cùng, không thể so thực nữ với Tiêu Nguyệt Mị, mắt thấy tài thần của mình bị Tiêu Nguyệt Mị làm tức giận đến bất tỉnh, chết sống không rõ, trong lòng không khỏi tức giận, sự từ gan sinh ra, đứng lên cầm cái ghế gỗ (ghế đầu) đang ngồi, hướng Tiêu Nguyệt Mị quét tới.

Nghĩ đến chuyện Thẩm Thanh Lạc nếu chết rồi, mình một phân tiền cũng không lấy được, Thẩm Tử Du hận Tiêu Nguyệt Mị giống như kẻ thù giết cha, ra tay tàn nhẫn có lực, then cửa của Tiêu Nguyệt Mị không lợi hại bằng ghế gỗ, lại thấy Thẩm Tử Du lao đến như muốn liều chết, nhất thời mềm nhũn, ném then cửa xuống cuống quýt chạy trốn.

Tâm Nhi thấy Tiêu Nguyệt Mị chạy cũng vội chạy theo, hai người hoảng hốt chạy bừa, đợi lúc hồi hồn, mới phát hiện không chạy tới nội viện mà lại chạy đến bên cửa lớn (cổng chính).

“Tiểu thư, không bằng trở về xin gia.” Tâm Nhi bị Thẩm Tử cầm ghế đuổi đánh, quá hoảng sợ nên quên mất có hai vị hộ vệ cùng mình vào phủ.

“Cũng được, để cho Ca Ca ta đem hai nữ nhân kia trị chết.”

“Nhị phu nhân có thể đi ra ngoài, những người khác không được, cần phải bẩm báo với đại phu nhân.” Cầu Sơn theo như Thẩm Thanh Lạc phân phó, ngăn Tâm Nhi lại không cho đi.

Tiêu Nguyệt Mị tức giận đến phát run, giơ tay muốn đánh Cầu Sơn. Cầu Sơn cũng không khách khí, giơ tay lên chặn lại.

“Người. Người chờ đấy.” Tiêu Nguyệt Mị đành hạ tay xuống, bảo Tâm Nhi chờ nàng, còn mình chạy vội đi ra ngoài.

Tiêu Nhữ Xương không ở trong nhà, hẳn hôm qua thấy Tiêu Nguyệt Mị không xảy ra chuyện gì, trong lòng an tâm một chút, ngày hôm đó hẹn Ứng Viễn Phi đi du ngoạn, hẳn muốn thử dò xét ý tứ của Ứng Viễn Phi, mau sớm thúc đẩy Ứng Viễn Phi cùng Thẩm Thanh Lạc.

Tiêu Nguyệt Mị chạy về nhà không thấy Tiêu Nhữ Xương, không ai ra mặt cho nàng, nhưng lửa giận trong lòng nàng càng lúc càng tăng không dừng lại được, chỉ muốn lập tức cho người đem hai tỷ muội Thẩm Thanh Lạc giết chết.

“Người, đi Ngụy gia tìm Ngụy công tử.”

“Tiểu thư, gia phân phó, khi tiểu thư vào Cầu phủ rồi, không cho phép tìm Ngụy công tử, cũng không được cho Ngụy công tử vào phủ, ai dám thay tiểu thư báo tin tìm người, đánh chết.”

Tiêu Nguyệt Mị liền tìm những người hầu khác, mọi người đều trăm miệng một lời, không có người nào chịu thay nàng đến Ngụy gia tìm Ngụy Long.

Tiêu Nguyệt Mị tức khí mắng to, tức giận dẫm đá vào đám người hầu, một người bị đánh đau, vội tiến lên hiến kế: “Tiểu thư, nếu đám nô tài đi tìm Ngụy gia sẽ bị Gia đánh chết, nhưng tiểu thư tự mình đi tìm, gia biết cũng sẽ không làm gì.”

Có đạo lý, Tiêu Nguyệt Mị xoay người định đi tìm Ngụy Long, nàng lúc này tóc tai bù xù quần áo xộc xệch bộ dạng điên khùng, người hiến kế vội đem nàng ngăn lại: “Tiểu thư chờ đã, nô tỳ đi lấy nước cho tiểu thư tắm rửa.”

Tiêu Nguyệt Mị rửa mặt, ăn mặc trang điểm xinh đẹp vội vàng hướng Ngụy gia đi. Cầu phủ bên kia, Thẩm Tử Du sau khi thấy Tiêu Nguyệt Mị chạy đi, vội chạy đến cửa viện hô to gọi nhỏ, Lý thị cùng Bộ Mộng Dao đã tới, vừa bấm vừa gọi. (bấm huyết cho Thanh Lạc tỉnh lại)

Thẩm Thanh Lạc một lúc sau mới tỉnh lại, thở hồng hộc khoát tay ý bảo Lý thị cùng Bộ Mộng Dao rời đi, cũng bảo Tổ Tâm đi ra ngoài, lôi kéo tay Thẩm Tử Du kể khổ, nói rất nhiều lời xong, run rẩy xuống giường, đi tới trước bàn trang điểm cầm lên hộp trang sức đưa cho Thẩm Tử Du, lại lấy ra ngân phiếu năm trăm lượng, khóc rống nói: “Tình cảnh như vậy, tỷ phu muội nếu không về được, tỷ cũng không sống nổi nữa, những thứ đồ này tất cả đều uội.”

Cuối cùng cũng không uống phí vào Cầu phủ một chuyến, Thẩm Tử Du âm thầm cao hứng, trong tai nghe thấy Thẩm Thanh Lạc khóc rống nói: “Trước kia tỷ phu muội muốn để ngân phiếu cho ta thu, ta cho là không cần, sớm biết hẳn lại đột nhiên. Khi đó ta liền cầm, hôm nay cũng có đủ bạc chuộc thân, hoặc cũng uội, chứ không trắng tay tiện nghi (có lợi) cho người ngoài.”

“Tỷ tỷ thoải mái chút.” Thẩm Tử Du trong lòng vội vã muốn trở về mở hộp ra xem bên trong đồ trang sức giá trị bao nhiêu, an ủi mấy câu, đem Thẩm Thanh Lạc đỡ lên giường, nói: “Tỷ tỷ, đừng suy nghĩ nữa, ngủ một giấc đi.”

Thẩm Thanh Lạc ừ một tiếng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiếng bước chân rời đi, Thẩm Thanh Lạc mở mắt ra, từ từ ngồi dậy.

Có thể thành công hay không, vậy phải xem lần diễn trò này có để cho Hàn Tiêu động lòng hay không. Sau khi khóa mục tiêu là Hàn tiêu, bọn họ vốn có thể đem Hàn Tiêu bắt lại tra hỏi, chỉ là như vậy, tin tức lấy được là thật hay giả cũng không thể biết chắc được, không bằng khiến Hàn Tiêu tự nguyện nói ra, mới có thể tin được.

Hàn Tiêu ở trong phòng lo lắng chờ tin tức, thấy Thẩm Tử Du ôm hộp trang sức vào cửa, cũng không nói chuyện, vội vàng mở cái hộp ra trước.

“Oa! Tỷ phu ta đưa cho tỷ tỷ nhiều đồ trang sức như vậy!” Thẩm Tử Du kinh thán (sợ hãi) không thôi. Hàn Tiêu cũng có chút giật mình, đồ trang sức trong cái hộp kia, số lượng ước chừng phải đến 1 vạn lạng vàng.

“Cầu Thế Trinh đối với tỷ tỷ nàng, thật đúng là tình thâm ý trọng.”

“Đương nhiên, hẳn còn muốn đưa ngân phiếu cho tỷ tỷ ta giữ đấy, nghe ý tứ tỷ tỷ, đó không phải con số nhỏ, nàng nói lúc ấy nếu là thu lại, hôm nay tiền chuộc cũng có.” Thẩm Tử Du nghĩ tới số ngân

phiếu kia, than thở không dứt.

“Tỷ tỷ nàng cho nàng tất cả những thứ mình có, xem ra tình cảm hai tỷ muội cũng không tệ.”

“Tất nhiên, cha ta cùng mẹ ta đối với tỷ ấy không tốt, ta mặc dù cũng không có đối tốt với tỷ ấy, nhưng tốt xấu gì cũng là muội muội duy nhất.”

Cầu Thế Trinh vì Thẩm Thanh Lạc, mà mua nhà cho bọn hần lại cho bạc để lấy vốn làm ăn, xem ra hần đối với Thẩm Thanh Lạc cực tốt, thật sự là không thể dùng lễ thường để đo được. Nếu Thẩm Thanh Lạc không chết, lúc Cầu Thế Trinh trở lại, bọn họ có thể từ trong tay Thẩm Thanh Lạc bắt được chỗ tốt, chỉ sợ cũng không phải ít.

Vốn là muốn một vạn lượng vàng, dưới mắt riêng chút đồ trang sức này liền có con số này rồi, hần muốn chiếm được nhiều hơn.

Nếu có tin tức chuẩn xác của Cầu Thế Trinh, nói vậy bệnh Thẩm Thanh Lạc sẽ tốt lên.

Hàn Tiêu suy tư hồi lâu, lúc hoàng hôn liền cử bút viết một phong thư, phong thư này chỉ có chín chữ —— Cầu Thế Trinh bị Lang Hoàn Các bắt.

Thẩm Thanh Lạc cả ngày đứng ngồi không yên, lo sợ số trang sức buổi sáng không thể đánh động Hàn tiêu, nếu vậy nên làm thế nào cho phải.

Gần bữa tối thì Bộ Mộng Dao tới, nàng đi rất gấp, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Tẩu tẩu, đây là tin Lam Diễm vừa rồi mới cho người len lén đưa tin tới uội.”

“Hần làm sao biết muội ở đây? Cũng lấy vợ rồi, còn đối với muội dây dưa không rõ sao?” Thẩm Thanh Lạc cau mày.

“Là Trì đại phu nói cho hần biết, sau khi hần lấy vợ, từng đến nhà muội tìm muội, nghe nói là Trì đại phu đã dẫn muội đi, lại đi tìm Trì đại phu, nói là hần phụ ta, trong tay có chút bạc, muốn cho ta bạc để bồi thường. Tẩu tẩu, những thứ kia tạm không nói, tỷ mau đọc cái này.”

—— Tiêu gia tiểu thư ở Ngụy gia chết rồi, bọn họ lên kế hoạch muốn làm người sống đưa về Cầu phủ, cẩn thận!

Lam Diễm lúc viết thư tinh thần đang rất hốt hoảng, chữ viết vội nên không rõ nét, Thẩm Thanh Lạc từng chữ từng chữ nhìn xong, tay chân lạnh như băng.

“Tẩu tẩu, làm thế nào?” Bộ Mộng Dao gấp gấp hỏi.

Tiêu Nguyệt Mị tại sao lại đột nhiên chết đi, Thẩm Thanh Lạc cũng không có thời gian suy đoán nguyên nhân.

Tiêu Nhữ Xương yêu Tiêu Nguyệt Mị hơn sinh mạng mình, nếu Tiêu Nguyệt Mị chết ở Cầu phủ, chỉ sợ Tiêu Nhữ Xương đem toàn bộ người trong Cầu phủ giết chết mới cam lòng. Thẩm Thanh Lạc bờ môi run rẩy, nắm mạnh vào bắp đùi một cái, cố gắng trấn tĩnh, nói: “Lập tức phân phó, đem cửa chính cùng cửa sau khóa lại, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào, bảo hộ viện tăng cường tuần tra các nơi.”

67. Chương 67

Trước mắt chỉ có thể đóng cửa chính không để cho người chết đưa vào phủ, nhưng biện pháp này cũng không thể giải quyết triệt để được vấn đề. Tiêu Nguyệt Mị đang yên đang lành tại sao thời gian chưa hết một ngày đã chết? Cần thanh minh thế nào? Thẩm Thanh Lạc khẩn trương suy tư, cảm thấy trong đầu hỗn loạn không chịu nổi. Đám người Tần Minh Trí, Tạ Hoán vẫn còn ở tiền trang không kịp trở về thương lượng.

“Phu nhân, hộ viện tuần tra mới vừa ở tường rào hậu viện phát hiện một phong thư.” Tổ Tâm đi vào bẩm báo. Có tin! Thẩm Thanh Lạc tinh thần chấn động. Cầu Thế Trinh bị Lang Hoàn Các giam giữ! Thẩm Thanh Lạc vừa mừng vừa lo, lặng yên nghĩ chốc lát, trước tiên quyết định đem gạo nước lạnh này dội lên trên người Thẩm Tử Du, mau chóng giải quyết nguy cơ Tiêu gia, chuẩn bị đích thân đến Lang Hoàn Các cầu cạnh.

“Tổ Tâm, người đi nói với Di phu nhân. . . .” Thẩm Thanh Lạc kêu Tổ Tâm, nhỏ giọng phân phó, lại nói: “Sau đó, người đi kêu Tâm Nhi cùng Mạc Ngữ tới gặp ta.”

“Buổi sáng có chuyện gì xảy ra?” Thẩm Thanh Lạc hỏi. Mạc Ngữ chưa kịp tiếp lời, Tâm Nhi đã cướp lời mắng to, mắng rất nhiều.

“Ra là thế, thảo nào nhị phu nhân tức giận như vậy.” Thẩm Thanh Lạc không ngừng ho khan, tóc tai rối loạn, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, giọng nói dần dần vô lực. Tổ Tâm vội vàng tiến lên vỗ lưng, Thẩm Thanh Lạc ho một hồi, khàn giọng nói: “Là những ai mắng nhị phu nhân, mau cho gọi tới đây, còn nữa, đem người của phòng bếp cũng gọi tới.”

Người rất nhanh được đưa đến, đông nghìn nghịt quỳ đầy đất, Thẩm Thanh Lạc một phen tức giận mắng, những người đó trảm miệng một lời, là do bị Thẩm Tử Du chỉ điểm. Mạc Ngữ nửa tin nửa ngờ, nhưng Tâm Nhi lại tin là thật, buổi sáng chính là Thẩm Tử Du cùng Tiêu Nguyệt Mị đánh nhau, bộ dáng hung ác của nàng ta nàng vẫn còn nhớ.

“Đại phu nhân, người phải làm chủ cho tiểu thư nhà ta.”

“Là ta thất trách, người tới, truyền lời của ta..., Di phu nhân ở trong phủ không hành xử không đúng bốn phận của người khách, xin vợ chồng Di phu nhân lập tức rời khỏi Cầu phủ. Các người. . . . Các người Dĩ Hạ Phạm Thượng, nể tình là do nghe sai khiến của người khác, phạt nửa năm tiền lương, lập tức đi tìm nhị phu nhân nhận tội bồi lễ.”

Xử phạt này không nặng, có chút thiên vị, nhưng có chút thiên vị mới hợp lý, Mạc Ngữ có chút tin, Tâm Nhi lại tin hoàn toàn rồi, nghe Thẩm Thanh Lạc mệnh những người đó đi đến chỗ Tiêu Nguyệt Mị nói xin lỗi, vội nói: “Nhị phu nhân đã ra khỏi phủ, chờ nhị phu nhân trở lại hãy đi, đại phu nhân, người giữ cửa không cho nô tỳ xuất phủ, chuyện này là sao ạ?”

“Nhất định lại là muội muội ta phân phó, Tổ Tâm, đi nói với Giả Sơn, Tâm Nhi có thể tự do ra vào phủ, không cho phép cản. Tâm Nhi, không bằng người trở về Tiêu phủ một chuyến, mời nhị phu nhân trở lại, để cho đám nô tài này bồi tội với nàng, hết giận, muốn trở về nhà mẹ đẻ nữa cũng không muộn.”

Tâm Nhi vẫn nhìn hai người buổi sáng đánh nàng đang quỳ trên mặt đất, suy nghĩ đợi các nàng đến xin lỗi thì muốn để cho Tiêu Nguyệt Mị hảo hảo dạy dỗ một phen, nàng cũng nôn nóng, chỉ hận không thể ngay lập tức đâm đá hai người kia cho hả dạ, đề nghị của Thẩm Thanh Lạc giải đúng chỗ ngứa, đáp một tiếng là liền chạy ra ngoài cửa, cũng không kịp nói với Mạc Ngữ một tiếng.

Tiêu Nhữ Xương cả ngày nói bóng nói gió, Ứng Viễn Phi một giọt nước cũng không lọt, nếu không phải hôm đó ở linh đường tận mắt nhìn thấy, hẳn cơ hồ muốn hoài nghi mình đã phán đoán sai. Một ngày lao tâm phí sức thử dò xét, trở về phủ Thời Tiêu Nhữ Xương cảm thấy hơi mệt mỏi, vào phòng vừa mới ngồi xuống, Tinh Vũ đi lên bẩm báo, Tiêu Nguyệt Mị đã trở lại, sau đó lại đi đến Ngụ gia tìm Ngụ Long lúc này còn chưa trở lại, cũng không biết là ở Ngụ gia hay là trở về Cầu phủ rồi.

“Cái gì?” Tiêu Nhữ Xương giận đến phát run: “Tâm tâm niệm niệm muốn vào Cầu phủ, vào rồi, lại không tuân thủ nữ tắc.”

“Tiểu thư ở Cầu phủ giống như có chuyện gì uất ức, khi trở về bộ dạng rất nhếch nhác, tóc tai bù xù, xiêm áo cũng không mặc chỉnh tề.” Tinh Vũ nói đỡ giúp Tiêu Nguyệt Mị. Nàng so Mạc Ngữ thông minh hơn nhiều, biết lúc Tiêu Nhữ Xương mắng Tiêu Nguyệt Mị thì ngàn vạn lần không thể phụ họa theo, nàng thủy chung kiên trì một nguyên tắc —— Tiêu Nguyệt Mị vĩnh viễn là đúng. Cũng bởi vì thế, Tiêu Nhữ Xương sợ nàng cái gì cũng theo Tiêu Nguyệt Mị, mới phái Mạc Ngữ theo Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ mà không phái nàng. Tiêu Nhữ Xương nghe được Tiêu Nguyệt Mị có bộ dạng như vậy từ Cầu phủ chạy trở về, giận đến nổi huyết Thái Dương đập thành thạch, ngực giống như có máu động cơ hồ muốn phun ra. Sau khi gặp được Tâm Nhi, hẳn rốt cuộc cũng phun ra một ngụm máu. Tiêu Nhữ Xương dĩ nhiên không tin, chuyện người làm Cầu phủ gây ra là do Thẩm Tử Du sai khiến, chỉ trách muội muội của hắn không tâm nhân ở phía trước - thất đức ở phía sau, chiều này của Thẩm Thanh Lạc, cũng không ngoan độc, đối lại là người khác rất dễ dàng liền có thể hóa giải. Mới có hai ngày, liền biến thành yếu thế, chặt vật như vậy, Tiêu Nhữ Xương vô lực nói: “Chuẩn bị xe ngựa, đến Ngụ gia.”

Trước tiên đem người mang về dạy một phen, nếu là không nghe lọt, đừng tiến tới cửa để cho người ta bắt nạt, liền ở lại trong nhà đi, dù sao Tiêu gia cũng có bạc, hấn không thèm để ý, đem muối muối cưng chiều cả đời nuôi cả đời. (đồ cuồng yêu em gái)

“Tiêu tiểu thư đã đi rồi.” Người giữ cửa Ngụy gia như trước vẫn nhất quyết không cho Tiêu Nhữ Xương vào phủ. Trên đường tới không có đụng phải (ko gặp được TNM trở về), chắc là trở về Cầu phủ rồi, Tiêu Nhữ Xương phân phó Tiêu Nghĩa hướng Cầu phủ đi.

**

“Phu nhân, Giả Sơn nói bên ngoài cổng chính có người gõ cổng.” Tổ Tâm bẩm báo với Thẩm Thanh Lạc.

“Không cần mở.” Thẩm Thanh Lạc tỉnh táo khoát tay.

“Tẩu tẩu, chúng ta không mở cửa, có thể khiến cho bọn họ hoài nghi là ta biết được tin tức gì không, nếu để Ngụy gia biết hấn mật báo cho chúng ta?” Bộ Mộng Dao có chút lo lắng hỏi.

“Sẽ không, hấn sẽ có cách thoát khỏi chuyện này.” Thẩm Thanh Lạc an ủi, lại chợt nghĩ đến chuyện nhân chứng, Lam Diễm không thể nào ra mặt làm chứng, Tiêu Nguyệt Mị rời khỏi Cầu phủ chỉ có người làm Cầu phủ biết được, Tiêu Nhữ Xương nếu muốn đem Cầu phủ kéo xuống nước, nói dối Tiêu Nguyệt Mị chịu trọng thương ở Cầu phủ, rồi phủ sau mới chết, đến lúc đó muốn thanh minh cũng không được.

“Phu nhân, ở cổng sau có người gọi cửa, nghe giọng nói, hình như là Ứng công tử.”

Ứng Viễn Phi tới quá kịp thời rồi, Thẩm Thanh Lạc mừng rỡ: “Mau, mở cửa mời Ứng công tử vào.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ứng Viễn Phi thấy Thẩm Thanh Lạc, cũng không hàn huyên khách sáo, liền hỏi thẳng. Hấn hai ngày nay không đến Cầu phủ, trong lòng rất nhớ Thẩm Thanh Lạc, sau khi cùng Tiêu Nhữ Xương chia tay, ở trên đường do dự hồi lâu, cuối cùng không khống chế được, hướng phía Cầu phủ mà đến. Cửa chính Cầu phủ khép chặt, trước cửa có một chiếc xe ngựa, có một người đang dùng sức đập cửa, cửa chính Cầu phủ cũng không mở, Ứng Viễn Phi đến hỏi hóa ra là người của Ngụy phủ đưa Tiêu Nguyệt Mị trở lại, thấy tình hình này, trong đầu chợt động, vội chạy về phía cửa sau Cầu phủ.

“ Chính là như vậy, Ứng công tử ngài xem, hóa giải thế nào? Ứng Viễn Phi trầm tư một chút, dõn dặt mà nói: “Quay cho lớn chuyện lên, sau đó gặp quan, Tiêu gia cùng Ngụy gia sẽ không thể giở trò quỷ gì nữa. Cách hai con đường rồi quẹo vào ngõ nhỏ gần đây, luôn có mười mấy tên ăn xin buổi chiều ở nơi đó qua đêm, nài cho người đi, nói với bọn chúng Cầu phủ cúng trai tăng* làm việc thiện, đem những người đó đưa tới.”

* Cúng trai tăng: tín đồ Phật giáo tổ chức cơm chay cúng dâng sư tăng.

Mười mấy tên ăn xin liền xin vọt tới ngoài cửa lớn Cầu phủ, người của Ngụy phủ thấy có nhiều người tới như vậy, cửa chính lại gọi mãi không có ai ra mở, có chút luống cuống, đang muốn đánh xe ngựa quay về phủ thì xe ngựa Tiêu Nhữ Xương chạy đến. Xe ngựa của Ngụy gia đương nhiên Tiêu Nhữ Xương biết, người đánh xe của Ngụy gia tất nhiên cũng nhận ra, Tiêu Nhữ Xương hướng người đánh xe ngựa của Ngụy gia hơi vuốt cằm, đi tới cạnh xe ngựa Ngụy gia, hô: “Nguyệt Mị, xuống, cùng ta về nhà.”

Không có thanh âm Tiêu Nguyệt Mị trả lời, màn xe bị một bàn tay run rẩy vén lên.

“Tiêu công tử, Tiêu tiểu thư uống say.”

Trong xe ngựa Ngụy gia có hai nha hoàn, Tiêu Nguyệt Mị nằm thẳng tắp trong đó, mùi rượu nồng nặc. Tiêu Nhữ Xương kêu lên: “Nguyệt Mị, cùng Ca về nhà.”

Tiêu Nhữ Xương gọi thế nào, Tiêu Nguyệt Mị cũng không có phản ứng, Tiêu Nhữ Xương thâm thở dài một tiếng, nhảy lên xe ngựa, định đem Tiêu Nguyệt Mị ôm xuống xe. Một giọt mồ hôi rơi xuống trên mu bàn tay của Tiêu Nhữ Xương, hấn cau mày, lấy khăn tay chà thật mạnh, lau mấy cái chợt dừng lại, ngẩng đầu nhìn nha hoàn Ngụy gia đang ngồi bên cạnh, nha hoàn đó cả người run rẩy, sắc mặt tái xanh, đầu đầy mồ hôi, Tiêu Nhữ Xương nhìn về phía một người khác, người đó cũng có bộ dáng như vậy. Hai người này vì sao lại sợ như thế? Tiêu Nhữ Xương nhìn về phía hai mắt đang nhắm chặt của Tiêu Nguyệt Mị.

“Cô gái kia thế nào giống như người chết?” Trong đám ăn xin có người kêu to.

“A! Người chết á..., mau báo quan.”

.

Bị đưa đến trên công đường thì Tiêu Nhữ Xương vẫn còn thần người như khúc gỗ, một câu cũng nói không nên lời. Trong đầu hắn chỉ có một ý thức —— Nguyệt Mị chết rồi, muối muối hắn nuôi lớn như vậy giờ chết rồi, về sau sẽ không bao giờ có người phát giận nữa, sẽ không bao giờ hướng hắn nũng nịu nữa, giống như cha mẹ của hắn chết đi, rời khỏi hắn. Thắm Thanh Lạc, Tâm Nhi cùng Mạc Ngữ cũng bị quan sai đưa tới công đường, Tiêu Nhữ Xương thần thờ quỳ ở đó, Mạc Ngữ không nhận được chỉ thị, Tâm Nhi buổi chiều được Thắm Thanh Lạc một phen tô son trát phấn trấn an, nhất thời cũng không nhớ phải kéo Thắm Thanh Lạc xuống nước, hai người đều khai đúng sự thật. Người là giờ Tỵ rời khỏi Cầu phủ, đi đến Ngự gia, sau đó bị phát hiện chết ở trong xe ngựa Ngự gia, Dương Tích Minh liền cho người triệu người của Ngự gia đến. Người của Ngự gia còn chưa tới, Ngõ Tác người khám nghiệm tử thi đã có kết luận về nguyên nhân cái chết.

“Đại nhân, nạn nhân trước khi chết đã trải qua hoan ái kịch liệt, dẫn đến đẻ non, đẻ non xong lại bị rong huyết, do không cứu chữa kịp thời, dẫn đến mất máu mà chết.”

Bởi vì gian (dâm) mà chết, chỉ là cần tra rõ là thông dâm tới chết hay là cưỡng gian tới chết, nạn nhân chết ở Ngự gia, nạn nhân lại tự mình đến Ngự gia, không phải là chết ở nhà mình, thông dâm mà chết có khả năng lớn hơn chút. Người Ngự gia tới, cũng không phải Ngự Long, mà là Ngự lão thái, còn có một nam nhân trẻ tuổi nhìn có vẻ là người thật thà đàng hoàng. Người tuổi trẻ kia là Lam Điền, hắn thú nhận không kiêng kỵ, là mình cùng Tiêu Nguyệt Mị thông dâm

Thắm Thanh Lạc giật mình, người khiến Tiêu Nguyệt Mị chết, nhất định là Ngự Long, Thắm Thanh Lạc muốn mở miệng, lại nhận được ánh mắt khẩn cầu của Lam Điền. Hắn tự nguyện, tại sao? Thắm Thanh Lạc mở miệng lại khép lại, nhìn về phía Tiêu Nhữ Xương. Người được đẩy Ngự Long, đem muối muối ta hại chết, phút cuối cùng ngay cả đi ra nhận nợ cũng không dám, còn trả lại uôi muối ta trên đầu một bát nước dơ. Tiêu Nhữ Xương ở trong lòng sâu kín cười lạnh, trên mặt một tia không lộ, cũng không lên tiếng bác bỏ lời nói của Lam Điền. Công khai là ai hại chết muối muối của hắn đối với hắn không có ý nghĩa, thông dâm tới chết sẽ không phải đền mạng người, nhiều lắm là tù một nửa năm hay một năm, hay nộp thật nhiều tiền chuộc là được. Ngự gia đẩy con rể ra, đó là sợ Ngự Long chưa kết thân, sợ có điểm nhờ về sau không tìm được phu nhân. Ngự lão thái làm như vậy hắn không trách, đổi là hắn làm cha mẹ, hắn cũng sẽ làm như vậy, khiến cho hắn tức giận bất bình chính là, Ngự Long hại chết muối muối của hắn, ngay cả ra ngoài gánh chịu trách nhiệm cũng không dám. Lam Điền bị bắt giam, đoàn người đi ra ngoài thì Thắm Thanh Lạc cùng Tiêu Nhữ Xương yêu cầu lấy lại Bể Mực Ngự vật đính hôn giữa hai nhà Cầu Tiêu.

“Không mang ở trên người.” Tiêu Nhữ Xương nghiêm mặt nói.

“Ta sẽ cho người cùng Tiêu công tử đi qua lấy.” Thắm Thanh Lạc từng bước cấp bách. Đây là bày tỏ Tiêu Nguyệt Mị chết cũng muốn hủy bỏ hôn sự, Cầu phủ sẽ không làm tang sự cho Tiêu Nguyệt Mị, Tiêu Nhữ Xương mất hiện ánh lạnh, nhìn chằm chằm Thắm Thanh Lạc: “Thắm Thanh Lạc, muối muối ta đã vào Cầu phủ.”

Thắm Thanh Lạc bình tĩnh nhìn lại hắn: “Tiêu công tử, muối muối ngài là chết ở Ngự phủ, vả lại, là cùng người thông dâm mà chết.”

“Thắm Thanh Lạc, ta van cầu nàng, để uôi muối ta chôn cất ở trong nghĩa trang Cầu phủ, được không? Nàng vẫn luôn muốn mình là người của Cầu phủ.” Tiêu Nhữ Xương nhìn chòng chọc Thắm Thanh Lạc một hồi lâu, hốc mắt đỏ lên, khàn tiếng cầu khẩn nói. Tiêu Nhữ Xương vẫn còn kiêu ngạo, tin tưởng hắn chưa từng đi cầu xin người nào, Thắm Thanh Lạc nhớ tới mối hận hai tử kiếp trước, trong lòng thoáng qua sáng khoái, ngoài sáng khoái, trái tim lại có chút chua chua, trầm mặc một hồi, Thắm Thanh Lạc nói: “Tiêu Nhữ Xương, ngài muốn cho Thế Trinh ở trước mặt mọi người không góc đầu lên được sao?”

Chuyện hôm nay rất nhanh sẽ truyền khắp Phượng thành, để một nữ nhân vì giam dâm đến chết chôn ở trong nghĩa trang Cầu phủ, chính xác là chụp nón xanh lên đầu Cầu Thế Trinh vĩnh viễn. Tiêu Nhữ Xương gương mặt lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ cùng hận đan xen. Hắn cho rằng, muối muối của mình là thất trinh thất đức, nhưng! Nếu không phải Thắm Thanh Lạc by mu chọc giận muối muối mình, muối y cũng khng rời khỏi Cầu phủ đi tìm Ngự Long, nh thế no bị mt mạng? Tiêu Nhữ Xương đem chuyện hm qua Tiêu Nguyệt

Mị cùng Ngụy Long xut phủ du ngoạn tự động bỏ qun. Ở trong lòng đem Thẩm Thanh Lạc rc xương lc thịt, từng lần một th mun bo thù. Tiu Nhữ Xương cn rằng ni: “Độc, cho ngồi theo ta ti ly.”

“Những đồ ci của Tiu tiu th, ta sẽ cho ngồi sp xếp lại rồi đa trở v.” Thẩm Thanh Lạc ni theo.

“Khng cần, hoặc dt hoặc tặng ngồi khc tùy ngồi xử trí, Nguyệt Mị vẫn mun gả vo Cầu phủ, những thứ đ ở trong Cầu phủ, coi nh muội y đặt độc một chút tm nguyện.”

Bọn ngồi Tạ Hon ở bn ngôi nha mn chờ, thy Thẩm Thanh Lạc bnh yn v sự, thở pho nhẹ nhõm.

“Lam Đim bị bt giam!” Bệ Mộng Dao nghe ni Lam Đim bị bt giam, bụm mặt khc. Thẩm Thanh Lạc thở di, giao ph Tần Minh Trí hỏi thăm một chút tnh hnh Lam Đim ở Ngụy gia, nếu Ngụy gia đ cho hn gnh tội thay Ngụy Long, th sẽ tặng lễ trọng đ cho hn mau sm thot thn. Nếu l cùng tỷ tỷ Ngụy Long vợ chồng bt hoà, Ngụy gia muốn bỏ người con rể này, vậy thì chuẩn bị một chút bạc cứu hấn ra khỏi phòng giam. Chuyện Tiêu Nguyệt Mị đã được giải quyết, kế tiếp phải lập tức đích thân đi tìm Cầu Thế Trinh. Thẩm Thanh Lạc cảm tin buổi chiều nhận được ra, sai Tần Minh Trí tra vị trí của Lang Hoàn Các.

“Không cần tra xét nữa, Gia để cho ta điều tra.” (Tần Minh Trí nói)

Thẩm Thanh Lạc lần trước tránh được truy bắt của Lang Hoàn Các, Cầu Thế Trinh có chút không yên lòng, sợ Lang Hoàn Các trả thù, đã sai Tần Minh Trí điều tra qua Lang Hoàn Các, tính toán nhân tiện mang theo quà tặng tới cửa tạ tội.

“Thật tốt quá.” Thẩm Thanh Lạc vui mừng quá đổi: “Phân phó Cầu Hải, tối nay chuẩn bị lên đường.”

“Phu nhân, núi Vân Vụ cách kinh thành (phượng thành) hơn ngàn dặm, lặn lội đường xa có nhiều bất tiện, hãy để cho Minh Trí đi đi.” Tạ Hoán không đồng ý.

“Không, Gia cùng Lang Hoàn Các không thù, nghĩ đến là lần trước chuyện Lang Hoàn Các không cam lòng, ta là người trong cuộc, tự mình đi, càng có thể lộ vẻ thành ý.”

“Vậy cũng không nên xuất phát tối nay, phu nhân hai ngày này thân thể khó chịu, hôm nay đã có tin tức của Gia, nên nghỉ ngơi một chút cho khỏe lại, ngày mai nô tài sẽ chuẩn bị lễ tặng cho Lang Hoàn Các, hôm sau nữa hãy lên đường.”

Cầu phủ có đồ cổ giá trị nào lần trước lúc tiền trang gấp phải nguy cơ đã đem đi bán hết, còn chưa có mua lại, hiện tại không có sẵn vật quý gì. Thẩm Thanh Lạc cười nói: “Tần quản gia quên của hồi môn của Tiêu gia để ở nội viện rồi sao? Tiêu Nhữ Xương đã nói không cần, những thứ đó đều không phải là vật phạm tục (đồ đáng giá, đồ quý), chọn mấy thứ cho ta mang đi, những thứ khác, tạm thời niêm phong cất vào kho, chờ Gia trở lại rồi quyết định xử trí sau.”

**

Núi Vân Vụ xanh ngát xuất hiện ngay trước mắt, Thẩm Thanh Lạc vén rèm xe lên, nhìn dãy núi nguy nga cao dốc trùng trùng điệp điệp, một đôi tay không tự chủ được nắm chặt.

“Phu nhân, đừng thấy khoảng cách còn gần, ít nhất còn phải hơn mười dặm, trời sắp tối rồi, không bằng trước tìm một nơi dừng chân, ngày mai lại đi.”

“Không, tiếp tục lên đường.”

Cầu Hải im lặng, một đường bốn ba, hai mươi mấy ngày rồi, cũng không biết đứa bé trong bụng Thẩm Thanh Lạc làm sao có thể trụ được. Thẩm Thanh Lạc đợi không được, nghĩ đến Cầu Thế Trinh đã gần trong gang tấc, lập tức là có thể gặp nhau, trong lòng ngực như đặt một nồi nước sôi, sôi sục cuộn cuộn không nghỉ, căn bản không khống chế được.

“Hai tháng, Thế Trinh, chàng còn tốt đó chứ? Có biết hay không chúng ta đã có đứa bé.” Thẩm Thanh Lạc vượt bụng, tự lăm lăm, đứa bé đã được ba tháng rưỡi, bụng hơi nhô ra. Tiêu Nguyệt Mị đã chết, nàng cùng Cầu Thế Trinh không còn trở ngại nữa, đời này cùng đời trước, thật không giống nhau.

“Ngự” một tiếng, Cầu Hải đột nhiên kéo dây cương.

“Làm sao vậy?”

“Phu nhân, có một người nằm giữa đường.”

Thẩm Thanh Lạc ghé đầu, trên đường lớn có một người nằm bất tỉnh, y phục dính đầy bùn đất, không nhìn ra màu sắc, mặt hướng xuống đất, chỉ có thể nhìn thấy được thân hình cao lớn khôi ngô. Vóc người này!

“Hải.” Thẩm Thanh Lạc đỡ màn xe tay run không ngừng, một hơi ở ngực nén lấy, một lúc sau mới thốt lên thành lời: “Hải, đi xuống xem một chút.”

Ta không thể chết được, Cầu Thế Trinh ở trong bóng tối giãy giụa, vô luận như thế nào hấn cũng không thể bỏ lại Thẩm Thanh Lạc, bốn phía thỉnh thoảng có thanh âm hỗn loạn, thỉnh thoảng yên lặng đến đáng sợ. Cầu Thế Trinh liều mạng nghĩ tới Thẩm Thanh Lạc, nghĩ tới lúc bọn họ cùng kích - tình, nghĩ tới Thẩm Thanh Lạc nũng nịu cười yếu ớt, thân thể của hấn như đặt mình trong giữa lửa mạnh từng trận nóng lên.

Cầu Thế Trinh trong lúc thân thể đang chịu giày vò lúc nóng lúc lạnh, khi hấn không chịu đựng được nữa thì hấn nghe thấy giọng nói của Cầu Hải sợ hãi kêu lên “Phu nhân, là Gia! Là Gia!”

Phu nhân là ai? Là Thanh Lạc sao? Cầu Thế Trinh cố gắng mở mắt ra, hấn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy nước mắt, nghe thấy chủ nhân khuôn mặt nhỏ nhắn kêu khóc “Thế Trinh” .

“Thanh Lạc, là nàng sao?”

“Là ta, Thế Trinh, là ta.” Một đôi tay mềm mại cầm lấy tay hấn, xúc cảm mềm mại quen thuộc, Cầu Thế Trinh an tâm nhắm mắt lại. khi Cầu Thế Trinh tỉnh lại thì cảm thấy cả người thoải mái vô cùng, thân thể hiển nhiên đã được lau qua, không có mồ hôi dính nhờn nhớt, y phục trên người là vừa đối, rất nhẹ nhàng khoan khoái, chần tẩn ra mùi vị ánh mặt trời nhàn nhạt, tất cả tốt đẹp như vậy, tốt đẹp hơn chính là, trong lòng có một con mèo con đang nằm sát ngay cạnh hấn.

“Thanh Lạc.” Rốt cuộc đã gặp được nhau, không phải là mộng.

“Tĩnh.” Cầu Thế Trinh mới khẽ động, Thẩm Thanh Lạc liền tĩnh. Nắm chặt bàn tay Cầu Thế Trinh, nhìn chằm chằm gương mặt ngày đêm tưởng nhớ, Thẩm Thanh Lạc không dám làm một cử động nhỏ nào, con mắt nàng ngừng ở trên mặt Cầu Thế Trinh, ngũ quan hấn kiên cường tràn đầy vui sướng, trông mắt thâm thúy tràn đầy Nhu Tĩnh nồng đậm, ngưng mắt nhìn ánh mắt của nàng, giống như loại rượu nguyên chất trăm ngàn năm, khiến cho người ta chỉ nhìn, không uống cũng say. Nắm lấy cổ cánh tay này là bàn tay kiên cố có lực, trong không gian thu hẹp tràn ngập hơi thở nam tính quen thuộc. Thẩm Thanh Lạc nhẹ nhàng hướng về phía trước, dựa vào lồng ngực rộng rãi của Cầu Thế Trinh, lắng nghe nhịp tim của hấn, khiến nàng an tâm rung động.

Cầu Thế Trinh buộc chặt cánh tay, cầm cọ đỉnh đầu Thẩm Thanh Lạc, bàn tay còn lại chậm rãi di động.

Trong không gian nhỏ hẹp dần ấm lên, thân thể nàng áp sát vào giữa đôi chân thon dài, vật kia cường tráng, nhiệt liệt sức sống khiến Thẩm Thanh Lạc thần hồn kích động, từng trận nhiệt theo đụng chạm da thịt chui vào trong thân thể, ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ cháy sạch, Thẩm Thanh Lạc toàn thân da thịt đều không khống chế được mà tê dại, rung động, run run.

“Thanh Lạc, ta nhớ nàng muốn chết.” Bàn tay Cầu Thế Trinh nắm ngọn núi no đủ của Thẩm Thanh Lạc, đem hạt hồng anh kẹp ở giữa kẽ tay nhẹ nhàng ma xát, xoa nắn.

Đại phu đã nói, Cầu Thế Trinh trúng được vật đã cố đè nén, mặc dù thân thể có chút hao tổn, nhưng những lúc có dục - vọng tốt nhất không nên đè nén..... Thẩm Thanh Lạc đưa tay phủ lên đũng quần của Cầu Thế Trinh.

“Thanh Lạc.”

Cầu Thế Trinh rên lên một tiếng, vật kia ở trong tay Thẩm Thanh Lạc nhanh chóng trướng lên dữ dội, khiến Thẩm Thanh Lạc kinh hãi cúi đầu mềm nũng, cách một lớp quần cũng không ngăn được tốc độ phát triển đến kinh tâm động phách làm cho người ta đầu váng mắt hoa, Thẩm Thanh Lạc mặt đỏ lên, thân thể càng nóng hơn, tay nhỏ bé yếu thích không buông tay mà xoa nắn, không biết khống chế dùng sức làm nó đứng lên Khó có thể ức chế hồn - tiêu, tình - động, khó có thể miêu tả sự dẫn dắt triền miên, khó có

thể nói mỹ mãn hạnh phúc. (khó có thể diễn tả thành lời (*-*) ta chịu thôi, mọi người thông cảm cho ngôn ngữ có hạn của ta)

“Thanh Lạc, ta nghĩ muốn rồi.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc ôm - chặt, mặt dán chặt vào mặt của nàng, ở bên tai dồn dập thở gấp, nói: “Có thể không? Thanh Lạc.”

Ôn - nóng, ướt - nhuận, hô hấp quen thuộc cùng hơi thở mật ngọt thổi vào lỗ tai, Thẩm Thanh Lạc nghiêng đầu, hé môi chặn lại đôi môi Cầu Thế Trinh, nhiệt liệt trả lời hân cầu xin - hoan lạc. Đôi môi quấn lấy môi của hắn, tìm kiếm lẫn nhau, dung hợp lẫn nhau.

Áo, váy, quần lót, xiêm áo dư thừa từng cái từng cái bị ném trên đất, chớp mũi tràn đầy mùi thân thể quen thuộc làm cho người ta say mê lẫn nhau.

“Thanh Lạc. Thanh Lạc.”

Lầm bầm cúi đầu kêu Thanh Lạc, Cầu Thế Trinh ở trên đỉnh núi khê phập phồng trơn bóng của Thẩm Thanh Lạc ấn xuống vô số nụ hôn. Thẩm Thanh Lạc con mắt hơi khép lại, mặc cho bàn tay yêu say đắm ở trên lưng mình chạy loạn, mặc cho đôi môi đốt - nhiệt ở trên thân thể mình gặm - cắn trêu chọc, từng động tác nhiệt liệt dịu dàng cũng làm cho nàng cả người say mê. Trước ngực hạt hồng anh đỏ ửng cứng dần, Cầu Thế Trinh đang dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc, khiến cho nàng cảm thấy từng trận tê dại từ đỉnh núi hướng trong thân thể chạy, lửa mạnh dục - vọng mang theo quen thuộc mà xa lạ làm cho người ta nổi điên. Thẩm Thanh Lạc thân thể đang nhẹ nhàng rung động, lồng ngực không tự chủ được ưỡn lên, trong cổ họng thoát ra khỏi một tiếng như khóc như rên rỉ: “Thế Trinh. Thế Trinh.”

Nghe Thẩm Thanh Lạc yếu điệu vô lực rên rỉ, ánh mắt của Cầu Thế Trinh đen nhánh sáng ngời, hô hấp càng gấp - rút, tay cầm một bên ngọn núi đầy đặn kia, khê cắn hạt hồng anh đứng thẳng bên này, Cầu Thế Trinh khàn giọng hỏi: “Tách ra lâu như vậy, có nhớ ta hay không?”

“Nhớ chàng.” Thẩm Thanh Lạc than nhẹ.

“Có muốn ta, có nhớ nó hay không?” Cầu Thế Trinh đỉnh đỉnh khê, ở trong tay Thẩm Thanh Lạc một cây gậy đồng thời chuyển động. Thẩm Thanh Lạc then thùng, hừ nói: “Muốn. muốn chặt nó.”

“Được, chặt nó. Trước khi chặt nó, hãy để cho nó khiến cho nàng sung sướng một lần cuối cùng.” Cầu Thế Trinh nhếch miệng cười một tiếng, một cái tay đi xuống, Thẩm Thanh Lạc nơi đó đã thẩm ướt một mảng Cầu Thế Trinh đặc ý nói: “Thanh Lạc, trong này của nàng rầy ướt, để cho ta làm nàng thoải mái, được chứ?”

Thẩm Thanh Lạc cả người run rẩy, nén lấy một hơi nói không ra lời, Cầu Thế Trinh cười hắc hắc, rời khỏi ngọn núi một đường hôn đi xuống.

“Thanh Lạc, nàng mập lên rất nhiều phải không?” Cầu Thế Trinh đôi môi dừng lại ở bụng, đầu ngẩng lên có chút không hiểu nhìn Thẩm Thanh Lạc.

“Mập cái đầu chàng.” Thẩm Thanh Lạc gõ mạnh một cái vào đầu hắn, đỏ mặt nói: “Sau đó nhẹ một chút, chớ để thương đứa bé.”

“Đứa bé?” Cầu Thế Trinh nháy mắt, tràn đầy nghi vấn: “Nàng trong bụng có đứa bé?”

“Chàng nghĩ sao? Ai cho chàng. Không thành thân đã dính vào.”

“Ha ha! Ha ha! Ta có đứa bé!” Cầu Thế Trinh chợt nhảy xuống giường, giống như người điên cười điên loạn. Thẩm Thanh Lạc cũng cười theo, lệ rơi đầy mặt, chỉ là chốc lát, mặt của nàng đỏ lên. Cầu Thế Trinh thân thể trần truồng! Thẩm Thanh Lạc muốn nhắm mắt, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mở càng lúc càng lớn, Cầu Thế Trinh gầy hơn trước rất nhiều, lại lộ vẻ to lớn xốc vác hơn, cơ bụng xinh đẹp có lực, cây gậy lộ ra, uy vũ - cương mạnh, thô ráp - tráng kiện (còn nhiều từ khó hiểu...chịu), tiểu tử kia theo Cầu Thế Trinh nhảy lên, lên xuống trái phải lay động, sức sống mười phần.

68. Chương 68

“Thanh Lạc, ta thật sự rất vui!” Cầu Thế Trinh vừa cười lại nhảy hồi lâu mới ngừng lại, mặt mày hớn hở nhảy lên giường, cọ lên bụng Thẩm Thanh Lạc càng không ngừng nói: “Ta có đứa bé nữa ta có đứa bé á.”

Biết được có đứa bé, hẳn vui mừng như thế, Thẩm Thanh Lạc nhớ tới kiếp trước, nước mắt không ngừng được mãnh liệt chảy ra, khi đó, hẳn tự tay ép nàng uống thuốc độc sát hại đứa bé trong bụng nàng, nói vậy lúc ấy hẳn cũng thấy rất thống khổ?

Thẩm Thanh Lạc mấp máy môi, nhỏ giọng hỏi: “Thế Trinh, nếu như giữa đứa bé và ta chàng chỉ có thể chọn một, chàng sẽ chọn ai?”

Cầu Thế Trinh nụ cười sáng lạn trên mặt cứng đờ, tròng mắt đen bóng trong phút chốc hiện lên sợ hãi, lúc lâu mới hỏi: “Thanh Lạc, nàng tại sao hỏi như vậy? Có phải có con nên nàng gặp nguy hiểm không? Nếu là như vậy, đứa bé này chúng ta không muốn nữa, có được không?”

Không cần phải hỏi nữa, Thẩm Thanh Lạc lắc đầu một cái, mỉm cười đưa tay ôm cổ của Cầu Thế Trinh, lung tung nói: “Ta sợ có đứa bé, chàng liền thương đứa bé không thương ta nữa.”

“Làm sao có thể? Đứa bé là đứa bé, nàng là nàng.” Cầu Thế Trinh nho nhỏ nói: “Nàng là ai cũng không thay thế được, ta muốn thương nàng cưng chiều nàng.”

Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn nàng, trong con ngươi là dục - vọng nóng bỏng, đủ để đốt cháy tất cả cuồng dã, Thẩm Thanh Lạc kim lòng không được run lên hạ xuống, đáy lòng một cổ dục - hỏa vọt nổi lên, nàng cũng muốn hắn —— muốn hắn thương nàng.

Trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng nhịp đập trái tim của hai người, cùng nhau cộng hưởng!

“Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh một hơi cắn lên cổ Thẩm Thanh Lạc, ở bên tai nàng thở gấp gấp rút, nói: “Thanh Lạc, không được. Ta nhẫn nhịn không được, muốn nàng.”

Thẩm Thanh Lạc bắt lại bả vai hắn, thở hổn hển ngược cổ lên, “Nhẹ một chút.”

”Nhẹ không được, sợ tiến vào ta liền không khống chế nổi. Cầu Thế Trinh nói giọng khàn khàn.

Vậy không được, sẽ làm đứa bé bị thương, Thẩm Thanh Lạc lời đã đến bên môi cũng không nói ra được —— Cầu Thế Trinh đã trượt xuống, đầu lưỡi của hắn đi vào, một lần lại một lần lật - khuấy, khoái cảm như cự mãng(mãng xà) từ hoa tâm vọt thẳng tới thần kinh quán lấy Thẩm Thanh Lạc. Nhột! Mà! Yếu mềm! Dè dặt nhường đường, lý trí hồng mất, cảm giác như bị chiếm cứ linh hồn!

“Thế Trinh. Thế Trinh. A.” Thẩm Thanh Lạc rên rỉ, liên tục gọi tên Cầu Thế Trinh, mặc hắn chơi đùa. Hàm răng của hắn cắn múi thịt, đôi môi dùng lực mút, tay của hắn đi lên, vừng vàng cầm một đôi thỏ trắng vân vè.

Nước chảy cuộn cuộn không dứt xông ra, dính lên đầy mặt Cầu Thế Trinh. (trời ơi, tôi ko nghe – ko đọc, ko biết gì hết)

Há to mồm thở hổn hển, Thẩm Thanh Lạc sung sướng - khát khô cổ say mê mong mỏi Nàng cảm thấy cả người vui vẻ bay lên không, trong đầu của nàng mơ mơ hồ hồ nghĩ tới, Cầu Thế Trinh làm sao làm đến để cho nàng khoái hoạt như thế?

“Chảy rất nhiều nước, Thanh Lạc, thoải mái không?” Cầu Thế Trinh bò dậy, thở hổn hển cuốn lấy miệng Thẩm Thanh Lạc: “Thanh Lạc thoải mái không? Thích ta làm như vậy không?”

“Thích!” Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt hừ hừ, thầm nghĩ nếu làm như vậy, sẽ chỉ có mình thư thái, nhưng hắn có thoải mái không? Đưa tay vừa sờ, dương vật hắn đã cứng rắn như sắt, để nó đi vào sợ đứa bé gặp chuyện không may, nhưng như vậy Đột nhiên, tình cảnh ở núi Tê Phượng ở trong đầu Thẩm Thanh Lạc hiện lên.

“Thế Trinh, chàng xoay người sang chỗ khác.”

Thẩm Thanh Lạc khoát khoát tay cầm cây gậy, Cầu Thế Trinh hơi sững sờ, nhưng hiểu ý ngay, “Vật kia mùi vị là lạ, bỏ vào trong miệng nàng sẽ không thoải mái.”

Mắt cảm thấy chua xót, phía dưới nàng vị cũng sẽ không dễ ngửi, hẳn làm sao lại có thể...?

Hắn cái gì cũng đều chỉ nghĩ tới nàng, chưa từng cân nhắc qua chính hắn, mình lại có cái gì có thể không vui? Huống chi đại phu đã nói, đè nén sẽ hại thân.

Chỉ là, nếu còn như trước, Cầu Thế Trinh sợ nàng không thoải mái, chỉ sợ sẽ không đồng ý.

“không sao đâu, thời điểm chàng sắp ra thì rút ra là được.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói.

“Thanh Lạc, nàng thật tốt!” Cầu Thế Trinh thỏa mãn thở dài, hôn một cái gương mặt Thẩm Thanh Lạc, quay đầu, quỳ đến đỉnh đầu Thẩm Thanh Lạc nửa nghiêng người.

Cự vật khí thế hùng hăng tiến tới gần, bộ lông rậm rạp giống như người của hắn một dạng thô cứng, hai cái tròn tròn to lớn lay động, Thẩm Thanh Lạc run rẩy miệng đắng lưỡi khô, trái tim không khống chế được đập mạnh, nhắm mắt lại, đem một ít cây chùy ngậm vào trong miệng. Thở gấp liềm - liềm ngậm - nút. Ngón tay ở rễ âm ái phủ - sờ sao - cạo. (sau chương này cho phép ta nghỉ dưỡng thương nha)

Bị khoang miệng trơn trượt ẩm áp bao lấy, xúc cảm lập tức khiến Cầu Thế Trinh kích động đến khó mà tự khống chế. “Thanh Lạc.” Cầu Thế Trinh cuồng loạn gầm lên, ngón tay chen vào - đi xuống.

Thẩm Thanh Lạc khó nhịn nước nở nghẹn ngào, bão trường cực độ khiến cho nàng cảm thấy miệng có chút đau nhức, mà phía dưới kích - liệt chen vào - khiến nàng nổi điên, nàng muốn hét to, muốn giãy dụa, muốn hung hăng cắn cự - gậy trong miệng.

“A.” Kịch liệt xoay tròn va chạm khiến linh hồn Thẩm Thanh Lạc xuất khiếu, cả người bị làm cho run lấy bầy, miệng không có đủ lực hút - lấy, hai tay níu chặt ga giường mê loạn ô ô rên rỉ: “A. Thế Trinh. Ta không được. Nhanh lên một chút. Chậm một chút.”

Cầu Thế Trinh gầm một tiếng ngăn ngửi, vật kia đâm xuống một cái, vật kia đâm vào chỗ sâu cổ họng Thẩm Thanh Lạc, Thẩm Thanh Lạc a một tiếng, trước mặt bỗng tối sầm, Cầu Thế Trinh lại nhanh chóng rút ra - đi ra ngoài, nhiệt dịch nóng bỏng dốc toàn bộ lực lượng, vô cùng tinh tế rải đầy ngọn núi Thẩm Thanh Lạc.

Dồn dập thở dốc dần dần thông thả, mùi tinh ngái ở trong không khí từ từ lắng đọng xuống, gió nhẹ phong thanh thoảng lại thổi lật phát nâng lên vải, mang hơi thở mát mẻ vào. Thẩm Thanh Lạc mềm mại tiền vào trong ngực Cầu Thế Trinh.

“Sau này trở về, vô luận muốn thành thân như thế nào...” Cầu Thế Trinh khẽ vuốt ve bụng Thẩm Thanh Lạc, hít một hơi thật sâu nói.

“Bây giờ, không còn phiền toái nữa rồi.” Thẩm Thanh Lạc thở dài. Đem chuyện xảy trong khoảng thời gian Cầu Thế Trinh mất tích tỉ mỉ nói ra. “Tiêu Nguyệt Mị đã chết, hôn thư cũng đã có, chúng ta thành thân, cũng không coi là làm trái với lời Hoàng Thượng rồi.”

“Thật tốt quá.” Cầu Thế Trinh hưng phấn không thôi: “Thanh Lạc, hai tháng này ta chịu đựng rất khổ cực, như vậy xem ra, chịu đựng cũng có giá trị.”

Đúng nha, chịu đựng có được giá trị, cũng may mắn hắn kiên trì bắt khuất, mới có thể đổi được khoan dung của Hoa Nguyệt Diệu.

“Ta có mang quà tặng theo, nếu không ngày mai chàng đưa lên núi Vân Vụ đi.”

“Không cần.” Cầu Thế Trinh lắc đầu: “Nữ nhân kia hỉ nộ vô thường làm việc quỷ dị, nên cách càng xa càng tốt, hơn nữa, trong Lang Hoàn Các muốn cái bảo vật gì mà không có, quà tặng của chúng ta, sợ rằng không vào được mắt của nàng.”

“Cũng không hẳn, đồ cưới Tiêu Nguyệt Mị mang tới, có bình Dương Chi Bạch Ngọc ột thước, vật này, chỉ sợ hoàng cung cũng khó khăn tìm.” Thẩm Thanh Lạc cười nói, nghĩ đến Tiêu Nguyệt Mị chết rồi, trái tim

còn hơi có ưu tư, thở dài nói: “Tiêu Nguyệt Mị cứ như vậy chết đi, Tiêu Nhữ Xương dường như biến thành người điên dại vậy.”

“Làm sao nàng lại dùng đồ cưới của nàng ta?” Cầu Thế Trinh sắc mặt trầm xuống.

“Không phải vì vội vã tới tìm chàng sao, ta không đợi được Minh Trí đi ra ngoài chọn mua.” Thẩm Thanh Lạc vắn vẹo uốn éo làm nũng.

“Thanh Lạc, Tiêu Nhữ Xương là người tâm cơ thâm trầm, mỗi một bước đều không thể coi thường được, đồ cưới của Tiêu Nguyệt Mị, khẳng định phải đếm một nửa gia tài Tiêu gia trở lên, nàng đã không cho Tiêu Nguyệt Mị được chôn cất vào nghĩa trang Cầu Phủ, hẳn hận thấu xương, vì sao đồ cưới giá trị liên thành như thế lại có thể không mang trở về, trong này có lẽ có cái độc kế gì.”

Thẩm Thanh Lạc cảm thấy Cầu Thế Trinh có chút cẩn thận quá độ, những thứ đó là theo chân Tiêu Nguyệt Mị vào Cầu phủ, Tiêu Nhữ Xương chẳng lẽ sẽ hại Tiêu Nguyệt Mị? Thẩm Thanh Lạc xem thường, chỉ là cũng không muốn bác lời hắn, cười nói: “Nếu như thế, chúng ta sau khi trở về, xem ý Tiêu Nhữ Xương có muốn lấy lại hay không, cho hắn đưa trở về thôi.”

Cầu Thế Trinh gật đầu một cái, lại dặn dò: “Những thứ đó bảo Lý đại nương cho người kiểm lại liệt kê cẩn thận, nàng không cần đích thân sửa sang lại.”

Cầu Thế Trinh dặn dò xong rồi, lại vuốt bụng Thẩm Thanh Lạc, cười khúc khích cùng đứa bé nói chuyện, con trai con gái kêu loạn lên, Thẩm Thanh Lạc mỉm cười nghe, đột nhiên nhớ tới Tiêu Nguyệt Mị chết, là một người hai mệnh, trong bụng có chút chán nản.

“Cũng không biết Ngụy Long làm sai lại lỗi mãng như vậy, hại Tiêu Nguyệt Mị chết thảm như vậy.”

“Đừng để ý tới người ta, chết tốt lắm, nàng ta là người thế nào, nếu không chết, thật sẽ cả đời theo chúng ta chết cũng không tha.” Cầu Thế Trinh không có chút đồng tình nào, nói: “Nàng chưa từng thấy qua chuyện năm kia Cẩm Nhi bị chặt mất hai bàn tay, nếu nhìn qua, nàng cũng sẽ không đồng cảm với nàng ta.”

Tại sao lại giết chết Nguyệt Mị? Hơn hai mươi ngày qua, Ngụy Long cũng một mực suy nghĩ vấn đề này.

Ngày đó Tiêu Nguyệt Mị tìm đến Ngụy Long thì vừa vặn Ngụy lão thái đi ra thương hào rồi, người giữ cửa biết Tiêu Nguyệt Mị là người trong lòng của Ngụy Long, liền chạy vào báo cho Ngụy Long biết, Ngụy Long nghe được Tiêu Nguyệt Mị tìm đến hắn, mừng rỡ, kéo người vào trong phủ, động tay động chân liền muốn thân thiết.

“Đừng nghịch nữa, trước dẫn theo người đến Cầu phủ, đem tỷ muội Thẩm Thanh Lạc chém cho ta.” Tiêu Nguyệt Mị hất tay Ngụy Long ra, không nhịn được nói.

“Được, ta sẽ kêu người.” Ngụy Long cuống lên không kịp suy nghĩ, liền vỗ tay gọi một gã sai vặt đến, nói: “Người đến nói với Tàn lão nhị cho gọi mấy người, đi đến Cầu phủ tìm thê tử Cầu Thế Trinh cùng em vợ hắn đánh một trận, đúng rồi, Thẩm Thanh Lạc đang mang bầu, không thể đánh quá nặng, đánh muội muội nàng ta nhiều hơn là được.”

“Ai cho ngươi chỉ đánh người, không nghe thấy lời của ta nói sao? Ta nói, đem nàng hai tỷ muội chém, chém, có nghe hay không?” Tiêu Nguyệt Mị lớn tiếng trách móc.

Đem người chém? Gã sai vặt kia ngây người, Ngụy Long cũng ngây ngẩn cả người.

“Nguyệt Mị, này? Giết người sẽ ngồi tù.”

“Tiểu quý nhất gan, ngươi sợ cái gì? Người không kham nổi đúng không? Không cần ngươi gánh, ngươi chỉ để ý chém, Ca ta sẽ không để cho ngươi chịu trách nhiệm.” Tiêu Nguyệt Mị chân mày nhíu lại, khuôn mặt kiêu diễm khê vắn vẹo.

“Nguyệt Mị, Thẩm Thanh Lạc không phải Cẩm Nhi.”

Ngụy Long cũng là người ương bướng không có tâm nhân(ko có tâm), nhưng còn biết phân rõ nặng nhẹ, mặc dù không biết Cầu Thế Trinh còn sống, nhưng cũng biết giết Thẩm Thanh Lạc, hậu quả không phải Tiêu Nhữ Xương cùng hắn có thể gánh chịu nổi.

“Đồ vô dụng, người coi như không tính là nam nhân.” Tiêu Nguyệt Mị đối với Ngụy Long chưa từng có tình - yêu, một chút mặt mũi cũng không cho, ngay trước mặt gã sai vặt Ngụy gia, tức miệng mắng to: “Ca ta còn nói ta có con của người rồi, muốn ta gả cho người, nhưng bộ dáng người thế này, ta thà gả cho bài vị Thế Trinh cũng không gả cho người.”

“Người có đứa bé của ta rồi hả ?” Ngụy Long kinh ngạc, Tiêu Nguyệt Mị mang thai đứa bé của hắn, mẹ nó, ngay cả hắn cũng không nói, hắn không hề biết gì cả, hắn cũng không để ý Tiêu Nguyệt Mị không cho hắn mặt mũi, “Nguyệt Mị, nàng đã có đứa bé của ta, sao còn có thể vào Cầu phủ? Lập tức về nhà, ta ngày mai liền cầu xin mẹ ta, chúng ta thành thân.”

“Hừ! Nghĩ hay quá nhỉ.” Tiêu Nguyệt Mị hừ lạnh, nàng đã vào Cầu phủ rồi, đâu còn có thể nữa sinh hạ đứa bé của Ngụy Long? Đặc biệt là nhớ đến trách cứ của Ngụy mẫu, trong lòng đối với đứa bé càng ghét hơn. Tiêu Nhữ Xương nói với nàng đứa bé không thể lưu thì nàng không có bất kỳ mâu thuẫn đồng ý, còn ra chủ ý, bảo Tiêu Nhữ Xương đem tất cả đồ dùng bao gồm cả đồ cưới đều hun xạ hương lên.

Nàng vui sướng nghĩ, Thẩm Thanh Lạc nếu đến phòng nàng, tiếp xúc với đồ đạc của nàng, cũng không giữ được đứa bé.

69. Chương 69

“Ta đi tìm Nhữ xương nói, đi, chúng ta đến nhà nàng.” Ngụy Long kéo tay Tiêu Nguyệt Mị đi ra ngoài.

Tiêu Nguyệt Mị dùng sức hất Ngụy Long ra, cau mày nói: “Nói cái gì? Đứa bé cũng đã chết rồi.”

Tất cả đồ dùng trong phòng nàng đều được hun xạ hương, đã ngủ được hai ngày rồi, đứa bé kia chắc đã chết sớm ở trong bụng? Tiêu Nguyệt Mị vừa nghĩ như thế, trong giây lát mới phát giác thấy bụng nặng nề, mơ hồ buồn buồn quặn đau rất khó chịu.

“Nàng đem đứa bé của ta giết chết?”

Đem người chọc giận, tiểu Cẩu(chó con) cũng sẽ biến thành sư tử, ánh mắt của Ngụy Long dữ tợn đáng sợ, Tiêu Nguyệt Mị cơ hồ bị ánh mắt lạnh như băng muốn giết người của hắn làm cho đông cứng, chỉ là, nàng từ trước đến nay chưa từng biết yêu thế khuất phục là gì, đón ánh mắt hung ác của Ngụy Long lớn tiếng nói: “Đúng, giết chết thì thế nào? Ta cũng không tính gả cho người, làm sao có thể sinh con cho người?”

Nói xong câu này, Tiêu Nguyệt Mị đi ra cửa, nàng mới đi được mấy bước, sau lưng một cỗ Đại Lực vọt tới, Ngụy Long bắt được cổ tay của nàng.

Tay của hắn rất dùng sức, khiến cổ tay nàng rất đau, Tiêu Nguyệt Mị muốn mắng to, trong chớp mắt đã bị Ngụy Long hung hăng đẩy ngã xuống mặt đất, hắn nhào tới, mặt mày vằn vẹo, hung thần ác sát nhìn nàng: “Nàng đem đứa bé của ta giết chết? Nàng theo ta vui vẻ, chỉ là chơi ta? Có phải không?”

Ba chữ cuối cùng giống như đang găm thét, thanh âm khiến Tiêu Nguyệt Mị điếc tai nhức óc giống như bị thùng mìn đập, mới vừa rồi nàng bị đẩy ngã xuống đất khiến cả người chấn động, bụng buồn bực càng lúc càng đau hơn, Tiêu Nguyệt Mị một đôi mắt hạnh che lên một tầng sương mỏng, đau đến không nói ra lời.

Tiêu Nguyệt Mị nước mắt rưng rưng khiến trái tim Ngụy Long mềm nhũn, hỏi: “Nguyệt Mị, đứa bé vẫn còn đúng không? Nàng mới vừa rồi là giận ta, có phải không?”

Thanh âm của hắn dễ thấp, đôi môi thật dày nhẹ nhàng rung động, mắt to bắt đầu khởi động Nhu Tình(dịu dàng), Tiêu Nguyệt Mị dù trong lòng sợ hãi, nhưng lại giận hơn, lớn tiếng la ầm lên: “Đừng có nằm mộng, chết sớm rồi.”

Thật đã chết rồi!

Máu quanh thân Ngụy Long hướng trong đầu xông lên, tiếng “Tê tê” vang lên, chiếc áo tơ tằm đỏ thắm của Tiêu Nguyệt Mị bị hắn xé ra.

“Ngụy Long, người làm gì đấy?” Tiêu Nguyệt Mị tức giận hô to, gò má thấy gã sai vặt của Ngụy Long vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài cửa, vội vàng hô: “Đừng chạy, trở lại.”

Gã sai vật chạy kia càng trốn nhanh hơn, bộ dáng kia của Ngụy Long giống như kẻ điên, hấn cần phải tìm Lão thái thái hồi báo gấp.

Không có giúp nằng, Tiêu Nguyệt Mị giùng giăng muốn đứng dậy, Ngụy Long tay xé ra, cái áo yếm màu xanh nhạt của Tiêu Nguyệt Mị bị hấn kéo xuống nhéo một cái, làm dây thừng đem hai tay nằng kéo đến đỉnh đầu trời lại.

“Ngụy Long, ngươi buông ta ra.” Tiêu Nguyệt Mị tức giận kêu to, nhưng chỉ phí công.

“Ta sẽ không thả nằng, nằng giết chết một đứa con trai của ta, ta muốn để cho nằng sinh thêm một đứa nữa cho ta.” Ngụy Long điên rồi, hấn giống như một con sư tử cuồng nộ, Tiêu Nguyệt Mị chiếc váy gấm đỏ thắm thêu hoa bị xé thành mảnh vụn, quần trong của nằng cũng bị xé ra thành mấy mảnh. Hấn kéo hai chân Tiêu Nguyệt Mị ra, ngay tại trên sàn nhà, cũng không có bất kỳ vuốt ve kích thích nào, nắm lấy vật*** của mình nhấm thặng, như lợi kiếm đi về phía trước không chút thương tiếc nào, cuồng bạo tiến vào thân thể Tiêu Nguyệt Mị.

“Ngụy Long, muốn ta sanh con cho ngươi, ngươi vọng tưởng, cũng không nhìn lại mình xem có đức tính gì.” Tiêu Nguyệt Mị lớn tiếng mắng, thân thể của nằng rất đau, bị đâm xuyên cùng đau đớn như tê liệt, cảm giác thống khổ khiến nằng mắng càng hăng hơn.

Cảm giác bị xem thường khiến Ngụy Long càng thêm tức giận, dục - vọng chinh phục dâng cao, hấn càng ác hơn hành hạ thân thể Tiêu Nguyệt Mị, giống như ma quỷ khát máu, một đôi tay ở trên thân thể Tiêu Nguyệt Mị xoa nắn, lưu lại vết thương loang lổ.

“Ngụy Long, Ca ca ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Tiêu Nguyệt Mị chửi mắng không dứt, thân thể liều mạng giãy dụa. Ngụy Long lửa giận càng bùng lên dữ dội, điên cuồng ra vào hơn, theo hấn tàn sát bữa bãi, chỗ nối tiếp hai người máu tươi chảy ra đầm đìa, tiếng mắng chửi của Tiêu Nguyệt Mị dần dần yếu đi, Ngụy Long đã điên rồi, không chiếm được đáp lại khiến cho hấn tức giận hơn, giữa hai chân Tiêu Nguyệt Mị máu chảy ra dữ dội nhưng hấn không nhìn thấy, ở trong đầu hiện lên một số chiêu hành hạ nữ nhân mà thường ngày nghe qua, hấn lật thân thể Tiêu Nguyệt Mị lại, mang theo máu hung tàn mà xông vào Tiêu Nguyệt Mị.

“Ca, ca huynh mau tới cứu muội.” Tiêu Nguyệt Mị phát ra một tiếng nhon gào thét, tuyệt vọng thê lương, thân thể của nằng hướng phía trước co lại, đem hết hơi sức giãy giụa, đối lấy Ngụy Long càng ác liệt đâm vào hơn.

“Nói, nằng có muốn sinh con cho ta không?” Ngụy Long ép hỏi .

Tiêu Nguyệt Mị thân thể lúc này mềm nũn, đã không có hơi sức thét chói tai không có hơi sức nói chuyện, mê mê mang mang đang lúc cảm thấy Ngụy long rút ra, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thì cảm bị nắm lại, rồi có đồ nhét vào miệng nằng, tanh mặn mùi hôi thối.

Ngụy lão phu nhận được tin báo của gã sai vật chạy về nhà thì thấy Tiêu Nguyệt Mị giống như con búp bê vải rách nát không có sức sống nằm ở trên đất, trên đất máu đỏ tươi đã chảy thành một mảng lớn, còn nhĩ tử nằng đang làm nhục ở miệng Tiêu Nguyệt Mị.

Quát bảo nhĩ tử ngừng lại, Ngụy lão thái đưa tay ra sờ, Tiêu Nguyệt Mị đã không còn hơi thở.

“Mẹ, người nói cái gì? Nguyệt Mị chết?” Ngụy Long ngây người ra.

Ngụy lão thái trợn mắt nhìn nhĩ tử một cái, rất tỉnh táo mà thẳng bước đi ra ngoài, phân phó người đi kêu con gái và con rể tới, trong thời gian chờ đợi con gái và con rể, bà gọi nha hoàn tâm phúc, lau người rồi mặc quần áo khác cho Tiêu Nguyệt Mị, thay nằng cài lại búi tóc đeo trâm hoa lên, thoa phấn, bôi môi hồng, tỉ mỉ trang điểm.

Vì vậy, Tiêu Nhữ Xương lúc thấy Tiêu Nguyệt Mị đã chết thì chỉ nghĩ muội muội tử vong bình thường(hic: ý cô này chết đột tử, chứ ko phải do bị hành hạ hay hạ độc, giết gì), cho nên trên công đường không có yêu cầu tra hỏi rõ ràng.

Ngụy lão thái làm xong tất cả, tỷ tỷ Ngụy Long cùng Lam Điem cũng đã tới.

“Ta muốn coi người như sống đưa về Cầu phủ, nếu như may mắn vào cửa Cầu phủ, phía sau có thể thoát thân, dĩ nhiên là tốt, nếu không thể thoát thân, Lam Điền, người phải thay Long Nhi gánh tội.”

“Mẹ, nếu Lam Điền nhận tội thay, có thể đến nói thẳng với Tiêu Nhữ Xương không?” Tỷ tỷ Ngụy Long nhìn Lam Điền một cái, nhỏ giọng nói.

“Ồ, Tiêu Nguyệt Mị là châu báu trong lòng bàn tay Tiêu Nhữ Xương, đi theo hắn nói thẳng, chẳng phải đệ đệ ngươi sẽ bị bại lộ sao?”

“Vậy nếu đưa về Cầu phủ, nhà chúng ta sẽ vô sự đúng không? Tiêu Nhữ Xương không dám tìm Cầu phủ hỏi tội, phải không?” Lam Điền hỏi.

“Nếu như có thể đưa người sống vào Cầu phủ, nhà chúng ta tự nhiên không có việc gì, Cầu phủ?” Ngụy lão thái lắc đầu, nói: “Đành phải vậy, Cầu phủ cửa nát nhà tan, vẫn tốt hơn chúng ta nhà rách người mất.”

“Chắc phải đợi trời tối mới đưa người thuận lợi vào hơn.” Lam Điền nói.

Ngụy lão thái gật đầu một cái, trời tối đưa qua, mới không dễ nhìn ra.

“Nếu là gánh tội thay, không biết là tình huống thế nào, tiểu tử muốn trở về trước cùng cha mẹ gặp mặt một lần nói mấy câu.”

Lam Điền không nói gì liền đáp ứng gánh tội thay, Ngụy lão thái đương nhiên sẽ đồng ý cho hắn gặp ba mẹ của mình, liền gật đầu đáp ứng.

Ngụy lão thái khôn khéo một đời, nhưng bởi vì không biết quan hệ của Lam Điền cùng Bộ Mộng Dao nên tính toán sai lầm. Lam Điền nghe nói Tiêu Nhữ Xương sẽ làm Cầu phủ cửa nát nhà tan, không muốn Cầu phủ suy tàn, Bộ Mộng Dao lại một lần nữa lâm vào tình cảnh khốn khổ bất lực, sau khi trở về phòng, nhanh chóng viết một phong thư, cẩn thận cất vào trong ngực rồi ra khỏi Ngụy phủ.

Bởi vì Ngụy lão thái đã tính toán tỉ mỉ, Ngụy Long thoát khỏi cảnh tù tội, nhưng hơn hai mươi ngày qua, Ngụy Long ngày nào cũng chỉ nằm ở trên giường, càng không ngừng suy nghĩ Tiêu Nguyệt Mị chết rồi, cái gì cũng không làm được nữa. Mà trong mấy ngày này, Tiêu Nhữ Xương đầu tiên là bị tin tức muội muội chết đã kích, sau lại thấy tình cảnh bi thảm của muội muội thì lúc ấy cơ hồ muốn vọt tới Ngụy gia đem Ngụy Long từng khúc lẳng trề ăn sống nuốt tươi.

Sau khi đưa thi thể về nhà, Mạc Ngữ Tinh Vũ cùng Tâm Nhi đối thọ y cho Tiêu Nguyệt Mị, cởi xiêm áo ra lau chùi thân thể thấy trên người Tiêu Nguyệt Mị tím bầm từng mảnh thì ba người vẫn chỉ là có chút sợ, cho đến lúc chà lưng, viết thương trên lưng Tiêu Nguyệt Mị khiến các nàng sợ tới mức khóc lên.

Thấy những vết thương kia, Tiêu Nhữ Xương giận điên lên, bắt tri bắt giác hiểu ra, Ngụy gia trước khi lên công đường, đã mua chuộc Ngõ Tắc người khám nghiệm thi thể rồi.

Nếu khi đó thấy vết thương trên người muội muội, hẳn nhất định phải kiện Ngụy gia, hiện tại đã muộn, thi thể giờ đã về nhà, muốn kiện cũng không thể kiện được nữa.

“Ngụy Long, ta Tiêu Nhữ Xương xin thề, không đem người cùng Ngụy gia phá hủy, thề không làm người! Thắm Thanh Lạc, muội muội ta bởi vì người mà chết, ta sẽ không buông tha cho người!”

Tiêu Nhữ Xương đang nổi lên âm mưu, một đêm Ngụy gia diệt trừ, sau đó bắt đầu tính kế Thắm Thanh Lạc. Hắn đang chờ tin tức Thắm Thanh Lạc để non truyền tới, của hồi môn của muội muội hẳn giá trị liên thành, Thắm Thanh Lạc không tiếp xúc thì thôi, tiếp xúc, đứa bé trong bụng nàng liền không giữ được, khi đó, chính là thời cơ hắn triển khai kế hoạch báo thù.

70. Chương 70

Bởi vì lo lắng cho thân thể Cầu Thế Trinh, Thắm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh không có vội vã lên đường, tạm thời ở khách điểm, hai người cũng không ra ngoài, cả ngày ở trong phòng không ngừng nói chuyện, người nói xong rồi ta nói, buổi tối ôm chặt nhau ngủ, hận không thể đem đối phương khảm vào thân thể của mình, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Cầu Hải không có việc gì làm, ban ngày liền đi ra bên ngoài mò mẫm dạo chơi, hôm nay ở trên đường nghe được một tin tức quan trọng, hắt hai ba bước chạy vội về khách điểm.

“Gia, phu nhân, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Xảy ra chuyện lớn? Trái tim Thẩm Thanh Lạc trầm xuống, Cầu Thế Trinh đang bóc vỏ trái cây cho Thẩm Thanh Lạc, nghe vậy thần sắc vẫn như thường, ngón tay không ngừng, lột bỏ da đem thịt quả đút vào trong miệng Thẩm Thanh Lạc, mới quay đầu lại nói: “Nôn nôn nóng nóng, lần tới nhỏ nhẹ một chút, chớ dọa phu nhân, chuyện gì?”

“Gia, phu nhân, Dương Giang bên kia xảy ra chuyện lớn rồi.”

Dương Giang? Thẩm Thanh Lạc thầm tính thời gian, lúc ôn dịch ở Dương Giang bạo phát thì nàng cùng Cầu Hải đã rời khỏi Phượng Thành, cũng gần một tháng rồi, lúc này nên bình ổn rồi mới đúng! Chẳng lẽ lá khổ đĩnh không dùng được?

“Dương Giang xảy ra chuyện lớn gì?” Cầu Thế Trinh hỏi.

Cầu Hải do chạy nhanh về báo tin, chưa kịp lấy lại hơi, thở hổn hển nói: “Dương Giang xảy ra ôn dịch.”

“Cái gì?” Cầu Thế Trinh biến sắc, Dương Giang cách Thanh Dương chỗ bọn họ hiện tại chừng chân vện vện hơn một trăm dặm, “Chuẩn bị xe ngựa, lập tức rời đi.”

“Gia, không vội, đã bình ổn được rồi.” Cầu Hải lấy lại hơi thở, nói ra trọng điểm: “Ôn dịch được ổn định rồi, Thanh Dương không cần lo lắng nữa, nghe nói ngay cả Dương Giang, cũng xoá bỏ lệnh cấm cho phép dân chúng ra khỏi thành rồi. Nô tài muốn nói là Yến Ninh, Yến Ninh - lạc Ninh thương hào ở trong cơn ôn dịch đại xuất danh tiếng rồi.”

Nếu là gian thương, nhất định sẽ chờ ôn dịch bộc phát trong thời gian lâu dài, chờ trong thành Dương Giang chết không ít người, người người sợ hãi lúc đó vận chuyển trà khổ đĩnh đến Dương Giang, khi đó sẽ có thể bán ra giá tiền cao hơn. Yến Ninh tính tình ôn hoà hiền hậu, tuy là vì kiêng dè bị nghi ngờ hạ độc nên không dám đến sớm, chờ ôn dịch xảy ra đến ngày thứ năm liền đến Dương Giang, nhưng ngày đó Dương Giang đã phong thành; Yến Ninh ở ngoài thành cầu kiến Cung Phóng, nhưng Cung Phóng không cho hắn tiếp kiến.

Yến Ninh đợi thẳng đến lúc bệnh dịch xảy ra nửa tháng sau, lúc Khâm sai triều đình đến mới đem chuyện trà khổ đĩnh có thể trị ôn dịch nói ra, vốn thân phận của hắn thấp hèn, không gặp được Khâm sai, nhưng may mắn, Khâm sai phụng chỉ giải quyết bệnh dịch lần này, lại là Ứng Viễn Phi. Yến Ninh cũng không lấy thân phận thương gia cầu kiến Ứng Viễn Phi, mà trực tiếp lấy thân phận bạn bè cũ xin thông truyền(xin gặp mặt).

“Cung Tri Châu (Cung Phóng) tiếp kiến Yến Ninh chậm trễ đưa đến mấy ngàn dân chúng chết bởi bệnh dịch, Thánh Thượng giận dữ, giáng chức của hắn, Ứng công tử trị bệnh dịch có công, chưa hồi kinh, thánh chỉ đã ban, thăng quan tam phẩm, đề bạt làm Hộ Bộ Thị Lang rồi.” Cầu Hải hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, Ứng Viễn Phi thăng quan, địa vị Cầu phủ vô hình chung cũng tăng lên, tang lễ lần trước, Ứng Viễn Phi thay mặt chủ nhân đáp lễ cảm ơn, hắn có quan hệ mật thiết với Cầu phủ không cần phải nói người người cũng biết rồi.

Không bởi vì chuyện này, Ứng Viễn Phi cũng sẽ quan thăng lên chức Thị Lang, Thẩm Thanh Lạc không có vui mừng ngoài ý muốn, cười hỏi: “Yến Ninh đâu?”

“Yến Ninh lần này tạo được danh tiếng, công không hề nhỏ hơn Ứng đại nhân, Hoàng Thượng phong quan cho hắn, nhưng hắn cự tuyệt. Lần này thương hào kiếm được bao nhiêu bạc không biết, chỉ là nghe nói có một thương hào muốn mua lại hiệp nghị mà Lạc Ninh thương hào đã cùng những hộ dân ở Đình Châu kí kết việc độc quyền thu mua lá khổ đĩnh, ra giá mười vạn lượng hoàng kim.”

Thẩm Thanh Lạc thầm khen, thương hào Đông gia này phản ứng rất nhanh nhạy, trải qua lần bệnh dịch này, trà khổ đĩnh sẽ trở thành Linh Đan Diệu Dược mọi người sẽ không ngừng tìm mua uống trong thời gian lâu dài, mà địa phương duy nhất có thể trồng ra khổ đĩnh thì tất cả nông hộ đó đều đã cùng Yến Ninh ký hiệp nghị rồi, người khác khó có thể chia một chén súp nữa, người này ra giá mười vạn lượng vàng, nhìn thì

nhiều, nhưng nếu là người lòng dạ hiểm độc không giống Yến Ninh ôn hoà hiền hậu, không mất mấy năm sẽ kiếm được mấy triệu lượng vàng cũng không thành vấn đề.

Yến Ninh tính tình cẩn thận không dám chuyên quyền (độc đoán), nói vậy còn chưa đáp ứng.

“Thế Trinh, Yến Ninh có thể vẫn còn ở Dương Giang, chúng ta đi đường vòng qua, cùng nhau hồi kinh thôi.”

“Bên kia mới vừa xảy ra bệnh dịch, nàg còn có đứa bé.” Cầu Thế Trinh có chút không yên tâm.

“Không có chuyện gì, chúng ta không vào thành, chỉ tìm người vào thành đi kêu Yến Ninh ra ngoài, những hiệp nghị thu mua lá khổ đĩnh kia, ta muốn giao phó Yến Ninh bán.”

“Tại sao lại bán?” Cầu Hải lớn tiếng hỏi, “Đây chính là Tụ Bảo Bồn(châu báu).”

Thẩm Thanh Lạc mỉm cười, đến Cầu Hải không hiểu lối buôn bán cũng biết cái này chính là Tụ Bảo Bồn, những thương nhân khác càng không cần nói cũng biết, bọn họ hẳn là đỏ mắt nóng tâm. Lạc Ninh thương hào mới vừa ngóc lên, dựa vào lần bão Tuyết lần trước cùng bệnh dịch lần này mới có chút khởi sắc, nhưng không có gì căn cơ, Đại Hi(tên nước) tùy tiện xách một nhà thương hào nào ra ngoài, cũng có thể đem Lạc Ninh đè chết, những thứ hiệp nghị kia là Tụ Bảo Bồn, cũng là treo ở trên đầu Lạc Ninh thương hào một thanh lợi kiếm, không chỉ không thể giữ, mà còn phải mau sớm bán đi.

Cầu Thế Trinh hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, không hề phản đối nữa, phân phó Cầu Hải chuẩn bị, ba người buổi trưa ngày hôm đó liền rời khỏi Thanh Dương tiến về phía Dương Giang.

Ra mười vạn lượng hoàng kim muốn thu mua hiệp nghị trong tay Lạc Ninh thương hào, cũng không phải là thương hào nổi danh gì, nhà này được đặt tên là Thịnh Vượng thương hào, phía sau màn là Đông gia nhưng thật ra là Tiêu Nhữ Xương, Thịnh Vượng thương hào thành lập, cũng để phục vụ cho Tiêu gia, là Tiêu Nhữ Xương vì muốn đùa bỡn - âm mưu phá đổ Khánh phong mà thành lập, để cho thương hào này đến Khánh Phong vay tiền.

Tiêu Nhữ Xương là từ Cung Phóng biết được tin tức của Dương Giang. Cung Phóng năm xưa vào kinh đi thi, đến Phụng thành thì bị ốm nặng, không chỗ cư trú, cơ duyên xảo hợp gặp được Tiêu Nhữ Xương ra tay giúp đỡ, sau khoa cử trúng tuyển, mặc dù làm Ngũ Phẩm Tri châu, cũng coi như tài trí hơn người, cũng không quên ân tình Tiêu Nhữ Xương năm xưa, vẫn cùng Tiêu Nhữ Xương có thư lui tới, hai người thành tri giao hảo hữu. Cung Phóng lần này thất trách bị giáng chức, làm mấy năm Tri Châu trong túi bạc không thiếu, nhưng vẫn đến tìm Tiêu Nhữ Xương nương tựa.

Tiêu Nhữ Xương nghe Cung Phóng kể tình hình, nghi ngờ ghen ghét nảy ra. Lần trước là vụ bão tuyết, lần này bệnh dịch vừa như thế, Lạc Ninh thương hào hiển nhiên là đang dùng thiên thời mưu tài.

Tài sản của Thẩm Thanh Lạc, cũng là của Cầu Thế Trinh, cứ theo đà phát triển này, không đến 5 năm, tài lực Cầu phủ sẽ vượt xa Tiêu gia, nếu kể sách hiện tại không thể thực hiện được, về sau muốn đối kháng với Cầu phủ, Tiêu Nhữ Xương không thể nắm chắc phần thắng.

Mấu chốt buôn bán trà khổ đĩnh tại bệnh dịch lần này, Tiêu Nhữ Xương tất nhiên đã nhìn ra. Sau khi khổ tâm suy nghĩ một đêm, Tiêu Nhữ Xương đi đến Ngụy gia, tìm Ngụy lão thái bắt đền.

“ Thẩm trạng muội muội ta lúc chết, tin tưởng lão thái thái đã biết đến, Tiêu gia muốn năm vạn lượng hoàng kim, cũng không nhiều lắm.” Tiêu Nhữ Xương nói thẳng, lạnh lùng nhìn Ngụy lão thái.

Ngụy gia, gia tài ở dưới Cầu phủ, cùng Tiêu gia càng không so bì nổi, Ngụy lão thái một vị phụ nhân khổ sở chống đỡ lấy gia nghiệp, giữ vững sự nghiệp đã không dễ phát triển càng khó hơn, mặc dù có thể xuất ra năm vạn lượng hoàng kim, nhưng không muốn lấy. Nhưng Tiêu Nguyệt Mị thật sự bị nàg nhi tử hành hạ đến chết, tuy nói người chết đã rất nhiều ngày, chứng cứ không có ở đây, Tiêu Nhữ Xương nếu muốn liều mạng trị chết Ngụy gia, lấy tài lực Tiêu gia, Ngụy gia cũng không có cách nào ngăn cản.

“Xin Tiêu công tử cho lão thân một chút ngày giờ chuẩn bị.” Ngụy lão thái đành chấp nhận.

“Tại hạ cần dùng gấp bạc, không chờ được Lão thái từ từ chuẩn bị.”

“Tiêu công tử nói đùa, lấy tài lực Tiêu gia” Ngụy lão thái muốn nịnh hấn.

” Đều cưới chuẩn bị uội muội ta đã tốn mất hơn phân nửa gia tài Tiêu gia, lần này thật là nhu cầu cấp bách, tại hạ muốn mua.” Khôn khéo như Tiêu Nhữ Xương, dĩ nhiên biết Ngụy lão thái kiếm bạc không dễ, hắn cũng không phải thật sự muốn đòi bạc Ngụy gia, chỉ là muốn đem Ngụy lão thái trôi đến trên một cái thuyền, sau đó chiếc thuyền này đang chạy trên đường lại có gì ngoài ý, cả thuyền đều bị chìm, Ngụy gia bị suy tàn theo là tất nhiên, dù lấy theo gia tài Tiêu gia, thế nhưng hắn lại không buồn.

Tiêu Nhữ Xương không ngừng tô son trát phấn, thu mua hiệp nghị trong tay Lạc Ninh thương hào, đó là một cái Tụ Bảo Bồn lấy chi không hết, Ngụy lão thái liền động lòng.

Tiêu Nhữ Xương tiếp đó lại lãnh đạm nói: “Chuyện này không đợi được rồi, tại hạ may mắn biết tin tức trước, đợi thêm ba năm ngày nữa, các thương hào khác cũng biết rồi, khoan nói mười vạn lượng hoàng kim, chính là 20 vạn lượng, cũng không nhất định có thể mua được.”

Đêm dài lắm mộng, mẩu chốt buôn bán thoáng chốc, Ngụy lão thái không phải không biết, Ngụy lão thái rất muốn bắt được chỗ tốt trong đó.

Ngụy gia không có đủ tài lực tự mình thu mua, Ngụy lão thái muốn cùng Tiêu gia hợp tác, được chia một chén canh.

Ngụy lão thái nói lên, Ngụy gia cầm năm vạn lượng hoàng kim cho Tiêu Nhữ Xương, không tính là bồi thường, cùng Tiêu gia hợp tác làm vụ này, chỉ là mặc dù xuất ra một nửa bạc, Ngụy gia lại nguyện chỉ chiếm hai phần tiền lãi, Tiêu gia được tám phần.

Đề nghị này nhìn thua thiệt, thật ra thì khôn nhưng không thể không tính, Ngụy lão thái quả thực là người khi cần thiết thì hung ác làm thật không nường tay, chen tay vào vụ mua bán này, có thể kiếm được không biết bao nhiêu cái năm vạn lượng, Tiêu Nhữ Xương ở trong lòng cười lạnh, trên mặt lại sáng khoái đáp ứng.

Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh đi hai ngày thì đến Dương Giang, Ứng Viễn Phi vẫn còn ở Dương Giang xử lý bệnh dịch, đồng thời tạm thay chức của Cung Phóng, chờ triều đình phái tân Tri Châu đến. Mặc dù khủng hoảng bệnh dịch đã dè xuống, nhưng mọi người mua vẫn điên cuồng mua trà khổ đĩnh, người của Lạc Ninh thương hào vẫn còn tiếp tục bán trà, Yến Ninh cũng chưa rời đi.

“Thế Trinh, Huynh chưa chết, thật tốt quá.”

“Ha ha, không chết được.”

Ứng Viễn Phi cùng Cầu Thế Trinh ôm nhau, vỗ lẫn lưng nhau, vang thùng thùng.

“Thanh Lạc, nghe nói xảy ra rất nhiều việc, còn tốt đó chứ?” Yến Ninh nhìn thấy Thẩm Thanh Lạc lên tiếng hỏi.

“Đều đi qua rồi.” Thẩm Thanh Lạc cười nói: “Chuyện cũng còn thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi, kiếm rất nhiều bạc, quả thật không dám nghĩ giống như.” Yến Ninh nói đến khai tiêu cùng vào trưởng, Thẩm Thanh Lạc khoát tay ngừng lời của hắn, cười nói: “Những thứ này sau này hãy nói, nghe nói có người muốn thu mua mấy cái hiệp nghị kia của thương hào chúng ta?”

“Đã bán mất.” Yến Ninh nhỏ giọng nói: “Ứng công tử nói với ta, lúc Hoàng Thượng ban thánh chỉ đã hỏi chuyện này, hắn cảm thấy có chút không ổn, muốn ta mau đem bán những hiệp nghị kia, ta vốn là phải đợi chủ ý của muội, sau khi nghe lời của hắn liền bán, mười vạn lượng vàng đã vào tay, sau đó Ứng công tử để cho ta quyền ra năm vạn lượng cho triều đình, ta đáp ứng rồi, cũng đã quyền vào quốc khố, muội sẽ không trách ta chứ?”

Thẩm Thanh Lạc nghe lời nói của Yến Ninh một hồi kinh hãi, đây là triều đình muốn nhúng tay vào trồng khổ đĩnh, hiệp nghị kí kết giữa thương hào cùng nông hộ là hợp pháp, Hoàng Đế không thể tham dự vào, nói vậy sẽ khéo thiết danh mục tìm cách gây phiền phức cho thương hào có hiệp nghị.

Vội vàng bán đi, lại quyền ra nửa số bạc, tấn đi ghét hận của Hoàng Đế, mới có thể bảo vệ Lạc Ninh thương hào bình an. Thẩm Thanh Lạc lau mồ hôi, khen: “Làm tốt lắm, chúng ta nên đa tạ Ứng công tử.”

“Nói như vậy, người thu mua hiệp nghị sẽ xui xẻo?” Yến Ninh hỏi. Hắn giống như lời của Cầu Thế Trinh là một người trung thực cẩn thận, cũng không phải loại người ngoan độc chuyên chế tự làm theo ý mình.

“Dĩ nhiên.” Thẩm Thanh Lạc gật đầu, thương xót nói: “Cái thương hào mua hiệp nghị đó sẽ gặp xui xẻo, Hoàng Đế sẽ không ngại miệng lưỡi, vì để tránh - trừ hậu hoạn, có lẽ sẽ tìm một cơ để định tội tịch biên gia sản diệt tộc..., đem cả nhà thương hào tiêu diệt. Mọi người chết rồi, tài sản tự nhiên sẽ sung vào quốc khố rồi.”

“Cái gì?” Yến Ninh sợ tới mức nhảy dựng lên, kêu lên: “Chuyện đến nước đấy, không thể nào? Trong quốc khố cũng không thiếu mười vạn lượng hoàng kim, tốn tiền mua về chẳng phải được sao?”

“Trong quốc khố phải không có hoàng kim, nhưng, chúng ta mười vạn lượng bán ra hiệp nghị, trong nháy mắt sẽ tăng đến vài chục vạn lượng, triều đình không chế trồng trọt khổ đinh, lại không thể giống như thương hào nâng cao giá lời như vậy, trả vài chục vạn lượng hoàng kim, như thế nào nguyện ý?”

“Đúng vậy !” Yến Ninh ngẩn người nói: “Ta hôm qua bán cho Thịnh Vượng, sáng nay nghe nói có người muốn mua lại của Thịnh Vượng, giá đã lên 20 vạn lượng rồi, ta còn nghĩ, bán được giá thấp, không biết muội có thể trách ta hay không!”

Thẩm Thanh Lạc dân ra một hơi, Yến Ninh tính tình ôn hoà hiền hậu không có chủ kiến, thật sự là chỗ tốt, nếu là cổ chấp người, chỉ sợ chưa chắc chịu nghe Ứng Viễn Phi khuyên bảo.

71. Chương 71

Ứng Viễn Phi bảo Cầu Thế Trinh chờ hẩn làm xong việc rồi cùng nhau hồi kinh. Hẩn muốn Cầu Thế Trinh và Thẩm Thanh Lạc cùng hồi kinh, thật ra thì trừ một đường có thể chiếu ứng lẫn nhau, cũng bởi vì hẩn hiện tại đã là đại thần tam phẩm, lần này làm Khâm sai, quan viên địa phương không thể thiếu tiếp đãi, Cầu Thế Trinh cùng hẩn gặp mặt những quan viên kia, không cần hẩn nói gì, về sau những quan viên địa phương này đều sẽ quan tâm đến Tiền trang khánh phong hơn. Chuyện trong quan trường, Cầu Thế Trinh không có nhạy cảm như Ứng Viễn Phi, hẩn chỉ nghĩ rằng Ứng Viễn Phi đi cùng đường, nơi dừng chân là quan dịch (dịch quán - nhà trọ cho quan lại), so với ở khách khách điểm thì yên tĩnh hơn nhiều, Thanh Lạc có thể nghỉ ngơi thoải mái chút, sẽ không quá mệt mỏi, chỉ là Dương Giang bệnh dịch vừa qua khỏi, nếu ở Dương Giang ở chờ Ứng Viễn Phi cùng đi, Thẩm Thanh Lạc có đứa bé sẽ dễ dàng nhiễm bệnh, hẩn không yên lòng. Thẩm Thanh Lạc thận trọng, nhìn ra dụng tâm lương khổ của Ứng Viễn Phi, âm thầm cảm động, nhìn Cầu Thế Trinh lo lắng bệnh dịch không muốn đáp ứng, cười nói: “Chúng ta trên đường tới không phải đã đi qua núi Cảnh Dương sao? Cách nơi này mới chừng mười dặm, trở về nơi đó tìm nhà sơn dân(người miền núi) tá túc mấy ngày, tiện thể vào trong núi ngắm cảnh mấy hôm.”

Cầu Thế Trinh cảm thấy không tệ, gật đầu đáp ứng, đỡ Thẩm Thanh Lạc lên xe ngựa, khoeo mắt liếc qua liếc lại đến trong góc xe thấy cái rương đựng bình Dương Chi Bạch Ngọc thì nhượng mảy, cái rương này mặc dù không lớn, đặt ở trong góc hẩn vẫn lo lắng Thẩm Thanh Lạc trong lúc lơ đãng đụng phải cái rương đó.

“Viễn Phi, cái rương này tạm để lại chỗ huynh đi, lúc về kinh thì huynh cầm hộ ta, bên trong là bình Dương Chi ngọc.” Cầu Thế Trinh nhảy lên xe ngựa đem cái rương kia ôm xuống , đưa cho Ứng Viễn Phi.

“Được.” Ứng Viễn Phi nhận lấy, qua tay vừa định đưa cho tôi tớ bên cạnh, đột nhiên cứng đờ, cau mày hỏi: “Thế Trinh, cái rương này sao lại có mùi thơm?”

“Có mùi thơm?” Cầu Thế Trinh không có chú ý, ôm gối một cái, nói: “Có sao?.”

Mùi hương kia rất nhạt, Cầu Thế Trinh không thích hương phấn, Thẩm Thanh Lạc bởi vì lúc ở nhà luôn bị Tiêu thị cay nghiệt, nên chưa từng dùng qua phấn son gì, đối với mùi thơm cũng không nhạy cảm. Ứng Viễn Phi lại bất đồng, trong Hầu phủ cha hẩn thiếp thất rất nhiều, người người đều hương nhang làm phấn, ở trong hương vị hun đúc lâu dài, không dùng cũng có chút hiểu rõ. Vừa nghĩ qua, thấy nó giống mùi của xạ hương, trong lòng liền có chút gấp gáp, tiểu thiếp của cha hẩn luôn đấu đi đấu lại, mấy năm nay, trong Hầu phủ, những đứa bé ở trong bụng đám bọn di nương cùng chúng thiếp nhị liên tam đều không còn, không phải chết bởi xạ hương, cũng chính là hoa hồng. Ứng Viễn Phi tránh ra mười mấy bước, đem cái rương để xuống đất, mở lớp vải bao bọc bên ngoài ra, mở nắp rương ra, vẫn chưa nhìn thấy bình, Tần Minh Trí thận trọng, lo lắng đường xá xa xôi lác lác, nên bọc thêm vài tầng xạ tanh, nắp hòm mở ra, mùi vị kia liền vô

cùng rõ ràng rồi, cho đến khi đem vải xa tanh một tầng lại một tầng mở ra, mùi thơm nồng nặc xông vào mũi. Ứng Viễn Phi đột nhiên biến sắc, hẳn đã xác định, đây là mùi thơm của xạ hương.

“Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc có tiếp xúc qua cái bình này chưa? Mấy ngày nay nàng ấy có khó chịu hay không? Có đau bụng không?”

Thẩm Thanh Lạc chưa động đến cái bình đó, nàng tin tưởng ánh mắt Tần Minh Trí, bảo Tần Minh Trí chọn lựa những vật có giá trị nhất, liền sai Cầu Hải trực tiếp cầm lên xe ngựa. Nàng mấy ngày nay, tạm thời cũng không có cái khó chịu gì.

“Hai người trước chờ đi, Ứng Phàm, người lập tức trở về phủ nha, mời Ông thái y tới đây.”

Thời gian chờ đợi khá dài, mấy người không nói một lời, Thẩm Thanh Lạc cắn môi, đem đó gấp gấp muốn nhanh chóng tìm Cầu Thế Trinh, cho nên mới cầm đồ cưới của Tiêu Nguyệt Mị, nếu đứa bé không chịu nổi.

.....

“Không có việc gì.” Cầu Thế Trinh an ủi, thấy Thẩm Thanh Lạc mặt trắng bệch nước mắt chảy ra, nhảy lên xe ngựa hạ màn xe xuống, đau lòng mà đem Thẩm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, hôn lên mặt nàng một cái, cười nói: “Chúng ta còn trẻ, cho dù đứa bé này không còn, về sau mang thai tiếp là được.”

“Ta.” Thẩm Thanh Lạc rất muốn khóc lớn tiếng lên, kiếp trước khi đó, Cầu Thế Trinh cũng đã nói những lời này, hẳn nói không có đứa này, bọn họ còn có thể sinh rất nhiều đứa khác, nhưng, sau này, nàng lại không thể mang thai được nữa.

“Nàng không phải đang lo lắng ta không có năng lực đẩy chứ?” Cầu Thế Trinh cố làm cho không khí nhẹ nhõm, vì để cho Thẩm Thanh Lạc vui vẻ, còn kéo tay Thẩm Thanh Lạc thả vào giữa đùi quần mình, nháy mắt, cười cợt nói: “Phu nhân đừng lo, vì phu nhất định có thể để cho phu nhân một năm một đứa bé, vì Cầu phủ ta thêm vào mười mấy phòng nhi tôn.”

“Một năm một, chàng muốn biến ta thành heo mẹ à!” Thẩm Thanh Lạc nín khóc mỉm cười. Có lúc bị thương rất dễ dàng biến mất, khi người bên cạnh toàn tâm toàn ý chỉ muốn cho bạn cười thì những thứ bị thương kia không tìm được đất sinh trưởng thì không cách nào khỏe mạnh. Mặc dù nó chưa chắc biến mất, nhưng sẽ bị sự vui vẻ trước mắt chen ép đến trong góc. Cầu Thế Trinh lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, nhưng trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

“May mắn may mắn.” Sau khi bắt mạch xong, Ông thái y râu ria hoa râm rung động, luôn miệng nói may mắn.” Chắc do Phu nhân không có thói quen dùng hương phấn, thân thể đối với mùi thơm không miễn cảm, lại phát hiện ra sớm, nghĩ thấy mùi thơm không lâu, thai nhi cũng có chút táo bạo, cũng không ngại, có thể không cần dùng thuốc an thai, nếu muốn an tâm, ta sẽ kê ba toa thuốc dưỡng thai uống vào cũng được.”

“Thanh Lạc, nàng không cần lo lắng nữa.” Cầu Thế Trinh nghe vậy nhếch miệng cười to, hai mắt lấp lánh tỏa sáng, cảm giác tình cảm hưng phấn mà không lời nào có thể miêu tả được.

“Không cần lo lắng.” Thẩm Thanh Lạc mím môi, đem nước mắt trong mắt bức về, có Cầu Thế Trinh coi trọng quý trọng nàng như vậy, mặc dù không có đứa bé thì như thế nào. Ứng Viễn Phi cũng cười, đỡ Ông thái y lên xe ngựa, Cầu Hải ngồi xe ngựa của bọn họ vào thành hốt thuốc, Ứng Phàm kéo dây cương, xe ngựa lộc cộc lộc cộc đi. Cầu Thế Trinh một cước bước lên bàn đạp xe ngựa, lại lui trở về, chạy chậm đuổi theo xe ngựa Ứng Viễn Phi.

“Còn có việc?” Thẩm Thanh Lạc chờ hẳn lên xe ngựa, không hiểu hỏi.

“Có chuyện, đại sự!” Cầu Thế Trinh cười hắc hắc, đem Thẩm Thanh Lạc ôm vào trong ngực, tiến tới bên tai nàng, cắn lỗ tai mút một hồi, nhỏ giọng nói: “Đại sự! Khiến phu nhân có thể thoải mái làm đại sự, Ông thái y nói, thân thể nàng rất tốt, hơn ba tháng rồi, cũng không cần phải kiêng kị, uống xong ba chén thuốc này, vì phu muốn tới thể nào liền làm tới đó, chỉ là hai ngày này, không nên làm quá kịch liệt.”

“Chàng.” Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt suy nghĩ muốn được chôn kĩ mình, “Mới vừa rồi trong xe ngựa kia nhiều người như vậy, chàng liền hỏi cái chuyện này?”

“Cái này thì có cái gì ?” Cầu Thế Trinh da mặt dày, không cho là đúng cười nói: “Đôi phu thê nào mà chả làm chuyện này?”

“Ta không để ý tới chàng.” Thắm Thanh Lạc cả khuôn mặt hồng đến rỉ máu, đẩy Cầu Thế Trinh ra nghiêng đầu nghiêng người.

“Phu nhân không để ý tới ta, vì phu rất muốn khóc.” Cầu Thế Trinh không biết xấu hổ giả vờ khóc, ở bên tai Thắm Thanh Lạc hừ hừ, Thắm Thanh Lạc chưa được tức giận, đắm buồn xe cười đến không thở nổi.

“Thanh Lạc, lần trước ở trong xe ngựa không có làm xong, ta vẫn muốn.” Một phen trêu chọc như vậy, Cầu Thế Trinh hô hấp dồn dập, đem Thắm Thanh Lạc kéo vào trong ngực, cổ của nàng thở hổn hển nói: “Thanh Lạc, Hải đi lấy thuốc, hơn nửa khắc khắc sẽ không trở về, chúng ta đem chuyện lần trước ở trong xe ngựa chưa làm xong làm chứ?”

“Ừm.” Thắm Thanh Lạc nóng nảy.

“Sợ cái gì? Rèm xe để xuống, người bên ngoài không thấy được, ngựa lại buộc chặt vào cây đại thụ rồi, sẽ không chạy loạn.” Cầu Thế Trinh nhớ tới lần trước ở trong xe ngựa, Thắm Thanh Lạc biểu tình kích động sung sướng, không nhin nổi. Thắm Thanh Lạc nghe thấy tiếng cười quần áo, ngược ngùng cúi đầu ngăn cản Cầu Thế Trinh, đập vào mắt lại là một thân thể cường tráng săn chắc, chỉ một cái nháy mắt, Cầu Thế Trinh đã cười toàn bộ y phục trên người, toàn thân không mảnh vải, một cây gậy bảo trướng đỏ lên, cái mũ trung gian lỗ nhỏ phun đầy dịch nhờn sáng trong.

“Chàng. Ngày ban ngày ban mặt, lại đang ở bên ngoài, quá không biết xấu hổ.” Thắm Thanh Lạc mắc cỡ bưng bít mắt. Cầu Thế Trinh cứ không như nguyện ý của nàng, kéo tay Thắm Thanh Lạc đè vào dương vật của mình lên, đáng thương nói: “Thanh Lạc, nó đau quá, nó nhớ nàng xoa xoa cho nó đi.”

“ ”

“Thanh Lạc?”

“ ”

Thắm Thanh Lạc không đáp ứng, Cầu Thế Trinh liền không buông tay, chỉ dùng Đại Cầu cùng ánh mắt đối khát nhìn Thắm Thanh Lạc, sử dụng cây gậy của mình trêu chọc Thắm Thanh Lạc. Trong tay là cây gậy nóng rực tràn đầy sức sống mà rung động, lỗ nhỏ không sợ thẹn thùng phun đầy nước dính ra bên ngoài, làm cho ngón tay Thắm Thanh Lạc dính nhờn nhớt, một lòng rồi - động tê dại - nhột .

“Thanh Lạc, nàng thích nó cứng thành cái bộ dáng này không? hay là lúc nhỏ? Lúc nó đi vào nàng có cảm giác gì?” Cầu Thế Trinh buông tay Thắm Thanh Lạc ra, tay phải ôm Thắm Thanh Lạc, tay trái theo cạp vấy trong chui xuống, xét qua phía trên nhụy hoa thì ngón tay kẹp lấy bộ lông mấy cái, cũng không vội vã đi xuống dưới, tới tới lui lui không nặng không nhẹ xoa thành vòng tròn. Hắn như vậy, tay miệng cùng sử dụng trêu chọc, Thắm Thanh Lạc bị hắn trêu chọc ra một thân tà hỏa, lập tức cũng nhin không được nữa, nhếch vòng eo, vùi mặt ở bên trong hõm vai Cầu Thế Trinh, cúi đầu khổng chế rên rỉ .

72. Chương 72: Hoan Tình Như Mộng

Cầu Thế Trinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm đỏ trơn bóng Như Ngọc của Thắm Thanh Lạc, hai mắt trong suốt trở nên mông lung, bên trong hơi nước mờ mờ, thần trí hắn liền bay mất, cơ hồ khổng chế không được tự mình muốn nhanh chóng vọt vào. “Không được, phải dịu dàng, Thanh Lạc còn có đứa bé!” Cầu Thế Trinh ở trong lòng khuyên răn mình, hết sức nhẫn nại, vật trong kho càng thêm trường đau hơn.

“Thanh Lạc, cho nó đi vào có được không?” Càng lúc càng khó chịu, Cầu Thế Trinh trong miệng ăn vạ cầu hoan, bàn tay bỏ qua cổ thơm của Thắm Thanh Lạc trượt xuống dưới, ngón tay thô ráp có lực ở cửa động ra vào hư hư nhẹ nhàng trêu chọc nàng.

Thắm Thanh Lạc bị hắn làm cho nhột, thống khổ nhíu mày. Cầu Thế Trinh trêu chọc một hồi lâu, đột nhiên không có nửa phần báo trước, ba ngón tay khép lại, có lực thọc đi vào.

“A. Thế Trinh.” Ngón tay Cầu Thế Trinh đụng trúng điểm mẫn cảm nhất, cảm giác từng đợt sóng sung sướng bắt đầu khởi động, vẻ cay nóng này sáng khoái như Tiểu Đao(dao nhỏ) nhẹ lướt qua

các giác quan thần kinh, vui thích chí cực cũng làm cho người ta có tiếc nuối đau đớn, loại cảm giác này biến mất quá nhanh không thể luôn lưu lại. Thắm Thanh Lạc luống cuống rít lên, nhiệt lưu trong suốt mãnh liệt chảy ra, ngón tay Cầu Thế Trinh ướt nhẹp, quần lót của nàng cũng ướt thành một mảng.

“Thanh Lạc, ở trong xe ngựa lấy, nàng sẽ càng thấy thoải mái, cho nó đi vào, tới một lần đi, có được hay không?” Cầu Thế Trinh rút ngón tay ra đưa đến trước mắt Thắm Thanh Lạc để cho nàng nhìn chứng cứ, mấy ngón tay của hắn dính đầy nước, ánh mắt của hắn cũng sáng long lanh .

“ ” Thắm Thanh Lạc thở gấp - tức nói không nên lời, bằng chứng như núi, muốn phản bác cũng không thể nào phản bác được, ở trong xe ngựa chọc ghẹo, thân thể của nàng thật dường như mất - cảm hơn.

“Thanh Lạc, ta cho nó vào nha?” Cầu Thế Trinh khàn giọng hỏi, Thắm Thanh Lạc oán não đuổi chân, yêu có tới hay không, đem người biến thành cái bộ dáng này, còn hỏi cái gì?

Cầu Thế Trinh hiểu ý, không hỏi lại nữa, nhưng động tác của hắn lại chậm lại, từ từ chậm rãi cởi y phục của nàng, hắn cởi cái váy gấm màu xanh ngọc mất một hồi lâu, giống như là đang cởi chiến giáp, cẩn thận từng động tác một, dừng lại chốc lát, mới lại thật chậm cởi quần lót màu trắng của Thắm Thanh Lạc, hoa tâm Thắm Thanh Lạc lúc này vẫn còn co rút sau dư âm vừa rồi, không chịu nổi, đợi không được hắn phơi nắng mình như vậy, tức giận nhéo tóc Cầu Thế Trinh, đem hắn kéo dậy, thân thể hai người dán chặt, một ít cây gậy - nóng bỏng - cứng rắn rất linh hoạt chống đỡ khe hở, Thắm Thanh Lạc vận eo hừ hừ bày tỏ bất mãn.

Cầu Thế Trinh quỷ kế được như ý, mừng rỡ cười khúc khích, chân vừa đạp, mới vừa rồi mất nửa ngày trên chọc cũng chỉ có thể làm cách qua cái quần Thắm Thanh Lạc thật không thỏa mãn.

Thắm Thanh Lạc nơi đó đã ẩm ướt dính dính, khiến cây gậy của hắn kim nén đến phát điên, phát hiện không có trở ngại, liền như mảnh hổ trên núi chọt vọt vào.

“Thế Trinh.” Thắm Thanh Lạc thở dài thật thấp, trong thanh âm bao hàm sung sướng, rốt cuộc đã đạt được ước muốn.

Tiếng va chạm tích tích bá bá vang lên, còn có tiếng nước chảy xì xì, rên rỉ một tiếng thật nhỏ, tiếng rên đè nén cùng âm thanh ở trong xe ngựa không ngừng vang lên.

Ước chừng chạy nước rút được hơn ngàn lần(nguyên văn, tác giả có viết điều quá ko nhĩ - ôi ngại quá mình cũng ko biết), Cầu Thế Trinh chọt rút ra, nhiệt dịch vậy đầy trên bắp đùi Thắm Thanh Lạc.

Sau mấy lần chạy nước rút điên cuồng, hắn lại không xuất ở bên trong, Thắm Thanh Lạc có chút tiếc nuối, đột nhiên địa phương trống không kia lại một lần nữa trướng lên, Cầu Thế Trinh thừa dịp vừa mới phóng ra ngoài cây gậy còn chưa mềm xuống, trong giây lát lại thọc vào, Thắm Thanh Lạc sáng khoái kêu rên luôn miệng, tay nắm lấy bắp vai Cầu Thế Trinh thật chặt, không muốn để cho hắn rời đi.

Vật kia từ từ có chút mềm đi, không còn đủ cứng rắn, Cầu Thế Trinh không tiếp tục chạy nước rút nữa, mà ở tại cửa ra vào nhẹ nhàng cọ xát, Thắm Thanh Lạc cảm thấy ngứa cực kỳ, khó chịu khóc thút thút, đang lúc ngứa muốn chết, cây gậy của Cầu Thế Trinh lại bắt đầu phát lực, một ít cây gậy lại khôi phục đúng mãnh phi thường, ở trong hang động không ngừng. Rút ra. Đi vào.

Hắn dịu dàng triển miên, rồi lại là cuồng dã thô bạo, Thắm Thanh Lạc say mê ở bên trong Cuồng Triêu sóng lớn mà Cầu thế Trinh mang đến, hận không thể khiến thời gian dừng lại ở giờ khắc này, hai người tan ra ở một chỗ chết cũng cam nguyện.

Si ngốc mê mẩn nhưng vẫn ở trong mờ mịt sinh ra một loại ảo giác, giống như nhìn thấy bản thân cùng Cầu thế Trinh biến thành hai con Điệp nhi(2 con bướm), ở trong bụi hoa cùng nhau nhảy múa.

Thắm Thanh Lạc tâm thần đều say thì Cầu Thế Trinh lui ra ngoài, nằm ở bên người Thắm Thanh Lạc, giọng nói đè nén cơ hồ có chút khàn khàn: “Thanh Lạc, thật muốn vẫn muốn tiếp tục làm.”

Vẫn tiếp tục làm, thật sự sẽ chết người.

Thắm Thanh Lạc bị hắn đảo qua đảo lại, mấy phen giày vò, sáng khoái đến không có hơi sức, ở trong lòng thoải mái than thở một tiếng, đưa tay vòng chắc eo hẹp Cầu thế Trinh cọ xát.

Dưới bụng lại có một cây gậy chĩa vào nàng, Thẩm Thanh Lạc ngẩn ngơ, mới nhớ ra vừa rồi Cầu Thế Trinh còn chưa phát tiết ra ngoài.

“Nó còn chưa có đi ra, chàng không thoải mái đi?” Thẩm Thanh Lạc có chút ngượng ngùng cầm cây gậy trơn ẩm dính dính, nhẹ nhàng lắc lắc hỏi.

“Cứ như vậy, sẽ không không thoải mái, ở trên xe bắn - ra ngoài vật kia sẽ dính vào nàng, không có nước tắm rửa như nhót dính dính nàng sẽ không thoải mái.” Cầu Thế Trinh cười, bưng lấy mặt của Thẩm Thanh Lạc hôn mấy cái. Vô hạn thỏa mãn nói: “Mấy ngày nay quả thực là đang nằm mơ, thật sợ tỉnh mộng, nàng lại giống như trước kia đối với ta hồ hững, lại muốn rời đi ta.”

“Ngu ngốc.” Thẩm Thanh Lạc chỉ chỉ vào ngực Cầu Thế Trinh, hừ nói: “Đứa bé cũng đã có, còn thế nào rời khỏi chàng?”

“Đúng vậy!” Cầu Thế Trinh cười ngây ngô, đem Thẩm Thanh Lạc ôm sát lại, bàn tay ở trên người nàng vò loạn.

“Đừng sờ nữa.” Thẩm Thanh Lạc thở, còn tiếp tục nữa, Cầu Hải trở lại thì..

“Được, không lấy.” Cầu Thế Trinh thật biết điều mà đáp ứng, không có động tay động chân nữa, buông Thẩm Thanh Lạc ra ngồi dậy, thay nàng đem dịch nhờn giữa hai chân lau đi.

“Di, quần đây?” Cầu Thế Trinh không tìm được quần lót của Thẩm Thanh Lạc.

“Có phải chàng đã nén nó ra ngoài xe rồi không?” Thẩm Thanh Lạc gấp đến độ khuôn mặt đỏ lên, cũng không biết mới vừa rồi bên ngoài có người đi ngang qua hay không. “Mau lấy cái quần khác trong bọc quần áo cho ta mặc vào, rồi xem một chút có rơi ra bên ngoài hay không.”

Bên ngoài trừ quần, còn có một người nữa, Cầu Hải xách theo gói thuốc, đứng dựa vào cây đại thụ phía xa, thấy Cầu Thế Trinh xóc rèm xe ra ngoài nhặt quần, nhắc chân liền hướng xe ngựa đi tới, Cầu Thế Trinh vội vàng ra dấu tay.

Ý bảo hẩn đừng đến vội, sợ Thẩm Thanh Lạc thẹn thùng nóng nảy! Cầu Hải âm thầm oán thầm, bước chân dừng lại.

Sơn dân chất phác nhiệt tình, bọn họ tìm chỗ nghỉ chân cũng không cần phải tốn công tốn phí gì, ba người xin ở nhờ nhà dân dưới chân núi Cảnh Dương vài ngày.

Cầu Hải không muốn lưu lại chướng mắt, ngày ngày buổi sáng liền lập tức chạy xe vào thành đi giúp Yến Ninh, Cầu Thế Trinh đã hỏi trong núi không có mảnh thú gì, vui vẻ dẫn Thẩm Thanh Lạc, mỗi ngày ở trong núi rừng đi dạo.

Trong núi rừng không khí mát mẻ, trăm hoa tươi tốt, cây cối tầng tầng lớp lớp tựa như cái ô lớn, trên đất lá khô chất đống phải thật dày mềm mại giống như thảm, suối ở giữa rừng quanh co chảy qua, tiếng nước chảy leng keng làm cho thanh âm rừng núi tăng thêm nhạc khúc huyền ảo câu lòng người, thoáng như yếu điệu yêu kiều lúc đậm lúc nhạt hòa với cảnh sắc cùng nhau ngấm xướng.

Thẩm Thanh Lạc ở rừng núi dạo chơi càng lúc càng cao hứng, nhưng Cầu Thế Trinh có chút lo lắng, sợ nàng mệt mỏi, không thể công trên lưng, hẩn liền ôm ngang, mỗi ngày chỉ để Thẩm Thanh Lạc đi một nửa đường, thời gian còn lại cũng là hẩn ôm đi.

Trong lúc hai người vui vẻ đùa giỡn, Ứng Viễn Phi tới đây nói có thể đi thì Thẩm Thanh Lạc mới giật mình, nàng đã ở nơi này được nửa tháng, cách nàng từ lúc rời kinh hôm đó là đã qua một tháng.

Yến Ninh cùng người làm của Lạc Ninh thương hào vẫn không thể đi, Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh đi theo Ứng Viễn Phi về kinh trước.

73. Chương 73

Đi theo Ứng Viễn Phi còn có đoàn tùy tùng của khâm sai, hẩn lần này lập được công lớn, lại được thánh chỉ khen ngợi thăng quan, còn là Thế tử Hầu phủ, những nơi đi qua, quan lại địa phương ai nấy cũng đều

võ ngựa xu nịnh; Ứng Viễn Phi tuy là người thanh liêm, nhưng cũng không câu lệ tiểu tiết, nếu không liên quan đến quốc gia đại sự, cũng không so đo nhiều, những sản vật địa phương không đáng giá bạc thu được không ít, cũng không biết chính hẳn giữ lại bao nhiêu, Thẩm Thanh Lạc mỗi ngày lại có thứ mới để xem.

Cầu Thế Trinh theo Ứng Viễn Phi đi xã giao gặp mặt các quan viên địa phương thì Thẩm Thanh Lạc ở lại dịch quán loay hoay với những đồ vật mà Ứng Viễn Phi được tặng, những đồ gốm tinh xảo lạ mắt cùng những vật dụng nhỏ xinh bằng gỗ được điêu khắc tỉ mỉ, cũng không có cảm thấy buồn chán.

Nửa tháng sau xa giá (xe của quan lại) tiến vào Đông Dương, cách Phượng thành ba mươi dặm, Thẩm Thanh Lạc muốn ghé thăm Trì Châu (thầy thuốc người đã giúp Bộ Mộng Giao và Thẩm Thanh Lạc chứng minh mình còn trong sạch).

“Thế Trinh, Ứng công tử có công vụ (công việc) trong người, cũng sắp đến kinh thành rồi, chàng nói với ngài ấy, để cho ngài ấy đi trước thôi.” (cách xưng hô ko được nhất quán, mong mọi người lượng thứ)

Ứng Viễn Phi nghe nói Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc muốn lưu lại Đông Dương, lại bày tỏ không có gì đáng ngại, nghỉ một ngày rồi cùng nhau hồi kinh cũng không sao.

Cầu Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc hẹn gặp Trì Châu, buổi trưa ở quán rượu ăn cơm ôn chuyện, Ứng Viễn Phi tất nhiên cũng đi cùng, lúc nói chuyện nhắc đến Lam Điền, Trì Châu than thở không dứt.

Lam Điền sau khi cưới lại tìm hấn hỏi thăm nơi ở của Bộ Mộng Dao, hấn mới nghe nói Lam Điền đồng ý cha mẹ từ hôn là do có nỗi khổ tâm. huynh trưởng Lam Điền làm công trong thương hào ở Ngụy gia, không may làm mất một số đồ trang sức giá trị ngàn lượng bạc mà Ngụy gia giao cho hấn đưa sang cửa hàng khác, Ngụy gia bắt hấn bồi thường, bồi không ra liền đưa lên quan. Lam gia không trả nổi khoản bạc này, nên Lam Điền đến Ngụy gia cầu cạnh, bị Ngụy lão thái nhìn trúng, tiểu thư Ngụy gia, năm nay đã hai mươi bốn tuổi tuổi, nếu Lam Điền chịu cưới, không chỉ không truy cứu huynh trưởng hấn, còn có của hồi môn cùng một cửa hàng, Lam Điền mới bắt đầu không chịu, vừa vặn khi đó lại truyền ra tin Bộ Mộng Dao thất trinh, mẹ hấn lại lấy cái chết ra để uy hiếp.

“Tạo hóa trêu ngươi, khi đó, Bộ cô nương cùng với Lam Điền nếu có thể gặp được hai vị.”

Thẩm Thanh Lạc cảm khái vô hạn, sắc mặt buồn bực, Ứng Viễn Phi cười nói: “Trở về ta sẽ nghĩ biện pháp để cho hấn sớm thoát khỏi địa lao, mọi người ném thử món ăn này một chút, nhìn rất tốt.”

Trước khi chia tay, Trì Châu lại bắt mạch giúp Thẩm Thanh Lạc, vui vẻ cười, nói: “Rất tốt, rất tốt! Không cần phải dùng thuốc dưỡng thai gì cả.”

Bốn người chấp tay từ biệt, Cầu Thế Trinh bảo Thẩm Thanh Lạc cùng Ứng Viễn Phi về quán dịch trước, hấn nhân tiện muốn đến tiền trang Khánh Phong ở Đông Dương để kiểm tra sổ sách.

Thẩm Thanh Lạc cùng Ứng Viễn Phi vào cửa chính dịch quán thì Ứng Phàm cùng Cầu Hải đúng lúc muốn đi ra ngoài, vừa vặn chạm mặt.

“Phu nhân, trong kinh thành có người đưa tới một rương nhỏ, nô tài đã để vào trong phòng người cùng Gia rồi.”

“Đại nhân, trong kinh thành có người đưa tới một rương nhỏ, nô tài đã đặt ở trong phòng ngài rồi.”

Hai người đồng thanh cùng nói một câu, Thẩm Thanh Lạc mỉm cười, Ứng Viễn Phi cũng khẽ mỉm cười, hai người gật đầu từ biệt, trở về phòng của mình.

Gian phòng trung gian(phòng giữa) trên bàn để một rương gỗ xa lạ, theo lời Cầu Hải nói thì rương này từ Kinh Thành đưa tới.

Đi đường một lúc lâu, Thẩm Thanh Lạc hơi mệt, cũng không vội vã mở cái rương ra nhìn, ngồi vào trên ghế đấm đấm bắp đùi, rót một ly trà, uống một chút một chút một.

Két một tiếng, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Thẩm Thanh Lạc sợ hết hồn, ly trà từ trong bàn tay rơi xuống mặt đất tạo thành tiếng vang giòn tan.

“Thanh Lạc.” Đẩy cửa đi vào chính là Ứng Viễn Phi, sắc mặt hấn trắng bệch, bờ môi run rẩy, thân thể đang kịch liệt run rẩy.

Hắn bình thường đều gọi là Thắm cô nương, gọi tên thân mật như thế, trong lòng Thắm Thanh Lạc dâng lên tia không vui, nhưng tia không vui kia rất nhanh bị vẻ mặt kinh hoàng chưa từng thấy trên mặt Ứng Viễn Phi phá vỡ.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn vẫn luôn nhẹ nhàng, luồng cuồng như vậy, nhất định là xảy ra đại sự, Thắm Thanh Lạc bất an.

“Thanh Lạc.” Ứng Viễn Phi giọng nói run rẩy khẽ gọi, tiếng gọi Thanh Lạc kia giống như chứa đựng triền miên đau khổ, Thắm Thanh Lạc ngẩn người, có chút xấu hổ, rất muốn nổi giận, lại có chút không biết làm sao.

Ứng Viễn Phi nhìn nàng, sau lại giống như từ trong hoảng sợ từ từ tỉnh táo lại, Thắm Thanh Lạc thấy hắn mím môi hít thật sâu, thân thể run rẩy dần bình tĩnh lại, đôi môi run rẩy yên tĩnh trở lại.

“Thắm cô nương, nàng trước hít thật sâu, trấn định, chúng ta thương lượng một chút xem nên làm thế nào. Ta và nàng không thẹn với lương tâm, không có việc gì.”

Câu này là có ý gì? Ngược lại giống như hắn với mình có gì mập mờ không rõ, Thắm Thanh Lạc giận đến mặt đỏ bừng, muốn phản bác lại câu nói đó, ánh mắt Ứng Viễn Phi đã từ trên mặt nàng dời đi, rơi vào cái rương trên bàn kia.

Hai tay hắn đặt trên rương gỗ, đôi tay trắng - sạch gần như trong suốt, cân xứng thon - dài, vốn rất đẹp mắt, nhưng lúc này đặt ở trên rương gỗ này, nhưng lại làm cho Thắm Thanh Lạc có cảm giác, rêu rất thâm thiết đau xót.

“Thắm cô nương, chuyện này một mình ta không nghĩ ra cách giải quyết như thế nào? Chỉ có thể cùng nàng thương lượng, mong nàng trấn định.” Ứng Viễn Phi cắn răng, giống như chuẩn bị bước vào quỹ môn quan vậy, mở cái rương gỗ ra.

Trong rương là một diệp quyển trục(cuốn tranh), xem ra là một bức tranh, Thắm Thanh Lạc giương mắt nhìn Ứng Viễn Phi, trong thoáng chốc lại có chút không dám đụng vào.

“Ta thật sự muốn lấy một cây đuốc đốt những thứ đồ này, không để cho nàng thấy được.” Một giọt lệ từ trong mắt Ứng Viễn Phi chảy xuống, “Nhưng ta hiểu rõ, đốt những thứ này, sẽ còn có vô số thứ khác xuất hiện.”

Hắn cầm lên một bức họa, vô cùng chậm chạp mở ra.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể? Tại sao có thể vẽ như vậy?”

Thắm Thanh Lạc một hồi ngất xỉu, mắt nhắm lại mềm nũng ngã xuống trên đất.

“Thắm cô nương.” Kêu to một tiếng, Ứng Viễn Phi ném bức tranh trong tay, bước một bước dài xông lên trước, Thắm Thanh Lạc không bị ngã xuống đất, mà được hắn ôm vào trong ngực.

Bức tranh bị Ứng Viễn Phi vứt bỏ tung bay trên không trung, chậm rãi rơi xuống đất, mặt bức tranh hướng lên, trong bức tranh có hai người, một nam một nữ, nam khẽ mỉm cười nhìn cô gái, ánh mắt dịu dàng nhưng lại tràn đầy dục - vọng. Nữ mắt đẹp nửa khép, mắt ứng hồng triều, lệ quang điểm một cái, đôi môi đỏ thắm khẽ mở, dường như có thể nghe được trong miệng nàng bật ra thanh âm rên rỉ trên chộc lòng người.

Trong bức tranh hai người này đều trần truồng, nam tử chỉ thấy phần lưng cùng gò má, nữ tử cả khuôn mặt cùng thân thể cũng hiển lộ không bỏ sót, tóc dài mềm mại như tơ lụa nhẹ buông, đường cong thân thể lả lướt uyển chuyển, da thịt trần trụi bóng loáng, bắp đùi có một nốt ruồi chút Chu Sa đỏ tươi, rõ ràng động lòng người, nốt ruồi đỏ thắm này khiến cho vật oánh nhuận thuần khiết giữa hai chân kia trở nên tươi đẹp yêu mị.

Bức họa vẽ rất tuyệt diệu, nhân vật rõ ràng rành mạch giống như đúc, người biết Ứng Viễn Phi cùng Thắm Thanh Lạc, thấy bức họa nhất định có thể không chút do dự chỉ ra, hai người trần truồng ôm nhau trong bức tranh, chính là Ứng Viễn Phi cùng Thắm Thanh Lạc.

74. Chương 74: Chương 74

Buổi chiều, sau một phen kinh sợ, tức giận, khóc lóc, lại một trận hoan ái, sau khi nói chuyện được vài câu Thẩm Thanh Lạc mệt mỏi, mắt híp lại, Cầu Thế Trinh ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng như đang dỗ một đứa bé ngủ, Thẩm Thanh Lạc rất nhanh ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng buông Thẩm Thanh Lạc ra, Cầu Thế Trinh xuống giường.

Lúc đầu, mặt hắn dịu dàng thăm thiết bao nhiêu nhưng khi vừa quay lại, lông mày giống như lợi kiếm dựng lên, con mắt sâu tối sầm lại, chỉ trong chốc lát sắc mặt hắn đã tối sầm lại như mây đen che kín đỉnh núi.

Nhìn bức họa đặt trên bàn, Cầu Thế Trinh nắm chặt quả đấm, khớp xương kêu răng rắc.

“Tiêu Nhữ Xương.” Từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ, như muốn từ chỗ sâu cổ họng nghiền nát ba chữ này.

Buổi chiều một khắc kia, Tiêu Nhữ Xương nếu như đứng ở trước mặt hắn, hắn nhất định không chút do dự giết chết Tiêu Nhữ Xương.

Lần đầu tiên nhìn thấy bức họa, tim của hắn đột nhiên đóng băng, bao quanh hắn là động tối không đáy.

Tuy đây chỉ là bức họa, mặc dù trong thời gian ngắn hắn liền hiểu đây là một âm mưu, nhưng khi nhìn người yêu ở trong ngực nam nhân khác yêu kiều uyển chuyển, vẫn giống như có ngàn vạn mũi tên nhọn bắn vào trái tim của hắn, đau đến nỗi hắn mất đi hô hấp.

Nhưng, hắn không thể mắng người, không thể nổi giận, không thể lộ ra lửa giận trong lòng, Thanh Lạc đang mang thai, không chịu nổi nửa phần uất ức, cũng không thể để tâm tình kích động, hắn không xem ra gì, Thanh Lạc mới có thể bình tĩnh lại.

Đem bức họa đốt đi, Cầu Thế Trinh nhẹ nhàng mở cửa, hắn muốn đi tìm Ứng Viễn Phi bàn bạc, lấy lại những bức họa còn trong tay Tiêu Nhữ Xương, hơn nữa, nghĩ biện pháp khiến Tiêu Nhữ Xương không thể vẽ thêm bức họa như vậy nữa. Hắn ở trước mặt Thẩm Thanh Lạc nói năng nhẹ nhàng, trên thực tế không dễ dàng như vậy.

Nếu là có thể, hắn thật muốn giết Tiêu Nhữ Xương ngay lập tức, loại bỏ hậu hoạn. Nhưng, giết người đền mạng, giết hắn sẽ phải đền chính bằng mạng mình, Thanh Lạc của hắn sau này phải sống một mình, làm thế nào bây giờ?

“Thế Trinh, một mình huynh tới đây, Thẩm cô nương đâu?” Ứng Viễn Phi rót ly trà đưa cho Cầu Thế Trinh, có chút không yên lòng hỏi.

“Đang ngủ.” Cầu Thế Trinh ngồi xuống, cầm cái cốc xoay xoay, nhú chân mày nói: “Viễn Phi, trước mắt chuyện quan trọng nhất là lấy đi tất cả bức họa trong tay Tiêu Nhữ Xương, cũng để cho hắn không thể vẽ nữa. Ta muốn tung tin giả Thanh Lạc sảy thai cho hắn biết; chỉ là, cảm thấy chỉ làm như thế, dường như không đủ để cho hắn thu tay lại.”

“Sau khi trở về, ta sẽ nghĩ cách để tước đoạt Yên Hà của Tiêu gia, hắn phải ngừng cung ứng cho hoàng cung, để cho hắn lo lắng không còn chút sức lực nào nữa.” Ứng Viễn Phi trầm ngâm chốc lát nói.

Tước đoạt Yên Hà của Tiêu gia là loại tước đoạt thượng hảo nhất, biến ảo kỳ diệu, ánh sáng lung linh, là loại vải Tàn phi hậu cung thích nhất, muốn ngừng cung ứng thật không dễ dàng.

“Chuyện này không dễ làm đâu?”

“Không, có thể làm được, trong lòng ta hiện tại đã có kế sách đối phó rồi.”

“Kế sách gì?”

“Lần trước An vương gia vì Tiêu Nguyệt Mị xin chỉ ban hôn, Tiêu Nhữ Xương bây giờ trong mắt Hoàng Thượng, là một bè cánh của An vương. An vương có ý mưu phản, Hoàng Thượng vẫn muốn diệt trừ hắn. Ta sẽ lựa lời cẩn thận nói với Hoàng Thượng, gia tài Tiêu gia cự phú là hậu phương giúp An vương mưu phản, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ lệnh cho phủ Nội Vụ không mua tơ lụa Yên Hà nữa, sao có thể lấy tiền bạc Nội Khố Hoàng Cung làm thực lực của An vương lớn mạnh hơn. Năm ngoái Tuyết Tai, năm nay bệnh dịch, dùng cái cớ này nói phải tiết kiệm, không khó ngừng cung ứng tơ lụa Yên Hà.”

Nói như vậy, dường như cũng không khó khăn, chỉ là phải làm thế nào khiến Tiêu Nhữ Xương óc còn không mang nổi mình óc, quên đi những bức họa trong tay.

“Thẩm cô nương nếu quả thật là có tin không vui, nói vậy hẳn cũng không có tâm tình đi phá rối nữa.”

Cái này Cầu Thế Trinh hiểu, cho nên mới muốn thả ra tin tức giả là Thẩm Thanh Lạc sảy thai, chính là, chỉ có một tin tức như vậy, hiển nhiên không đủ để khiến Tiêu Nhữ Xương tạm thời thu tay lại.

“Ta lần này trở về, theo lệ Hoàng Thượng sẽ ban thưởng cho ta phủ thị lang, nếu như huynh yên tâm, có thể đem Thẩm cô nương đưa tới chỗ ta ở tạm, cho Tiêu Nhữ Xương tưởng huynh cùng Thẩm cô nương xảy ra xích mích, chờ khi loại trừ được hắn, huynh hãy đón người về thành thân, nếu sợ Thẩm cô nương ở trong phủ ta ảnh hưởng đến danh tiết, ta có thể nhận Thẩm cô nương làm nghĩa muội.” Ứng Viên Phi nhẹ giọng nói.

Cầu Thế Trinh trầm mặc chốc lát, cười nói: “Chuyện này cũng không cần, huynh quên Thanh Lạc đã có huynh trưởng rồi sao, cũng coi là có người nhà mẹ đẻ, sau khi trở về ta sẽ đưa nàng đến chỗ Yến Ninh.”

Yến Ninh còn phải lo liệu cho thương hào, lần này hồi kinh cũng không biết sẽ ở bao lâu, vả lại để Thẩm Thanh Lạc ở phòng ốc chật chội đó, có được thoải mái không? Ứng Viên Phi ở trong lòng nghĩ vậy, nhưng lại không nói ra, hắn hiểu được Cầu Thế Trinh đã sinh nghi, không muốn mình tiếp xúc quá nhiều với Thẩm Thanh Lạc.

“Ta rất muốn hồi kinh lập tức thành thân.” Cầu Thế Trinh có chút phiền muộn nói.

“Tuyệt đối không thể.” Ứng Viên Phi biến sắc, “Thế Trinh, một mình huynh không nhận được, Tiêu Nhữ Xương đem những bức họa kia truyền đi, hậu quả có thể không tưởng tượng nổi.”

“Ta hiểu.” Cầu Thế Trinh cười khổ, nói: “Hỏi thăm trong tay hắn có còn bức họa hay không, đem bức họa lấy được tiêu hủy, tất cả phải dựa vào huynh rồi.”

Yến Ninh hồi kinh sau Thẩm Thanh Lạc một thời gian, hắn dọc theo đường đi không có xã giao, nên đi rất nhanh, khi Thẩm Thanh Lạc hồi kinh kinh thì hắn đã trở lại Lạc Ninh thương hào.

Thẩm Thanh Lạc sau khi vào kinh không có theo Cầu Thế Trinh trở về Cầu phủ, trực tiếp đi đến Lạc Ninh thương hào, tin tức rất nhanh truyền tới tai Tiêu Nhữ Xương.

Đây là tin tức khiến Tiêu Nhữ Xương nghe được cảm thấy vui vẻ nhất, từ sau khi Tiêu Nguyệt Mị chết. Dương Giang bên kia truyền đến tin tức, trên tay Thịnh Vượng đã thu mua được những hiệp nghị kia, đã có thương hào ra giá đến 30 vạn lượng vàng, hắn có chút động tâm, cũng không tính toán bán, bán thì phải phân cho Ngụy gia tiền lãi, hắn bất luận như thế nào cũng sẽ không cấp tiền bạc cho kẻ thù của mình.

Kế hoạch của Tiêu Nhữ Xương, là muốn tự biên tự diễn làm cho trà khổ đình có độc. Thu mua vài người, khiến ấy người này giả vờ uống trà khổ đình trúng độc, cáo lên quan phủ yêu cầu bồi thường bạc. Nếu tin tức này được tung ra ngoài, hiệp nghị thu mua là khổ đình trong nháy mắt sẽ biến thành củ khoai lang phồng tay, là họa không phải là phúc, sau đó hắn sẽ thu mua quan phủ giống trống khua chiêng, muốn truy cứu trách nhiệm Đông gia cũng đệ trình triều đình không cho phép trồng trọt khổ đình, Ngụy lão thái gấp gáp, nóng lòng thoát thân, đầu tư tận năm vạn lượng hoàng kim, vốn đây là tiền bồi thường Tiêu Nguyệt Mị tử vong, giờ tình hình bết thế này, bà ta không muốn buông tha cũng phải buông.

Nếu là bà ta có thể khiêng không buông tay, bản thân liền nhận lấy hết hậu quả, tóm lại, này năm vạn lượng hoàng kim, Ngụy gia đừng nghĩ cầm lại.

Diễn tuồng như thế, Tiêu gia cũng là người trong cuộc, đem sinh môn(sinh ý) của mình đưa cho người nắm, nếu sau đó không thể đem tình thế đảo lộn, bạc vắt vãi kiếm được, sẽ ở trong tay hiệp nghị trở thành giấy vụn.

“Chỉ cần có thể vì Nguyệt Mị báo thù, mất bao nhiêu gia tài cũng đáng giá.” Tiêu Nhữ Xương lầm bầm lầu bầu. Giọng nói thông thả, lại làm cho Tiêu Nghĩa khắp cả người phát rét, chủ tử mình lại muốn mở ra một trận huyết chiến nữa đây.

Tiêu Nhữ Xương phân phó thủ hạ ở Dương Giang theo kế hoạch làm việc, yên lặng chờ Ngụy lão thái chủ động tới tìm hắn muốn rút lui ra khỏi hợp tác.

“Gia, tháng này trong cung không đặt hàng tơ lụa Yên Hà nữa.” Hôm nay, quản sự Canh Cửi Phường(xưởng dệt Canh Cửi) tìm đến Tiêu Nhữ Xương, bộ dáng như trời sập.

“Cái gì?” Quả thật trời sập xuống rồi, cung ứng cho hoàng cung, là nguồn thu lớn nhất của Tiêu gia, lụa Yên Hà của Tiêu gia từ sau khi Đại Hi khai triều(bắt đầu), vẫn làm mua bán với hoàng cung, bởi vì hàng bán chạy, hẳn liền thường xuyên tặng lễ trọng cho tổng quản phủ Nội Vụ.

“Có nghe được nguyên nhân hay không?”

“Nô tài đã đi tìm tổng quản phủ Nội Vụ - Từ Tuyền hỏi rồi, hẳn nói Hoàng Thượng nói nên tiết kiệm, bắt đầu từ Hậu cung, tơ lụa Yên Hà quá đắt, không phải mua vào nữa.” Quản sự vẻ mặt đau khổ, nhìn thấy nhìn Tiêu Nhữ Xương âm trầm, đi đến trước mặt Tiêu Nhữ Xương nhỏ giọng nói: “Nô tài có nghe qua, là Ứng đại nhân góp lời cho hoàng thượng.”

“Là hẳn.” Tiêu Nhữ Xương ngã ngồi trên ghế, thất sách, hẳn vẽ bức họa kia, quên mất Ứng Viễn Phi không còn giống như trước, không còn là Thế tử Hầu phủ chỉ có danh mà không có quyền trong triều nữa.

Hoàng đế cùng An vương ngoài mặt hòa nhã mà trong lòng không hòa, nếu đi theo An vương để có thể mua bán trở lại với hoàng cung là không thể nào, không thể tiếp tục buôn bán với hoàng cung, hơn nữa sẽ còn liên tiếp bị gièm pha.

Tiêu Nhữ Xương sai người đến tìm Tiêu Nghĩa.

“Người lập tức chạy tới Dương Giang, nếu chuyện bố trí còn chưa có thi hành, dừng lại, lập tức đem hiệp nghị thu mua trên tay bán ra, nếu như đã vỡ lở ra cáo lên công đường, đưa cho Tri châu lễ trọng, hãy mau đem chuyện này áp xuống.”

Tiêu Nhữ Xương cảm thấy mình chưa từng bị khủng hoảng như thế, Tơ lụa Yên Hà không còn được cung ứng cho hoàng cung, phải giảm lượng sản xuất một nửa trở lên, nhưng người của xưởng không thể đuổi đi, đuổi đi, cách chế tạo tơ lụa Yên Hà sẽ lưu truyền ra ngoài, không đuổi đi, Tiêu gia mỗi ngày phải mất thêm gần năm trăm lượng bạc.

Thẩm Thanh Lạc đã sẩy thai rồi, mưu đồ thành, có nên làm mặt dày đến Cầu phủ cùng Cầu Thế Trinh đòi lại đồ cưới của muội muội không?

Tiêu Nhữ Xương sầu lo không dứt thì Ứng Viễn Phi tới.

“Mục đích ta tới, chắc huynh cũng biết, đem những bức họa trên tay huynh cho ta, về sau không được vẽ tiếp, nếu không!” Ứng Viễn Phi vẫn gió nhẹ nước chảy, ngữ điệu bình tĩnh, “Hôm nay huynh mất đi sinh ý, ngày mai mất, chính là tính mệnh cả Tiêu gia.”

Nếu sinh ý tơ lụa Yên Hà bị dừng trước khi nghe được lời nói này của Ứng Viễn Phi, Tiêu Nhữ Xương sẽ xì mũi coi thường. Hiện tại, Ứng Viễn Phi đã xác nhận năng lực của mình cho Tiêu Nhữ Xương thấy, Tiêu Nhữ Xương không thể không cân nhắc, cự tuyệt mang tới hậu quả.

“Nếu như huynh đem những bức họa này lưu lạc ra bên ngoài, Thẩm Thanh Lạc sống không nổi, Thế Trinh sẽ giết huynh.” Ứng Viễn Phi liếc nhìn Tiêu Nhữ Xương đưa tới những bức họa, tay nắm chặt dần mở ra, phát phát tay áo, nhìn chằm chằm Tiêu Nhữ Xương lãnh đạm nói.

Cái hậu quả này Tiêu Nhữ Xương tự nhiên biết, cho nên mới không đem chiêu có thể đánh chết ngay Thẩm Thanh Lạc ra sử dụng,

Ứng Viễn Phi không nói thêm lời, chấp tay cáo từ.

Nhìn bóng lưng Ứng Viễn Phi đi xa, Tiêu Nhữ Xương có chút mất hồn.

Nguy cơ trước mắt trùng trùng, nguy cơ lớn nhất là tiền bạc, Tiêu Nhữ Xương đứng dậy, hướng Cầu phủ đi, vẫn nên không cần mặt mũi, đem những đồ cưới kia đòi lại.

Trước cửa Cầu phủ chiêm trống kèn thổi vang trời, Tiêu Nhữ Xương sửng sốt, chẳng lẽ Thẩm Thanh Lạc cùng Cầu Thế Trinh hôm nay thành thân? Sao hẳn lại không nghe thấy tin tức này.

Trước đại môn vây đầy người, tiếng người huyên náo, xen lẫn giọng nói hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Tiêu Nhữ Xương chen vào, chỉ thấy trước đại môn bày hương án, hai quan sai đỡ một tấm biển, một thái giám đang đem thánh chỉ Minh Hoàng trong tay giao cho Cầu Thế Trinh.

Cầu phủ cùng Hoàng Đế thiết lập quan hệ từ lúc nào vậy? Tiêu Nhữ Xương bất giác càng thêm lo lắng, nhìn về phía bảng ngạch kia, phía trên là bốn chữ “Tích thiện nhân gia”, lại giống như là ngự bút (do hoàng thượng viết).

Tiêu Nhữ Xương tâm trầm xuống, Cầu Thế Trinh cung tiễn này thái giám rời đi, quay đầu phân phó bọn hạ nhân đang quỳ đầy đất đứng dậy: “Cầu Thụ cùng Cầu Lâm ở lại hỗ trợ treo tấm biển, những người khác trở về.”

“Thế Trinh, Hoàng Thượng vì sao ban tấm biển này cho Cầu phủ.”

“Thanh Lạc nói đồ cưới của muội muội người, người không muốn lấy lại, ta cũng không thể dùng được, đem những thứ đó toàn bộ quyên cho triều đình rồi.”

“Toàn bộ quyên đi ra ngoài?” Tiêu Nhữ Xương gương mặt tuần tú biến sắc.

“Phải người lại không muốn lấy lại, Cầu phủ mặc dù nghèo, cũng không phải dùng bạc của người, đương nhiên là hiến toàn bộ ra ngoài đổi lại cái tâm bình an.”

75. Chương 75: Chương 75

Đúng là chính hắn đã nói không cần, tùy Cầu phủ xử trí, Tiêu Nhữ Xương nói không ra lời, chính hắn luôn luôn coi tiền tài như cặn bã, lần đầu tiên biết được bạc đáng quý thế nào, lại trở mắt nhìn tài sản Bạc Vạn bởi vì một câu nói của mình mà mất sạch. Tiêu Nhữ Xương tập tễnh đi, Cầu Thế Trinh quả đấm vừa nắm lên dần buông ra, Tiêu Nhữ Xương còn dám tới gặp hắn, thật khiến cho hắn ngoài ý muốn. Nghe nói đồ đã quyên ra ngoài liền đi, xem ra đúng như mình đoán, không có buôn bán với hoàng cung, Tiêu gia đã bước đến đường cùng (nguyên văn: là mệnh nạn cuối cùng). Ứng Viễn Phi nói muốn tìm cách từ phương diện luật pháp đưa Tiêu Nhữ Xương vào chỗ chết, để cho hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ nữa, đã hồi kinh hơn hai mươi ngày, bởi vì sợ Tiêu Nhữ Xương đem bức họa phát tán ra ngoài, đến Lạc Ninh thương hào hắn cũng không dám đi, xa Thẩm Thanh Lạc một thời gian dài như vậy, Cầu Thế Trinh nhớ thương không dứt, thân thể cũng kìm nén đến rất khó chịu. Công việc chất đống ở Tiền trang đã xử lý xong, hai ngày này rảnh rỗi, nỗi nhớ nhung càng tăng thêm. Đem tấm biển treo lên, trở về liệu Phong Hiền, Cầu Thế Trinh đi qua đi lại, có chút ức chế không kìm được nỗi nhớ nhung trong lòng, không nhìn được lại chạy đến gian phòng trước đây của Thẩm Thanh Lạc, cầm lên cái rìu, đem một đồng củi chất ở góc sân, bỏ thành những thanh nhỏ.

**

Đồ cưới không lấy lại được, người dưới xưởng cả ngày không có việc gì làm, lòng người xao động, mỗi ngày chỉ đi ra ra vào vào, Tiêu Nhữ Xương như đang ngồi trên tổ kiến lửa, nóng nảy vô cùng. Bên Dương Giang truyền tin tức về, Tiêu Nghĩa lúc chạy đến, người phụ trách bên kia đã dựa theo phân phó hành sự, chuyện đã động đến phủ nha. Nếu để cho chuyện lớn lên, vậy sẽ không thể thu tiền lại được, Tiêu Nhữ Xương không đợi được Ngụy lão thái chủ động tới tìm hắn nữa.

“Cái gì?” Ngụy lão thái giật mình, bà cả đời an phận thủ thường, sao có thể chọc đến quan phủ?

“Ngụy gia ở bên kia có người hay không? Tiêu Nghĩa đã tặng đại lễ, cũng biết Tri Châu(chức quan) cần phải truy cứu trách nhiệm, chuyện này làm không tốt, tiền vốn bị mất, còn có thể liên lụy đến mạng người.” Tiêu Nhữ Xương đi tới đi lui, không phải diễn trò, Tiêu gia nguy cơ bốn phía đã khiến cho sắc mặt hắn xám như tro, dung nhan tinh xảo kỳ kỳ thất sắc. Tiêu Nhữ Xương cùng Ngụy Long thời niên thiếu bắt đầu lui tới, Ngụy lão thái đối với hắn rất quen thuộc, thấy thói quen bình tĩnh ôn hòa của hắn thay đổi, cũng không khỏi luống cuống, suy nghĩ một chút nói: “Khổ định mặc dù không thể chữa bệnh, cũng không thể khiến người trúng độc, chuyện này có quỷ.”

“Đương nhiên là có quỷ.” Tiêu Nhữ Xương vung về căn rằng nói: “Có người nhìn trúng mấy cái hiệp nghị thu mua trong tay chúng ta, muốn khiến chúng ta suy sụp để lấy những hiệp nghị kia, người này tiền tài

quyền thế, sâu không lường được, thực không dám đầu điểm, việc buôn bán tơ lụa Yên Hà của Tiêu gia đang gặp khó khăn, bước kế tiếp người này muốn đổi phỏ, chỉ sợ chính là Ngụy gia.”

Hoàng cung hủy bỏ cung ứng tơ lụa Yên Hà của Tiêu gia, mặc dù chuyện chỉ xảy ra cách đây mấy ngày, nhưng Ngụy lão thái cũng là một thương nhân(tin tức nhanh nhạy), nên đã nghe được tin này, chỉ là không biết do Ứng Viễn Phi góp lời, lại nghĩ Tiêu gia cây lớn rễ sâu, vậy mà không thể đánh lại người giết dây, Ngụy gia càng không cần phải nói. Ngụy gia tuy nói không có nhiều tiền bạc, chỉ dựa vào nghề chế tạo trang sức tổ truyền. Lúc trước vì chuyện Tiêu Nguyệt Mị mà phải lên quan phủ. Con rể vẫn còn ở trong lao, người phía sau màn nếu là có tâm, lật lại bản án, đem nhi tử xử tội. Đây! Người có thể ngừng mua bán giữa Tiêu gia và hoàng cung, chắc chắn là đại quan trong triều đình, căn bản mình không có khả năng ngăn cản.

“Tiêu công tử, năm vạn lượng hoàng kim này, coi như con ta bồi thường Tiêu gia, lão thân không cần tiền lời nữa, khế ước hợp tác chúng ta ký coi như hủy bỏ.”

Ngụy lão thái cắn răng, để tránh chuyện người phía sau màn điên cuồng sửa trị, quyết định thật nhanh nói. Mục đích Tiêu Nhữ Xương tới đúng là như thế, thấy Ngụy lão thái hoảng hồn, nhưng không nghĩ vì vậy mà thu tay lại.

“Không được.” Tiêu Nhữ Xương cự tuyệt hủy bỏ khế ước.“Chuyện này hãy chờ khi sự tình kết thúc rồi mới quyết định.”

“Người.” Ngụy lão thái tức giận, cố gắng nhẫn nhịn nói: “Lão thân sẽ đền bù thêm một vạn hoàng kim cho Tiêu công tử, thế nào?”

Năm vạn lượng không cần, còn cho thêm một vạn lượng, Tiêu Nhữ Xương mừng thầm, gật đầu đáp ứng, Ngụy lão thái hẹn hẳn buổi chiều sẽ giao vàng, hai bên một tay giao vàng một tay xé khế ước. Ngụy lão thái sai quân sự thương hào chuẩn bị vàng, quân sự nghe vậy, liền tỏ ra nghi ngờ.

“Chuyện này chỉ là nghe phía Tiêu Nhữ Xương nói, chưa chắc là thật, ngộ nhờ Tiêu Nhữ Xương nói dối thì sao? Không bằng phái người đi Dương Giang hỏi thăm tin tức, nếu là thật, lúc đấy trả lại vàng cho Tiêu gia cũng không muộn.”

Từ Phượng thành đi Dương Giang, khoái mã chạy ngày đêm không dừng, qua lại cũng phải mất tám ngày, chờ xác định được tin tức sẽ không kịp, Ngụy lão thái biết rõ “đương đoạn bất đoạn” là điều tối kỵ, nhưng trong lòng lại tiếc số vàng kia, nên quyết định nghe theo lời quân sự. Chiều hôm đó Tiêu Nhữ xương tới lấy vàng thì Ngụy lão thái nói chưa gom được đủ vàng, bảo Tiêu Nhữ Xương đợi thêm mấy ngày. Lật lọng phản lời như vậy! khiến Tiêu Nhữ Xương tức giận vô cùng nhưng cũng phải nhẫn nại, Tiêu gia xưa đâu bằng nay, một vạn lượng vàng lập tức đến tay hẳn không thể không cần, chỉ có thể đợi thêm. Tiêu Nhữ Xương không đợi được một vạn lượng vàng của Ngụy gia, bảy ngày sau, quan binh bao vây Tiêu phủ, Tiêu gia bị kê biên(khám xét) tài sản, Tiêu Nhữ Xương bị bắt vào đại lao. Ngụy lão thái cũng chỉ vì tiếc một vạn lượng vàng, mà liên can bị phản tội đồng mưu với Tiêu gia, cả nhà Ngụy gia sẽ bị chôn theo Tiêu gia. Tiêu Nhữ Xương thông minh một đời, ở thời khắc mấu chốt lại đi nhằm một nước cờ —— hẳn sai Tiêu Nghĩa đến Dương Giang, hối lộ Tri Châu. Đồng nghĩa với việc nhận mình là người chủ mưu đứng sau lưng Thịnh Vượng thương hào của Đông gia, Cung Đế mới vừa bị cách chức điều tra, vết xe đổ đó, tân nhậm Tri châu Dương Giang có lòng cũng không dám tham ô lúc này, liền cẩn thận thẩm tra, vài hộ gia đình bị trúng độc, vừa thấy hình cụ trong đại lao liền sợ hãi, liền nhanh chóng khai ra là do Thịnh Vượng bày mưu đặt kế, Hoàng Đế giao phó phải chú ý Thịnh Vượng thương hào, Tri Châu liền đem cận vệ án viết ra báo với Hoàng đế.

“Tiêu Nhữ Xương, người đem tử huyết đưa đến trước mặt trẫm, trẫm từ chối thì thật bất kính.” Trong Cẩm Cung Hoàng Đế thấy tấu chương rất mừng rỡ, không cần chậm rãi chờ cơ hội, cũng không cần hẳn phải kiểm cố rồi. Lừa dối, kích động dân chúng, đầu cơ tích trữ, âm mưu giết hại dân chúng vô tội.

Những tội danh này chỉ đủ để tịch biên gia sản, không đủ để tịch thu tài sản giết cả nhà kẻ phạm tội, Hoàng Đế vốn đang muốn tìm cớ, nhưng nghe nói Tiêu gia chỉ còn lại một người là Tiêu Nhữ Xương, nên tạm thời không tìm cớ nữa, dù sao chỉ một người như thế, muốn cho hắn bắt ngờ chết quá dễ dàng. Người Ngụy gia bên kia, tuy là Thương Hộ bình thường, không có thế lớn như Tiêu gia, nhưng để tránh hậu họa, nên tìm viện cớ giết thì hơn.

“Thế Trinh, Cầu phủ lần này thật là may mắn.” Ứng Viễn Phi vội tới báo tin cho Cầu Thế Trinh: “May nhờ lần trước Thẩm cô nương đem hôn thư hai nhà Cầu Tiêu đòi lại, lại không đồng ý cho Tiêu Nguyệt Mị chôn cất ở Cầu phủ, nên tránh được tội liên quan.”

“Quyên cho triều đình một lượng bạc lớn như vậy cũng phải có tác dụng chứ?” Cầu Thế Trinh cười nói. Sau khi trở lại hân vốn muốn đem đồ cưới của Tiêu Nguyệt Mị trả về Tiêu gia, sau lại nghĩ, về sau Tiêu gia bị ngừng mua bán với hoàng cung, tiền bạc thiếu hụt, đồ cưới này đưa trở về, vô hình trung sẽ làm giảm bớt áp lực cho Tiêu Nhữ Xương, dứt khoát không trả, trực tiếp thông qua Ứng Viễn Phi quyên cho triều đình, lấy danh nghĩa là quyên góp tiếp tế cho gia đình nạn dân ở Dương Giang có người chết vì bệnh dịch. Ứng Viễn Phi cười gật đầu, Hoàng Đế muốn đấu cùng An vương, tiền bạc càng nhiều thì càng tốt, vả lại Cầu Thế Trinh dẫn đầu quyên tiền, Phú Hộ trong kinh học theo, mặc dù không quyên được nhiều như Cầu phủ, nhưng Hoàng Đế thu vào cũng không ít, đối với Cầu phủ rất có thiện cảm, lần này tự nhiên sẽ không giáng tội liên can mà tru di Cầu phủ.

“Tiêu gia có còn những bức họa đó hay không?” Cầu Thế Trinh có chút không yên lòng.

“Không có, lần này tịch biên gia sản ta có nhờ người giúp, kiểm tra qua, trong nha môn ta cũng giao hẹn qua, tất cả giấy và bút mực, nghiêm cấm đưa cho Tiêu Nhữ Xương.”

“Đa tạ! Viễn Phi, huynh cứ tự nhiên, đừng khách sáo, ta đi trước.” Cầu Thế Trinh mặt mày hớn hở, vỗ bả vai Ứng Viễn Phi, bỏ lại khách hướng ngoài cửa chạy như bay, trong chớp mắt không thấy bóng dáng đâu. Ứng Viễn Phi trợn mắt há mồm nhìn Cầu Thế Trinh chạy như mãnh hổ ra tù, sững sốt chốc lát hồi hồn, Cầu Thế Trinh đây là muốn đi tìm Thẩm Thanh Lạc rồi.

“Phải gấp thành ra như vậy sao?” Ứng Viễn Phi cười lắc đầu lăm bầm lăm bầu, trên mặt là nụ cười vui vẻ, mặt mày lại ẩn đầy khổ sở. Còn có một chuyện phải nói, chuyện liên quan đến Lam Diễm, cũng không kịp nói với Cầu Thế Trinh, Ứng Viễn Phi gọi một nha hoàn của Cầu phủ: “Đi thông báo tiểu thư nhà người tới gặp ta, ta có chuyện cần nói.”

“Ta có thể nhờ cậy, giúp Lam Diễm lật lại bản án, chỉ là phải chờ chuyện Ngụy gia phán xét xong, nếu thả hân ra ngoài lúc này, hân có thể bị giết liền với Ngụy gia.”

“Đa tạ Ứng đại nhân, tất cả nghe theo Ứng đại nhân an bài.” Bệ Mộng Dao cảm kích uất ức hành lễ nói cảm ơn. Ứng Viễn Phi trả một lễ, nhìn Bệ Mộng Dao một chút, lại nói: “Ta đã đến gặp Lam Diễm, hân đối với nàng tình cũ không quên, như có ý muốn nói lại duyên xưa, tiểu thư tính như thế nào?”

Nói lại duyên xưa? Bệ Mộng Dao ngơ ngẩn.

“Nàng hãy suy xét kỹ rồi nói với ta, ta sẽ quyết định bước kế tiếp làm sao làm.” Ứng Viễn Phi than nhẹ, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ Ngụy Long đã có bầu, nếu nàng muốn hợp lại với Lam Diễm, chúng ta khoanh tay đứng nhìn, tỷ tỷ Ngụy Long liền không sống được rồi. Nếu không, Lam Diễm đã giúp chúng ta, ta khi nghĩ biện pháp cứu tỷ tỷ Ngụy Long ra bảo vệ con của hân.”

“Thê tử của hân đã mang thai con của hân.” Bệ Mộng Dao lăm bầm nói, thân thể lão đảo muốn ngã, Ứng Viễn Phi thăm than, đáng tiếc một cô nương si tình bạc mệnh, Bệ Mộng Dao sẽ lựa chọn thế nào, trong lòng hân đã mơ hồ có đáp án.

“Lam Diễm lựa chọn từ hôn cưới người khác thì ta cùng hân đã đoạn duyên rồi.” Ánh mắt ánh lên nét dịu dàng và yên bình, Bệ Mộng Dao mỉm cười nói ra quan điểm của mình, nhìn Ứng Viễn Phi hành lễ một cái, tay áo nhẹ bay, sau đó nhẹ nhàng xoay người, biến mất ở khúc quanh hành lang.

**

“. Ta đã đào hố sẵn chỉ chờ Tiêu Nhữ Xương nhảy vào. Giờ không phải sử dụng đến rồi.” Nghe nói Tiêu gia bị tịch thu tài sản Tiêu Nhữ Xương đã bị bỏ tù, Thẩm Thanh Lạc có chút hơi tiếc, nàng đã phân phó Yến Ninh giả vờ thu mua ngô, rồi đợi Tiêu Nhữ Xương theo phong trào...

“Hân sẽ không trông, ta đã muốn ghen điên rồi.” Cầu Thế Trinh khẽ gọi, kéo Thẩm Thanh Lạc qua sờ bụng của nàng, hỏi: “Một tháng này, thân thể có khó chịu ở đâu không? Đứa bé như thế nào?”

“Không có việc gì, đều tốt, Thế Trinh, bảo bối sẽ đá ta.” Thẩm Thanh Lạc hưng phấn nói: “Chàng nằm sấp trên bụng nghe một chút.”

“Đợi lát nữa hãy nghe.” Cầu Thế Trinh thở gấp nói.

“Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc thét chói tai, Cầu Thế Trinh chỉ đem ngón tay tham tiến vào trêu chọc – kéo đẩy hai cái, vật phía dưới của nàng đã có phản ứng. “Thế Trinh, dừng lại.”

“Rất - chặt, rất - thoải mái.” Cầu Thế Trinh thoải mái thở dài một tiếng, thở gấp nói: “Dừng lại không được, Thanh Lạc, cho ta đi.”

Một tháng chưa làm qua, nơi đó Thẩm Thanh Lạc chặt hơn, mà cây gậy nóng tìm được khát vọng trong hang động áp áp, kích động đến bành - trướng đến càng lớn. Nhu - mềm ôn - nóng chặt - kẹp lấy cái mũ, côn - gậy - không vào được, khe làm đau, đau đến tuyệt vời, tiêu - hồn. Cầu Thế Trinh cảm thấy giống như trở lại lần đầu tiên đi vào đó, khó có thể hình dung sự vui sướng giờ khắc này, linh hồn nhỏ bé của hắn bay lên không, nhắc hông Thẩm Thanh Lạc lên, hùng dũng xông vào, đi đoạt lấy lãnh địa của mình.

76. Chương 76: Chương 76

Đã lâu rồi không làm tình, thân thể có chút kháng cự xâm lấn của cự vật, Thẩm Thanh Lạc đau đớn than nhẹ, nhưng chỉ qua mấy trăm cái ra vào, Cầu Thế Trinh liền khiến nàng vui vẻ sung sướng như lạc vào Tiên cảnh.

Động tác của hắn như mãnh hổ hung ác mới thoát khỏi nhà giam, nhanh chóng cuồng dã. Thẩm Thanh Lạc cái gì cũng không nhớ nổi, theo Cầu Thế Trinh va chạm, trong miệng không ngừng rên rỉ.

Bị đè nén đã nhiều ngày, một lần nữa đi đến chỗ khiến inh tiêu hồn – thất phách, Cầu Thế Trinh tận tình thưởng thức chiếm đoạt.

Thẩm Thanh Lạc mặt phỉm đỏ, sóng mắt như nước, mặt mày bởi vì vui thích cực độ có chút vặn vẹo, thần sắc cùng tâm trí đình trệ như vậy, là mê người như vậy, thần trí Cầu Thế Trinh cùng hồn phách cũng đã bay đến chín tầng mây.

“Thoải mái sao? Nghỉ chốc lát rồi làm một lần nữa được không?” Dem dịch giữa hai chân Thẩm Thanh Lạc lau đi, Cầu Thế Trinh vẫn chưa thỏa mãn, đem mặt tiến tới gương mặt Thẩm Thanh Lạc cọ xát, khăn giọng hỏi.

Nhìn hắn lỗ mãng cuồng bạo, kì thực mỗi một cái cũng không chế, không để cho cây gậy nung đỏ bành trướng đó đánh tới chỗ sâu nhất, cả trái tim Thẩm Thanh Lạc bị tình yêu của hắn thấm vào đến mềm yếu, nhẹ nhàng gặt đầu một cái, nhìn hắn chảy không ít mồ hôi, cái trán hiện đầy mồ hôi hột, liền nắm khăn tay giúp hắn lau mồ hôi.

“Thanh Lạc, nàng thật tốt.” Cầu Thế Trinh cười khúc khích, Đại Cầu bình thường thật biết điều không nhúc nhích để cho Thẩm Thanh Lạc lau.

Xiêm y của hắn đã rộng tởm ra, lộ ra cơ ngực tinh tráng bền chắc, mồ hôi đọng trên da thịt màu cổ đồng càng thêm khỏe mạnh mê người, Thẩm Thanh Lạc lau lau, thân thể từng hồi một nóng lên, khăn tay không biết đã ném đi đâu, bàn tay nhỏ nhắn sờ vào cơ ngực khỏe mạnh rắn chắc, xoa nắn từ trên xuống dưới, khi đi tới điểm nhỏ nhỏ cứng rắn màu hồng lồi lên, ngón trỏ cùng ngón giữa vân vê, ngón cái nhẹ nhàng cạo cạo.

Cầu Thế Trinh nằm ngửa, dần dần thở dốc, mắt cũng híp lại, trong miệng thỉnh thoảng hừ: “Thanh Lạc. Thật thoải mái. Nhanh lên một chút.”

Chủ động khống chế khiến nàng cảm giác rất khác với mọi khi, Thẩm Thanh Lạc thấy hứng thú vô cùng, nghiêng người úp sấp trên người Cầu Thế Trinh, khe cắn cầm của hắn, từ từ đi đến yết hầu, đem yết hầu nhô ra bởi vì dồn dập thở dốc mà không ngừng trượt động mút chặt, không nhanh không chậm liếm mút.

Dục - vọng theo Thẩm Thanh Lạc trêu chọc dần đến giới hạn sôi trào, Thẩm Thanh Lạc miệng liếm mút ngón tay nhỏ nhắn đồng thời cầm捏 khiến Cầu Thế Trinh sướng khoái đến không biết nguyên do, lại bị

hành hạ đến rất khó chịu, muốn đem Thẩm Thanh Lạc áp đảo mạnh mẽ đêm tới, nhưng lại không bỏ được cảm giác hưởng thụ này, khó được nằng chủ động khiêu dẫn khiến hắn vui vẻ.

Thẩm Thanh Lạc càng không ngừng hôn liếm, tay nhỏ bé ở trên cơ ngực Cầu Thế Trinh thỉnh thoảng siết chặt, chà xát, ở hạt màu hồng lồi lên cạo kéo, Cầu Thế Trinh không chịu đựng được nữa, cây gậy kia đã gấp rút muốn phát - tiết rồi.

“Thanh Lạc, nằng chăm sóc cái đó một chút.”

“Cái nào cơ?” Thẩm Thanh Lạc hừ nhẹ, đưa tay đến một cây gậy trắng kiện, “Là chăm sóc nó sao?”

“Ừ.” Cầu Thế Trinh cúi đầu “A” một tiếng, cặp mắt sáng lóng lánh nhìn tới trước Thẩm Thanh Lạc, trong con ngươi sáng ngời có hai đốm lửa đang thiêu đốt.

Vật kia còn lưu lại nhiệt dịch mới vừa rồi, ẩm ướt dính dính, vuốt cái mũ to thô - cường tráng, xung quanh mạch máu nổi lên rõ ràng, Thẩm Thanh Lạc trên người càng nóng ran, vô cùng muốn nghiêng người nằm vật xuống để vật kia tiến vào mình khiến hai địa phương đó không ngừng va chạm. Nhưng nhìn biểu tình Cầu Thế Trinh say mê, nhìn hắn đang dưới sự thao túng của mình, gương mặt kiên cường lúc này như lá phong mùa thu, nghe hắn đè nén vui sướng thở gấp, cái loại thỏa mãn tâm hồn đó khó nói hết lên lời lòng, cảm giác thoải mái như nó đang ở trong thân thể mình vậy.

Ngón tay linh xảo thỉnh thoảng bóp lấy, thỉnh thoảng cạo lau, khiến Cầu Thế Trinh vui vẻ đưa lên mây, cây gậy ở trong tay Thẩm Thanh Lạc trong lúc bất chợt bành chướng dữ dội, đập thành thạch đứng thẳng, Thẩm Thanh Lạc động tác tăng nhanh, khiến thân thể Cầu Thế Trinh căng cứng lại, bên trên yết hầu trượt động, chỗ sâu cổ họng phát ra tiếng rên, sau đó tiếng rên biến thành tiếng hét một dòng nước xiết phun thẳng lên.

.

Tinh hoa nóng bỏng phun ra giống như là tiến vào trong thân thể của chính mình vậy, Thẩm Thanh Lạc sau khi giúp Cầu Thế Trinh xuất ra, thân thể giống như bị rút xương, mềm mại ngã vào trong ngực Cầu Thế Trinh không thể nhúc nhích.

“Như vậy nằng cũng có thể thoải mái sao?” Cầu Thế Trinh có chút nghi ngờ hỏi.

Thẩm Thanh Lạc thở hổn hển không cách nào trả lời, thật lâu mới hừ nói: “Chàng lúc dùng ngón tay chọc ghẹo ta, cũng thoải mái sao?”

“Đúng vậy!” Cầu Thế Trinh bừng tỉnh hiểu ra, vui sướng hài lòng nói: “Thanh Lạc, nằng đang mang thai, vật kia ta chỉ sợ nó vào quá sâu khiến đứa bé bị thương, không thể tận hưởng, về sau cái đó tới một lần, còn trên chọc lẫn nhau như vậy sẽ thu được mấy lần rồi.”

Thẩm Thanh Lạc dở khóc dở cười, lườm Cầu Thế Trinh một cái, thầm nói chàng thật đúng là không sợ tình - tận người - mất! Cầu Thế Trinh bị ánh mắt mông lung yêu kiều chiếu vào, liền khiến linh hồn nhỏ bé phiêu đảng, đầu để ý được thâm ý trong đó, kéo Thẩm Thanh Lạc qua, bàn tay đi xuống dưới tìm kiếm.

**

Không có chương ngại Tiêu Nhữ Xương, hôn sự Cầu Thế Trinh chuẩn bị lo nhiều làm nhiều, tất cả đều yêu cầu phải tốt nhất.

Không cần lo lắng Tiêu Nhữ Xương quấy phá, Thẩm Thanh Lạc muốn từ bên Yến Ninh xuất giá, Cầu Thế Trinh ngại nơi đó hơi nhỏ, muốn mua một trạch viện khác lớn hơn.

Thẩm Thanh Lạc đối với hôn sự làm nhỏ hay to cũng không để ý nhiều, chỉ là suy nghĩ Lạc Ninh thương hào buôn bán kiếm được không ít, bạc không thiếu, Yến Ninh hai mươi hai tuổi, cũng nên thành thân rồi, cho hắn mua một trạch viện khác chuẩn bị cũng tốt.

Mua nhà là chuyện tốt, chỉ là tìm được nhà, mua được rồi còn phải sửa chữa trang trí, phải hao tổn mất ngày này, Cầu Thế Trinh lại gặp đến độ không chờ được nữa.

“Thanh Lạc, nếu không chúng ta thành hôn hai lần, trước làm nhỏ thôi, ta cưới nằng về. Lại làm đại tiệc mời khách một lần nữa.”

“Đứa ngốc, nói càn gì vậy.” Thẩm Thanh Lạc gõ vào đầu Cầu Thế Trinh một cái, vuốt bụng nói: “Nếu không, cũng không cần làm lớn, làm tiệc đơn giản mời khách là được.”

Đứa bé đã năm tháng rồi, bụng đã lồi rất rõ ràng, còn tiếp tục kéo dài, lễ phục dù rộng cũng không giấu được.

Cầu Thế Trinh mâu thuẫn, hẳn là hận không thể chiếu cáo khắp thiên hạ Thẩm Thanh Lạc thành nương tử của hắn, làm nhỏ hắn thật sự không muốn, thật ra thì cũng không cách nào làm nhỏ được, quần sự tiền trang Khánh Phong ở các nơi, người trong giới thương nhân, khách ít nhất phải hai trăm người, sau đó, Cầu Thế Trinh còn muốn sắm đồ cưới, cho Thẩm Thanh Lạc, sẽ đem nàng từ đầu đến chân y phục, đồ dùng, trang sức... toàn bộ phải mua những đồ đẹp nhất giá trị nhất.

Thẩm Thanh Lạc nhìn danh sách mua đồ dài mấy trang giấy, vỗ trán thở dài:

“Chàng tính toán những thứ đồ này cho ta dùng đến khi nào?”

“Trước kia để nàng phải chịu thiệt, lúc này thuận tiện mua, dùng được thì dùng, không dùng được thì bỏ chứ sao. Còn có.” Cầu Thế Trinh nghiêm mặt cười hắc hắc, rút ra mấy trang giấy trong đó, chỉ vào mấy dòng phía trên giải thích.

“Chàng. Chàng học ở đâu ra những thứ tâm địa gian xảo này?” Thẩm Thanh Lạc mắc cỡ bịt lỗ tai: “Ta không nghe.”

Cầu Thế Trinh liệt ra những đồ phía trên muốn mua, tất cả đều là chút vật phẩm không bình thường.

“Gia tăng đa dạng chứ sao.”

“Gia tăng cái đầu chàng, chàng dám lấy những thứ này, không cho chàng vào phòng.”

“Được, không lấy không lấy.” Cầu Thế Trinh gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng lại nghĩ, mua về giấu đi, lúc muốn dùng có thể lấy ra, chỉ cần nó thú vị, Thẩm Thanh Lạc sẽ không tức giận nữa.

Cầu phủ phát ra thiệp hỉ, bốn phía xấp xếp hôn sự, tất cả thương hào lui tới không dứt, quà tặng cũng cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong phủ.

Cầu Thế Trinh mỗi ngày đến tiền trang xử lý sự vụ một lát, thời gian còn lại đều ở Lạc Ninh thương hào, nha hoàn hầu hạ bị hắn đuổi trở về Cầu phủ, bản thân hắn rất vui sướng khi phục dịch Thẩm Thanh Lạc, nị nị oai oai không ngừng nghỉ, Thẩm Thanh Lạc bị hắn chọc ghẹo đến linh hồn nhỏ bé cũng tìm không thấy rồi, nhất thời làm cho nàng quên chuyện tìm mẹ kế nàng tính sổ.

Nàng quên người cha thất đức cùng mẹ kế, nhưng Thẩm Hựu Đường cùng Tiêu thị lại không quên, Cầu phủ tổ chức hôn sự linh đình, bạc như nước chảy rải ra, người ở kinh thành đổ mắt than thở không dứt, Thẩm Hựu Đường cùng Tiêu thị cũng tham.

“Nữ nhi nuôi lớn không nhận cha mẹ, thật là buồn cười. Nghe nói muốn xuất giá từ nhà nghĩa huynh gì đó, Cầu Thế Trinh vì cho nàng thể diện, còn tốn tiền mua trạch viện cho nghĩa huynh nàng, lão gia, người đường đường là cha ruột, phải tìm nàng phân xử đi.” Tiêu thị giựt giây Thẩm Hựu Đường đi tìm Thẩm Thanh Lạc.

Phân xử? Không có lợi ích gì, Thẩm Hựu Đường co rúm lại một chút, nói: “ Khi Tiêu Nhữ Xương tới hỏi chúng ta muốn biết kí hiệu trên người nha đầu đó, đáng nhẽ không nên nói cho hắn biết, cho có một vụn lượng bạc, quá ít. Hiện tại đi tìm nha đầu kia, chỉ sợ.”

“Có cái gì phải sợ, có cha ruột lại không hiếu kính, điều này đến chỗ nào cũng nói không thông(không hợp đạo lý), lão gia, nếu như người còn muốn uống rượu ngon, nên thừa cơ hội này, tính toán thật tốt.”

77. Chương 77

Tiêu thị nói đến rượu, lá gan Thẩm Hựu Đường liền to ra, nghĩ Thẩm Thanh Lạc dù không muốn coi hắn là cha, cũng không thoát được quan hệ cha con, lúc này không nhanh tay lấy một khoản, về sau thành thân rồi không cho hắn vào cửa, có đòi cũng không được.

Thẩm Hựu Đường từng đến chỗ ở của Yến Ninh, nên lần này hắn chạy thẳng luôn tới Lạc Ninh thương hào. Cầu Thế Trinh đến tiền trang không có ở đây, Thẩm Thanh Lạc nghe được tiếng gõ cửa nhưng không để ý đến, Cầu Thế Trinh cùng Yến Ninh đều có chìa khóa, không cần nàng đi mở cửa.

Cánh cửa càng gõ càng vang, kinh thiên động địa, Thẩm Thanh Lạc khẽ cau mày, từ từ bước đi thông thả đến cạnh cửa.

“Lạc Nhi, hàng xóm nói con ở bên trong, ra ngoài mở cửa, ta là cha con.”

Là người cha phát rồ kia, hắn còn dám tới? Hắn muốn đến làm gì? Không cần hỏi, cũng biết không phải chuyện tốt. Thẩm Thanh Lạc tay chân lạnh cứng như băng, thân thể đang phát run, tay nhỏ bé run run rẩy rẩy nắm chặt lại, vô số hình ảnh ở trong đầu thoáng qua, một quyền đánh tới trên mặt cha nàng! Cầm một cây dao đâm vào lồng ngực của hắn.

Nàng biết những ý nghĩ này thật sự bất hiểu, nhưng người cha này của nàng, lại bán nàng kiếm tiền, bán xong còn tiếp tục bán ấn kí trên người nàng cho Tiêu Nhữ Xương, nếu Tiêu Nhữ Xương đem bức họa phát tán ra, nàng không chỉ sống không nổi, chính là chết rồi, cũng khiến cho Cầu Thế Trinh phải mang nhục.

Quả thật nói ra kí hiệu trên người nàng chính là Tiêu thị, nhưng Tiêu thị chỉ là một phụ nhân(phụ nữ đã có chồng), nếu không phải cha nàng dẫn theo Tiêu thị gặp Tiêu Nhữ Xương, Tiêu thị có thể đi nơi nào tiết lộ chuyện nàng có một nốt ruồi ở bắp đùi từ trong bụng mẹ mang ra.

Thẩm Thanh Lạc trái tim đập thành thạch, trước mắt có chút hoa mắt, vầng đầu, im lặng suy nghĩ một lúc, Thẩm Thanh Lạc hung hăng cắn cắn đôi môi, trong lòng có chủ ý.

Thẩm Thanh Lạc đưa tay từ từ kéo cửa ra.

“Lạc Nhi, con còn tốt đó chứ? Tại sao không trở về nhà thăm phụ thân?” Thẩm Hựu Đường mặt mũi tràn đầy tươi cười.

“Cha, đi vào nói chuyện.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng nói, ghé đầu nhìn chung quanh, có chút bộ dạng hoảng sợ.

“Sao? Sợ người nào?”

“Cha, người không biết rồi.” Thẩm Thanh Lạc vội vội vàng vàng đem cửa chen vào, nói: “Cha, Thế tử Trường Tín hầu người biết chứ? Hắn chẳng biết tại sao đối với nữ nhi có lòng bất chính, nữ nhi cũng sắp thành thân rồi, hắn còn dây dưa không rõ. Hôm nay hắn đã làm quan tam phẩm, trong tay nắm giữ hộ bộ, đó là công việc nổi danh béo bổ, hắn mỗi ngày đều tìm đến Thế Trinh yêu cầu nữ nhi, nói gì cấp cho Thế Trinh bạc, để nữ nhi cùng hắn.”

“A!” Thẩm Hựu Đường trố mắt, miệng mở lớn nửa ngày không khép lại, hồi lâu mới nói: “Lạc Nhi, con. . . . con đang có thai. Ứng đại nhân còn muốn cưới con?”

“Đúng vậy.” Thẩm Thanh Lạc từ trong túi tay áo lấy ra khăn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nữ nhi cũng không biết trêu chọc hắn chỗ nào, trước kia còn tốt, kể từ trước đó vài ngày truyền ra tin con chuẩn bị thành thân với Thế Trinh, hắn liền trở mặt.”

“Trước kia hắn đã có ý đồ dòm ngó con rồi.” Thẩm Hựu Đường tiếc hận mà nói: “Cha cũng không biết hắn thắng quan nhanh như vậy, Hộ Bộ Thị Lang đó là công việc béo bổ, Cầu Thế Trinh đâu so được với hắn, sớm biết khi đó, cha liền đem con gả cho hắn.”

“Khi đó đó có ý?” Thẩm Thanh Lạc sững sốt, nàng mới vừa nghĩ ra kế này, muốn thông qua quan phủ trị chết cha nàng, trong lúc cấp bách mới kéo Ứng Viễn Phi vào, còn không nghĩ tới Ứng Viễn Phi hẳn thật sự thích mình.

“Chính là lúc Tế Châu gặp bão tuyết.” Thẩm Hựu Đường luôn miệng thở dài: “Lúc đó hắn chỉ trích ta để cho con trở thành người làm, cha đã biết ra hắn thích con rồi, nhưng đáng tiếc a!”

Thẩm Thanh Lạc hiểu, thì ra là Thẩm Hựu Đường khi đó tìm tới Cầu phủ, là Ứng Viễn Phi nói ra tung tích của nàng.

“Lạc Nhi, con mặc dù có hỉ, nhưng hấn không ngại con, không bằng gả cho hấn, cho gả một kẻ thương nhân không có thể diện cho lắm.” Thẩm Hựu Đường thở dài mấy tiếng, nhưng trong đầu lại có chủ ý bán nữ nhi một lần nữa.

Thẩm Thanh Lạc vừa rồi nói ra những lời kia, chính là muốn dẫn hấn nổi lên lòng tham bán nữ nhi, lúc này nghe được, vẫn không khỏi cảm thấy trái tim chua xót, vốn đang giả vờ lau nước mắt, lúc này nước mắt lại thực sự chảy cuộn cuộn không ngừng.

“Cha, không nói cái này, người tới đây, có chuyện gì sao?”

“Có chuyện.” Thẩm Hựu Đường xoa xoa đôi bàn tay, nói: “Lạc Nhi, muội muội con gả ột người không nên thân, cha hôm nay chỉ có thể dựa vào con, con xem, có thể hay không cho cha vài chục vạn lượng bạc, để cha tuổi già có cái mà dựa vào.” (quá vô sỉ mà)

Vài chục vạn lượng? Hấn tưởng ngon ngọt vài tiếng là liền có bạc hay sao? Thẩm Thanh Lạc âm thầm cười lạnh, cha và nữ nhi loại tình cảm này đã không còn lưu nửa phần, trên mặt lộ ra một tia không vui, khẽ nhăn mày, làm khó mà nói: “Cha, con chưa gả vào Cầu phủ, không có năm tiền bạc trong tay, nếu không người chờ đi, Thế Trinh giờ ngo sẽ đến đây, nữ nhi hỏi hấn xem sao.”

“Cầu Thế Trinh sẽ cho sao?” Thẩm Hựu Đường hỏi.

“Không biết, trước đó vài ngày nữ nhi hỏi hấn muốn chút bạc cho Tử Du, hấn liền giáo huấn nữ nhi một trận, nữ nhi cũng không dám nói cái gì. Cha, nắm đầm của hấn mà đánh người, rất đau đó.” Thẩm Thanh Lạc khóc khê.

Thẩm Hựu Đường bả vai run lên, lần trước ở Lạc Ninh thương hào, Cầu Thế Trinh tiện tay nhấn một cái, bả vai của hấn đã đau đớn một lúc lâu.

Nữ nhi đã mang thai con của Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh nơi này không đáng giá bạc, nhưng chưa chắc Ứng Viễn Phi đã đồng ý, cầu xin mà không được thì phải làm sao? Không bằng đến phủ thị lang thám thính trước, dù sao lệnh của cha mẹ lời của mối mai, Cầu Thế Trinh nếu không muốn xuất bạc, hấn sẽ đem nữ nhi gả cho Ứng Viễn Phi tìm chỗ tốt khác.

”Lạc Nhi, cha đi trước, con nếu lấy được bạc thì giữ lấy, lần khác cha sẽ tới lấy

Thẩm Hựu Đường mở cửa, chân lướt như bay, vội vội vàng vàng đi, Thẩm Thanh Lạc đỡ cánh cửa, nhìn bóng lưng cha ruột mình biến mất không thấy gì nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hi vọng sau ván bài này, về sau, nàng cùng Thẩm gia không còn quan hệ.

**

Quan mới nhậm chức, công việc như núi, Ứng Viễn Phi giờ ngo còn chưa trở về phủ, ở lại nha môn xử lý công vụ. Đang đọc công văn thì Ứng Phàm báo lại, Cầu Thế Trinh tới, ở bên ngoài cửa nha phủ chờ hấn.

“Tân lang sao lại có thời gian rảnh rồi tới đây?” Ứng Viễn Phi cười nói.

“Có chuyện phải làm phiền huynh, sẽ cản trở thanh danh của huynh, không biết huynh có thể trợ giúp hay không?” Cầu Thế Trinh cũng không có khách khí, nói thẳng vào vấn đề chính.

“Chuyện Nhữ Xương sao? Huynh đi gặp hấn? Thế Trinh, chớ mềm lòng.” Ứng Viễn Phi cau mày, tỏ vẻ không đồng ý.

“Ta không có đi gặp hấn, hấn thế nào rồi?”

“Hấn nhờ sai dịch truyền lời ra ngoài, nói muốn gặp huynh, ta mới nhờ người nhắn cho huynh, nhưng vẫn không yên tâm, ta sợ huynh nhất thời mềm lòng, chuyện của hấn, cũng không phải là ta và huynh có thể giải quyết, chính là có thể giúp, cũng không thể giúp.”

“Hấn liên tục làm hại Thanh Lạc, chẳng lẽ ta còn tha thứ cho hấn sao?” Cầu Thế Trinh nhíu lông mày, oán hận nói: “Hấn bằng cái gì? Xem ta là kẻ ngu?”

“Có lẽ hấn cho là, hai người đã có nhiều năm giao tình.” Ứng Viễn Phi cũng cảm thấy có chút áy náy.

“Giao tình nhiều năm như vậy?” Cầu Thế Trinh cười to, ánh mắt lạnh lạnh: “Nếu không có giao tình nhiều năm, có lẽ ta sẽ không hận hần như vậy. Tiêu Nguyệt Mị chặt tay Cẩm Nhi, hần không nói thẳng với ta nghĩ cách cùng nhau dạy dỗ Tiêu Nguyệt Mị hồi cải thay đổi tính cách, mà đi giấu giếm lừa gạt, từ đó trở đi, ta đã nhìn thấu hần không coi trọng hai từ huynh đệ này rồi; Sau đó, hần biết rõ Thanh Lạc là người ta thương, lại nhiều lần hãm hại, mỗi một lần, đều đủ để khiến thanh danh Thanh Lạc mất sạch đau đến không muốn sống, lần cuối cùng này, thậm chí còn muốn tính mạng Thanh Lạc, những chuyện này, bảo ta phải tha thứ cho hần thế nào?”

Cầu Thế Trinh càng nói càng lớn tiếng, Ứng Viễn Phi đồng ý gật đầu, lần cuối cùng này, Thẩm Thanh Lạc ngày đó như muốn tìm chết, nếu không phải Cầu Thế Trinh sáng suốt, chỉ sợ hiện tại. Nhớ tới Thẩm Thanh Lạc ngày đó rơi lệ kêu gào nổi giận, Ứng Viễn Phi ngoài đau lòng, bên trong còn rung động không dứt, đó là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lạc ở trước mặt hần tỏ ra thất thổ.

Không được nghĩ nữa, Ứng Viễn Phi tự nhủ, đề xuống trái tim đang xao động, Ứng Viễn Phi cười hỏi: “Huynh tìm ta có chuyện gì?”

“Có liên quan đến cha của Thanh Lạc.”

Thẩm Thanh Lạc muốn nhờ Ứng Viễn Phi, nếu Thẩm Hựu Đường có tìm hần muốn đem nữ nhi gả cho hần thì giả vờ đáp ứng, cùng Thẩm Hựu Đường lập hôn thư, sau đó Cầu Thế Trinh sẽ kiện Thẩm Hựu Đường lên công đường, như thế, Thẩm Hựu Đường một nữ nhi lại gả cho hai người, hèn hạ vô sỉ, không để ý lễ nghĩa, bọn họ liền có thể thừa cơ thông qua hình luật trừng trị Thẩm Hựu Đường, cũng trình xin ý kiến lên quan trên, cho cắt đứt quan hệ phụ tử giữa Thẩm Thanh Lạc cùng Thẩm Hựu Đường, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

“Thẩm Hựu Đường là cha Thanh Lạc, nhưng không làm như thế, thì không cách nào thoát khỏi hần được, chỉ sợ huynh là thanh quan lại dính phải vết nhơ như vậy.”

Danh tiếng thanh quan của hần có thể bị hủy, nhưng hần nếu là tiểu nhân, mượn cơ hội lần này, lúc thẩm vấn công đường nếu kiên quyết muốn thành thân với Thẩm Thanh Lạc, hần có quan chức trong người, nếu tranh đoạt nhất định có thể thắng được. Cầu Thế Trinh đã mơ hồ nhận ra hần thích Thẩm Thanh Lạc, vẫn còn bày ra kế này, đúng là vô cùng tin tưởng hần.

“Không ngại, cứ làm như vậy đi.” Ứng Viễn Phi cười nói. Suy nghĩ một chút đối với Cầu Thế Trinh nói: “Lúc thẩm vấn công đường thì bảo Thẩm cô nương không cần xuất hiện.”

“Nàng là người đương sự, có thể không lên công đường sao?”

“Ta sẽ nói trước với Dương Tích Minh, Thế Trinh, chuyện này lên công đường, vì tuyệt hậu hoạn, Thẩm Hựu Đường không bị xử tử, cũng phải đi đày, Thẩm cô nương có thể tiếp nhận sao?”

“Có thể.” Cầu Thế Trinh lạnh lùng nói: “Nếu không phải hần là cha Thanh Lạc, ta đã đánh hần ột trận, tội này còn quá tiện nghi cho hần, cả nhà hần, không có một người nào tốt, đem đuổi đi thật xa càng tốt.” (trừ Thanh Lạc của anh ấy ra)

Ứng Viễn Phi nói rõ điểm lợi hại ra, thấy Cầu Thế Trinh có thể tiếp nhận, yên tâm, nghe Cầu Thế Trinh nhắc tới gia đình kia, mới nhớ tới Thẩm Tử Du cùng Hàn Tiêu, hần cũng nghe nói là Hàn Tiêu phối hợp Lang Hoàn các bắt giam Cầu Thế Trinh, Hàn Tiêu sau lại biết rõ vị trí Cầu Thế Trinh, cũng không nói cho Thẩm Thanh Lạc, còn đòi số bạc lớn, nếu không phải Thẩm Thanh Lạc dụng kế, chỉ sợ hần lòng tham không đáy, người như vậy không thể bỏ qua, giữ lại còn sẽ vô cùng hậu hoạn.

“Thế Trinh, muội muội Thẩm cô nương cùng muội phụ, muốn xử trí như thế nào?”

“Hần tiết lộ tin tức của ta, chính là tiết lộ bí mật Lang Hoàn các, ta đã phái người đi đến núi Vân Vụ báo cho Lang Hoàn Các chủ biết rồi, chắc vị Các chủ kia sẽ xử trí, trước chờ xem một chút.”

Đề Lang Hoàn các xử trí, so với bọn hần xử lý vẫn hơn, Ứng Viễn Phi cũng không có thắc mắc gì, hai người lại thương lượng một phen, lúc bị thẩm vấn công đường nên nói những gì, sau đó liền cáo biệt.

Ứng Viễn Phi buổi chiều trở về phủ, phân phó người giữ cửa, nếu là có người tên là Thẩm Hựu Đường đến tìm mình, lập tức bẩm báo. Nếu ban ngày hần đến không thấy mình ở trong phủ, thì bảo buổi tối tới đây.

Theo như Cầu Thế Trinh nói, hôn kỳ giữa Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc sắp tới, Thẩm Hựu Đường nhất định sẽ rất nhanh đi tới tìm hân.

Nhưng đã qua ba ngày, Ứng Viễn Phi mỗi ngày trở về phủ đều hỏi người gác cổng cùng Quản gia một lần, phủ thị lang mỗi ngày có rất nhiều người tới lần lượt bái thiếp bái phỏng (ý nói muốn gặp gia chủ), nhưng không có người nào tên là Thẩm Hựu Đường.

Thẩm Hựu Đường mê rượu ngon, trong đầu chỉ toàn là nước, cũng không có cái mưu lược gì, khả năng đoán được kế hoạch của bọn họ có thể tính cực nhỏ, tại sao hân vẫn chưa mắc mưu?

“Vẫn không có tới tìm huynh sao?” Cầu Thế Trinh mỗi đêm đều qua phủ hỏi thăm.

“Không có, thật kỳ quái. Thế Trinh, hân có đi tìm Thẩm cô nương đòi bạc nữa không?”

“Không có.”

Cầu Thế Trinh rất bất an, Thẩm Hựu Đường rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì?

78. Chương 78

Dinh thự quan viên triều đình đều tập trung ở phía tây Hoàng Thành, Thẩm Hựu Đường sau khi rời khỏi Lạc Ninh thương hào, liền đi thẳng về phía tây. Đi được nửa đường thì gặp Hàn Tiêu.

Tổ Tâm hôm đó theo như lời Thẩm Thanh Lạc phân phó, để tránh khỏi sự trả thù của Tiêu gia, bảo Hàn tiêu cùng Thẩm Tử Du tạm thời rời đi, sau này nàng sẽ đi tìm bọn họ. Hàn Tiêu cùng Thẩm Tử Du thấy Thẩm Thanh Lạc cho đồ trang sức, trong lòng cho rằng Thẩm Thanh Lạc quan tâm chăm sóc bọn họ, liền nghe lời rời đi. Nhưng sau đó, đợi một thời gian không thấy Thẩm Thanh Lạc đến tìm, Hàn Tiêu không khỏi oán giận, hân rất hối hận, đáng nhẽ không nên quá dễ dàng đem vị trí Cầu Thế Trinh cho Thẩm Thanh Lạc biết.

Hân xuất thân là tiểu quan(kỹ nam), không có bản lĩnh gì, lại không chịu được khổ, không chịu được mệt mỏi, muốn sống hưởng lạc, thích ăn mặc dùng đồ sang trọng, Thẩm Tử Du tính cách cũng giống như hân. Hai người đem đồ trang sức đổi bạc, mua được một trạch viện, lại chi tiêu phóng túng, không suy nghĩ đến chính nghiệp(ko lo làm ăn), miệng ăn núi lở, rất nhanh liền rỗng túi.

Thẩm Hựu Đường ghét người con rể nghèo hèn này, liếc thấy Hàn Tiêu liền ngẩng cao đầu lên, làm như không nhìn thấy hân.

Hàn Tiêu trong lòng cũng xem thường người nhạc phụ không có bản lĩnh chỉ thích nhận bạc này, cũng làm như không thấy không thèm chào hỏi đường mình mình đi.

Hai người gặp thoáng qua rồi, Thẩm Hựu Đường chợt nhớ tới mình không biết phủ thị lang của Ứng Viễn Phi nằm ở nơi nào, không bằng hỏi thăm Hàn Tiêu, đi qua không cần phải hỏi thăm nữa.

“Này, hỏi người chuyện này, Hộ Bộ Thị Lang phủ ở nơi nào người có biết không?”

“Ngài muốn tìm Ứng Viễn Phi?”

“Ừ.”

Hàn Tiêu quan sát Thẩm Hựu Đường từ trên xuống dưới, kỳ quái hỏi: “Ngài cùng hân có giao tình khi nào vậy hả?”

Trong mắt của hân mang theo khinh bỉ nồng đậm, không hề che giấu chút nào, Thẩm Hựu Đường tức giận, kiêu ngạo nói: “Ta cùng hân không có giao tình, nhưng hân yêu thích nữ nhi của ta, còn muốn gọi ta một tiếng nhạc phụ đại nhân đấy.”

“Nhạc phụ đại nhân?” Hàn Tiêu nheo mắt, che miệng cười khê: “Nhạc phụ đại nhân, Ngài còn có một nữ nhi nữa sao?”

“Người!” Thẩm Hựu Đường sắc mặt biến thành xanh mét, mắng: “Tử Du không có tiền đồ, ta còn có Thanh Lạc!”

“Thanh Lạc?” Hàn Tiêu mắt thẳng: “Nhạc phụ đại nhân, đại nữ nhi của ngài đã có thai với Cầu gia rồi.”

“Mang thai thì thế nào? Thanh Lạc có phúc khí, có đứa bé người ta còn muốn cưới nàng đấy.” Thẩm Hựu Đường đắc ý nói.

Trên đời lại có người như vậy!

“Ha ha ha. . . .” Hàn Tiêu cười đến đứng không lên: “Nhạc phụ đại nhân, ngài nghe ai nói Ứng Viễn Phi muốn kết hôn với đại nữ nhi của ngài vậy? Cầu phủ đang chuẩn bị hôn sự linh đình, tất cả mọi người trong Phương thành này, ai chẳng biết Cầu Thế Trinh muốn kết hôn với Thẩm Thanh Lạc. Ứng Viễn Phi dám hoành đào đoạt ái, hần không cần tiếng quan thanh sao? Đường đường tam phẩm Hộ Bộ Thị Lang, cưới một người không còn trong sạch, mặt mũi của hần không cần? Thế tử Hầu phủ cưới nữ nhi một người sa cơ thất thế, Lão hầu gia sẽ đáp ứng sao?”

Thẩm Hựu Đường nghe thấy Thẩm Thanh Lạc nói Ứng Viễn Phi thích nàng, liền vui vẻ lên chủ ý bán nữ nhi, căn bản không có cân nhắc qua tin tức là thật hay giả, lời phân tích của Hàn Tiêu nghe cũng có lý, Thẩm Hựu Đường có chút sững sờ, thật lâu nói: “Chính Thanh Lạc nói cho ta biết, chắc nó không nói dối đâu?”

Thẩm Thanh Lạc đích thân nói sao? Hàn Tiêu con người chuyển động chốc lát, cười nói: “Nhạc phụ đại nhân hôm nay có phải đi tìm nàng đòi bạc hay không?”

“Đòi thì như thế nào? Không cho phép người cùng Tử Du tìm nó đòi bạc.” Nếu vừa uội muối vừa cho phụ thân, vậy tiền mình nhận được sẽ ít đi.

“Đại tỷ khẳng định không cho, từ chối phải đợi Cầu Thế Trinh chứ gì? Nhạc phụ bị lừa rồi, cho dù là Cầu Thế Trinh, cũng phải nghe lời của nàng. Huống chi, coi như Cầu Thế Trinh không cho nàng cầm bạc, nàng ta cũng không thiếu bạc.”

Bạc ở đâu? Thẩm Hựu Đường nghi ngờ nhìn Hàn Tiêu.

“Nhạc phụ đại nhân mỗi ngày quan tâm đến cái gì? Mà ngay cả gia sản của đại tỷ cũng không biết? Lạc Ninh thương hào là đại tỷ hợp tác cùng Yến Ninh, đại tỷ nếu muốn cho ngài bạc, cũng không cần phải thông qua Cầu Thế Trinh, muốn cho ngài bao nhiêu, từ Lạc Ninh cầm là được, nàng hôm nay nói chút lời này, chỉ muốn lừa nhạc phụ đại nhân bỏ đi mà thôi. . . .” ;

“Nha đầu chết tiệt kia dám đùa ta!” Thẩm Hựu Đường vung tay áo lên chạy trở về.

“Nhạc phụ đại nhân chậm đã.” Hàn Tiêu đem Thẩm Hựu Đường kéo lại: “Nhạc phụ đại nhân đừng gấp gấp đi tìm đại tỷ, tiểu tể có một biện pháp, có thể bắt đại tỷ cùng Cầu Thế Trinh phải giao bạc, chỉ hy vọng nhạc phụ đại nhân lấy được bạc phân cho tiểu tể một chút.”

Thẩm Hựu Đường liếc Hàn Tiêu một cái, thâm nghĩ người có biện pháp lấy được bạc, cần gì ở chỗ này cùng ta nhiều lời?

Nếu không phải mượn danh nghĩa phụ thân của người, ta cần gì ở chỗ này cùng người chu toàn(nói chuyện – kiểu lễ tiết của con rể với nhạc phụ), Hàn Tiêu cũng ở trong lòng oán thầm.

**

Ngày Thành thân cận đến gần, nhưng Thẩm Hựu Đường vẫn không có động tĩnh, Thẩm Thanh Lạc đứng ngồi không yên, Cầu Thế Trinh suy đoán rất nhiều tình huống có thể xảy ra, cảm thấy Thẩm Hựu Đường sẽ không bỏ qua cơ hội này để yêu cầu bạc.

“Hần không vào bẫy cũng được, cũng tránh khiến cho thanh danh Ứng công tử bị bôi nhọ, chờ chúng ta thành thân rồi, hần còn muốn bạc, trực tiếp đuổi đi, không cần để ý hần.” Thẩm Thanh Lạc ngáp một cái nói, mấy ngày nay luôn nghĩ chuyện này, ngủ cũng không được yên ổn.

Thẩm Hựu Đường là người không có mưu kế gì, sao hần lại không lọt bẫy đây?

Lùi một bước nói, cho dù hần có nhìn ra kế hoạch, nhưng Thẩm Hựu Đường là người tham lam, cũng sẽ không vì vậy bỏ qua .

Cầu Thế Trinh đang khổ cực suy nghĩ thì Ứng Viễn Phi tới.

“ Thế Trinh, có chuyện phát sinh, ta nhất thời không có kế sách gì khác, giờ không thể quay đầu, phiền huynh giúp ta hỏi thăm ý tứ Bệ cô nương.”

“A!”

Hôm nay lâm triều, lúc bãi triều thì An vương gia ở đại điện lúc quan viên chưa rời đi, dưới con mắt mọi người, nói muốn đem nữ nhi gả cho Ứng đại nhân. Ứng Viễn Phi bắt đắc dĩ, kéo Bệ Mộng Dao ra, bày tỏ đã lập thành hôn sự, khó thừa nhận An vương ưu ái.

“Mọi người đều nhìn ta, ta nếu là cự tuyệt, không cho hẳn thể diện không nói đến, căn bản cũng bất quá, nếu là nói cùng nữ nhi tỷ muội những đại thần trong triều khác đính hôn, vì sao lại không có lời đồn đại (ý nói tin đính hôn truyền ra ngoài), không giải thích được.”

“Mộng Dao bên kia ta hỏi một chút, ta cảm thấy được vấn đề không lớn.” Ứng Viễn Phi nhân phẩm gia thế đều tốt, Bệ Mộng Dao không lý do cự tuyệt, chỉ là, Cầu Thế Trinh có chút không yên lòng hỏi: “Cha mẹ huynh không phải vẫn muốn huynh kết hôn với một cô nương môn đăng hộ đối sao? Có thể đồng ý không?”

“Bọn họ không có ý kiến, còn sợ ta không cầu hôn được!”

Trường Tín hầu tự nhiên nguyện ý, An vương lòng muông dạ thú, tạo phản là sớm muộn, Ứng Viễn Phi cưới nữ nhi An vương, ngày nào đó An vương thất thế bị giết. . . . dưới tình thế bức bách, chỉ cần có thể cự tuyệt hôn sự với An vương, ông thế nào cũng không có ý kiến.

Huống chi Ứng Viễn Phi si mê Thẩm Thanh Lạc cũng làm cho lòng ông lo sợ, Bệ Mộng Dao so với Thẩm Thanh Lạc, ít nhất dung nhan tuyệt mỹ.

“Cha mẹ huynh đồng ý thì tốt rồi, Mộng Dao mặc dù không phải là muội muội ruột của ta, nhưng ta cũng hi vọng nàng có cuộc sống tốt.” Cầu Thế Trinh cười nói, Bệ Mộng Dao có thể gả cho Ứng Viễn Phi một nam tử như vậy, hẳn cũng an tâm.

“Cầu xin huynh hỏi thăm ý Bệ cô nương, nếu nàng không muốn, cũng không miễn cưỡng, ta lại nghĩ biện pháp khác.”

Ứng Viễn Phi đoán Bệ Mộng Dao sẽ đồng ý, lúc hẳn kéo ra Bệ Mộng Dao đã cân nhắc qua rồi, Bệ Mộng Dao thích Lam Diễm, nhưng uyên lữ khó có thể đoàn tụ, gả cho người khác, còn không bằng gả ỉnh, dù sao cũng coi như biết gốc biết rễ .

Vả lại hai người đều là có người yêu khác, không cần chỉ trích lẫn nhau, cưới sau tôn trọng nhau như khách, hòa thuận sống qua ngày cũng không khó. (á, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén đấy)

Cầu Thế Trinh gật đầu đáp ứng, Ứng Viễn Phi lại hỏi Thẩm Hựu Đường có tin tức gì không, Cầu Thế Trinh có chút phát sầu nói: “Không có tin tức, cũng không biết hẳn tính toán làm thế nào, dừng tay là không thể nào.”

“Còn có năm ngày nữa là đến hôn lễ, hẳn còn không xuất hiện, có lẽ là muốn tại hôn thành thân đó gỡ lấy một khoản.” Ứng Viễn Phi trầm ngâm nói.

Người mới lên kiệu hoa trước một khắc, Thẩm Hựu Đường là cha ruột Thẩm Thanh Lạc, nếu là ngăn không cho lên kiệu?

“Thật đúng là!” Cầu Thế Trinh tức giận nói: “Ngày đó là cát nhật, không nên đánh, hẳn lại là cha Thanh Lạc, càng không thể đánh, chẳng lẽ phải theo ý của hắn? Nói vậy hẳn muốn bạc không phải ít, cho hắn thì quá nuông chiều hắn rồi.”

“Hay là, nếu như Bệ cô nương đồng ý gả cho ta, chúng ta liền giường đồng kích tây.”

“Chỗ của huynh chỉ có thời gian mấy ngày chuẩn bị hôn sự, thời gian không gấp quá chứ?” Cầu Thế Trinh vừa cảm động, lại có chút lo lắng.

“Nên làm gấp rút thì tốt hơn.” Ứng Viễn Phi cười nói: “Hôm nay cự tuyệt lời cầu hôn của An vương, hấn còn có thể cho là ta chỉ tìm cách từ chối, nếu sớm thành thân, cũng làm cho nhìn hấn, ta không phải từ chối, vạn tuế nơi đó, cũng có thể an tâm, không cần lo lắng cho ta bị An vương kéo qua nữa.”

Hàn Tiêu lập kế hoạch cho Thẩm Hựu Đường, đúng là ở ngày thành thân đó làm loạn, ép Cầu Thế Trinh dưới tình thế cấp bách phải cho bạc.

Đại hi Nguyên Thuận năm chín mùng ba tháng mười, gió mát mặt trời rực sáng, ngày Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc thành thân, Thẩm Hựu Đường cùng Hàn Tiêu sáng sớm liền tới đến nhà mới của Yến Ninh đứng ngoài cửa, bọn họ muốn vào đi, nhưng người giữ cửa không cho vào, người cha vợ cùng mọi phu này sợ bỏ lỡ thời gian tân nương lên kiệu hoa, nên đầu giờ mào đã tới, đợi đến sắp ngất đi thì tiếng cổ nhạc rót cuộc truyền đến.

“Nhạc phụ đại nhân nhất định phải kiên định, 20 vạn lượng vàng mặc dù nhiều, nhưng Cầu phủ không thiếu bạc, nhà hấn mở tiền trang, không cần phải cho thời gian chuẩn bị bạc, Cầu Thế Trinh nếu là muốn kéo dài thời gian chuẩn bị bạc, nhạc phụ nhất định phải kiên trì không cho tân nương lên kiệu.” Hàn Tiêu sợ Thẩm Hựu Đường tâm mất thấp, giảm số bạc xuống, vậy phần mình cũng bị ít đi.”

“Biết, chuyện này người đã nói với ta rất nhiều lần rồi.” Thẩm Hựu Đường không kiên nhẫn, nghĩ đến còn phải phân cho Hàn Tiêu hai vạn hai, rất là nhức nhối.

Chú rể khoác lụa hồng cài hoa, cưỡi ngựa cao càng đi càng gần, thấy rõ ràng người cưỡi ngựa thì Thẩm Hựu Đường cùng Hàn Tiêu hai mặt nhìn nhau.

“Sao chú rể lại là Ứng Viễn Phi, làm thế nào bây giờ? Hấn là mệnh quan triều đình đó.” Thẩm Hựu Đường dậm chân than thở.

“Mệnh quan triều đình thì không phải là con rể của nhạc phụ đại nhân sao?” Hàn Tiêu sau khi ngẩn ngơ, rất nhanh trả lời lại một cách mỉa mai.

Có đạo lý, chỉ là có thể không đòi được nhiều vàng như vậy rồi, Thẩm Hựu Đường có chút thất vọng.

Ứng Viễn Phi thấy Hàn Tiêu cùng Thẩm Hựu Đường đứng đó, thì hiểu ra, hóa ra là còn có Hàn Tiêu từ trong quấy phá, nếu không theo đầu óc của Thẩm Hựu Đường, sao có thể nghĩ được cách này .

Khẽ mỉm cười, Ứng Viễn Phi thầm nghĩ như thế tốt hơn, khiến hai người này đấu đến người chết ta sống càng bớt lo.

“Hàn công tử hảo, Viễn Phi thay Thế Trinh cảm ơn Hàn công tử tương trợ chi ân.”

Ứng Viễn Phi xuống ngựa, không nhìn Thẩm Hựu Đường, hướng Hàn Tiêu chấp tay, cực kỳ thân thiết nói.

Cái gì tương trợ chi ân? Hàn Tiêu không hiểu ra sao, người ta là Thị Lang đại nhân thân thiết như vậy, hấn cũng không thể mặt lạnh, Hàn Tiêu nổi lên tươi cười, tỏ vẻ thân mật đáp lễ lại.

“Hai người các người?” Thẩm Hựu Đường chợt cảm thấy không ổn.

“Trầm lão trượng không biết sao? Thế Trinh cho Hàn công tử một số bạc lớn, để Hàn công tử giúp Thế Trinh thuận lợi cưới Thẩm cô nương về phủ.” Ứng Viễn Phi mỉm cười, nụ cười ấm áp như gió xuân. (thẩm cô nương ở đây là Thanh Lạc đó)

Hàn Tiêu nhìn nụ cười kia mà quanh thân phát rét không có phản ứng, Thẩm Hựu Đường cũng ngây người, một lát sau, hai tiếng thét chói tai vang lên.

“Người nói vậy, không có chuyện này.”

“Người được đẩy tiểu tử, dám đùa ta.”

Thẩm Hựu Đường lao vào đánh Hàn Tiêu, Ứng Viễn Phi chỉ cười nhạt lui ra mấy bước, ý bảo cổ nhạc tấu vang, thúc giục tân nương từ ra cửa lên kiệu.

79. Chương 79

Hàn Tiêu mặc dù trẻ tuổi, nhưng không có hơi sức, cùng Thẩm Hựu Đường vật lộn một hồi, dần dần rơi vào thế yếu, Thẩm Hựu Đường đau lòng bạc tới tay lại bay mất, xuống tay không khống chế, khiến Hàn Tiêu đau đến hết thảy, máu mũi chảy ra, khoe mắt lúc này liếc thấy tân nương mặc hỉ phục đỏ thắm đang chuẩn bị lên kiệu, nhất thời dũng khí tăng lên, lớn tiếng quát mắng: “Họ Thẩm kia, đừng đánh ta nữa, tân nương chuẩn bị lên kiệu rồi, Ứng Viễn Phi chỉ lừa ngươi thôi, mau ngăn tân nương lại, đòi bạc.”

Thẩm Hựu Đường nghe lời Ứng Viễn Phi cho rằng tân nương đã đi sớm rồi, lúc này nghe Hàn Tiêu hét lên, hấn lập tức nghiêng đầu, vừa nhìn liền thấy tân nương muốn lên kiệu hoa, liền buông Hàn Tiêu ra, cũng không thêm để ý Hàn Tiêu đang kéo áo hấn, hướng tân nương bên kiệu hoa đánh tới.

“Lạc Nhi, con không thể không nhận cha, Ứng đại nhân, ngài lấy nữ nhi nhà ta, sao có thể một phần bạc cũng không tốn?”

“Con gái của ông?” Ứng Viễn Phi một tay nâng lên, đem tân nương cùng Thẩm Hựu Đường tách ra, mỉm cười hỏi: “Mộng Dao, nàng là con gái nhà ai?”

“Ngài đừng cho là sửa lại tên khuê nữ thì nó không phải là con gái của ta, Ứng Viễn Phi, hôm nay ngài không cho ta bạc, đừng mơ tưởng cưới con gái ta đi.”

Thẩm Hựu Đường khàn giọng hét kên, Ứng Viễn Phi lẳng lặng nghe, chỉ cười không nói, chờ Thẩm Hựu Đường dừng lại, tân nương ở dưới khăn voan nhỏ giọng nhưng rõ ràng nói: “Mộng Dao họ Bê, Ca ca nhận ta là nghĩa muội, cũng có thể coi là họ Cầu, người đang gầm thét là ai? Làm phiền chuyện vui của người khác, xin đưa đến phủ nha để quan phủ trừng trị nghiêm khắc.”

Giọng nói của tân nương trong veo, như hoàng anh xuất cốc, Thẩm Hựu Đường nghe được lại như tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, nữ nhi của mình thực sự đã bị Cầu Thế Trinh đưa đi từ trước rồi.

“Hàn Tiêu, ngươi cầm của Cầu Thế Trinh bao nhiêu bạc? Phun ra cho ta.”

“Khởi Kiệu.” Tiếng cổ nhạc tấu vang, tiếng pháo nổ rền vang mang theo ảo giác như đất rung núi chuyển. Đội ngũ rước dâu vây quanh kiệu hoa đã đi xa, hai người đang vật lộn đánh nhau vẫn chưa dừng lại, lúc này Cầu phủ, tấn khen hát vang: “Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.”

Trên giường trong tân phòng được trải hoa hồng đỏ thắm, trên tường còn dán chữ hỉ đỏ, giường lớn khắc hoa cũng được thay màn trướng màu đỏ, phủ lên trên giường, là chăn mền màu đỏ được thêu chữ hỉ bằng tơ vàng. Cột đèn hình bát giác trong phòng cũng được dán chữ hỉ màu đỏ thắm. khiến ánh sáng phản chiếu ra căn phòng cũng có màu hồng. Dem nha hoàn hầu hạ tân nương đuổi đi, Cầu Thế Trinh vội vàng vén khăn voan đỏ lên: “Thanh Lạc, rốt cuộc nàng đã là nương tử của ta rồi. Ta mong mấy ngày nay, từ hôm nay, về sau chúng ta rốt cuộc không cần tách ra.” (cái đoạn tả căn phòng là ta chém bừa đó, chả hiểu nguyên văn nó viết cái gì nữa.)

Hắn mong rất nhiều ngày, mình lại mong hai đời! Trải qua nhiều chuyện như vậy, hôm nay người cùng hấn báỉ đường, cuối cùng cũng là mình, từ nay về sau, mình có phu có tử (có chồng có con), không còn là một người cô đơn đau khổ trên đời này nữa rồi. Nhìn thật kĩ gương mặt phiếm hồng, hai mắt lấp lánh tỏa sáng, hưng phấn đến quên hết tất cả Cầu Thế Trinh, Thẩm Thanh Lạc mắt chứa lệ nóng, mấp máy môi kêu lên: “Cầu lang.”

“Nương tử.”

“Cầu lang. Cầu lang.”

Một câu lại một câu “Cầu lang” Cầu Thế Trinh trong nháy mắt liền bị dục hỏa thiêu đốt. Khẽ hô một tiếng “Thanh Lạc”, Cầu Thế Trinh đột nhiên đẩy ngã Thẩm Thanh Lạc trên giường, liềm mạng hôn lên. Thẩm Thanh Lạc giật mình, bên ngoài còn rất nhiều khách đang chờ hấn chiêu đãi!

“Thế Trinh. Ừm. Phải chiêu đãi khách.” Thẩm Thanh Lạc nhỏ giọng khuyên nhủ, vừa quay mặt khước từ, Cầu Thế Trinh vẫn hôn không ngừng, không muốn dừng lại, một tay nâng cổ Thẩm Thanh Lạc, một tay cởi từng tầng lớp lớp hỉ phục trên người Thẩm Thanh Lạc. Một tầng lại một

tầng áo tất cả đều là màu đỏ, không phải nằm mơ, Thanh Lạc là thê tử của hần rồi, Cầu Thế Trinh trong lòng tràn đầy vui mừng không ngừng lại được, mồ hôi trên trán đã lấm tấm.

“Thanh Lạc, ta hiện tại rất muốn nàng. Không muốn đợi đến buổi tối.” Cầu Thế Trinh nhỏ giọng ở bên tai Thẩm Thanh Lạc lẩm bẩm nói. Giọng nói của hần trầm thấp ám ách, tiếng tim đập liên hồi như mưa sa nặng nề nện vào lòng của Thẩm Thanh Lạc, khiến những tia nước vàng ra khắp nơi.

“Ta hiện tại cũng muốn.” Thẩm Thanh Lạc ở trong lòng thầm trả lời, nàng bị trêu chọc đến hôn mê loạn trí, đã quên mất còn có khách phải chiêu đãi rồi, khẽ ngẩng đầu lên, lằm bằm khẽ gọi Thế Trinh, khiến ngọn lửa nóng bị hãm sâu ở trong lòng Cầu Thế Trinh bùng lên không cách nào tự kềm chế. Xiêm áo từng món một rơi xuống đất, bởi vì có đang có tin vui nên hai ngọn núi càng thêm no đủ không hề có chương ngại, đang run rẩy hấp dẫn Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh ừng ực nuốt nước miếng một cái, đưa tay nắm lấy một bên ra sức nhào lặn. Thẩm Thanh Lạc hô hấp dồn dập hơi thở nóng bỏng, trong thoáng chốc Cầu Thế Trinh đã ôm phía sau lưng của nàng vọt vào.

“Thế Trinh. Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc há mồm thở ra, cảm thấy thoải mái sung sướng vô cùng.

Khi xong chuyện Thẩm Thanh Lạc cả người mềm nũn, nằm cạnh Cầu Thế Trinh, nửa ngón tay cũng không thể cử động được.

“Thật sự sướng khoái! Thật sự sướng khoái!” Cầu Thế Trinh cắn lỗ tai Thẩm Thanh Lạc khàn khàn cảm thán, lại hỏi: “Thanh Lạc, nàng có thoải mái không?”

Còn hỏi được, Thẩm Thanh Lạc đỏ mặt, vành tai bị hần cắn có chút đau đớn tê dại, hơi thở nóng nồng hương ở bên trong lỗ tai thối, trong cơ thể cảm giác tê dại còn chưa biến mất, lúc này hần hỏi như vậy, liền khiến thân thể nàng nóng lên.

“Thanh Lạc, nói cho ta biết nàng có thoải mái không? Thoải mái sao?” Cầu Thế Trinh lại hỏi. Thoải mái không thoải mái hần chẳng lẽ không cảm thấy, đây là đang chờ khen ngợi! Thẩm Thanh Lạc trầm mặc từ chối mấy giây, rốt cuộc bỏ ra ngưỡng ngừng cùng dè dặt, cầm lấy vật dưới khó vẫn còn dính nhờn nhớt, đôi môi áp vào bên lỗ tai hần, nhỏ giọng nói: “Rất thoải mái! Cái này của chàng rất lợi hại!”

Lời nói lay động tâm tình như vậy là lần đầu tiên Cầu Thế Trinh nghe, nghe lọt vào trong tai, bụng dưới liền có phản ứng căng lên, vật vừa mới mềm đi lên nhảy dựng lên, không cách nào nhẫn nại rồi. Vật trong tay nháy mắt từ côn trùng mềm biến thành khúc gãy cứng rắn, Thẩm Thanh Lạc không biết nên khóc hay nên cười, nắm chặt tay lại, nhỏ giọng nói: “Ban ngày, chỉ lấy qua một lần để khỏi phải kìm nén thôi, bên ngoài còn có khách, đi chiêu đãi khách đi, buổi tối trở lại rồi hãy nói.”

Dù sao là người cũng là của chàng rồi, thành thân rồi, về sau muốn tới thế nào liền làm thế ấy. Lời này Thẩm Thanh Lạc không có ý tứ nói ra, chỉ dùng ánh mắt thẹn thùng nhìn Cầu Thế Trinh. Cầu Thế Trinh bị ánh mắt thẹn thùng e lệ này khuấy động khiến cây gậy càng bành trướng hơn, vô cùng muốn làm tiếp, lại sợ Thẩm Thanh Lạc không vui, đầu óc đi lòng vòng, đứng dậy xuống giường, bế Thẩm Thanh Lạc lên.

Thân thể chọt bay lên không, Thẩm Thanh Lạc sợ hết hồn, giận trách mà nói: “Chớ muốn.”

“Không muốn, ta đưa nàng đi tắm rửa.”

“Còn chưa có nấu nước nóng mà, chàng đi ra ngoài phân phó một tiếng, ta tự mình làm.”

“Sớm chuẩn bị rồi.” Cầu Thế Trinh cười hắc hắc: “Ta phân phó, về sau chỉ cần Gia ta ở nhà, lúc nào cũng phải chuẩn bị nước nóng.”

Đây không phải là chiêu cáo mọi người, chỉ cần hần đang nhà, hai người sẽ gặp tùy thời tùy chỗ tới chuyện kia sao? Thẩm Thanh Lạc mắc cỡ muốn tìm hố cát vùi mình rồi.

“Thật tức quá, chàng đúng là không biết xấu hổ.” Thẩm Thanh Lạc nín nửa ngày mới nói.

“Đây không phải là không biết xấu hổ, ta chỉ nghĩ, phân phó như vậy mặc dù để cho người làm biết chúng ta không ngừng làm chuyện kia, nhưng có thể khiến những người không an phận trong phủ hết hy vọng. Phu nhân, nương tử, Thanh Lạc, nàng cũng không muốn chia sẻ phu quân của nàng cho người khác đấy chứ?”

Đúng vậy, kể từ khi tin tức Cầu Thế Trinh không phải vô năng truyền đi, hầu gái trong phủ muốn làm di nương là không ít, lại không thể để cả phủ đệ chỉ giữ người làm nam đem tỳ nữ đuổi đi, hai vợ chồng ân ái, là cách tốt nhất để cho đám người đó hết hy vọng. Thẩm Thanh Lạc hồi hồn thì thấy Cầu Thế Trinh dùng chân mở cửa ngăm thông sang phòng cũ của nàng, bất giác bật cười, nói: “Sao vậy? Còn muốn đi sang bên kia sao?”

“Đúng vậy.” Cầu Thế Trinh nhướn mày, cười giả hoạt. Trở về chỗ cũ cái gì chứ! Giường lớn trong phòng cũng đã bị giường lớn phá bỏ, giờ trong phòng là.....

“Nàng xem, cái hồ tắm này khá lớn đi, chờ nàng sinh đứa bé ra, chúng ta ngày ngày ở bên trong cùng nhau tắm, ta đảm bảo cho nàng, bảo đảm một ngày làm mười lần nàng cũng không mệt mỏi.”

Cái gì? một ngày mười lần! Hắn không định đến tiền trang làm việc sao? Hai người cả ngày trừ ra ăn uống còn lại đều làm chuyện kia à! Thẩm Thanh Lạc không chỉ đỏ mặt, trong lòng cũng nóng nảy, xem ra cuộc sống sau này, phải đem tật xấu của người tùy thời tùy chỗ phát - tình này sửa đổi tới mới được.

“Nàng hiện tại có đứa bé, Trì đại phu nói, không nên ngâm bồn, ta đã làm cái này, nào, để ta lau người cho nàng.” Cầu Thế Trinh đem Thẩm Thanh Lạc để xuống. Không có thùng gỗ không có nước nóng tắm thế nào? Thẩm Thanh Lạc không hiểu, lại thấy Cầu Thế Trinh đi vài bước đến một bên tường, trên bức tường kia có một thanh trúc đâm ngang qua, Cầu Thế Trinh rút ra bọc vải được bịt trên miệng thanh trúc, rào rào tiếng nước chảy vang lên, từ trong thanh trúc nước chảy ra ngoài, hơi nước nước trong trẻo bay lên, xem ra là nước nóng.

“Ừm, nước ấm vừa lúc, người nấu nước làm rất tốt, ta phải thưởng bạc cho nàng ta mới được.”

“Muốn khiến cho Cầu gia vui vẻ, xem ra rất đơn giản.” Thẩm Thanh Lạc trêu ghẹo nói.

“Tất nhiên, chỉ cần có thể khiến phu nhân thoải mái vui vẻ, chính là khiến ra vui vẻ, ta mới vừa công bố gia quy mới, nàng đã biết chưa?”

“Không biết.” Nàng vẫn ở bên Yến Ninh, hôm qua lại đến biệt viện ở, “Gia quy gì vậy?”

“Điều thứ nhất, phu nhân là cao nhất, phàm là phu nhân nói chuyện, nhất luật làm theo. Điều thứ hai, dù đồ phu nhân vui vẻ có phần thưởng, chộc phu nhân tức giận trọng phạt. Điều thứ ba.”

“Nói năng ngọt xót.” Thẩm Thanh Lạc vui vẻ, hai tay nhéo má Cầu Thế Trinh lắc lắc, mắt cười đến híp lại rồi. Thẩm Thanh Lạc cho rằng Cầu Thế Trinh đang nói giỡn, sau này đám hạ nhân kia mỗi ngày đều cầm hoa tươi cùng đồ chơi mới đưa tới cho nàng, còn có người của học hát nhạc kịch để biểu diễn mua vui cho nàng, lúc đấy nàng mới biết Cầu Thế Trinh thật sự công bố qua cái gia quy làm cho người ta dở khóc dở cười này, nàng muốn bỏ nó đi, Cầu Thế Trinh lại không đồng ý, hai người tranh luận hồi lâu, mới hủy bỏ được điều thứ hai. Nước nóng ấm áp từ trên trực tiếp chảy xuống trên người, phương thức tắm rửa như vậy Thẩm Thanh Lạc rất thích, điều không thích chính là có một đôi bàn tay giúp nàng chà xát đồng thời, càng không ngừng châm mút đốt lửa. Hơn nữa, một cây gậy bành trướng lúc ẩn lúc hiện ngay trước mắt, thật khiến cho tâm nàng nhột đến khó nhịn.

Cầu Thế Trinh vắt vẻo nghĩ ra cách dùng thanh trúc này, mục đích thứ nhất, là giúp Thẩm Thanh Lạc có thể thoải mái tắm rửa, hơn nữa có muốn làm tới Thẩm Thanh Lạc cũng không kháng cự được. Tay trái từ phía sau lưng ôm lấy Thẩm Thanh Lạc, ở trên ngọn núi qua lại trêu chọc vân vê hạt đỗ hồng đã đứng thẳng, cúi đầu ngăm vành tai của nàng không ngừng liếm - cắn, cái tay ở phía dưới kia thỉnh thoảng tại cửa ra vào thỉnh thoảng dò đi vào chộc ngoáy.

“Thế Trinh.” Thẩm Thanh Lạc bị hắn làm cho váng đầu, nhắm hai mắt mặc động tác của hắn, sau lại uốn ngược dạng chân, động tình phối hợp lại.

“Thanh Lạc, sao tắm rửa rồi mà nơi này vẫn còn trơn dính vậy!” Cầu Thế Trinh giơ ngón tay dính đầy dịch nhờn lên trước mặt Thẩm Thanh Lạc. Trêu chọc người ta như vậy, có thể không có phản ứng sao? Thẩm Thanh Lạc oán thầm, liếc mắt, đem tay dò sau lưng, cầm cây gậy không thành thật kia lắc lắc, hừ nói: “Vật của chàng còn không phải như vậy.”

“Giống nhau giống nhau.” Cầu Thế Trinh không có nguy biện, dĩ nhiên bằng chứng như núi, hắn cũng không thể nguy biện được. “Làm một lần nữa có được không, nó kim nén đến đau đớn.”

Thân thể ở dưới nước nóng đỏ xuống càng thêm mất mát, Thẩm Thanh Lạc cũng kìm nén đến khó chịu, không cách nào kiềm chế mà từ chỗ sâu cổ họng phát ra nhiều tiếng kêu rên. Âm thanh đè nén kêu rên kia trong hơi nước mờ mờ lưu chuyển, như tổ như khóc. Tiếng vang như vậy thật trêu chọc lòng người. Bụng Cầu Thế Trinh tức thời căng lên, đem Thẩm Thanh Lạc xoay lại, vịn cái ót của nàng, đôi môi chận đi lên, đem đầu lưỡi dò vào trong miệng Thẩm Thanh Lạc nôn nóng nóng nóng lật khuấy. Thẩm Thanh Lạc cùng hân như đang cấp bách, cổ như khát khô, quên mình nghiêng hợp, thân thể hai người ở chung một chỗ hóa thành một không tìm ra khe hở, nước nóng cuộn cuộn lao ra mãnh liệt, dục hỏa bị thiêu đốt sôi sùng sục, bọn họ ở bên trong biển tình chìm nổi phiêu đảng, đau khổ cùng hưởng thụ, dùng môi răng không ngừng gặm - cắn, dùng bàn tay xoa nắn, lúc mãnh liệt lúc dịu dàng, muốn biểu đạt với đối phương khát vọng cùng tình yêu mãnh liệt, tận hưởng vui sướng thuộc về bọn họ. (đang mang thai mà hay..., thật ảnh hưởng đến mần non tương lai mà.)

80. Chương 80

Sau khi Cầu Thế Trinh cùng Thẩm Thanh Lạc thành thân, cả ngày hai người đều ở trong phòng điên loạn – đảo Phượng (xxoo), hân không quan tâm đến cái gì khác, cũng không cho người làm bấm báo cái gì.

Quần quýt vui vẻ hơn mười ngày, đem đồ dùng tình thú cùng xiêm áo tình thú mua về thử hơn nửa, Thẩm Thanh Lạc gánh không nổi nữa, hôm nay Cầu Thế Trinh lấy ra một cái áo yếm nhỏ còn thùng lỗ chỗ, phía dưới là một cái váy rộng bằng tơ lụa mỏng dính trong suốt muốn Thẩm Thanh Lạc mặc vào thì Thẩm Thanh Lạc nổi giận, trừng trừng cặp mắt đem hân đuổi ra cửa phòng.

“Đi, đem chuyện trong tiền trang xử lý hết, không tới giờ Dậu không cho phép về nhà.”

Gia quy Phu nhân chí thượng là do chính bản thân hân định, Cầu Thế Trinh không thể làm gì, rửa mặt mặc y phục ra cửa.

“Gia, cuối cùng người cũng đi ra!” Tần Minh Trí lệ nóng chảy ra, nói ra một câu như vậy, rồi nghẹn ngào không nói được nữa.

Có chuyện gì sao? Cầu Thế Trinh không hiểu: “Tiêu Nhữ Xương từ trong lao đi ra? Lại giở trò?”

Tần Minh Trí rưng rưng lắc đầu.

“Là chuyện Mộng Dao lại mặt? Đáp lễ các người xem một chút làm chẳng phải được sao, Viễn Phi sẽ không trách cái tội này.”

Tần Minh Trí lại lắc đầu, hít mũi một cái, cuối cùng nói được ra lời: “Cha Phu nhân bị bắt vào đại lao, phán định tử hình rồi.”

Cái gì! Cái này thật đúng là không phải chuyện nhỏ, Cầu Thế Trinh khẽ đổi sắc mặt, hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nghe nói, ngày gia thành thân, Thẩm lão gia ở ngoài cửa phủ Yến Ninh gia hành hung Hàn Tiêu, Hàn Tiêu trở về không đến hai ngày, đột nhiên chết, nói là chết do bị đánh thương nặng đến phổi.”

“Nhạc phụ đánh chết con rể, chuyện này tại sao lại đưa lên quan phủ?”

Mặc dù giết người phải đền mạng, nhưng Hàn Tiêu cũng không phải là bị đánh chết tại chỗ, chỉ cần không ai truy cứu, quan phủ sẽ không chủ động tới cửa trông nom chuyện như vậy.

Tần Minh Trí nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói: “Là Thẩm nhị tiểu thư kiện, Hàn Tiêu sau khi chết, nàng về nhà tìm Thẩm lão gia đòi bồi thường bạc, Thẩm lão gia không cho, nàng lại tới phủ chúng ta muốn để phu nhân thay Thẩm lão gia trả bạc, Gia đã nói không cho bọn nô tài bấm báo bất cứ chuyện gì sao, nên nô tài đuổi nàng đi, chưa cho bạc.”

“Nàng ta đi cáo quan? Chỉ vì đòi bạc không được, liền đem cha mình cáo lên quan phủ?” Cầu Thế Trinh nghẹn họng nhìn trân trối, hiểu Tần Minh Trí vì sao phải hạ thấp giọng rồi, có người phụ thân cùng muội muội như vậy, Thẩm Thanh Lạc ở trước mặt hạ nhân thật là mất hết thể diện.

“Đúng vậy.” Tần Minh Trí gật đầu, hỏi: “Gia, làm thế nào bây giờ? Chúng ta có cứu hay không? Nô tài đã hỏi Ứng công tử rồi, ngài ấy nói chúng ta nếu muốn cứu, có thể lật lại bản án, dù sao cũng chưa chắc là người bị đánh đến chết, vẫn có tình tiết có thể cứu vãn.”

Có muốn cứu hay không? Cầu Thế Trinh cũng mâu thuẫn, nếu bàn về thái độ làm người của Thẩm Hựu Đường, đúng là chết không có gì đáng tiếc. Nhưng rốt cuộc, đó cũng là cha ruột của Thanh Lạc.

Trước cứ chờ xem, xem ông ta có thấy ăn năn hối cải hay không.

Đã phán quyết phạm nhân bàn giao cho Hình bộ rồi, Cầu Thế Trinh trực tiếp hướng Hình bộ đi.

Cầu Thế Trinh ở ngoài cửa Hình bộ gặp Ứng Viễn Phi cùng Bộ Mộng Dao.

“Ca, sao huynh lại tới đây?”

“Tôi thăm cha Thanh Lạc một chút, Viễn Phi, Mộng Dao, hai người tại sao lại ở chỗ này?”

Vụ án của Lam Điền đã được lật lại, hôm nay được thả khỏi đại lao, Ứng Viễn Phi đưa Bộ Mộng Dao tới gặp hắn, vừa là tiễn hắn ra phòng giam, cũng là nói lời từ biệt.

Cầu Thế Trinh cũng đã nghe nói qua chuyện của Lam Điền, nghĩ tới Ngụy gia bị tịch biên gia sản rồi, gia sản đã kê biên và sung công, Lam Điền ra ngoài đến chỗ an thân cũng không có, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Yến Ninh đã chuyển sang nhà mới, căn nhà ở phía tây vẫn còn trống không có ai ở, chờ một lát Lam Điền đi ra, muội dẫn hắn qua bên kia dàn xếp một chút, chờ ta có thời gian, sẽ đem khế ước căn nhà đó chuyển sang tên của hắn.”

Bộ Mộng Dao đáp ứng, cũng không nói cảm ơn, cảm ơn ca ca của mình vì một người đã trở thành người xa lạ (ý nói Lam Điền), nàng không nói được.

Cầu Thế Trinh nghĩ lại chuyện lúc trước, lại nhìn Bộ Mộng Dao duyên dáng yêu kiều - uyển chuyển dịu dàng, cùng Ứng Viễn Phi đứng chung một chỗ, thực sự rất xứng đôi, bất giác cười nói: “Không biết Lam Điền có hối hận hay không?”

“Dù hắn có hối hận, cũng không còn liên quan đến muội nữa.” Bộ Mộng Dao nhỏ giọng nói.

“Hắn hối hận muốn báo đáp ân tình còn có thể hiểu, buồn cười nhất chính là tẩu tẩu Mộng Dao, ngày hôm trước đã tìm tới cửa.” Ứng Viễn Phi lắc đầu không dứt.

“Nàng còn dám tới tìm Mộng Dao?” Cầu Thế Trinh ngạc nhiên không thôi, người này cũng không khác gì Thẩm Hựu Đường.

“Đúng vậy, lúc tới ta không có ở phủ, nghe Mộng Dao nói, nàng ta đến để hỏi tại sao ta không đưa sính lễ đến, Mộng Dao trực tiếp trả lời, ngày đó theo nghĩa huynh đi, cũng không phải đã ột ngàn lượng bạc sao? Ân nghĩa đã đoạn tuyệt, tẩu tẩu nếu muốn nhận lại muội, vậy hãy trả lại cho Cầu phủ của hồi môn muội mang theo.” Ứng Viễn Phi mỉm cười nói: “Mộng Dao đem danh mục hồi môn huynh tặng đưa tới, nàng ta lúc ấy liền á khẩu không trả lời được.”

“Nói vậy nàng ta hối hận đến đen cả ruột, để mất cả một muội phu Thị Lang cơ mà.” Tưởng tượng cảnh tẩu tẩu Bộ Mộng Dao không cam lòng rời đi, Cầu Thế Trinh cười to không dứt.

Ứng Viễn Phi cũng cười, cười chốc lát, hỏi: “Huynh tới thăm Nhữ Xương hay là Thẩm Hựu Đường?”

“Đến xem tình hình cha Thanh Lạc, Tiêu Nhữ Xương cũng được đưa đến Hình bộ rồi hả? Kết án rồi sao?”

“Kết án rồi, cùng với cả nhà Ngụy gia, ba ngày sau xử trảm.”

Ba ngày sau xử trảm! Cầu Thế Trinh sửng sốt, Ứng Viễn Phi nhìn Cầu Thế Trinh có chút thương cảm, vỗ bờ vai của hắn nói: “Việc này là không thể tránh, nếu như huynh còn muốn thấy hắn, vậy hãy đến thăm hắn đi, chỗ của Thẩm lão đầu, hay là không cần đến, ta sẽ thay hai người làm chủ, cáo lên quan trên xin cho ông ta ở tù, lưu một mạng thôi.”

**

Cầu Thế Trinh cũng không muốn quan tâm tình trạng Tiêu Nhữ Xương sau khi vào phòng giam, hận là thật hận, vậy mà, giao tình nổi khổ vài chục năm, cũng không thể từ trong đầu bỏ đi được.

Đi theo hành lang dài tối tăm ảm thấp, nhìn cách hàng rào trong phòng giam hai bên phạm nhân người nào người nấy tóc tai bù xù gỗ thì Cầu Thế Trinh bất giác nổi hết cả da gà, những người đó nằm trên đồng cỏ khô được trải dưới đất, nóc phòng đầy tơ nhện, bồn cầu đặt ngay cạnh cửa, mùi hôi thối nồng nặc bay ra.

Hoàn cảnh như vậy, đối với Tiêu Nhữ Xương một người thích sạch sẽ, chắc mỗi một khắc đều là đau khổ giày vò?

“Là ở đây, Tiêu Nhữ Xương, có người đến thăm người.” Ngục tốt dẫn Cầu Thế Trinh tới tận cuối dãy hàng lang mới dừng lại, bởi vì Ứng Viễn Phi đích thân phân phó hần chỉ đường, nên tên ngục tốt còn nhiệt tình mở cửa phòng giam để Cầu Thế Trinh vào.

Cảnh ngộ Tiêu Nhữ Xương so với những người Cầu Thế Trinh đã gặp tốt hơn một chút, trong phòng giam có giường có chăn đệm đầy đủ, xem ra rất sạch sẽ, y phục trên người, cũng là gấm lụa hảo hạng. Cũng không biết là Ứng Viễn Phi đưa đồ tới, hay là những người khác.

Tiêu Nhữ Xương nằm nghiêng người mặt hướng vào trong, nghe được tiếng la ngục tốt, thân thể bỗng nhúc nhích, nhưng không xoay người. Cầu Thế Trinh đi vào, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

Trong phòng giam tĩnh lặng không tiếng động, đột nhiên, Tiêu Nhữ Xương chợt ngồi dậy: “Thế Trinh, đệ rốt cuộc cũng đến thăm ta.”

Gương mặt hắn thật tiều tụy, gầy đến da bọc xương, hốc mắt hõm sâu, con ngươi mờ mịt, râu ria xồm xàm, không còn nhìn thấy gương mặt trắng trẻo tuấn nhã tinh xảo thường ngày.

Cầu Thế Trinh cũng không rõ mình là vui hay buồn, trầm mặc chốc lát, lãnh đạm nói: “Ta cùng Thanh Lạc thành thân rồi.”

“Ta đã nghe Viễn Phi nói.” Tiêu Nhữ Xương ho lên, càng ho càng nhanh, có chút không thuận khí, đỏ mắt nhìn Cầu Thế Trinh, Cầu Thế Trinh lẳng lặng nhìn, cũng không có đưa tay vỗ lưng thuận tức giúp hắn.

“Thế Trinh, nếu như mà ta không vẽ những bức họa kia, đệ có vì giao tình của chúng ta mà cứu ta ra ngoài không?”

Cầu Thế Trinh im lặng, hồi lâu nói: “Lúc người vẽ những bức họa kia thì có nghĩ tới giao tình của chúng ta hay không?”

“Thẩm Thanh Lạc hại chết Nguyệt Mị, ta không thể bỏ qua cho nàng.” Tiêu Nhữ Xương cắn răng, diện mạo xấu xí dữ tợn.

“Hại chết Tiêu Nguyệt mị, là người.” Cầu Thế Trinh yên lặng nhìn Tiêu Nhữ Xương, từng chữ từng chữ nói. “Người nói vậy.”

“Ta không có nói vậy, thật ra thì trong lòng người đã hiểu rõ, chỉ là người không muốn thừa nhận thôi.” Cầu Thế Trinh ngừng một chút, bèn nhón, không chút lưu tình nói:

“Người đem đồ cưới toàn bộ hun xạ hương, muối muội người trước khi đến Ngụy gia, bào thai trong bụng đã có nguy hiểm, Ngụy Long hành động thô bạo khiến nàng bỏ mạng, nhưng nếu không phải trước đó đã bị xảy thai, có thể bị mất máu đến chết hay không, rất khó nói.”

“Không thể nào. Không thể nào. Không phải là do ta hại chết, người nói không thể tin.” Tiêu Nhữ Xương con ngươi đăm đăm, có chút ngây người.

“Ta đi đây, tự người hãy suy nghĩ lại.” Cầu Thế Trinh không muốn nói thêm nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Thế Trinh, ta chết, đệ có thể liệm cho ta không?” Sau lưng truyền đến câu hỏi của Tiêu Nhữ Xương.

“Có thể.”

“Cám ơn!”

Mới vừa đi được mấy bước, “đông” một tiếng vang, Cầu Thế Trinh bước chân nâng lên dừng lại, yên lặng chốc lát, xoay người hướng phòng giam Tiêu Nhữ Xương đi tới.

Tiêu Nhữ Xương té xuống đất, bể đầu chảy máu, hai mắt tròn tròn nhìn cửa tù.

“Sắp chết rồi, ngươi còn muốn để cho ta sống không thể yên ổn?” Cầu Thế Trinh cười khổ, vươn tay, đem cặp mắt mở trừng trừng khép lại.

————The end————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-mang-luu-luyen>